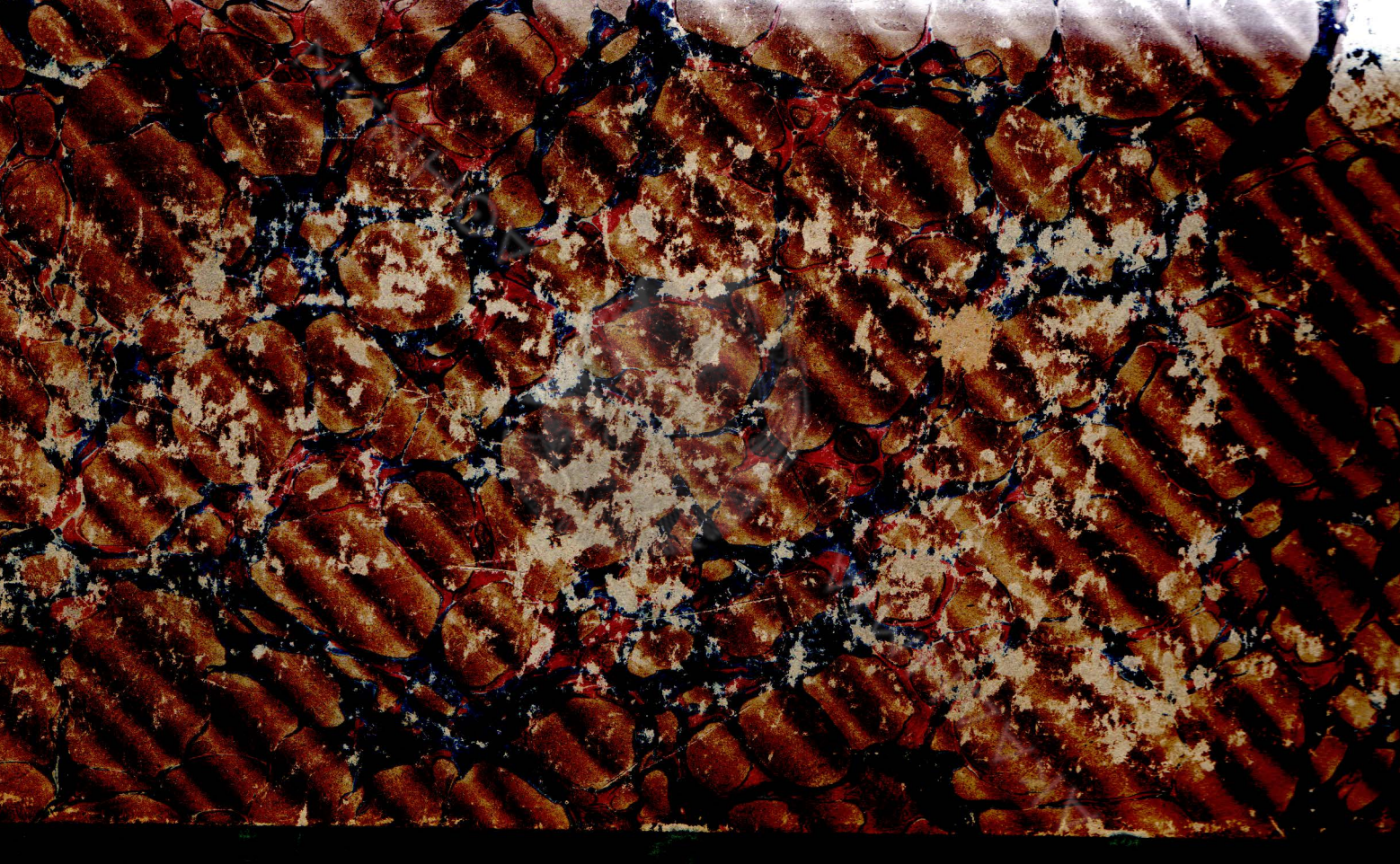

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ,

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ.

ΚΑΙ ΤΟΥ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΥΠΟ

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗ.

Ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνὸς

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ
Γ12
22 ΣΕΠ. 1958

Ἔτος Β'. ἄρχεται κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ Ἔτους 1859.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

1860.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΔΩΡΕΑΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗι Ν. ΜΕΛΙΣΣΗι ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΟΣ 383—780. (1)

Α'.

Απόπειρα συμβιβασμοῦ δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὰς εἰς ἐμπρησμὸν ἐκ προθέσεως στηριζομένας ἀγωγάς. Σελ. 386.

Ἀναίρεσις. Σελ. 386.

Ἀβαρίαι γενικαὶ ποῖαι λογίζονται. Σελ. 394—396.

Ἀνακοπὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν 397. — Κατὰ τῶν ἐρήμων ἀποφάσεων. Σελ. 398.

Ἀποζημίωσις καὶ δι' ἠθικὴν βλάβην ἐκ πράξεως ἐξ ἀμελείας γενομένης Σελ. 403.

Ἀναιρέσεως αἴτησις κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως. Σελ. 403.

Απόπειρα συμβιβασμοῦ δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὰς ἀνταγωγικὰς ἀπαιτήσεις Σελ. 404.

Ἀποδοχὴ ἀποφάσεως λαμβάνει χώραν καὶ διὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἄνευ ῥητῆς ἐπιφυλάξεως τοῦ τῆς ἐφέσεως δικαιώματος. Σελ. 405—406.

Ἀναίρεσις ποινικῆς ἀποφάσεως λαμβάνει χώραν καὶ διὰ τὴν ἐν τοῖς πρακτικοῖς παράλειψιν μνείας, ὅτι ἀπηγγέλθη ἡ ἀπόφασις ἀνεωγμένων τῶν θυρῶν. Σελ. 419.

Ἀνταγωγικαὶ ἀπαιτήσεις, εἰσαχθεῖσαι, πρέπει νὰ ἐκδικάζωνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου τοῦ ἐπιληφθέντος τῆς κυρίας ἀγωγῆς. Σελ. 422.

Ἀναιρέσεως αἴτησις ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτος, γενομένη πρὸ τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας, καὶ τοι ὁ ἀναιρεσείων παρῃτήθη ῥητῶς τοῦ τῆς ἀνακοπῆς δικαιώματός του Σελ. 434. § 2.

Ἄρνησις τῶν ἰσχυρισμῶν γενικὴ καὶ ἀόριστος δὲν λογίζεται ὡς γενομένη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου σελ. 435 § 3.

Ἁρμοδιότης τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ ἀνακοπῆς κατὰ κατασχέσεως κανονίζεται ἐκ τῆς ἀξίας τῶν κατασχεθέντων. Σελ. 441.

Ἀποδοχὴ ἀποφάσεως θεωρεῖται καὶ ἡ αἴτησις πρὸς Ἕλλ. Πρωξ. τοῦ νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις μετ' ἐπιταγῆς. Σελ. 452 § 2.

Ἀγωγὴ περὶ ἀχρεωστήτου ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐκτελεσθεῖσαν ἀπόφασιν Δικαστηρίου. Σελ. 453 § 3.

(1) Σ. Σ. Εἰς τὰ φυλλάδια Α Θ. καὶ Μ. ὑπάρχει ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς σελίδος, διὸ πρὸς διάκρισιν προηγεῖται τὸ στοιχεῖον ἑκάστου φυλλαδίου.

Αντίκλητος θεωρεῖται καὶ ὁ ὑπογράψας τὸ ἐφετήριον δικηγόρος. Σελ. 456. § 6.

Ανακοπὴ διοικητικῆς ἐκτελέσεως. Κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτης ἐξετάζονται καὶ ἀνεκκαθάριστοι ἐνστάσεις. Σελ. 466. § 2.

Ἁλικαί. Ἀποζημίωσις τῶν ἰδιοκτητῶν αὐτῶν ἀποκτησάντων δικαίωμα κυριότητος πρὸ τοῦ περὶ ἁλικῶν Νόμου. Σελ. 469—472.

Ανακοπὴ πίνακος κατατάξεως. Σελ. 483—486. φυλ. Μ. Σελ. 638—640 καὶ 651—656.

Ἡ ἀδελφοποιΐα δὲν φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀθεμίτου ἑνώσεως. Σελ. 487. § 5.

Αἵρεσις ἀναβλητικὴ χαρακτηρίζεται καὶ ὁ ὅρος ἐγκρίσεως πρακτικῶν δημοπρασίας ἐθνικῶν προσόδων. Σελ. 493. § 6.

Αρμοδιότης πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐκ ῥυμοτομίας προερχομένων διενέξεων. Σελ. 515. § 3.

Αγωγὴ περὶ ἀποζημ. ἐξ ἀδικήματος τοῦ υἱοῦ, δὲν χωρεῖ προσωπικῶς κατὰ τοῦ πατρός. Σελ. 619—621. § 6.

Αναίρεσις ἐπιτρέπεται καὶ κατὰ ἀποφάσεως προσδιοριζούσης τὴν ἔναρξιν ἀποδόσεως εἰσοδημάτων. Σελ. 530. § 2. εδ. β'.

Αντίγραφα δὲν ἰσχύουσιν ὅταν δὲν ἀποδεικνύηται ἡ ἀδυναμία πρὸς ἐμφάνισιν τῶν πρωτοτύπων. Σελ. 531. § 3.

Αναιρέσεως αἴτησις ἀνυπόστατος ἀποβαίνει, διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀντιγράφου τῆς ἀναιρεσιβαλομένης ἀποφάσεως, ἐπικυρουμένου ὑπὸ τοῦ ἀρμοδ. δικαστ. γραμματέως. Σελ. 552. § 4.

Απόδειξις καταβολῆς κεφαλαίων εἰς ἑταιρίαν ὁμόῤῥυθμον γίνεται καὶ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων. Σελ. 537. § 3.

Ανάκλησις προδικαστ. περὶ ὅρκου ἀποφάσεως Σελ. 546. § 2.

Ανακοπὴ τρίτου Σελ. 548.

Ἡ ἀπόστασις διὰ τὴν προσθήκην τοῦ εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως χρόνου, μετρᾶται ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἑνὸς εἰς τοῦ ἄλλου τῶν διαδίκων. Σελ. 550 εδ. γ'.

Αγωγὴ περὶ προικὸς κινηθεῖσα πρὸ τῆς λήξεως τοῦ πενθίμου ἔτους καθίσταται παραδεκτὴ, ἐὰν πρόκηται ν' ἀποφασισθῇ μετὰ τὸ ἔτος αὐτὸ Σελ. 553 § 4 ἐδ. ά.

Αγωγὴ περὶ νομῆς Σελ. 559.

Ανακοπὴ τρίτου, πρέπει νὰ κοινοποιῆται εἰς ὅλους τοὺς κυρίους διαδίκους Σελ. 562 § 2.

Ανακοπὴ τρίτου γίνεται ἐγκύρως κατὰ τρίτου δι' ἑνὸς δικογράφου παρ' ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδίκων, δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου Σελ. 565 § 6.

Ἀῤῥαβὼν ὁποίας συνεπείας ἐπιφέρει εἰς τὸν μεταμεληθέντα ἐκ τῶν φυλλαζομένων Σελ. 580 § 1.

Ανακοπὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν Σελ. 590—592, Φυλ. ΛΘ' 638—640

Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατοῦ, τῶν ὁποίων ἡ παραίτησις δὲν ἐγένετο νομίμως δεκτὴ, δικαιοῦνται νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια πρὸς ἀπόληψιν τοῦ μισθοῦ των. Σελ. 593—608.

Ἀπόδειξις εἰς τὸν κηρυχθέντα ἔνοχον κολασίμου πράξεως καὶ ἐναχθέντα εἰς πολιτ. ἀποζημίωσιν ἐπιτρέπεται, ὅτι δὲν εἶναι ὑπαίτιος τῆς πράξεως ταύτης· φυλ. ΑΘ. σελ. 628. § 2 ἐδ. ε'.

Ἀνταγωγὴ κρίνεται καί τοι ἀπορριφθείσης τῆς κυρίας ἀγωγῆς· φυλ. Μ. Σελ. 630.

Ἀνταγωγὴ, τῆς ὁποίας παρητήθη διάδικός τις, δὲν κωλύει αὐτὸν νὰ κινήσῃ κυρίαν ἀγωγὴν καὶ ἀπαιτήσῃ πλειότερα. Σελ. 648. § 4 ἐδ. ά.

Ἀναστασιανὸς Νόμος δὲν χωρεῖ ὡς πρὸς τὴν ἀγορὰν Κρητικῶν Γραμματίων Σελ. 662 ἐδ. 1.

Ἡ πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ κλῆσις, ἀντικείμενον ἔχουσα τὴν ἔκδοσιν τίτλου ἰδιοκτησίας, κινῆται ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου τῆς κατοικίας τοῦ ἐναγομένου Σελ. 663. § 3.

Ἀπόφασις τοῦ Οἰκον. Ἐφόρου κατὰ ἀποθηκαρίου δὲν ἐπιδέχεται προσβολὴν ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων Σελ. 665 § 4.

Ἀγωγὴ διεκδικητικὴ ἀκινήτου, πωληθέντος ἀπὸ Ὀθωμανοῦ, μεταξὺ Ἑλλήνων ἀποσβέννυται μετὰ τὴν ὁρισθεῖσαν, ὑπὸ τοῦ περὶ συστάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Νόμου, προθεσμίαν, Σελ. 665. § 5.

Ἀνακοπὴ κατ' ἐπιταγῆς μόνον δὲν θεωρεῖται δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν Σελ. 669 § 8.

Ἀγωγὴ διεκδικητικὴ, ὑπὲρ τοῦ Ναοῦ, κινεῖται παρὰ παντὸς ἐναντίου τοῦ παρανόμως κατέχοντος Ἐκκλησιαστικὰ κτήματα Σελ. 670 § 9.

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν ἀπαιτεῖται προκειμένου περὶ Παυλιανῆς ἀγωγῆς Σελ. 675. § 2.

Ἀποδοχὴ πράξεων προδικασίας ἐπιφέρει τὴν κύρωσιν αὐτῶν ἐνεργηθέντων ὑπὸ δικηγόρου ἄνευ πληρεξουσιότητος. Σελ. 675 § 3.

Ἀνατροπὴ δίκης. Σελ. 682, 688, 700—704, 715—720, 733—736, 745—752. Ἀναστέλλεται διὰ πράξεως ἑνὸς τῶν πολλῶν ὁμοδίκων 712 § 3.

Ἀριθμὸς ἀποφάσεως ἐκ Γραφικοῦ λάθους μεταβληθεὶς δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν ἀκυρότητα Σελ. 691. εδ. γ'.

Ἀγωγὴ περὶ κύρους κατασχέσεως κινεῖται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου καὶ οὐχὶ εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἡ κατάσχεσις Σελ. 691 § 2.

Ἀναιρέσεως αἴτησις ἐπιτρέπεται καὶ κατ' ἀποφάσεως παραδεχθείσης τὴν ὕπαρξιν ἑταιρίας καὶ ὑποχρεωσάσης τοὺς διαδίκους δοῦναι λόγον τῆς διαχειρίσεώς των Σελ. 692. § 3.

Ἀποδοχὴ χρέους δὲν λαμβάνει χώραν, ὅταν καταβληθῇ μετὰ τὴν ἐπιταγήν. Σελ. 695 εδ. ά.

Ἀγωγὴ περὶ κύρους κατασχέσεως, γνωστοποιουμένη, εἰς τρίτους πρέπει νὰ περιέχῃ καὶ τὸ δικαστήριον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐκινήθη. Σελ. 695. εδ. β'

Ἁρμοδιότης ἐξετάζεται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου αὐτοπαγγέλτως ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς Σελ. 697 § 2.

Ἀποδεικτικὴ διαδικασία ἀκυροῦται διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς κοινοποιήσεως τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἀποφάσεως Σελ. 706.

Ἀνήλικες ἐξαιροῦνται τῶν βραχυπροθέσμων παραγραφῶν 707 § 2.

Ἁρμοδιότης ἐμποροδικείων διὰ τὴν περὶ ἀκυρώσεως συναλλαγματικῆς ἀγωγήν. Σελ. 708 § 1.

Ἀκυρότης δικογράφων, μὴ περιεχόντων τὰ ὀνόματα τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν Σελ. 710 § 2 εδ. ά.

Ἀνακοπὴ ἐρήμην ἀποφάσεως φέρουσα ὡς λόγον αὐτὰς μόνον τὰς λέξεις « ἀνυπόστατος ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγή » εἶναι ἀπαράδεκτος. Σελ. 737 § 4.

Ἀναστασιαίας Νόμος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια Σελ. 739 § 3.

Ἡ ἀπόδειξις, ἂν τὸ ὑπὸ Κόνης δάνειον ἐχρησίμευσεν εἰς ἀνάγκας αὐτῆς, βαρύνει τὸν δανειστήν Σελ. 741 εδ. β'.

Ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀδικηθέντος κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος ὑπὸ τοῦ Κακουργιοδικείου. Σελ. 742. § 7.

Ἀπάπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν ἀπαιτεῖται διὰ τὰς ὡς κατεπειγούσας κηρυχθείσας ὑπὸ τοῦ προέδρου ὑποθέσεις. Σελ. 743 εδ ά.

Γ.

Γραμμάτια φαλλαγγιτικὰ πρὸς ἀγορὰν Ἐθνικῶν γαιῶν γίνονται δεκτὰ καὶ μετὰ τὴν δημοπρασίαν, ὅταν διὰ Διατάγματος ἐπετράπη τοῦτο σελ. 410.

Γερουσιαστῶν κατοικία 491. § 4.

Δ.

Δωρεὰ μεταξὺ ζώντων ἀκυροῦται καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἑνὸς, ἐὰν ἐγένετο δόλιως Σελ. 387.

Δικηγόροι δυνάμενοι νὰ λάβωσι μηνιαίαν ἀντιμισθίαν διὰ τὴν διεξαγωγὴν διαφόρων ὑποθέσεων ἑνὸς δικαδίκου Σελ. 393.

Δημόσιον ὑποχρεούμενον εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὰς ἐκ δόλου ἢ παραλείψεως τῶν καθηκόντων τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ προξενηθείσας ζημίας εἰς τρίτους Σελ. 402.

Δημοτικοὶ σύμβουλοι, ὡς μέλη Δημαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς δὲν ὑποβάλλονται εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἀρθ. 480 τοῦ Π. Ν. ὁριζομένην ποινήν Σελ. 418.

Διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐκδίδεται καὶ μετὰ τὴν νόμιμον τῶν τριῶν ἡμερῶν προθεσμίαν, ὅταν οἱ διάδικοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμφανίζωνται εἰς τοὺς διαιτητὰς ὑποβάλλοντες προτάσεις. Σελ. 420.

Δωρεὰ ἀνταποδοτικὴ εἶναι ἀμετάκλητος ἐν γένει, ὅταν γίνεται εἰς περιστάσεις ἀναλόγους πρὸς τὴν ὑπὸ λῃστῶν ἢ πολεμίων λύτρωσιν τοῦ δωρητοῦ. Σελ. 434. § 1.

Δικαστικὴ ὁμολογία δὲν διαιρεῖται οὔτε καὶ δι' ὅρκου ὡς πρὸς τὰ μὴ ὁμολογούμενα μέρη. Σελ. 457 § 7 καὶ 497—508.

Τὸ διαφέρον ζητεῖται καὶ τοι ἀποτυχὴ ἡ περὶ ἀποδόσεως τοῦ στερηθέντος πράγματος ἀγωγή. Σελ. 467. § 3.

Διατροφὴ ἡ ἄρσις αὐτῆς ζητεῖται διὰ τακτικῆς ἀγωγῆς. Σελ. 473. § 4. ἐδ. ά.

Διαζεύξεως ἀγωγὴ δὲν περιορίζεται ὑπὸ προθεσμίας εἰς τὸ νὰ κινηθῇ. Σελ. 474 ἐδ. 6'.

Διαθήκη γεγραμμένη παρ' ἄλλου καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Συμβολαιογράφου δὲν εἶναι ἔγκυρος. Σελ. 492. § 5.

Δικόγραφα πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν κοινοποιητέα, πρέπει ν' ἀναφέρωσι τὴν τελευταίαν γνωστὴν τῷ κοινοποιοῦντι διαμονὴν τοῦ πρὸς ὃν ἐπιδίδονται ταῦτα. Σελ. 535 § 2.

Δωρεὰ καὶ μεταξὺ ζώντων ἀκυροῦται ἄνευ ἐπισήμου ἐγγράφου γενομένη σελ. 553 ἐδ. 6'.

Δικόγραφα ἀκυροῦνται ἐὰν φέρωσι τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαδίκου γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου του. Σελ. 564 § 5.

Δήλωσις παραιτήσεως κληρονομίας δὲν ἀπαιτεῖται ὅταν ὁ κληρονόμος πράγματι ἀπέσχε αὐτῆς. φυλ. ΛΘ'. Σελ. 633 § 3.

Διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καταδιώκονται ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς φυλ. Μ. Σελ 627.

Διαθήκη μυστικὴ δὲν ἀκυροῦται μὴ περιέχουσα εἰς ἕκαστον φύλλον τὴν τοποχρονολογίαν τῆς συντάξεως. Σελ. 628. § 2 φυλ. Μ.

Διαθήκη ἰδιοτικὴ συνταχθεῖσα εἰς ἀλλοδαπὴν Σελ. 641, 642, 694 § 5.

Διαιτητικὴ ἀπόφασις δὲν ἀκυροῦται δι' ἔλλειψιν αἰτιολογίας Σελ. 667 § 6.

Δικόγραφα πρὸς ἡμεδαποὺς ἐνώπιον τῶν Ἑλλ. Προξένων συντάσσονται καὶ ἐπιδίδονται χωρὶς νὰ περιορίζωνται ἀπὸ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. Σελ. 668, § 7.

Διαζεύξεως αἴτησις απαράδεκτος εἶναι μὴ περιέχουσα λόγους διαζυγίου, ἀλλ' ἀκυρότητος τοῦ γάμου Σελ. 677 § 5.

Δωρεὰ κινητῶν δὲν ἔχει κῦρος μὴ γενομένη δι' ἐπισήμου ἐγγράφου. Σελ. 680 § 9.

Δάνειον ὑπὸ Μονῆς γίνεται καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς. Σελ. 740 § 5 ἐδ. ά.

Δίκης κατάργησις ἀποδεικνύεται μόνον δι' ἐπισήμου ἐγγράφου Σελ. 741 § 6.

Δεδικασομένον ὑπὸ τοῦ Ποιν. Δικαστηρίου κτλ. φυλ. ΛΘ. Σελ. 628 § 2. ἐδ. ϛ'.

Ε.

Ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως πρώτου ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου κατὰ τὸν περὶ προξενείων νόμον ὑπάγεται εἰς τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν Σελ. 388.

Ἔκθεσις πραγματογνωμόνων περὶ ἐκτιμήσεως ἀβαρίας δὲν λογίζεται ὡς ἀπόφασις διαιτητική. σελ. 392.

Ἐκκλητὸν ἢ μὴ ἀποφάσεως δὲν κανονίζεται ἐκ τῆς ἀνταγωγικῆς ἀπαιτήσεως σελ. 404. Ἔφεσις κατ' ἀποφάσεων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν σελὶς 411.

Ἐλευθεροτυπία σελ. 417.

Ἐπίδοσις δικογράφου γίνεται ἐγκύρως καὶ εἰς ὑπηρέτην ἐμπορ. καταστήματος σελ. 423 § 3.

Ἐπιδοτήριον φέρον, κατὰ λάθος γραφικὸν, ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη δικόγραφόν τι δὲν ἀκυροῦται σελ. 424 § 4.

Ἔφεσις ἐπιτρέπεται ὑπὸ τρίτου καί τι ὁ κυρίως διάδικος ἀπεδέχθη τὴν ἀπόφασιν σελ. 425 § 5.

Ἔγγραφον δημόσιον, ἀκυρωθὲν δι' ἔλλειψιν τύπων καὶ ἰσχὺν ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἔχον, δὲν ἰσχύει πρὸς μεταβίβασιν κυριότητος ἀκινήτων σελ. 449 § 1.

Ἔθιμον ἀποδεικνύεται καὶ δι' ὅρκου, ἐν τῷ θέματι τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ περιλαμβάνωνται ῥητὰ γεγονότα περὶ τούτου. σελ. 451 § 1.

Εἰδικοὶ πάρεδροι συμπράττουν εἰς τὴν κατάσχεσιν ἀκινήτων σελ. 459—460.

Ἔκθεσις κατασχετήριος σελ. 460 § 3, γνωστοποίησις αὐτῆς σελ. 461, § 4.

Ἡ ἐνοικίασις δημοσίων προσόδων καταττάσσεται εἰς τὰ περὶ ἀγοροπωλησίας συναλλάγματα, σελ. 488—489, § 1.

Ἔκθεσις πραγματογνωμόνων δὲν ἀκυροῦται ἂν καὶ δὲν εἶναι παρὰ τούτων, καθὸ ἀγραμμάτων, ὑπογεγραμμένη σελ. 489 § 2.

Ἐνοικίασις Δημοσίων προσόδων σελ. 493—494 § 6.

Ἔφεσις ἀπορριφθεῖσα, ἐπιφέρει ἀκυρότητα ὅλων τῶν μετ' αὐτὴν ἐνεργηθεισῶν πράξεων σελ. 514 § 2.

Ἔγγραφα ἰδιωτικὰ δὲν ἀκυροῦνται διὰ τὴν μὴ ἀληθῆ σημείωσιν τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς συντάξεώς των σελ. 517, § 5,

Ἑταιρία ὁμόῤῥυθμος σελ. 537, § 3.

Ἐγχείρισις ἐκθέσεως πραγματογνωμόνων γίνεται καὶ παρ' ἑνὸς τούτων σελ. 538 § 4.

Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν σελ. 540—544, 556 — 560. Ἀνακοπὴ αὐτῆς σελ. 558.

Ἐρημοδικία δὲν ἐπιτρέπεται μεταξὺ τῶν κυρίως διαδίκων κλητευθέντων ὑπὸ τρίτου παρεμβάντος εἰς τὴν δίκην, ὅταν ἡ παρέμβασις τούτου ἀπορριφθῇ σελ. 548, § 4.

Ἐπίδοσις δικογράφου πρὸς τὸν εἰσαγγελέα διὰ διάδικον ἀγνώστου διαμονῆς δὲν γίνεται ἐγκύρως, ὅταν οὗτος εἶχε διορίσει ἀντίκλητον εἰς τὴν ἕδραν τοῦ δικαστηρίου σελ. 551—552.

Ἐξέτασις κλητευθέντων μαρτύρων ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ἄνευ νέας παρατάσεως, ὅταν ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δὲν εἶναι παραίτιος τῆς μὴ ἐξετάσεως σελ. 563 § 3.

Ἐνέχειρον σελ. 586 § 4.

Ἔφεσις ἐπιτρέπεται κατά τινων ἐκ τῶν ἀντιδίκων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀποδεχθέντος ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς τὴν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν φυλ. ΛΘ. σελ. 625.

Ἐπιδόσεως ἀποδεικτικὸν δὲν ἀκυροῦται γραφὲν ἐπὶ ἀσήμου χάρτου φυλ. ΛΘ. σελ. 626 § 2.

Ἔγγραφα ἰδιωτικὰ ἐπὶ ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων, καί τοι ἄκυρα, δὲν ἐπηρεάζουσι τὴν ἀπόδειξιν τῶν συμφωνηθέντων φυλ. ΛΘ. σελ. 628, § 3.

Ἐκκλητὸν ἀποφάσεων κανονίζεται ἐπὶ δικῶν, εἰς ἃς παρενέβη τρίτος, ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντικειμένου τῆς παρεμβάσεως φυλ. ΛΘ. σελ. 628. § 4.

Ἔκθεσις συγγενικοῦ συμβουλίου ἀκυροῦται δι' ἔλλειψιν δικαστ. Γραμματέως. σελ. 630, φυλ. ΛΘ. § 6.

Ἐπίτροπος νόμιμος λογίζεται ὁ Πάππος ἀνηλίκου, τοῦ ὁποίου ἡ Μήτηρ εἶναι ἀλήλιξ, φυλ. ΛΘ. σελ. 630 § 1.

Ἐκκρεμοδικία σελ. 648, § 4 ἐδ. ϛ'.

Ἐγγυητὴς, γενόμενος ἐπὶ δημοπρασίᾳ δημοσίων προσόδων, δὲν ἀπαλλάττεται καὶ ἂν ἄλλος ὑπέγραψεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὰς ὁμολογίας σελ. 649 § 5.

Ἐπίτροπος δύναται καὶ ἐφεσίμως κατὰ πρῶτον νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν, ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κῦρος πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου σελ. 678 § 7.

Ἔνστασις κατ' ἀποφάσεως πεταξὺ τρίτων ἐπιτρέπεται ἀντὶ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ τρίτου, σελ. 680 § 10.

Ἀπορριφθείσης τῆς κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐφέσεως, ὁ ἐκκαλῶν ἀποκλείεται τῆς ἀποδείξεως ἐὰν τὴν ἔφεσίν του ἔκαμε μετὰ τὴν ἔκπνευσιν τῆς ταχθείσης προθεσμίας. σελ. 674 § 1.

Ἐπιδοτήριον Δικαστ. κλητῆρος, φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη οὐχὶ δὲ καὶ τὸν τόπον ἔνθα ἔλαβε χώραν ἡ ἐπίδοσις, ἀκυροῦται σελ. 679, § 8.

Ἐπιδοτήριον δὲν ἀκυροῦται ἂν ἐν αὐτῷ ἀναφέρηται ὁ πρὸς ὃν ἐπεδόθη δικόγραφόν τι εἰσαγγελεὺς καὶ οὐχὶ τὸ πρόσωπον εἰς ὃ πρόκειται ν' ἀποσταλῇ αὐτό. σελ. 710 ἐδ. γ'.

Ἐπίδικοι ἀπαιτήσεις παραχωροῦνται Σελ. 714

Ἔφεσις σελ. 714 § 5.

Ἔνστασις ἀναβλητικὴ δὲν χωρεῖ κατὰ τῆς ἰδίας τοῦ ἐνάγοντος ἀγωγῆς, σελ. 726, § 2, ἐδ. ά.

Ἑνόρκων δικαστήριον συντίθεται κακῶς ὅταν εἰς τὴν κληροτίδα τεθῶσιν κληροὶ πλειότεροι τῶν 24 σελ. 626 § 2, φυλ. Μ.

Κ.

Κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου, μὴ δυναμένου ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ χρέους τοῦ ὀφειλέτου σελ. 401.

Κατάσχεσις ἀναγκαστικὴ ἀκινήτων, διατυπώσεις αὐτῆς σελ. 441—448, 458—464, 475—480. 495 καὶ 496.

Κατακύρωσις ἀκινήτων 508 — 512, 524 — 528, 572 — 576.

Κληρονομικὴ μερὶς δὲν ἐλαττοῦται, συνεπείᾳ ἐνστάσεως τῶν κληρονόμων, ὅτι εἰσέρχεται εἰς τὴν κληρονομίαν καὶ ἡ μήτηρ των ὡς ἄπορος κλ. χωρὶς αὕτη νὰ προτείνῃ τοῦτο, σελ. 516 § 4.

Καινοτομίαι ἐπὶ οἰκοπέδου, συμβάσαι μετὰ τὴν περὶ κανονισμοῦ τῶν ὁρίων αὐτοῦ ἀγωγὴν, εἰσάγονται παρεμπιπτόντως εἰς τὸ αὐτὸ δικαστήριον ὅπου καὶ ἡ κυρία ἀγωγὴ σελ. 522 § 8.

Κληροδοτήματα σελ. 530 § 2.

Κτητικὴ παραγραφὴ δὲν ἀναστέλλεται ἐν γένει κατὰ τὰ ἔτη τῆς ἐπαναστάσεως. Σελ. 539 § 5.

Κοινοποίησις ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον τῆς πρωτοδίκου δίκης ἐπιφέρει τὰς νομίμους συνεπείας καὶ ἂν οὗτος διατελεῖ ἐν ἀδείᾳ, σελ. 549, 550 § ἐδ. ά. καὶ β'.

Κηδεμὼν ἐξακολουθεῖ τὴν δίκην καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα τῶν κηδεμονευομένων σελ. 554 § 5, ἐδ. ά.

Κάτοχος κακῆς πίστεως δὲν λογίζεται ὁ ἐμφυτευτὴς καὶ ἂν τὸ ἐμφυτευτικὸν συνάλλαγμα λυθῇ διὰ παράβασιν τούτου σελ. 565 § 4.

Κατάσχεσις πλοίου διέπεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὰς τῆς Πολ Δικον. σελ. 577 § 4.

Κυβέρνησις ἐν Ἑλλάδι ἀπαρτίζεται ἔκ τε τῆς ἐξουσίας τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν Ὑπουργῶν σελ. 636 φυλ. ΛΘ.

Κληροδότης καὶ κληροδόχος σελ. 630 § 3, ά. φυλ. Μ.

Κατάλογος προσωρινῶν συνδίκων παρά τινων συντάσσεται κλπ. σελ. 646 § 3 ἐδ. ϛ'.

Κρητικὰ Γραμμάτια σελ. 658 — 680.

Κοινοποίησις δικογράφου γενομένη εἰς Εἰσαγγελέα ἀντὶ τοῦ δικ. Γραμματέως δι' ἔλλειψιν ἀντικλήτου δὲν ἀκυροῦται σελ. 690 ἐδ. δ'.

Κατάσχεσις βοηθημάτων πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντας Κορυνθίους σελ. 721—726.

Κληρονομικὸν δικαίωμα μητρὸς, ἐλθούσης εἰς β'. γάμον ἐπὶ περιουσίας τῶν ἐκ τοῦ ἀ. γάμου τέκνων της, σελ. 731 § 4.

Κοινοποίησις ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ, σελ. 732, § 5.

Κληρονομίας παραίτησις δὲν λαμβάνει χώραν διὰ τῆς ἀγορᾶς ἑνὸς τῶν κληρονομικῶν κτημάτων ἐν γνώσει τῆς ἰδιότητός του σελ. 738 § 2.

Κατοικία τοῦ διαδίκου μεταβαλλομένη πρέπει νὰ γνωστοποιεῖται εἰς τὸν ἀντίδικον, σελ. 739 § 4.

Καταβολὴ χρέους μὴ ὁριζομένη ὑπὸ προθεσμίας δὲν ἀκυροῖ τὴν σύμβασιν, ἐὰν καταβληθῇ πρὶν γενῇ πρὸς τοῦτο ῥητὴ πρόσκλησις, σελ. 425.

Μ.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται συνεπείᾳ ἐξωδίκου ὁμολογίας σελ. 404.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται, προκειμένου περὶ παραδόσεως ἀκινήτων, σελ. 409.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου τοῦ ἐν τῷ ἐπισήμῳ συμβολαίῳ περιεχομένου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι διενοῦντο ἄλλο τι σελ 409.

Μάρτυρες δὲν ἐξαιροῦνται ὄντες συγγενεῖς ἐξ ἐμμέσου κηδεστίας πρὸς τὸν διάδικον σελ. 455 § 5.

Μείωσις μισθώματος δὲν ἐπιτρέπεται ἕνεκεν βλάβης τοῦ ἐνοικίου δημοσίων προσόδων ἐκ τυχαίου συμβάματος, ὅταν ὁ ἐνοικιαστὴς ἐγνώριζε τοῦτο πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ὁμολογιῶν σελ. 493, § 6 ἐδ. β.

Μισθώματος καταβολὴ δὲν ἀναβάλλεται διαρκούσης τῆς περὶ κληρονομίας τοῦ μισθωθέντος ἀγωγῆς, σελ. 570 § 5.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται περὶ τοῦ, ὅτι ἀρνηθέντος τοῦ δανειστοῦ νὰ παραλάβῃ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος, εἰς τὸν ὀφειλέτην ἦτο δύσκολον νὰ καταβάλῃ τοῦτο εἰς Δικαστ. ἀρχήν, σελ. 584 ἐδ. β'.

Μάρτυρες εἰς ποιν. δίκην δὲν εἶναι δεκτοὶ, ὅταν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἦσαν ἐξαιρετέοι σελ. 634 § 1.

Ν.

Ναυτοδάνεια, ποῖα εἰσὶ δηλωτέα ἐντὸς 6 μηνῶν ἀπὸ τῆς Δημοσιεύσεως τοῦ νόμου 389

Ναυτοδάνειον δὲν βαρύνει τοὺς ἰδιοκτήτας τοῦ πλοίου, καί τοι ὠφεληθέντας, ἐὰν οὗτοι δὲν ἔδωκαν τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν, σελ. 389—392.

Νομὴ ἀπόλυται, ὅταν ὁ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ἐνήργησε πράξεις ἐν γνώσει τοῦ πρώτου Νομέως ἡ δὲ περὶ τούτου ἀπόδειξις βαρύνει τὸν β'. Νομέα, σελ. 440.

Ο.

Ὅρκος, τὸν ὁποῖον διάδικός τις ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἀντίδικόν του ὡς μόνον μέσον ἀποδείξεως ἀποκλείει αὐτὸν ἐπομένως νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του δι' ἄλλων μέσων, σελ. 388.

Ὁρκοδοσία Ἱερέως ἀκυροῦνται γενομένη κατὰ τὸ ἄρθ. 121 τῆς ποιν. Δικον. σελ. 486 § 4.

Ὅρκος δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν τροποποιήσεων δημοσίων ἔργων τῇ προφορικῇ ἐντολῇ τοῦ ἐπιστατοῦντος, γενομένων σελ. 533—535, § 1.

Π.

Προῖξ διεκδικεῖται κατὰ τοῦ συζύγου Σελ. 392

Πλάνη περὶ τοὺς Νόμους ὑπὸ Στρατιώτου δὲν εἶναι παραδεκτὴ Σελ. 406.

Παράτασις προθεσμίας ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν διαδίκων γενομένη ἀποκλείει τὴν μετὰ τὴν ἔκπνευσίν της ἐξέτασιν μαρτύρων ὑφ' ἑνὸς τούτων σελ. 407.

Πλάνη τοῦ δημοσίου περὶ τὴν ἔκδοσιν Βασιλ. Διαταγμάτων δὲν ἐπιτρέπεται Σελ. 410.

Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων Σελ. 411.

Πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις Σελ. 415, 416, 428,—432, 508—512.

Πράξεις προδικασίας, ἄνευ πληρεξουσιότητος ὑπὸ δικηγόρου ἐνεργηθεῖσα, ἔχουσι κῦρος διὰ τῆς ἀποδοχῆς των ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ὑπὸ τοῦ ἐντολέως Σελ. 468. § 4.

Προξενικὰ δικαστήρια μὴ ὑποχρεούμενα εἰς τὴν ἐκδίκασιν ὑποθέσεων, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἁρμοδιότητός των Νόμου, ὑπὸ τῆς Πολ. Δικονομίας Σελ. 473 § 3.

Πίναξ κατατάξεως· ἡ κατὰ τοῦ πίνακος ἀνακοπὴ ὠφελεῖ μόνον τὸν ἀνακόπτοντα Σελ. 483 § 3—486.

Πλάνη περὶ τὴν ἀγορὰν ἀκινήτων, ὅτι ὁ πατὴρ ἐγκύρως πωλεῖ ἀκί-

νητον τοῦ ὑπεξουσίου τέκνου του, ὠφελεῖ τὸν ἀγοραστὴν ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν Σελ. 490 § 3.

Πράξεις προδικασίας ἐνεργοῦνται ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ἐγκύρως καὶ εἰς ἑορτασίμους ἡμέρας Σελ. 513—514.— ἐνεργοῦνται καὶ ὑπὸ πληρεξουσίων, ἐχόντων τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 91 τῆς Π. Δ. διαγραφόμενα προσόντα Σελ. 563 § 4.

Πραγματογνωμόνων ἀντικατάστασις δὲν κοινοποιεῖται, ὅταν οἱ διάδικοι παρέστησαν κατ' αὐτήν Σελ. 521. § 7. Ἴδε καὶ ἀντικαταστ. πραγματογνωμόνων 714 § 3.

Παραγραφῆς διακοπὴ δὲν ἐπέρχεται διὰ τῆς περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ἀκινήτου ἀγωγῆς, ἀπευθυνθείσης ἀναρμοδίως εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον Σελ. 523 § 9.

Πλειστηριασμὸς ἐν γένει Σελ. 524—528.

Παραγραφῆς κτητικῆς διπλασιάζεται ὁ χρόνος ἕνεκα τῆς εἰς ἄλλον τόπον μονίμου ἐγκαταστάσεως τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίδων Σελ. 529 καὶ 530 § 1.

Παραγραφὴ κτητική Σελ. 481, 539.

Παραγγελιοδόχος βαρύνει τὸν παραγγελέα ἐν ἰδίῳ ὀνόματι συναλλαχθεὶς πρὸς τρίτους, ὅταν ἦναι πασίδελος ἡ ἰδιότης του αὕτη. Σελ. 545, καὶ 546.

Πραγματογνώμονες δὲν ἀντικαθίστανται, ἀκυρουμένης τῆς ἐκθέσεώς των δι' ἔλλειψιν τῶν διαδίκων Σελ. 549, § 1.

Πενία ἀπόδειξις δὲν ἀπαιτεῖται ἐκ νέου μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα τῶν πενήτων ἀνηλίκων Σελ. 554 ἐδ. β'.

Πλειστηριασμός. Ζητεῖται ἡ ἀκυρότης ἀπεριορίστως ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου σελ. 559.

Πτώχευσις ἡμεδαποῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διέπεται ἀπὸ τοὺς νόμους τοῦ τόπου ἔνθα ἔλαβε χώραν αὕτη, σελ. 567, § 3.

Πλειστηριασμοῦ ἀκυρότητες, ἐπὶ ὀρφανικῶν ἀκινήτων, δὲν καλύπτονται διὰ τῆς παραδοχῆς αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου, σελ. 569 § 4.

Πλειστηριασμὸς ἐν γένει, σελ. 572—576

Πώλησις περιουσίας ἐμπόρου δὲν θεωρεῖται, γενομένη πρὸς δανειστάς του ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μένωσιν τὰ πωληθέντα παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ τὸ δὲ προϊὸν τῆς πωλήσεως νὰ καταλογίζητε ἀπέναντι τοῦ χρέους του. σελ. 586 § 4.

Προικῴου αντικατάστασις δὲν ἀκυροῦται καθ' ὁλοκληρίαν ἐὰν τὸ ἀντικατασταθὲν εἶναι κατωτέρας ἀξίας, σελ. 589 § 5

Προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ θεωροῦνται ἅπασαι αἱ προδικαστ. ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικείων, σελ. 631, φυλ. ΛΘ. § 2.

Προφυλάκισις δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ πλημμελήμασι, ὅταν ὁ κατηγορούμενος κατεδικάσθη καὶ ἄλλοτε εἰς φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ πρᾶξις

δι' ἣν καταδιώκεται ἐξετέλεσθη πρὸ τῆς καταδίκης του, φυλ. ΛΘ. σελ. 635, § 2.

Πρόβλεψις δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς συναλλαγματικῆς σελ. 635 § 2 φυλ. ΛΘ.

Πρόβλεψις δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς συναλλαγματικῆς σελ. 625 § 1 φυλ. Μ.

Προικῶα δὲν ἀπαλλοτριοῦνται ὑπὸ τοῦ συζύγου δι' ἐπωφελεῖς μόνον δαπάνας ἐπ' αὐτῶν, σελ. 633, § 5 φυλ. Μ.

Πίναξ κατατάξεως σελ. 634, διαδικασία σελ. 635—640, φυλ. Μ.

Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν ἀποφάσεως ἀπορρίψάσης τὰς περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις καὶ διαταξάσης ἀποδείξεις δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς, σελ. 627 § 1 φυλ. Μ.

Πτωχεύσαντος πράξεις ἄνευ δόλου κατὰ τὰς πρὸ τῆς πτωχεύσεώς του *Δέκα* ἡμέρας ἐνεργηθεῖσαι δὲν ἀκυροῦνται, σελ. 643, § 2.

Προσωρινοὶ σύνδικοι ἐκλέγονται συνελθόντων τῶν δανειστῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ σελ. 646 § 3.

Πληρεξουσιότης ειδικὴ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν παραλαβὴν δικογράφων σελ. 707 § 3.

Πλειστηριασμὸς ὀρφανικῶν ἀκινήτων ἀκυροῦται καὶ ἂν ὁ κηδεμὼν ἀποδεχθῇ τὰς λαβούσας χώραν ἀκυρότητας σελ. 678, § 7.

Πλειστηριασμὸς ἀκινήτου προσβάλλεται καὶ δι' ἐνστάσεως, ὑπὸ τῶν δανειστῶν ὅταν ἄλλος δανειστὴς δολίως ἐποσκάλεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀπόφασιν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, σελ. 690, ἐδ. Β'.

Προῖξ ἀπαλλοτριοῦται ὑπὸ τῆς συζύγου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ συζύγου ἢ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας καὶ ἂν μετὰ τὴν πώλησιν ἐκλείψῃ ἡ ἀνάγκη αὕτη σελ. 699 § 3.

Προθεσμία τῶν τριῶν μηνῶν, διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους, προστίθεται ἅπαξ εἰς τὴν πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν νόμιμον προθεσμίαν σελ. 710 § 2 ἐδ. Β'.

Πίναξ κατατάξεως σελ. 726—728.

Προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῶν παρεμπιπτουσῶν ἐμπορ. ἀποφ. σελ. 631 § 2 φυλ. ΛΘ.

Πλάνη περὶ τὸ πρόσωπον ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσιν Κρητικῶν Γραμματίων. σελ. 660 § 2.

Σ.

Συναίνεσις τοῦ οἰκονομ. Ἐφόρου ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ἄνευ ῥητῆς πληρεξουσιότητος τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸ Δημόσ. Ὑπουργοῦ σελ. 406.

Συμβόλαιον ἐπίσημον περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, μεταξὺ ζώντων γενόμενον εἰς διηρημένας ἐποχὰς δὲν ἀκυροῦται σελ. 436.

Συμβόλαιον εἰς ὃ δὲν σημειοῦται ἐπάγγελμα τοῦ μάρτυρος μὴ ἔχοντος τοιοῦτον δὲν ἀκυροῦται σελ. 437.

Συναλλαγματικὴ δὲν φέρει τὰ προσόντα Ἐμπορ. Συναλλάγματος ἐὰν ἡ ἀποδοχὴ γενῇ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκδόσεως σελ. 472, § 2.

Συνάλλαγμα ἀγοροπωλησίας θεωρεῖται ἡ μεταξὺ δημοσίου καὶ ἐνοικιαστῶν ἐνοικίασις δημοσίων προσόδων σελ. 488 § 1,

Συναλλαγματικῆς ἀκυρότης, λόγῳ ἀνηλικιότητος τοῦ ὑπογράψαντος προτείνεται κατὰ παντὸς τρίτου, σελ. 561 § 1.

Στρατιωτικοὶ σελ. 593—608.

Συναλλαγματικὴ δὲν λαμβάνει ἐμπορικὸν χαρακτῆρα, ὅταν ἡ ὀπισθογράφησις αὐτῆς γίνῃ μετὰ τὴν περὶ πληρωμῆς προθεσμίαν, σελ. 631, § 4, φυλ. Μ.

Συνέδρων δικαστήριον δὲν δύναται νὰ δικάσῃ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν ἐνόρκων ἀπόντας συγκατηγορουμένους μετὰ παρόντων, σελ. 681.

Τ.

Τόκος δὲν πληρώνεται διὰ τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου ἐὰν δὲν συνεφωνήθη, σελ. 386—387.

Τράπεζα Ἐθνικὴ ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν ἐξαφανισθέντων χρηματικῶν γραμματίων αὐτῆς σελ. 438.

Τόκος μετὰ τὴν ἐπιταγὴν δὲν ζητεῖται δι' ἰδίας ἀγωγῆς ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιταγῆς, σελ. 483 ἐδ. 6'.

Τόκοι ληξιπρόθεσμοι καθιστῶσι τὴν δίκην ἐφέσιμον, σελ. 547 § 3.

Τόκος ἀσυμφώνητος πληρώνεται καὶ ἂν μετὰ τὴν προθεσμίαν δι' ἐπιστολῆς ὑποσχεθῇ τοιοῦτον ὁ ὀφειλέτης, σελ. 566, § 2.

Τόκος πληρώνεται ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου κατεσχέθη συντηρητικῶς ὑπὸ τρίτου τὸ παρ' αὐτοῦ ὀφειλόμενον, σελ. 629 § 5 φυλ. ΛΘ.

Ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου διὰ τὸ ἀντίτιμον καταβληθέντος οἰκοπέδου ἀπὸ τῆς καταλήψεως, σελ. 692, § 4.

Τόκος πληρώνετε καὶ πέραν τοῦ διπλασίου, σελ. 694 ἐδ. 7, δὲν πληρώνεται κατὰ τὸν Ἐφέτην Παππαδιαμαντόπουλον καὶ καθὼς καὶ τόκος ἀπεριόριστος δὲν ἐπιτρέπεται σελ. 753—780.

Τίτλον χρησικτησίας ἀποτελεῖ πᾶσα δικαστικὴ ἀπόφασις σελ. 744, ἐδ. ε'.

Υ.

Ὑποθήκη, περιγραφὴ τῶν ὑπεγγύων ἀκινήτων, σελ. 439, παρ. σελ. 465—466.

Ὑποθήκη δὲν ἐγγράφεται διὰ τοὺς κεκτημένους τόκους ἀλλ' οὗτος ἀπολαύουσι τοῦ ἐνυποθήκου προνομίου, σελ. 482 § 2.

Ὑπερημερία τοῦ κληρονόμου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν κληροδοτημάτων δὲν ἄρχεται ἀφ' ἧς λάβῃ γνῶσιν τῆς διαθήκης, σελ. 530 § 2.

Ὑπεξαίρεσις θεωρεῖται πρᾶξις τετελεσμένη, ἅμα ὁ ὑπεξαιρέτης ἀρνηθῇ τὴν παράδοσιν τοῦ πράγματος ὅπως δήποτε καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ρητὴ ἀπαίτησις τοῦ ἰδιοκτήτου, σελ. 579 § 1 ἐδ. ά. καὶ 6'.

X.

Χρέη ἐμπορικὰ καταβάλλονται ἐγκύρως τὴν ἐπιοῦσαν τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, σελ. 584 § 2.

Χρῆμάτιον ἀσπροσπόριστον· ὁ διαχειριζόμενος αὐτὸ κινεῖ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν καρπῶν τούτου ἀγωγὴν, σελ. 585 § 3.

Χρεοκοπία ἐν γένει, σελ. 646, § 3, ἐδ. 6'.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς Κυρίους συνδρομητὰς τῆς νομικῆς Μελίσσης.

Ἐκπληρώσας καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ὑποσχεσίν μου καὶ προβὰς εἰς τὸ 26ον φυλλάδιον, ἀντὶ τοῦ 24ου διὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἐξαιτοῦμαι τὴν ταχεῖαν ἀπότισιν τῆς ἐξαμηνιαίας καὶ ἐτησίου παρελθούσης συνδρομῆς τῶν καθυστερούντων εἰσέτι κατ' ἐπαρχίας. Δὲν ἀρκεῖ μόνον διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐκδόσεως ἡ πρόθυμος τῶν συνδρομητῶν ἐγγραφὴ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ πρόθυμος καὶ αὐθόρμητος τῆς συνδρομῆς ἀπότισις διὰ τῶν γνωστῶν ημων ἀνταποκριτῶν· ἄλλως τε, οὐδὲν περιοδικὸν σύγγραμα ὑφίσταται, καθότι καὶ οἱ συντάττοντες καὶ οἱ συνθέτοντες καὶ οἱ ἐκτυποῦντες μισθοδοτοῦνται καὶ ἄγγελοι δὲν εἶναι.

Ἡ ἔκδοσις τῆς Νομικῆς Μελίσσης ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς τὸ μέλλον. Ἡ δ' ἀποδοχὴ τοῦ πρώτου φύλλου τῆς προσεχοῦς ἐξαμηνίας καθίσταται ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ ἔτος ὁλόκληρον.

Ὁ ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 13ην Ἰουλίου 1860.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ωρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . .	*Δρ.* 12.	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότ.*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις .	» 13.	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	» 16.	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Προβιβασθεὶς πρωτοδίκης ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν, εἰδοποιῶ ὅτι ἐγὼ λαμβάνω τοῦ λοιποῦ μέρος εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Νομικῆς Μελίσσης· παρακαλῶ δὲ ἐκείνους τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν, οἵτινες καθυστεροῦσιν εἰσέτι τὴν συνδρομήν των, ἵνα εὐαρεστούμενοι πληρώσωσιν αὐτὴν εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἐφετείῳ Ἀθηνῶν ὑπογραμματέα Κ. Δ. Χαριτάκην, ὃν κατέστησα ἐπὶ τούτῳ πληρεξούσιόν μου.

Ν. ΒΑΧΑΤΩΡΗΣ.

Προβιβασθέντος τοῦ Γραμματέως τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν καὶ ἐκδότου τῆς Νομικῆς Μελίσσης Κυρ. Ν. Δ. Βαχατώρη, ὡς Πρωτοδίκου Λαμίας, ἀναδέχομαι μετὰ θάρρους, ἐργαζόμενος παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ, τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ φύλλου, πεποιθὼς, ὅτι οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ δὲν θέλουσι δείξει ὀλιγωτέραν προθυμίαν, εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσιν ἔργον λυσιτελέστατον εἰς τοὺς περὶ τὸ δίκαιον ἀσχολουμένους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰουνίου 1859.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Εἰδοποίησις. — α) *Νομολ. Ἀρ. Πάγ.* — *1) Ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ 2)* — *Ἀναίρετις.* — *3) Τόκοι,* — *4) Δωρεά.* — β) *Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν Τμ. α'.* — *5) Εφεσις.* — *6. Ὅρκος* — *7) Ναυτοδάνειον.* — *8) Πραγματογνωμοσύνη.* — *9) Προικῶα.* — *10) Ἀμοιβὴ δικηγόρου.* — *11) Αβαρίαι ἀμφοτέρων τῶν Ἐφετείων, συνελ. 24 φυλ.* — *12) Ὁρκοδοσία.* — *13) Ἔφεσις.* — *Ἀνακοπή.*

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἀγωγὴ, στηριζομένη εις ἐμπρησμὸν ἐκ προθέσεως, ὑπόκειται εἰς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ; ὄχι, κατὰ τὴν 55 ε. ε. ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς πρᾶξιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἥτοι ἐκ προθέσεως ἐμπρησμὸν τῆς οἰκίας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου· ἑπομένως ὡς παρέχουσα ὑποψίας κολασίμου πράξεως δὲν ὑπέκειτο εἰς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 588 § 12 καὶ 532 § 6 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, τὸ περιστατικὸν δὲ τοῦτο δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ αὐτεπαγγέλτως ὁ Ἄρειος Πάγος κατὰ τὸ 581 ἄρθρον τῆς αὐτῆς Δικονομίας. Ὅθεν καὶ ἂν ὑποτεθῶσιν ἐσφαλμένως αἱ αἰτιολογίαι τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ διατακτικὸν αὐτῆς εἶναι ὀρθόν.

Ἀπόφασις, ἐπικυρώσασα ἀποφάσεις περὶ ἀποδείξεως, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν; Ναί, κατὰ τὴν 50 ε. ε. ἀποφ.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ἐπικυρώσασα ἀποφάσεις περὶ ἀποδείξεως τοῦ κατὰ πρῶτον βαθμὸν δικάσαντος εἰρηνοδικείου, ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν καθ' ὅσον οἱ λόγοι ἀναιρέσεως ἀναφέρονται εἰς τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις.

Γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, μὴ περιέχον ὑπόσχεσιν πληρωμῆς τόκων, παράγει δικαίωμα πρὸς ἀπαίτησιν τοιούτων μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας του; ὄχι, κατὰ τὴν 83 ε. ε. ἀποφ.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν εἶναι ἀναγκαία διαμαρτυρία ἐπὶ μὴ πληρωμῇ, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν συναλλαγματικῶν (ἐμπ. νόμ. 187), ἑπομένως πρὸ τῆς διαμαρτυρίας ταύτης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ

ὑπερήμερος ὁ ὀφειλέτης καὶ ἂν λήξῃ ἡ τοῦ γραμματίου προθεσμία· ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὴ γενομένης διαμαρτυρίας ὡς ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἐξάγεται, ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μόνον ἔπρεπε νὰ ἐπιδικασθῶσι τόκοι καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς λήξεως τῶν ἐπιδίκων γραμματίων, ὡς ἐσφαλμένως ἀπεφήνατο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, μὴ παραδεχομένη ἄλλως συμφωνίαν τινὰ τῶν μερῶν περὶ τούτου.

Δωρεὰ μεταξὺ συζύγων, καί τοι κυρουμένη διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου, δύναται μολονοτοῦτο ν' ἀκυρωθῇ ἐὰν ἐγένετο πρὸς καταδολίευσιν τοῦ δανειζοῦ τοῦ δωρητοῦ, ἢ εἰκονικῶς· ἀποφ. 92 ε. ε.

Ἐπειδὴ, τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν κηρύττει ἀνίσχυρον, ὡς πρὸς τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον, τὸ ὑπ' ἀρ. 7441 συμβόλαιον, δι' οὗ ὁ σύζυγος τῆς ἀναιρεσειούσης παρεχώρησεν εἰς τὴν νομὴν καὶ κυριότητα αὐτῆς πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ κατασχεθὲν ἀκίνητον εἰς ἀντικατάστασιν χρημάτων καὶ ἄλλων κινητῶν τῆς συζύγου του, ληφθέντων καὶ δαπανηθέντων παρ' αὐτοῦ εἰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας, ἀπεφήνατο δὲ τὸ ἀνίσχυρον τοῦτο διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι τὰ χρήματα καὶ ἄλλα κινητὰ ἐκεῖνα ἦσαν ἐλάσσονος ἀξίας τῆς τῶν εἰς ἀντικατάστασιν δοθέντων ἀκινήτων καὶ ὅτι ἑπομένως ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῇ τῆς ἀντικαταστάσεως τὸ ἐπίδικον κτῆμα, τὸ ὡς τελευταῖον ἀναφερόμενον ἐν τῷ τῆς ἀντικατασιάσεως συμβολαίῳ, ἀφοῦ ἀφαιρουμένου αὐτοῦ συμπληροῦται διὰ τῶν λοιπῶν ἡ ἀξία τῶν ἀναλωθέντων ἐκείνων χρημάτων καὶ ἄλλων κινητῶν, ἐνῷ καὶ τούτου δοθέντος ἡ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος παραχώρησις ἀποτελεῖ δωρεὰν μεταξὺ συζύγων, Βασιλ. (30 1) 50 γ'. ε'. 30 § κδ'. ἥτις μὴ ἀνακληθεῖσα ὑπὸ τοῦ συζύγου πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀποβαίνει ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάκλητος, Βασιλ. (30 1) 30 § ϛ' καὶ γ'. ἐκτὸς ἐὰν ἀπεδεικνύετο ἡ ὑπὸ τοῦ συζύγου ἐπὶ σκοπῷ καταδολιεύσεως τῶν ἰδίων δανειστῶν γενομένη δωρεὰ, Βασιλ. (9. 8) 17 30, ἢ τὸ εἰκονικὸν τῆς δωρεᾶς, ἀλλ' οὐδέτερον τούτου, οὔτε κἂν τὴν ἀνάκλησιν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ συζύγου παραδέχεται τὸ δικαστήριον· ὅθεν ἡ ἀπόφασίς του εἶναι πάντη ἀναιτιολόγητος ὡς πρὸς τὴν ἀνατροπὴν τῆς τοῦ ἐπιδίκου κτήματος παραχωρήσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Ἐκκληθείσης ἀποφάτεως ἀ. ἀναθεωρητικοῦ προξενικοῦ δικαστηρίου καὶ ἐπελθόντος μετὰ τοῦτο τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου, ἡ ἔφεσις ὑπάγεται εἰς τὸ ἐφετεῖον Ἀθηνῶν· ἀποφ. 17086.

Ἐπειδὴ ἐπελθόντος κατὰ τὴν ἐκκρεμῆ ταύτην τῆς ἐφεσίμου προκειμένης δίκης κατάστασιν τοῦ τῆς 29 ὀκτωβρίου 1856 περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν Νόμου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 τοῦ ὁποίου αἱ ὑπὸ τῶν προξενικῶν δικαστηρίων ἐκδιδόμεναι πολιτικαὶ καὶ ἐμπορικαὶ ἀποφάσεις ὑπήχθησαν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως αὐτῶν εἰς τὸ ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ὅλαι ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ προκειμένη ἀπόφασις, καθὸ ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν, ἀναγκαίως ὑπάγεται εἰς τοῦ Δικαστηρίου τούτου τῶν ἐφετῶν τὴν ἁρμοδιότητα, ἂν καὶ ἐπὶ ἐφέσεως εἰς πρῶτον ἔκκλητον βαθμὸν ἐκδοθεῖσα, καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς ὑπαχθείσης αὐτῆς εἰς τὸ ἐφετεῖον τοῦτο δ ἀ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουνίου 1857 κλήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως λόγῳ δεδικασμένου ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου εἶναι ἀνυπόστατος.

Ὁ ἐπαγαγὼν ὅρκον χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄλλο μέσον ἀποδείξεως καὶ αἰτήσας τὴν ἀπόρριψιν τῆς γενομένης ἐφέσεως κατὰ τῆς ἐπιβαλούσης τὸν ὅρκον ἀποφάσεως, δύναται εἰς μεταγενεστέραν συνεδρίασιν νὰ αἰτήσῃ τὴν συγχώρησιν τῆς ἐπιδείξεως τῶν ἰσχυρισμῶν του καὶ δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων; ὄχι, κατὰ τὴν 17086 ἀποφ.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος Α. Ἀντωνιάδου περὶ τοῦ νὰ τῷ ἐπιτραπῇ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων ἵνα ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι οὐχὶ μόνον βεβαιοῦται ἐκ τῶν ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2349 ἀποφάσει περιεχομένων προτάσεων αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς του ἐπήγαγε τὸν ὅρκον ἀμέσως καὶ οὐχὶ ἐτ' ἄλ-

λων πρὸς ἀπόδειξιν μέσων, ἀλλὰ ἀφ' οὗ, συμφώνως μὲ τὴν πρότασίν του, τὴν ἐπαγωγὴ· ἐπεδίκασεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 2369 ἀπόφασις, γενομένης κατ' αὐτῆς ἐφέσεως ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου Γιράλδου, ὁ Α Ἀντωνιάδης αὐτὸς ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς εἰρημένης ὑπ' ἀριθ 2349 ἀποφάσεως, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν προσβάλῃ ζητῶν ἄλλα μέσα ἀποδείξεως.

Ποῖα τῶν πρὸ τοῦ περὶ βιβλίων ναυτοδανείων νόμου, συνομολογηθέντων ναυτοδανείων εἰσὶ δηλωτέα εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν ἐμπορικῶν ἐντὸς ἓξ μηνῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου τούτου;

Ναυτοδάνειον συνομολογηθὲν ὑπὸ πλοιάρχου ἐν ᾧ τόπῳ διαμένουσιν οἱ συνιδιοκτῆται αὐτῶν ἐπιβαρύνει τὰς μετοχὰς αὐτῶν, ἐὰν οὗτος δὲν ἔδωκε τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν, καί τοι τοῦ ναυτοδανείου ὠφελήσαντος ὁλόκληρον τὸ πλοῖον;

Ἰδοὺ πῶς ἔλυσε τὸ ἐφετεῖον τὰ ζητήματα ταῦτα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17104 ἀποφάσεώς του·

Ἐπειδὴ ἡ ἔφεσις τοῦ Πετροκοκκίνου καὶ Συν. ἔχει ἀντικείμενον α') τὸ νὰ κηρυχθῇ καὶ καταταχθῇ ὡς προνομιοῦχον τὸ παραχωρηθὲν αὐτῷ Ναυτοδάνειον τῆς 15 Ἀπριλίου 1850 ὅπερ φαίνεται ἐγγεγραμμένον ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ πλοιάρχου Ἠλία Μηχαλοπούλου ὑπ' ἀριθ. 1 καὶ χρονολογίαν 22 Ἀπριλίου 1852 (σελ. 5) β') τὸ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὸ ναυτοδάνειον τοῦτο καὶ τὴν κατὰ τὸ ἥμισυ μετοχὴν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἢ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος αὐτοῦ τῶν ἐφεσιβλήτων Μ. Δ. Ἀποστολοπούλου καὶ Ἀγγέλου καὶ Ἀνδρέου Ῥωμάνου.

Ἐπὶ τοῦ Α' ζητήματος, ἤγουν τοῦ προνομίου, ἀφορῶντος τὴν Β' διάταξιν τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ περὶ βιβλίων ναυτοδανείων Νόμου τῆς 13 Νοεμβρίου 1851 τὸ κανονίζον τὴν κατάταξιν εἰς πληρωμὴν τῶν ἐν τοῖς βιβλιαρίοις τῶν πλοιάρχων ἐγγεγραμμένων ναυτοδανείων, ἀφορᾷ ἰδίως μόνα τὰ μετὰ τὸν Νόμον τοῦτον συνομολογούμενα καὶ ἐγγραφόμενα ναυτοδάνεια· περὶ δὲ τῶν ναυτοδανείων τῶν συνομολογηθέντων πρὸ τοῦ Νόμου τούτου, ἐπὶ πλοίων ναυπηγηθέντων πρὸ αὐτοῦ, προνοεῖ καὶ ῥυθμίζει εἰδικῶς τὸ ἄρθρ. 10 τοῦ εἰρημένου Νόμου· ἀνήκοντος δὲ τοῦ προ-

χειμένου ναυτοδανείου τῆς ἑταιρίας Πετροκοκκίνου καὶ Συν. εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν, πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς αὐτὸ αἱ διατάξεις τοῦ μνησθέντος ἄρθρ. 10· ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. τοῦτο μόνον τὰ προνομιοῦχα κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ναυτοδάνεια τὰ συνομολογηθέντα πρὸ τοῦ τῆς 13 Νοεμβρίου 1851, νόμου προβλέπονται ὡς δηλωτέα ἐκτὸς τῆς ἑξαμηνίας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου τούτου εἰς τὸν πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν καὶ παρὰ τούτου ἐγγραπτέα εἴς τε τὰ βιβλιάρια τῶν πλοιάρχων καὶ εἰς τὸ εὐρετήριον τοῦ Προέδρου καὶ ταῦτα μόνα οὕτω δηλωθησόμενα καὶ ἐγγραφόμενα, οὐχὶ μὲν ἀποκτῶσιν ἐκ τούτου, ἀλλὰ διατηροῦσι τὸ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου κεκτημένον τυχὸν προνόμιον, χάριν τοῦ ὁποίου κηρύττονται ἀπὸ τὸ μνησθὲν ἄρθρον προτιμητέα τῶν μετὰ ταῦτα ἐγγραφομένων· ἐξεταστέον ὅθεν καθίσταται ἐξ ἀνάγκης, πρὸς παραδοχὴν τῆς ἐφέσεως τῆς ἑταιρίας Πετροκοκκίνου καὶ Συν. οὐχὶ μόνον ἐὰν ἐκτὸς τῆς νενομισμένης ἑξαμηνίας τὸ προκείμενον τοῦ 1850 ναυτοδάνειον αὐτῆς, ἐδηλώθη καὶ ἐνεγράφη τακτικῶς εἰς τὸ βιβλιάριον, ἀλλὰ προσέτι ἂν ἦτο τοῦτο ἤδη καὶ προνομιοῦχον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου εἶχε συνομολογηθῆ.

Ἐπειδὴ τὸ προκείμενον ναυτοδάνειον, κατὰ τὸ ἰδιωτικὸν συμβόλαιον αὐτοῦ συνωμολογήθη ἐν Τεργέστῃ, τουτέστι κατὰ τὸν διάπλουν τοῦ πλοίου ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, κατὰ δὲ τὰς ῥητὰς καὶ σαφεῖς διατάξεις τῶν ἄρθρων 312 καὶ 192 ἐ. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, διὰ ν' ἀποκτήσωσι προνόμιον, κατὰ Νόμον, ἰσχυρὸν τὰ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνομολογούμενα ναυτοδάνεια, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὰς παρὰ τοῦ ἄρθρου 234 τοῦ αὐτοῦ ἐμπορ. Νόμου ὀφειλομένας διατυπώσεις, καὶ νὰ δικαιολογῶνται διὰ τῶν συμφώνων πρὸς τὰς διατυπώσεις ταύτας ἐγγράφων τῶν μνημονευομένων ἀπὸ τὸν § 5. τοῦ ἄρθρου 192. ἄλλως εἰσὶ ναυτοδάνεια στερούμενα προνομίου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τοιαῦτα ἔγγραφα δὲν προσάγονται οὐδὲ ἰσχυρισμὸς ὑπάρχει, ὅτι αἱ εἰρημέναι διατυπώσεις ἐξεπληρώθησαν, ὅθεν, τὸ ἐπίδικον δάνειον, ὡς ὀρθῶς ἐνίσταται ὁ ἐμφανισθεὶς ἐφεσίβλητος Μητρόπουλος δὲν ἦτο προνομιοῦχον κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, καὶ ἑπομένως ἥ τε δήλωσις πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν ἐμποροδικῶν ἐντὸς τῆς ἑξαμηνίας καὶ ἡ ἐγγραφὴ αὐτοῦ εἰς τὸ βιβλιάριον τοῦ πλοιάρχου οὐδεμίαν ἔχουν νόμιμον

συνέπειαν ὑπὲρ αὐτοῦ, καθὸ ἀφ' ἑνὸς μὲν μὴ προσδοῦσαι αὐτῷ νέον προνόμιον, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὴ διατηροῦσαι αὐτῷ προνόμιον οὐδέποτε κεκτημένον κατὰ τὸν ἐμπορικὸν Νόμον. Τὴν δὲ ἔνστασιν τῆς ἐλλείψεως προνομίου διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν νομίμων διατυπώσεων, καὶ τότε ἀκόμη ὅταν οἱ ἰδιοκτῆται αὐτοὶ τοῦ πλοίου συνομολογοῦσι τὸ δάνειον, δικαιοῦται πᾶς τρίτος ναυτοδανειστὴς νὰ προτείνῃ, καθόσον ἢ ὡς προτιμητέον κατάταξις πρὸ αὐτοῦ ναυτοδανείου τινὸς μὴ προνομιούχου κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου βλάπτει ἑαυτὸν (ἐκ περισσοῦ Παρδεσ. § 900.)

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα ἡ ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1857 ἔφεσις τῆς ἑταιρίας Πετροκοκκίνου καὶ συν. κατὰ τῆς Β' διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ: 51 προξενικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἀπεφήνατο τὸ ἐπίδικον ναυτοδάνειον τῆς αὐτῆς ἑταιρίας μὴ προνομιοῦχον δέν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον καὶ διὰ ταῦτα εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 592 καὶ ἑπομ. ἀποῤῥιπτέα, οὐχὶ μόνον κατὰ τοῦ ἐμφανισθέντος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐμφανισθέντων ἐφεσιβλήτων.

Ἐπὶ τοῦ Β' ζητήματος, ἤγουν τῆς ἐπιβαρύνσεως τῆς μετοχῆς τῶν ἑτέρων συνιδιοκτητῶν τοῦ πλοιάρχου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 321 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου, ὡς εἴρηται, συνωμολογήθη τὸ προκείμενον ναυτοδάνειον, δάνειον ναυτικὸν γενόμενον παρὰ τοῦ πλοιάρχου εἰς τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τῶν ἰδιοκτητῶν τοῦ πλοίου, χωρὶς ἐπισήμου ἀδείας αὐτῶν, ἢ χωρὶς τῆς εἰς τὸ περὶ τούτου συμβόλαιον μεσολαβήτεώς των, δὲν παρέχει δικαίωμα ἀγωγῆς οὐδὲ προνόμιον, εἰμὴ μόνον κατὰ τὸ μέρος τοῦ πλοίου τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς πλοιάρχους· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ μνησθέντες συνιδιοκτῆται τοῦ πλοιάρχου κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ πλοίου, κατὰ τὰ ἔγγραφα τῆς δικαιογραφίας ἔχουν τὴν διαμονήν των ἐν Τεργέστῃ, ὅπου καὶ τὸ προκείμενον ναυτοδάνειον ἐγένετο, ἀλλὰ οὔτε εἰς τὸ τῆς 15 Ἀπριλίου 1850 ἰδιωτικὸν συμβόλαιον τοῦ εἰρημένου ναυτοδανείου ἐμεσολάβησεν, οὔτε ἐπίσημον ἄδειαν ἰσχυρίζεται ἡ ἑταιρία Πετροκοκκίνου καὶ Συν. ὅτι ἔδωσε πρὸς τοῦτο· ἂν δὲ καὶ ὑποτεθῇ ἀληθὲς, ὅτι τὰ χρήματα τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ναυτοδανείου ὠφέλησαν ὅλον τὸ πλοῖον διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, ὡς διατείνεται ἡ ἑταιρία Πετροκοκκίνου προσωπικὴν μόνον ἀγωγὴν περὶ τούτου δύναται νὰ ἔχῃ ἡ μνησθεῖσα ἑταιρία κατὰ τῶν συνιδιοκτητῶν ἕνεκα τῆς ὠφελείας ἣν ἔλαβον, ἀλλὰ ἡ εἰς τὸ πλοῖον μετοχὴ τούτων, ἢ τὸ ἐκπλειστηρίασμα

αὐτῆς, δὲν ὑπόκεινται ὡς ὑπέγγυα εἰς τὸ ναυτοδάνειον, ὡς τοιοῦτον, (ἐκ περισσοῦ εἰς Παρδ. § 914 ἔδ. 6'.) καὶ ἑπομένως δὲν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον ἡ ἔφεσις τῆς ἐπαναίρας, οὔτε κατὰ τοῦ Δ. Καμαλαίου τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, καὶ εἶναι διὰ τοῦτο καὶ κατ' ἐρήμην ἀπορριπτέα, δυνάμει τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 572.

Θεωρεῖται ἀπόφασις διαιτητικὴ ἡ ἔκθεσις πραγματογνωμόνων, ἡ ἀφορῶσα ἐκτίμησιν ἀβαριῶν; ὄχι, κατὰ τὴν 17091 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τῆς ἀκυρότητος, ἡ παρὰ τοῦ Καλόβια προταθεῖσα, ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 190 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὡς ἐμπορικῶν, διὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει λόγους· καὶ προσέτι, διότι ἡ ἔκθεσις τῶν πραγματογνωμόνων, τῶν διορισθέντων, ὅπως προβῶσιν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐμπορικῶν δίδει κῦρος εἰς αὐτήν, ἑπομένως αὐτὴ ἡ ἀπόφασις βλάπτει τοὺς φορτωτὰς, καὶ ταύτην ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ ἀνακόψωσι κατὰ τοῦ πλοιάρχου, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη (ἴδε ἐκ περισσοῦ καὶ Vincens ligislation commerc. Τομ. 3. σελ. 191 βιβλ. 12 κεφαλ. 9) ἑπομένως ἡ ἔφεσις τοῦ Καβόλια, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος τοῦτο τῆς ὑπ' ἀριθ. 190 ἀποφάσεως δὲν εἶναι βάσιμος.

Προκειμένου περὶ διεκδικήσεως κτήματος προικῴου ἡ ἀγωγὴ ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ συζύγου· ἀποφ. 17101 σκέψις α'.

Ἐπειδὴ πρόκειται περὶ διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἥτις κινεῖται κατὰ τοῦ ἐξ οἱουδήποτε λόγου κατόχου καὶ νομέως· κάτοχος δὲ καὶ νομεὺς τῆς προικῴας περιουσίας διαρκοῦντος τοῦ γάμου, καὶ πολιτικὸς κύριος αὐτῆς καὶ ἔχων δικαίωμα τοῦ ὑπεραστίζειν αὐτὴν ἐπὶ διαστήματος, εἶναι μόνος ὁ σύζυγος, ὅθεν ἡ πρωτοδίκως προταθεῖσα παρὰ τοῦ ἐναγομένου (τοῦ ἐφεσιβλήτου) ἔνστασις νομιμοποιήσεως περὶ ἀπαραδέκτου τῆς κατ' αὐτοῦ προκειμένης ἀγωγῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι κυρία καὶ κάτοχος τοῦ διεκδικουμένου ἀγροῦ εἶναι δῆθεν ἡ σύζυγος αὐτοῦ, καὶ οὐχὶ αὐτὸς, διότι ὁ προκείμενος ἀγρὸς εἴτε προσδιορίσθη παρ' αὐτοῦ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 6430 τῆς 21 Ἰουλίου 1849 συμβολαίου εἰς ἀντικατάστασιν ἄλλου ἀκινήτου προικῴου κτήματος, ἐκποιηθέντος παρ' αὐτοῦ εἶναι ἀνυπόστατος, καὶ πάντη ἀδιάφορον ἦναι ἐὰν ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ἐσημείωσεν

ὁ ἐνάγων τὸν λόγον τῆς κατοχῆς τοῦ ἐναγομένου, ἤγουν ὡς διαχειριστοῦ τῆς προκειμένης περιουσίας, διότι τοῦτο ποσῶς δὲν ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῆς προκειμένης διεκδικητικῆς ἀγωγῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀρκεῖ ὡς λέγον αὐτῆς ὑποστηρίζοντα τὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου παθητικὴν νομιμοποίησιν νὰ ἀναφέρῃ ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ὁ κάτοχος καὶ νομεὺς τοῦ κτήματος τοῦ ὁποίου αὐτὸς διεκδικεῖ τὴν κυριότητα· ὅθεν μὴ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ὡς ἀπαράδεκτος.

Ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 145 τοῦ δικαστ. ὀργαν. ἡ συμφωνία, καθ' ἣν διάδικός τις χορηγεῖ μηνιαίαν χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς δικηγόρον πρὸς διεξαγωγὴν διαφόρων ὑποθέσεών του; ὄχι, κατὰ τὴν 17102 ε. ε. ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 145 τοῦ Δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἵνα ἀπορρίψῃ τὴν αἴτησιν τῆς ἀμοιβῆς ἐφαρμόζεται εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἐπὶ ὡρισμένης τινος δικαστικῆς ὑποθέσεως ἀνατιθεμένης εἰς δικηγόρον τινα, οὗτος συμφωνήσῃ περὶ ἀντιμισθίας δοτέας αὐτῷ ἐκτὸς τοῦ νομίμου τέλους ἢ δικαιώματος πρὸς βλάβη τοῦ ἐντολέως, ἢ ἀναγκάσῃ τὸν ἐντολέα του νὰ τῷ δώσῃ ἢ ὑποσχεθῇ ἀντιμισθίαν πρὸ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς συμβάσεως, ἀλλ' οὐχὶ ὅταν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπὶ ὅλων τῶν ἀορίστων ἢ ἀγνώστων εἰσέτι καὶ ἐνδεχομένων ὑποθέσεών του θελήσῃ τις, ἀποβάλλων τὴν φροντίδα αὐτῶν ν' ἀναθέσῃ τὴν διεύθυνσιν καὶ διεξαγωγὴν εἰς δικηγόρον τινα, προσδιορίζων αὐτῷ ἐκ συμφωνίας ἀμοιβήν τινα κατὰ μῆνα, ὁπότε δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὡς ἐνυπάρχουσα οὔτε ἡ διάνοια τῆς καταπιέσεως οὔτε ἡ βλάβη τοῦ ἐντολέως, δυναμένης πολλάκις καὶ τῆς ὡρισμένης κατὰ μῆνα ἀμοιβῆς νὰ ἦναι κατωτέρας τῆς ἀξίας τῶν μελλουσῶν ἐργασιῶν καὶ φροντίδων τοῦ ἐντολοδόχου, ἐπὶ τῶν ἀναφυομένων ὑποθέσεων καὶ δυσχερειῶν αὐτῶν, πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν ἐφαρμόζεται ὅταν συγχρόνως μετὰ τῶν δικαστικῶν, καὶ ἀδιακρίτως, ἀνατίθεται καὶ ἡ ἐντολὴ τῆς διαχειρίσεως ἐξωδίκων ὑποθέσεων, διότι τότε πρέπει νὰ συνάγηται τοὐλάχιστον ἐκ τῆς συμφωνίας ταύτης, ὅτι θελησις τοῦ ἐντολέως εἶναι πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ ὡρισμένου μηνιαίου ποσοῦ ὑπερβαίνει τυχὸν τὴν νόμιμον ἀμοιβὴν τῶν δικαστικῶν

ἐργασιῶν καὶ δικαιωμάτων, νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀμοιβὴν τῶν ἐξωδικως, περὶ τῆς ἀντιμισθίας τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει νόμιμός τις περιορισμός.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα ἡ προκειμένη συμφωνία δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὸν Νόμον, καὶ αἱ παραβιάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος ὡς πρὸς αὐτὴν εἰς τὸν Νόμον στηρίζονται.

Ποία ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 402 τοῦ ἐμπ. νόμου; ἐν ἄλλαις λέξεσι, ποῖαι λογίζονται ὡς γενικαὶ ἀβαρίαι; ἀποφ. 17036 ε, ε.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 402. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου κοιναὶ ἀβαρίαι εἶναι μόνον αἱ γινόμεναι ἑκουσίως ζημίαι ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου, τινὲς τῶν ὁποίων κατονομάζονται εἰς τὸ εἰρημένον ἄρθρον, ἐὰν δὲ ζημία τυχαία καὶ μὴ ἑκουσία εἶναι μερικὴ ἀβαρία ἀνήκουσα εἰς βάρος τοῦ ὑποστάντος αὐτὴν πλοίου ἢ φορτίου.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ βιβλίου καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλοιάρχου Βάρδα ἐξάγεται, ὅτι διευθυνόμενος μὲ τὸ πλοῖόν του, «οἱ δύο ἀδελφοί» ἀπὸ Τεργέστης εἰς Πειραιᾶ μὲ φορτίον ξυλικὴν, ἠναγκάσθη εὑρισκόμενος κατέναντι τοῦ Κατάρου ἀπὸ ἐναντίον ἄνεμον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ καὶ εἰσέλθῃ εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τραστ. ὅπου εἰσερχόμενον τὸ πλοῖον ἔκρουσεν εἰς ξηρὰν τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἐξεκαρφώθησαν δύο τεμάχια τῆς καρίνας καὶ ὅτι παρατηρήσαντες δὲν εἶδον νὰ εἰσέλθωσιν ὕδατα, καὶ διὰ τοῦτο μίαν ἡμέραν ὕστερον ἀνεχώρησαν ἐκ Τράστ. ἀλλ' ἀπαντήσαντες καὶ πάλιν σφοδρὸν ἄνεμον ἔῤῥιψαν τινα πράγματα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀκολούθως εἶδον ὅτι εἰσήρχοντο ὕδατα εἰς τὸ πλοῖον, ὅτι τότε κατέφυγον πότε εἰς τὸν ἕνα πότε εἰς τὸν ἄλλον λιμένα καὶ τελευταῖον ἐλλιμενίσθησαν εἰς Κέρκυραν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀνεωγότων μερῶν τοῦ πλοίου.

Ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως ἡ ζημία τῆς καρίνας τοῦ πλοίου δὲν εἶναι ἐξαγόμενον ἀναγκαῖον, οὔτε ἄμεσος συνέπεια τοῦ μέτρου τοῦ ληφθέντος ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου τοῦ νὰ εἰσέλθῃ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τράστ, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἑκούσιος θυσία τοῦ πλοιάρχου διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου, καθ' ὅσον οὔτε ἠδύνατο οὗτος νὰ τὴν προϊδῃ, ἀπεναντίας τὸ μέτρον τῆς εἰσόδου τοῦ πλοίου εἰς τὸν λιμένα Τράστ, ἦτο μέτρον προφυλακτικὸν, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς τὸ πλοῖον νὰ δοκιμάσῃ ζημίαν τινὰ· ἑπομένως ἡ ἀβαρία

αὕτη εἶναι εἰς βάρος τοῦ πλοίου μόνον καὶ ὀρθῶς ἀπεφάσισε καὶ τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον ὡς ἐμποροδικεῖον διὰ τῆς ἐκαλουμένης ἀποφάσεώς του (ἴδε ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ Dalloz repertoire not-droit maritime N. 1101 καὶ 1102 εἰς τὰς ἐκεῖ σημειουμένας ἀποφάσεις.)

Ἐπειδὴ ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἶναι σύμφωνος καὶ μὲ τὴν φύσιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ναυλώσεως κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ πλοίαρχος ὑποχρεοῦται νὰ μεταφέρῃ τὰς φορτωθείσας εἰς τὸν συμφωνηθέντα τόπον χωρὶς νὰ ἐγγυᾶται εἰς αὐτὸν κἀμμία ζημίαν ἐντὸς τῶν ἑκουσίων θυσιῶν, αἵτινες ἤθελον γίνει πρὸς σωτηρίαν κοινήν· ἑπομένως ἂν ἐκ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, προῆλθε ζημία ἀπρόβλεπτος εἰς τὸ πλοῖον, εἶναι εἰς βάρος αὐτοῦ, ἄλλως ἤθελε προκύψει τὸ ἄτοπον νὰ καταντήσωσιν ὅλαι αἱ ἀβαρίαι κοιναὶ, ὡς παραδείγματος χάριν, ὅταν ἀναγκάζηται ἕνεκα τοῦ καιροῦ νὰ κάμῃ διαφόρους ἐλιγμούς.

Ἐπειδὴ ἄλλως οὔτε βεβαιοῦται ἐκ τοῦ βιβλίου καὶ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλοιάρχου, ὅτι δὲν ἠδύνατο οὗτος εἰσερχόμενος εἰς τὸν λιμένα τοῦ Τρὰστ νὰ ὁδηγήσῃ ὡς ἐκ τῆς κακοκαιρίας τὸ πλοῖον εἰς μέρος ὅπου ἠδύνατο ν' ἀποφύγῃ τὴν ξηράν.

Ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως, ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ὡς ἐμποροδικεῖον παρεδέχθη εἰς βάρος τοῦ πλοίου τὰ ἔξοδα τὰ γινόμενα διὰ τὴν ἐπισυμβᾶσαν εἰς τὴν καρίναν τοῦ πλοίου ἀβαρίαν ὡς μερικὰ διὰ τὸ πλοῖον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 403 στοιχ. δ'. τὰ ἔξοδα τὰ προερχόμενα ἀπὸ προσώρμισιν γενομένην πρὸς ἐπισκευὴν τῶν ἀνεῳγότων μερῶν (ὅταν τὰ ἐπισκευασθησόμενα μέρη ἠνεῴχθησαν τυχαίως καὶ ὄχι δι' ἀνθρωπίνης θελήσεως, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ καρίνα τοῦ πλοίου) εἶναι μερικὴ ἀβαρία τοῦ πλοίου, ὀρθῶς ὅθεν ἀπερρίφθη παρὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἐμποροδικῶν, ἡ αἴτησις τοῦ πλοιάρχου, τοῦ νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἔξοδα ταῦτα ὡς γενικὴ ἀβαρία, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον οὔτε ἡ ἔκθεσις τοῦ πλοιάρχου, οὔτε τὸ ἡμερολόγιον αὐτοῦ βεβαιοῦσιν ὅτι συνεπείᾳ διασκέμματος διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν τοῦ πλοίου καὶ τοῦ φορτίου εἰσῆλθε τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα τῆς Κερκύρας.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ὡς ἐρρέθη, ἡ εἰς τὸ πλοῖον γενομένη βλάβη εἶναι ἀβαρία μερικὴ τοῦ πλοίου, ὅλα τὰ ἔξοδα τὰ γενόμενα, συνεπείᾳ τῆς ἐπισκευῆς αὐτοῦ καὶ χάριν αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐκφόρτωσις καὶ μεταφόρτωσις τῶν πραγματειῶν, οἱ μισθοὶ καὶ ἡ τροφοδοσία τῶν ναυτῶν καὶ οἱ τόκοι τῶν

διὰ τὰ ἔξοδα ταῦτα ναυτοδανείων βαρύνουσιν, ὡς μερικὴ ἀβαρία τὸ πλοῖον μόνον, τοῦτο δὲ προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιπαραθέσεως τῶν ῥητῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 400 στοιχ. στ'. καὶ ζ'. καὶ 493. στοιχ. Ε'. διότι ἀπὸ τοὺς εἰρημένους παραγράφους· τὰ ἔξοδα τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς τροφοδοσίας τῶν ναυτῶν κατατάττονται εἰς τὰς γενικὰς ἀβαρίας, ὅταν τὸ πλοῖον ἀργῇ ἐν καιρῷ τῆς διορθώσεως τῶν ἐκουσίων καὶ ὄχι τῶν τυχαίων βλαβῶν τοῦ πλοίου, ὡ. ἐπίσης κατατάσσουν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκφορτώσεως πρὸς ἐλάφρυνσιν τοῦ πλοίου καὶ μόνον ὅταν ἐξαίτιας τριτυχίας ἢ ἐχθρικῆς προσβολῆς εἶναι ἠναγκασμένον νὰ εἰσπλεύσῃ εἰς κόλπον ἢ ποταμὸν, ὅτε διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν πρέπει νὰ ἐλαφρυνθῇ ὅπως εἰσπλεύσῃ, τὸ δὲ τοῦτο ἔξοδον εἶναι ἀβαρία γενικὴ· ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρον 505 στοιχ. ε'. ἡ τροφοδοσία καὶ οἱ μισθοὶ τῶν ναυτῶν, διαρκούσης τῆς ἐπισκευῆς, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνάγκη ἤθελεν ὑπαγορεύσει (ὅταν ἡ γινομένη βλάβη τοῦ πλοίου δὲν εἶναι ἑκουσία) εἶναι ἀβαρία ἰδιαιτέρα.

Ἐπειδὴ τῷ ὄντι τὰ ἔξοδα ταῦτα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ναυτῶν, καὶ ἡ ἐκφόρτωσις τῶν πραγματειῶν ἦτον ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἐπισκευῆς τοῦ πλοίου τούτου (τῆς μερικῆς ἀβαρίας) καὶ ἑπομένως μόνον τὸ πλοῖον βαρύνουσιν, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐξάγεται προσέτι ἐκ τοῦ ἄρθρου 304 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, κατὰ τὸ ὁποῖον αἱ ἰδιαίτεραι ἀβαρίαι, λογίζονται εἰς βάρος τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ἢ ὑπέφερε τινὰ βλάβην ἢ ἐπροξένησε τὰ ἔξοδα, ἐπ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ ἔξοδα ταῦτα τῆς τροφῆς καὶ τοῦ μισθοῦ τῶν ναυτῶν καὶ τῆς ἐκφορτώσεως καὶ ἀνακφορτώσεως ἐπροξενήθησαν ἀπὸ τὸ πλοῖον ἕνεκα τῆς ὑποστάσης βλάβης, τὴν ὁποίαν ὤφειλεν ὁ πλοίαρχος νὰ ἐπανορθώσῃ· τοῦτο δὲ καὶ συμβαίνει μὲ αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ πλοιάρχου τοῦ νὰ ἔχῃ τὸ πλοῖον εἰς κατάστασιν νὰ μεταφέρῃ τὰς φορτωθείσας πραγματείας. ἑπομένως ἂν ἐκ περιστάσεως τινὸς βλαβῇ τὸ πλοῖον χωρὶς ν' ἀπορριφθῇ πάν' αὐτοῦ καὶ τοῦ πληρώματος τοιαύτη θυσία, αὐτὸς πρέπει νὰ ὑποστῇ τὰ ἔξοδα τὰ γενόμενα διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτο, ὁ δὲ λόγος ὅτι ἂν τὸ πλοῖον δὲν παρέμενε διὰ νὰ ἐπισκευασθῇ, καὶ διὰ νὰ προμηθεμθῇ ἡ ἐπισκευὴ, δὲν ἀπεβάλλοντο αἱ πραγματεῖαι, ἀλλ' ἐταξείδευεν ἀνεπισκεύαστον ἤθελον κινδυνεύσει καὶ αἱ ποαγματεῖαι δὲν καθίστανον τὰ ἔξοδα ταῦτα κοινὴν ἀβαρίαν, διότι ὡς εἴρηται αὐτὴ εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ πλοιάρχου, νὰ ἔχῃ τὸ πλοῖόν του εἰς κατά-

σταση νὰ ταξειδεύσῃ, καὶ ἤθελε παραβῆ τὴν ὑποχρέωσίν του, ἐὰν ἐταξειδευε μὲ πλοῖον ἀνίκανον πρὸς πλοῦν, ὁ δὲ ἐνδεχόμενος δόλος τοῦ πλοιάρχου διακινδυνεύοντος τὸ πλοῖον διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὰ ἔξοδα τῆς φορτώσεως καὶ ἐκφορτώσεως καὶ τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς τροφοδοσίας τῶν ναυτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ἀπὸ τὸν νομοθέτην ὡς λόγος ἱκανὸς νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἀβαρίαν ταύτην ὡς γενικὴν, ὅπως καὶ δὲν τὴν ἐχαρακτήρισεν· ὁ δὲ φορτωτὴς δὲν εἶναι ὑπόχρεως εἰμὴ ἀ ὑπομείνῃ τὴν βραδύτητα, ἄλλως ἀφ' οὗ εἰσῆλθε τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα Κερκύρας οὐδένα κίνδυνον ἔτρεχον αἱ πραγματεῖαι, καὶ ἂν τὸ πλοῖον ἦτον ἀνίκανον πρὸς πλοῦν ἠδύναντο καὶ νὰ ἐπιβιβασθῶσιν εἰς ἄλλο πλοῖον δυνάμενον νὰ ταξειδεύσῃ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΚΔ'.)

δ) Εἶναι ἄκυρος ἡ ὁρκοδοσία τοῦ ἀνακόπτοντος ὡς τρίτου διεκδικητοῦ, ὅταν δὲν ἐκλήτευσε τὸν ὀφειλέτην; (911 Πολ. Δικονομ.) Ναί· διότι, κατὰ τὸν διάταξιν ταύτην, πρέπει νὰ κοινοποιῶνται εἰς τὸν ὀφειλέτην πᾶσαι αἱ ἀφορῶσαι τὸ συμφέρον του πράξεις· καὶ τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ ὁρκομωσία Ἀποφ. 1370 τοῦ 4853.

ε) Ἂν ἡ ἔφεσις γίνεται ὄχι ἐκ μέρους τοῦ ἀνακόπτοντος, τίσι πρέπει νὰ κοινοποιῆται;

Ἡ ἔφεσις διευθύνεται κατ' ἐκείνων, οἵτινες διάδικοι ἦσαν εἰς τὴν πρωτόδικον ὑπόθεσιν (744 Πολ.) τοῦτο δὲ ἐφαρμόζεται ἔτι πλέον, ὅταν ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἦ αὐτὸς ὁ ἀνακόπτων εἰς ὃν ὁ νόμος (938 911 Π.λ. δ α.) ἐκβάλλει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ν' ἀπευθύνῃ τὴν διεκδικοῦσαν τὰ κατασχεθέντα ἀκίνητα ἀνακοπὴν καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου· ἀποφ. ἐφ. Αθ. 5013 τοῦ 1848.

Ὁ τρίτος διεκδικητὴς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος δανειστοῦ διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ἐπεδόθη ἡ ἔφεσις καὶ πρὸς τὸν διωκόμενον ὀφειλέτην. Απ. ἐφ. Ναυπλ. 147 τοῦ 47 ἐν εὐρ. τ. 7 σελ. 30 § 5.

§ 86. Ἡ ἔλλειψις τῆς μὴ κοινοποιήσεως περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξετάζεται καὶ αὐτεπαγγέλτως κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν εὐρ. 8 σ. 360 § γ.

Συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδομένων ἐρήμην ἀποφάσεων;

Πρλ. οἰκ. § 305 σημ. 6 — Ῥουσ. σ. 39. 63 ἐπ. — εὐρ. λ. κατάσχεσις § 212. — Θέμ. τ. 1 σ. 26 εὐρ. 61. — τὴν γαλλ. νομολ. εἰς Καρ. ζ. 2440. 2190 δίς. 2582. εὐρ. 7 σ. 228 σημ. 2.

α) Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀνεκινήθη ἄλλοτε ἐνώπιον τῶν ἑλλ. δικαστηρίων (1) ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ΑΠ, διὰ τῶν ἀποφάσεων 10 τοῦ 45 (2) 11 τοῦ 46, 156 τοῦ 48 (εὐρ. 8 σ. 275—278) τὸ ἔλυσεν ἀποφατικῶς (ὡς πρὸς τὰς πρωτοδίκους ὅμως ἀποφάσεις) ἀκολουθεῖται ἔκτοτε ἡ νομολογία αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀνασκευάζει διὰ μακρῶν μὲν ὁ Κ. Πλατὺς (ἐν Θέμιδι, ὡς ἀνωτ.) ἐν συνόψει δὲ ὁ Οἰκ. (§ 305 σημ. 6) σκεπτόμενος, ὅτι ἂν ὁ νομοθέτης ἐσκόπει ν' ἀπαγορεύσῃ, διὰ τοῦ 871, τὴν ἀνακοπὴν ἐν ταῖς τῆς ἐκτελέσεως δίκαις, ἤθελε πράξῃ, πολὺ εὐλογώτερον, τὸ αὐτὸ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὴν προσωπικὴν κράτησιν ἀναφυομένων διαφορῶν· σκοπὸν ἄλλον ἄρα τὸ 2 ἐδ. τοῦ 871 ἄρθρου δὲν ἔχει εἰμὴ μόνον τὸν περιορισμὸν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, ὡς καὶ τὸ 1019 τὴν προθεσμίαν τῆς ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως.

Κατὰ τὴν νομολογίαν λοιπὸν (3), εἰ μὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, τὸ ζήτημα λύεται ἀποφατικῶς· μάλιστα ὁ ΑΠ. προέβη μακρύτερα ἀποφηνάμενος (ἀπ. 44 τοῦ 47 δι' ἧς ἀναιρεῖται ἡ 4008 ἀπ. ἐφ. Ἀθ.) ὅτι ἡ ἔνστασις αὕτη ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ δύναται νὰ προταθῇ κατὰ πᾶσαν (4) στάσιν τῆς δίκης· (202

(1) Εὐρ. 7 κατάσχεσιν § 276 καὶ τ. 1 σ. 185 ἐπ.
(2) αὐτ. σ. 188.
(3) Πρλ. καὶ ἑτέρας ἀποφ. καὶ εὐρ. τ. 7 σ. 228 σημ. 2.
(4) Πολ. ἀπ. ΑΠ. 152 τοῦ 50.

Πολ.) ὅτι, Προτειμένου περὶ δίκης ἀφορώσης ἀνακοπὴν ἐκ κατασχέσεως ἕνεκα καθυστερούντων, δὲν συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ τῆρ ἐρήμην πρωτοδίκου ἀποφάσεως, διότι τὰ περὶ καθυστερούντων διατάγματα δὲν καθιερώνουσιν ἄλλην διαδικασίαν. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 14904 τοῦ 1857.

6) Εἰ δὲ πρόκειται περὶ ἀποφάσεως ἐφετῶν, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδοθείσης, τὸ ζήτημα λύεται καταφατικῶς· ἀπ. ΑΠ. 70 τοῦ 45, 165 τοῦ 48 (ἀφορῶσα ἀνακοπὴ ὀφειλέτου) ἐν εὐρ. 8 σ. 275 ἐπ. ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 11763 διὰ τί; διότι. λέγει ὁ ΑΠ, ὁ νομοθέτης συγχωρήσας τὴν ἔφεσιν, ἐσυγχώρησεν ὁλόκληρον τὸ ἔνδικον τοῦτο μέσον, προσέτι καὶ τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐρήμην κατὰ τὴν ἔφεσιν ἐκδιδομένων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων. Πρλ. καὶ ἑτέρας ἀποφ. ἐν εὐρ. 7 α. 228 σημ. 2.

Συγχωρεῖται τὸ ἔνδικον τῆς ἀνακοπῆς μέσον κατὰ τῶν ἐρήμην πρωτοδίκων ἀποφάσεων, τῶν ἀφορωσῶν ἀνακοπὴν συνεχομένην μετὰ διεκδικήσεως; (1)

Ἐν εὐρ. (λέξει ἔφεσις § 394 397) κατεχωρήθησαν διάφοροι ἀποφάσεις, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀμφιταλαντεύεται μὲν ἡ νομολογία, λύει ὅμως αὐτὸ ἀποφατικῶς· ἀποφατικῶς ἔλυσαν τὸ ζήτημα καὶ οἱ ἐν Ναυπλ. ἐφέται διὰ νεωτέρων ἀποφ. 1271 τοῦ 56 (νομ. σ. 6228), περιεχούτης καὶ γνώμην πλειονοψηφίας· ἐν νομ. σ. 4758 εὑρηται καὶ ἡ 163 τοῦ 48 ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. δι' ἧς ἔλυσεν ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἀφορᾷ ἡ ἀνακοπὴν κατασχέσεως στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι τὸ κατασχεθὲν εἶναι προικῷον ἐντὸς δὲ πόσων ἡμερῶν συγχωρεῖται ἔφεσις. Ἴδε τὴν 8583 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. οἵτινες ἀπεφήναντο ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ διὰ τῆς 3395 ἀποφ. οἱ αὐτοὶ ἐφέται ἀπεφήναντο ὅτι δίκη ἀρξαμένη δι' ἀνακοπῆς, δι' ἧς διεκδικοῦνται ὡς προικῷα τὰ κατασχεθέντα κτήματα, ἀφορᾷ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ἑπομένως ἡ ἔφεσις πρέπει νὰ γίνηται ἐντὸς 10 ἡμερῶν.

Ἀποφάσεις ἐκδιδόμεναι ἐπὶ τῇ ἀνακοπῇ τρίτου κατὰ συντηρητικῶν κατασχέσεων εἶναι δεκτικαὶ ἀνακοπῆς, ἐρήμην ἐκδιδόμεναι;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀνέφυ ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετῶν οἵτινες (ἀπ. 573 τοῦ 50.) τὸ ἔλυσαν καταφατικῶς· διότι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1041 τῆς

(1) *Πρλ. εὐρ. 1 σ. 185.*

Πολ. δικ. (ὅπερ ἰδίως προνοεῖ περὶ τῆς διαδικασίας καὶ συζητήσεως τῶν κατὰ τὴν συντηρ. κατάσχεσιν ἀναφυομένων παρεμπιπτόντων ζητημάτων, ὅταν προκύπτωσιν ἀντιδικίαι, συζητοῦνται κατὰ τὰ ἄρθρ. 871 καὶ 1027 τῆς Πολ. δικ. οὗτης δὲ διαφόρου τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 871, διαδ. ἐκ τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 1027 ριζομένης, συνάγεται, ὅτι ἡ μὲν εἰς τὸ ἄρθρ. παρεμπομπὴ ἀφορᾷ τοὺς μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου διεταγμοὺς, εἰς δὲ τὸ 1027 τὰς λοιπὰς ἀντιδικίας, οἷαι εἶναι καὶ ἡ ἀνακοπὴ τῶν συντηρ. κατασχέσεων, ἡ συνεχομένη μετ' ἀγωγῆς διεκδικήσεως, αἱ ἀντιδικίαι δὲ αὗται προβάλλονται καὶ συζητοῦνται κατὰ τὰ ἄρθ. 649 ἐπ. τῆς Πολ. δικ. Ἄρα συγχωρεῖται καὶ ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐπὶ τοιούτων ἀντικειμένων ἐρήμην ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων. — Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰσήχθη καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις τὸ ἔλυσεν ἐπίσης καταφατικῶς διὰ τῆς 250 τοῦ 1850.

Καὶ κατὰ τὸν ΑΠ. λοιπὸν συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως ἐρήμην ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἐκ μέρους τρίτου διεκδικήσεως πραγμάτων κατασχεθέντων οὐχὶ ἕνεκα ἐκτελέσεως, ἀλλὰ συντηρητικῶς πρὸς ἀπότισιν χρέους, μὴ ἐπιδιωκουμένου δυνάμει ἐκτελεστοῦ τίτλου, διότι δὲν ὑπάρχει διάταξις ἀπαγορεύουσα τὴν ἀνακοπὴν τὸ δὲ 911 Πολ. προβλέπει διεκδίκησιν τρίτου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τοῦ 910 (1).

Ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων, ὅταν δὲν προσβάλληται δι' αὐτῆς πλειστηριασμὸς ἢ κατάσχεσις, ἀλλ' ἀπόφασις ἥτις περιέλαβεν ἀκίνητα εἰς τὸν ἀνακόπτοντα τρίτον ἀνήκοντα. Ἀπ. ΑΠ. 152 τοῦ 50, εὑρ. τὴν 12120 ἀπόφ. τοῦ Πρωτ. Ἀθ.

Τὰ ἄρθρα 871 καὶ 872 τῆς Πολ. δικ. δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὰς ἔριδας, αἵτινες ἀναφύονται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διατακτικῶν μέτρων καὶ ἀποφάσεων ἀφορῶντων καθυστερούντα. Ἄρα συγχωρεῖται καὶ ἀνακοπὴ καὶ ἔφεσις (2) κατὰ τὰς συνήθεις προθεσμίας Ἀπ. ἐφ. Ἀθ, 15939 τοῦ 58.

(1) Πρλ. τοῦ 215 τοῦ 38 ἀπ. ΑΠ. ἐν εὐρ. τ. 1 σ. 189.
(2) Ὅρα κατωτ. § 132 δ,

(ἀκολουθεῖ)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . .	*Δρ. 12.*	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις .	» *13.*	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	» *16.*	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Πολ. Ἀρείου Πάγου. — Κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου, ἐνοχὴ τοῦ Δημοσίου διὰ τὰς πράξεις τῶν ὑπαλλήλων του, ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἐξ ἀμελείας βλάβην, ἀναίρεσις, ἔφεσις, ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν.— Νομολ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν· ἀποδοχὴ ἀποφάσεως, συναίνεσις τοῦ Οἰκον. ἐφόρου, Νομικὴ πλάνη στρατιωτικοῦ, προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων, μαρτυρικὴ ἀπόδειξις περὶ παραδόσεως ἀκινήτων, ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ Δημοσίῳ ἐγγράφῳ. Φαλαγγιτικὰ γραμμάτια, πραγματικὴ πλάνη. —Νομολογία ἀμφοτέρων τῶν ἐφετείων, προθεσμία πρὸς ἔφεσιν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων, πλειστηριασμὸς ἐν γένει.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ὁ τρίτος, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη κατάσχεσις, δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ χρέους τοῦ ὀφειλέτου πρὸς τὸν κατασχόντα ; Ὄχι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 138 τῆς 22 Ἰουνίου ε. ε. ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ ἀναιρεσείων ἐνάργησε τὴν εἰς χεῖρας τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὡς τρίτου κατάσχεσιν ἄνευ τινος αἱρέσεως, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ καθαρῶς θεωρήσας αὐτὸν ὀφειλέτην τοῦ Στ. Ἰω. Βάλβη· κατὰ τῆς κατασχέσεως δὲ ταύτης, ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τῆς ὑπ' ἀριθ. 342 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Με-

σολογγίῳ Πρωτοδικῶν, οὐδεμίαν δήλωσιν ἔκαμεν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἢ ἄλλην προσβολήν, ματαιοῦσαν τὰς νομίμους αὐτῆς συνεπείας· ἑπομένως ὑπέκυψεν εἰς τὰ ἐκ τῆς ἀπραξίας του ἐπιζήμια ἀποτελέσματα τοῦ ἄρθρ. 934 τῆς πολιτ. δικονομίας, ἤγουν νὰ θεωρηθῇ ὀφειλέτης τῆς εἰς χεῖρας του κατασχεθείσης ποσότητος καὶ ἂν πραγματικῶς δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἕνεκα δὲ τούτου ἀδιάφορος ἦτο ἡ αἰτία ἐξ ἧς ἐπήγασεν ἡ πρὸς τὸν Στ. Ι. Βάλβην ὀφειλὴ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον συγχωρῆσαν τοιαύτην ἀπόδειξιν παρεβίασε τὴν οὐσιώδη διαταξιν τοῦ ἤδη μνημονευθέντος ἄρθρου.

Τὸ Δημόσιον ἐνέχεται ἐν γένει διὰ τὰς ἐντὸς τῶν καθηκόντων ἐνεργουμένας πράξεις τῶν ὑπαλλήλων της, καὶ ὑποχρεοῦται εἰς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἐκ δόλου ἢ παραλείψεως τῶν καθηκόντων των ἐπελθοῦσαν βλάβην· ἀριθ. ἀποφ. 140 ε. ε.

(Σημ. τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν ὡσαύτως καὶ δι' ἑτέρας ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀρ. 122 ε. ε.)

Ἐπειδὴ ἀφ' ἑνὸς, ἕνεκα τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ δημοσίου χαρακτῆρος μὲ τὸν ὁποῖον ἡ κυβέρνησις περιβάλλει τὸν ὑπάλληλον, ὁ πολίτης ὀφείλει κατὰ τοὺς κειμένους νόμους καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ δημοσίου δικαίου σέβας καὶ ὑπακοὴν εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑπαλλήλου, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐνεργουμένην, ἀναγκαίως ἕπεται ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐκπροσωπευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου της ἐνέχεται διὰ τὴν προξενηθεῖσαν εἰς τὸν πολίτην βλάβην ἐκ τῆς, δόλῳ ἢ ἀσυγγνώστῳ ἀμελείᾳ, ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν καθηκόντων του πράξεως, ὡς ἀπ' εὐθείας παρ' αὐτῆς τῆς κυβερνήσεως ἐπενεχθείσης, καὶ ἄνευ τῆς εὐθύνης αὐτῆς ἡ κατὰ κοινὴν συνθήκην ὑποχρέωσις τοῦ πολίτου νὰ σέβηται καὶ ὑπακούῃ εἰς τὴν πρᾶξιν τοῦ ὑπαλλήλου ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἐνεργουμένην, δὲν ἤθελε στηρίζεσθαι εἰς τὸ δίκαιον. Ἐκτὸς ὅμως τούτου ἡ ἀρχὴ τῆς εὐθύνης ταύτης τῆς κυβερνήσεως στηρίζεται εἰς τοὺς περὶ ἐντολῆς κανόνας τοῦ δικαίου, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ν. 5 § 6 (14. 7) Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον κατ' ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τῶν ἀνωτέρω ἀρχῶν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ῥητοῦ νόμου παρεδέχθη ὅτι τὸ δημόσιον δὲν εὐθύνεται καὶ ὁ Μοίραρχος Δραγὼν περιβεβλημένος κατὰ διαταγὴν τῆς νομαρχίας Λακωνίας ἅπασαν τὴν στρατιωτικὴν ἐξουσίαν τῆς ἐπαρχίας

Γυθείου κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1847 καὶ ὡς τοιοῦτος ἐνεργῶν ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του πρὸς κατάπαυσιν τῆς ἐμφυλίου ῥήξεως καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἡσυχίας παρέλαβε παρὰ τοῦ ἐκκαλουντος (Τζανετάκη Γονγοράκη) τὰς δύο οἰκίας του μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐταῖς, ὑποσχεθεὶς τὴν ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας του ἐντὸς τῶν καθηκόντων του, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν καταχρασθεὶς τοῦ δημοσίου του χαρακτῆρος κατέκαυσε τὰς οἰκίας αὐτοῦ καὶ διήρπασε τὴν κινητὴν περιουσίαν του.

Δύναται νὰ ζητηθῇ ἀποζημίωσις, ἐὰν ἡ ἐξ ἀμελείας γενομένη πρᾶξις ἐπροξένησε τῷ παθόντι ἠθικὴν βλάβην; Ναί. (ἀριθ· ἀποφ. 139 ε. ε.)

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 6 ἄρθρ. τῆς ποιν. Δικ. δ καίωμα ἀπαιτήσεως γεννᾶται ἐκ τῆς ἀξιοποίου πράξεως, ὄχι μόνον ὅταν ὑλικὴ βλάβη, ἤγουν ἐλάττωσις τῆς περιουσίας συνέβη, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ προσβολὴ ἦναι ἠθικὴ ἢ ἐπέλθῃ στέρησις οἱουδήποτε ἀγαθοῦ, ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν δηλοῖ ἡ ἔκφρασις τοῦ ἄρθρου «ἀπαιτήσεως ἱκανοποιήσεως» ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἀθ. Ἰωάννου αἰτοῦντος ἐξ χιλ. δραχ. διὰ τὴν στέρησιν τοῦ θυγατρίου του, θανατωθέντος ἐξ ἀμελείας τοῦ ἐναγομένου, ἐκ τῆς ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του ἀλάξη., τὸ Ἐφετεῖον ἀπέρριψε λέγῳ ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἠδυνήθη ἐὰν ἐκ τῆς στερήσεως ταύτης τῷ ἐπροξενήθη πραγματικὴ ζημία, οὕτω δὲ παρεβίασε τὴν ῥηθεῖσαν οὐσιώδη διάταξιν.

Ἐπιτρέπεται αἴτησις ἀναιρέσεως κατὰ παραδικαστικῆς ἀποφάσεως καὶ μετὰ τὴν τριακονθήμερον προθεσμίαν ἀριθ. ἀπ. 156 ε. ε.

Ἐτεδὴ αἱ περὶ ἀποδείξεως παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις δύνανται νὰ ἀναιρεσθῶσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς των μέρει τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἢ μετὰ τὴν ἔκδοσίν της ὁμοῦ μὲ αὐτήν· ὅθεν οὔσης παρεμπιπτούσης περὶ ἀποδείξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 16,221 ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, ἡ κατ' αὐτῆς αἴτησις ἀναιρέσεως εἶναι παραδεκτὴ καὶ τοι γενομένη μετὰ παρέλευσιν τῶν 30 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεώς της.

Ἐπιτραπέντος τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παραδόσεως παραγγελθέντος πράγματος ἢ τῆς ἀξίας αὐτοῦ,

ως ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως. Δύναται νὰ ἐπιτραπῇ τὸ αὐτὸ μέσον καὶ περὶ τοῦ χρέους τοῦ ἐκ τοῦ πράγματος αὐτοῦ πηγάζοντος, τὴν ὕπαρξιν τοῦ ὁποίου ἐξωδίκως ὡμολόγησεν ὁ ὀφειλέτης; ὄχι, αὐτόθι.

Ἐπειδὴ τὸ τῆς οὐσίας Δικαστήριον νομίμως μὲν ἐσυγχώρησε ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τῶν πρὸς τὸν ἀναιρεσείοντα χορηγηθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἐνδυμάτων καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν στηριχθὲν εἰς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐξαχθεῖσαν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ αὐτοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἕτερον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων ἀνεγνώρισε δι' ἐξωδίκου ὁμολογίας τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του, τὸ πηγάζον ἐκ τῶν ἐνδυμάτων, ἐπιτρέψαν καὶ περὶ τούτου τὸ αὐτὸ ἀποδεικτικὸν μέσον, δὲν ἐστηρίχθη, κατὰ τὸν νόμον, εἰς ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἀλλ' ὡς προκύπτει ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως εἰς τὸν σύνδεσμον, ὃν δῆθεν ἔχει ὁ περὶ τῆς χορηγίας τῶν ἐνδυμάτων ἰσχυρισμὸς μὲ τὸ γεγονὸς τῆς ἀναγνωρίσεως· ἄρα παρεβίασε τὸ ἄρθρον 265 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἐξώδικος ὁμολογία δὲν ἀποδεικνύεται, εἰμὴ δι' ἐγγράφων, δι' ὅρκου, ἢ κατ' ἐξαίρεσιν διὰ μαρτύρων ἐὰν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἡ δὲ παραβίασις αὐτοῦ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν.

Κανονίζεται τὸ ἐκκλητὸν, ἢ μὴ, ἀποφάσεώς τινος ἐκ τῆς ἀνταγωγικῆς ἀπαιτήσεως; καὶ ἀπαιτεῖται κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ διὰ τὴν ἀνταγωγικὴν ἀπαίτησιν; Ὄχι· ἀριθ ἀποφ. 159 ε. ε.

Ἐπειδὴ τὸ ἐκκλητὸν, ἢ ἀνέκκλητον τῆς τοῦ πρωτοδικείου ἀποφάσεως κανονίζεται ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀγωγῆς, οὐχὶ σωρὸς καὶ ἐκ τοῦ ποσοῦ τῆς ἀνταγωγῆς, διότι καὶ αὕτη ἀποτελεῖ ἰδίαν ἀγωγὴν (ἄρθρ. 530 19 § 3 καὶ 564 τῆς πολ, Δικ.) ἔθεν ὀρθῶς ποιοῦν τὸ ἐφετεῖον ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον τὴν ἔφεσιν τοῦ Σωτηρίου Λάρδη κατὰ τῆς τοῦ Πρωτοδικείου ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς προσωπικῆς ἀγωγῆς τούτου περὶ πληρωμῆς 500 δραχ. καθόσον καὶ ἡ αἰτία τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἐστὶ διάφορος ἀπὸ τὴν τῆς ἀνταγωγῆς, ὡς τὸ Ἐφετεῖον ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του ἔκρινεν.

Ἐπειδὴ τὸ μὲν 552 ἄρθρ. τῆς πολ. Δικ. ὁρίζει ῥητῶς ὅτι ἀπόπει-

ρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκαία ἐπὶ ἀνταγωγῆς, τὸ δὲ ἄρθρ. 633 τῆς αὐτῆς ὁρίζει ὅτι ἡ ἀνταγωγὴ συγχωρεῖται ὅταν δύναται νὰ συζητηθῇ ἐν τῷ αὐτῷ εἴδει τῆς διαδικασίας, ὡς καὶ ἡ ἀγωγή· μὴ ἐκφράζοντος δὲ τοῦ τελευταίου τούτου ἄρθρ. τὸ ἐναντίον τοῦ 532 περὶ τῆς μὴ ἀνάγκης ἀποπείρας συμβιβασμοῦ, τὸ Ἐφετεῖον δὲν παρεβίασε τ' ἄρθρα ταῦτα καὶ τὸ 531 τῆς ἰδίας Δικ. παραδεχθὲν, ὅτι δὲν ἀπῃτεῖτο ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν ἐπὶ τῆς ἀνταγωγικῆς προσωπικῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Δ. Δεληγιάννη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α΄.

Ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν καὶ ἡ πληρωμὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως· ἡ δὲ ἐν τῇ ἐπιταγῇ ἔκφρασις, μὲ «ἐπιφύλαξιν παντὸς δικαιώματός μου,» δὲν ἐπηρεάζει τὴν ἀποδοχὴν ταύτην. ἀπ. 16701.

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἐκουσία ἐπιταγὴ τῶν ἐναγόντων πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἐμφαίνει ἀναγκαίως, ὡς εὐλόγως οἱ ἐφεσίβλητοι ἐνίστανται, τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως παρὰ τῶν νῦν ἐκκαλούντων καὶ ἀπαράδεκτος ἑπομένως καθίσταται ἕνεκα τούτου, δυνάμει τῶν ἄρθρων 749 § 2 καὶ 750 τῆς πολ. δικονομίας, ἡ προκειμένη ἔφεσις ἡ γενομένη ἑνδεκα μῆνας μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἀποφάσεως, μηδὲ δύναται πεσῶς νὰ οὐδετερώσῃ τὸ τῆς ἀποδοχῆς συμπέρασμα, ἡ γενικὴ καὶ ἀόριστος ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιταγῇ ἔκφρασις μὲ ἐπιφύλαξιν τῶν κατὰ τῆς ἀποφάσεως δικαιωμάτων, διότι αἱ ἐπιφυλάξεις τότε μόνον εἶναι ἰσχυραί, ὅταν ὁρίζωσι τὸ εἶδος τῆς ἐπιφυλαττομένης πράξεως, πρὸς ἄμεσον ἐξήγησιν τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐπιφυλαττομένου καὶ βεβαίωσιν τοῦ κατὰ τί αὕτη τυχὸν ἀντίκειται εἰς τὴν ἄλλως προφανῆ τῆς ἀποδοχῆς πρᾶξιν, ἄλλως τε τοιαύτη ἀόριστος ἐπιφύλαξις ὑποθέτει τὸ πολὺ τὴν τήρησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἀντεφέσεως, ἂν ὁ ἠττηθεὶς καὶ εἰς ἐκτέλεσιν ὑπόχρεως τυχὸν ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπεδὴ ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἐπιταγῆς ἐτελέσθη ὡς εἴρηται ἡ ὑποδοχὴ καὶ ἐκ τούτου ἡ τελεσιδικία τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως παντὶ ἀδιαφορον ἂν ἐν τῷ ἐξωλεθρικῷ, ὃ ἔδωκαν οἱ νῦν ἐκκαλοῦντες εἰς τοὺς ἐναγομένους οὗτοι ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἐπιταγὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προσωρινῶς ἐκτελεστέας ἀποφάσεως ἐπλήρωσαν τὸ ἐπιδικασθὲν εἰς τοὺς ἐνάγοντας διὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ποσὸν, καὶ τὰ ἔξοδα προσέθηκαν πάλιν τὴν ἐπιτύλαξιν τῶν δικαιωμάτων κατὰ τῆς ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως, διότι ἡ ἐνοχὴ των εἶχεν ἢ ἠ καταπαυσθῇ ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς ἢ ὡς ἔδωκεν εἰς τοὺς ἐναγομένους τὸ δικαίωμα τῆς τελεσιδικίας καὶ οἱ ὁποῖοι ἄλλως ἀναγκαζόμενοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὡς προσωρινῶς διαταχθεῖσαν, δὲν ἠδύναντο ν' ἀρνηθῶσι τὸ ἐξωλεθρικὸν ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἦσυντεταγμένον.

Εἰς δίκην μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ ἰδιώτου δύναται ὁ οἰκον. ἔφορος νὰ συναινέσῃ εἰς πρᾶξιν, ἐὰν δὲν ἔχῃ εἰδικὴν πληρεξουσιότητα; Ὄχι· ἀπόφ. 16752.

Ἐπειδὴ ὑπάρχουσης δίκης μεταξὺ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ καὶ τοῦ Γ. Σ. ὁμοίως τῶν τέκνων του, ὁ διαχειριστὴς τῆς δίκης ταύτης ἦτον ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ δὲ ἔφορος μὴ ἔχων εἰδικὴν πληρεξουσιότητα δὲν ἠδύνατο να συναινέσῃ (ἄρθρ. 486 τῆς πολιτ. δικονομίας.)

Δύναται σήμερον ὁ στρατιωτικὸς νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν περὶ τὸν νόμον πλάνην; Ὄχι, κατὰ τὴν 16566 ἀπόφ.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη περίπτωσις δὲν εἶναι ἐξ ἐκείνων, καθ' οὓς τῷ στρατιωτικῷ πρὸς ἀνάληψιν τῶν ἰδίων καὶ οὐχὶ πρὸς ἀφετερισμὸν τῶν ἀλλοτρίων ἡ περὶ τὸν νόμον πλάνη συγγνωστέα ἐστὶν, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ κατὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ταύτας περιπτώσεις ὁ στρατιωτικὸς δὲν δύναται σήμερον νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν περὶ τὸν νόμον πλάνην, διότι ὁ παρ' ἡμῖν στρατὸς δὲν ἀποτελεῖ ἰδίαν τάξιν, οἵαν ἀπετέλει ὁ αὐτοκρατορικὸς, καὶ αἱ ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ τούτου εὐεργητικαὶ διατάξεις τοῦ δημοσίου δικαίου, ὅπερ δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν, διὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους, οὐδεμίαν ἐπιρροὴν δύναται να ἔχῃ ὁ λόγος, ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἐναγομένων ἦτο στρατιωτικός.

Παραταθείσης τῆς πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ταχθείσης

προθεσμίας ἀπὸ κοινοῦ ὑπὸ τῶν διαδίκων, δύναται ὁ ἀμελήσας τὴν διεξαγωγὴν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν κλητευθέντων μαρτύρων, καὶ ἐκτὸς τῆς προθεσμίας, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν προσῆλθε τῷ εἰσηγητῇ πρὸς βεβαίωσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἐπισπεύδοντος; ὄχι· Ἀριθ. ἀποφ. 17123.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀπὸ 19 Μαρτίου 1854 τελευταίαν περὶ ἐκκρεμοῦσας πρακτάσεως προθεσμίας, καὶ ἀνοιχθείσης ἐξετάσεως μαρτύρων, ἐξ ἧς ἐστὶ τοῦ διορισθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 638 ἀποφάσεως εἰσηγητοῦ εἰρηνοδίκου Αἰγείου, οἱ περὶ ὧν πρόκειται διάδικοι ἐκ συμφώνου παρατείνοντες τὴν ταχθεῖσαν παρὰ τοῦ Δικαστηρίου προθεσμίαν ὡρίσαντο εἰς ἐξετάσωσι τοὺς ἔτι μὴ ἐξετασθέντας μάρτυράς των, τὴν 26 Μαρτίου, κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν ταύτην, ὅτε ἡ προθεσμία ἔληγεν οὐδέτερος τῶν διαδίκων ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ εἰρημένου εἰσηγητοῦ πρὸς περαιτέρω ἐξέτασιν μαρτύρων. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν 26 Μαρτίου ἔληξεν ἐτελῶς ἡ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ταχθεῖσα καὶ ὑπὸ τῶν διαδίκων παραταθεῖσα προθεσμία, λήξάσης δ' οὕτω τῆς τοιαύτης προθεσμίας ἀπεκλείσθη ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαίως κατὰ τὸν Νόμον τὸ μέσον καὶ ἐπομένως καὶ τὸ δικαίωμα τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων, καθ' ὅσον οὔτε ὁ διορισθεὶς εἶναι ἢ ἦς αὐτὸς ἠδύνατο νὰ ἐξετάσῃ ἁρμοδίως καὶ ἐγκύρως μαρτυρας, διότι ἡ πρὸς τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν ἐντολὴ αὐτοῦ, περιορίζομένη ἐντὸς τοῦ ταχθέντος καὶ ἐκ συμφώνου παραταθέντος χρόνου, ἔπαυσεν ἅμα παρελθόντος τοῦ χρόνου τούτου, καὶ ἔκτοτε δὲν εἶχε πλέον δικαστικὸν χαρακτῆρα οὔτε τὸ δικαστήριον ἠδύνατο νὰ ταξῃ νέαν προθεσμίαν ἄνευ τῆς ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων συναινέσεως, διότι ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν ῥητὴν τοῦ ἄρθρ. 198 τῆς πολ. δικονομίας διάταξιν, αἴτησις παρὰ τοῦ θέλοντος νὰ ἐξετάσῃ μάρτυρας διαδίκου εἰσακτέα, πρὸ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρώτης προθεσμίας, ἀλλὰ τοιαύτη αἴτησις δὲν ἐγένετο, καὶ μόνον μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου ἀπὸ τῆς ἐκπνεύσεως ἐκ συμφώνου κατὰ τὰ προῤῥηθέντα, τῆς ὑπὸ τῶν διαδίκων παραταθείσης ἐπὶ ὡρισμένῃ ἡμέρᾳ προθεσμίας διὰ τῶν ἐπὶ ἀκροκτηρίου προτάσεών του ὁ ἀνταποδεικνύων Μ. Παναγιωτόπουλος ὑπέβαλε τοιαύτην αἴτησιν ἀποκρουσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου. Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 460 τῆς Πολ. Δικον τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται

ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀλλ' ὅταν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι ὀφείλουν νὰ ἐπιμελῶνται προθεσμίας τινός, καὶ ἀμφότεροι παραμελῶσιν αὐτήν, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς διεξαγωγῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μόνον ὁ ἔχων τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς ἀνταποδείξεως, καὶ ὀφείλων νὰ διεξαγάγῃ αὐτὴν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, εἶναι ὁ παραμελήσας, ἐὰν δὲν ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δικαιώματός του. Τὸ δὲ ἀπαιτεῖν, ἵνα κατασταθῇ ὁ παραμελήσας ἐκπρόθεσμος, τὴν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ ἐμφάνησιν τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν κατ' αἴτησίν του σύνταξιν πραξεως τοῦ εἰσηγητοῦ βεβαιοῦσαν τὴν μὴ ἐμφάνησιν τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν ἢ τὴν ἀνταπόδειξιν, εἶναι ἀπαίτησις καὶ ἐναντία τοῦ Νόμου, καὶ ἀλυσιτελής· ἐναντία τοῦ Νόμου εἶναι, διότι ἐπιβάλλει καθήκοντα παρὰ τὸν Νόμον, καθ' ὅσον, ὁ μὲν ἀντίδικος τοῦ ὀφείλοντος τὴν ἀπόδειξιν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐμφανίζηται εἰς τὴν διεξαγωγὴν, καὶ ἄλλην συνέπειαν ὁ Νόμος κατ' αὐτοῦ, μὴ ἐμφανιζομένου, δὲν ὁρίζει, εἰμὴ ὅτι στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ πράξῃ, ὅτι παρὼν ἠδύνατο νὰ πράξῃ (κατὰ τὸ ἄρθρ. 261 τῆς Πολιτ. Δικον.) καὶ καθ' ὅσον, ὁ εἰσηγητὴς ἔχει ἐντολὴν καὶ καθῆκον μόνον νὰ ἐξετάζῃ τοὺς ἐνώπιόν του προσκαλουμένους μάρτυρας, ὅταν τῷ γίνῃ περὶ τούτου αἴτησις· (ἄρθρ. 155), δὲν ὑποχρεοῦται δὲ οὔτε αὐτεπαγγέλτως, οὔτε κατ' αἴτησιν τινὸς διαδίκου νὰ συντάττῃ πράξεις βεβαιούσας ἁπλῶς τὴν μὴ ἐμφάνησιν τοῦ μὴ προσάγοντος τοὺς μάρτυράς του διαδίκου, διότι κανὲν ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικον. δὲν διατάττει τοῦτο, ὡς ἀπεναντίας διατάττει σχετικήν τινα πρᾶξιν, τοιαύτην εἰδικῶς εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποπείρας τοῦ συμβιβασμοῦ (ἄρθρ. 526) εἶναι δὲ ἀλυσιτελὴς καὶ περιττή, καθ' ὅσον ἀφ' ἑνὸς τείνει εἰς τὸ νὰ βεβαιώσῃ παραμέλησιν τοῦ ἀμελήσαντος, ἐν ᾧ αὕτη εἶναι αὐτοπόδεικτος, ἐκ τῆς στερήσεως αὐτῶν τῶν ἐκθέσεων τῶν μὴ ἐξετασθέντων μαρτύρων, καὶ ἀφ' ἑτέρου μὴ παραμέλησιν τοῦ καὶ ἄνευ τούτου προφανῶς μὴ ἀμελήσαντος, δηλαδὴ ἐκείνου ὅστις, μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐξετάσῃ ἄλλους μάρτυρας, δὲν ὑπέπεσεν εἰς παραμέλησιν· ἄλλως τε ὅτι τὸ ἄρθρον 200, δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι, δὲν δύναται πλέον κατ' οὐδένα τρόπον ὁ παραμελήσας τὴν πρὸς ἀπόδειξιν ἢ ἀνταπόδειξιν ταχθεῖσαν κοινὴν προθεσμίαν διάδικος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν ὡς τὸ αὐτὸ ἄρθρον,

προνοεῖ τουτέστι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διεξαγωγὴν ἀποδείξεως, διότι οὔτε ὁ εἰσηγητὴς δύναται πλέον νὰ δεχθῇ αἴτησιν αὐτοῦ πρὸς ἐξέτασιν, καθ' ὃ στερηθεὶς ἤδη τῆς ἁρμοδιότητος τῆς ἐντολῆς του, παρελθούσης τῆς προθεσμίας ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχεν αὐτὴν, οὔτε τὸ δικαστήριον νὰ δεχθῇ αἴτησιν πρὸς παραχώρησιν νέας προθεσμίας, διότι ἡ περὶ αὐτῆς αἴτησις ἀποκλείεται ῥητῶς παρὰ τοῦ ἄρθρου 198 τῆς Δικονομίας μὴ γενομένη πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρώτης προθεσμίας, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, καὶ μὴ συναινοῦντος τοῦ ἀντιδίκου, ὥστε ἀπαράδεκτος ἀποβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου κατὰ ταῦτα ἡ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ὑποβληθεῖσα διὰ τῶν προτάσεων περὶ ἐξετάσεως τῶν ἐμπροθέσμως μὴ προσαχθέντων μαρτύρων του, ὡς ἀνωτέρω, αἴτησις, μὴ γενομένης πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρώτης προθεσμίας αἰτήσεως αὐτοῦ περὶ παραχωρήσεως νέας, οὐδὲ συναινοῦντος τοῦ ἀντιδίκου.

Προκειμένου περὶ παραδόσεως ἀκινήτων, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17128 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα, ἀφοῦ διὰ τοῦ συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 1693 ἡ ἐνάγουσα ἀποδεικνύει τὴν τῶν ἐναγομένων ὑποχρέωσιν πρὸς παράδοσιν τοῦ τε ὕδατος, τοῦ περιβολοτόπου καὶ τοῦ τεταρτημορίου τοῦ ἐλαιοτριβείου, εἰς τοὺς ἐναγομένους ἐπίκειται τὸ βάρος ν' ἀποδείξωσι, πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ παραδόσεως κατ' αὐτῶν ἀγωγῆς, ὅτι ἀμφότερα ἤδη παρέδοσαν, καὶ ἐπειδὴ τὴν παράδοσιν ταύτην ῥητῶς ὡς γενομένην ἰσχυρίζονται εἰς τὰς προτάσεις των, ἡ αἴτησις τοῦ νὰ ἀποδείξωσιν αὐτὴν καὶ διὰ μαρτύρων εἶναι νόμιμος, καὶ πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς.

Δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων ἐναντίον τοῦ περιεχομένου ἐν τῷ ἐπισήμῳ συμβολαίῳ περὶ τοῦ ὅτι ἀμφότερα τὰ συμβαλλόμενα μέρη, εἶχον ἄλλο, παρὰ τὸ ἐκφραζόμενον, ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν; ὄχι· αὐτόθι.

Ἐπειδὴ προσέτι οἱ ἐκκαλοῦντες διατείνονται ῥητῶς, ὅτι, ἂν ἐκ τῶν φράσεων τοῦ συμβολαίου θεωρηθῇ, ὅτι προκύπτει κατ' αὐτῶν ἡ εἰρημένη ἐνοχὴ τῆς παραδόσεως τοῦ συμφωνηθέντος ὕδατος καὶ τοῦ συμφωνηθέντος τεταρτημορίου ὁλοχεροῦς τοῦ ἐλαιοτριβείου, καὶ μόλον τοῦτο ἡ διάνοια ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὅταν συνωμολογήθη τὸ μνησθὲν συμβόλαιον περὶ διανομῆς, ἦτο τὸ νὰ μὴ ἔχωσιν αὐτοὶ τὴν εἰρημένην ἐνο-

χὴν, ἀλλὰ νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχήν της ἡ ἐνάγουσα τὰ μνησθέντα κτήματα, ὅπως τότε ἔκεινο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἐκκαλούντων, ἔστω καὶ ἐλλειπῆ, καὶ προτείνουσιν ἀποδείξωσι τοῦτο διὰ μαρτύρων ἢ διὰ παγωγῆς ὅρκου, καὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ἔχοντος ἐπιρροὴν, πρέπει μὲν νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις, ἀλλ' οὐχὶ διὰ μαρτύρων, καθ' ὅσον τοῦτο ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ ἐκπεφρασμένην ἐνοχὴν, ἀλλὰ διὰ ὅρκου κατὰ τὸ ἄρθ. 51 ὅττις ἐπιτρέπεται καὶ ἐναντίον τῶν ἐγγεγραμμένων.

Ἰσχύει ὁ Νόμος, ὅταν, τῶν φαλαγγιτικῶν γραμματίων, πρὸς πληρωμὴν ἀγορασθεισῶν ἐθνικῶν γαιῶν, μὴ κατατεθέντων, ἐπιτραπῇ τοῦτο, διὰ βασιλικοῦ διατάγματος; ὄχι, κατὰ ὑπ' ἀριθ. 17139 ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 3 καὶ 4 τοῦ ἀπὸ 13 Ἰουνίου 1838, νόμου οἱ ἀγοραζοντες πιστωτικὰ φαλαγγιτικὰ γραμμάτια ἰδίῳ αἰδενὶ δικαιοῦνται νὰ ἐξοφλῶσι δι' αὐτῶν τίτμημα ὀφειλόμενον ἐκ προηγουμένης ὡ ὑπὸ ἄλλους ὅρους συμφωνηθείσης ἀγορᾶς ἐθνικῶν κτημάτων, ἐὰν δὲν ἐξετελεσαν τοῦτο καὶ δὲν παρέδοσαν τὰ γραμμάτια κατὰ τὴν δημοπρασίαν εἰς τὸς ἐνεργούσας αὐτὴν ἀρχὰς, ἀποβαίνει ἄνευ ἐπῤῥήσεως ἀπεναντίου ἀπὸ 30 Ἀπριλίου 1846 Β'. διατάγματος δι' οὗ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐν κριθῇ ῥητὸς ἡ τοῦ τιμήματος τῶν ἐν λόγῳ οἰκοπέδων πληρωμὴ διὰ φαλλαγγιτικῶν γραμματίων κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν ἐν καιρῷ τῆς δημοπρασίας γενομένην δήλωσιν, συνοδευθεῖσαν καὶ διὰ τῆς προσφορᾶς τῶν γραμματίων ἅπερ κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ αὐτοῦ διατάγματος, ἐξ ἀγνοίας τῶν καθηκόντων του ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τότε ὁ οἰκονομικὸς ἐπίτροπος.

Δύναται τὸ δημόσιον νὰ προτείνῃ πραγματικὴν πλάνην εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ τοιούτου Βασιλ. διατάγματος; ὄχι, αὐτόθι.

Ἐπειδὴ τὸ διάταγμα τοῦτο κοινοποιηθὲν πρὸς τὸν ἐνάγοντα καὶ παρ' αὐτοῦ ἐκτελεσθὲν κατὰ τὸν μὴ ἀντικρουσθέντα ἰσχυρισμόν του, ἰσχύει ὡς τελεία καὶ ὑποχρεωτικὴ σύμβασις· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι στηριζόμενον τὸ εἰρημένον Διάταγμα εἰς τὸν λόγον τῆς ὑπὸ τῶν ἀγοραστῶν ἐν καιρῷ τῆς δημοπρασίας γενομένης δηλώσεως, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὸν ὡς προϊὸν πραγματικῆς πλάνης, ἀποβαίνει ἀστήρικτος, διότι ἐν τῇ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1846 πρὸς τὴν Α. Μ. ἐκθέσει

τοῦ ἁρμοδίου ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ περιεχούσῃ τὴν ἐν τῷ προσβαλλομένῳ διατάγματι ἀναφερομένην πρότασιν, προκύπτει ἐναργῶς, ὅτι ἐξετάσας προηγουμένως ὁ ὑπουργὸς οὗτος ἐπείσθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων, ἐφ' ὧν τὸ διάταγμα στηρίζεται, ὡς ἀνύπαρκτος ἐπομένως ἀπ δεικνύεται ἡ προτεινομένη πλάνη, ἄλλως τε δυναμένου καὶ ὀφείλοντος τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν προεκτεθέντων λόγων καὶ παραλείψαντος νὰ πράξῃ τοῦτο πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσβαλλομένου διατάγματος ἡ ἐκ τῆς τῆς ἐλλείψεως ταύτης προκύψασα πλάνη, ἀσύγνωστος οὖσα, δὲν ἰσχύει πρὸς ἀνατροπὴν τῆς διὰ τοῦ ἐκδοθέντος διατάγματος καταρτισθείσης ὡς εἴρηται συμβάσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. ΚΕ'.)

§ 103.

Προθεσμία πρὸς ἔφεσιν κατὰ τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεων.

Πολ. δικ. 911.—Οἰκ. § 303 Ρ. σ. 39. εὐρ. 7 σ. 430 ἑπ.

α) Πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὰς ἀποφάσεις, ἃς οἱ ὀφειλέται προκαλοῦσι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων, ἃς τρίτοι προκαλοῦσιν. ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ἡ ἔφεσις πρέπει νὰ γίνηται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς νομίμου ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως· 911 Πολ. — Τὴν νομολογίαν ταύτην σταθερῶς ἀκολουθοῦσι τὰ δικαστήρια, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν εὐρ. (τ. 7. σ. 431 434) καταχωρισθεισῶν ἀποφάσεων. καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων.

Αἱ δίκαι, αἵτινες ἀφορῶσιν ἔριδας πρὸς παραίτησιν κτήματος πλειστηριασθέντος (980 Πολ. δικ.) ἀνάγονται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ πρέπει νὰ ἐκκαλῶνται ἐντὸς 10 ἡμερῶν 871 Πολ. δικ. — Ἀπ. Πολ. Αῃ.

269 τοῦ 1855, ἀναιροῦσα τὰς 12283 καὶ 12608 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. φέρουσα δὲ

Ἐπειδὴ ἡ δίκη ἦν ὁ ὀφειλέτης προκαλεῖ. μὴ θέλων νὰ παραιτήσῃ, ὡς ὑποχρεοῦται διὰ τοῦ 980 ἄρθρου τῆς Πολιτ. δικονομίας, τὴν διακατοχὴν τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος μετὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπίδοσιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, εἶναι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη, διότι οὐ μόνον ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ περιλαμβάνεται εἰς τὸ τίμημα τῆς ἀναγκαστικῆς διαδικασίας, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ σκοπὸς τῆς δίκης εἶναι ἡ διὰ καταναγκασμοῦ παραίτησις τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος πράγματος, ἵνα ὁ καταναγκαστικῶς ἐνεργούμενος λάβῃ τὸ ἀποτέλεσμά του, ὅθεν ἡ ἐπὶ ταιαύτης δίκης ἐκδιδομένη ἀπόφασις δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἐφέσεως ἐντὸς 10 ἡμερῶν κατὰ τὸ 871 ἄρθρ. τῆς Πολιτ. Δικονομίας.

Ἡ ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως, ἥτις ἀφορᾷ πίνακα κατατάξεως, πρέπει νὰ γίνεται ἐντὸς 10 ἡμερῶν, 871 Πολ. ἀποφ. ἐφ. Ἀθ. 13830 τοῦ 1856.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπήγαγεν ὁ ΑΠ. α) τὴν μεταξὺ τοῦ ἐπισπεύσαντος πλειστηριασμόν τινα δανειστοῦ ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ἀφ' ἑτέρου δίκην, τὴν προκύψασαν ἐκ τῆς μὴ καταθέτεως τοῦ ἐκπλειστηριάσματος· (ἴδε τὰ περὶ τούτου ἐν εὐρ. τ. 7. § 386) καὶ β') τὴν ἐξῆς. — Ὁ Π. δι' ἀνακοπῆς ἐζήτησε νὰ κηρυχθῇ εἰκονικὸν καὶ δόλιον τὸ συμβόλαιον, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ Α. ἐπέσπευδε τὸν πλειστηριασμὸν κτήματός τινος· ὡς ἀνήκοντος δῆθεν εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Χ. καὶ ὄχι εἰς τὸν ὀφειλέτην του αὐτὸν (τὸν Χ.)· ἐπὶ τῆς δίκης λοιπὸν ταύτης ἐξεδόθησαν ἀποφάσεις, πρὸς ἔφεσιν τῶν ὁποίων ἡ δεκαήμερος προθεσμία ἐθεωρήθη χωροῦσα.—Απ. Ηολ. ΑΠ. 456 τοῦ 52, σύμφ. μὲ τὰς τὴν 962 τοῦ 51 ἀπ. ἐφ. Ἀθ.

Ἐννοεῖται δὲ οἰκοθεν, ὅτι προστίθεται ὁ τῆς ἀποχάσεως χρόνος· ἴδε εὐρ. λ. προθεσμία καὶ τὴν 456 52 ἀπ. ΑΠ.

δ) Ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει, ἤτοι ὅταν πρόκειται περὶ ἀποφάσεων ἐκδοθεισῶν συνεπείᾳ ἀνακοπῆς συνεχομένης μετὰ διεκδικήτεως ἡ νομολογία εἶναι ἀκανόνιστος. Τινὲς φρονοῦσιν ὅτι ἀπὸ τὸ κείμενον τῶν ἄρθρων 910 καὶ 932 τῆς πολ. δικ. προκύπτει ὅτι ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ταύτης ἡ διαδικασία εἶναι ἡ κοινὴ συνοπτικὴ διαδικασία (619

ἐπ. πολ. (1)) καὶ οὐχὶ ἡ τοῦ 871, ἀλλ' ἡ νομολογία κλίνει εἰς τὴν ἀντίθετον γνώμην, ἤτοι ὅτι δεκαήμερος ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία· τοῦτο προκύπτει ἐκ τῶν ἐν εὐρ. (τ. 7 σ. 435) ἀποφάσεων, καὶ ἐκ τῶν ἑπομένων.

Ἡ ἀπόφασις, τὴν ὁποίαν τὸ πρωτοδικεῖον ἐκδίδει συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τρίτου κατ' ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, πρέπει νὰ ἐκκαλῆται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ὡς ἀναγομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν· ἀπ. πολ. ἀρ. Π. 183 τοῦ 1851, κυροῦσα τὴν 8524 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

Προκειμένου περὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ἐπὶ διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς τρίτου, ἡ προθεσμία εἶναι δεκαήμερος, διότι τὸ μὲν 871 ἄρθρ. δὲν διακρίνει μεταξὺ ὀφειλέτου καὶ τρίτου διεκδικητοῦ ἐκ δὲ τῶν ἄρθρ. 910, 911 καὶ 985 τῆς Πολ. δικ. προκύπτει, ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὸν τρίτον ἐφαρμόζονται τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 871 περὶ ἐφέσεως ὡρισμένα.— Ἀποφ. Πολ. ΑΠ. 155 τοῦ 1857, κυροῦσα τὰς 595 καὶ 541 ἐφ. Ναυπλ.

γ) Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀνακοπῆς μετὰ διεκδικάσεως πραγμάτων κατασχεθέντων συντηρητικῶς, ἐκκαλεῖται ἐντὸς 30 ἡμερῶν; (2)

Ἡ ἀπόφ. 1110 τοῦ 1855 τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. φέρει. «Ἐπειδὴ ἐπὶ κατασχέσεως συντηρητικῆς ἐνεργουμένης, ἢ μετὰ διεκδικήσεως συνεχομένης ἀνακοπῆς τρίτου τινὸς, ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 19 § 5 καὶ 619 τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ 225 καὶ ἑπ. κατὰ τὸ ἄρθρον 1042 τῆς ἰδίας Δικονομίας, ἐν αἷς καμμία ἐξαίρεσις δὲν γίνεται ὡς πρὸς τὴν ἐν γένει προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως, οὐδὲ διαφορά τις προκύπτει ἐκ τῶν διατάξεων τούτων πρὸς τὸ ἄρθρον 871 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ προσδιορίζον, κατ' ἐξαίρεσιν, τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν εἰς δεκαήμερον ἐπὶ δικῶν ἀφορωσῶν τὴν ἐκτέλεσιν· ἐκ δὲ τούτων καὶ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1041 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀναφερομένου εἰς τὸ ἄρθρον 871 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὡς πρὸς τοὺς ἀναφερομένους ἀντιδίκους μεταξὺ τοῦ κατασχόντος καὶ τοῦ ὀφειλέτου, ὡς πρὸς τὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐγγυοδοσίαν, συνάγεται, ὅτι ὁ νόμος διακρίνει τὰς ἐκδιδομένας ἀποφάσεις ἐπὶ διεκδικήσει συντηρητικῶς κατασχεθέντων

(1) Τοῦτο παρεδέχθη καὶ ὁ ΑΠ, ἀλλὰ μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τ' ἀποδεικτικὰ μέσα· ἀπ. Πολ. ΑΠ. 60 καὶ 56.

(2) Πρλ. τὴν 448 τοῦ 52 ἀπ. ἐφ. Ναυπλ.

ἀπὸ τὰς ἐπὶ διεκδικήσει ἀναγκαστικῆς καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν κατασχεθέντων, καὶ κατὰ μὲν τῶν πρώτων ἡ ἔφεσις εἶναι δεκτὴ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, κατὰ δὲ τῶν δευτέρων ἐντὸς τῆς ἐν γένει τριακονθημέρου προθεσμίας, ὥστε ἡ ἔνστασις τῆς ἐφεσιβλήτου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἡ γενομένη μετὰ παρέλευσιν τῶν δέκα ἡμερῶν, δὲν εἶναι βάσιμος.

δ) Ἡ τοῦ ἄρθρου 871 περὶ τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας διάταξις ἐφαρμόζεται ἐπὶ διοικητικῶν ἐκτελέσεων;

Ὄχι, κατὰ τὴν 31 τοῦ 46 ἀποφ. ΑΠ. (εὐρ. τ. 7 σ. 433 κυροῦσα τὴν 3576 ἀπ. ἐφ. Ἀθ.) καὶ κατὰ τὴν 423 τοῦ 54 ἐφ. Ναυπλ. (νομ. σ. 5928) καθ' ἣν ὅταν τὸ Δημόσιον διέταξε τὴν κράτησίν τινος πρὸς πληρωμὴν φόρου ὀφειλομένου διὰ τὰ μὴ δηλωθέντα ζῶά του, καὶ οὗτος προτείνει δισταγμοὺς λέγων, ὅτ δὲν τοὺς ὀφείλει, ἡ δίκη ἀνάγεται εἰς τὸς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν (871 Πολ. Δικον.) καὶ ἑπομένως ἡ κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἔφεσις ποέπει νὰ γείνῃ ἐντὸς 10 ἡμερῶν. Ναὶ, κατὰ τὴν 108 τοῦ 53 ἀπ. ΑΠ. ἀναιροῦσαν ἀποφ. τοῦ Πρωτ. Σπάρτης, καὶ φέρουσαν ὅτι τὰ ἄρθρα 871 ἐτ. τῆς Πολ. δικ. κανονίζουσι τὰς ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν, κατὰ τὰ ἄρθρα 854—856 πολ. ὅχι δὲ καὶ τὰς ἀναφυομένας ἔριδας κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις, δυναμέ η νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου, ἐπὶ ἁπλῷ ἐγγράφῳ ἐμφαίνοντι ἐκκαθαρισμένας τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου, δὲν ὑπόκειται εἰς τὰς αὐστηρὰς τοῦ ἄρθρ. 872, οὐδὲ περιορίζεται ἡ ἔφεσις ἐντὸς τῆς δεκαημέρου προθεσμίας. — Τὴν αὐτὴν ἀπέφηνε γνώμην ὁ ΑΠ. καὶ διὰ τῆς 22 τοῦ 56 ἀποφ. ἀναιρ. ἀποφ. τοῦ Πρωτ. Τριπόλεως, ὡς καὶ τὸ ἐν Ἀθ. ἐφ. δ.ὰ τῆς 159 9 τοῦ 58 Ταύτην δὲ τὴν γνώμην φαίνεται ἀσπαζόμενος καὶ ὁ Οἰκ. § 315 σημ. 7.

Ἰδοὺ δὲ καὶ περιπτώσεις καθ' ἃς δὲν πρόκειται περὶ ἐκτελέσεως, ὥστε νὰ χωρῇ ἡ δεκαήμερος πρὸς ἔφεσιν προθεσμία (1). δίκαι ἀντικειμένον ἔχουσαι τὴν ἄδειαν τῆς ἰδίᾳ δαπάνῃ ἐκτελέσεως τῶν διαταχθέντων, δι' ἀποφάσεώς τινος, δὲν ἀφορῶσι τὴν ἐκτέλεσιν ἑπομένως, ἡ ποὸς ἔφεσιν προθεσμία εἶναι τριακονθήμερος Ἀπ. ἐφ. Ἀθ: 11953 τοῦ 1854.

Ποῖαι δίκαι θεωροῦνται ὡς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀναγόμεναι;

Ὁ Κ. ἐνήγαγε τὸ δημόσιον, ζητήσας νὰ καταδικασθῇ νὰ τὸν ἀπο-

(1) Πρλ. ἐνθ. ἐπ. 190 § 15. 16 — ἀνωτ. δηλ. 303 ἐν ἀρχ.

ζημιώσῃ· ἡ ἀγωγὴ ἐγένετο δεκτὴ, καὶ ἡ ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος.—Μετὰ ταῦτα ὁ ἐνάγων ἐκίνησε νέαν ἀγωγὴν ἐξαιτούμενος ν' ἀποφανθῶσι τὰ δικαστήρια, ὅτι τὸ χρέος ἐκεῖνο δὲν ὑπάγεται εἰς τὸ περὶ παλαιῶν χρεῶν ψήφισμα· ἐξεδόθη ἀπόφασις, καὶ ἐντεῦθεν ἀνεφύη τὸ ζήτημα, ἂν ἡ δίκη αὕτη ἀνάγεται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, ὥστε καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία νὰ ἦναι συντομωτέρα. Τὸ δικ. τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν (κεφ. 89 § 4 τοῦ 1851) ἔλυσεν ἀποφατικῶς τὸ ζήτημα, διότι περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκη λέγεται ἡ ἀναφυομένη ὅταν καὶ διότι λαμβάνονται ἀναγκαστικὰ μέτρα· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ δὲν ἐλήφθη κατὰ ἀναγκαστικόν τι μέτρον, καὶ ἡ δίκη ἀνεφύη ὄχι διότι ἐξετελέσθησαν αἱ κατὰ τοῦ δημοσίου ἀποφάσεις, ἀλλ' ἵνα καταστῇ ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ ἐφικτή. Ἄρα δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 871 τῆς Πολ. δικ.

§ 104.

Πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις.

Οἰκ. § 293—Ῥ. σ. 106 ἑπ.— εὐρ. λ. πλειστηριασμός. —εὐρ. τ. 8. ἰδίως τὴν ἐν σ. 379 λ. πλειστηριασμός —Πολ εὐρ. λ. κατακύρωσις.

1) Ὁ τὸν πλειστηριασμὸν διενεργῶν εἰσηγητὴς ἢ συμβολαιογράφος ὀφείλει, πρὶν ἢ ἀνοίξῃ αὐτὸν, ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ καταδιώκοντος δανειστοῦ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι ἐνηγράφησαν αἱ προαπαιτούμεναι προκηρύξεις ἐλλειπουσῶν τῶν ἀποδείξεων τούτων, ὁ πλειστηριασμὸς ἀναβάλλεται. Πολ 897. 970.

Τὴν ἀπόδειξιν α') τῆς τοιχοκολλήσεως καὶ πρώτης κηρύξεως φέρει ὁ δανειστὴς, προσάγων μαρτυρικὰ τοῦ κλητῆρος τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτάς. β') τῆς δημοσιεύσεως, προσάγων ἀντίτυπα τῆς ἐφημερίδος ἐν ᾗ κατεγωρίσθη τὸ πρόγραμμα· ἂν ἀμφισβητηθῇ ἡ διανομὴ τῆς ἐφημερίδος ὁ ἀποδεικνύει ὁ προτείνων τὴν μὴ διανομὴν ὀφειλέτης· ἀπ. ΑΠ. 142 τοῦ 53, ἐξ ἧς προκύπτει, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 970 τῆς Πολ. δικ. ἡ διὰ δημοσίου φύλλου κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀποδεικνύεται παρὰ τοῦ ἐπισπεύδοντος δανειστοῦ, διὰ τῆς προσαγωγῆς ἑνὸς ἀντιτύπου τοῦ φύλλου τούτου· ἡ ἀπόδειξις δὲ τοῦ περαιτέρω ἰσχυρισμοῦ, ὅτι τὸ δημόσιον φύλλον δὲν διεδόθη, ὑπόκειται εἰς τὸν ἀνακόπτοντα τὸν

πλειστηριασμὸν, ὅστις προτείνει τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν καὶ ἐξ αὐτοῦ συνεπείας ἐπωφελεῖς συνάγει· (248 πολ. δικ). ἀπ. πολ. ἀρ. Π. 142 τοῦ 1853, κυρ. τὴν 10310 καὶ 10506 ἀπ. τοῦ ἐν Ἀθ. ἐφ. (1).

Σημειωτέον δὲ, ὅτι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 11304 τοῦ 53 ἀπόφ. ἐφ. Ἀθ. εἰς τὸν διατεινόμενον, ὅτι κατάσχεσίς τις δὲν ἐδημοσιεύθη ἐπίκειται τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ταύτης, καθότι ὑπὲρ τῆς δημοσιεύσεως ὑπάρχει τεκμήριον. γ') τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ κηρύξεως, πιστοποιημένης δι' ἐκθέσεως κλητῆρος Ἀπ. ΑΠ. 95 τοῦ 49 (εὐρ. λ. κατάσχεσις § 111 ἐπ.) 257 τοῦ 50 (αὐτ.) 131 τοῦ 52, κυρ. τοῦ 7490 ἐρ. Ἀθ. 498 τοῦ 52, 27 τοῦ 58, κυρ. τὰς 15567 καὶ 15180 ἀπ. ἐφ. Ἀθ.—ὅθεν κατὰ τὰ ἄρθρα 895 896 970 καὶ 973 τῆς Πολ. δικ. ἡ διὰ κηρύξεως τελευταία κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνάγκη νὰ βεβαιοῦται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, δι' ἀποδεικτικοῦ τοῦ κήρυκος ὅθεν ἡ ἀπλῆ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ μνεία τοῦ τῆς κηρύξεως γεγονότος, ὅπερ δὲν χωρεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου. ἐν ᾧ οὗτος ἐκτελεῖ τὰ δημόσια καθήκοντά του, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, δὲν ἀναπληρόνει τὴν ἀπαιτουμένην ὡς εἴρηται, ἀπόδειξιν.—Ἀπ. Πολ. ΑΠ. 27 τοῦ 1, 858, κυρ. τοῦ 15180 § 15567 ἐφ. Ἀθ.

Ὁ χρόνος τῆς διακηρύξεως καὶ αὐτὴ, κατὰ συνέπειαν, ἡ διακήρυξις ἀποδεικνύονται, 1910 Πολ. δικ. διὰ βεβαιώσεως μόνον τοῦ κλητῆρος, τουτέστι δι' ἀποδεικτικοῦ παρὰ τοῦ κλητῆρος καὶ μόνου προϋπογραφομένου ἀπόφ. 7877 τοῦ 1850 τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν.

(1) *Πρλ. ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 10013.*

(ἀκολουθεῖ)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . .	*Δρ. 12.*	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις .	*» 13.*	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	*» 16.*	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἀρείου Πάγου 4) ἐλευθεροτυπία. 2) Δημοτικοὶ σύμβουλοι ὡς μέλη τῆς Δημαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς 3) ἀπόφασις ποινικὴ μὴ ἀπαγγελθεῖσα δημοσίᾳ εἰς ὑπόθεσιν κεκλεισμένων θυρῶν συζητουμένης· Νομολ. ἐφ. Ἀθηνῶν 1) Προθεσμία Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου 2) Ἀνταγωγικὴ ἀπαίτησις εἰς τὸ Δικ. Πρωτοδ. δὲν ἐπελήφθη, 3) ἐπίδοσις Δικογράφων εἰς τὸν ὑπηρέτην ἐμπορικοῦ καταστήματος γειτνιάζοντος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου 4) Γραφικὸν λάθος τοῦ κυρίου ὀνόματος τοῦ πρὸς ὃν ἐπιδίδεται δικόγραφόν τι ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδοτηρίου 5) ἔφεσις ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος 6) Ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ συμβολαίου ἀγοραπωλήσεως ἐπὶ λόγῳ ὅτι οἱ ἀγοράσαι δὲν παρέθεσαν τῷ πωλητῇ καὶ ἠφειλέτῃ εἰς τρίτους τῆς ὀφειλῆς ἐξόφλησιν Νομολ. ἀμφ. τῶν Ἐφετ. 1) ὑποχρέωσις τοῦ ὑπερθεματισμοῦ 3) Τίνες δύνανται ἐνεργῆσαι τὸν πλειστηρ. 4) ἔναρξις καὶ προθεσμία πρὸς διάρκειαν αὐτοῦ 5) τάξις τῶν πωληθησομένων 6) πόσα πράγματα πρέπει νὰ πλειστηριασθῶσιν 7) Τίνες δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν ὡς ἀγοραστα 8) Ἀφερέγγυον τῶν ὑπερθιματιστῶν 10 11) ὑπερθεματιστὴς κατ' ἐντολὴν ἄλλου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Περὶ ἑρμηνείας τοῦ ἄρθ. 10 τοῦ Συντάγματος, ἤτοι περὶ ἐλευθεροτυπίας. Ἀριθ. ἀποφ. 74. τῆς 6. Ἰουλίου εε.

1 Ἐπειδὴ διὰ τοῦ 10 ἄρθ. τοῦ Συντάγματος ἡ συνέλευσις τῆς τρίτης Σεπτεμβρίου ἐσκόπει νὰ κυρώσῃ ἐν τῷ θεμελιώδει τούτῳ νόμῳ μόνον τὰς κυριωτέρας καὶ κεφαλαιώδεις βάσεις τῆς ἐλευθεροτυπίας ἐν Ἑλλάδι, ἂς νὰ μὴ δύναται κατόπιν οὐδὲ αὐτὴ ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία νὰ μεταβάλῃ, οὐχὶ δὲ νὰ νομοθετήσῃ πλήρη περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν ὅρων τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐξασκήσεως τῆς ἐλευθεροτυπίας νομοθεσίαν, ὥστε ἄλλη παρ' αὐτὴν διάταξις νομοθετικὴ νὰ ἦναι ἀδόκιμος καὶ

ἀποβλητέα, καὶ ἑπομένως μηδὲ διὰ νόμου νὰ συγχωρῆται ὁ προσδιορισμὸς σκοπιμωτέρας χρήσεως τῆς ἐλευθεροτυπίας καὶ συμφώνου ποὸς τὸν ὑψιλὸν αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ προορισμόν. Τοῦτο δὲ ἀδιστάκτως συνάγεται οὐ μόνον ἐκ τοῦ δ'. §. τοῦ 105 ἄρθ. τοῦ Συντάγματος, τοῦ πιβάλλοντος τὴν ἀνάγκην ἐκδόσεως **νόμου περὶ τύπου**, ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ 10 ἄρθρου, ὅπερ ἀπαγορεύει τὴν χρηματικὴν προκαταβολήν.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ διὰ νόμου δύνανται κατὰ τὰ ἐκτεθέντα νὰ συμπληρωθῶσιν αἱ κεφαλαιωδῶς τεθεῖσαι παρὰ τοῦ Συντάγματος βάσεις τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, ἕπεται ὅτι ἡ προϋπάρχουσα διάταξις τοῦ 55 ἄρθρ. τοῦ περὶ ἐξυβρίσεων ἐν γένει καὶ περὶ τύπου νόμου καθ' ἣν, ὁ θέλων νὰ γενῇ ὑπεύθυνος Συντάκτης ἐφημερίδος ὀφείλει, ἐπὶ ποινῇ προστίμου, νὰ λάβῃ πρὸς τοῦτο ἄδειαν παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς· δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ εἰρημένον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, μάλιστα ἀφοῦ καὶ κατ' αὐτὸ οἱ συντάκται ἐφημερίδων, ὄντες κατὰ πρόληψιν τοῦ νόμου ἐκδόται αὐτῶν ἀπαιτεῖται νά ὦναι πολῖται Ἕλληνες.

2 Ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθ. 480 τοῦ ποιν. νόμου εἰς τοὺς Δημοτικοὺς συμβούλους, ὡς μέλη τῆς Δημαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς; ὄχι. ἀποφ. 78. ες.

Ἐπειδὴ τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ὡς καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ δημόσιον μὲν χαρακτῆρα καὶ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ νόμου (ἄρθρ. 69) ὡς ἀρχὴ ὁρίζονται, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀποδιδομένης εἰς τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους Νικόλαον Μαλτέζον καὶ Κωνσταντῖνον Γεράσιμον πράξεως, ἤτοι ὅτι ὄντες μέλη τῆς δημαιρεσιακῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐξελθόντος τριτημορίου τῶν δημοτικῶν συμβούλων τοῦ δήμου των ἠρνήθησαν ἐπίτηδες νὰ προσέλθωσι πρὸς ἐνέργειαν τῆς ἐκλογῆς ταύτης καὶ τοι προσκληθέντες καὶ προτραπέντες εἰς τοῦτο παρὰ τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ὀρθῶς δὲν ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθρ. 480 τοῦ ποινικοῦ νόμου· διότι τὸ ἄρθρον τοῦτο προβλέπει τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἰδιώτης τις ὑποβάλλει εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπόθεσιν τινα καὶ ἐξαιτεῖται παρ' αὐτῆς ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἡ δὲ ἀρχὴ καί τοι προτραπεῖσα ἢ παραγγελθεῖσα παρὰ τῶν ἀνωτέρων, ἀρνεῖται ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης αὐτῇ αἰτήσεως, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει.

Δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις εἰς ἀξιόποινον πρᾶξιν ἔχουσαν βάσιν τὴν ἰδιωτικὴν ὑποχρέωσιν. ἀποφ. 68. εε.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 94 ἄρθρ. τῆς ποινικ. Δικονομίας εἰς τὴν ποινικὴν διαδικασίαν ὑπάρχει ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος τῆς παραδοχῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὅταν ἡ βάσις τῆς ἀξιοποίνου πράξεως εἶναι ἰδιωτικὴ ὑποχρέωσις. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ κατὰ τοῦ Παναγιώτου Σερμιγιὲ γενομένη ἐπὶ ὑπεξαιρέσει κατηγορία βάσιν ἔχει τὴν εἰς τοῦτον ἐμπιστευθεῖσαν παρακαταθήκην χρηματοδέματος καὶ αὐτὸς, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν ἀπὸ 2. Μαΐου 1859 πρακτικῶν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ κακουργιοδικῶν, ὡμολόγησε μὲν ὅτι ἔλαβεν ἕνα γροῦπον, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε πόσα χρήματα περιεῖχε καὶ ἐν γένει ἠρνήθη τὴν πρᾶξιν ἐπομένως μὴ ὑπαρχούσης περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν χρημάτων ὁμολογίας τοῦ Σερμεγιὲ καὶ μὴ συναινέσαντος τούτου εἰς τὴν περὶ τοῦ ποσοῦ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ὤφειλεν ἵνα παραδεχθῇ τὸ μέσον τοῦτο τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, ν' ἀποφασίσῃ προηγουμένως ἐὰν ὡς ἐκ τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίῳ γενομένης ὁμολογίας καὶ καταχωρηθείσης εἰς τὰ πρακτικὰ, προέκυπτεν ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἄρα κατὰ παράβασιν τῆς ῥηθείσης διατάξεως τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐδέχθη τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν καὶ κατέστησε διὰ τοῦτο ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασίν του, καθότι λόγος ἀναιρέσεως ὑπάρχει ὅταν ὁ μάρτυς δεκτὸς ὢν κατὰ τὸν νόμον δὲν ὁρκίζεται συμφώνως μὲ τὴν ὁριζομένην διατύπωσιν, πολλῷ μᾶλλον, ὅταν ὅλως ἀπαράδεκτος ἐστὶ κατὰ τὸν νόμον ὁ μάρτυς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἡ παράλειψις τῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς σημειώσεως τοῦ Γραμματέως ποινικοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ἡ ἀπόφασις, ὑποθέσεως συζητηθείσης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀπηγγέλθη δημοσίᾳ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν. ἀποφ. 75.

3 Ἐπειδὴ κατὰ γενικὴν ἀρχὴν, αἱ συνεδριάσεις τῶν Δικαστηρίων εἶναι δημόσιοι, μόνον κατ' ἐξαίρεσιν ὅταν ἡ δημοσία συζήτησις ἤθελεν εἶναι ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν κοινὴν εὐταξίαν καὶ εἰς τὴν χρηστοήθειαν τὸ δικαστήριον δύναται νὰ κάμῃ τὴν συζήτησιν κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἀλλὰ καὶ τότε κατὰ τὸ ἄρθρον 91 τοῦ Συντάγματος πᾶσα ἀπόφασις, ἄνευ

διακρίσεως παρεμπίπτουσα ἡ ὁριστικὴ, πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ν' ἀπαγγελθῇ δημοσίως ἄρθ. **90** καὶ **91** τοῦ Συντάγματος **77**, **78** καὶ **458** § **8**. Ποιν. Δικονομίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ὑπ' ἀριθ. **30** τοῦ **1859** ἀπόφασις τῶν ἐν Πάτραις συνέδρων δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ πρότασις τοῦ ἀναιρεσείοντος περὶ ἀκυρώσεως τῆς μηνύσεως, ἀπηγγέλθη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καθότι ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ θύραι ἐκλείσθησαν ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς διετάχθη νὰ γενῇ ἡ συζήτησις κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, καὶ ἠνοίχθησαν μόνον ὅτε ὁ Πρόεδρος ἐκήρυξε τελειωμένην τὴν συζήτησιν καὶ ἤρχισεν ἡ ἀνακεφαλαίωσις, οὐδ' ἀναφέρεται ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀπηγγέλθη δημοσίᾳ· ἄρα οὔσης ταύτης ἀναιρετέας συναναιρετέα καθίσταται καὶ ἡ ὁριστικὴ, διότι πρόκειται περὶ πράξεως κατ' ἔγκλησιν καταδιωκομένης καὶ ταύτης προσβληθείσης ὡς ἀκύρου δὲν ὑπάρχει ἔγκυρος ἀπόφασις περὶ τῆς ἐνστάσεως ταύτης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Μὴ ὑπάρχοντος συνυποσχετικοῦ, ἡ προθεσμία ἐντὸς τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐκδοθῇ διαιτητικὴ ἀπόφασις εἶναι τρίμηνος, καὶ μόνον ἐντὸς αὐτῆς δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἀμφότερα τὰ διάδικα μέρη ἐξακολουθοῦν νὰ ἐμφανίζωνται ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν. Ἀποφασις ὑπ' ἀρ. **17158**.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν εἰς τὰς πρωτάσεις τῶν διαδίκων ἐπισυνημμένων ἐγγράφων τῆς προδικασίας ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, καὶ ἐκ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως προκύπτει, ὅτι οἱ ἐκδόντες αὐτὴν διαιτηταὶ διωρίσθησαν εἰς συγκρότησιν διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνάγοντος καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος· συστάντος οὕτω κατ' ἀνάγκην, ἕνεκα τοῦ

ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καὶ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν διαδίκων συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 108—110 τῆς Πολιτ. Δικονομίας διότι μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγωγῆς, τῆς ἀπαντήσεως, καὶ ἀντα, παντήσεως, ὁ ἐνάγων Α. Πὼπ διὰ τῆς ἀπὸ 4]16 Αὐγούστου 1857 ἀναφορᾶς του ζητήσας ὑπὸ τοῦ ἐν Δαρδανελλίοις Ἑλλ. ὑποπροξένου τὴν σύστασιν δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς διὰ τῶν ἐγγράφων τῆς προδικασίας ὁρισθείσης διαφορᾶς τῶν διαδίκων ὡς διαιτητῶν αὐτοῦ ἐπρότεινε τὸν Ἡλ. Κοκκόλην, εἰς ἀπαίτησιν δὲ τούτων ὁ ἐναγόμενος διὰ τῆς ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου 1857 ἀναφορᾶς του ἐπρότεινεν ὡς διαιτητὴν ἀντ' αὐτοῦ τὸν Ἰωάννην Μαρκόπουλον, καὶ ὁ ὑποπρόξενος ὡς Πρόεδρος τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου ἐκπληρῶν καθήκοντα Προέδρου ἐμποροδικῶς κατὰ τὸ ἄρθρ. 53 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν Προξ. ἀρχῶν Ν. ΤςΔ· διὰ τῆς ἀπὸ 2]14 Δεκεμβρίου 1857 πράξεώς του πρὸς τοῖς ὑπὸ τῶν διαδίκων προταθεῖσι διώρισεν ἀντὶ ἐπιδιαιτητοῦ τρίτον διαιτητὴν τὸν Μ. Βατὸν, ὡς διαιτητικοῦ δὲ δικαστηρίου θεωρουμένου τοῦ οὕτω συσταθέντος ἐφαρμόζονται ὡς πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργείας καὶ τὸ κῦρος τῶν πράξεων αὐτοῦ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 111 ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας διατεταγμένα.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ Νόμου ἐν ἐλλείψει συμφωνίας τῶν διαδίκων ὁριζομένη τρίμηνος διάρκεια τῆς διαιτησίας θεωρεῖται ὡς παρεκτεινομένη διὰ τῆς σιωπηρᾶς συναινέσεως τῶν διαδίκων μόνον, ἐφ' ὅσον χρόνον διὰ πράξεων βεβαίων καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφίνουσιν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν δηλοῦσιν οἱ διάδικοι τὴν συναίνεσίν των εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀρξαμένης τῆς τριμήνου προθεσμίας τῆς διαδικασίας ἀπὸ τῆς 2]14 Νοεμβρίου 1857, ὅτε συνέστη τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον καὶ ληξάσης κατὰ τὴν 2]14 Μαρτίου 1858 δύναται μὲν νὰ θεωρηθῇ ὡς παρεκταθεῖσα ἡ διάρκεια τῆς διαιτησίας σιωπηρῶς ὑπὸ τῶν διαδίκων ἐφ' ὅσον χρόνον ἐξηκολούθουν ἀμφότεροι νὰ παρίστανται ἐνώπιον τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, ἤτοι μέχρι τῆς κατὰ τὴν 23 Αὐγούστου 1858 συνεδριάσεως τῶν διαιτητῶν μεθ' ὃν καὶ ἕνεκα τῆς κατ' αὐτῶν γενομένης διατραπέζεως τῆς εὐταξίας ὑπὸ τοῦ Α. Πὼπ καὶ τῆς ἀποβολῆς τούτου ἐκ τοῦ τόπου τῆς συνεδριάσεως, ὁ αὐτὸς διάδικος, διὰ τῆς ἀπὸ 25 Αὐγούστου 1858 ἀναφορᾶς ἐζήτησε τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ Π. Βατοῦ

ἀρνούμενος ν' ἀναγνωρίσῃ τοῦ λοιποῦ τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον, ἀλλὰ τοιαύτη σιωπηρὰ συναίνεσις τοῦ Α. Πὼπ εἰς τὴν παρέκτασιν τῆς διαρκείας τῆς διαιτησίας μετὰ τὴν 23 Αὐγούστου 1858 καὶ μετὰ τὴν ἔκπνευσιν τῆς κατὰ τὴν 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ προξένου γενομένης παρατάσεως τῆς διαιτησίας ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς 26 Αὐγούστου 1858 (ἐὰν αὕτη ἐθεωρεῖτο ὡς ὑποχρεωτικὴ διὰ τοὺς διαδίκους) βεβαιοῦται ὡς μὴ ὑπάρξασα, ῥητῶς δὲ καὶ ἀνενδοιάστως ἀποκλείεται ἐκ τῶν ἀπὸ 30 Αὐγούστου 1858 καὶ 17 7βρίου 1858 ἀναφορῶν τοῦ αὐτοῦ Α. Πὼπ, τῶν ὁποίων τὴν κοινοποίησιν δὲν ἠμφισβήτησεν ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ καὶ δι' ὧν ἀρνούμενος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν νόμιμον ὕπαρξιν τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου ἕνεκα τῆς ὑπερβάσεως τῆς διαρκείας τῆς διαιτησίας, ἐπανειλημμένως ἐζήτησε σύστασιν ἑτέρου δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, εἶναι ἑπομένως ἄκυρος κατὰ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 121 ἐδ. 1. καὶ 122 ἐδ. 3. τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα κατὰ τὴν 30 7βρίου 1858, ἤτοι ἡμέρας τριάκοντα μὲν μετὰ τὴν διαμαρτύρησιν τοῦ Α. Πὼπ κατὰ τῆς παρεκτάσεως τῆς ὑπηρεσίας τοῦ διαιτητικοῦ δικαστηρίου, εἴκοσι τέσσαρας δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ὑποπροξένου, ὡς Προέδρου, ἐμποροδικῶς ταχθεῖσαν προθεσμίαν κατὰ παράτασιν τοῦ ἐκ τοῦ νόμου καὶ ἐκ τῆς σιωπηρᾶς συναινέσεως τῶν διαδίκων ὡρισμένου χρόνου τῆς ὑπηρεσίας τῶν διαιτητῶν τῆς μετ' αὐτὴν ἐκδοθείσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἣν ἡ προκειμένη ἔφεσις.

Ὁ ἐναγόμενος, τῶν ἀνταγωγικῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ὁποίου δὲν ἐπελήφθη τὸ Δικαστήριον, δὲν δύναται διὰ νέας κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀγωγῆς του. Ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 17159.

2 Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς ἐν ἰσχύι Πολιτικῆς Δικονομίας, ἐπὶ πάσης συγχρόνως συζητηθείσης ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς (ὅταν τοιαύτην ὑποβάλλῃ τυχὸν ὁ ἐναγόμενος) τὸ Δικαστήριον διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἐκδοτέας ἀποφάσεώς του πρέπει εἴτε προδικαστικῶς, εἴτε ὁριστικῶς ν' ἀποφαίνηται περὶ ἀμφοτέρων.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ τοι τοῦ ἐναγομένου νῦν ἐφεσιβλήτου Ἰω. Δ. Ἀδαμοπούλου μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου του Σωτ. Ῥώκου, ὑποβαλόντος διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών του πρωτοδίκως καὶ συζητήσαντος ἐπὶ ἀκροατηρίου ὁμοῦ μὲ τὴν ἀγωγὴν τὴν ἐκ δραχμῶν χιλίων δυνάμει γραμματίου εἰς διαταγὴν ἀνταγωγικὴν ἀπαίτησίν του, τὸ δικάσαν ἐμποροδικεῖον οὐχ ἧττον περιορισθὲν ἁπλῶς εἰς παρεμπίπτουσαν διάταξιν ἀποδείξεως περὶ τῆς ἀγωγῆς μόνον, οὐδὲν ἀπεφήνατο καὶ περὶ τῆς ἐν λόγῳ ἀνταγωγῆς τοῦ ἐναγομένου, ὅθεν ἕπεται, ὅτι παρελείφθη αὕτη ἄνευ ἀποφάσεως, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὰ μόνα, ὡς ἐκ τῆς τοιαύτης παραλείψεως, ἐπιτρεπόμενα παρὰ τοῦ νόμου κατὰ τῆς ἀποφάσεως ἔνδικα μέσα εἰσίν, ἐὰν μὲν ἡ ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος, ἡ ἀπηγγέλθη ἀνεκκλήτως τὸ τῆς ἐπαναλήψεως τῆς διαδικασίας κατὰ τὸ 785, 1) ἄρθρον τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἐὰν δὲ μή, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τὸ τῆς ἐφέσεως μέσον συμφώνως πρὸς τὴν ῥητὴν περὶ τούτου διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 745 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὥστε μόνον, ὡς ὀρθῶς καὶ ὁ ἐκκαλῶν ἀξιοῖ τοῦ μέσου τούτου, ἠδύνατο νομίμως νὰ κάμῃ χρῆσιν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ὁ ἀντενάγων, οὐχὶ δὲ διὰ κλήτεως κατὰ τοῦ ἀντιδίκου εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὡς οὗτος ἔπραξε νὰ προκαλέσῃ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου αὐτοῦ δευτέραν συζήτησιν τῆς ἅπαξ συζητηθείσης ἀνταγωγῆς καὶ ἔκδοσιν ἰδιαιτέρας ἀποφάσεως ἐπ' αὐτῆς, καθ' ὅτι τοιούτου εἴδους ἐπαναληπτικὴν διαδικασίαν, κατὰ τὰ προσκεθέντα δὲν ὁρίζει ὁ Νόμος, καὶ οὐκ ὀρθῶς, ὡς ἀπαράδεκτον ἑπομένως δὲν ἀπέῤῥιψεν, ἀλλὰ παρεδέξατο τὴν κλῆσιν αὐτὴν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 3380. ἀποφάσεώς του τὸ δικάσαν ἐμποροδικεῖον, ὥστε βάσιμος κατὰ ταῦτα ἐστὶν, ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἔφεσις τοῦ ἐνάγοντος Ῥώκ.

Εἶναι ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις δικογράφου, γενομένη εἰς τὸν ὑπηρέτην τοῦ πρὸς ὃν ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ αὕτη, ὅταν μάλιστα τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τούτου ἐν ᾧ διατελεῖ ὁ ὑπηρέτης, κεῖται παρὰ τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του; ὄχι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17201 ἀπόφασιν.

3 Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων βεβαιοῦται, ὅτι ὁ ὑπογρά-

ψας εἰς τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως τῆς τοῦ εἰρημένου Δ. Σκλαβουνοπούλου ἀνακοπῆς, Πέτρος Δ. Μητρόπουλος ὡς λαβὼν τὴν ἀνακοπὴν ἀντὶ τοῦ Πετροπούλου, ἀπόντος τῆς οἰκίας του, ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ συνοίκου ὑπηρέτου αὐτοῦ τοῦ Πετροπούλου, ἦτον ἀληθῶς ὑπηρέτης τοῦ Πετροπούλου, ὑπηρετῶν καὶ κατοικῶν εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα τούτου κείμενον ἐγγὺς τῆς οἰκίας του· ἡ δὲ περίστασις αὕτη ὅτι, ὑπηρέτης ὢν τοῦ Πετροπούλου, ὡς εἴρηται, κατώκει εἰς τὸ παρακείμενον τῆς οἰκίας τούτου ἐμπορικόν του κατάστημα, ταὐτίζει, ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν περὶ ἐπιδόσεως νομίμων διατάξεων, ὅστις εἶναι ἢ ὅσον ἔνεστι βεβαιοτέρα ἐγχείρησις εἰς τὸν διάδικον αὐτὸν τοῦ κοινοποιητέου αὐτῷ ἐγγράφου, τὴν θέσιν τοῦ μνησθέντος ὑπηρέτου μὲ τὴν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν τοῦ Πετροπούλου κατοικίαν αὐτοῦ, διότι τὸν κύριόν του τοῦτον τὴν αὐτὴν εὐκολίαν καὶ εὐκαιρίαν εἶχε νὰ ἴδῃ, πρὸς ἐγχείρησιν τῆς ἀνακοπῆς, ἐν τῷ πλησίον τῆς οἰκίας του ἐμπορικῷ καταστήματι, ὡς καὶ εἰς τὴν οἰκίαν του, τῆς παρουσίας τοῦ κυρίου μεριζομένης μεταξὺ τῶν δύο τούτων, ἤγουν τοῦ ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ τῆς οἰκίας. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου ἐξεπληρώθη ἐντελῶς διὰ τῆς προκειμένης ἐπιδόσεως, καὶ ἡ τοῦ Πετροπούλου ἔνστασις τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐπιδόσεως διὰ τὸν λόγον τῆς μὴ συνοικήσεως τοῦ ὑπηρέτου Πέτρου Δ. Μητροπούλου, εἶναι ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος.

Παρεισφρήσαντος γραφικοῦ λάθους εἰς τὴν ἐν τῷ σώματι τοῦ ἐπιδοτηρίου σημείωσιν τοῦ ἀληθοῦς ὀνόματος τοῦ πρὸς ὃν ἐπιδίδεται δικόγραφόν τι ὡς συνοίκου δὲν καθίσταται ἄκυρος ἡ ἐπίδοσις. Αὐτόθι.

4 Ἐπειδὴ ἡ ἐπὶ τῆς ἀντεφέσεως τοῦ Χρίστου Πετροπούλου ἑτέρα ἀκυρότητος ἔνστασις, ὅτι κατὰ τὸ ἀποδεικτικὸν ἡ ἀνακοπὴ ἐνεχειρίσθη εἰς Μήτρον Δημητρόπουλον, ἐνῷ ὑπογεγραμμένος εἶναι Πέτρος Δ. Μητρόπουλος εἶναι ἀνυπόστατος, διότι προσφανῶς προκύπτει ὅτι εἶναι ἁπλοῦν γραφικὸν λάθος ἡ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀποδεικτικοῦ σημείωσις τοῦ ὀνόματος, ἀφοῦ ὁ Κλητὴρ βεβαιοῖ ὅτι ἐνεχείρησεν αὐτὴν εἰς τὸν παρόντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑπηρέτην καὶ ὑπογράψαντα τὸ ἐπιδοτήριον, ὅστις εἶναι ὁ Πέτρος Δ. Μητρόπουλος.

5 Ὁ πρὸς ὃν ἐνεκοινώθη ἀγωγή τις ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, δύναται, καί τοι ἀποδεχθείσης τῆς ἀποφάσεως παρὰ τοῦ κυρίως ἐναγομένου, νὰ ἐκκαλέσῃ οὗτος τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὅταν ἡ παρέμβασις τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἀνακοίνωσις εἶναι κυρία. Ἀριθ ἀποφ. 17202.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν Ζουμαρίτης, πρὸς ὃν, ὡς ὑπέχρεων πρὸς ἀποζημίωσιν ἀνεκοινώθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου Βασιλοπούλου ἡ ἀγωγὴ, ἐμφανισθεὶς Πρωτοδίκως κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἀντέκρουσε μετὰ τοῦ ἀναγγελέως τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2091 ἀποφάσεως, καταστὰς δὲ οὕτω δυνάμει τῶν ἄρθρων 232 καὶ 604 §. 4 τῆς Πολ. Δικονομίας διάδικος καὶ ὡς τοιοῦτος δικασθεὶς ἐρήμην διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἐδικαιοῦτο νὰ ἐκκαλέσῃ ὡς ἔπραξε τὴν ἀπόφασιν ταύτην καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποδοχῆς αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἔχων ἴδιον πρὸς τοῦτο συμφέρον, (ἄρθρον 740 Πολ. Δικονομίας, καὶ ἀστήρικτος ἐπομένως ἀποβαίνει ἡ λόγῳ τῆς ἀποδοχῆς ταύτης προταθεῖσα ἔνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως.

Ὁ Α. συνφώνησε μὲ τὸν Β νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ πρὸς τὸν Γ χρέος του καὶ συνάμα νὰ καταβάλῃ τὸ ποσὸν, δι' ὃ εἶχεν ἐπιβαρυνθῇ ἡ οἰκία τοῦ Β. πρὸς ἄλλους, καὶ οὕτω νὰ λάβῃ ὡς ἰδιοκτησίαν του τὴν οἰκίαν, ὁ Α. ἐβράδυνε νὰ παρέξῃ τῷ Β. τὴν ἐξόφλησιν τοῦ πρὸς τὸν Γ. χρέους, καθόσον δὲν εἶχεν ὁρισθῇ πρὸς τοῦτο προθεσμία· κατόπιν ὁ Β. ἐζήτησε νὰ ἀκυρωθῇ τὸ συμβόλαιον τῆς μεταβιβάσεως τῆς ἰδιοκτησίας· τὸ δὲ Ἐφετεῖον ἐσκέφθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17204 ἀποφάσεώς του, μεταρρυθμισάσης τὴν ὑπ' ἀριθ. 539 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλλ. Προξενείου ὡς ἑξῆς

6 Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐγγράφων προτάσεων τῶν διαδίκων ἅπαντες οὗτοι ὁμολογοῦσιν ἐκ συμφώνου, ὅτι τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς προσβαλλόμενον ὑπ' ἀριθ. 5571 δανειστικὸν συμβόλαιον καλύπτει πραγματικῶς σύμβασιν μεταξὺ ὅλων τῶν διαδίκων διομολογηθεῖσαν, καθ' ἣν πρὸς ἰσχυροποίησιν τοῦ συμβολαίου τούτου ἀπητεῖτο ν' ἀ-

παλλαχθῇ ἐντελῶς ὁ ἐνάγων, α) ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως, ἣν εἶχε κατ' αὐτοῦ ὁ Στέφανος Τρουλὲ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 16954 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξ ὀγδοήκοντα χιλιάδων γροσίων καὶ β) ἐκ τῆς ἑτέρας πρὸς τὸν Κυρῖκον ὀφειλῆς του ἐκ γροσίων ἑξήκοντα χιλιάδων ἢ ἑξακοσίων χαρτίνων Τουρκικῶν λιρῶν.

Ἐπειδὴ ὁμολογεῖ πρὸς τούτοις ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁλόκληρον τὸ πρὸς τὸν Κυρῖκον χρέος του κατεβλήθη πραγματικῶς ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Καλλιόπης Ζωγράφου, στηρίζει, δὲ τὴν προκειμένην περὶ διαλύσεως τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου ἀγωγὴν, εἰς μόνον τὸν λόγον, ὅτι παρὰ τοὺς ὅρους τῆς προεκτεθείσης συμβάσεως, οἱ ἐναγόμενοι παρέλειψαν νὰ τῷ παρέξωσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀπόδειξιν τῆς ἐξοφλήσεως τοῦ πρὸς τὸν Τρουλὲ χρέους του, καὶ ὅτι στερούμενος τῆς ἀποδείξεως ταύτης, ἐβιάσθη νὰ δεχθῇ τὴν εἰς χεῖρας του ὡς τρίτου, ὑπὸ τοῦ Καρόλου Γρέη, ὡ, δανειστοῦ τοῦ Στεφ. Τρουλὲ, ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ ἐνεγγηθεῖσαν συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ἥτις κωλύουσα τὴν πρὸς τὸν Τρουλὲ καταβολὴν τῆς ἐν λόγῳ ὀφειλῆς του ἐπιφέρει δῆθεν τὴν διάλυσιν τῆς πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς γενομένης ὡς εἴρηται συμβάσεως. Ἐπειδὴ κἂν τε ἀληθὲς ἦ ἄδολον ὑποτεθῇ τὸ γεγονὸς τῆς κατασχέσεως ταύτης, πρὸς δὲ καὶ ὅτι ὁ ἐνάγων καὶ τοι ὁμολογήσας διὰ τοῦ προσβαλλομένου συμβολαίου, ὅτι ἔλαβεν ὡς δάνειον τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένας ἑκατὸν τεσσαράκοντα χιλιάδας γροσίων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐν τῷ συμβολαίῳ τούτῳ μνείας περὶ τῆς ἀφορώσης τὴν δι' αὐτῶν ἐξόφλησιν τῶν εἰρημένων χρεῶν του συμφωνίας, δὲν ἔλαβεν ἑπομένως τὴν πρόνοιαν τοῦ νὰ βεβαιωθῇ προηγουμένως περὶ τῆς ἐντελοῦς τῶν χρεῶν του τούτων ἐξοφλήσεως, ἀποβαίνει ἀστήρικτος, οὐχ ἧττον ἡ ἀγωγή του, ἀφοῦ ὡς προεξετέθη ἡ τῆς προσβαλλομένης συμβάσεως ἰσχὺς ἐξήρτητο ἐκ μόνου τοῦ ὅρου τῆς ἐξασφαλίσεως τῶν προαναφερθέντων χρεῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὁ δὲ ὅρος οὗτος ἐξεπληρώθη, ἀφοῦ τὸ μὲν πρὸς τὸν Κυρῖκον χρέος ἐξωφλήθη ὁμολογουμένως, παραπόδας δὲ τοῦ ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τῆς ὑπ' ἀριθ. 16954 ἀποφάσεως ὑπάρχει προσηκόντως βεβαιωμένον. διὰ τῆς μηδόλως προσβληθείσης ὑπογραφῆς τοῦ δανειστοῦ Τρουλὲ ἡ τῆς ἑτέρας ὀφειλῆς ἐξόφλησις· οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀπαράδεκτος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προσβαλλομένης συμβάσεως ὡς βραδέως χορηγηθεῖσα ἡ τῆς τελευταίας ἐξοφλήσεως ἀπόδειξις

ἀφοῦ δὲν ἰσχυρίσθη ὁ ἐνάγων ὅτι ὡρίσθη μεταξὺ τῶν διαδίκων προθεσμία τις ἐντὸς τῆς ὁποίας ὤφειλον οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ἐν λόγῳ ἐξόφλησιν καὶ νὰ τῷ παράξωσι τὴν περὶ αὐτῆς ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ὑπὸ τοῦ Γρέη ἐνεργηθείσης κατασχέσεως ἀποβαίνει ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ὡς εἴρηται, καθότι ἀναδεχθέντων ὁμολογουμένως τῶν ἐναγομένων τὴν τῆς κατασχεθείσης ὀφειλῆς τοῦ ἐνάγοντος ἐξόφλησιν, ὤφειλεν οὗτος ἐν καιρῷ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς κατασχέσεως νὰ θεωρήσῃ ὡς ἐξοφληθεῖσαν ἤδη παρὰ τῶν ἐναγομένων τὴν εἰρημένην ὀφειλήν του καὶ νὰ προσκαλέσῃ ἐπομένως αὐτοὺς ἵνα τῷ παρέξωσι τὴν ἀπαιτουμένην περὶ τούτου ἀπόδειξιν, ὅπως δὶ αὐτῆς ἀποκρούσῃ τὴν κατάσχεσιν συμμορφούμενος μὲ τὰς περὶ ἀποφατικῆς θελήσεως διατάξεις τῶν ἄρθ. 928 καὶ ἑπ. τῆς πολιτ. Δικονομίας, ἀποδεχθεὶς δὲ τὴν κατάσχεσιν πρὶν ἢ, διὰ τῆς προεκτεθείσης προσκλήσεως (ἐν ἐλλείψει ἄλλης προθεσμίας) καταστήσει, τοὺς ἐναγομένους ὑπερημέρους περὶ τὴν ἐξόφλησιν τῆς κατασχεθείσης ὀφειλῆς καὶ τὴν τῆς ἀποδείξεως αὐτῆς παροχὴν δὲν δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν διάλυσιν τῆς προσβαλομένης συμβάσεως, διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον δῆθεν τῆς ἀποδείξεως ταύτης χορήγησιν.

Ἐπειδὴ ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ὡσαύτως ἀποβαίνει ἡ τῆς βεβαίας χρονολογίας τῆς ἐν λόγῳ ἀποδείξεως ἔλλειψις, διότι καὶ μεταγενεστέρα τῆς κατασχέσεως ὑποτιθεμένη ἐξόφλησις, ὑποστηρίζει οὐχ ἧττον τὴν προσβαλλομένην σύμβασιν, ἀφ' οὗ δὶ αὐτῆς δὲν ὡρίσθη ὡς εἴρηται προθεσμία διὰ τὴν ἐξόφλησιν, οὐδ' ἀνηγγέλθη πρὸς τοὺς ἐναγομένους ἡ τῆς ἐξοφληθείσης ὀφειλῆς κατάσχεσις, ἄλλως τε τὸ τῆς ἐξοφλήσεως ἔγγραφον παρέχον ἐντελῆ ἀπόδειξιν καὶ ὡς πρὸς τὴν χρονολογίαν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ὑπογράψαντος αὐτὸ Τρουλὲ, ἰσχύει ἀναντιῤῥήτως καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κατασχόντος Γρέη ὡς ἐν ὀνόματι τοῦ Τρουλὲ, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 1025 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἐνεργοῦντος, καὶ εἰς αὐτὸν μόνον (τὸν κατασχόντα) ἠδύνατο νὰ ἐπιτραπῇ ἡ τῆς ἀποδείξεως ταύτης προσβολὴ, ὡς προχρονολογουμένης.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἀπαλλαχθεὶς νομίμως διὰ τῆς ἀποδείξεως ταύτης τῆς πρὸς τὸν Τρουλὲ ὀφειλῆς του, συμφώνως μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς προσβαλομένης συμβάσεως, δὲν δικαιοῦται νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ ἐναγομένη κατέβαλε πραγματικῶς καὶ πρὸς ποῖον τὸ πρὸς ἐξόφλησιν ἀπαιτούμενον

χρηματικὸν ποσόν, ἀφοῦ ὁ δανειστής του ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἱκανοποιημένον ἐντελῶς· εἶνε δὲ ἀδιάφορον ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν προσβαλλομένην σύμβασιν ἀπήτησε δῆθεν οὗτος μετὰ τῶν ἀδελφῶν Ζωγράφου τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐξοφληθείσης ἀποφάσεως, ἀφοῦ πᾶσαν τοιαύτην ἐνέργειαν, ἠδύνατο νὰ ματαιώσῃ ὁ ἐνάγων, ἀπαιτῶν παρὰ τῶν ἐναγομένων, καὶ ἀντιτάσσων εἰς τὸν δανειστήν του τὴν τῆς ἐξοφλήσεως ἀπόδειξιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φυλλ. ΣΤ'.*)

Πρὸς τὰς ἀποφάσεις ταύτας ἀντιβαίνει ἡ 207 τοῦ 57 ἀπόφ. ΑΠ. καθ' ἣν ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ γενομένη διὰ κήρυκος δηλοποίησις αὐτοῦ, ἐνεργουμένη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ν' ἀποδεικνύηται δι' ἄλλου μέσου ἀποδεικτικοῦ, εἰμὴ διὰ τῆς πιστοποιήσεως αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑπαλλήλου ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει.

(1) Ὁ ὑπερθεματιστὴς καὶ ἂν κατεκυρώθη κτῆμα τι, εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐτηρήθησαν αἱ ἀπαιτούμεναι περὶ τῶν κατασχέσεων διατυπώσεις, ὅταν δανειστής τις, ἔστω καὶ ἐγχειράγραφος, ἀμφισβητῇ τὸ κῦρος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 1437 τοῦ 1856. φέρουσα ἀπ. 1 — 5.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ζητῶν τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑπὲρ τοῦ Ἰακώβου Σκὶν (πατρὸς) ἐγγεγραμμένης ὑποθήκης, παράγει τὸ δικαίωμά του τοῦ νὰ προσβάλῃ τὴν ὑποθήκην ὡς ἄκυρον, ἐκ τοῦ ὅτι τὸ κτῆμα, εἰς ὃ ὑπάρχει ἐγγεγραμμένη ἡ ὑποθήκη, περιῆλθεν εἰς τὴν κυριότητά του δι' ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ· ἑπομένως ὀφείλει κατὰ πρῶτον ν' ἀποδείξῃ τὴν κυριότητά του.

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων Σκουλούδης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος φέρει τὴν κατακυρωτικὴν ἔκθεσιν, ἀλλ' αὕτη προσβάλλεται παρὰ τοῦ ἐναγομένου, ὡς ἄκυρος, λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἐγένοντο αἱ νόμιμοι κοινωποιήσεις αἱ προαπαιτούμεναι εἰς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν παραδεχθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Νομοθεσίας ἀρθ. 971. καὶ 972 τῆς πολιτ. Δικονομίας οἵ τε ἐνυπόθηκοι καὶ οἱ ἁπλοῖ ἐγχειρόγραφοι δανεισταὶ πρέπει νὰ εἰδοποιῶνται, διὰ νὰ προτείνωσι τὰ δικαιώματά των κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ ἐν ᾧ γίνεται ὁ πλειστηριασμὸς καὶ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ μὲν ἐνυπόθηκοι εἰδοποιοῦνται δι' ἐπιδόσεως πρὸς αὐτοὺς τοῦ προγράμματος, ἤτοι τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, καθ' ὅσον εἶναι γνωστοὶ, τοῦτέστιν ἐγγεγραμμένοι, διὰ δὲ τοὺς ἁπλῶς ἐγχειρογράφους χρησιμεύει ὡς εἰδοποίησις ἡ διὰ τοῦ ἄρθρου 968 τῆς Πολ. Δικ· κοινοποίησις, ἤτοι αἱ ἐν τῷ ἀρθρῳ τούτῳ ἀναφερόμεναι διακηρύξεις, τοιχοκολλήσεις καὶ δημοσιεύσεις, καθόσον ὄντων τῶν κτημάτων τοῦ κοινοῦ ὀφειλέτου τὸ ἐχέγγυον ὅλων τῶν δανειστῶν, ἕκαστος δανειστὴς κατί τοι ἐγχειρόγραφος λαμβάνων γνῶσιν τῆς ἐκποιήσεως τοῦ κτήματος τοῦ ὀφειλέτου του, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἦναι καὶ ἡ μόνη περιουσία αὐτοῦ θέλει δύνασθαι νὰ παρουσιασθῇ κατὰ τὸν πλειστηριασμὸν ἵνα ὑπερθεματίσῃ, ὥστε νὰ μείνῃ ὑπόλοιπόν τι, μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἐνυποθήκων, πρὸς πληρωμὴν καὶ τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ ν' ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν κατὰ τὴν κατάταξιν· πᾶσα ὅθεν ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις γινομένη ἄνευ τῶν τοιχοκολλήσεων, διακηρύξεων καὶ δημοσιεύσεων τούτων προσβάλλει τὰ δικαιώματα τοῦ ἐγχειρογράφου τρίτου δανειστοῦ κεκτημένα διὰ τοῦ ἀρθρ. 972 τῆς Πολ. Διγ. διατάξεως οὐσιώδους, ὡς σκοπὸν ἐχούσης τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἐγχειρογράφων δανειστῶν ἀπὸ ἀπόκρυφον ἐκποίησιν, καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐχεγγύου των (de leur gage) ἑπομένως ἡ παράβασις αὕτη τῆς διατάξεως τοῦ προαναφερθέντος ἀριθ. 972 καὶ 968 τῆς Πολ. Δικον. δίδει τὸ δίκαιον εἰς ἐγχειρόγραφον δανειστὴν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ, τοῦ γενομένου παρὰ τὰς διατυπώσεις ταύτας.

(1) Πρλ. καὶ ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 9926.

Ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος Σκὶν, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν εἶναι ἐνυπόθηκος δανειστὴς, ὡς δῆθεν διατείνεται ὁ ἐνάγων, εἶναι ὅμως ὁμολογουμένως ἁπλῶς ἐγχειρόγραφος δανειστὴς τοῦ υἱοῦ του Ἐρρίκου Σκὶν διὰ τὸ ποσὸν λιρῶν χιλίων ἠδύνατο ἑπομένως ὡς τοιοῦτος κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, καθὸ ἐναγόμενος, πρὸς ἀπόκρουσιν μιᾶς ἀγωγῆς, μὴ στηριζομένης εἰς νόμιμον δικαίωμα, τουτέστιν εἰς μὴ ἔγκυρον κατακύρωσιν νὰ προσβάλῃ τὸ κῦρος τῆς γενομένης πρὸς τὸν Σκουλούδην καὶ ἀπαρτιζούσης τὴν βάσιν της ἀγωγῆς του κατακυρώσεως τοῦ κτήματος τοῦ ὀφειλέτου του (ἐφ' ἧς ἔχει ἐγγεγραμμένην καὶ ὑποθήκην) διὰ παράλειψιν τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 968 κοινωποιήσεων, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδιότητος τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ· ὀρθῶς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον ὑπέβαλεν εἰς τὸν Σκουλούδην διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του τὸ χρέος τοῦ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἐγένοντο αἱ ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ ἀναφερόμεναι κοινοποιήσεις.

Ἐπειδὴ ὡς ἀν ἡ κατακύρωσις ἐκηρύχθη ἀμετάκλητος ὡς πρὸς τὸν ὀφειλέτην διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως τὸ ἀντικείμενον τοῦτο δὲν ἀποκρούει τὴν ἔνστασιν τοῦ δανειστοῦ Ι. Σκὶν, διότι αἱ κοινοποιήσεις αὗται δὲν γίνονται μόνον ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν δανειστῶν κατὰ τὸ διαληφθὲν ἄρθρον 972 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν θεωροῦνται ἑπομένως οἱ δανεισταὶ κατὰ τὴν περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως διαδικασίαν ὡς ἀντιπροσωπευόμενοι παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἐν ὅσῳ ἡ διάταξις αὕτη τοῦ ἄρθρ. 972 δὲν ἐτηρήθη.

3) Δύναται ἀντὶ τοῦ γνωστοποιηθέντος εἰρηνοδίκου ἡ συμβολαιογράφου νὰ διευθύνῃ ἄλλος τὸν πλειστηριασμόν; ναὶ, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ προκηρυχθῇ τοῦτο (Οἰκ. σ. 580) **contra** εὑρ. Ν 319, καὶ 430.

4) Ἐὰν λοιπὸν αἱ ἀποδείξεις εὑρεθῶσιν ἐν τάξει α) ἄρχεται ὁ πλειστηριασμὸς μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ διαρκεῖ ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσιν ὑπερθεματισταί. Πολ. 891 965. Προθεσμίαν τῆς διαρκείας τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ὥρισεν ὁ νόμος, ἑπομένως διαρκεῖ οὗτος ἐν ὅσῳ ὑπάρχουσι προσφερταὶ ἐντὸς τοῦ χρονικοῦ διαστήματος 3 λεπτῶν προσφορὰς ὑποβάλλοντες. ἐν τῷ πρακτικῷ ὁρίζεται ἡ 12 ὥρα τῆς μεσημβρίας ὡς τέρμα τοῦ πλειστηριασμοῦ· τότε δὲ πρέπει νὰ τηρῆται ὁ χρόνος οὗτος καὶ νὰ παρεκτείνηται ἡ κατακύρωσις ἐφ' ὅσον γίνονται

ἐντὸς τῶν τριῶν λεπτῶν προσφοράς. (ἀπ. ἐφ. Α)· τί δὲ εἰς τὴν Γαλλίαν; Οἰκ. σ. 580.

5) Τὴν τάξιν τῶν πωληθησομένων πραγμάτων προσδιορίζει ὁ ὀφειλέτης, ἐὰν ᾖναι παρὼν, καὶ τὰ μὲν κινητὰ πωλοῦνται ἐπὶ συμφωνίᾳ ἀμέσου καταβολῆς τοῦ τιμήματος, τὰ δὲ ἀκίνητα δύνανται νὰ πωληθῶσι καὶ ὑπὸ ὅρους· ἀρθ. Πολ. 1110. 978 899. 984.

6) Πλειστηριάζονται δὲ τόσα πράγματα ὅσα ἀρκοῦσι πρὸς ἐξόφλησιν τῶν δανειστῶν (δηλ. τοῦ καταδιώκοντος δανιστοῦ καὶ τῶν μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἀναγγειλάντων ἑαυτούς. Καρ. ζ. 2096) καὶ ἀπότισιν τῶν τῆς ἐκτελέσεως δαπανημάτων, ἃ ἐκκαθαρίζονται πρότερον ὑπὸ τοῦ προέδρου τῶν πρωτ. Πολ. 877 Κάρ. ζ. 2098.

7) Ἀγορασταὶ δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν, ἐξηρημένου τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ διευθύνοντος τὸν πλειστηριασμὸν, ὅ τε δανειστὴς καὶ πᾶς ἄλλος ἐκ τῶν παρόντων. Πολ. 975.

4) Διὰ τί; Οἰκ. σ. 584. Ἀλλὰ ὁ διὰ τὸν ὀφειλέτην φανερῶς ἢ ἐξ ἐντολῆς ὑπερθεματίζων ὑπόκειται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου, ὄχι ὅμως καὶ ὅστις δι' ἑαυτὸν μὲν ὑπερθεματίσῃ, ἵνα ὅμως μεταβιβάσῃ κατόπιν τὸ ἀγορασθὲν καὶ τὸν ὀφειλέτην. Καρ. ζ. 2396. ἴδε δὲ εὐρ. ιϐ. 341 §. 24, ἔνθα ἐν ἐκτάσει τὸ ζήτημα αὐτό.

Ὁ τρίτος δικκάτοχος; ὄχι δὲν εἶναι ὀφειλέτης contra Καρ. ζ. 2394 εἰς τοὺς πλειστηριασμοὺς κινητῶν ἐκτείνεται ἡ ἀπαγόρευσις· ὄχι, λέγει ὁ Καρ. ζ. 2100. ἀλλ' ἡμεῖς Οἰκ. σ. 580 πρέπει νὰ εἴπωμεν ναὶ ὡς πρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ πλειστ. τοὐλάχιστον ν. 46 π. (18. 1.).

8) Περὶ τῆς φερεγγυότητος τῶν ὑπερθεματιστῶν ἐνέχεται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, δυνάμενος ἂν ἔχῃ ἀμφιβολίας περὶ τῆς ἱκανότητός του, ν' ἐπαιτῇ καὶ ἀσφαλείας. Πολ. 975 ἐδ. 2. Ἀπαλλάττεται ὅμως τῆς εὐθύνης ὁ ἐπὶ τοῦ πλ. ἂν κατορθώσῃ ν' ἀποδείξῃ ὅτι κοινῶς ἐθεωρεῖτο ὡς ἀξιόχρεως ὁ ὑπερθεματιστὴς, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ πρὸς πληρωμὴν ἀνικανότης αὐτοῦ δὲν εἶναι καταλογιστέα ἐκ ῥαθυμίας του, Ρουσ. σ. 106. Ἀπαιτεῖται ὅμως ὀρθὴ κρίσις καὶ εὐθύτης, ἵνα μὴ ἀποβάλλησαι καὶ ἱκανός.

9) Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος ἔχει τὸ διακριτικὸν δικαίωμα νὰ μὴ δεχθῇ ὑπερθεματιστὴν τινὰ ὅταν δὲν παρέχῃ τὴν ἀπαι-

τουμένην ἀσφάλειαν περὶ τῆς πληρωμῆς τοῦ πλειστηριάσματος. — Δύναται λοιπὸν καὶ νὰ μὴ δεχθῇ ἄλλην ἐγγύησιν ἢ τὴν διὰ μαρτύρων, ἐὰν μάλιστα, κατὰ τὸ τοιχογράφητον γραμμάτιον, ἡ πληρωμὴ πρέπῃ νὰ γίνῃ ἀμέσως εἰς μετρητά. 969. 975. 981, Πολ. δικ.) ἀπ. 641 τοῦ 1852 τῶν ἐν Ν. ἐφ. ἐν νομικ. σ. 5648.

(10) Ὁ ὑπερθεματιστὴς, ἐὰν ἐπλειστηρίασε δι' ἄλλον, ὀφείλει ἀμέσως μετὰ τὴν κατακύρωσιν, πρὶν ἔτι ὑπογράψῃ, ν' ἀναγγείλῃ διὰ ποῖον ἐπλειστηρίασεν· ἐὰν ὑπογράψῃ ἄνευ ἀγγελίας τινὸς, θεωρεῖται ὡς πλειστηριάσας δι' ἑαυτόν. Ἐὰν δηλώσῃ διὰ ποῖον (ὄχι τὸν ὀφειλέτην, οὐδὲ τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ) καὶ ἔχῃ ἔγγραφον πληρεξούσιον, ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι ἐλεύθερος νὰ δεχθῇ τὸν ἐντολέα τοῦτον ὡς ἀξιόχρεων, ἢ ν' ἀπαιτήσῃ ἐγγυητήν· μὴ δοθείσης ἐγγυήσεως, ἡ κατακύρωσις θεωρεῖται ὡς μὴ γενομένη· ἄρα πρέπει νὰ γίνῃ ἐκ νέου ὁ πλειστηριασμὸς, καὶ τὰ ἔξοδα μένουσιν εἰς βάρος τοῦ ὑπερθεματίσαντος· ὑποτίθεται δὲ ἐναμφισβήτητος ἡ ἀνικανότης τοῦ ἐντολέως, διότι ἂν οὗτος δὲν ἦτον ἱκανὸς, τὸ σφάλμα εἶνε τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ῥουπ. σ. 107 ἑπ.

11) Ἂν ὁ δι' ἄλλου ὑπερθεματίσας δὲν ἔχῃ ἔγγραφον πληρεξουσιότητα ἔχει ὀκτὼ ἡμερῶν πλήρη προθεσμίαν (ἂν ἡ 8 ἦναι ἑορτάσιμος, 9 ἡμέρας) ἵνα προσαγάγῃ τὴν δήλωσιν τοῦ τρίτου. Ἐὰν δὲν προσαγάγῃ τοιαύτην, θεωρεῖται ὡς ὑπερθεματίσας δι' ἑαυτόν. Πολ. 977. εἰς τὰς 8 ἡμέρας λογίζεται καὶ ἡ τῆς κατακορώσεως (ἄλλως οἱ Γάλλοι Καρ. ζ. 2368). — ἡ ἔγκρισις δὲ δηλοῦται ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ καταχωρίζεται ὑπὸ τὴν ἔκθεσιν τῆς κατακυρώσεως. Πολ. 977 εδ. 2. Καρ. ζ. 2869. Οἰκ. σ. 582.

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὥρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις	. . . *Δρ.*	12.	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	. »	13.	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	»	16.	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

ἀ) Νομ. Αρ. Π. *1) Μετακλητὸν τῆς ἀνταποδοτικῆς δωρεᾶς 2) ἀπαράδεκτον παραιτήσεως ἀπὸ τῆς ἀνακοπῆς χάριν τῆς ἀναιρέσεως. 3) Ῥητὴ ἄρνησις ἑκάστου εἰδικοῦ ἰσχυρισμοῦ.*

β') Νομ. Εφ. Αθ. 1) Παράλειψις μνείας τοῦ ἐπαγγέλματος ἐν τῷ συμβολαίῳ *2) ὑποχρέωσις τῆς τραπέζης εἰς τὴν πληρωμὴν ἐξαφανισθέντων Γραμματίων 3) Ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἐπὶ ἀκινήτων. 4)* Ἀπώλεια *Νομῆς. 5) Ἁρμοδιότης.*

γ') Νομ. Ἀμφ. τῶν Ἑφετείων α) Διατυπώσεις ἀναγκ. κατασχέσεως. β) περιγραφὴ ἀκινήτων καὶ ἐκτίμησις.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ νὰ φανῶσιν ἐπιεικεῖς διὰ τὰ τυπογραφικὰ λαθη, ἅτινα εἰς τὸ προεκδοθὲν φυλλάδιον Κ. Ζ'. ἔλαβον χώραν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν περίληψιν, καθόσον ἀπελθὼν τῶν Ἀθηνῶν διά τινας ἡμέρας ἐνεπιστεύθην εἰς ἄλλο πρόσωπον τὴν διόρθωσιν· διαβεβαιῶ δ' αὐτοὺς, ὅτι ποτὲ δὲν θέλουσι συμβῆ τοιαῦτα εἰς τὸ μέλλον.

Παρακαλοῦνται προσέτι, ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲν ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος ἔτους νὰ σπεύσωσι προς τοῦτο, διότι εἶναι λυπηρὸν νὰ καθυστεροῦνται συνδρομαὶ τοῦ π. ε. ἐνῷ ἡμεῖς προεπληρώσαμεν ἀρκετὰ ποσὸν διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου· εὐχόμεθα νὰ μὴ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπαναλάβωμεν περὶ τούτου.

Φυλλάδιον ΚΗ'. Αὔγουστος. 4.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1. Ἡ ἀνταποδοτικὴ δωρεὰ εἶναι ἐν γένει ἀμετάκλητος, ἢ μόνον ὅταν γίνηται χάριν περιστάσεων ἀναλόγων πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν λῃστῶν ἢ τῶν πολεμίων λύτρωσιν τοῦ δωρεοδότου; τὸ ζήτημα λύει ἡ ἑπομένη ἀπόφασις τοῦ ἀρείου πάγου ὑπ' ἀρ. 125 Ε. ἔτους.

Ἐπειδὴ ἡ δωρεά, περὶ ἧς ἡ δίκη, χαρακτηρίζεται μὲν ὑπὸ τοῦ ἐφετείου ὡς ἀνταποδοτικὴ, ἕνεκεν ὀφειλομένης παρὰ τῆς ἀνερεσιούσης πρὸς τὸν ἀνταιρεσίβλητον εὐγνωμοσύνης γενομένη· ἀλλὰ δωρεὰ οὐχ ἧττον καὶ αὐτὴ οὖσα ὑπάγεται κατὰ γενικὸν κανόνα εἰς τοὺς κοινοὺς τῶν δωρεῶν ὅρους καὶ περιορισμοὺς, ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ἡ ἀνάκλησις τῆς δωρεᾶς δι' αἰτίαν ἀχαριστίας, ἡ παρὰ τοῦ νόμου (νόμ. 10 Κ. 8. 56) ἐπὶ πασῶν τῶν δωρεῶν καθιερουμένη. Ἡ διάταξις δὲ, καθ' ἣν μένει ἀδιάσειστος καὶ δὲν ἀνακαλεῖται ἡ δωρεὰ ἡ παρά τινος πρὸς τὸν ἀπὸ λῃστῶν ἢ πολεμίων ῥυσάμενον αὐτὸν γενομένη (νόμ. 34 §1 Π. 39. 5), δύναται μὲν νὰ ἐκταθῇ κατ' ἀναλογίαν καὶ ἐπὶ ἑτέρων θεμάτων ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν, ἐν οἷς τὸ αὐτὸ μέγεθος εὐγνωμοσύνης ἀπὸ μέρους τοῦ δωρητοῦ ὑπάρχει, ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον, ἄνευ τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἐπέκτεινε τὴν εἰρημένην εἰδικὴν διάταξιν ἐπὶ πασῶν ἀδιακρίτως τῶν ἀνταποδοτικῶν δωρεῶν, παρερμηνεῦσαν οὕτως αὐτὴν καὶ παραβιάσαν συγχρόνως τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ νόμου, καθ' ἃς πρέπει ὅλα τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς δίκης νὰ ἐξετάζωνται καὶ νὰ διατάττηται, ἐν ἀμφιβολίᾳ, ἀπόδειξις αὐτῶν (Πολ. 244. 248).

2. Ἡ παραίτησις τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου χάριν τῆς παραδοχῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως, καὶ ῥητῶς γενομένη εἶναι νόμιμος; οὐχὶ, κατὰ τὴν ἑπομένην ἀπόφασιν τοῦ ἀρ. πγ. ὑπ' ἀρ. 161 ε. ἔτους.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα 819 καὶ 752=757 ἀρθ. τῆς πολ. Δικ· ὡς ἡ ἔφεσις, οὕτω καὶ ἡ ἀναίρεσις, δὲν ἐπιτρέπεται, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν τῆς ἀποφάσεως προθεσμίας, αἱ δὲ διατάξεις αὗται

ἀναγόμεναι εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς δικαιοδοσίας καὶ τὴν προθεσμίαν εἶναι τῆς δημοσίας τάξεως, ἄρα ἡ δήλωσις τοῦ Κ. Η. Λυκουρέζου, ὅτι παραιτεῖται τῆς ἀνακοπῆς θεωρῶν τὴν ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ὡς ἐκδοθεῖσαν κατ' ἀντιμωλίαν, δὲν καθιστᾷ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως δεκτὴν, ἑπομένως ἀπορριπτομένης ταύτης, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὴν ὁριστικὴν διάταξιν τῆς ἀποφάσεως, ἀπορριπτέα ἐστὶ καὶ ἡ αἴτησις, καθόσον ἀνάγεται εἰς τὰς προδικαστικὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 759 ὡς καὶ κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 117. ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ, οὕτως ἀπορριπτομένης τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ Παναγιώτου Ἠλία Λυκουρέζου, δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ δικασθῇ ἡ κατὰ τῆς ὑπάριθ. 117 ἀποφάσεως αἴτησις ἀναιρέσεως τῆς Χρηστίνας Ἔσλεν ὡς ἐπιτρόπου τῶν τέκνων της, διότι αἱ προτάσεις ταύτης ἀπευθύνονται κατὰ μόνου τοῦ Π. Ἠλ. Λυκουρέζου οὗτινος ἡ αἴτησις ἀπορρίπτεται.

3. Ἡ μνημονευομένη εἰς τὰς προτάσεις τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίκων γενικὴ καὶ ἀόριστος ἄρνησις τῶν διϊσχυρισμῶν τοῦ ἑτέρου λογίζεται ὡς ἄρνησις ἀναφερομένη εἰς ἕνα ἕκαστον ὑπὸ τούτου εἰδικῶς προτεινόμενον διϊσχυρισμόν; Οὐχί — κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. πγ. ὑπ' ἀρ. . 170 ε. ἔτους.

Ἐπειδὴ τὴν περὶ ἐπικαρπίας τοῦ οἰκοπέδου ἐκ δρ. 30 κατὰ μῆνα αἴτησιν τοῦ Παπαθανασοπούλου παρεδέχθη τὸ Ἐφετεῖον, ὡς μὴ ἀντικρουσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσείοντος Γκιαούρη, ἡ αἰτιολογία δὲ αὕτη τοῦ Ἐφετείου στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρ. 585 τῆς πολιτ. δικονομίας καὶ εἶναι ἑπομένως νόμιμος, διότι ἡ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος γενικὴ ἀπάντησις, «ἀρνοῦμαι πάντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου,» οὖσα ἐναντία εἰς τὸ 546 ἄρθρ. τῆς Πολ. δικονομίας, καθ' ὃ ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ ἦναι εἰδικὴ καὶ εἰς ἕκαστον ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου ν' ἀναφέρηται, ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ὡς ἔλλειψις ἀντικρούσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

Ἡ ἔλλειψις τῆς ἑνότητος τοῦ χρόνου περὶ τὴν σύνταξιν τῶν μεταξὺ ζώντων συμβολαίων συνεπάγει τὸ ἄκυρον αὐτῶν; Οὐχί· ἀπόφασις Ἐφετῶν 17163.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη περὶ ἐξισώσεως συμφωνία τῶν διαδίκων δὲν συνίσταται ἐκ δύω ἐγγράφων, ἀτελῶν ἀμφοτέρων, ὥστε ἡ ἀτέλεια ἑκατέρου νὰ καθιστᾷ ἄκυρον αὐτὸ καὶ ἀνεπίδεκτον συγχρόνως νὰ κυρώσῃ καὶ τὴν τοῦ ἑτέρου ἀτέλειαν, ἀλλ' ὡς συνάγεται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς, ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ἐγγράφου, ἀρξαμένου τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1838, ἀναβληθέντος τότε καὶ ἐπαναληφθέντος τὴν 13. Ὀκτωμβρίου 1838. Ὁ δὲ τρόπος οὗτος τῆς συντάξεως, ἂν καὶ ἀσυνήθης καὶ ἀνώμαλος, δὲν ἀντίκειται ὅμως εἰς ἀπαγορευτικήν τινα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διάταξιν τοῦ νόμου, καθόσον ἀφορᾷ τὰ μεταξὺ ζώντων συμβόλαια. Αἱ δὲ ἐν τέλει τοῦ ὅλου ἐγγράφου, μίαν καὶ μόνην περιέχοντος ὡς εἴρηται συμφωνητικὴν πρᾶξιν, ὑπάρχουσαι ὑπογραφαὶ τοῦ τε Συμβολαιογράφου καὶ τῶν μαρτύρων Νικολάου Λιανοσταφίδα, Βασιλείου Δεμερτζῆ, Κωνσταντίνου Βρυζάκη καὶ Κωνσταντίνου Πιτάρη, παρευρεθέντων εἰς τὴν σύνταξιν ἀμφοτέρων τῶν ἀποτελούντων τὸ ὅλον μέρος τοῦ ἐγγράφου, μετὰ τῆς ἐπιβεβαιώσεως τοῦ ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι διάδικοι, ὁμολογήσαντες ἄγνοιαν γραμμάτων, δὲν ὑπέγραψαν, δίδουσιν ὕπαρξιν συγχρόνως εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένων, τουτέστι βεβαιοῦσι τὰ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὰ κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ὅλου πραχθέντα καὶ λεχθέντα, καὶ συσχετίζουσι καὶ συνδέουσι τὰ τοῦ δευτέρου μέρους μετὰ τοῦ πρώτου, συγχωνεύουσαι αὐτὰ εἰς ἕν, ὥστε δὲν ἀπῃτεῖτο πρὸς τῷ δευτέρῳ μέρει νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν συμβαλλομένων καὶ τῶν μαρτύρων, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ πρώτῳ ἀναφέρονται, ἐντελῶς ἀναπληρούσης αὐτὰ ἕνεκα τοῦ ἀλληλενδέτου, τῆς ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ἑξῆς μνείας « ἐμφανισ-

θέντα τὰ αὐτα μέρη, ὁμοῦ καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδιαλαμβανόμενα πρόσωπα». ἀδιάφορον δὲ ἂν τὸ δεύτερον μέρος δὲν ἀναφέρῃ ῥητῶς, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος ἀνεγνώσθη εἰς τοὺς ἑτέρους δύο προστεθέντας κατὰ τὴν 13, Ὀκτωβρίου 1838, καὶ συνυπογράψαντας μάρτυρας Ἀναστάσιον Βλάχον καὶ Χρῆστον Μπέσαν, διότι ὑπεραρκοῦσιν οἱ ἄλλοι τέσσαρες μάρτυρες, οἵτινες, ὡς ἀνωτέρω, συμπαρευρέθησαν εἰς τὴν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν τοῦ ἐγγράφου σύνταξιν, καὶ συνυπέγραψαν· ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ καὶ συνάγεται ὅτι ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει διαλαμβανομένη φράσις, ὅτι « τὸ παρὸν ἀναβληθὲν ἔγγραφον ἀνεγνώσθη εἰς ἐπήκοον πάντων » ἀνάγεται καὶ εἰς τοὺς εἰρημένους δύο προσθέτους ἐκ περισσοῦ μάρτυρας, ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τέλει διαλαμβάνεται, ὅτι οὗτοι παρευρέθησαν « πρὸς πλειοτέραν βεβαίωσιν τῆς ἐξισώσεως, » τὰ δὲ ἄρθρα τῆς ἐξισώσεως περιέχονται ὅλα εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ ἐγγράφου, ἄρα οὗτοι, διὰ νὰ βεβαιώσωσιν αὐτὴν, ἀναγκαίως τὴν ἤκουσαν ἀναγνωσθεῖσαν.—

Ἡ παράλειψις τῆς μνείας τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ συμβαλλομένου ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅταν οὗτος στερῆται τοιούτου, συνεπάγει τὸ ἄκυρον αὐτοῦ; οὐχί· αὐτόθι.

Ἐπειδὴ ἀληθῶς τὸ προκείμενον ἔγγραφον δὲν ἀναφέρει ἐπάγγελμά τι, ἡ ἔλλειψις τῆς σημειώσεως αὐτοῦ ἤθελε φέρει ἀκυρότητα κατὰ τὸν νόμον, ὅστις ἀπαιτεῖ τὴν σημείωσιν τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν συμβαλλομένων, ὑπὸ τοιαύτην ποινήν. Ὅταν ὅμως αἱ συμβαλλόμεναι γυναῖκες δὲν ἔχουν ἴδιον ἐπάγγελμα, ἦτον ἀδύνατον νὰ σημειωθῇ τὸ μὴ ὑπάρχον, αἱ δὲ ἐφεσίβλητοι προτείνουσι μὲν τὴν μὴ φαινομένην σημείωσιν ἐπαγγέλματος, δὲν ἰσχυρίζονται ὅμως ὅτι αἱ συμβληθεῖσαι γυναῖκες εἶχον πραγματικῶς ἐπάγγελμά τι, καὶ ὁποῖον, ὅπερ παρεσιωπήθη. Ὁ δὲ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἢ ἄλλῃ, τὸ νὰ σημειοῖ ὁ συμβολαιογράφος ὅτι ζητοῦνται ἀπαγγέλματος οἱ συμβολλόμενοι, ἀλλ' ὑποχρεοῖ μόνον αὐτὸν νὰ σημειοῖ τὸ ἐπάγγελμα, ὅταν ἐπάγγελμα ὑπάρχῃ.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ δὲν βεβαιοῦται ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τοῦ ἐγγράφου, ὅτι καὶ τοῦτο ἀνεγνώσθη, ἡ ἔλλειψις αὕτη δὲν ἀποτελεῖ ἀκυρότητα τοῦ ἐγγράφου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 184. τοῦ περὶ συμβολαιογράφ. ὀργανισμοῦ, ἀλλ' ἁπλῆν πειθαρχικὴν παράβασιν τοῦ Συμβολαιογράφου.

Πυρποληθέντων ἀποδεδειγμένως χρηματικῶν γραμματίων τῆς ἐθν. Τραπέζης, αὕτη ἐνέχεται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας αὐτῶν. Ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 17207.

Παραδεχόμενον τὰς αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 2659 προδικαστικῆς καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 ὁριστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα ἐμποροδικῶν, ὡς στηριζομένας, καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποτίσεως τῶν πυρποληθέντων δέκα γραμματίων τῆς τραπέζης, εἰς τὴν φύσιν αὐτὴν τῶν γραμματίων τούτων, εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 390 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν ἐκτίμησιν τῶν διαταχθεισῶν ἀποδείξεων· καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐνοχὴν τοῦ τόκου καὶ τῶν δικαστικῶν ἐξόδων, εἰς τὴν ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, καὶ τῆς ἤττης τῆς ἐναγομένης Τραπέζης καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἄρθρ. 156. 4) καὶ 10 τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1858. δὲν ἦσαν εἰς κυκλοφορίαν τὰ ἔπειτα ἀνακαλυφθέντα ὡς πρόσφατα πλαστὰ Τραπεζικὰ γραμμάτια, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἀντετάχθη τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο εἰς τὴν ἀγωγὴν ὅταν αὕτη εἰσήχθη.

Ἐπειδὴ οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει κατὰ τὴν προκειμένην περίπτωσιν περὶ τοῦ ὅτι τὰ περὶ ὧν ἡ ἀγωγὴ γραμμάτια δύνανται νὰ ἐμφανισθῶσι ποτὲ καὶ ν' ἀναγκασθῇ ἡ τράπεζα νὰ τὰ πληρώσῃ δὶς εἰς ἄλλον κομιστήν.

Ἰδοὺ αἱ σκέψεις τῆς μνηθείσης ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν ὑπ' ἀρ. 2659.

Ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ τὰ εἰς τὸν κομιστὴν γραμμάτια εἶναι τίτλος ἀποκτήσεως, ἑπομένως ἂν καὶ ὡς ἐκ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σκοποῦ των (ὅτι πληρώνονται εἰς τὸν κομιστήν) ἡ ἀπώλεια αὐτῶν δὲν ὑποχρεοῖ τὴν Τράπεζαν νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν των εἰς τὸν ἀπολέσαντα, ἡ κατ' ἀντικείμενον ὅμως καταστροφή, ἢ ἡ ἐξαφάνισις τῶν γραμματίων δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἄρνησιν τῆς Τραπέζης νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν τίτλου ἐξαφανισθέντος καὶ κατὰ συνέπειαν ἀδυνάτου νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτὴν ὑπὸ τρίτου· τοιαύτη ἄρνησις τῆς Τραπέζης ἤθελεν εἶσθαι πρᾶξις εὐκαιρίας διὰ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ δυστυχήματος τοῦ κομιστοῦ μὲ τὴν ζημίαν τούτου, ὅπερ οὔτε ἐκ τοῦ γενικοῦ δικαίου οὔτε ἐξ ἰδικοῦ νόμου ἐξάγεται ὑπὲρ τῆς Τραπέζης· ὅθεν ἀβάσιμος εἶναι ὁ τῆς ἐναγομένης Τραπέζης λόγος ὅτι

ἀφ' οὗ κατεστράφησαν τὰ γραμμάτια δὲν ὑποχρεοῦται πλέον εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἀξίας των.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα παρουσιάζει μὲν λείψανά τινα Τραπεζικῶν διασωθέντα ἐκ τοῦ πυρὸς, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποχρεωθῇ ἡ Τράπεζα εἰς πληρωμὴν αὐτῶν πρέπει ἡ ἐνάγουσα ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τῳόντι τὰ Τραπεζικὰ ἦτον ἀκέραια τῆς ἀξίας 100 δραχμῶν ἕκαστον, ὡς ἰσχυρίζεται· διότι, τότε ἀφοῦ ἐξηφανίσθησαν δέκα ἀριθμοὶ γραμματίων Τραπεζικῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐμφανισθῶσι πλέον εἰς τὴν Τράπεζαν οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι, παρ' ἄλλου.

Ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, πρέπει νὰ ἐπιτραπῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως συντελεστικὸν εἶναι ν' ἀποδειχθῇ διὰ πραγματογνωμόνων συμπαραβαλλόντων τὰ λείψανα τῶν γραμματίων πρὸς τὰ στελέχη αὐτῶν, ὅτι τὰ γραμμάτια ἀνήκουσιν εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑκατονταδράχμων καὶ ἐφαρμόζονται εἰς τὰ ἀντίστοιχα στελέχη.

Πρὸς τὸ κῦρος τῆς ὑποθήκης ἀπαιτεῖται ἀπαραιτήτως ἡ περιγραφὴ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὑπεγγύων ἀκινήτων κτημάτων ὑποκειμένων καὶ ἐπικειμέννων; Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17179. ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἠδύνατο μέν τις νὰ εἴπῃ, ὅτι κατὰ κανόνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς ὑποκειμένοις superficies solo cedit καὶ ὅτι ἡ κυριότης τῆς γῆς ἐπιφέρει, τὴν κυριότητα τῆς ἐπιφανείας καὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν (τεμ. 1. §4. τόμ. 2 Πανδ. de superficiebus Τεμ. 28 Π. de aguitres. elem. Δια. 8 Κωδ. de mettalaris et mot.) καὶ διὰ ταῦτα ἡ ὑπὸ τοῦ Βούρου ἐγγεγραμμένη ὑποθήκη ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν οἰκοδομῶν τῶν ὑπαρχουσῶν εἰς τὸ οἰκόπεδον, τὸ πλειστηριασθὲν μετὰ τῶν οἰκοδομῶν, διότι ἡ ὑποθήκη, πραγματικὸν δικαίωμα οὖσα, ἐκτείνεται ἐφ' ὅλων τῶν μερῶν τοῦ ἀκινήτου (ἴδε ὡς ἐκ περισσοῦ Tropl 'Αριθ. 689.) ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ αἱ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν ὑπάρχουσαι ἐγγεγραμμέναι ὑποθῆκαι ἔχουσιν οὕτως, ὡς πιστοποιεῖ ὁ ἀρμόδιος ὑποθηκοφύλαξ· « 'Αρ. 2. ἐπὶ » τῆς ὑποθήκης μετὰ τοῦ ἄνωθι οἰκοπέδου καὶ περιοχῆς καὶ λοιπῶν » παραρτημάτων της, συνορευούσης κλπ· κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου καὶ νῦν » ἀγοραστοῦ Π· Τζόκρου, ὑπὲρ τῆς Α· 'Ενεγράφη ὑποθήκη, δυνάμει τῆς

» ὑπ' ἀριθ· 453 δικαστικῆς πράξεως πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως Δρ. » 3000 πληρωτέων εἰς ἓν ἔτος ἀπὸ σήμερον ἐντόκως κλπ. »

Ἀριθ. 2. « ὑπὲρ τοῦ πιστωτοῦ Σ. Δ. Βούρου ἐγγράφεται ὑποθήκη » δυνάμει δανειστικοῦ ἐπισήμου πράξεως, πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεως » Δρ. 3000, τῶν τόκων κλπ. ὅπως ἡ διαληφθεῖσα πρᾶξις διαλαμβάνει. »

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐγγραφῆς ταύτης προκύπτει ὅτι ὁ Βοῦρος ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος οἰκοπέδου, ἀποθήκης καὶ λοιπῶν παραρτημάτων, ἀλλὰ δὲν συμπεριέλαβε καὶ τὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία οὖσα τότε ᾠκοδομημένη, ὅπερ δὲν ἀμφισβητεῖται, ἔπρεπε ῥητῶς νὰ μνημονευθῇ.

Ἐπειδὴ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τοῦ Βούρου ὁ Πλατὴς ἐνέγραψε πρῶτος ὑποθήκην καὶ ἐπὶ τοῦ περὶ οὗ ἡ δίκη γηπέδου· ἐντεῦθεν δ' ἕπεται, ὅτι ὁ Πλατὴς πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἐπὶ τῆς ἀξίας τῆς οἰκίας, διότι ἂν καὶ δὲν ἀπαιτῆται λεπτομερὴς μνεία τῶν ὑποθηκευθησομένων ἀντικειμένων πρέπει ὅμως ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης νὰ γείνηται τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ μὴ ἐξαπατῶνται οἱ μετὰ ταῦτα ἐρχόμενοι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Πλατὴς μὴ εὑρὼν μνείαν τινὰ περὶ ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἠδύνατο νὰ ἐγγράψῃ πρῶτος ὑποθήκην ἐπ' αὐτῆς· τοιαύτην δὲ ἀρχὴν καθιέρωσε καὶ τὸ ἐν Bosorges ἐφετεῖον (Dall. ἐυρ. νέον.)

Πρὸς ἀπώλειαν τῆς Νομῆς ἀπαιτεῖται νὰ ἐνεργηθῶσι πράξεις κατοχῆς παρ' ἄλλου, ἐν γνώσει τοῦ πρώτου νομέως· τοιαύτην δὲ γνῶσιν ὀφείλει νὰ προτείνῃ καὶ ἀποδείξῃ ὁ ἐνεργήσας τὰς πράξεις ταύτας. Ἀποφ. ὑπ' ἀριθ. 17182.

Ἐπειδὴ ναὶ μὲν ὁ νομεὺς ἀπόλλυσι τὴν νομὴν οὐ μόνον διὰ σωματικῆς πράξεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς παρ' ἄλλου διανοίᾳ κυρίου καταλήψεως· τοῦτο ὅμως ἐγχωρεῖ ὅταν περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ πρώτου νομέως ἡ κατάληψις αὕτη, καθότι δὲν ἀπαιτεῖται ἡ ἀδιάκοπος καὶ ἄμεσος παρουσία ἐπὶ τοῦ κτήματος, ἵνα τηρῆται ἡ νομή του, ἥτις διαφυλάττεται καὶ μόνῳ τῷ λογισμῷ (solo animo) τεμ. 3 §11 (14· 2) ἀπαιτεῖται δὲ ἡ γνῶσις ἐκείνη περὶ τῆς ἀφαιρέσεως, διότι τότε συναπαντῶνται δύο ἐναντίαι βουλήσεις καταργοῦσαι ἡμία τὴν ἄλλην. (τεμ. 46 (41· 2)— τεμ 3. §7·8· (41· 2)· διὰ τοῦτο, ὅστις, ἀπόντος τοῦ νομέως, καταλαμβάνει, δὲν ἔχει τὴν νομὴν, διότι, ἐὰν (ὡς τὸ τεμ· 46 (41· 2) λέγει), ἐπιβῇ τις

ἀγνοούντων ἡμῶν ἔτι νεμόμεθα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ Καλλιφορνᾶς ἐνήργησε πράξεις κατοχῆς (τοιαύτη δὲ εἶναι ἡ τῶν παισάλων τοποθέτησις), ἀλλ' ἐνήργησε ναυτὰς ἐνῷ ἐνέμετο ἤτοι πρὸ ἐτῶν τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον ὁ Καρατσᾶς, διαμένων ἄλλως ὡς δὲν ἀμφισβητεῖται, ἐν Πειραιεῖ· ὅθεν, μὴ προτεινομένου, ὅτι ὁ Καρατσᾶς ἔλαβε γνῶσιν τῆς πράξεως τοῦ Καλλιφορνᾶ, δὲν ἀπώλεσε τὴν νομὴν του, ἀφ' οὗ μετὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ Καλλιφορνᾶ ᾠκοδόμησε περίφραγμα τεμ. 17 (43·16) Βασιλ. Σ. Χ (17. 32).

Ἡ ἁρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ τῆς ἐκδικάσεως ἀνακοπῆς κατασχέσεως συνδεομένης μετ' ἀγωγῆς διεκδικητικῆς κανονίζεται ἐκ τῆς ἀξίας τῶν κατασχεθέντων. Ἀριθ ἀπ. 17183.

Ἐπειδὴ ὅταν πρόκηται περὶ ἀνακοπῆς συνεχομένης μετὰ διεκδικήσεως κατασχεθέντων πραγμάτων, ἡ ἀξία τούτων χρησιμεύει ὡς βάσις πρὸς κανονισμὸν τῆς ἁρμοδιότητος· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἀνακόπτοντες τὴν κατάσχεσιν Γεώργιος Ν. Λάκος καὶ Γεώργιος Σοφὸς διεκδικοῦσιν ὡς ἴδια αὐτῶν πράγματα τὰ κατασχεθέντα εἴδη, ὧν τὴν ἀξίαν ἀναβιβάζουσιν εἰς ποσὸν ἀνώτερον τῶν δραχμῶν 300, ἐκ τῆς αἰτήσεως δὲ ταύτης κανονίζεται ἐνταῦθα ἡ ὡς ἐκ τοῦ ποσοῦ ἁρμοδιότης, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀγωγῶν. (530 Πολ. Δικονομίας.).

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΚΖ΄.)

§. 107.

Διατυπώσεις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ἀκινήτων.

Κύρ. 8 σ. 308 ἐπ. — Οἰκ, τ. 2 σ. 573 ἐπ.—Ῥουσ. σ. 99 ἐπ.—

Πολ. 965 — 973 *Α'. Παραίτησις ἀπὸ τῶν τύπων.* §. Μεταβαίνομεν εἰς τὰς διατυπώσεις, αἵ πρέπει νὰ τηρῶνται ἐπὶ κατασχέσεως ἀκινήτων. Ἀλλ' ἐξεταστέον κατὰ πρῶτον, ἂν ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ συνομολογήσῃ, ὅτι ἡ ἐκποίησις τοῦ κτήματός του δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν περὶ ἐκτελέσεως διατάξεων.

Εἰς τὸ εὐρ. (λ. κατάσχεσις §. 89) εὑρηνται παρατηρήσεις γάλλων συγγραφέων, τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀφορῶσαι. Κατὰ μίαν δὲ αὐτόθι μνημονευομένην ἀπόφασιν τοῦ ἀκυρωτικοῦ ἐπιτρέπεται τοιαύτη παραίτησις. Τὰ ἴχνη ταύτης ἐβάδισε (1) ἡ 9653 ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ. φέρουσα Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ἐνώπιον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Ἐμπορικοῦ Γραφείου ὑπ' ἀριθ. 22 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 28 Ἰανουαρίου 1848 συνταχθέντος συμβολαίου ἐξάγεται ὅτι ἐδόθη ταχτικὴ παρὰ τοῦ Πέτρου Δενδρινοῦ πληρεξουσιότης εἰς τὸν Γεωρ. Δενδρινὸν πρὸς ὑποθήκην τῶν περὶ ὧν πρόκειται κτημάτων.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδεὶς κατὰ νόμον δύναται νὰ καταναγκασθῇ πρὸς ἐξάσκησιν τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ δικαίων (Ν. μοναδ. Κ. ΙΙΙ. 7) ἕπεται ἀναγκαίως, ὅτι ἕκαστος ὁ τὴν ἐλευθέραν διαχείρησιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ ἔχων, ἔχει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ παραιτηθῇ παντὸς αὐτῷ ἀνήκοντος δικαιώματος ἀμφισβητουμένου, εἴτε καὶ οὔ (Ν. 29 Κ. ΙΙ. 3.) ἐκτὸς μόνον, ἂν ἡ παραίτησις αὕτη ἀντίκηται εἰς ἀπαγορευτικοὺς νόμους (Ν. 6 Κ. ΙΙ. 3), ἢ ἀνατρέπονται δι' αὐτῆς διατάξεις τοῦ Δημοσίου δικαίου (Ν. 38 Π. Ι. 14 καὶ Ν. 45 Π. 4. 17), καθόσον μόνον αἱ δύο περιπτώσεις δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ προκειμένου).

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἐστὶν ἀληθὲς, ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἣν οἱ Ῥωμαῖοι Νομοδιδάσκαλοι ἀποδίδουσιν εἰς τὸ Δημόσιον δίκαιον (jus publicum) ὑπάγονται εἰς αὐτὸ καὶ αἱ διατάξεις ἐκεῖναι αἱ εἰς τὸ κοινῇ συμφέρον ἀφορῶσαι, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται τοῖς συμβαλλομένοις δι' ἰδιαιτέρας συμφωνίας ν' ἀνατρέψωσιν ἢ καὶ νὰ τροποποιήσωσιν αὐτὰς (Νομ. 3. Π. XX VIII)—ν. 1. § 9 Π. XXΝII 8. Ν. 13. Κ. ΛΙΙ 23.) οὐχ ἧττον ὅμως ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐννοίας τῶν αὐτῶν Νόμων, ὅτι δὲν θεωροῦσιν ὡς τοιαύτας, εἰμὴ ἐκείνας, αἵτινες ῥυθμίζουσι τὰς θεμελιώδεις περὶ διανομῆς τῆς δικαιοσύνης ἀρχὰς, ἢ κανονίζουσι τὴν ἀπολύτως ἀναγ-

(1) Πρλ. καὶ ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 9926.

καίαν τῆς διαδικασίας τάξιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἰδίας εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἑνὸς μόνου ἢ καὶ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἀναφερομένας· ὥστε καὶ πρὸς αὐτὰς ἡ τῶν συναλλαττομένων βούλησις κατισχύει ἀείποτε τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου, καὶ ἑπομένως ἡ ἐκ μέρους αὐτῶν γενομένη παραίτησις δικαιωμάτων θεωρεῖται ἰσχυρὰ καὶ ἀμετάβλητος (N. 6 καὶ N 9 Π. XII 2, N. 5 καὶ 6 Κ. VII 63. N. 27 Π. 4 17 N. 11. Κ. IV.) (βλέπε καὶ τοὺς περὶ τούτων ἐν τῇ δευτέρᾳ σκέψει μνημονευθέντας.)

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἤδη ἰσχυρὰν Πολιτ. Δικονομίαν αἱ διαδικαστικαὶ διατάξεις διακρίνονται συμφώνως μὲ τὰ περὶ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἐκτεθέντα εἰς τὰς τῆς δημοσίας διατάξεως καλουμένας, καὶ εἰς ἄλλας αὐχὶ εἰς αὐτὴν ἀφορώσας, ἐκ τῶν ὁποίων κατὰ συνέπειαν μόνον αἱ πρῶται πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ὑπαγόμεναι εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ Δημοσίου δικαίου καὶ ἑπομένως μὴ δυνάμεναι νὰ παραβιασθῶσιν, ἐνῷ αἱ τελευταῖαι, καθὸ διατάξεις τοῦ καθαροῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπήκουσι, καθ' ἃ μέμνηται, εἰς τὰς συμβάσεις τῶν μερῶν καὶ τὰ εἰς αὐτὰς στηριζόμενα δικαιώματα εἰσὶν ἀναμφιλέκτως ἐπιδεκτικὰ παραιτήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαδικαστικῆς ταύτης νομοθεσίας, ὡς κριτήρια τῆς ἐκτεθείσης διακρίσεως, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ εἰς τὸν δικαστὴν ἐπιβαλομένη ὑποχρέωσις ἵνα ἐξετάζῃ αὐτεπαγγέλτως καὶ ἀκυροῖ τὰς εἰς τὰς ὡρισμένας δικονομικὰς διατάξεις ἀντιβαινούσας πράξεις τῶν μερῶν, ὥστε μόνον αἱ οὕτω χαρακτιριζόμεναι διατάξεις πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τῆς δημοσίας τάξεως οὖσα, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἑπομένως οὐδεμία παραίτησις δύναται νὰ ᾖναι ἰσχυρά.

Ἐπειδὴ συνεπείᾳ τῆς ἀρχῆς ταύτης ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔνστασις περὶ ἀντελοῦς τῶν κατασχεθέντων κτημάτων περιγραφῆς, στηριζομένη εἰς δικονομικὴν διάταξιν (ἄρθ. 957 τῆς Πολ. Δικον.) μὴ ἀναγομένην εἰς τὰς, καθ' ἃ μέμνηται, τῆς δημοσίας τάξεως, ὑπῆρχε προδήλως ἐπιδεκτικὴ παραιτήσεως· γενομένης δὲ ταύτης, δὲν δύναται ἤδη ὁ ἐφεσίβλητος νὰ προτείνῃ αὐτὴν, καθότι μονομερὴς ἀνάκλησις τοῦ ὁποίου παραιτήθη τις ἤδη δικαιώματος δὲν ἐπιτρέπεται (ai ad renuntiare non datur repuessus.) ὁ ἀνωτέρω μνημονευθὴς νόμος 11 Κ. Iγ. 1).

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ δὲν μνημονεύεται ὀνομαστὶ ἐν τῷ περὶ ὧν πρόκειται συμβολαίῳ ἡ ἤδη προτεινομένη ἔνστασις, κατὰ τὰς περὶ παραιτήσεως

τοῦ Ῥωμ. Δικαίου ἀρχάς, ἡ εἰς κατηγορίαν ὅλην δικαιωμάτων ἀναφερομένη παραίτησις ἰσχύει καὶ ἐπιφέρει καὶ πρὸς τὸν παραιτούμενον τὴν στέρησιν τῶν εἰς αὐτὴν περιλαμβανομένων καθ' ἕκαστον δικαιωμάτων, καθότι ἡ διάταξις τοῦ Νόμου 4. § 4 Π. Π 11, ἐφ' ἧς συγγραφεῖς τινὲς στηριζόμενοι δογματίζουσιν, ὅτι ἡ γενικὴ παραίτησις εἶναι ἄκυρος, ἀναφέρεται μόνον εἰς τὰς ἀμφιβόλους καὶ ἀορίστους παραιτήσεις, ὥστε δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὡρίσθη ἀποχρώντως τὸ εἶδος τῶν ἐνστάσεων τῶν ὁποίων παρῃτήθη ὁ ὀφειλέτης, τουτέστι τῶν περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν δυναμένων νὰ προταθῶσιν.

Ἀπόρασίν τινα σχετικὴν τοῦ ΑΠ δὲν γινώσκω· πρλ. ὅμως τὴν 33 τοῦ 41 (εὑρ. τ. 8. σ. 298 ἐν τέλ.), ἥτις ἀφορᾷ πλειστηριασμὸν γενόμενον πρὸ τῆς πολ. δικ. καὶ τὴν 132 τοῦ 56, καθ' ἣν ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν τὸ ζήτημα ἐξετάζοντος, αἱ τοὺς δημοσίους πλειστηριασμοὺς διέπουσαι διατάξεις δὲν ἀποβλέπουσι τὴν δημοσίαν τάξιν, αἱ δὲ ἀκυρότητες τῆς κατασχέσεως καλύπτονται διὰ τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων, ἀλλὰ περὶ τούτου κατόπιν.

Διαφέρουσαν ἐν μέρει γνώμην φαίνεται ἔχων ὁ Ῥ, καθ' ὃν (σ. 93) ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν μεταξὺ ἐνυποθήκου δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου συμφωνίαν τοῦ νὰ μένῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὑποθήκης εἰς τὴν κυριότητα τοῦ δανειστοῦ, ἐὰν τὸ χρέος δὲν ἤθελε πληρωθῇ ἐμπροθέσμως. Κώδ. (8. 34 (35) διάτ. 3.) Καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ καταχρῶνται οἱ δανεισταὶ τὴν ἀμήχανον θέσιν τῶν ὀφειλετῶν εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ δανείου· ἄρα ἔχει κῦρος ἡ συναίνεσις τοῦ ὀφειλέτου εἰς ἄλλην στιγμὴν ἀνεπηρέαστον ἐκφρασθεῖσα· πρὸς ὁποιονδήποτε ἄλλον ὅμως δύναται ἐλευθέρως ὁ ὀφειλέτης νὰ συμφωνήσῃ ἐκουσίαν καὶ ἀπὸ πάσης διατυπώσεως ἀπηλλαγμένην ἀπαλλοτρίωσιν τοῦ κτήματός του, ἐφ' οὗ παρεχώρησεν ὑποθήκην. Τὸ ἄρθρ. 47 τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου ἀφορᾷ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν, ὥστε δὲν ἀποκλείει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 1080.

Β'. Περιγραφὴ (α) καὶ ἐκτίμησις τοῦ κτήματος.

1) Ὁ ἐντολὴν λαβὼν πρὸς κατάσχεσιν κλητῆρ, συνωδευμένος ὑτὸ τοῦ Δημάρχου ἢ Δημαρχικοῦ παρέδρου, (ε) ἐπιβάλλει κατάσχεσιν ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου, περιγράφει ἀκριβῶς κατὰ τὴν θέσιν, τὰ συστατικὰ αὐτοῦ μέρη, τὴν ἔκτασιν, τὰ ἐπικείμενα αὐτῷ βάρη καὶ ἐν γένει κατὰ πάσας τὰς διὰ τὸν ἀγοραστὴν λόγου ἀξίας περιστάσεις (957 πολ.) ἐκτιμᾷ δὲ παραχρῆμα διὰ τοῦ προσληφθέντος δημάρχου ἢ παρέδρου καὶ ἀφίνει ἐν μεσεγγύῳ παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ αὐτῷ, (γ) ἢ τῷ μισθωτῇ (961, πολ.)

2) Δύναται τὸ δικαστήριον καὶ' αἰτιολογημένην αἴτησίν τινος (δ) τῶν ἐχόντων συμφέρον, ἂν ὁ ὀφειλέτης ἢ μισθωτὴς καταχρᾶται τοῦ κτήματος (Καρ. ζ. 2307), νὰ διορίζῃ ἄλλον μεσεγγυοῦχον· διαδικασία ἀκολουθεῖται ἡ τῶν συνοπτικῶν δικῶν Καρ. ζ. 2308. 2309.

3) Ἡ θέσις τοῦ κτήματος ὁρίζεται διὰ τῆς σημειώσεως τοῦ δήμου καὶ τῆς τοποθεσίας, ἐν ᾗ κεῖται, ὡς καὶ τῶν γειτονικῶν γηπέδων. Τὰ συστατικὰ τοῦ κτήματος μέρη, ἡ ἔκτασις αὐτοῦ καὶ αἱ λοιπαὶ λόγου ἄξιαι περιστάσεις, πρέπει ὅσον οἷόν τε ἀκριβέστερον νὰ σημειῶνται· ἀλλὰ μόνον οὐσιώδεις παραλείψεις ὡς πρὸς τοῦτο φέρουσιν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως. Καρ. 2229. 2231. 2240 ἐπ. Δικ. σ. 575.

4) Τὰ ἐπικείμενα εἰς τὸ κτῆμα βάρη ὡς καὶ τὰ δικαιώματα αὐτοῦ ἐπὶ ἄλλων γηπέδων σημειοῦνται ἐν τῇ κατασχέσει, ἐὰν γίνωσι βεβαίως γνωστὰ εἰς τὸν κλητῆρα. Οἰκ. §. 292 σημ. 4. εὐρ. 8. 308.

5) Ὁσάκις ἡ κατάσχεσις γίνεται ἐπὶ δικαιωμάτων ἰσοτίμων μὲ ἀκίνητα, κατάσχεσις διεκδ. ἀγωγῆς, ἐπικαρπίας, ἀπαιτεῖται περιγραφὴ τῶν ἀκινήτων, εἰς ὃ ἀνάγεται τὸ κατασχόμενον δικαίωμα. Ῥ. σ. 99.

(α) Οἰκ. σ. 573 7 2 εὐρ. λ. κατάσχεσις σ 100—106. 121. 127.

(β) Ἀντὶ μαρτύρων χρησιμεύει ἐνταῦθα ὁ Δήμαρχος ὁ δημ. πάρεδρος ἢ καὶ ὁ εἰδικὸς Πάρεδρος ΑΠ. 319 τοῦ 55

(γ) Πρλ. Ῥ σ. 99 καὶ σ. 101.

(δ) Ῥ. σ. 101—Οἰκ. σ. 574 σημ. 5.

6 Ἡ παράλειψις τῆς μνείας, ὅτι ἡ κατασχεθεῖσα οἰκία εἶναι ἀσβεστόκτιστος, δὲν καθιστᾷ πλημμελῆ τὴν κατάσχεσιν, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ οὐδ' ἡ ἀκριβὴς καταμέτρησις τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἡ ὡς ἔγγιστα. (957 πολ. δικ. ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 480 τοῦ 1852 νομ. σ. 5627.

7 Εἶναι ἄκυρος ἡ κατάσχεσις, ὅταν δὲν διαλαμβάνῃ ἡ ἔκθεσις, ὅτι εἰς ἓν δωμάτιον ὑπάρχει ἁρμάριον ἀκίνητον ἢ μικρὸν ὑπόγειον (957 πολ. δικ.;) ὄχι.—ἀπόφ. 311 τοῦ 1855 τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετῶν ἐν νομικῇ σελ. 6032.

8 Ὅταν ἐνεργῇ τις κατάσχεσιν ἐπὶ λειβαδίων καὶ γαιῶν ἀποτελουσῶν μέρος χωρίου τινὸς συγκατασχεθέντος, ἡ δὲ κατάσχεσις ἐκείνων περιέχῃ ἐλλείψεις ὡς πρὸς τὴν περιγραφὴν, διατάσσεται ἡ ἀναστολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς πρὸς τὸ ὅλον χωρίον· ἡ ἀρχὴ δ' αὕτη δὲν λαμβάνει χώραν, ὅταν τὸ κατασχεθὲν ἦναι ὡρισμένον πρὸς ἄλλον σκοπὸν, ἡ 10404 τοῦ 53 ἀπ. ἐρ. Ἀθη. φέρει

Ἐπειδὴ ἀναμφισβητήτου ὄντος ὅτι τὰ παρὰ τρίτου διεκδικούμενα λειβάδια καὶ γαῖαι ἀποτελοῦσι μέρος τῶν χωρίων Φραντζῆ καὶ Βαρδάταις κατασχεθέντων καὶ ἐκτιμηθέντων τῶν χωρίων τούτων ὡς ἓν ὅλον καὶ μὴ προκυπτουσῶν ἐκ τῆς κατασχετικῆς ἐκθέσεως τῆς ἐκτάσεως καὶ τῆς ἀξίας τῶν διεκδικουμένων μερῶν πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ὅλου, τὸ τὴν ἐκκαλουμένην ἐκδόσαν ἀπόφασιν Πρωτοδικεῖον ὤφειλε νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς πρὸς τὸ ὅλον τῶν χωρίων, διότι ἄλλως ἤθελεν ἐκποιηθῇ κτῆμα ἀτελῶς περιγεγραμμένον καὶ ἐκτετιμημένον, ὅπερ δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιρροὴν ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ καταδιωκομένου ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ· ὡς ἐκ τούτου ἔπεται ὅτι παραδεκτὴ καθίσταται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔφεσις.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὸν ὑδρόμυλον, ὀρθῶς ἔχει ἡ Πρωτόδικος ἀπόφασις διὰ τοὺς λόγους α) ὅτι οὐδεμία τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει τὸ νὰ κατάσχωνται διαιρετὰ κτήματα συνεχόμενα μὴ διαφέροντα ὅμως καὶ διακρινόμενα πρὸς ἄλληλα ὡς ἐκ τοῦ εἴδους των καὶ ἐκ τοῦ προορισμοῦ των β) ὅτι αἱ παρακείμεναι τῷ ὑδρομύλῳ γαῖαι, ὡς ἔχουσαι μάλιστα ἐκτασιν δύο ζευγηρίων, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παράρτημα τοῦ ὑδρομύλου ὡς ἔχουσαι προορισμὸν διάφορον τοῦ ὑδρομύλου καὶ γ).

ὅτι τὴν δουλείαν ἐπιβάλλει ἡ πρὸς ἄλληλα θέσις τῶν κτημάτων καὶ ὄχι ὁ ἐφεσίβλητος.

9) Τὸ ἄρθρ. 951 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ κλητὴρ ν' ἀναφέρῃ τὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ κτήματος βάρη· ὅταν ὅμως τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουν, δὲν εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναφέρηται ἡ περίστασις αὕτη, καθόσον ἐκ τῆς μὴ σημειώσεως τοιούτων δουλειῶν ἢ βάρους ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατασχέσεως ἐξάγεται ἀλανθάστως ἡ μὴ ὕπαρξις αὐτῶν. Ἀπ. ἐφ. Αθ. 14109 τοῦ 1856.

10 Τὸ δημόσιον ἰσχυριζόμενον ὅτι τὸ κατασχεθὲν ὑπόκειται εἰς βάρος τι ὑπὲρ τοῦ δημοσίου (οἷον ὅτι ὑπόκειται εἰς φόρον 3 τοῖς 0|0) ἔχει δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ τὴν κατάσχεσιν, ἐὰν ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει δὲν γίνεται λόγος περὶ τούτου· ἡ κατάσχεσις ὅμως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, περιορίζεται, δηλουμένου τοῦ βάρους διὰ τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου (995, 910 πολ. δικ. Κρῆ. σ. 5563 γ. 2452) ἀπ. ἐφ. Ναυ. 260 τοῦ 1852 ἐν νομ.

11 Τὸ δικαίωμα, ὅπερ τὸ δημόσιον ἔχει ἐπὶ κατασχεθείσης τινὸς οἰκίας, θεωρεῖται ὡς βάρος, οὗ τινος πρέπει νὰ γίνηται λόγος ἐν τῇ τῆς κατασχέσεως ἐκθέσει ἀπ. πολ. Απ. 274 τοῦ 52.

12 Ἂν μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν γίνωσιν οἰκοδομαὶ ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος κτήματος, καθίσταται, ὡς ἐκ τούτου, ἄκυρος ἡ κατάσχεσις διὰ τὴν μὴ ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ κτήματος; ὄχι, μεταβολὴ δὲν συγχωρεῖται μετὰ τὴν κατάσχεσιν· ἡ ἀπ. ἐφ. Αθ. 9824 τοῦ 1852 φέρει.

Ἐπειδὴ ἂν ἡ νεόδμητος οἰκία ἀνηγέρθη πρὸ τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς πρώτης ἀνακοπῆς τοῦ εἰρημένου Π. τῆς ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1851 ἔπρεπεν, ὡς ἐπὶ ἐνυποθήκου καὶ κατεσχεμένου ἤδη οἰκοπέδου καὶ οἰκίας, ἀνεγερθείσης ἢ μετασκευασθείσης, ὁ περὶ τούτου λόγος νὰ τροταθῇ εἰς τὴν, διὰ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης, γενομένην περὶ ἐκτελέσεως δίκην· ἐὰν δὲ πάλιν ἡ νεόδμητος οἰκία ἀνηγέρθη μετὰ τὴν κατάσχεσιν (μετασκευασθείσης τῆς πρώτης κατεσχεμένης ἤδη οἰκίας ὡς ἐκ τῆς περὶ κατασχέσεως καὶ δηλοποιήσεως ἐκθέσεως ἐξάγεται), καὶ τοῦτο δὲν ὠφελεῖ παντάπασιν τὸν ἀνακόπτοντα, διότι ἐξ ἀνολογίας τοῦ ἄρθρου 156 § 3. τῆς Πολ. Δικονομ. καὶ ἐπὶ κατασχεθέντων πραγμάτων πᾶσα καινοτομία εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἀπηγορευμένη, καθὼς κατὰ τὸ ἄρθρ.

963 καὶ 965· πᾶσα ἀπαλλοτρίωσις ἢ βλάβη τοῦ κατασχεθέντος εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρος, καὶ εἰς βάρος τοῦ ὀφειλέτου, ἄλλως ἤθελε μένει εἰς τὸν ὀφειλέτην τὸ νὰ ματαιώσῃ πᾶσαν ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου καὶ κατασχεθέντος ἤδη κτήματός του ἐκτελεστικὴν πρᾶξιν τοῦ δανειστοῦ δι' ἐπισκευῶν, τροποποιήσεων ἢ καὶ οἰκοδομῆς ἐπὶ τοῦ κτήματός του τούτου.

13 Ἡ ἐκτίμησις πολλῶν συνάμα κατασχεθέντων εἶναι ἔγκυρος γινομένη συλλήβδην; ὄχι· ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτιμηθῶσι χωριστὰ διὰ νὰ γίνῃ ἐνγνώσει συναγωνισμός· 957. 958. 967-969 Πολ. δικ. ἀπ. ἐφ. Ναυπ. 1120 τοῦ 1856 ἐν νομ. σ. 622!.

14 Εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν κατασχεθέντων, ὀφείλει ὁ κλητὴρ ν' ἀκολουθῇ τὸ ποσὸν τῆς ἐκτιμήσεως, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσυμβιβασαν πρότερον οἱ διάδικοι τὸ πρᾶγμα; ὄχι· ἡ παρὰ τοῦ κλητῆρος γενομένη ἐκτίμησις (887 πλ. δικ.) σκοπὸν ἔχει, πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὸν κανονισμὸν τῆς περαιτέρω περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, ἰδίως δὲ τῶν ἐφαρμογῶν τῶν ἄρθρων 891 καὶ 893 τῆς πολ. δικ. ὥστε ὁ κλητὴρ ἐνεργεῖ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην ἀνεξαρτήτως τῆς συμπράξεως τῶν διαδίκων ἀπ. πολ. ἀρ. π. 359 τοῦ 1853.

Πρλ. καὶ τὴν τελευταίαν σκέψιν τῆς 513 ἀπ. ΑΠ.

15 Τὰ ὅρια τοῦ κτήματος, περιγραφόμενα εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς κατασχέσεως, ἄλλως παρὰ τὴν ἐν τῷ συμβολαίῳ περιγραφὴν τῶν διαφεύγουσι τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ΑΠ. Απ. πολ. ΑΠ. 289 τοῦ 49, κυροῦσα τὴν 5546 ἀπεφ. ἐφ. 19. ἐν ᾗ οὗτοι ἀπεφήναντο ὅτι τὸ κατασχεθὲν κτῆμα εἶνε αὐτὸ τὸ δυνάμει συμβολαίου ὑποθηκευθὲν, διαφορὰ δέ τις ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῶν στρεμμάτων δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ὑποθήκην ἢ ἀμφίβολον τὴν ταυτότητα τοῦ κτήματος.

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὁρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . .	*Δρ.* 12.	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις .	» 13.	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπισκ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	» 16.	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

α') Νομολογ. Πολ. Αρ. Πάγου. 1) Ἀνεπιτηδειότης τοῦ Δημοσίου ἐγγράφου, ὡς Ἰδιωτικοῦ θεωρουμένου, εἰς τὸ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα ἀκινήτου. Νομολ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν. 1) Προσόντα τοῦ θέματος ἐπακτοῦ ὅρκου ἀφορῶντος ἔθιμον. 2) ἡ ἐπιταγὴ τεκμηριοῖ τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως. 3) Ἡ περὶ ἀχρεωστήτου ἀγωγὴ δὲν θεωρεῖται ὡς ἔρις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. 4) Ἡ σύμβασις περὶ κτηνοτροφίας δὲν φέρει χαρακτῆρα ἐμπ. πράξεως. 5) Ἡ ἐξ ἐμμέσου κηδεστίας συγγένεια δὲν εἶναι λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ Μάρτυρος. 6) Ὁ ὑπογράψας τὸ ἐφετήριον δικηγόρος θεωρεῖται καὶ ὡς ἀντίκλητος τοῦ ἐκκαλοῦντος. 7) Δὲν δύναται νὰ διαιρεθῇ ἡ δικαστικὴ ὁμολογία, ἐπαγομένου ὅρκου μόνον ἐπὶ μέρους αὐτῆς.

γ') Νομολ. Ἀμφ. τῶν Ἐφετ. κλπ. 1) Πρόσληψις Δημάρχου ἢ Παρέδρου ἐν τῇ κατασχέσει. 2) Περιεχόμενον τοῦ τοιχοκολλήτου Γραμματίου. 3) Κατασχετήριος ἔκθεσις. 4) Γνωστοποίησις τῆς ἐκθέσεως, καὶ 5) τοιχοκόλλησις ταύτης.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1 Δημόσιον ἔγγραφον, δι' ἔλλειψιν τῶν Νομίμων τύπων ἔχον ἰσχὺν μόνον ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, δύναται νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα ἀκινήτου πράγματος; οὐχί· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 166. αἰτ. ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρ 398 καὶ 402 τῆς Πολ. Δικ. δημόσιων ἔγγραφον εἶναι τὸ συνταττόμενον κατὰ τὸν διὰ τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν πρᾶξιν νομίμως ἀπαιτούμενον τύπον παρὰ δημοσίου ὑπαλλήλου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων του· ἂν δὲ τὸ ἔγγραφον δὲν ἦναι συντεταγμένον κατὰ τοὺς νομίμους τύπους, δὲν ἔχει ἀποδεικτικὴν ἰσχὺν οὔτε ὡς ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, καὶ ἂν ἐν τοσούτῳ ὅλα τὰ μέρη τὸ ὑπέγραψαν, τότε ἰσχύει ὡς ἰδιωτικόν· ἐπὶ δὲ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου κτήματος, τότε μόνον ὁ ὑπερθεματιστὴς λαμβάνει ἐπ' αὐτοῦ τὰ τοῦ ὀφειλέτου δικαιώματα, ὅταν ἡ ἔκθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ εἶναι συντεταγμένη παρ' ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις (ἄρθρ. 965, 979 καὶ 902 τῆς πολ. Δικ.) Κατὰ δὲ τὰ δύω τελευταῖα ταῦτα ἄρθρα ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι ἡ περὶ τῶν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως ἔκθεσις ἐπιβεβαιωμένη παρὰ δύω μαρτύρων, διατύπωσις, ἥτις ἀφορᾷ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ συναλλάγματος, καθότι ὁ Νομοθέτης δὲν ἐθεώρησεν ἀρκοῦσαν τὴν τοῦ ὑπαλλήλου βεβαίωσιν περὶ τῶν προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως, ἀλλ' ἀπήτησε καὶ τὴν τῶν μαρτύρων, τῶν ὁποίων ἐλλειπόντων, ἡ ἔκθεσις, κατὰ τὴ τοῦ ἄρθρου 135 τῆς ἰδίας Δικονομίας ῥητὴν διάταξιν, θεωρεῖται τὸ πολὺ ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον· δὲ ἰδιωτικοῦ δὲ ἐγγράφου καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 979 καὶ 902 τῆς ἰδίας Δικ. ἐπὶ ἀναγκαστικῆς, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμων νόμου ἐπὶ ἐκουσίας ἐκποιήσεως ἀκινήτου κτήματος, ἀπαγορεύεται ἡ μεταβίβασις τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος. Τὸ δὲ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του θεωρεῖ, ὅτι ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλειστηριασμοῦ τῆς ἐν Ἑρμουπόλει οἰκίας τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἡ συνταχθεῖσα παρὰ τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἑρμουπόλεως, ἄνευ προσλήψεως μαρτύρων, δὲν ἠδύνατο νὰ προσβληθῇ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἕνεκα τῆς ἀκυρότητος ταύτης, διότι οὗτος διὰ τῆς μεταγενεστέρας τῆς κατακυρώσεως λήψεως δραχ. 1124,50, ὑπολοίπου τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἐκάλυψε διὰ τῆς ἐμπράκτου αὐτοῦ ἐπικυρώσεως τὰς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐλλείψεις, καὶ παρητήθη τοῦ δικαιώματος νὰ τὸν προσβάλῃ ἡ δὲ τοῦ Ἐφετείου αὕτη παραδοχὴ παραβιάζει τὰς οὐσιώδεις ἀνωτέρω διατάξεις τῶν ἄρθρων 979 καὶ 902 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὰς περὶ δημοσίων ἐγγράφων ἐκτεθείσας, καθότι ἀφοῦ ὁ νόμος ἀπαγορεύει τὴν ἀναγκαστικὴν ἡ ἐκουσίαν

ἐκποίησιν ἀκινήτου κτήματος νὰ γενῇ ἄλλως πῶς ἢ δι' ἐπισήμου ἐγγράφου καὶ θεωρεῖ τὰ πρὸ τύπου γενόμενα ὡς ἰδιωτικὰ, ἡ ἀναγνώρισις καὶ παραδοχὴ τοῦ ἀναιρεσείοντος μὴ γενομένη, δι' ἐπισήμου ἐνώπιον, ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἐγγράφου, δὲν καθιστᾷ τὸ παρὰ τοῦ νόμου θεωρούμενον ἰδιωτικὸν ἔγγραφον δημόσιον, καὶ ἑπομένως δὲν μεταβιβάζει κυριότητα, διότι δὲν προσθέτει εἰς τὴν ὕπαρξιν τοῦ κατὰ νόμον ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, εἰμὴ νέαν ἰδιωτικὴν πρᾶξιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

1 Εἶναι παραδεκτὴ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου, προκειμένου περὶ ἐθίμου χωρὶς νὰ περιλαμβάνωνται ἐν τῷ θέματι τοῦ ὅρκου ῥητὰ καὶ ὡρισμένα γεγονότα τοιαῦτα, ἅπερ ἀποδεικνύουσι κατὰ νόμον τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐθίμου; οὐχὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17324 ἀπόφασιν, ἔχουσαν,

Ἐπειδὴ ἡ εἰρημένη ἐνάγουσα Χρυσάνθω ἐπάγει ἐπιβοηθητικῶς τοῖς ἀντιδίκοις, διὰ τῶν προτάσεών της ὅρκον, περὶ τοῦ ἐθίμου ἐν γένει κατὰ τὸ θέμα καὶ ἰδίως περὶ τοῦ ὅτι αὗτοι οὔτε ἤκουσαν ποτὲ δίκας καὶ δικαστικὰς ἀποφάσεις, μὴ ἀναγνωριζούσας τοιοῦτον ἔθιμον, οὔτε διανομὴν μεταξὺ Θυγατέρων ἐγγάμων καὶ προικισθεισῶν καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν τῆς πατρικῆς των περιουσίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 245 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὰ ἔθιμα δύνανται μὲν νὰ ἀποδειχθῶσι διὰ τῶν συνήθων μέσων τῆς ἀποδείξεως, ἑπομένως καὶ δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου· ἀλλ' ὅμως ὁσάκις πρόκειται περὶ ἀποδείξεως ἐθίμου, τὸ θέμα τῆς ἀποδείξεως δὲν δύναται νὰ τεθῇ παρὰ τοῦ διαστοῦ γενικῶς, καὶ νὰ ζητηθῇ ἁπλῶς, ἐὰν τὸ προτεινόμενον ἔθιμον ὑπάρχῃ εἰς τὸν δεῖνα τόπον, καθόσον ἡ ὕπαρξις τοῦ ἐθίμου εἶναι συμ-

πέρασμα νομικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ δικαστὴς συνάγει ἐκ τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν καὶ παραδειγμάτων, ὅσα τυχὸν προσάγωνται ἐνώπιόν του· ἄλλως ἐκ τῆς κατὰ γενικὸν μόνον τρόπον δι' ὅρκου βεβαιώσεως περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου, ὁ δικαστὴς δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ ἐρευνήσῃ ἂν τῷ ὄντι ὑπέρχωσι καὶ τὰ ἀπαιτούμενα νόμιμα παντὸς ἐθίμου προσόντα· ἑπομένως ἀπαράδεκτος ἐστὶ, κατὰ ταῦτα, ἡ προκειμένη ἐπαγωγὴ ὅρκου, οὐ μόνον καθόσον οὗτος ἐπάγεται ἀορίστως ἐν γένει, κατὰ τὸ θέμα τῆς ἀποφάσεως, ἀλλὰ λόγῳ ἀοριστίας, καθόσον ἀφορᾷ καὶ τὰ ὡς ἀνωτέρω προτεινόμενα πραγματικὰ γεγονότα, διότι ἀπαιτεῖται ἡ ὕπαρξις ἀκριβῶς ταυτότητος περιπτώσεως, καὶ τὸ εὐχερὲς, προκειμένου λόγου περὶ πράξεων ἀλλοτρίων μεταξὺ τρίτων, ἵνα λάβῃ γνῶσιν αὐτῶν εὐκόλως καὶ ὁδηγηθῇ ὁ ὁμόσων, ὥστε πρὸς ταῦτα ἀπαιτοῦνται ῥηταὶ καὶ ἐμπεριστατωμέναι περιπτώσεις, καὶ τοιαῦτας δὲν ἀποτελοῦσι τὰ ἀορίστως προτεινόμενα, ὡς προείρηται, γεγονότα, μὴ ἀναφερομένου οὔτε τόπου ἐν ᾧ τὸ ἔθιμον, οὔτε μέχρι τίνος ἐποχῆς τοῦτο ἴσχυεν, οὔτε πότε ἔλαβον χώραν δίκαι, ἀποφάσεις καὶ διανομαὶ, περιστατικὰ λίαν ἀναγκαῖα πρὸς τὸν εἰρημένον σκοπόν.—

2 Ἡ αἴτησις τοῦ Διαδίκου πρὸς τὸν Ἑλλ. Πρόξενον τοῦ νὰ κοινοποιηθῇ εἰς τὸν ἀντίδικόν του ἀπόφασίς τις τοῦ προξενείου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν θεωρεῖται ὡς ἀποδοχὴ τῆς ἀποφάσεως; Ναὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 17325 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, ἀφ οὗ δὲν ἐξεκαλέσθη ὑπὸ τοῦ ἀντεκκαλοῦντος ἡ ἀκυρώσασα τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν διάταξις, ἡ κατὰ τῆς διατάξεως ταύτης παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου γενομένη ἀντέφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ ἄρθ· 358 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ ὀρθῶς ἐνίστατοι ὁ ἐκκαλῶν· ἄλλως δὲ ἀπαράδεκτος εἶναι ἡ αὐτὴ ἀντέφεσις καὶ διὰ τὸν ἕτερον λόγον, ὅτι ὁ ἀντεκκαλῶν ἀπεδέχθη προφανῶς τὴν ῥηθεῖσαν διάταξιν, ἀφοῦ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου νὰ κοινοποιηθῇ ἡ Προξενικὴ ἀπόφασις εἰς τὸν Τριανταφιλλίδην μὲ ἐπιταγὴν νὰ ἐκτελέσῃ οὗτος αὐτὴν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἄλλως νὰ ἐνεργηθῇ κατ' αὐτοῦ προσωπικὴ κράτησις (κατὰ τὴν ἀπὸ 23)4 Ἰανουαρίου 1859 ἀναφοράν του πρὸς τὸ Προξενεῖον, καὶ τὴν ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1858 πρᾶξιν τοῦ Προξενείου παραπόδας τῆς

ἀποφάσεως), διότι ἡ ἐκδίασις τῆς ἐκτελέως τῆς Προξενικῆς ἀποφάσεως (ἥτις ἀντικατέστησε τὴν ἀκυρωθεῖσαν διαιτητικὴν ἀπόφασιν), ἀντὶ τῆς ἐκδιάσεως τῆς ἐκτελέσεως τῆς διαιτητικῆς αὐτῆς, ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς Προξενικῆς, καὶ ἐμπεριληπτικῶς τὴν ἀποδοχὴν τῆς δι' αὐτῆς γενομένης ἀκυρώσεως τῆς διαιτητικῆς

3. Ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀχρεωστήτου, πηγάζοντος ἀπὸ ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐρίδων, ἢ ἀκολουθεῖ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελεσθείσης ἀποφάσεως; Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ' 17332. ΕΕ. ἀπόφασις φερούσα.

Ἐπειδὴ προκειμένου, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, περὶ ἀποδόσεως ποσοῦ πρὸς ἐξόφλησιν ἐμπορικῆς ὀφειλῆς καταβληθέντος, ἡ ἐκ τοῦ ἀχρεωστήτου τῆς καταβολῆς παραγομένη ἀπάντησις, ὡς ἀποκρούουσα τὴν εἰρημένην ὀφειλὴν, ὡς πρὸς τὸ ποσὸν τῆς ὁποίας ἡ ἐπιστροφὴ ζητεῖται, ἁρμοδίως εἰσήχθη ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικῶν, ἀφοῦ, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀποκρουομένης ὀφειλῆς, τὸ ἐμποροδικεῖον καθίσταται ἁρμόδιον νὰ κρίνῃ κατὰ πόσον ὑφίστατο αὕτη πραγματικῶς ἐν καιρῷ τῆς ἐξοφλήσεώς της καὶ κατὰ πόσον ἐπομένως εἶναι βάσιμος ἡ ἐπὶ τοῦ ἀνισχύρου αὐτῆς στηριζομένη ἀπαίτησις τῆς ἐναγούσης ἑταιρίας· οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν τῆς ἐναρμοδιότητος ἔνστασιν ὁ λόγος, ὅτι τὸ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτούμενον ποσὸν κατεβλήθη πρὸς ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως, καθόσον καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ τοῦ ἀχρεωστήτου ἀπαίτησις δὲν ἀποτελεῖ ἔριδα περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ μεταγενεστέραν τῆς ἐκτελέσεως ἀγωγὴν, ἐφ' ἧς δὲν ἐφαρμόζονται ποσῶς αἱ περὶ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀναφερομένων διαφορῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἃς ὁ ἐναγόμενος ἐπικαλεῖται.

4 Ἡ σύμβασις δύο προσώπων, δι' ἧς τὸ ἓν παραχωρεῖ εἰς τὸ ἕτερον ἴδια αὐτοῦ κτήνη, ὑπὸ τοὺς ὅρους τοῦ νὰ ἐπιμελῆται ὁ δεύτερος ταῦτα, ὁ δὲ κύριος τῶν κτηνῶν νὰ λάβῃ τὴν ἀξίαν των ἐκ τοῦ προϊόντος αὐτῶν, τὸ δὲ ὑπόλοιπον νὰ διανείμωσιν ἐξ ἴσου μεταξύ των, φέρει τὸν χαρακτῆρα ἐμπορικῆς συμβάσεως; Οὐχὶ. — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17342 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, ἵνα συμφωνία ἡ ἑταιρία τις θεωρῆται ὡς χαρακτῆρα ἐμπορικὸν ἔχουσα καὶ ἑπομένως ἡ ἐξ αὐτῆς προκύψασα διένεξις εἰς τὴν ἐμπορικὴν δικαιοδοσίαν ὑπαγομένη, πρέπει, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, νὰ ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον τὴν ἀγορὰν προϊόντων γῆς ἢ τέχνης πρὸς μεταπώλησιν αὐτῶν κατειργασμένων ἢ μὴ ἢ πρὸς μίσθωσιν τῆς χρήσεως αὐτῶν (ἀριθ· 1 § 2 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμπορικ· νόμου).

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀπὸ 29 Ἀπριλίου 1856 ὑπ' ἀριθ. 9942 ἐπίσημον συμβόλαιον περὶ τῆς μεταξὺ τῶν νῦν διαδίκων συμφωνίας, ἐξ ἧς πηγάζει ἡ προκειμένη δίκη, δ αλαμβάνει ά) ὅτι ὁ Λεβεντάκης τὰ ὁποῖα ἔχει ἴδια 254 πρόβατα ἀξίας δραχ. 1500 ἐκ συμφώνου ἐκτιμηθέντα καὶ παραδοθέντα ἤδη πρὸς τὸν Μεσίρην, καταθέτει ὅλα καὶ ὡς κεφάλαιον, ὅπως τὰ ἔχῃ ὁ Μεσίρης οὗτος, περιποιῆται καὶ φυλάττῃ συντροφικῶς ἕκτοτε μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, β') ὅτι ὁ Μεσίρης ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ φυλάττων καὶ περιποιούμενος ἐπιμελῶς τὰ πρόβατα μέχρι τῆς αὐτῆς ἐποχῆς καὶ θέλει τὰ τυροκομήσῃ καὶ κουρεύσῃ ἕκτοτε τὸ μαλλί των. γ') ὅτι ὅσον μαλλὶ κουρεύσῃ, καὶ ὅσον τυρὶ ἢ καὶ βούτυρον ἐξάξῃ ἐκ τῶν ἐν λόγῳ γαλακτοφόρων προβάτων ὡς καὶ τὰ ἀρνία, ὀφείλει ὁ Μεσίρης νὰ τὰ φέρῃ ἑκάστοτε εἰς Πάτρας δι' ἰδιών του ἐξόδων, ὅπως τὰ πωλῶσιν ὁμοῦ ἀμφότεροι, τὰ δὲ ἐκ τῆς ἐκποιήσεώς των ταύτης προκύπτοντα χρήματα θέλει τὰ λαμβάνει ὁ Λεβεντάκης καὶ τὰ συμψηφίζει ἀπέναντι τοῦ ἐκ δραχ. 1500 ποσοῦ τῆς ἀξίας τῶν κατατεθέντων ὡς κεφαλαίου προβάτων του, μέχρις οὗ ὁλοσχερῶς ἀποπληρωθῇ τὸ ποσὸν τοῦτο, τὸ δὲ τυχὸν περίσσευμα θέλει διανέμεσθαι ἐξ ἡμισείας μεταξὺ τῶν συνεταίρων, καθὼς ἐπίσης θέλουν διανέμεσθαι ἐξ ἡμισείας καὶ τὰ μείναντα ἑταιρικὰ πρόβατα, ὅτι, ἐὰν ἐκ τῶν χρημάτων τῆς, ὡς εἴρηται, ἐκποιήσεως τῶν μαλλίων, τυροῦ, βουτύρου καὶ ἀρνίων, δὲν ἤθελεν ἀποπληρωθῇ ὁλοσχερῶς ὁ Λεβεντάκης τὰ ὡς ἐκ τῶν κατατεθέντων προβάτων του χρήματα· ἤτοι τὰς δραχ. 1500, ἐννοεῖται οἴκοθεν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐλλείμματος ὁ Μεσίρης θέλει πληρώσει παραχρῆμα τότε τοῖς χρήμασιν ἀριθμητοῖς τὴν ἀναλογίαν του.

Ἐπειδὴ οὕτω πως ἔχουσα ἡ μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων, νῦν διαδίκων, συμφωνία δὲν περιέχει παντάπασι κατὰ τὸν Νόμον ὅρους περὶ συνομολογήσεως ἑταιρίας, ἐχούσης ἀντικείμενον ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν,

ἀφοῦ οὔτε περὶ ἀγορᾶς προϊόντων ἢ καρπῶν πρὸς μεταπώλησιν ἐπρόκειτο κατ' αὐτὴν, ὅπερ κυρίως ἀπητεῖτο, ἵνα ὑπάρχῃ ἐμπορικὸν στοιχεῖον, ἀλλ' , οὔτε κἂν τὸ προϊὸν τῶν προβάτων, διαρκούσης τῆς μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου κοινοπραξίας ἢ ἑταιρίας, ἐπρόκειτο νὰ πωληθῶσι ἐπὶ σκοπῷ δῆθεν κέρδους ἑταιρικοῦ, ἀλλὰ ἐπρόκειτο μόνον νὰ λαμβάνῃ τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ προϊόντος χρήματα ὁ καταβαλὼν τὰ πρόβατα Λεβεντάκης ἀπέναντι καὶ μέχρι ἀποπληρωμῆς τοῦ ἐκ δραχ. 1500 κεφαλαίου τῆς ἀξίας των, καὶ οὔτε μετὰ τὴν λῆξιν τῆς αὐτῆς προθεσμίας, τὰ μένοντα τότε ἑταιρικὰ πρόβατα ἔμελλον καὶ νὰ πωλῶνται πρὸς κοινὸν τῆς ἑταιρίας ὄφελος, ἀλλὰ νὰ διανέμωνται ἐξ ἡμισείας, κυρίου τότε καθισταμένου, ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως τοῦ Μεσίρη, ὥστε μὴ ἐμπορικῆς, ἀλλὰ φύσεως πολιτικῆς οὖσα ἡ προκειμένη ἐκ τῆς τοιαύτης μεταξὺ τῶν συμβαλλομένων συμφωνίας προκύπτουσα διαφορὰ, ἀναρμοδίως εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου καὶ οὐκ ὀρθῶς τοῦτο ἐπελήφθη αὐτῆς, ἐνῷ ὤφειλε ν' ἀπορρανθῇ ἑαυτὸ καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναρμόδιον, προκειμένου περὶ ἀναρμοδιότητος, λόγῳ ὕλης, καὶ διὰ τοῦτο καὶ κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στᾶσιν προτεινομένης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τῆς Πολιτι Δικονομίας.

5 Μάρτυς, συγγενὴς ὢν ἐξ ἐμμέσου κηδεστίας πρὸς τὸν διάδικον, οἷον ὁ γυναικάδελφος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ συζύγου τῆς διαδίκου εἶναι ἐξαιρετέος; οὐχί— κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17301 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, μὴ ζητηθείσης ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς ἐξαιρέσεως τοῦ εἰρημένου μάρτυρος, ἡ ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ πρῶτον, ζητηθεῖσα ἐξαίρεσις αὐτοῦ ἐστηρίχθη ἐπὶ δύο λόγων, α) τοῦ τῆς συγγενείας δῆθεν τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐναγόντων, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἀδελφὴ τοῦ μάρτυρος ἦτο σύζυγος τοῦ (μὴ διαδίκου) ποτὲ Νικολάου Ταμπακοπούλου, ἀδελφοῦ τοῦ ποτὲ Γεωργίου Ταμπακοπούλου, συζύγου ποτὲ ἔντος τῆς διαδίκου Ἐλισάβετ καὶ πατρὸς τοῦ διαδίκου Ἰωάννου β') τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος, τὸ ὁποῖον ὁ μάρτυς ἔχει δῆθεν εἰς τὴν δίκην, ὡς δῆθεν συνεταῖρος τοῦ ποτὲ Νικολάου Ταμπακοπούλου. συνεταίρου τούτου καὶ πληρεξουσίου τοῦ ποτὲ Γεωργίου· Ἀλλὰ καθ' ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὸ συμφέρον, ἐνῷ ὁ μάρτυς ἐξετασθεὶς ἐβεβαίωσεν, ὅτι

οὐδὲν ἔχει συμφέρον, τὸ περιστατικὸν προσέτι τῆς εἰρημένης ἐτειρίας μετὰ τοῦ Ν. Ταμπακοπούλου δὲν ἀποδεικνύεται ἐγγράφως· ὅθεν ἡ μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ μάρτυρος εἰς τὸν μὴ ἐγγράφως ἀποδεικνυόμενον λόγον τοῦ συμφέροντος στηριζομένη ἐξαίρεσις αὐτοῦ, ἦτο ἀπαράδεκτος δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 327· τῆς Πολ· Δικονομίας· καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν συγγένειαν, αὕτη δὲν ὑπάρχει διότι ἡ συγγένεια καὶ ἡ κηδεστία, ἥτις ἀναφέρεται ὡς λόγος ἐξαιρέσεως ἐν τῷ § 7· τοῦ ἄρθρου 324 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀνάγεται εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀστυκοῦ Νόμου· ἀλλὰ, κατὰ τὰς διατάξεις ταύτας, ἡ κηδεστία (καὶ περὶ ταύτης μόνον πρόκειται ἐνταῦθα) ὑφίσταται μόνον μεταξὺ τῶν συγγενῶν ἑνὸς τῶν συζύγων ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ ἑτέρου συζύγου ἀφ' ἑτέρου, οὐχὶ καὶ τῶν συγγενῶν καὶ κηδεστῶν τοῦ ἑτέρου συζύγου, διὰ δὲ τοῦ ὁμολογουμένου γάμου τῆς ἀδελφῆς τοῦ μάρτυρος μετὰ τοῦ μὴ διαδίκου Ν. Ταμπακοπούλου συνίστατο ἁπλῶς κηδεστία, εἰς δεύτερον βαθμὸν μεταξὺ τοῦ μάρτυρος καὶ τοῦ εἰρημένου Ν. Ταμπακοπούλου, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τούτου Γεωργίου καὶ ὀλιγώτερον ἔτι μετὰ τῆς συζύγου τούτου Ἐλισάβετ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἰωάννου, διαδίκων.

6) Ὁ ὑπογράψας ὡς πληρεξούσιος δικηγόρος τὸ Ἐφετήριον θεωρεῖται καὶ ἀντίκλητος τοῦ Ἐφεσείοντος; Ναὶ. κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 17300. τῶν Ἐφετῶν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ πρωτοδίκως αἱ ἐκκαλοῦσαι δὲν εἶχον πληρεξούσιον αὐτῶν τὸν Δικηγόρον Μάρκον Ῥενιέρην, ἀλλὰ τὸν Δικηγόρον Νικ. Παντολέοντα, ὡς βεβαιοῖ τὸ παρὰ τούτου, ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν, ὑπογεγραμμένον καὶ ἐπιδοθὲν εἰς τὸν Ἰωάννην Σωροκιάδην δικόγραφον τῆς ἀπὸ εἰκοστῆς (20) Ἰανουαρίου 1848 ἀνακοπῆς των, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προειρημένη παρ' αὐτῶν ἐκκληθεῖσα διὰ τοῦ δικηγόρου Μάρ. Ῥενιέρη ὑπ' ἀριθ· 18366 ἀπόφασις· ἄρα τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν ἔφεσιν ὁ Δικηγόρος Μάρκος Ῥενιέρης ἐπεχείρησε καὶ ἐπέδωκεν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν, οὐχὶ ὡς πληρεξούσιος τῆς πρωτοδίκου δίκης, ἀλλ' ὡς πληρεξούσιος αὐτῶν τῶν ἐκκαλουσῶν τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης, καὶ διὰ τῆς ἐπιδόσεως πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον τῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ Δικηγόρου, ὡς τοιούτου πληρεξουσίου, ὑπογεγραμμένης ἐφέσεως ἐδήλωσαν αἱ ἐκκαλοῦσαι εἰς αὐτὸν τὸν ἐφεσίβλητον, ὅτι οὗτος ἐστὶν ὁ κατὰ τὰ ἄρθρ· 148 καὶ 153 τῆς Πολ.

Δικονομίας διὰ τὴν ἐφέσιμον δίκην πληρεξούσιος ἀντίκλητός των, εἰς ὃν καὶ ἔπρεπε νὰ γίνωσι παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου τοῦ λοιποῦ αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις καὶ ἐπιδόσεις καὶ τοῦτο ἐτεκμαίρετο ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 92 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα, ὁ ἐφεσίβλητος νομίμως ἐπέδωκε τὴν ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τῶν ἀντιδίκων του ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 7180 ἐρήμην ἀπόφασιν τῶν ἐφετῶν εἰς τὸν Δικηγόρον Μάρκον Ῥενιέρην, ὡς εἰς πληρεξούσιον ἀντίκλητον τῶν ἐκκαλουσῶν, ὅπως βεβαιοῖ τὸ ἀπρόσβλητον ὡς πρὸς τοὺ τύπους ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος Θ. Τερζάκου τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Ἰουνίου 1850, τόσον δὲ μᾶλλον θεωρεῖται νόμιμος καὶ ἰσχυρὰ ἡ ἐπίδοσις αὕτη, ὅσον ὁ εἰρημένος Δικηγόρος ἐδέχθη πραγματικῶς τὴν ἀπόφασιν καὶ ὑπέγραψε τὸ μνησθὲν τῆς ἐπιδόσεως ἀποδεικτικὸν, ὑπὸ τὴν εἰρημένην ἰδιότητα τοῦ πληρεξουσίου ἀντικλήτου τῶν ἐκκαλουσῶν, ἐξ ὧν καὶ ἐπεκυρώθη ἔτι μᾶλλον ἡ πεποίθησις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ τῆς ἰδιότητος ταύτης τοῦ Δικηγόρου, τῆς ἄλλως ἐκ μόνου τοῦ ἐφετηρίου νομίμως προκυπτούσης· ἄλλως τε τὸ Ἐφετήριον τοῦτο ἐπικαλοῦμεναι ὑπὲρ ἑαυτῶν, συνεπείᾳ τῆς ἀνακοπῆς των, αἱ ἀνακόπτουσαι, ὡς πρὸς τὴν συζήτησιν τῆς οὐσίας, δὲν δύνανται νομίμως ν' ἀποκρούσωσι τὰ ἐξ αὐτῆς προκύπτοντα ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου τεκμήρια, διότι ἄλλως ἤθελεν ὠφελεῖσθαι δολίως ἐκ τῆς ἀπάτης, εἰς ἣν εἶχεν διὰ τῶν ἰδίων πράξεών των, ἐνέβαλον αὐτόν.

7 Ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς Δικαστικῆς ὁμολογίας, ὁ πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐπαγόμενος ὅρκος, ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτείνηται ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ὁμολογίας τοῦ πρὸς ὃν ἐπάγεται, ἢ δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὡς πρός τινα αὐτῆς μέρη ἅτινα ἀποδεικνύουν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπάγοντος. Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 17310 ἀπόφασις, φέρουσα.

Ἐπειδὴ ὀρθὴ ὡσαύτως εἶναι καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1382 ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ὡς πρὸς τὸ ταχθὲν θέμα τοῦ ὅρκου, ἤτοι ὀμνύω κλπ. ὅτι » τὸν Φεβρουάριον 1857, λαβὼν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἓν ἔγγραφον » περιέχον τοὺς τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας του ἐκ 40 στρεμμάτων χω- » ραφίων, ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ ἀντῷ προθυμεύσω χρήματα διὰ νὰ δανει-

» σθῇ, τὸ ἀπέδωκα πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν τὸ ἐκράτησα. » διότι ὁ λόγος. Ὁ ὑπαγορεύσας κατὰ τὸ ἄρθρ. 264 τῆς Πολ. Δικονομίας τὴν ἀρχὴν, ὅτι πρέπει νὰ γίνωσι δεκταὶ αἱ δικαστικαὶ ὁμολογίαι ἀδιαιρέτως, εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ διαιρῆται ἡ πίστις ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὴν ὁμολογίαν προκαλεῖ ὁ ἀντίδικος καὶ εἰς ἣν θέλει νὰ στηριχθῇ· ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἀναγκαίως ἰσχύει καὶ ὅταν τις προκαλῇ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν τοῦ ἀντιδίκου δι' ἐπαγομένου ὅρκου, ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἀποδείξεως, δηλαδὴ ἡ πίστις τοῦ ἐνόρκως ὁμολογοῦντος πρέπει νὰ μείνῃ ἀδιαίρετος ὡσαύτως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τοῦ ἐναγομένου μὴ ἀρνηθέντος, ἀλλ' ὁμολογήσαντος ὅτι ὁ ἐνάγων τῷ ἐνεχείρισε τὸ διεκδικούμενον ἔγγραφον, ὁ εἰς αὐτὸν ἐπαγόμενος ὅρκος, περὶ μόνου τοῦ μὴ ἀμφισβητουμένου τούτου γεγονότος ἦτον ἀλυσιτελὴς, ἡ δὲ πρόκλησις πρὸς τὸν ἐναγόμενον αὐτὸν, τοῦ νὰ ὁρκισθῇ κατὰ τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας του, ἤγουν ὅτι δὲν ἔλαβε τὸ ἔγγραφον ἤθελεν εἶσθαι ἐναντία τῆς ἠθικῆς. Μὴ ἔχοντος ὅθεν τοῦ ἐνάγοντος ἄλλο μέσον ἀποδείξεως, εἰμὴ τὴν πίστιν τοῦ ἐναγομένου, τοῦ ὁποίου δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου προκαλεῖ τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν, ἡ ἔνορκος τούτου ὁμολογία, ἤγουν ἡ πίστις αὐτοῦ πρέπει ἀδιαιρέτως νὰ παραδεχθῇ· τουτέστι, πρέπει νὰ διαλάβῃ τὸ ὅλον τοῦ ὑπὸ δίκην ἀντικειμένου καὶ ἰδίως τὸ ἀμφισβητούμενον ζήτημα τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὁ ἐναγόμενος αὐτὸς, καλῇ πίστει φερόμενος, ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβεν, ἀλλ' ἀπέδωκε.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΚΗ'.)

1 *Δήμαρχος.— Δημαρχικὸς Πάρεδρος (1)*

Εἰπόντες τινὰ ἀνωτέρω (φυλ. ΚΗ. σελ 445) προσθέτομεν ἐκ τῆς νο-

(1) Εὐρ. Τομ. 8. § 107 ἑπομ.

μολογίας ὅτι, δὲν εἶναι ἄκυρος ἡ κατάσχεσις ἀκινήτων, ὅταν ἀντὶ δημάρχου, προσελήφθη δημαρχικὸς πάρεδρος καὶ ἂν ὁ κλητὴρ δὲν βεβαιοῖ τὸ κώλυμα τοῦ Δημάρχου. ἀποφ. 149 τοῦ 1857 τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. ἐν τῇ Νομ. σελ. 5390.

6) Κωλυομένου τοῦ Δημάρχου καὶ τοῦ πρώτου Παρέδρου, δύνανται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν κατάσχεσιν οἱ μετ' αὐτοὺς ἐπόμενοι· ἡ σύμπραξίς των δὲ αὕτη ὑποτίθησι κωλυομένους ἐκείνους. (Ἀρθ. 958 πολ. δικ.) ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 337 τοῦ 1854 ἐν νομ. σ. 590ά.

γ. Οἱ εἰδικοὶ Πάρεδροι ἔχουσι δικαίωμα νὰ ἐκτιμῶσι κτήματα ἐφ' ὧν ἐνεργεῖται κατάσχεσις· ἴδε ἀπ. πολ. Ἀρ. Π. ὑπ' ἀριθ. 319 τοῦ 1855, σύμφωνον μὲ τὴν νομ. τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐπίσης ἀπέρριψε τὸ ἐφετεῖον τὴν πρότασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, περὶ τοῦ ὅτι μόνον ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Δημαρχικὸς Πάρεδρος ἔχουν τὴν ἁρμοδιότητα νὰ ἐπιχειροῦν πράξεις ἐκτιμήσεως, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ εἰδικοὶ Πάρεδροι, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 958 τῆς πολ. δικονομίας, οἱ εἰδικοὶ Πάρεδροι, οἵτινες κατὰ τὸν περὶ Δήμων νόμον εἶναι καὶ οἱ λοιποὶ Πάρεδροι, δὲν ἐξαιροῦνται ῥητῶς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνεργείας, ὁ δὲ λόγος ὅτι τὸ ἐκτιμηθὲν κτῆμα ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ παρέδρου δὲν κεῖται δεῖθεν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ παρέδρου τούτου, δὲν ἐπροτάθη ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος ἐφετείου, ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τὰς ἐνώπιον αὐτοῦ προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον προτείνεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅστις δὲν δύναται νὰ λάβῃ αὐτὸν ὑπ' ὄψιν κατὰ νόμον. (1)

δ. Οἱ εἰδικοὶ τῶν χωρίων πάρεδροι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμπράττωσι, κωλυομένου τοῦ δημάρχου, εἰς κατασχέσεις—ἡ ἀποφ. ὑπ. ἀριθ. 13238 τοῦ 1855 ἐφ. Ἀθ. φέρει.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ μόνον παρεδέχθη ἡ ἀνακοπὴ τὸ ἤδη ἐφεσιβλήτου κατά τε τῆς ἐκθέσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐνεργηθείσης κατασχέσεως τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ, συνίσταται εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν κατάσχεσιν ταύτην προσεκλήθη ὡς ἐκτιμητὴς ὁ εἰδικὸς Πάρεδρος τοῦ χωρίου Γαλατᾶ (ὅπου τὰ κατασχεθέντα κτήματά του κεῖνται) καὶ οὐχὶ ὁ Δήμαρχος ἢ ὁ Δημαρχικὸς Πάρεδρος τοῦ Δήμου,

(1) Πρλ. εὐρ. Τομ. 8 σ, 309 §. 107, ἑπ.

εἰς τὸν ὁποῖον ὑπάγεται καὶ τὸ χωρίον Γαλατὰ, καὶ ὅτι ὁ λόγος οὗτος ὡς νόμιμος συνεπάγει τὴν ἀκυρότητα καὶ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς καὶ τῆς κατασχέσεως, δὲν εἶναι ὀρθὸς, καθότι εἰς τὰ τῶν Παρέδρων ἄρθρα 45-48 τοῦ περὶ δήμων νόμου δὲν γίνεται τοιαύτη διάκρισις, ὅλοι δὲ τοῦ Δήμου ἢ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς διωρισμένοι Πάρεδροι ἐνεργοῦν, ἐν περιπτώσει κωλύματος τοῦ Δημάρχου, τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀνατεθειμένα εἰς αὐτοὺς ἔργα καὶ τὰ καθήκοντα, ἡ δὲ περὶ τούτων ἐνέργεια τοῦ ἑνὸς Παρέδρου δὲν εἶναι διακεκριμένη τῆς τοῦ ἄλλου, καὶ ὁ εἰδικὸς Πάρεδρος χαρακτηρίζεται μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα εἰδικὸς, ὡς ἐκ τοῦ τόπου ἢ τοῦ χωρίου τοῦ Δήμου, διορίζεται πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐνεργείας τῶν ὑποθέσεων τοῦ Δήμου καὶ τῆς ὑπηρεσίας· εἶναι ὅμως πάντοτε Πάρεδρος, καὶ ἑπομένως κωλυομένου τοῦ Δημάρχου, (ὡς καὶ ἐν τῇ προσημειωθείσῃ ἐκθέσει τοῦ εἰρημένου Δικαστικοῦ κλητῆρος ἀναφέρεται) ὁ εἰδικὸς Πάρεδρος θεωρεῖται ἁρμόδιος εἰς τὴν ἐνέργειαν πράξεων Παρέδρου ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ χωρίου, ὅπου νομίμως εἶνε διωρισμένος. Ὅθεν βάσιμος εἶναι ἡ ἔφεσις τοῦ Δημοσίου, μεταῤῥυθμιστέα ἡ β΄. διάταξις τῆς προσβαλλομένης πρωτοδίκου ἀποράσεως καὶ κατὰ συνέπειαν ἀπορριπτέα ἡ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1852 ἀνακοπὴ τοῦ Συμεῶνος Φίλου περὶ ἀκυρώσεως τῆς διαληφθείσης ἐκθέσεως καὶ κατασχέσεως.

ε. Δὲν δύναται ὁ ἀνακόπτων νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶταν ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν, ὅτι τὸ κώλυμα τοῦ Παρέδρου ἢ τοῦ Δημάρχου ἔπρεπε νὰ βεβαιοῦται ἐν τῇ ἐκθέσει. — Ἴδε τὴν 319 τοῦ 1855 ἀπόφασιν τοῦ Αρ. Π.

2 *Τί περιέχει τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον; (1)*

Ὁ Ἀρ. Πάγος (ἀπ. 204 τοῦ 56) ἐθεώρησεν ὡς σπουδαῖον ὅρον ὅτι τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ἂν ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμὸν δὲν ἀναδέχηται καμμίαν εὐθύνην διὰ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

3 *Κατασχετήριος ἔκθεσις (α).—Περιεχόμενον αὐτῆς.*

Περὶ τῆς κατασχέσεως ταύτης συντάσσει ἔκθεσιν ἥτις πρέπει νὰ

(α) Οἰκ. σ. 575 τ. 2. — Εὐρ. 8. §. 108. 123.

(1) 989 Πολ.

συντάσσηται ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς κατασχέσεως ἄλλως ἀκυροῦται, (ἀρ. 133 καὶ 201 πολ. δικ.) Οἱ Γάλλοι ἐκφράζονται οὐχὶ τόσον αὐστηρῶς (Καρ. Ζ. 2228. 2252 δὶς) ὡς καὶ ὁ Ρουσ. σελ. 99.

β. Ἐν τῇ ἐκθέσει ὁρίζει ὁ κλητὴρ τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἡμέραν (1) καὶ τὴν ὑπογράφει μετὰ τῶν παρόντων διαδίκων (2) τοῦ ἐκτιμητοῦ, οἵκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἔκθεσις πρέπει νὰ χρονολογῆται.

Εἶναι λοιπὸν ἐν γένει ἄκυρος ὁ πλειστηριασμὸς, ἂν εἰς τὴν τῆς κατασχέσεως καὶ ἐκτιμήσεως ἔκθεσιν δὲν προσδιορίζηται ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν γενήσεται ὁ πλειστηριασμὸς ἀπ. ΑΠ. 93 τοῦ 36.

γ. Ἡ βεβαίωσις τοῦ κλητῆρος ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει, ὅτι τὰ κατασχεθέντα εὑρέθησαν εἰς χεῖρας τοῦ καθ' οὗ ἐνηργήθη ἡ κατάσχεσις δύναται νὰ οὐδετερωθῇ διὰ τῆς ἐναντίας ἀποδείξεως καὶ χωρὶς νὰ προσβληθῇ ἡ ἔκθεσις ὡς πλαστή; Ναὶ, διότι ἡ ἔκφρασις τοῦ κλητῆρος δὲν δηλοῖ, εἰμὴ τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ κλητὴρ, τοῦ ὅτι δῆθεν ὑπῆρχον εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, τὰ κατασχεθέντα· δέα, ἥτις παραγομένη ἀπὸ εἰκασίας ἢ πληροφορίας ἄλλων, δύναται νὰ ἦναι ἐσφαλμένη. Ἀπόφ. 5316 τοῦ 1849 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν Νομ. σελ. 5025.

4 Γνωστοποίησις (3) τῆς ἐκθέσεως.

Ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης καὶ ὁ δήμαρχος ἢ ὁ ἀναπληρῶν αὐτὸν Πάρεδρος (Ρουσ. σ. 102) δὲν ἦσαν παρόντες κατὰ τὴν κατάσχεσιν, γνωστοποιεῖ αὐτὴν παραχρῆμα αὐτούς τε (4) καὶ τῷ ὑποθηκοφύλακι. (Ἀρθ. 959 καὶ 960 πολ.

(1) Ἡ ἡμέρα αὕτη δύναται καὶ διὰ χωριστοῦ ἐγγράφου, κοινοποιουμένου τῷ ὀφειλέτῃ, νὰ ὁρισθῇ· ἀρκεῖ νὰ τηρῶνται οἱ περὶ κοινοποιήσεως τύποι καὶ προθεσμίαι. Ἀπ. πολ. ΑΠ 245 τοῦ 53. κυροῦσα τὰς ὑπ' ἀριθ. 1090 (τοῦ 51) 192 καὶ 464 τοῦ 53 ἀπ. τοῦ Ἐφ. Ναυπλ.

(2) Ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ὀφειλέτου ἐν τῇ ἐκθέσει καλύπτει τὰς ἐν αὐτῇ ἀκυρότητας Οἰκ. §. 292 σημ. 8. Ἄλλως οἱ Γάλλοι (Καρ. Ζ. 2250) καὶ ὁ Ρουσ. σελ. 100 ἐν ἀρχῇ.

(3) Οἰκ. σ. 576. εὑρ. κατάσχεσιν §. 129.

(4) Διατὶ εἰς τὸν Δήμαρχον; ἡ παράλειψις αὐτῆς δὲν ἐπιφέρει ἀκυρότητα. Οἰκ. §. 292 σημ. 9. Καρ. Ζ. 2252 ἄλλον λόγον ἀποδίδει ὁ Ρ. σ. 102.

δικ.) τούτῳ μὲν, ἵνα ἐμποδισθῶσι, διὰ τῆς ἄνευ ἀναβολῆς ἐγγραφῆς τῆς εἰς τὸκατάλληλον βιβλίον, ἄλλαι κατασχέσεις καὶ ἐγγραφαὶ ὑποθηκῶν (1) ὑποκειμένου εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ παραλείψαντος τὴν γνωστοποίησιν ταύτην (960 πολ.) ὑπαλλήλου, τῷ ὀφειλέτῃ δὲ, διότι στερεῖ αὐτὸν πάσης ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ πράγματος, ὥστε ἡ παράλειψις τῆς πρὸς αὐτοὺς γνωστοποιήσεως φέρει ἀκυρότητα.

6. Ἡ γνωστοποιησις αὕτη καλὸν εἶναι νὰ ἐκτελῆται δι' ἐπιδόσεως ἀντιγράφου τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναγκαῖον· οἱ Γάλλοι αὐστηρότεροι· Καρὲ ζ. 2266 ἐπ. 2254.

4. *Προκήρυξις (2) τοῦ πλειστηριασμοῦ.*

Οὗτος γίνεται ἐπὶ ἀκινήτων μὲν κατωτέρας τῶν 1000 δρ. ἀξίας μετὰ 4 ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, ἐπὶ ἀκινήτων δὲ ἀνωτέρας ἀξίας, μετὰ 8. ἑβδομάδας. (Πολ. 965 966). Τὰ κατωτέρας λοιπὸν τῶν 1000 δρ. ἀξίας ἀκίνητα πλειστηριάζονται μετὰ παρέλευσιν 4 ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, τὰ ἀξίζοντα δὲ χιλίας δραχμὰς ἢ ἀνωτέρω, μετὰ παρέλευσιν 8. ἑβδομάδων. Α. Π. 283 τοῦ 57. καθ' ἣν ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτου ἀξίας 1000 δρ. δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως 8 ἑβδομάδων ἀπὸ τῆς κατασχέσεως, διότι τότε μόνον ὁ πλειστηριασμὸς γίνεται μετὰ 4 ἑβδομάδας, ὅταν ἡ ἀξία τοῦ κτήματος δὲν φθάνῃ τὰς χιλίας δρ. (965 πολ) Ἀπ. πολ. ΑΠ. 283 τοῦ 1857, ἀναιρ. τὴν 488 τοῦ 1857 ἐφ. Ναυπλ.

6) Ὅταν τοῦ κατασχεθέντος κτήματος ἡ ἀξία εἶναι ἐλάσσων τῶν δρ. 1000 πλειστηριάζεται μετὰ 4 ἑβδομάδας ἀπὸ τῆς κατασχέσεως· (965 πολ. δικ.) Τὸ δὲ 957 ἄρθρον δὲν ἀπαιτεῖ ἄλλην ἐκτιμησιν παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δημάρχου γενομένην. — Ἀπ. πολ. ΑΠ. 104 τοῦ 1855, κυροῦσα τὴν 10860 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

γ.) Προηγεῖται τοῦ πλειστηριασμοῦ προκήρυξις ἐπιμελείᾳ τοῦ δανειστοῦ, διὰ κλητῆρος γινομένη, δι' ἧς γνωστοποιεῖται δημοσίως ὁ χρόνος (ἡμέρα καὶ ὥρα) καὶ ὁ τόπος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὡς καὶ ὁ ὑπάλληλος, ἐφ' οὗ μέλλει οὗτος νὰ ἐνεργηθῇ (957 πολ) Πρλ. Οἰκ. § 285 σημ. 5. α—γ.

(1) Ῥουσ. σ. 102
(2) Οἰκ. σ. 576. εὐρ. λεξ. κατσχ. §. 109 ἐπ.

ε.) Ἡ προκήρυξις αὕτη γίνεται κατὰ τὴν ἄνω ῥηθεῖσαν διαφορὰν τῆς ἀξίας τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων ἢ ἅπαξ καὶ 3 τοὐλάχιστον ἑβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἢ δὶς, ἡ μὲν μία 6 τοὐλάχιστον ἑβδομάδας ἢ δὲ ἄλλη 8—14 ἡμέρας πρὸ αὐτοῦ· ὁ τύπος δ' αὐτῆς τριπλοῦς ἐστὶ, κήρυξις, τοιχοκόλλησις, γνωστοποίησις δὶ ἐφημερίδος (Πολ. 968. οἰκ. Τομ. 2 σελ. 577 καὶ σημ§ 285 μ. 5. δ.

5 Ἴδαμεν δὲ ἰδίως τὰ περὶ τῶν τριῶν αὐτῶν μέσων τῆς προκηρύξεως· ὅθεν κηρύττεται ὁ πλειστηριασμὸς ἐν ᾧ δημοσίως πωλοῦνται τὰ κτήματα.

5) *Τοιχοκόλλησις (1)*

Τοιχοκολλᾶται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν ἁρμοδίων Εἰρηνοδικῶν πρόγραμμα περιέχον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀντίγραφον τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, τοὺς ὅρους τῆς πωλήσεως (Πρλ. Οἰκ. § 292 σημ. 16) καὶ τὴν πρώτην προσφοράν, τὸ μέγεθος τῆς ὁποίας ἐξήρτηται ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ δανειστοῦ. Διάταξις τῆς 21 Ὀκτω. 1836 προϋπολογοῦσα κατὰ τοῦτο τὸν § 4 τοῦ 969 ἄρθρ. Καρ. ζ. 2348.

Οἰκίαν (968 πολ.) τῶν Εἰρηνοδικῶν λέγων ὁ νόμος ἐννοεῖ τὸ κατάστημα, ὅπου (1) συνεδριάζουσι (Boit Αρ. 234 ἐδ. 2 Ῥουσ. σ. 103 § 292 σημ. 14) Ἁρμόδιοι δὲ εἰρηνοδίκαι εἰσὶν οἵ τε τοῦ τόπου ἔνθα τὰ κατασχεθέντα κεῖνται, καὶ ἡ τῆς Πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ Νομοῦ.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νομοθέτου θεωρεῖται ἀναγκαία ἡ τοιχοκόλλησις εἰς τὴν κατοικίαν ὅλων τῶν εἰρηνοδικῶν τῆς Πρωτευούσης τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ Νομοῦ ἐὰν ἦνε δύο ἢ τυχὸν καὶ πλείονες. Ὅρα Ῥουσ. σ. 104 Καρ. ζ. 2252.

Κατὰ τὰ ἄρθρα 875 καὶ 970 τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἀπαιτεῖται πρόσληψις μαρτύρων πρὸς πιστοποίησιν τῆς τοιχοκολλήσεως.—Ἡ ἀπόδειξις αὕτη γίνεται διὰ μαρτυρικοῦ τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν κλητῆρος. Ἀπ' πολ. ΑΠ. 155 τοῦ 53, κυροῦσα τὴν 14109 ε. ἐφ. Ἀθ.

Τὰ περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ προγράμματα (968. 894 Πολ· δίκ.) νομίμως τοιχοκολλῶνται εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀντικλήτου τοῦ διαδί-

(1) Οἰκ. Τομ, 2. σ. 577 εὐρ. λ. πλειστ. §. 6.—κτάσχεσις 1712.
(2) Πρ. Καρ. ζ· 2295 2287 δίς.

κου, ὅστις λείπει ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος, καθότι ὁ νόμος δὲν ὁρίζει εἰδικώτερόν τι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, ἀφοῦ μάλιστα δὲν γίνεται πρότασις, ὅτι ὁ ὀφειλέτης εἶχε τουλάχιστον ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατοικίαν· ὡς ἐκ περισσοῦ ἴδε Dictionnaire. Dalloz mot domicile§. 79.

Ἐκτὸς δὲ τούτου τὰ ἄρθρα 959 καὶ 968 τῆς Πολ. δικ. δὲν τροπολογοῦσι τὴν γενικὴν ἀρχὴν τοῦ νόμου περὶ τῆς εἰς τὸν ἀντίκλητον κοινοποιήσεως τῶν ἐγράφων ἀπορ. ἐφ. Αθ. 13567 τοῦ 1856.

Πῶς βεβαιοῦνται αἱ εἰς τὰ δικαστικὰ καταστήματα κοινοποιήσεις τῶν κατασχέσεων, ἤτοι ἀπαιτεῖται ἔγγραφον περὶ τούτου τοῦ ἁρμοδίου γραμματέως, ἢ ἀρκεῖ ἔκθεσις τοῦ κλητῆρος; ἡ δευτέρα σκέψις τῆς ὑπ' ἀρ. 221 τοῦ 1854 ἀπ. τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. ἔχει οὕτως.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 875 τῆς Πολ. Δικον. περὶ πάσης πράξεως ἀφορώσης τὴν ἐκτέλεσιν συντάσσεται ἀπὸ τοῦ κλητῆρος ἔκθεσις ὑπογραφομένη ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν παρόντων διαδίκων καὶ ὑπὸ μαρτύρων, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 140 καὶ ἐπ. προκειμένου περὶ ἐκδόσεως καὶ κοινοποιήσεως, ὁ κλητὴρ συντάσσει ἀποδεικτικὸν καὶ εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ ὅταν ἦνε ἀναγκαῖον προσλαμβάνει μόνον μάρτυρας πρὸς βεβαίωσιν τοῦ πράγματος καὶ κατὰ τὸ ἄρθρον 162 τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ οἱ κλητῆρες ἐνεργοῦσιν εἰς Πολ. ὑποθέσεις κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅθεν τὸ ἄρθρον 426 §. 5. τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ δὲν ἀφορᾷ τὰς ὑπὸ τοῦ κλητῆρος γενομένας τοιχοκολλήσεις, εἰμὴ τὰς ὑπὸ τοῦ ἰδίου Γραμματέως γινομένας, ἑπομένως οἱ κλητῆρες τοιχοκολλοῦντες αὐτὰ εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν Δικαστηρίων, πρὸς βεβαίωσιν τῆς πράξεώς των ταύτης, δύνανται καὶ ὀφείλουν μάλιστα νὰ προσλάβωσι μάρτυρας· ἑπομένως ἡ ἔνστασις τοῦ ὅτι δὲν προσάγεται βεβαίωσις τῶν Γραμματέων περὶ τῆς εἰς τὰ ἀκροατήρια τῶν Εἰρηνοδικείων τοιχοκολλήσεως, δὲν εἶναι βάσιμος.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . .	Δρ. 12.	Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ
Ἐνταῖς Ἐπαρχίαις .	» 13.	Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	» 16.	Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

α') Νομολογία Ἀρείου Πάγου 1) Ἔγκυρον τῆς ὑποθήκης, καί τοι μη περιγραφομένων τῶν ἐπικειμένων. 2) Παραδεκτὸν ἐνστάσεων μὴ ἐκκαθαρισμένων. 3) ἑτερότης τοῦ διαφέροντος καὶ τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος ὡς πρὸς τὸ δεδικασμένον. 4) Ἔγκυρον τῶν προδικαστ. πράξεων δικηγόρου, ἐνεργοῦντος ὡς πληρεξουσίου εἰς ἄλλην ἕδραν Δικαστηρίου παρὰ τὴν τοῦ ἁρμοδίου ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως. β) Νομολ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν. 1) Ἁλικαὶ ὡς Δημόσια νομήματα θεωρούμεναι. 2) Ἀκυρότης τῆς συναλλαγματικῆς, μεταβιβασθείσης ἐν τῷ τόπῳ τῆς πληρωμῆς. 3) Ἰσχὺς τῆς πολ. Δικονομίας ἐπὶ διαδικασίας ἐνώπιον τῶν προξενείων. 4) ἀγωγὴ περὶ διαζυξεως. Νομ. ἀμφ. τῶν Ἐφετείων. 6) Δημοσίευσις προγράμματος. 7) Γνωστοποίησις αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐννυποθήκους. 8) Κύρωξις πλειστηριασμοῦ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17179 ἀποφάσεώς του, καταχωρηθείσης ἐν τῇ Νομ. Μελίσσῃ (φυλ. ΚΗ'.) ἀποφάσισεν, ὅτι πρὸς τὸ κῦρος τῆς ὑποθήκης ἀπαιτεῖται ἡ περιγραφὴ ἑνὸς ἑκάστου τῶν ὑπεγγύων ἀκινήτων κτημάτων ὑποκειμένων καὶ ἐπικειμένων. Τὸ δὲ τοῦ Ἀρείου Πάγου, αἰτηθείσης ἀναιρέσεως κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ἀπεφάσισε τὸ ἐναντίον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 173 ε. ε. ἀποφάσεώς του, φερούσης.

Ἐπειδὴ, συμφώνως μὲ τοὺς Νόμους 21. (13. 7.) 29 § 2 αὐτόθι (20. 1.) καὶ τὸ 26 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου, ἡ ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη περιλαμβάνει καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσαν οἰκοδομὴν, καὶ ἂν ῥητῶς περὶ αὐτῆς δὲν γίνεται μνεία εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης, διότι κατὰ τὰ 7. 8. καὶ 9. ἄρθρα τοῦ περὶ διακρίσεως κτημάτων Νόμου ἡ οἰκοδομὴ εἶναι παρακολούθημα, καὶ τὸ 80 ἄρθρον τοῦ περὶ ὑποθηκῶν ἀπαιτεῖ οὐχὶ τῶν παρακολουθημάτων ἀλλὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κυρίου ἀντικειμένου τῆς ὑποθήκης, ὅπερ εἶναι τὸ οἰκόπεδον (Κ. 27. Ἀρμ. Τιτλ. Β. Βιβλ. Α. Ν. 7. § 10. 71. 41. 1. § 29. 30. Εἰσηγ. 2. 1.) Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Δικαστήριον τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη, ὅτι ὁ Βοῦρος δὲν ἔχει ὑποθήκην ἐπὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται οἰκίας στηριχθὲν οὐχὶ εἰς τὸν λόγον, ὅτι περιορίσας αὐτὴν εἰς τὸ οἰκόπεδον, τὴν ἀποθήκην καὶ τὰ λοιπὰ αὐτῆς παραρτήματα ἀφῆκε τὴν οἰκίαν ἐλευθέραν, ἀλλ' εἰς τὴν σκέψιν, ὅτι εἰς τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης τούτων δὲν μνημονεύεται ἡ οἰκία, οὕτω δὲ ἀπήτησε, διὰ τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα τοῦ Βούρου, προσὸν μὴ ἀναγκαῖον καὶ παρεβίασε τοὺς προσημειωθέντας περὶ ἐγγραφῆς καὶ ἐκτάσεως τῆς ὑποθήκης Νόμους, διὰ τῆς ψευδοῦς ἑρμηνείας καὶ ἐσφαλμένης ἐφαρμογῆς αὐτῶν, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ὁ κανών, ὃν ὁ ἀναιρεσείων ἐπικαλεῖται, ἡ δὲ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ καὶ ψευδὴς ἑρμηνεία νόμου πολιτικοῦ δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἐδ. 7. τοῦ 807. ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

2) Ἐνστάσεις μὴ ἐκκαθαρισμέναι δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, προκειμένου περὶ ἀνακοπῆς Διοικητικῆς ἐκτελέσεως; Ναί,—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 163 τῆς 6 Ἰουνίου ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὰ ἄρθρα 871 καὶ ἑπόμενα τῆς Πολ. Δικ. προβλέπουσι καὶ κανονίζουσι τὰς ἔριδας περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 854—856 τῆς ἰδίας Δικ. οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀναφυομένας ἔριδας κατὰ τὴν Διοικητικὴν ἐκτέλεσιν, ἥτις δὲν ἀναστέλλεται μὲν διὰ τῶν παρὰ τοῦ ἀνακόπτοντος προτεινομένων ἐνστάσεων, καὶ δύναται ἀκωλύτως νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλὰ καθὸ δυναμένη νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκ-

τελεστοῦ τίτλου, ἐπὶ ἁπλῷ ἐγγράφῳ, ἐμφαίνοντι ἐκκαθαρισμένας τὰς τοῦ Δημοσίου ἀξιώσεις, δὲν ὑτόκειται εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς καὶ αὐστηρὰς τοῦ ἄρθρου 871 διατάξεις, ἄρα τὸ Ἐφετεῖον παραδεχόμενον, ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης ὁ Νικόλαος Ἀνδρέου δὲν ἠδύνατο νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν, ὅτι δὲν ἦτο ὑπόχρεως νὰ ἀποδώσῃ τὰς δραχ. 2008, ἃς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δημοσίου εἰσέπραξε, διότι τοῦ ἀφῃρέθησαν παρὰ κλεπτῶν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ ἔνστασις αὕτη δὲν ἦτο ἐκκαθαρισμένη καὶ καθὸ τοιαύτη ἀπαράδεκτος κατὰ τύπον, παρανόμως ἐπεξέτεινε τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 861 κλπ. τῆς Πολ. Δικ. αἵτινες εἰσὶν οὐσιώδεις, καὶ ἡ παραβίασις αὐτῶν ἐπιφέρει ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως.

3) Τὸ διαφέρον θεωρεῖται ὡς ταὐτὸν τῇ ἀξίᾳ τοῦ πράγματος, ἑπομένως, ἀποτυχούσης τῆς περὶ ἀποτίσεως αὐτοῦ ἀγωγῆς τοῦ στερηθέντος πράγματος, ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος ἡ περὶ τοῦ διαφέροντος ἑτέρα ἀγωγὴ αὐτοῦ, συνεπείᾳ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δεδικασμένου; οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 155 τῆς 25 Ἰουνίου ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὑπὸ 30 Βρίου 1852 ὑπ' ἀρ. 200 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Κάρπου ὁ Παν. Παπαστράτης ἀναιρεσείων ἐκίνησεν ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Εἰρηνοδικείου ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Παναγιώτη Νίκα ἀναιρεσιβλήτου, ζητῶν ν' ἀποζημιωθῇ παρ' αὐτοῦ μὲ 130 δρ. τὴν ἀξίαν τῆς ἵππου, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπώλησεν αὐτὸς, ἐνῷ ἦτο κλοπιμαία, καταληφθεῖσα ἔπειτα ὑπὸ τοῦ κυρίου της, συνδρομῇ τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς· τὸ δὲ εἰρημένον εἰρηνοδικεῖον διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 200 ἀποφάσεως ἀπέβριψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Π. Παππαστράτου κατὰ τοῦ Π. Νίκα, ὡς ἀνυπόστατον, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ ἵππος δὲν ἦτο κλοπιμαία, ὅτι ὁ Π. Νίκας δὲν τῷ ἐπώλησεν ἐν γνώσει ἀλλότριον πρᾶγμα καὶ ὅτι ὤφειλεν ὁ ἐνάγων νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ καταλαβόντος τὴν ἵππον, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ δικαστικῶς ἂν ἦναι ἢ οὐ κύριος αὐτῆς.

Μετὰ ταῦτα δὲ ὁ αὐτὸς Π. Παπαστράτης ἐκίνησε τὴν ἀπὸ 13 Βρίου 1852 ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Ἰωάννου Μπουγάδη καὶ τοῦ Παναγ. Νίκα, ἐνώπιον τῶν ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικῶν, ἀπαιτῶν νὰ ὑποχρεωθῶσιν ἀλληλεγγύως νὰ τὸν ἀποζημιώσωσι μὲ 380 δραχ. μετὰ τοῦ τόκου ἀπὸ

τῆς ἀγωγῆς, διὰ τὸ τίμημα τῆς ἵππου 130 δρ. διὰ τὰ ὀφέλη, ὧν ἐστε ρήθη ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ κτήνους 150 δραχ. καὶ δι' ἔξοδά του 100 δρ. ἐπὶ λόγῳ ὅτι τὸν ἠπάτησαν, ὁ μὲν Νίκας παραστήσας ὡς ἰδικόν του τὸ πωληθὲν εἰς αὐτὸν κτῆνος, ὁ δὲ Μπουγάδης ἀφαιρέσας αὐτὸ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας του ὡς εἰς αὐτὸν ἀνῆκον· ὅθεν τὸ ἐν Σπάρτῃ Πρωτοδικεῖον παρανόμως ἀπέρριψε καθ' ὁλοκληρίαν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 639 καὶ 1856 ἀποφάσεώς του τὴν διαληφθεῖσαν τελευταίαν ἀγωγὴν τοῦ Π. Παπαστράτου καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Π. Νίκα ὡς δεδικασμένην, διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Κάμπου ὑπ' ἀριθ. 200, διότι ἂν ἡ δίκη ἦτο μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου, δὲν περιεστρέφετο ὅμως εἰς τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον καθ' ὅσον διὰ μὲν τῆς πρώτης ἀγωγῆς του ἐζήτησε μόνον τὸ τίμημα τοῦ κτήνους 130 δρ. διὰ δὲ τῆς δευτέρας ἐζήτησεν ὁ ἀναιρεσείων ἀποζημίωσιν ἐκ 380 δραχ. ὡς προεβρέθη, ὥστε εἶνε δεδικασμένη μόνη ἡ ἀπαίτησις τῶν 130 δρ. καὶ κατὰ τοῦτο μόνον εἶναι νόμιμος ἡ ἀπόφασις.

4) Ἔχουσι κῦρος αἱ ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργηθεῖσαι πράξεις ὑπὸ δικηγόρου, ὡς πληρεξουσίου, ἐνεργοῦντος εἰς ἕδραν δικαστηρίου ἄλλου ἢ τοῦ μέλλοντος δικάσαι τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν τὰς πράξεις ταύτας οἱ ὑπὲρ ὧν ἐνηργήθησαν ἀποδέχωνται κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου; Ναὶ —κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 168 τῆς 6 Ἰουλίου ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 570 ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ εἰρημένοι ἀναιρεσείοντες ἐπεβεβαίωσαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ὅτι ὁ Δικηγόρος Κιάππες εἶχε παρ' αὐτῶν ῥητὴν καὶ εἰδικὴν ἐντολὴν νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀνακοπήν των, τὴν ὁποίαν παρεδέχοντο καὶ ὑπεστήριζον, ἄρα ὄντος τοῦ Δικηγόρου Κιάππε ἐκ τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα κατὰ νόμον δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν ἐν ὀνόματι τῶν ἐντολέων των τὰς διαδικαστικὰς τῆς προδικασίας πράξεις, καί τοι μὴ διοριζομένου παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ, ὅπερ ἔμελλε νὰ δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ὑποτιθεμένης κατὰ νομικὴν πρόληψιν τῆς κατὰ τὴν προδικασίαν πληρεξουσιότητος (ἀριθ. 91 καὶ 92 Πολ. Δικ.) ἡ ἀναγνώρισις τῶν ἀνακοπτόντων τῆς

πράξεως τοῦ πληρεξουσίου των ἰσοδυναμεῖ μὲ ῥητὴν ἐντολήν, καὶ παρανόμως τὸ Ἐφετεῖον τοῖς ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποδείξωσιν αὐτὸ τοῦτο, ὅπερ οὗτοι ὡμολόγουν καὶ παρεδέχοντο, ὅθεν κατὰ τὸ προδικαστικὸν τοῦτο μέρος ἡ ὑπ' ἀριθ. 570 ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα, καὶ κατὰ συνέπειαν συναναιρετέα καθίσταται καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 123 δι' ἧς ἐκηρύχθη ἄκυρος ἡ ἀνακοπὴ δι' ἔλλειψιν πληρεξουσιότητος τοῦ Δικηγόρου Κ. Ἅππε, καθὸ παραβιάζουσαι τὰς εἰρημένας περὶ ἐντολῆς οὐσιώδεις διαταξεις τῆς Πολι Δ.κ. δὲν εἶναι δὲ ἀληθὲς, ὡς διατείνεται ὁ Ν. Παναγιώτης, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τῶν εἰρημένων ἐκηρύχθη ἄκυρος, διότι δὲν ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις, καθότι ἡ ἔνστασις αὕτη ἀπερρίφθη ῥητῶς διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 570 ἀποφάσεως, ἡ δὲ 123 δὲν ἐμπεριέχει διάταξιν παραδεχομένην αὐτήν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

1) α) Αἱ ἁλικαί, κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν δίκαιον, ἠδύναντο νὰ ὦσιν ἀντικείμενα ἰδιωτικῆς κτήσεως; Ναί.—β) Ἀλλὰ κατὰ τοὺς κειμένους παρ' ἡμῖν Νόμους, τῶν ἁλικῶν λογιζομένων ὡς Βασιλικῶν νομημάτων, τὸ ἐπ' αὐτῶν, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὀθωμανικοῦ Δικαίου, κεκτημένον δικαίωμα ἀπόλλυται; — Οὐχί.

β) Ἀπαγορευθείσης δὲ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων ὑπὸ ἰδιωτῶν, δυνάμει τοῦ περὶ ἁλικῶν Νόμου τοῦ 1833, ὁ ἰδιώτης δύναται νὰ ἐξασκήσῃ τὸ ἐπὶ τῆς ἁλικῆς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ Ὀθωμανικοὺ Δικαίου κεκτημένον δικαίωμα; —Οὐχί.

γ) Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ Δημοσίου;—Ναί.

Τὰ ζητήματα ταῦτα, λύει, ὡς ἀνωτέρω; ἡ ὑπ' ἀριθ. 17326

ἀπόφασις, παραδεχομένη καὶ τὰς σκέψεις τῆς τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 966 τοῦ 1858 ἔτους.

Πρὸς διαφώτισιν δὲ τῆς λύσεως τῶν προκειμένων ζητημάτων, παρενείρομεν ἐνταῦθα τὴν σημείωσιν, ἐκ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως ἀρυσθεῖσαν, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ἰδιοποίησιν τῆς ἁλικῆς στηρίζεται εἰς τὴν ἀρχὴν, καθ' ἣν τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα ὑφίστανται, πρὸς τὸ κοινὴ συμφέρον, περιορισμόν τινα ἐν τῇ Πολιτείᾳ, ἥτις δύναται ἐντεῦθεν νὰ ἀπαλλοτριοῖ τὸν πολίτην ἀπὸ τῆς περιουσίας του, λόγῳ δημοσίου συμφέροντος, ἐπὶ ἀποζημειώσει.

Ἐπειδὴ οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Δημοσίου, περὶ τοῦ ὅτι αἱ ἁλικαὶ, κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἰσχύοντας ὀθωμανικοὺς νόμους, ἦσαν κτήματα μὴ ἐμπορεύσιμα ἀνήκοντα εἰς τὸ Δημόσιον ὡς περιουσία τῆς Πολιτείας (respublicas) καὶ ὅτι ἡ ἐτίδικος ἁλικὴ, ὡς δημόσιον κτῆμα εἶχεν ἐνοικιασθῇ ἀπὸ τὸν Παχάρνικον Κονδύλην, ἐξελέγχονται ἀνυπόστατοι ἔκτε τοῦ παρὰ τῶν ἐφεσιβλήτων προταχθέντος Φιρμανίου τοῦ 1815 ὀθωμανικοῦ ἔτους, κατὰ τοὺς εἰς τὴν α' καὶ γ' αἰτιολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκτιθεμένους λόγους, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὰς προτάσεις τοῦ Δημοσίου ἐπισυνημμένου Φετφᾶ, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸ Δημόσιον ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐκδοθέντος παρὰ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σεχ-ἰλ-ἰσλάμη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 11 Ῥεβιοὺλ-ἀχὶρ 1275 ἐξ οὗ ἐξάγεται, ὅτι κατὰ τοὺς ὀθωμανικοὺς νόμους αἱ ἁλικαὶ θεωρούμεναι ὡς παράρτημα ἢ παρακολούθημα τῶν παρακειμένων ἰδιωτικῶν γαι ῶν, δύνανται νὰ ἦ ε ἰδιωτικὴ ἰδιοκτησία, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύνανται παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου νὰ ἀ παλλοτριωθῶσιν· αἱ ἀρχαὶ δ' αὗται ἰσχύουσι καὶ ὅταν ἰδιοκτήτης τῆς ἁλικῆς εἶναι κοινότης, ἥτις ἄνευ ὡρισμένων καὶ εἰδικῶν τύπων ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθέσῃ πᾶν ἀκίνητον αὐτῆς κτῆμα.

Ἐπειδὴ καὶ ἐὰν ἡ ἐπίδικος ἁλικὴ, ἐπὶ τοῦ Αἰγιαλοῦ κειμένη, ὡς ἰσχυρίζεται τὸ δημόσιον, ἠδύνατο διὰ τὸν λόγον τοῦτον νὰ θεωρηθῇ κατὰ τοὺς νῦν παρ' ἡμῖν ἰσχύοντας νόμους ὡς δημόσιον κτῆμα, τὸ νῦν ἐκκαλοῦν δημόσιον δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τοὺς νόμους τούτους κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, διότι τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος,

ὅπερ ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς ἀξιοῦσιν οἱ ἐφεσίβλητοι, ἀπεκτήθη κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτῶν, πρὸ τῆς δημοσιεύτεως καὶ τῆς ἰσχύος τῶν νόμων τούτων, ἂν δὲ ἐπί τῇ βάσει αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀποκτηθῇ δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ ἁλικῶν, δὲν καταργοῦνται ὅμως καὶ τὰ πρὸ τοῦ νόμου κεκτημένα δικαιώματα τῶν κυρίων τῶν ἰδιωτικῶν ἁλικῶν.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς προεκτεθέντας καὶ διὰ τοὺς εἰς τὰς σχετικὰς ὀρθὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐκτιθεμένους λόγους, μὴ ἔχοντος τοῦ δημοσίου νόμιμον τίτλον πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ τῆς κυριότητος δικαιώματος ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς, εἶναι ἀβάσιμος ἡ παρ' αὐτοῦ προτεινομένη ἔνστασις τῆς δεκαετοῦς κτητικῆς παραγραφῆς, καὶ τὸ δημόσιον δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ Πουβλικιανῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν ἀπεναντίας δύνανται ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἐξασκήσωσιν οἱ ἐφεσίβλητοι καὶ ἐνάγοντες, ἀποδεικνύοντες τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῶν περὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἀξιουμένου ἰδίου δικαιώματος τῆς κυριότητος ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς.

Ἐπειδὴ, ἰσχυριζομένου τοῦ δημοσίου, ὅτι ἡ ἐπίδικος ἁλικὴ συγκαταλεγομένη μεταξὺ τῶν Βασιλικῶν νομημάτων, δὲν δύναται νὰ παραχωρηθῇ εἰς τοὺς ἐνάγοντας· καὶ νῦν ἐφεσιβλήτους, τούτων δὲ ἀποδεχθέντων τὴν ὁριστικὴν διάταξιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὸς ὁ προεκτεθεὶς ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου, ἕπεται ὅτι τὸ δημόσιον εἶναι ὑπόχρεων εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, συμφώνως μὲ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ διαλαμβανομένην ἐπιβοηθητικὴν αἴτησιν τῶν ἐναγόντων, τοῦ νὰ καταδικασθῇ τὸ δημόσιον εἰς τὸ νὰ ἀποζημιώσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς πληρωμῆς τῆς ἀξίας τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς, ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ δημοσίου, εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ τὴν αὐτὴν ἁλικὴν, ὅπερ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἁπλῆ ἐκ μέρους τῶν ἐναγόντων προσφορὰ πρὸς τὸ δημόσιον περὶ ἐκουσίας πωλήσεως τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, καθ' ἃ ἰσχυρίζεται διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν προεκτεθεῖσαν καὶ τὴν σχετικὴν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως αἰτιολογίαν, ὀρθῶς διετάχθη ἡ διὰ πραγματογνωμόνων ἐξεύρεσις τῆς ἀξίας τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς.

Τῶν δὲ Πρωτοδικῶν ἡ ἀπόφασις φέρει ὡς ἑξῆς.

Ἐπειδὴ (ἐκ τῶν προεκτεθέντων) ἔπεται, ὅτι οἱ ἐνάγοντες ἔχουσι τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν, ἡ αἴτησις ὅμως αὐτῶν εἰς πρὸς τὴν παραχώρησιν τῆς ἁλικῆς εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι διὰ νόμου τοῦ 1833 αἱ ἁλικαὶ ἐθεωρήθησαν ὡς Βασιλ. Νομήματα.

Ἐπειδὴ, καίτοι χαρακτηρισθεισῶν διὰ νόμου τῶν ἁλικῶν, ὡς νομημάτων Βασιλικῶν, τὸ Δημόσιον ὀφείλει ὡς τοὺς ἐνάγοντας τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιδίκου ἁλικῆς, καθόσον, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Νόμου, εἶχον κεκτημένα δικαιώματα ὡς δικαιοπάροχοι τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τῆς ἁλικῆς ταύτης.

2) Συναλλαγματικὴ, ἐκδοθεῖσα εἰς ἰδίαν τοῦ ἐκδότου διαταγὴν, μεταβιβασθεῖσα δὲ ὑπ' αὐτοῦ εἰς τρίτον ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀποδοχῆς ἤτοι τῆς πληρωμῆς, φέρει τὰ προσόντα ἐμπορικοῦ συναλλάγματος; οὐχί—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17358. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὅταν ὁ ἐκδότης ἐκδίδῃ συναλλαγματικὴν εἰς τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ διαταγὴν, δὲν ὑπάρχει, ἀκριβῶς εἰπεῖν, συνάλλαγμα, διότι ὁ ἐκδότης δὲν δύναται νὰ συναλλαχθῇ πρὸς ἑαυτὸν, τελειοποιεῖται δὲ ἡ συναλλαγματικὴ αὕτη, καθ' ἣν στιγμὴν μεταβιβασθῇ εἰς τὸν δίδοντα τὸ ἀντίτιμον ἢ τρίτον τινὰ, δι' ὀπισθογραφήσεως, ἥτις, καθὸ τελειοποιοῦσα τὴν συναλλαγματικὴν ταύτην, θεωρεῖται ὡς μέρος ἀπαρτίζον τὴν συναλλαγματικὴν (Pardessus ἄρθ. 339.)

Ἐπειδὴ, μὴ ὑπάρχοντος συναλλάγματος πρὸ τοῦ τοιούτου ἀπαρτισμοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ οὐδ' ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ ἂν διαφέρῃ ὁ τόπος τῆς ἐκδόσεως ἀπὸ τὸν τῆς ἀποδοχῆς, ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἄρθρου 110 τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ἀπαιτουμένη ἀποστολὴ χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῆς συναλλαγματικῆς, ἤτοι κατὰ τὴν μεταβίβασιν δι' ὀπισθογραφήσεως, ὅπερ ὅμως δὲν συμβαίνει, ὅταν ἡ μεταβίβασις γίνεται ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ τῆς πληρωμῆς, διότι τὸ ἀντίτιμον τῆς συναλλαγματικῆς λαμβάνεται ἐν ᾧ τόπῳ θέλει πληρωθῇ καὶ τὸ ποσὸν τῆς συναλλαγματικῆς, (τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ νομολογία τῶν Γαλλικῶν

Δικαστηρίων. (Dictionnaire de droit par M. M. Goujet et Merge. ἐν λέξει lettre de change §. 25, 88 καὶ 89.)

Ἐπειδὴ τὸ ἐφ' ἧς βασίζει τὴν ἀγωγήν του ὁ ἐνάγων καὶ ἤδη ἐκκαλῶν ἔγγραφον, καίτοι ἐκδοθὲν ἐν Πειραιεῖ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐκδότου μετεβιβάσθη εἰς τὸν ἐνάγοντα δι' ὀπισθογραφήσεως ἐν Ἀθήναις, τόπον τῆς ἀποδοχῆς καὶ πληρωμῆς αὐτοῦ, ἑπομένως δὲν περιέχει τὸ οὐσιῶδες εἰς πᾶσαν συναλλαγματικὴν προσὸν τῆς ἀποστολῆς χρημάτων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, καὶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἁπλῆ ὑπόσχεσις. ὅθεν ὀρθῶς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον ὡς ἐμποροδικεῖον παρεδέχθη τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν τοῦ ἐφεσιβλήτου.

3) Ἡ ἐνώπιον τῶν προξενικῶν ἀρχῶν διαδικασία, περιβεβλημένων δικαστικὴν ἐξουσίαν, διείπετο ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς πολ· Δικονομίας, πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν προξεν. ἀρχῶν Νόμου; Οὐχὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 17345 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ αἱ τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεις δὲν εἶχον ἐφαρμογὴν τινὰ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐκδιδομένων, δυνάμει τῶν Προξενικῶν ὁδηγιῶν, ἀποφάσεων, ἑπομένως αἱ περὶ ἀνατροπῆς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας δὲν χωροῦσιν ἐπὶ τοιαύτης φύσεως ἀποφάσεων, τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον αἱ περὶ ἀνατροπῆς διατάξεις προϋποτιθέασιν ἀμέλειαν τοῦ διαδίκου, ἡ δὲ διαδικασία ἣν διαγράφουσιν αἱ ὁδηγίαι, ὡς πρὸς τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἀποφάσεων καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐγγράφων γίνεται ἐπιμελείᾳ τῶν Προξ. ἀρχῶν.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ προκειμένη ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος.

4) ά) Προτείνεται δι' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς περὶ διατροφῆς τῆς συζύγου ἀποφάσεως ἡ ἄρσις τῆς διατροφῆς, ὡς καὶ ἡ ὑποχρέωσις τῆς συζύγου τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ διαζεύξεως ἀγωγήν; β') ἡ περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης ἀγωγὴ περιορίζεται ὑπὸ προθεσμίας; οὐχὶ.—κατὰ τὴν ὑπ' ἀρθ 17356 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

α) Ἐπειδὴ ὁ Παναγῆς Μπαλακάκης ἐὰν εἶχε λόγους πρὸς ἄρσιν τῶν περὶ τῆς διατροφῆς τῆς συζύγου του διατεταγμένων, ὤφειλε νὰ κινήσῃ ἰδίαν περὶ τούτου ἀγωγὴν, προτείνων τὰ εἰδικὰ περιστατικὰ τὰ συνεπάγοντα τυχὸν τὴν ἄρσιν τοῦ μέτρου τούτου· δὲν ἠδύνατο λοιπὸν δι' ἀνακοπῆς κατ' ἀποφάσεως τελεσιδίκου ἤδη νὰ προκαλέσῃ τὴν ἄρσιν ταύτην, καθότι διὰ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἐκθέτει γεγονότα ἀνεξάρτητα τῶν διὰ τῆς ἀποφάσεως 419 τοῦ 1859 διατεταγμένων, ἤτοι γεγονότα ἅτινα μόνον δι' ἀγωγῆς ἠδύνατο νὰ ὑποβάλῃ.

Ἐπειδὴ ἄλλως τε καὶ ὡς ἐκπεριστοῦ, ἡ ὑπ' ἀριθ 16954 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου δὲν ὁρίζει χρόνον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ περιορισθῇ ἡ διατροφὴ.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων ἡ ἔφεσις τοῦ Παναγῆ Μπαλακάκη εἶναι ἀνυπόστατος.

β) Ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τῆς Χαρικλείας Στρωμῆ.

Ἐπειδὴ καμμία τοῦ Νόμου διάταξις δὲν ἀπαιτεῖ νὰ κινῆται ἡ ἀγωγὴ, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 685 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας διαλαμβάνει, ἐντὸς ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, ὁρίζει δὲ μόνον, ὅτι ἡ ἀγωγὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος, δὲν δύναται νὰ κινηθῇ εἰμὴ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῶν τοιχοκολλήσεων καὶ δημοσιεύσεων, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 683 διαλαμβάνει· ὅθεν οὐκ ὀρθῶς ὑπεχρέωσε τὴν ἐκκαλοῦσαν νὰ κοινοποιήσῃ τὴν περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 1397 ἀποφάσεώς του ἀγωγὴν, ἐνῷ ἡ ἀγωγὴ δὲν δύναται νὰ κινηθῇ εἰμὴ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν τοιχοκολλήσεων περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 683 διελαμβάνει.

Ἐπειδὴ ὁ Παναγῆς Μπαλακάκης δύναται, ἂν ἔχῃ λόγους ὑπεμφαίνοντας ἀμέλειαν ἢ πρόθεσιν βραδύτητος ἐκ μέρους τῆς συζύγου του, ἵνα λαμβάνῃ τροφὴν παρανόμως, νὰ κινήσῃ ὡς εἴρηται ἰδίαν περὶ τούτου ἀγωγήν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΚΘ΄.*)

Ἐπειδὴ ἡ τοιχοκόλλησις εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀκροατηρίου ὡς μέρος αὐτῶν, ὅταν αὕτη συνήθως χρησιμεύῃ ὡς μέρος κατάλληλον δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι σκοπὸς τῆς τοιχοκολλήσεως τούτων εἰς τὰ εἰρηνοδικεῖα εἶναι, τὸ νὰ λάβωσι γνῶσιν τῆς γενομένης πωλήσεως, ὅσον ἔνεστι πλειότεροι ἄνθρωποι· ὅθεν γίνεται, διότι συνήθως πολλοὶ ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν, ἡ δὲ θύρα εἶναι τόπος, ὅθεν πάντες διαβαίνουσιν καὶ τὸ ἐκεῖ τοιχοκολλώμενον προσβάλλει ἀμέσως τὰς ὄψεις. Ὅθεν οὐδ' ὁ ἐκ τούτου λόγος ἀκυρότητος εἶναι βάσιμος (νομικ. σ. 5927.)

6) *Δημοσίευσις προγράμματος.*

(1) α) Τὸ πρόγγραμμα δημοσιεύεται διά τινος ἐφημερίδος εἰς οἱαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ ἀξία τοῦ πράγματος; ὄχι· καθότι ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρ. 969 εἶναι ἡμαρτημένη, διότι ὁ § 1 τοῦ 967, εἰς ὃ παραπέμπει, μίαν ἀπαιτεῖ προκήρυξιν καὶ μίαν πρὸς τοῦτο ὁρίζει προθεσμίαν διὰ τὰ κατωτέρας τῶν 1000 δρ. ἀξίας πράγματα. Οἰκ. § 292 σημ. 18.

β) Ὁ νόμος δὲν ἀποκλείει τὴν εἰς τὰ παραρτήματα τῶν ἐφημερίδων δημοσίευσιν τῶν κατασχέσεων (969 πολ. δικ.) ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 337 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 5902.

γ) Ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 967 § 2 τῆς πολ. δικ. εἶναι ἐκτελεστέα ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, ὥστε ἡ πρόωρος κοινοποίησις νὰ λογίζηται ἄκυρος; Ναὶ· ἀποφ. ἐφ. Ναυπλ. 221 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 592 6.

---

(1) Εὐρ. λ. κατάσχεσις § 110 καὶ λ. Πλειστηριασμὸς § 9. Ποῖα δημόσια φύλλα; Εὐρ. τιμ. 6 σελ. 592 § 92.

7) Γνωστοποίησις (1) εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς.

α) Ἀντίγραφον τοῦ προγγράμματος κοινοποιεῖται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τῆς μετέπειτα διαδικασίας εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς πρὸ 3 ἢ 6 ἑβδομάδων κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος. (971 πολ.) Εἶναι δὲ ἀδιάφορον τίνος εἰσὶ δανεισταὶ οἱ δανεισταὶ οὗτοι· διότι διὰ πάντας ἐνέχεται τὸ πρᾶγμα (1 Ῥουσ. σ. 104 ἐν ἐκτάσει). Πολλῶν δὲ τῆς αὐτῆς αἰτήσεως ὄντων δανειστῶν ἐνυποθήκων, εἰς ἕκαστον πρέπει νὰ γίνῃ γνωστοποίησις τοῦ προγράμματος (2) Πρλ. Καρ. ζ. 2333 πέμπ. 2335—2337.

β) Τὴν ἀκυρότητα τὴν ἐντεῦθεν δικαιοῦται νὰ προτείνῃ ὁ ὀφειλέτης; ὄχι, κατὰ τὸν Καρ. ζ. 2338 ἄλλως Οἰκ. § 292 σημ. 19.

γ) Ἐπιδίδεται νομίμως εἰς τοὺς Ταμίας τοιχοκόλλητον γραμμάτιον, κοινοποιούμενον εἰς τὸ Δημόσιον ὡς ἐνυπόθηκον δανειστήν; ὄχι· ἴδε εἰς τὴν λ. Δημόσιον, τὴν ἀπόφ. Ἀρ. Πάγ. 74 τοῦ 1853 καὶ ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 11899 εἰς εὐρ. τ. 11. σ. 184.

δ) Κατὰ τὸ ἄρθρ. 971 τῆς πολιτικῆς Δικονομίας, ἡ μὴ κοινοποίησις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου εἰς ἕκαστον ἐγγεγραμμένον ἐνυπόθηκον δανειστὴν, κατὰ τὰς ὡρισμένας προθεσμίας, ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τοῦ πλειστηριασμοῦ, τὸ δὲ γραμμάτιον αὐτὸ κατὰ τὰς ἐπιτακτικὰς τοῦ ἄρθρ. 969 τῆς αὐτῆς δικονομίας διατάξεις, πρέπει νὰ περιέχῃ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰς παρὰ τοῦ ἐπιμελεστέρου δανειστοῦ προσδιοριστέας περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ συμφωνίας. Ἴδε Ἀπ. πολ. ΑΠ. 204 τοῦ 1856.

ε) Τὸ ἄρθρ. 271 τῆς πολ. δικ. δὲν διατάττει διπλῆν κοινοποίησιν

---

(1) Οἰκ. τ. 2 σ. 578 εὐρ. λ. κατάσχεσις § 112—113.

(2) Τὴν γαλλ. νομολ. εἰς Ῥολλῆ λ. soisie immobilière ἀρ. 514 ὡς ὁ Ῥ. σ. 45 λέγει.

τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, καθὼς δὲν ἀπαιτεῖ νὰ κοινοποιῆται ἐκ νέου, ἂν ἐπέλθῃ ἀναστολή τις τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἡ ἀπόφ. ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 10399 τοῦ 1853 φέρει.

Ἐπειδὴ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἡ κατὰ τὴν 21 Ἀπριλίου ε. ε. γενομένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Κλητῆρος, κατ' οἶκον τοῦ Καθοπούλου ἀπόντος τότε, διὰ τοιχοκολλήσεως κοινοποίησις τοῦ δευτέρου γραμματίου, κατὰ τὸ ἐν τῇ Δικογραφίᾳ ἐπίσης ἀποδεικτικὸν δὲν ἔχει κῦρος, ὡς δῆθεν μὴ ἔχοντος τοῦ Καθοπούλου ἐνταῦθα τὴν μόνιμον κατοικίαν του καὶ ὡς μὴ ὄντος γείτονος τοῦ ὡς τοιούτου ὑπογραφέντος Ι. Δ. Ροντοπούλου, ἡ πρώτη κοινοποίησις ἀρκεῖ, διότι τὸ ἀνωτέρω 971 ἄρθρον δὲν διαγράφει διπλῆν κοινοποίησιν τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, μὴ οὖσαν καὶ τῷ ὄντι ἀναγκαίαν, καθ' ὅσον διὰ τῆς μιᾶς μόνης λαμβάνοντες, ὡς εἴρηται, γνῶσιν οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ ἐκβιαζομένου πλειστηριασμοῦ, ὅπερ εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς τῆς πρὸς αὐτοὺς εἰδικῆς κοινοποιήσεως, διατελοῦσιν εἰς θέσιν ἐγκαίρως νὰ προβάλλουν ἂν θέλουν τὰ δικαιώματά των καὶ τὰς ἀντιρρήσεις των.

Ἐπειδὴ ἀρκούσης, ὡς εἴρηται, τῆς μιᾶς κοινοποιήσεως, δὲν ἐνυπάρχει εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Νόμου, ὥστε τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον νὰ ἐπιδίδηται ἐκ νέου καὶ ἑκάστοτε εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς, ὁσάκις δηλ. ὁ πλειστηριασμὸς δὲν ἐπραγματοποιήθη τυχόν, ὡς ἐκ παρεμπίπτοντός τινος ζητήματος κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, παραπεμφθεὶς εἰς ἄλλην, διότι ἡ πρώτη κοινοποίησις ἀρκούντως ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸν δανειστὴν τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, διὰ νὰ παρευρεθῇ, ἂν θέλῃ, κατ' αὐτὴν, καὶ διότι ἂν ἐπαρουσιάζετο ἤθελε βεβαίως πληροφορηθῇ περὶ τῆς εἰς ἄλλην ἡμέραν παραπομπῆς καὶ τῶν αἰτιῶν της, ὅπερ ἠδύνατο πρὸς τούτοις νὰ γνωρίσῃ καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν δημοσιεύσεων τῶν παρακολουθουσῶν τὴν τοιαύτην παραπομπήν. Ἐντεῦθεν δ' ἕπεται, ὅτι δὲν πρέπει, εἰμὴ ἑαυτὸν νὰ αἰτιᾶται, μὴ ἀκολουθούσας τὸν τῆς διαδικασίας δρόμον, συνεπείᾳ τῆς πρώτης ἐκδόσεως, ἰδὲ καὶ arret du cassation 2. 3. Juillet 1817 des reg. Sizey T. 19. 1. 6. Ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου μὴ πράξαντες οὕτως οἱ ἐκκαλοῦντες δὲν εἶναι δεκτοὶ εἰς τὸ νὰ παραπονῶνται, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι δῆθεν μετὰ τὴν ἀναστολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, συνεπείᾳ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ὀφειλέτου, δὲν τοῖς ἐκοινοποιήθησαν ἥ τε νέα προσδιορισθεῖσα πρὸς πλειστηριασμὸν ἡμέρα

ὡς καὶ οἱ μετὰ τὸ πρῶτον κοινοποιηθὲν γραμμάτιον τεθέντες καὶ ἀναπτυχθέντες περὶ τῆς πωλήσεως ὅροι, διότι ὤφειλον ν' ἀκολουθήσουν τὴν διαδικασίαν, ὡς εἴρηται, καὶ ἐμφανιζόμενοι νὰ πληροφορηθοῦν ἐν γένει περὶ ὅλων τῶν διατρεξάντων καὶ τῶν τυχὸν γενομένων πρὸ τῆς κατακυρώσεως παραβιάσεων τῶν τύπων διὰ νὰ τὰς προσβάλλωσιν ἀμέσως· τοῦτο δ' ἀποκρούει καὶ τὴν πρότασιν αὐτῶν καὶ καθεστᾷ ἄνευ ἐπιρροῆς τοὺς ἐπαγομένους ὅρκους περὶ τοῦ ὅτι δολίως ἐνήργησεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐπισπεύσασα τὸν πλειστηριασμὸν Μαρδοᾶ ὡς ἀποκρύψασα δῆθεν διὰ τοῦ πληρεξουσίου της, ἐρωτηθέντος, τὴν ἀνάπτυξιν τὴν πρὸς πώλησιν ὅρων εἰς τὴν νέαν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἐξ οὗ ἐζημιώθησαν οὗτοι, καθόσον καὶ τούτου δοθέντος, ὡς ἔχοντες συμφέρον, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπαρκεσθῶσιν εἰς προφορικὰς πληροφορίας τοῦ ἀντιδίκου δικηγόρου, ἀλλ' ὤφειλον, διὰ νὰ ἦναι ἰσχυραὶ καὶ ἀποτελεσματικαὶ αἱ ἀντιρρήσεις των, νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸν νόμον ἐμφανιζόμενοι καὶ προτείνοντες αὐτὰς ἐγκαίρως, ἢ ὑπερθεματίοντες οἱ ἴδιοι ἢ καὶ ἀναλαμβάνοντες αὐτοὶ τὰς εὐθύνας πρὸς ματαίωσιν τῶν ὑπὸ τῆς ἐπισπευσάσης τὸν πλειστηριασμὸν τεθέντων ὅρων κλ.

Ἐπειδὴ ἡ ἀρχὴ, ὅτι ὁ εἰδοποιούμενος ἢ κλητευόμενος πρῶτον καὶ μὴ ἐμφανιζόμενος στερεῖται τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προτείνῃ ἔπειτα ἐνστάσεις καὶ ἀντιρρήσεις περὶ τῶν ἐν ἀπουσίᾳ του γενομένων, καθιεροῦται προσέτι καὶ ἀπὸ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρ. 264 τῆς Πολ. Δικον.

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ἀπαραδέκτου ὅλων τῶν ἐνστάσεων τῶν ἀφορωσῶν παραβάσεις συμβάσας πρὸ τῆς πράξεως τῆς κατακυρώσεως, δυνάμει τῶν ἀνωτέρω λόγων, αἱ σχετικαὶ αἰτιολογίαι τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς πρὸς τὴν ὥραν καθ' ἣν ἐγένετο ἡ κατακύρωσις τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων, ὡς πρὸς τὴν διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ βεβαίωσιν περὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου διατασσομένων διατυπώσεων, ὡς πρὸς τὸν προσδιορισμὸν τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς ἄλλο δῆμον τοῦ εἰς ὃν τὰ πλειστηριασθέντα κτήματα κεῖνται καὶ τῆς περὶ συλλήβδην ἀμφοτέρων τῶν κτημάτων πλειστηριάσεως, ὡς πρὸς τὰς παραλείψεις τῶν κοινοποιήσεων εἴς τε τὸν ὀφειλέτην Δεδρινὸν καὶ τὸν ἕτερον δανειστὴν Πέπαν καὶ ὡς πρὸς τὴν μὴ κατοβολὴν τοῦ τιμήματος ἐκ μέρους τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Τυπάλδου εἰσὶν ὀρθαὶ, πρὸς τούτοις δὲ

διότι ἰδίως, ὡς πρὸς μὲν τὰς προσηκούσας τοιχοκολλήσεις καὶ κηρύξεις ἐγένοντο συμφώνως μὲ τὸν νόμον, κατὰ τὰς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐκθέσεις, ὡς πρὸς δὲ τὴν μὴ καταβολὴν τοῦ τιμάματος, τοῦτο καὶ ἀληθὲς ἐὰν ἤθελεν ἦσθαι, ὅπερ ὅμως ἀντικρούεται ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως καὶ τῆς ἀμέσως μετ' αὐτὴν γενομένης ἑτέρας ἐκθέσεως εἰς τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν μνημονευομένης, δὲν δίδει χώραν εἰς τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ἀλλ' εἰς ἀναπλειστηριασμὸν, δαπάνῃ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ ἐπιμελείᾳ καὶ διαταγῇ μόνον τοῦ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, καὶ ὡς πρὸς τὰς παραλείψεις τῶν κοινοποιήσεων εἴς τε τὸν ὀφειλέτην καὶ τὸν δανειστὴν Πέπαν, ἀφοῦ ἡ ἔνστασις αὕτη προτεινομένη ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἀποβαίνει ἄνευ ἐπιῤῥοῆς καὶ ὁ σχετικὸς πρὸς τοῦτο ἐπαγόμενος ὅρκος.

ς) Τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κοινοποιῆται καὶ εἰς τοὺς δανειστὰς, οἵτινες ἐνέγραψαν ὑποθήκην ἐπὶ τῇ βάσει αἰτήσεως (ἐγγράφου) πληρεξουσίου, ὅστις δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν τοῦ ὑποθηκεύειν.—971 πολ. δικ. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 14127 τοῦ 1856.

ζ) Ἡ κατάσχεσις, ἣν δανειστής τις ἐπέσπευσεν, εἶναι ἄκυρος, ἂν δὲν ἐκοινοποίησε (ἄρθ. 971 Πολ. Δικον.) τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον εἰς ἕτερον δανειστὴν, ὅστις εἶχεν ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην ἐπὶ μέρους τοῦ κατασχεθέντος κτήματος, ἀλλ' αὐτὴ ἦτον ἐγγεγραμμένη εἰς φύλλα ἄλλα παρ' ἐκεῖνα, εἰς ἃ ἦσαν προεγγεγραμμέναι αἱ ἐπὶ τοῦ ὅλου κτήματος; οὐχί—Ἴδε Ἀπόφ. ἐφετ. Ἀθη. 1116 τοῦ 1853.

η) Τὸ ἄρθρον 971 τῆς πολ. δικ. ἀποβλέπει τοὺς ἐνυποθήκους δανειστάς. Ἄρα ἡ μὴ κοινοποίησις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου πρὸς τὸν προκαλέσαντα μὲν τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὁποίας ἐνήργησε συντηρητικῆς κατασχέσεως εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ω βιβλίον, ἀλλὰ μὴ ἔχοντα ἐνυπόθηκον ἀπαίτησιν δὲν ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ἀπόφ. 8759 τοῦ 1851 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

θ) Ὅταν ἡ ὑποθήκη, τὴν ὁποίαν ἐνέγραψέ τις, ἦναι ἄκυρος (οἷον ἂν κατεχωρήθη ὑπὸ προσώπου μὴ ἔχοντος τοιαύτην ἐντολήν) ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς ἔχει δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἄρθρ. 971 τῆς πολ. δικ; — ὄχι. Ἴδε Ἀπ ἐφ. Ἀθ, 14371 φέρουσαν.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν τὸ προκείμενον κτῆμα μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἐπωλήθη

παρὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ Σκουλούδη πρὸς τὸν Τοσίτζαν, οὗτος δὲν θεωρεῖται κύριος, εἰμὴ ἂν ἦτο κύριος ὁ δικαιοπάροχός του, ἤτοι ἂν ἡ κατακύρωσις ἐγένετο νομίμως, διότι οὐδεὶς μεταβιβάζει εἰς ἄλλον πλείονα ἢ ὅσα ἔχει δικαιώματα, ἑπομένως κατ' οὐδὲν μεταβάλλεται τὸ ζήτημα διὰ τῆς γενομένης πρὸς τὸν Τοσίτζαν ὑπὸ τοῦ Σκουλούδη πωλήσεως. ὅθεν ἀνυπόστατος καθίσταται ἡ ἔφεσις τοῦ Σκουλούδη καὶ Τοσίτζα.

Περὶ τῆς κοινοποιήσεως τοῦ τοιχ. γραμμ. εἰς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς, ἴδε ἀπ. Αρ. Π. ὑπ' ἀριθ. 270 τοῦ 1852 ἐν λ. ὑποθήκη.

1) Πρλ καὶ τὴν 204 τοῦ 56 πολ. ἀπόφ. ΑΠ.

8) Κήρυξις (1).

Ἀμέσως πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστηριασμοῦ γίνεται ἄλλη διὰ κηρύξεως γνωστοποίησις ἐν τῷ τόπῳ καὶ τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ. (973 Πολ.)

6) Τὸ κατασχεθὲν δύναται νὰ μετατεθῇ εἰς ἄλλον δῆμον πρὸς ἐκπλειστηρίασιν αὐτοῦ (2) Πολ. Δικ. 966 ἀπ. ΑΠ. 231 τοῦ 49. καθ' ἣν ἐπιτρέπεται καὶ εὐθὺς ἐξ ὑπαρχῆς νὰ προσδιορισθῇ ἡ εἰς ἄλλον δῆμον μετάθεσις τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀφοῦ τοῦτο συγχωρεῖται καὶ μετὰ τὸν γενόμενον προσδιορισμὸν αὐτοῦ.

---

(1) Εὐρ. λ. κατάσχεσις 5 141 έ.—ἡ ἔκφρασις ὅτι δὲν εἰδοποιήθη τὸ κοινὸν κατὰ τὰ ἄρθρα 895 καὶ 912 τῆς πολ. δικ. ἐννοεῖ ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ διὰ κηρύξεως δηλοποίησις τῆς πολ. δικ. 95 τοῦ 45.

(1) Πρλ. Καρρ. ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 6 7 καὶ ζ 2057 εὐρ. λ. κατάσχεσις § 115—τὸν περὶ τραπέζης νόμον τοῦ 59 ἄρθρ. 27.

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Εν Ἀθήναις . . .	*Δρ. 12.*	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐνταῖς Ἐπαρχίαις .	*» 13.*	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	*» 16.*	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ελλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

ά) Νομολογία Ἀρ. Πάγου· πολιτική. 1) Τακτικὴ κτητικὴ παραγραφὴ ἀπαιτοῦσα τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθοῦς Κυρίου τοῦ πωληθέντος πράγματος τοῦ νὰ λάβῃ ὑπόςασιν. 2) Τόκοι ὀφειλῆς ἐνυποθήκου δανείου. 3) Ἀνωφελὲς τῆς ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως, ὡς πρὸς τοὺς μὴ ἀνακόψαντας. — Ποινική. 4) Τύπος ὁρκοδοσίας Ἱερέως. 5) Ἀνέγκλητον τῆς ἀδελφοποιΐας.— β') Νομολ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1) Εἶδος τοῦ συναλλάγματος τῆς ἐνοικιάσεως δημοσίων προσόδων. 2) Ἔγκυρον ἐκθέσεως πραγματογνωμόνων μὴ ὑπογραψάντων δι' ἄγνοιαν γραμμάτων. 3) Ἐπιῤῥοὴ πλάνης ἐπὶ τῆς πρὸς ἀπόδοσιν εἰσοδημάτων ὑποχρεώσεως. 4) Κατοικία Γερουσιαστῶν. 5) Ἄκυρον διαθήκης μὴ ἰδιογραφείσης ὑπὸ τοῦ Συμβολαιογράφου. 6) Ἐπιῤῥοὴ τῆς γνώσεως τοῦ τυχαίου συμβάντος ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν δι ἐλάττωσιν μισθωθέντος πράγματος. — γ') Νομολ. ἀμφοτέρων τῶν Ἐφετείων. 7) Κήρυξις πλειστηριασμοῦ. 8) Ἀκυρότης αὐτοῦ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Ὁ Ἀγοράσας ἀκίνητον παρὰ κακῆς πίστεως νομέως δύναται, διὰ τῆς τακτικῆς κτητικῆς παραγραφῆς, ν' ἀποκτήσῃ τὴν κυριότητα, ἐὰν ἡ ἀγορὰ καὶ ἡ κατοχὴ τοῦ κτήματος ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ἔκειτο ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀληθοῦς κυρίου τοῦ κτήματ

τος; οὐχὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 137. ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν. (ά)

Ἐπειδὴ, κατα τὴν τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ Νεαρὰν 119 Κεφ. 7 Ἀρμεν. βιβ. β'. Τιτ. α' § 15. ὁ παρὰ κακῆς πίστεως κατόχου, ἐν καλῇ πίστει ἀγοράζων καὶ διακατέχων τὸ διεκδικούμενον ἀκίνητον κτῆμα, δύναται διὰ τῆς τακτικῆς κτητικῆς παραγραφῆς ν' ἀποκρούσῃ τὴν περὶ διεκδικήσεως ἀγωγὴν τοῦ ἀληθοῦς κυρίου τοῦ κτήματος, ἂν οὗτος (ὁ κύριος) ἐγίνωσκε τὴν γενομένην τοῦ κτήματός του ἐκποίησιν ἢ παραχώρησιν ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον ἀπέῤῥιψε τὴν περὶ τακτικῆς κτητικῆς παραγραφῆς ἔνστασιν τοῦ Νικ. Παλαμήδου, διότι οὗτος δὲν ἠθέλησεν ἰσχυρίσθη, ὅτι ἡ δικαιοπάροχος τῶν ἐναγόντων ἐγίνωσκε τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν Παλαμήδην γενομένην παραχώρησιν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ἐνῷ ἐκ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 16 Ὀκτωβρίου 1856 ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἐγγράφων προτάσεών του ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐπανειλημμένως ἰσχυρίσθη, καὶ ἐζήτησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι οὐδέποτε ἡ μήτηρ τῶν ἐναγόντων ἤθελεν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη σιωπήσει βλέπουσα διδόμενον τὸν ἀγρόν της ὡς προῖκα ἀλλεπαλλήλως εἰς τρεῖς κατὰ διαφόρους ἐποχὰς γάμους τῆς θυγατρὸς τοῦ πενθεροῦ τοῦ ἐναγομένου Παλαμήδου, ἀλλ' ἤθελε διαμαρτυρηθῇ κατὰ τῆς τοιαύτης διαθέσεως τοῦ κτήματός της, ἄρα ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ μήτηρ τῶν ἐναγόντων δὲν ἠγνόει, ὅτι ὁ ἀγρός της εἶχε διαθετηθῇ παρὰ τρίτου καὶ ξένου προσώπου, καὶ ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις κατὰ παραμόρφωσιν τῶν τοῦ ἐναγομένου προτάσεων παρεδέχθη ἀναποδείκτως τὸ ἀνωτέρω ἀμφισβητούμενον σπουδαῖον γεγονὸς τῆς ἀγνοίας τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος περὶ διαθέσεως τοῦ ἀγροῦ του, καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρ. 244 καὶ 248 τῆς Πολ. Δικ.

2) ά) Ἀπαιτεῖται ἰδία κατ' ἔτος ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἐπὶ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος διὰ τοὺς κεκτημένους τόκους τῆς ὀφειλῆς, ὅπως οὗτοι ἀπολαύωσι τοῦ ὑποθηκικοῦ προνομίου;

β') Οἱ ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς μέχρι τῆς ἀποπληρωμῆς τῆς ὀφει-

(ά) Ὅρα Καλλιγᾶ. Τόμος Β'. § 128. Σελ. 130.

λῆς τόκοι αὐτῆς διεκδικοῦνται, δι' ἰδίας ἀγωγῆς; οὐχί.—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 114 ε. ε. ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθ. 31 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν Νόμου δὲν ἀπαιτεῖ κατ' ἔτος καὶ διὰ κεκτημένους τόκους νὰ γίνηται ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀπαίτησις αὕτη νὰ ἐγγράφηται εἰς τὸ βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν διὰ νὰ κατατάσσηται προνομιοῦχος, ἀπεναντίας κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀρκεῖ τὸ κεφάλαιον, δι' ὃ ἐδόθη ἡ ὑποθήκη νὰ ἦναι ἐγγεγραμμένον ὡς φέρον τόκους καὶ τότε τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, εἰς ὁποιουδήποτε ἐξουσίαν καὶ ἂν εὑρίσκηται, ἐνέχεται εἰς τούτους δι' ὅλον τὸν καιρὸν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκινήθη ἡ ἀγωγὴ, ἕως ἐκείνης καθ' ἣν ἤθελε πληρωθῆ τὸ χρέος, ἤγουν μία ἀγωγὴ ἀρκεῖ νὰ κινηθῆ καὶ οὐχὶ διὰ τόκους μόνον ἀλλὰ διὰ τόκους μέλλοντας· ἡ δὲ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἐξομοιοῦται μὲ τὴν ἀγωγὴν, διότι ὡς δι' αὐτῆς εἰσάγεται ἡ δίκη πρὸς ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, οὕτω καὶ δι' ἐκείνης εἰσάγεται ἡ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν νέα δίκη. Ἆρα τὸ Ἐφετεῖον δὲν παρηνόμησε παραδεχθὲν, ἵνα ἡ Δούκισσα καταταχθῆ καὶ διὰ τόκους τοῦ κεφαλαίου αὐτῆς ἀπὸ τῆς 4 Ὀκτωβρίου 1851 καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ μόνον μέχρι τοῦ 1852 καθ' ἣν ἐποχὴν ἐγένετο παρ' αὐτῆς ὁ ἄκυρος πλειστηριασμὸς, καθόσον πρὸ τῆς 2 Ὀκτωβρίου 1851 ἐκοινοποίησεν ἡ Δούκισσα ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμήν.

3) Ἡ ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως, γενομένη ὑπὸ δανειστοῦ μὴ καταταχθέντος, κατὰ ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν καταταχθέντων, ὠφελεῖ μόνον αὐτὸν τὸν ἀνακόπτοντα ἢ καὶ τοὺς λοιποὺς καταταχθέντας δανειστάς. Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 209 τοῦ 1858 ἀπόφασις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας 936, 946, 947, 249, καὶ 995 ἐν ταῖς περὶ κατατάξεως δίκαις ἐξετάζονται καὶ ἐφαρμόζονται πολλὰ ὁμοῦ δικαιώματα, ἤτοι τῶν διαφόρων δανειστῶν τῶν ἀναγγελθέντων, ἵνα λάβωσιν μέρος εἰς τὸ ἐκπλειστηρίασμα· ἐὰν δὲ οἱ δανεισταὶ οὗτοι προσκληθέντες παρὰ τοῦ προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν νὰ λάβωσι γνῶσιν τοῦ ἐκτελεστοῦ κηρυχθέντος πίνακος κατα-

τάξεως δὲν ἀνακόψωσιν αὐτὸν, καθίσταται οὗτος τελεσίδικος, καὶ ἡ βραδύτερον ἢ κατ' ἄλλον παρὰ τὸν ἐν τῷ ἀριθ. 949 διεγεγραμμένον τύπον γενομένη ἀνακοπὴ ἀπαράδεκτος ἐστίν· ὅθεν ἕνεκα τῆς ἐπερχομένης τελεσιοδικίας κατὰ τῶν ἀναγγελθέντων καὶ μὴ ἀνακοψάντων δανειστῶν, δὲν δύνανται οὗτοι ν' ἀπαιτήσωσιν, εἰμὴ τὸ ποσὸν εἰς ὃ ὁριστικῶς κατετάχθησαν, οὐδέποτε ὅμως καὶ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἄλλου δανειστοῦ ἀφαιρεθὲν ὑπὸ ἄλλου· ταῦτα δὲ, ἐνῷ δὲν ἀντικρούονται ὑπὸ τοῦ ἀριθ. 950 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὅπερ συγχωρεῖ παρέμβασιν εἰς τοὺς ἀνακόψαντας δανειστὰς μόνον, βεβαίως πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων των, ἵνα μὴ, διὰ τῆς τῶν ἄλλων δανειστῶν ἀνακοπῆς, χειροτερεύσῃ ἡ θέσις των, ὑποστηρίζονται καὶ ὑπὸ τοῦ 952 ἄρθ. καθ' ὃ, ἅμα ἀποφασισθῇ τελεσιδίκως παρεμπίπτουσά τις ὑπόθεσις, πληρόνονται ἀνυπερθέτως οἱ δι' αὐτοῦ καταταχθέντες δανεισταί· ὅθεν συνάγεται, ἡ τελεσίδικος κατάταξις ἑκάστου δανειστοῦ ἀνεξάρτητος ἐστὶν ὅτι ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν.

Βὰν δὲ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγράφων προτάσεων τῆς 22 Ἰουνίου 1858 τῆς Χρυσῆς Α. Τζίνη βεβαιοῦται, ὅτι κατὰ πρῶτον κατετάχθη ὁ Ῥιζόπουλος διὰ δραχ. 9022 κατὰ δεύτερον αὖτη διὰ ποσὸν κατώτερον τῶν ἀπαιτήσεών της μὴ ἐπαρκέσαντος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἡ δὲ Τράπεζα δὲν κατετάχθη, ὅτι αὖτη ἀνέκοψε κατὰ τοῦ Ῥιζοπούλου καὶ τοῦ Τζίνη τὸν πίνακα, ἡ δὲ Τζίνη δὲν ἀνέκοψεν αὐτὸν καὶ κατέστη οὗτος κατ' αὐτῆς τελεσίδικος· ἄρα τὸ Ἐφετεῖον παραδεχόμενον, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα καί τοι μὴ ἀνακόψασα τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα ἠδύνατο νὰ μεθέξῃ εἰς τὴν ἐκ μόνης τῆς ἀνακοπῆς τῆς Τραπέζης προκύψασαν ὠφέλειαν ἐκ τοῦ κατὰ τοῦ Ῥιζοπούλου ἐκπεσμοῦ καὶ ἀποῤῥίπτον τὴν αἴτησιν τῆς ἐθνικῆς Τραπέζης τοῦ νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὴν τὸ ὑπόλοιπον τῶν δραχ. 3436 ὅπερ ἀφῃρέθη ὑπὸ τῆς μερίδος τοῦ Ῥιζοπούλου, παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω περὶ τελεσιδικίας οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ Νόμου.

Σημείωσις ά) Λόγοι μειοψηφίας, ὑπάρχοντες εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 15394 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, προστίθενται ἐνταῦθα, σύμφωνοι ὄντες μὲ την τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἀμφιβάλλων, ὅτι τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως προσδιορίζοντος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας 936, 942, 943 944, 947 καὶ 952 οὐ μόνον τὴν σειρὰν τῶν πληρωτέων δανείων, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ ποσὸν ὅπερ ἕκαστος τῶν δανειστῶν θέλει λάβει, οἱ μὴ ἀνακόψαντες τὸν πίνακα, ἀλλ' εὐχαριστηθέντες ὅ' ὅτον ποσὸν κατετάχθησαν, δὲν δύνανται νὰ ἀποκτήσωσιν, ὅ τι συνεπείᾳ ἀνακοπῆς ἄλλων δανειστῶν ἀφῃρέθη παρ' ἄλλων, ἀλλὰ τὸ ἀφαιρεθὲν λαμβάνουσιν ἀποκλειστικῶς οἱ ἀνακόψαντες. διότι ἐκ τῶν εἰρημένων διατάξεων ἐξάγεται, ὅτι ὡς πρὸς τὰ περὶ τοῦ πίνακος καὶ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀνακοπῶν ἡ ἡμετέρα νομοθεσία διαφέρει τῆς Γαλλικῆς οὐσιωδῶς· καθότι α') ἐκτὸς τῶν ἄλλων διαφορῶν ὁ πίναξ, ὁ ἀνακοπτόμενος, κατὰ μὲν τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν Δικονομίαν, εἶναι πίναξ ἀτελὴς, τὴν κατάταξιν μόνον περιέχων (ἀριθ. 663, καὶ 665 755 καὶ 759 pr. liv.) παρ' ἡμῖν δὲ πίναξ τέλειος, οὐ μόνον τὴν κατάταξιν ἀλλὰ καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὁρίζων καὶ ἐκτελεστὸς κεκηρυγμένος ὑπὸ τοῦ Προέδρου, κατὰ τὰ ἄρθ. 945, καὶ 119 τῆς Πολ. Δικονομίας· β') παρὰ μὲν τοῖς Γάλλοις διάδικοι εἰσὶν οὐ μόνον ὁ ἀνακόπτων καὶ ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ἡ κατάταξις προσβάλλεται, ἀλλὰ καὶ ὁ ὀφειλέτης καὶ οἱ ἄλλοι μὴ ἀνακόψαντες δανεισταὶ (666 καὶ 667, 760 καὶ 762 pr. civ). παρ' ἡμῖν δὲ διάδικοι εἰσὶ μόνον ὁ ἀνακόπτων καὶ ὁ δανειστὴς, τοῦ ὁποίου ἡ κατάταξις προσβάλλεται. γ') παρὰ μὲν τοῖς Γάλλοις ὁ πίναξ περαιοῦται καὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἡ διανομὴ προσδιορίζεται μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῶν ἀνακοπῶν, καὶ κατὰ τὰς ἐκδοθείσας ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως δικαστοῦ (670, 667 pr. civ.). παρ' ἡμῖν δὲ αἱ ἐπὶ τῶν ἀνακοπῶν ἐκδιδόμεναι ἀποφάσεις ἢ ἐπικυροῦσι τὸν πίνακα καὶ τότε οὗτος καθίσταται τελεσίδικος καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα ἢ μεταρρυθμίζουσιν αὐτὸν ἐπιδικάζουσαι αὐταὶ ἀμέσως ὡρισμένον ποσὸν τῷ ἀνακόπτοντι· ἐκ τούτων δὲ συνάγεται, ὅτι ἂν παρὰ τοῖς Γάλλοις ἡ ἐκ τοῦ πίνακος ἐξάλειψις τῆς κατατάξεως τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἢ ὁ περιορισμὸς αὐτῆς ὠφελεῖ πολλάκις καὶ τοὺς μὴ ἀνακόψαντας δανειστὰς μᾶλλον, ἢ τὸν ἀνακόπτοντα, τοῦτο δὲν λαμβάνει χώραν καὶ παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀνακοπῆς ὠφέλεια ἀνήκει ἀποκλειστικῶς τῷ ἀνακόπτοντι· διότι κατὰ μὲν τὴν Γαλλικὴν νομοθεσίαν ἡ ἀπόφασις, διατάττουσα ἁπλῶς τὴν ἐξάλειψιν, ἢ τὸν περιο-

ρισμὸν τῆς κατατάξεως τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ δανειστοῦ, μηδὲν δ' ἕτερον ὑπὲρ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐπιδικάζουσα, δύναται νὰ ὠφελήσῃ τοὺς μὴ ἀνακόψαντας δανειστὰς, ἂν αἱ ἀπρόσβλητοι κατατάξεις των προηγοῦνται τῆς κατατάξεως τοῦ ἀνακόψαντος, ἡ δὲ ὠφέλεια αὕτη ἐπιδικάζεται ἐμμέσως εἰς δανειστὰς, οἵτινες προσκαλοῦνται εἰς τὴν δίκην καὶ διάδικοί εἰσί· παρ' ἡμῖν δὲ ἡ ἀπόφασις ἀφαιρεῖ τὸ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ποσὸν, ἐπιδικασθὲν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ὅπερ τὸ δικαστήριον δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ πράξῃ, εἰμὴ ὑπὲρ προσώπου δυναμένου νὰ ἀπαιτήσῃ αὐτὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τοιοῦτος δὲ εἶναι μόνον ὁ ἀνακόπτων καὶ οὐχὶ οἱ λοιποὶ μὴ ἀνακόψαντες δανεισταί. δὲν ἀντίκειται δ' ἐνταῦθα ὁ λόγος, ὅτι τὸ ἀφαιρούμενον ποσὸν περιουσία εἶναι τοῦ ὀφειλέτου· διότι ὅταν ὁ ἀνακόπτων ἀληθῶς δανειστὴς εἶναι αὐτοῦ, ἡ ἀνακοπὴ τοῦτο μόνον ἔχει ἀντικείμενον ἐκ τῶν δύο, ὁ ἀνακόπτων, ἢ ὁ ἀντίδικός του πρέπει νὰ λάβῃ τὸ διὰ τοῦ πίνακος ἐπιδικασθὲν τῷ τελευταίῳ ποσὸν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ δανεισταὶ, μὴ ἀνακόψαντες ἐμπροθέσμως, πᾶν ἀπώλεσαν δικαίωμα ἀπαιτήσεως ἴδιόν τε καὶ τοῦ ὀφειλέτου αὐτῶν· οὐδὲ συνάγεται τοὐναντίον ἐκ τοῦ ἀριθ. 930 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ οἱ λοιποὶ δανεισταὶ δύνανται ἂν θέλωσι, νὰ παρασταθῶσιν ἰδίαις δαπάναις, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐξ αὐτοῦ καταφαίνεται, ὅτι ὡς διάδικοι ἰδίαν αἴτησιν ἐπιδιώκοντες δὲν δύνανται νὰ παρασταθῶσιν, ἀλλὰ μόνον ἔχουσι τὸ δικαίωμα παρεμβαίνοντες νὰ προστεθῶσιν εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, ἂν ἡ τούτων ὑποστήριξις ἐνδιαφέρῃ αὐτοὺς ὅπερ δυνατὸν εἶναι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

4) Ὅρκοδοσία Ἱερέως, γενομένη παρὰ τὸν τύπον, τὸν ὑπὸ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διαγραφόμενον, εἶναι ἔγκυρος; οὐχὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 92. ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 23 τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ τύπος τοῦ ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων παρὰ τῶν Ἱερέων καὶ ἱεροδιακόνων διδομένου ὅρκου εἶναι, ἡ ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης των διαβεβαίωσις, ὅτι θέλουσιν ὁμολογήσει ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, πᾶσα δὲ διαφορὰ ἢ παράλειψις τοῦ τύπου τούτου ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα

τοῦ ὅρκου, καθότι ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ να ὑπάρχῃ ἀναμφισβητήτως βεβαιωμένον, ὅτι αἱ τοῦ ὅρκου σπουδαῖαι διατυπώσεις ἐτηρήθησαν, τὸ δὲ πλημμελὲς αὐτοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐγγύησιν ἐκείνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ ἀποδεικτικὴ δύναμις, καὶ ἡ βεβαίωσις τῆς εἰλικρινείας τῆς καταθέτεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἱεροδιάκονος Πορφύριος Κωνσταντινίδης, ἐξετασθεὶς ὡς μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως ὡρκίσθη ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 121 τῆς Ποιν. Δικ. τοῦτ' ἔστιν ἔδωκεν ὅρκον μὴ περιέχοντα τὸν τύπον, ὅτι ὁ μάρτυς ὡρκίσθη ἐπὶ τῆς ἱερωσύνης του, διότι τὸ ἀρθρ. 121 δὲν ἐμπεριέχει τοιαύτην διατύπωσιν· ἄρα κατὰ τὸ ἄρθρ. 458 § 14 τῆς αὐτῆς Δικ. ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι ἀναιρετέα.

5) Ἡ κατὰ θρησκευτικὸν ἔθιμον γενομένη ἠθικὴ ἕνωσις πολλῶν διὰ τῆς καλουμένης ἀδελφοποιΐας, φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀθεμίτου ἑνώσεως ἢ ἑταιρίας, ἐπὶ ποινῇ ἀπαγορευομένης; οὐχί—κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ 214. ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἀρθ. 214 τοῦ ποιν. Νόμου προβλέπει τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ ὕπαρξις ὁποιασδήποτε συστηθείσης ἑταιρίας, οἱ σκοποί, αὐτῆς οἱ θεσμοί, τὰ μέλη, κτλ. ἀποσιωπῶνται κατ' ἀμοιβαίαν ὑποχρέωσιν ἢ ἄλλως ἀποκρύπτονται ἐπίτηδες ἐκ τῆς ἀρχῆς ἢ ἀναγγέλλονται ψευδῶς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ἐκτιμῆσαν ἐντὸς τῶν καθηκόντων του τὰ γεγονότα τῆς καταγγελθείσης πράξεως, ἀπεφήνατο, ὅτι δὲν προκύπτει ἐξ αὐτῶν ἡ ὕπαρξις τοὐλάχιστον ἑταιρίας ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως συστηθείσης, πολὺ ὀλιγώτερον δι' ἀθεμίτου ἑνώσεως πολλῶν, ἐπὶ σκοπῷ νὰ συνασχολῶνται ὑπὸ τοὺς ἐν τῷ ἀρθ· 212 τοῦ ποιν. Νόμου διαλαμβανομένους ὅρους καὶ θεσμοὺς, περὶ ἀντικείμενα ἀφορῶντα ἐξωτερικὰς ἢ ἐσωτερικὰς σχέσεις τοῦ Κράτους, θρησκείαν ἢ ἄλλους δημοσίους σκοποὺς, ἀλλ' ἀδελφοποιΐας, ἕνεκα ἁπλῆς φιλίας καταρτισθείσης, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οὐδόλως ἐφαρμόζονται οἱ ὁρισμοὶ τοῦ ῥηθέντος 214 ἄρθρου τοῦ ποιν. Νόμου, ὡς μὴ προ-

κειμένου περὶ τῶν ὡς εἴρηται ἑταιριῶν ἢ ἀθεμίτου ἑνώσεως πολλῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α΄.

1) Ἡ μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ ἐνοικιαστοῦ Δημοσίων προσόδων σύμβασις, ὁποῖον συνάλλαγμα ἀποτελεῖ;—ἀγορα-πωλησίας, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ· 1536 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὸ τῆς ἐνοικιάσεως δημοσίων προσόδων μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν, ὡς καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐνοικιαστῶν δημοσίων προσόδων καὶ ὑπενοικιαστῶν συναλλάγματα, δὲν εἶναι μίσθωσις, εἰ καὶ οὕτω καταχρηστικῶς καλούμενον, ἀλλ' ἀγοροπωλησίας, καθ' ὅσον ἐνταῦθα δὲν παραχωρεῖται πράγματός τινος ἡ πρὸς καιρὸν χρῆσις, ἀλλὰ διὰ τοῦ τοιούτου συναλλάγματος ἐκποιοῦνται οἱ ἐπὶ χρόνον τινὰ ἀνήκοντες εἰς τὸ δημόσιον μέλλοντες φόροι ἀπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ εἰς τὸν ὑπενοικιαστὴν, ἀντὶ ὡρισμένου τιμήματος.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ φόροι οὗτοι, ἤτοι τὸ ἐκποιηθὲν, εἶναι μέλλοντες καὶ ἀβέβαιοι, ἐφαρμόζονται δ' ἐνταῦθα αἱ περὶ τῆς emdro, venditio rei speratæ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου. καθ' ἃς, ἡ μετὰ τὸ συνάλλαγμα, ἕνεκα τυχαίων συμβεβηκότων, μὴ ὕπαρξις τοῦ πωληθέντος, ἐπιβαρύνει τὸν ἀγοραστὴν, καὶ οὐχὶ τὸν πωλητὴν (N. S. B. I. K. 184). ὥστε ἄνευ ἐπιρρόης ἀποβαίνει, ὡς πρὸς τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητουμένην πληρωμὴν τοῦ τιμήματος, τὸ παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσιβλήτου περιστατικὸν, ὅτι, ὅτε ἡ συλλογὴ τῶν καστάνων καὶ ἡ εἴσπραξις τῶν φόρων ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ ἐνέσκηψε εἰς τὸ Μεσολόγγιον καὶ εἰς τὸν Δῆμον Μακρονείας, ἔνθα ἔκειντο αἱ ἐνοικιασθεῖσαι πρόσοδοι, χολέρα, τῆς ὁποίας καὶ ἡ συγκοινωνία καὶ ἡ χρῆσις τῶν καστάνων ἀπη-

γορεύθη διοικητικῶς, λόγῳ τῆς δημοσίου ὑγείας· καὶ ἑπομένως δὲν ἠδυνήθη ὁ ἐναγόμενος νὰ μεταβῇ εἰς τὰς εἰρημένας θέσεις, οὔτε νὰ συλλέξῃ τὸν ὀφειλόμενον φόρον, οὔτε οἱ κάτοικοι συνέλεξαν καρπόν· ὅθεν, οὐκ ὀρθῶς τὸ δικάσαν ὡς ἐμποροδικεῖον ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐναγόμενον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὴν περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ τὸ παρὰ τοῦ ἐναγομένου νῦν ἐφεσιβλήτου, κατὰ πρῶτον ἐν ταῖς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου προτάσεσιν αὐτοῦ, ἀναφερόμενον, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν κινήσας ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου, περὶ διαλύσεως τῆς ἐνοικιάσεως τῶν αὐτῶν δημοσίων προσόδων, διϊσχυρίσθη, ὅτι πρὶν ἢ τῷ κοινοποιηθῇ ἡ ἔγκρισις τῆς ἐνοικιάσεως τῶν καστάνων, οἱ κάτοικοι διήρπασαν τὸ πλεῖστον τῶν καρπῶν, ἀφοῦ τοῦτο καὶ ὡς ὁμολογίαν ἐξώδικον ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἐν ταῖς αὐταῖς προτάσεσιν ἐπεκαλεῖται, φέρων πρὸς ἀπόδειξιν αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1326 ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπισυνημμένην ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νέος πραγματικὸς ἰσχυρισμός, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν καρπῶν διηρπάγησαν, ὃν ὑπὲρ ἑαυτοῦ νῦν προσάγει πρὸς ἀπαλλαγὴν ἢ μείωσιν τοῦ συμφωνηθέντος τῆς ὑπενοικιάσεως τιμήματος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος ἀποδεικνυόμενος ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἔκβασιν τῆς ὑποθέσεως, διότι ἡ ἀγοραπωλησία τυχαίου (enalio— vonditio rei sperata!) προϋποθέτει, ὅτι δὲν κατέστη ἤδη πρὸ τῆς καταρτίσεως τοῦ συναλλάγματος ἀδύνατος ἡ ὕπαρξις τοῦ πωληθέντος πράγματος ὅλου (ὅτε πώλησις πλέον δὲν ὑφίσταται), ἢ μέρους, ὅτε ἐπιτρέπεται ἀνάλογος τοῦ τιμήματος ἐλαττωσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸς καὶ τοι πρῶτον κατὰ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην προταθεὶς, προτείνεται ὅμως ἀπὸ τοῦ ἐναγομένου ὡς ἀπολογία κατὰ τῆς ἐφέσεως, καὶ ἑπομένως εἶναι δεκτὴ καὶ εἰς τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην (ἄρθρ. 777 ἐδ. 3 τῆς Πολ. δικον.)

2) Ἡ δι' ἀγραμματωσύνην τῶν πραγματογνωμόνων ἔλλειψις τῆς ὑπογραφῆς αὐτῶν ἐν τῇ ἐκθέσει ἐπάγει τὸ ἄκυρον αὐτῆς; οὐχὶ —κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15267 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ παρ' οὐδενὸς νόμου διατάσσεται, ὅπως οἱ πραγματογνώμονες

γνωρίζουσι γράμματα, ὥστε ἐάν τις τῶν διορισθέντων δὲν γνωρίζῃ γράμματα, λαμβάνουσιν ἐφαρμογὴν αἱ γενικαὶ περὶ ἐκθέσεων διατάξεις τῆς Δικονομίας, ἤτοι γίνεται μνεία ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν πραγματογνωμόνων τοῦ λόγου, δ' ὃν δὲν ὑπέγραψαν οἱ μὴ ὑπογραφέντες καὶ τὸ αὐτὸ βεβαιοῦται καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς παραλαβῆς τῆς ἀπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ συνταχθείσης, δι' ἧς περαιοῦται ἡ πρᾶξις τῆς δοκιμασίας (διότι αὕτη βεβαιοῖ, ὅτι τὸ τῶν πραγματογνωμόνων ἔγγραφον εἶναι ἴδιον αὐτῶν) ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀμφότεραι αἱ διατυπώσεις ἐξεπληρώθησαν, δηλαδὴ καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν πραγματογνωμόνων γίνεται μνεία, ὅτι οἱ μὴ ὑπογραφέντες δὲν ὑπέγραψαν ὡς ἀγράμματοι, καὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτὸ τοῦτο βεβαιοῦται καὶ περιπλέον ἡ ὁμολογία ὅλων, μετὰ προηγηθεῖσαν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως, ὅτι εἶναι αὕτη ἡ γνωμοδότησίς των, ὅθεν ἡ ἔνστασις τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων δι' ἔλλειψιν τῆς ὑπογραφῆς δύω ἐξ αὐτῶν δὲν εἶναι βάσιμος.

3) Ὑπολαμβάνων τις ἐκ πλάνης, ὅτι κατ' ἔθιμον ὁ γεννήτωρ δύναται ν' ἀπαλλοτριοῖ ἀκίνητα τοῦ τέκνου του ἄνευ δίκας. ἀδείας, καὶ ἐντεῦθεν ἀγοραστὴς γενόμενος τοιούτου κτήματος θεωρεῖται ὡς κακῆς πίστεως κάτοχος, προκειμένου περὶ ἀποτίσεως τῶν καρπῶν αὐτοῦ; οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16239 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς προσόδους, μόνον ὁ κακῆς πίστεως κάτοχος χρεωστεῖ κατὰ νόμον ν' ἀποδώσῃ αὐτὰς ἀπὸ τῆς κατοχῆς, τὸ δικαστήριον δὲ πείθεται, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος δὲν κατεῖχε κακῇ πίστει· διότι ἂν καὶ τὸ ὀλιγάριθμον τῶν παραδειγμάτων τῶν κατατεθέντων ὑπὸ τῶν περὶ τοῦ ἄνω μνησθέντος ἐθίμου ἐξετασθέντων μαρτύρων δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ πείσωσι τὸ Δικαστήριον, ὅτι το οὕτον ἔθιμον ὑπῆρχε πραγματικῶς, ὡς ἄνω ἐρρέθη, ἐν ἰσχύει κατὰ τὴν περὶ τοῦ ἐθίμου ἔννοιαν τοῦ νόμου, αἱ καταθέσεις ὅμως τῶν διαληφθέντων μαρτύρων, λεγόντων, ὅτι κατὰ τὸ δικαίωμα αὐτῶν, τοιοῦτον ἔθιμον ὑπῆρχεν εἰς Πόρον, πείθουσιν αὐτό, ὅτι παρά τισιν ὑπῆρχεν ἡ ἐσφαλμένη ἰδέα ἢ πεποίθησις, ὅτι δι' ἐθίμου εἶχεν ἀληθῶς καθιερωθῇ τὸ νὰ δύνηται ἡ μήτηρ ν' ἀπαλλοτριοῖ

κτήματα τῶν ἀνηλίκων τέκνων της ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ ὅτι ἐπομένως ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἠγόρασεν ὁ δικαιοπάροχος τῆς ἐφεσιβλήσου, ὅτι δὲ τοιαύτη παρατηρήσις ὑπῆρχεν ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Χρυσανθοπούλου « Συλλογὴ τῶν Ἑλληνικῶν συνηθειῶν Σελ. 93 ἐπὶ τῆς γ'. καὶ ε. ἐρωτήσεως» ἡ πλάνη δὲ αὕτη, ἥτις εἶναι συγγνωστὴ, καὶ δὲν ἀφορᾷ ἄγνοιαν ῥητοῦ Νόμου, ἀλλὰ περιστρέφεται ἁπλῶς εἰς γεγονότα καὶ εἰς συμπεράσματα ἐξ αὐτῶν ποριζόμενα, ἀπέκλειεν ἀπὸ τοὺς ἀποκτῶντας τὰ κτήματα αὐτὰ τὴν κακὴν πίστιν, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα ἡ περὶ προσόδων ἀπαίτησις δὲν εἶναι νόμιμος εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 156 τῆς Πολ. Διαδικασίας.

ΤΜΗΜΑ Β'.

4) Ποία ἡ κατὰ νόμον κατοικία τῶν Γερουσιαστῶν, ἔνθα ἐγκύρως δύνανται νὰ ἐπιδοθῶσι δικόγραφα; Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 15338 ἀπόφασις φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ὡς ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς τρίτης ἐν Ἀθήναις ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως, ὁρίζοντος ὅτι «ὁ Βασιλεὺς διορίζει τοὺς Γερουσιαστὰς ἰσοβίους» προκύπτει ὅτι καὶ ἡ ὑπηρεσία τῶν Γερουσιαστῶν εἶναι ἰσόβιος, ὡς ἐκ τοῦ διορισμοῦ των εἰς ταύτην καὶ τῆς ἀναδοχῆς αὐτῆς, ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κατοικίαν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 93 τοῦ Ἀστικοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι « οἱ ἀναδεχθέντες ὑπηρεσίαν ἰσόβιον καὶ συνεχῆ ἔχουσι τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν ᾧ τόπῳ ἐνεργοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, ἡ ὑπηρεσία νὰ ἦνε πρὸς τῇ ἰσοβιότητι συνάμα καὶ συνεχής.' Ἐκ τούτων δὲ ἕπεται, ὅτι οἱ ἀναδεχθέντες ἰσόβιον μὲν ὑπηρεσίαν, οἷοι καὶ οἱ Γερουσιασταὶ, εἰς τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν συντρέχει καὶ ὁ ἀπαιτούμενος τῆς συνεχείας τῆς ὑπηρεσίας δεύτερος ὅρος, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τὴν κατοικίαν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις, ὅπου ἐνεργοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν των ταύτην, ὅτι δὲ ἡ ὑπηρεσία τῶν ἰσοβίων Γερουσιαστῶν δὲν εἶναι καὶ συνεχὴς ἐξάγεται, ὄχι μόνον καὶ ἐκ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 30, 31 καὶ 47 τοῦ συν-

τάγματος, ἀλλὰ καὶ ὁρίζεται διὰ τοῦ ἀπὸ 27 ὀκτωβρίου 1856 ὑπὸ στοιχεῖον ΣΠΒ περὶ διαρκείας τῶν Βουλευτικῶν σωμάτων Νόμου, ἀπὸ δύο μέχρις ἓξ μηνῶν κατ' ἔτος, διότι κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον ἡ διάρκεια ἑκάστης Βουλευτικῆς Συνόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ οἱ Γερουσιασταὶ ἐνεργοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν των δὲν θέλει εἶνε οὔτε βραχυτέρα τῶν δύο, ἀλλ' οὐδὲ περαιτέρω τῶν ἓξ μηνῶν κατ' ἔτος· αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐξάγεται προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν περὶ τοῦ ἄρθρου 93 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου δημοσιευθεισῶν αἰτιολογιῶν, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποδεικνυομένου ἐκ τῶν εἰς τὴν παροῦσαν δίκην διαμειφθέντων καὶ ἐν τῇ δικογραφίᾳ εὑρισκομένων διαφόρων ἐγγράφων, ὅτι ἡ κατοικία τοῦ διαδίκου Γερουσιαστοῦ Ἀδὰμ Δούκα εἶναι εἰς Χαλκίδα, νομίμως ἐπεδόθη εἰς ταύτην ἡ κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 557 καὶ 92 ἀποφάσεων τῶν ἐν Χαλκίδι Πρωτοδικῶν ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1857 ἔφεσις τοῦ Ε. Λύκου, ὡς ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν ἐπιδοτηρίου τοῦ παρὰ τῷ Πρωτοδικείῳ Χαλκίδος κλητῆρος Ἰωάννου Σωτηρίου βεβαιοῦται, ἑπομένως ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ταύτης εἰς τὴν ἐν Χαλκίδι κατοικίαν τοῦ εἰρημένου ἐφεσιβλήτου Γερουσιαστοῦ Α. Δούκα ἔνστασις αὐτοῦ, λόγῳ, ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις εἰς Ἀθήνας, ὅπου ὡς Γερουσιαστὴς ἔχει τὴν ὑπηρεσίαν του, εἶναι ἀνυπόστατος καὶ ἀπορριπτέα.

5) Διαθήκη, μὴ γεγραμμένη ἰδίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου χειρί, ἀλλ' ὑφ' ἑτέρου προσώπου, καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου, εἶναι ἔγκυρος; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15234 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ αἱ διαθῆκαι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 καὶ 8 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ Διαθηκῶν, εἶναι ἄκυρος, ὅταν δὲν γράφωνται καὶ συντάττωνται ἰδιοχείρως ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συμβολαιογράφου εἰς τὸ βιβλίον του· ὅτι δὲ πρέπει νὰ συντάττηται καὶ γράφηται ὑπ' αὐτοῦ, δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 13 τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος ἰδίως, καθ' ὃ ὁ μνήμων πρέπει νὰ γράψῃ τοὺς ἰδίους λόγους τοῦ διαθέτου χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὰς ἐννοίας του, ὅπερ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βεβαίως γε-

νόμενον, ὅταν ἡ διαθήκη ἐγράφη παρ' ἄλλου καὶ οὐχὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ μνήμονος.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 466 Διαθήκη, ἧς ἡ ἀκύρωσις αἰτεῖται, βεβαιοῦται ὅτι ἐγράφη οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἐκπληροῦντος τὸν Συμβολαιογράφον εἰρηνοδικιακοῦ Παρέδρου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μάρτυρος τῆς διαθήκης Ἰωάννου Γ. Λουκᾶ κατ' αἴτησιν τοῦ αὐτοῦ Παρέδρου καὶ μὴ ἀναφέρουσα μηδὲ τοῦτο τοὐλάχιστον, ὅτι καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Συμβολαιογράφου ἐγένετο ἡ γραφή, εἶναι ἄκυρος κατά τε τὰ προεκτεθέντα, καὶ προσέτι διὰ τὸν λόγον, ὅτι οἱ μάρτυρες τῆς διαθήκης προσλαμβάνονται διὰ νὰ βεβαιώσωσιν, ὅτι ὁ Συμβολαιογράφος ἔγραψε τοὺς λόγους τοῦ διαθέτου, ἡ βεβαίωσις δ' αὕτη ἐκλείπει ὅλως, ὅταν ἀποδεδειγμένως εἷς τῶν μαρτύρων ἔγραψε τὴν διτθήκην, ὅστις συνήθως στερεῖται τῆς ἱκανότητος τοῦ γράφειν ἀκριβῶς διαθήκας καὶ ὁ μάρτυς παρίσταται τὰ τῆς διαθήκης βεβαιῶν τὴν ἀλήθειαν τῶν ὅσων αὐτὸς ἔγραψε καὶ οὐχὶ ὁ Συμβολαιογράφος, τουτέστι μάρτυς ἰδίας αὐτοῦ πράξεως γίνεται.

6) α) Ὁ ὅρος τῆς ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν τῆς Δημοπρασίας Δημοσίων προσόδων, φέρει τὸν χαρακτῆρα ἀναβλητικῆς αἱρέσεως;—ναί.

β) Μειοθέντος τοῦ ποσοῦ τῶν Δημοπρατηθεισῶν προσόδων, ἐκ τυχαίου συμβάματος, δικαιοῦται ὁ ἐνοικιαστὴς ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνάλογον τοῦ ἐνοικίου ἐλάττωσιν ἀφ' οὗ ὑπογράψῃ τὰς ὁμολογίας, ἄνευ τινὸς ἐπιφυλάξεως, καί τοι γινώσκων ἤδη τὸ σύμβαμα; — οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15287 ἀπόφασιν, φέρουσαν

Ἐπειδὴ ἡ δημοπρασία τῶν φόρων, ὅπως σήμερον ἐνεργεῖται, κατὰ τοὺς φορολογικοὺς νόμους καὶ τὰ διατάγματα συνάλλαγμα ἀποτελεῖ ἀγοραπωλησίας, ἢ ἐκμισθώσεως, ἐξαρτωμένη ὑπὸ αἱρέσεως ἀναβλητικῆς καὶ οὐχὶ διαλυτικῆς, ὡς τὸ δικάσαν δικαστήριον ἐσφαλμένως σκέπτεται, διότι αἱ τοιαῦται δημοπρασίαι ἰσχύουσιν, ἐὰν ἐντὸς τῆς ὑπὸ τῶν αὐτῶν νόμων καὶ διαταγμάτων ὡρισμένης διορίας, ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἐγκρίνῃ τὴν δημοπρασίαν ἀποφαινόμενος αὐτὴν νόμιμον, κατὰ νόμον δὲ, ἀγοραπωλησίαι καὶ ἐκμισθώσεις, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη ἐνοχὴ, θεωροῦνται καὶ ἀπὸ ἀναβλητικῆς μὲν αἱρέσεως ἐξαρτώμεναι

ἂν ἡ ἔγκρισις αὐτῶν ἀνατίθεται τῇ κρίσει ἢ ἀποφάσει τρίτου τινός, ὡς μηκέτι γενόμενοι, καὶ ἐκ τῆς ἀπεριορίστου θελήσεως τοῦ ἑτέρου τῶν συμβαλλομένων ἡ πραγματοποίησίς της κρέμαται (N. 7. pr. de contract.r. emt et. (18 1) συνδ. N. 2. de indiem. addict. (18.2) Κατὰ τοῦτον δὲ καὶ ἐὰν ὁ Ὑπουργὸς δὲν θεωρηθῇ ὡς πωλητὴς, ἢ ἐκμισθωτὴς, ἀλλ' ὡς τρίτον πρόσωπον, οὗ τῇ κρίσει καὶ ἀποφάσει ἀνετέθη ἡ ἐπικύρωσις τῆς δημοπρασίας, ἡ πώλησις, ἢ ἐκμίσθωσις τῶν περὶ ὧν ἡ δίκη φόρων ἐξήρτητο ἀπὸ ἀναβλητικοῦ ὅρου, μηκέτι πεπληρωμένου, ὅτε συνέβη ἡ διὰ πυρὸς τυχαία φθορὰ μέρους τῶν φόρων, διότι καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων ἐγγράφων τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου ἀποδείκνυται καὶ τὸ δημόσιον συνομολογεῖ, ὅτι ἡ πυρπόλησις ἐγένετο πρὸ τῆς ἐγκρίσεως τῆς δημοπρασίας.

Ἐπειδὴ ἐπὶ ἀγοραπωλησίας καὶ ἐκμισθώσεως ὑπὸ αἵρεσιν ἀναβλητικὴν διομολογηθείσης, τὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ πωληθέντος ἢ τῶν προϊόντων τοῦ ἐκμισθωθέντος πράγματος, φέρει ὁ πωλητὴς καὶ ἐκμισθωτὴς, ἐκτὸς ἐὰν ὁ ἀγοραστὴς ἢ μισθωτὴς ἀναδεχθῇ αὐτὸν, ἢ γενόμενον ἀναδέχθη ἤδη (N. 8. de peric et contr. cet 18. 6. N. 10 § 5 de jur dot (23. 3) N. 10 de peric cet (18. 6.) κατὰ τὰς διατάξεις δὲ ταύτας ὁ ἐκκαλῶν ἠδύνατο μὲν πρὸ τῆς ὑπογραφῆς τῶν χρεωστικῶν' ὁμολογιῶν ν' ἀπαιτήσῃ τὴν μόνιμον μείωσιν τοῦ προσκληθέντος ὑπ αὐτοῦ μισθώματος, ἢ τιμήματος, συνισταμένου εἰς τὴν ἀξίαν τῶν ὅσων προσήνεγκε δημητριακῶν καρπῶν, ὑπογράψας ὅμως τὰς ὁμολογίας, ὁμολογουμένως μετὰ τὴν πυρπόλησιν, ἄνευ τινὸς ἐπιφυλάξεως, πρέπει ἀναγκαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναδεχθεὶς εἰς βάρος του τὴν ἐξ αὐτῆς ζημίαν, καθ' ὅσον δὲν ἀποδείξῃ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μειώσεως δι' ἄλλου ἐγγράφου, ἢ δι' ὅρκου· διότι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ὑπογραφὴ τῶν ὁμολογιῶν, τὸ δὲ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιφυλάξεως δὲν ἐπιτρέπεται, ὡς ἀντικειμένης εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν αὐτῶν ὁμολογιῶν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν διατείνεται, ὅτι ὑπέγραψε τὰς ὁμολογίας, ἀφ' οὗ ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τοῦ οἰκονομικοῦ Ἐφόρου τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἐκπέσῃ ἐκ τοῦ τιμήματος, ἢ μισθώματος τὴν ἀξίαν ὅλων τῶν πυρποληθέντων δεκάτων· τὸ δὲ Δημόσιον ὁμολογεῖ μὲν τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, ἀμφισβητεῖ δὲ μόνον αὐτὴν ὡς πρὸς τὸ ποσὸν, διατει-

νόμενον, ὅτι ὡρισμένως πεντήκοντα κοιλὰ ὑπεσχέθη καὶ ὅτι τόση μόνον εἶναι ἡ ἐκ τῆς πυρπολήσεως ζημία τοῦ ἀντιδίκου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΚΘ'.)

γ) Ἡ αἰτήσει τοῦ συγγνώμην ἡλικίας λαβόντος ἀνήλικος μεταβιβάσεως ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς ἄλλον δῆμον, ἰσχύει; Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 627 τοῦ 1857 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ. ἦν εὑρ. ἐν λ. συμβιβασμός.

δ) Οταν ὁ κατασχὼν κτῆμά τι ἀναγκαστικῶς ζητῇ νὰ πλειστηριασθῇ εἰς ἄλλον δῆμον, ὀφείλει νὰ κάμῃ νέας δηλοποιήσεις, τὰ δ' ἔξοδα εἶναι εἰς βάρος τοῦ αἰτοῦντος· (892, 900 πολ. Δικ. ἀποφ. ἐφ. Ἀθ. 9762 τοῦ 1852. ἔτους, φέρουσα.

Ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, ὅττις ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐχορήγησεν εἰς τὸν δανειστὴν τὸ μέσον τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ δανείου, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἠσφάλισε τὸν ὀφειλέτην ἀπὸ πᾶσαν ζημίαν, ἤθελε ματαιωθῇ, διότι δὲν ἤθελε προσέρχεσθαι κανεὶς ἀγοραστὴς, ὡς μὴ δυνάμενος, ἄνευ τῶν περὶ ὧν διαλαμβάνει ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις κοινοποιήσεων, νὰ γνωρίζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ ὡς καὶ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ. Τὸ πρᾶγμα δὲ καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἐπικίνδυνον πρὸς τοὺς τυχὸν ἐνυποθήκους δανειστὰς, ἄνευ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων ἐκείνων (ἴδε τὰς τοῦ Καρρέ παρατηρήσεις ὑπὸ τὸ ἄρθρον 617 τῆς διατ. ε).

Ἐπειδὴ τελευταῖον, ἀφ' οὗ τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον ἐκοινοποιήθη ὡς ἐρρέθη εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας, καὶ οὗτοι σὐδεμίαν πρὸ τῆς κατακυρώσεως ἀνακοπὴν ἐνήργησαν κατὰ τῆς δευτέρας κατασχέσεως, καὶ προτείνοντος ἰδίως τὸν τῆς ἐκπρεμότητος κατὰ τῆς πρώτης ἐγκαταληφθείσης κατασχέσεως, καθ' ἣν εἶχε γίνει ὑπὸ τοῦ Πετσάλη ἀνακοπὴ, λόγον, δὲν δύνανται νὰ προτείνουν, καὶ μάλιστα δι' ἀγωγῆς μετὰ τὸν

πλειστηριασμόν, τὸ ἀνίσχυρον τῆς ὁποίας εἶχον γνῶσιν δευτέρας κατασχέσεως ἐφ' ἧς καὶ ὁ πλειστηριασμὸς βασίζεται, συναινέσαντος οὕτω, κατὰ τὰς ὀρθὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἀρχήν, πρὸς τὴν πρόοδον καὶ ἐξακολούθησιν τῆς δευτέρας κατασχέσεως. Δὲν εἶναι δὲ ὀρθὸν ὡς ἀντίρρησις, ὅτι δὲν ὤφειλον νὰ κάμωσιν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς δευτέρας κατασχέσεως, ἥτις καὶ μόνη, ὡς εἴρηται ἔλαβε πρόοδον, ὡς ὑπαρχούσης τοιαύτης κατὰ τῆς πρώτης, διότι ἰσχυριζόμενος οὗτος, ὅτι καθίστατο βλαπτικὴ εἰς τὰ συμφέροντά των καὶ ἡ προκειμένη δευτέρα κατάσχεσις ὤφειλον νὰ τὴν προσβάλλωσιν ἐγκαίρως πρὸ τῆς κατακυρώσεως καὶ οὐχὶ νὰ σιωπήσουν παραδεχθέντες οὕτω τὸ ἰσχυρὸν αὐτῆς.

8) *Ἀκυρότης.* (1)

α) Αἱ διάφοροι αὗται προκηρύξεις καὶ προθεσμίαι διαγράφονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, (970 πολ.) Οἰκ. § 292 σημ. 21, διότι τὸ ἄρθ. 970 παραπέμπει εἰς τὸ 896, ὅ περιλαμβάνει καὶ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ κήρυξιν.

β) Αἱ τοὺς δημοσίους πλειστηριασμοὺς διέπουσαι διατάξεις, εἰς τὸ συμφέρον πρὸ πάντων τοῦ ὀφειλέτου ἀποβλέπουσαι, οὐδαμῶς εἰς δημοσίας τάξεις· ἄρα διὰ τῆς συναινέσεώς του καλύπτονται αἱ ἀκυρότητες τῆς κατασχέσεως.—Ἀπ. πολ. ΑΠ. 132 τοῦ 1856, κυρίως τὰς 13173 καὶ 13567 ἀποφ. ἐφ. Ἀθηνῶν.

γ) Ὁ ἐπίτροπος (2) δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τοῦ ἀναγκαστικοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου τινὸς τοῦ ὀρφανοῦ; ὄχι· διότι πρόκειται περὶ ἀπαλλοτριώσεως ἀκινήτων, καθ' ἣν ἀπαιτεῖται ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ νόμου 1086 10 77 965, 487 § 7 πολ. δικ. ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 1045 τοῦ 1853 ἐν νομικ. σ. 5874.

---

(1) Εὐρ. λ. κατάσχεσις § 117 118.

(2) Πρλ. εὐρ. λ. συμβιβασμός.

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. | *Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις . » 13. | *Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. | *Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

α') Παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὸν ἐπαγόμενον ὅρκον ἐπὶ δικαστικῆς ὁμολογίας. β') Νομολογία ἀμφοτέρων τῶν Ἐφετείων. Πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἕνεκα τῶν κατὰ τὸ θέρος Δικ. διακοπῶν τὰ δικαστήρια δὲν παρήγαγον ὕλην ἀρκετὴν, ὥστε τὸ φυλλάδιον τοῦτο δὲν περιέχει ἀποφάσεις τούτων, προσεχῶς ὅμως θέλομεν καταχωρήσει τοιαύτας.

Παρατηρήσεις τοῦ Κυρίου Σ. Π. ἐπὶ τοῦ ἀκολούθου ζητήματος,

« Ἀδιαιρέτου οὔσης τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας, ὁ πρὸς « τὸν ἀντίδικον ἐπαγόμενος ὅρκος ἀπαιτεῖται νὰ ἐκτεί-

« νηται ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ὁμολογίας τοῦ πρὸς ὃν ἐπάγεται, ἢ « δύναται νὰ ἐπαχθῇ ὡς πρός τινα αὐτῆς μέρη, ἅτινα ἀποδει- » κνύουσι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπάγοντος; φυλ. ΚΘ. Νομ. Με- « λίσσης. »

§ 1. Ὅταν ὑποβάλληται εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ ὑπόθεσίς τις, πρώτη ἐξέτασις αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν ζήτημα, εἶναι « τίνες ἰσχυρισμοὶ ἔχουσιν ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν » καὶ δευτέρα τίνες εἶναι δικανικῶς ἀποδεδειγμένοι, περὶ τίνων δηλ. εἶναι αὐτὸς δι- κανικῶς πεπεισμένος, ἄρθ. 244 Πολ. Δικ. Τὸ ἄρθρον 245 ἀριθμεῖ τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ δικαστὴς εἶναι δικανικῶς πεπεισμένος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις· εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ἰσχυρισμόν τινα ὡς ἀληθῆ πρὶν ἀποδείξῃ αὐτὸν ὁ ἐπικαλούμενος (ἄρθρ. 248 Πολ. δικ.).

§ 2. Διὰ νὰ κρίνῃ περὶ τῶν ἀνωτέρω θὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων τὰς προτάσεις, ἤτοι τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τούτους. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 545—546 ἐπομ. Πολ. Δ. ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ ἦναι ῥητὴ καὶ εἰδικὴ ἐξήγησις περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ αὐτῆς, ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐξα- γάγῃ ἐὰν οἱ ἰσχυρισμοὶ ἀρνοῦνται ἢ ὁμολογοῦνται, ἂν ὁ ἐναγόμενος ἀρ- νεῖται, θὰ διατάξῃ ἀποδείξεις, ἂν ὁμολογῇ ὁ ἐναγόμενος, ὁ Δικαστὴς κατὰ τὰ ἄρθρ. 245 § 1 καὶ 549 Πολ. δικ. εἶναι δικανικῶς πεπεισμέ- νος καὶ δὲν δύναται νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν περὶ ὡμολογημένων πραγμά- των.—ἀλλὰ τί ἐστὶν ὁμολογία καὶ πότε ὑπάρχει;

§ 3. Ἐκ τῆς ἀρχῆς, ὅτι ὁ διάδικος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδείξῃ ἄλ- λους ἰσχυρισμούς, εἰμὴ τοὺς ἀπυτελοῦντας τὴν βάσιν τῆς αὐτοτελοῦς αἰτήσεώς του (ἄρθ. 248) καὶ τῆς ἀρχῆς, ὅτι, περὶ ἑκάστου ἰσχυρισμοῦ ὁ ἀντίδικος ὀφείλει νὰ ἐξηγηθῇ ῥητῶς καὶ εἰδικῶς εἴτε ὁμολογῶν εἴτε ἀρνούμενος αὐτὸν, ἐξάγεται, ὅτι ὁμολογία ὑπάρχει ὅταν ὁ ὡς βάσις τῆς ἀπαιτήσεως ἐπικαλούμενος ἰσχυρισμὸς παραδέχηται ὑπὸ τοῦ ἀντι- δίκου ὡς ἀληθὴς ἄνευ τροποποιήσεώς τινος ἢ μεταβολῆς, διότι εἰς ταύτην τὴν περίπτωσιν ὁ οὐσιώδης καὶ ἄλλως, ἀποδεικτέος ἰσχυρισμὸς εἶναι ἄνευ ἐλαχίστου δισταγμοῦ ἀληθὴς, ὡς πρὸς ὅλους τοὺς διαδίκους. π. χ. ὁ ἐνάγων λέγει, «σὲ ἐδάνεισα 100 ἄνευ προθεσμίας» καὶ ὁ ἐναγό-

μενος ἀπαντᾷ «τῷ ὄντι μὲ ἐδάνεισες ὡς λέγεις» ὑπάρχει πλήρης ὁμολογία. Ἐὰν ὅμως ἀπαντήσῃ, «μὲ ἐδάνεισες 100· ἀλλ' ὑπὸ προθεσμίαν δύο ἐτῶν,» ὑπάρχει τροποποιημένη ὁμολογία, ἐκ ταύτης δὲ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος δὲν προκύπτει ἄνευ δισταγμοῦ ἀληθὴς ὡς πρὸς ὅλους τοὺς διαδίκους.

§ 4. Ἡ ἀπάντησις, καί τοι περιέχουσα ρητὴν εἰδικὴν κατάφασιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος, συνήθως δὲν εἶναι ἄμικτος προσθήκης τινος ἢ τροποποιήσεως, τοιουτοτρόπως δηλουμένης ὥστε ὁ ἐναγόμενος δὲν ἐννοεῖ νὰ ὁμολογήσῃ ἄνευ ὅρου τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος· οὕτω π. χ. εἰς τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα ὁ ἐναγόμενος δὲν παραδέχεται τὸ δάνειον εἰμὴ ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ἐδόθη μὲ προθεσμίαν. Ἐάν τις ἀφαιρέσῃ τὴν προσθήκην ἢ τροποποίησιν, ἔχει πλήρη ὁμολογίαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τοιαύτην διαίρεσιν ἀπαλλάσσεται τῆς ἀποδείξεως ὁ ἐνάγων καὶ τὸ βάρος αὐτῆς πίπτει εἰς τὸν ἐναγόμενον. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἄδικον, διότι ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐναγομένου κυρίως περιέχει ἀφ' ἑνὸς ἄρνησιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἀφ' ἑτέρου θέσιν νέου ἰσχυρισμοῦ· εἶναι ὡσανεὶ ὁ ἐναγόμενος ἔλεγεν·—«ὄχι δὲν μὲ ἐδάνεισες ἄνευ προθεσμίας, μὲ ἐδάνεισες ὑπὸ προθεσμίαν·» εἰς πλείσας ἄλλας περιπτώσεις εἶναι πολὺ πλέον δυσδιάκριτος ἡ διάνοια τοῦ ὁμολογοῦντος καὶ δίδει χώραν εἰς ἀμφισβητήσεις ἀπεράντους καὶ μάλιστα τοιαύτας, ὥστε ἑκάτερον τῶν διαφωνούντων μερῶν νὰ ἰσχυρίζηται, ὅτι ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ὀρθόν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἀμφισβητήσεων τούτων καὶ διὰ νὰ ὑπάρχῃ γνώμων τις σταθερὸς καὶ διὰ τὸν διάδικον, πολὺ δὲ μᾶλλον διὰ τὸν δικαστήν, περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ θεωρῇ ἀπάντησίν τινα δηλ. ἂν περιέχῃ ὁμολογίαν ἀπαλλάττουσαν τὸν ἐνάγοντα τῆς ἀποδείξεως ἢ ὄχι, ἐπῆλθεν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 264 Π. Δ. καθ' ἣν ἡ ὁμολογία πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀδιαιρέτως.

§ 5. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὴ ἡ διάταξις δὲν ἔκοψε τὰς ἔριδας· διότι λαμβανομένη ἐν τῇ γενικότητί της φαίνεται ἀσυμβίβαστος μὲ ἄλλας ἀρχὰς τοῦ δικαίου, π. χ. ὁ Α. λέγει ὅτι ἐδάνεισε τὸν Β. οὗτος ἀπαντᾷ ὅτι ναι, μὲ ἐδάνεισεν ἀλλὰ τὸν ἐπλήρωσα,» ἡ πληρωμὴ ἐνταῦθα εἶναι αὐτοτελὴς ἰσχυρισμός, ὅστις ἀποδεικνυόμενος καταργεῖ τὴν ἐκ τοῦ δανείου ἀπαίτησιν (ἄρθρ. 551, 552 Πολ. δικ.) ἑπομένως ὁ περὶ πληρωμῆς σχυρισμὸς καὶ ὡς ἐκ τοῦ εἴδους του, ὅτι εἶναι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑποσχέσεως

τοῦ λαβόντος τὸ δάνειον καὶ τὸ ὑποθέτει καὶ ὡς ἐκ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἔλαβε χώραν, διότι ἔχεινεν ἀφοῦ ἤδη ἦτο ὑπόχρεως ἐκ τοῦ δανείου νὰ πληρώσῃ, δὲν δύναται νὰ ἀποτελῇ μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ περὶ δανείου ἰσχυρισμοῦ καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ χωρισθῇ ἐκ τούτου, καὶ ὅμως ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη εἶναι, ὅτι καὶ ἡ τοιαύτη ἀπάντησις ὁλόκληρος πρέπει νὰ λαμβάνηται καὶ ἀποτελῇ ὁμολογίαν ἀδιαίρετον εἰς τὸ ὁποῖον πραγματευόμεθα ζήτημα ἀκολουθοῦμεν τὴν γνώμην ταύτην.

§ 5. Ἡ ὁμολογία λοιπὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 264 πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀδιαιρέτως καὶ ὁλοκλήρως· ἀλλ' ἡ ὁμολογία κατ' αὐτὸ τὸ ἄρθρον ἀποδεικνύει μόνον κατὰ τοῦ ὁμολογοῦντος καὶ οὐχὶ ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐντεῦθεν ἡ συνέπεια, ὅτι ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμολογοῦντος δὲν ὑποχρεοῦται ἐξ αὐτῆς καὶ ἐπομένως, ἀφοῦ τῷ ἀπαγορεύεται νὰ δεχθῇ μέρος μόνον αὐτῆς, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ τὴν δεχθῇ παντελῶς, ἀφοῦ ὅμως δὲν τὴν δέχεται, μένει ἁπλοῦς ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐναγομένου μὴ ἀποδεικνύων οὔτε ὑπὲρ αὐτοῦ οὔτε κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἰσοδυναμεῖ μὲ ἄρνησιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος καὶ μὲ νέον ἰσχυρισμὸν μὴ ἀναγνωριζόμενον ἤτοι ἀμφισβητούμενον εἶναι (§ 4) ὡσὰν νὰ ἀπήντα ὁ ἐναγόμενος «δὲν μὲ ἐδάνεισες, ἀλλὰ καὶ ἂν μὲ ἐδάνεισες σὲ ἐπλήρωσα» ἄρθ. 552 § 4 Πολ. δικ. ἢ, ὅπερ τὸ αὐτό, εἶναι ὁμολογία ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι τότε πρέπει νὰ θεωρηθῇ τὸ δάνειον ὡμολογημένον, ὅταν ὁ ἐνάγων παραδεχθῇ ὅτι ἐπληρώθη· ὥστε ἂν ὁ ἐνάγων δὲν παραδέχηται τὸ δεύτερον, δὲν ὑπάρχει ὁμολογία οὔτε ὡς πρὸς τὸ πρῶτον.—πρβ. ἄρθ. 547, 548 Πολ. δικ.

§ 7. Ἀφοῦ ἡ τοιαύτη ἀδιαίρετος ὁμολογία δὲν ἀποδεικνύει (εἴτε θεωρηθῇ, ὅτι μὴ ἀποδεχομένη ἰσοδυναμεῖ μὲ μηδὲν, εἴτε θεωρηθῇ ὡς ὑπὸ ὅρον, ὅστις δὲν ἐκπληροῦται) δῆλον εἶναι, ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ εἶναι ἀμφισβητούμενοι, δηλ. θεωροῦνται ὡς ἀρνούμενοι· καὶ ὁ δικαστὴς δὲν εἶναι περὶ αὐτῶν δικανικῶς πεπεισμένος, ὥστε πρέπει νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ὑποχρεῶν τὸν μὲν ἐνάγοντα νὰ ἀποδείξῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς αὐτοτελοῦς αἰτήσεώς του, (τὸ δάνειον π. χ.) τὸν δὲ ἐναγόμενον ν' ἀποδείξῃ τὸν πρὸς ἀπαλλαγήν του ἐπικαλούμενον ἰσχυρισμὸν (τὴν πληρωμὴν π. χ.) διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ μετὰ τὰς ἀποδείξεις τὸ ἄρθρ. 77 Πολ. δικ.

§ 8. Ὁ ἐνάγων ὑποχρεωθεὶς εἰς ἀπόδειξιν δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν ὁποιουδήποτε τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων ἂν εἰς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν δὲν

ἀπαγορεύηται· (ἄρθρ. 252 253 Πολ. Δ.). ἂν ἔχῃ π. χ. ἔγγραφον, τὸ παρουσιάζει καὶ ἀποδεικνύει τὸ δάνειόν του· ἂν ἐπιτρέπωνται μάρτυρες προσάγει τούτους καὶ ἀποδεικνύει ὡσαύτως τὸ αὐτό· ἂν θέλῃ, ἐπάγει ὅρκον· πολλάκις ὁ ἀποδεικνύων καί τοι ἔχων ἄλλα μέσα ἀποδείξεως, πρὸς ἀποφυγὴν στρεψοδίκου παρατάσεως τῆς δίκης, διὰ τὸ σύντομον ἐπάγει ὅρκον, διότι τότε ἔχων τὰ μέσα νὰ ἐξελέγξῃ τὸν ἀντίδικόν του ψευδόμενον, πείθεται ὅτι δὲν θέλει ὁρκισθῆ ψευδῶς. Ἐκ τοῦ ἄρθρου δὲ 351 συνδυασμένου μὲ τὸ 253 συνάγομεν, ὅτι ἐὰν ὑπεχρεώθη ν' ἀποδείξῃ πολλοὺς ἰσχυρισμούς, δύναται ὡς πρὸς τινας ἐξ αὐτῶν νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ ὅρκου, καὶ ὡς πρὸς ἄλλους δὲ νὰ φέρῃ ἄλλα μέσα ἀποδείξεως· δὲν ἐξάγεται δὲ ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως οὔτε ἀμέσως οὔτε ἐμμέσως, ὅτι ἐὰν ὁ διάδικος πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του κάμνῃ χρῆσιν τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου ἢ περὶ τοῦ ἀποδεικτέου ἰσχυρισμοῦ ὑποχρεώσις του μεταβάλλεται περιλαμβάνουσα πλειοτέρους ἰσχυρισμούς.

§ 9. Διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων, ὑποτίθεται ἀναγκαίως ἢ ὅτι ῥητῶς ὁ ἐναγόμενος ὡμολόγησεν ἢ ὅτι ἡ ἀπαίτησίς του θεωρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον αὐτὸν ὡς ἄρνησις, διὰτοῦτο ὁ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπαγόμενος ὅρκος θὰ διατυπωθῇ ἀρνητικῶς· διότι τὸ ἀποδεικτικὸν μόνον τοῦ ὅρκου εἶναι εἶδος συμβιβασμοῦ, ἄρθρ. 349 Πολ. Δ. καθ' ὃν ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον, πρὸς ἀπόδειξιν ἰσχυρισμοῦ, ἀρνουμένου ἢ θεωρουμένου ὡς ἀρνουμένου ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου συγκατατίθεται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπόδεικτος ἢ μᾶλλον ὡς ψευδὴς ὁ ἰσχυρισμός του, ἐὰν ὁ ἀντίδικος βεβαιώσῃ τὴν ῥητὴν ἢ νομικὴν ἄρνησίν του καὶ ἐνόρκως, ὁ δικαστὴς δὲν δύναται νὰ δυσκολευθῇ εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλῃ καὶ τοιοῦτον ἀρνητικὸν ὅρκον, διότι πρόκειται νὰ βεβαιωθῇ δικανικῶς ἂν ἔλαβε χώραν τὸ γεγονὸς ἢ ὄχι· πληροφορεῖται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς μὴ δόσεως ἢ τῆς δόσεως τοῦ ἀρνητικοῦ ὅρκου. ἄρθρ. 352. 353 Πολ Δ.

§ 10. Εἴς τινας περιπτώσεις καὶ ἂν ὑπάρχῃ ὁμολογία τις δὲν δυσκολεύεται παντάπασιν ὁ ἐναγόμενος νὰ ὁρκισθῇ ἀρνητικῶς, π. χ. ἐὰν ὁ ἐνάγων εἶχεν εἰπεῖ, «σὲ ἐδάνεισα 100 ἄνευ προθεσμίας» καὶ ὁ ἐναγόμενος εἶχεν ἀπαντήσει· «ἀληθῶς μὲ ἐδάνεισες 100, ἀλλ' ὑπὸ προθεσμίαν,» ἐὰν ἐπαχθῇ ὁ ὅρκος ὁ ἐναγόμενος δύναται ἀδιστάκτως νὰ ὁρκισθῇ· — ὄχι δὲν μὲ ἐδάνεισες ἄνευ προθεσμίας, διότι τὸ ἐναντίον εἶναι ὅτι τὸ δάνειον ἔγεινεν ὑπὸ προθεσμίαν· πολλάκις ὅμως ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται

νὰ δώσῃ ἀρνητικὸν ὅρκον, π. χ. σὲ ἐδάνεισα—ἀπάντησις—μὲ ἐδάνεισες ἀλλὰ σὲ ἐπλήρωσα. Ἐνταῦθα ὁ ἐναγόμενος εἰπὼν, ὅτι ἐδανείσθη, δὲν δύναται νὰ ὁρκισθῇ, ὅτι δὲν ἐδανείσθη. Τὸ τοιοῦτον συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις καθ' ἃς ἀπαντῶν ὁ ἐναγόγενος, παραδέχεται ὁλοκλήρως ἀληθῆ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος, προσθέτει δὲ νέον, ἡ ὕπαρξις τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν τοῦ πρώτου καὶ ἔχει τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἰσχὺν νὰ καταργῇ τὸν πρῶτον. (ἰδὲ § 5).

§ 11. Κατὰ τὴν γενικῶς παραδεχομένην γνώμην ὅμως εἴπομεν, ὅτι καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει εἶναι ἀδιαίρετος ἡ ὁμολογία καὶ ἑπομένως ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος μὴ δεχομένου ἀδιαιρέτως τὴν ὁμολογίαν μένει ἀμφισβητούμενος· καὶ ἑπομένως ἂν καὶ κατὰ τὴν κοινὴν σημασίαν τῆς λέξεως ὑπάρχῃ ὁμολογία, κατὰ τὴν νομικὴν δὲν ὑπάρχει· ἡ ἰσότης τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ νόμου ἀπαιτεῖ ὥστε ὡς πρὸς ἀμφοτέρους ἡ σημασία τῆς λέξεως «ὁμολογία» νὰ ἦναι ἡ αὐτὴ, ἂν λοιπὸν, «δὲ μὲ ἐδάνεισες μὲν σὲ ἐπλήρωσα δὲ» σημαίνῃ διὰ τὸν ἐνάγοντα μὴ δεχόμενον ταύτην ἀδιαιρέτως, ὅτι δὲν μὲ ἐδάνεισες καὶ ἕνεκα τούτου ὑποχρεοῦται οὗτος εἰς ἀπόδειξιν, τοῦτ' αὐτὸ πρέπει νὰ σημαίνῃ καὶ διὰ τὸν ἐναγόμενον, ἂν πάλιν ὁ ἐναγόμενος, ἐπαγομένου εἰς αὐτὸν ὅρκου ἀρνητικοῦ, ἕνεκα τῆς εἰρημένης σημασίας, ὑποστηρίζει, ὅτι ὡμολόγησε καὶ ἕνεκα τούτου δὲν δύναται νὰ ὁρκισθῇ ἀρνητικῶς, πρέπει νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ὁμολογία ἐκείνη εἶναι ὁμολογία καὶ διὰ τὸν ἐνάγοντα καὶ τότε οὗτος εἶναι ἀπηλλαγμένος πάσης ἀποδείξεως καὶ ἑπομένως δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπάξῃ ὅρκον. Τοιουτοτρόπως τίθεται εἰς τὸν ἐναγόμενον τὸ δίλημμα, πότερον προτιμᾷ, ὅτι ἡ ἐν τῇ φράσει, μὲ ἐδάνεισες μὲν σὲ ἐπλήρωσα δὲ, περιεχομένη ὁμολογία τοῦ δανείου εἶναι τοιαύτη (ἤτοι κατὰ τὸ ἄρθρ. 245 § 1 καὶ ἄρθρ. 549) ἢ ὅτι δὲν εἶναι; ἂν δεχθῇ τὸ πρῶτον, τότε ὁ ἐνάγων δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀποδείξῃ τίποτε, καὶ ἑπομένως δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐπάξῃ ὅρκον, ἂν δεχθῇ τὸ δεύτερον, ἤτοι ὅτι δὲν εἶναι ὁμολογία (διότι δὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος ἑπομένως πολὺ περισσότερον οὔτε ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἄρθρ. 264)· τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ ἄρνησιν καὶ πρέπει νὰ δεχθῇ τὴν ἀρνητικὴν ἐπαγωγὴν, ἔχων τὴν ἐλευθερίαν νὰ μὴ ὁρκισθῇ ἢ νὰ ὁρκισθῇ καθ' ὅσον ἡ εἰκαζομένη αὐτὴ ἄρνησις ἤθελεν εἶσθαι καὶ κατὰ τὸ πρᾶγμα ἄρνησις.

§ 12. Ἐκ τῶν εἰρημένων νομίζομεν, ἔπεται ὅτι ὁ εἰς ὃν ἐπάγεται ἀρνητικῶς ὁ ὅρκος οὐδαμῶς δικαιολογεῖται ἐκ τοῦ νόμου νὰ ἀποκρούσῃ

τὴν τοιαύτην ἐπαγωγήν· διότι εἶναι ἀναγκαία συνέπεια τῆς ὑπερασπίσεώς του καὶ ὀφείλει ἢ νὰ δεχθῇ τοιαύτην ὅρκισιν ἢ νὰ ἀντεπάξῃ τὸν ὅρκον, ἢ νὰ μὴ ὁρκισθῇ ὅλως, ἡ δὲ ἀξίωσις τοῦ νὰ ὁρκισθῇ ὡς ὡμολόγησεν (π. χ. ἐδανείσθην μὲν ἐπλήρωσα δέ) ὄχι μόνον δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῦται νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων, ἀλλὰ σκοπεῖ κυρίως νὰ ἀποδείξῃ μόνον ὅ,τι δὲν εἶναι ὑτόχρεως ν' ἀποδείξῃ οὗτος, ἀλλ' ὁ ἐναγόμενος, διότι ὁ ἐνάγων δὲν ὠφελεῖται ἀπὸ τὸν ὅρκον τοῦ ἐναγομένου ὅτι ἐδανείσθη, ἐνῷ ὠφελεῖται ὁ ἐναγόμενος ἀπὸ τὸν ὅρκον του, ὅτι ἐπλήρωσε· ἡ παραδοχὴ τοιαύτης ἀρχῆς ὄχι μόνον ἀντιβαίνει εἰς ὅλας τὰς λοιπὰς ἀρχὰς τῆς Δικονομίας περὶ ἀποδείξεως καὶ τῆς σημασίας τῆς δικαστικῆς ὁμολογίας τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου καὶ τῆς ἰσότητος τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἀλλὰ πρὸς τούτοις φέρει καὶ εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀναγκάζει τὸν ἀντίδικόν του νὰ ἀφιεροῦται εἰς τὴν ἀσυνειδησίαν του, πάντοτε τοιουτοτρόπως ἀπαιτῶν, ὥστε αὐτὸς νὰ ὁρκίζηται.

§ 13. Κατὰ τῶν εἰρημένων λόγων ὑπάρχει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17, 310 ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἥτις ἀθροίζει ὅλα τὰ δυνατὰ ἐπιχειρήματα, ἵνα ἀποδείξῃ τὸ δίκαιον καὶ νόμιμον τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου ἣν ἀντικρούομεν χάριν δὲ τῆς ἀληθείας ἐξετάζομεν ἓν πρὸς ἕν τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα, ἵνα ἴδωμεν ἐὰν ἦναι τῷ ὄντι λογικά, νόμιμα καὶ πείθοντα.

(α) Ἡ ἀπόφασις αὕτη προφανῶς λαμβάνει μίαν περίπτωσιν ὑπ' ὄψιν ὅταν ὁ ἀποδεικνύων δὲν ἔχει ἄλλας ἀποδείξεις· ἀλλ' εἶναι ἀναντίῤῥητον, ὅτι ὁ ὅρκος ἐπάγεται καὶ ὅταν ἔχῃ ἄλλας ἀποδείξεις (ἀριθ. 351). καὶ μόνον διὰ νὰ ἀποφύγῃ ὁ ἀποδεικνύων τὴν στρεψόδικον παράτασιν τῆς δίκης, π. χ. ἔχει μάρτυρας, ἀλλ' ὁ ἀντίδικος θὰ προτείνῃ μυρίας ἐνστάσεις κατὰ τῆς διεξαγωγῆς, ἔχει ἔγγραφα, ἀλλὰ θὰ τὰ προσβάλλῃ ὡς ἄκυρα, ὡς ἐξ ἀπάτης κλπ. ὅλα ταῦτα δὲ διὰ νὰ παρατείνῃ τὴν δίκην· πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παρατάσεως τῆς δίκης ἐπάγει ὅρκον, δὲν εἶναι λοιπὸν ἀληθὴς ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ὁ ἐπάγων ὅρκον στερεῖται ἄλλων ἀποδείξεων καὶ πρέπει ἑπομένως νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ ἀντιδίκου του· ἀλλὰ δεδόσθω, ὅτι τῷ ὄντι στερεῖται ἄλλων ἀποδείξεων· ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης δὲν ἐξάγεται λογικὸν συμπέρασμα, ὅτι πρέπει νὰ μεταβληθῇ τὸ εἰς βάρος τοῦ ἐπάγοντος ὅρκον θέμα ἀ-

ποδείξεως, καὶ μάλιστα ἀντὶ νὰ ἀποδείξῃ ἰδικούς του ἰσχυρισμοὺς νὰ ὑποχρεωθῇ ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου του.

(δ) Ἡ ἀπόφασις θέτει ὡς λόγον τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀδιαίρετος ἡ πίστις τοῦ ὁμολογοῦντος·—εἴδομεν ὅμως ἀνωτέρω, ὅτι ὁ λόγος τῆς διαιτάξεως τοῦ ἀριθ. 264 εἶναι ἄλλος. (§4) τὸ ἀδιαίρετον τῆς πίστεως τοῦ ὁμολογοῦντος· δὲν εἶναι ὁ λόγος, ἀλλ' εἶναι μέτρον ὑπαγορευθὲν ἐξ ἄλλου λόγου· τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νὰ μᾶς βεβαιώσῃ, ὅτι ἀφοῦ ἡ ὑπόθεσις τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἐσφαλμένη θὰ ἦναι ἐσφαλμένον καὶ τὸ συμπέρασμά της· τῷ ὄντι ὁ νόμος δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὡς λογικόν, ὅτι ὁ λέγων ἀληθὲς τι λέγει ἀληθὲς καὶ εἰς ἄλλο τι. Δεδόσθω δὲ ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας εἶναι, ὅτι πρέπει νὰ λαμβάνηται ἀδιαίρετος ἡ πίστις τοῦ ὁμολογοῦντος, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἕπεται λογικῶς, ὅτι ὁ ἐπάγων ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὑποχρεοῦται νὰ ἐπάξῃ αὐτὸν συμφώνως μὲ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ὁρκισθησομένου· διότι ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμολογοῦντος, δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὴν ὁμολογίαν· λοιπὸν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δώσῃ κἀμμίαν πίστιν καὶ ὁ ὁμολογῶν εἶναι ὑπόχρεως νὰ θεωρῇ, ὅτι ἡ ὁμολογία του εἶναι ἀναξία πάσης πίστεως. (ἀριθ. 264) ἀφοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀποδεικνύοντα, ἢ νὰ δώσῃ ὁλόκληρον πίστιν ἢ νὰ μὴ δώσῃ κἀμμίαν καὶ δὲν δίδει τῷ ὄντι, πῶς ἐξάγεται ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὴν ἔνορκον ὁμολογίαν του καὶ ἐπομένως νὰ παραδεχθῇ, ὅτι εἶναι ὑπόχρεως νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ὁ ἀντίδικός του προσφέρεται νὰ βεβαιώσῃ ἐνόρκως; ἀφοῦ δὲν ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τὴν ὁμολογίαν, ὑποχρεοῦται δὲ νὰ ἀποδείξῃ ὡσανεὶ νὰ μὴ ἦτο τίποτε ὡμολογημένον, θὰ ἐξετασθῇ πλέον, τί πρόκειται ν' ἀποδείξῃ καὶ ἂν ἀπαγορεύηται νὰ ἐπάξῃ ὅρκον·—πρόκειται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἐδάνεισε·—ἐπιτρέπεται αὐτῷ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου. (διότι ὁ ὅρκος εἶναι ἀποδεικτικὸν μέσον) ὁ ἀντίδικος ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τὸν ὅρκον ἢ νὰ τὸν ἀντεπαγάγῃ. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι καὶ εἶδος συμβιβασμοῦ ὁ ὅρκος, καθ' ὅσον δηλ. ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ ἀποδεικνύων νὰ προτείνῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του, ὅτι δέχεται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀναπόδεκτος ἢ μὴ ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμός του, ἐὰν ὁ ἀντίδικος βεβαιώσῃ ἐνόρκως τὴν νομικὴν ἄρνησίν του, συνάγεται λογικῶς ὅτι ὡς δικαιούμενος νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἀντίδικόν του νὰ ὁρκισθῇ ὑποχρεούμενον εἰς τοῦτο, δύναται νὰ ἐπάξῃ ὅρκον· ὡς μὴ ὑποχρε-

ούμενος δὲ (ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον) νὰ ἀποδείξῃ πλέον τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσδιορίσῃ αὐτὸς τὸ θέμα τοῦ ὅρκου μόνον ἐντὸς τοῦ ἀποδεικτέου ἰσχυρισμοῦ του, ἐὰν ὑποχρεωθῇ ὁ ἐπάγων τὸν ὅρκον νὰ περιλάβῃ εἰς τὴν ἐπαγωγὴν ἄλλους ἰσχυρισμούς, ἀφ' ἑνὸς τῷ ἀφαιρεῖται ἡ ἀναγκαία εἰς τὸν συμβιβασμὸν συγκατάθεσις, ἀφ' ἑτέρου βαρύνεται νὰ ἀποδείξῃ δι' ὅρκου ὄχι μόνον ὅ,τι δὲν θέλει νὰ ἀποδείξῃ δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου, ἀλλὰ καὶ ξένους ἰσχυρισμούς (§ 8)· καὶ τῷ ὄντι ὁ ἐνάγων δύναται νὰ εἴπῃ λογικῶς· ἐγὼ δὲν εἶμαι ὑπόχρεως νὰ ἀποδείξω ὅτι δὲν μὲ ἐπλήρωσεν, ἀλλ' ἂν μὲ θεωρήσητε ὑπόχρεων εἰς τοῦτο δὲν θέλω νὰ τὸ ἀποδείξω δι' ὅρκου (ἀρ0· 253), ἔχω ἔγγραφον δι' οὗ ὁμολογεῖ ὁ ἀντίδικος, ὅτι δὲν μὲ ἐπλήρωσεν· ἔχω μάρτυρας, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὡμολόγησεν ὀλίγον πρὸ τῆς συζητήσεως ταύτης, ὅτι δὲν μὲ ἐπλήρωσεν· ἐπάγω ὅρκον ὡς πρὸς τὸ δάνειον· μόνον τὰ λοιπὰ ἀποδεικνύω δι' ἄλλων μέσων (ἀριθ. 253. 351.). Ἡ ἀπόφασις παρασυρομένη ἐκ τῆς ὀφειλομένης εἰς τὴν δοθεῖσαν ἔνορκον ὁμολογίαν ἀδιαιρέτου πίστεως (ἀριθ. 357) ἐσχημάτισε κανόνα, ὅτι ὀφείλεται τοιαύτη πίστις καὶ ὅταν προσφέρηταί τις νὰ ὁμολογήσῃ ἐνόρκως καὶ ἐξήγαγε τότε μὲ πολλὴν εὐκολίαν τὸ συμπέρασμα· ἄρα ὁ ἀποδεικνύων ὑποχρεοῦται νὰ δεχθῇ τοιαύτην προσφορὰν καὶ ἑπομένως οὕτω πρέπει νὰ τεθῇ τὸ θέμα· ἂν ὅμως δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὀρθοὶ συλλογισμοὶ τὰ τοιαῦτα, ἀφίσομεν τοῦτο εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν.

γ) Ἡ ἀπόφασις ἀκόμη λέγει, «ὁ ἐναγόμενος δὲν ἠρνήθη ἀλλ' ὡμολόγησεν· « ὁ εἰς αὐτὸν ἐπαγόμενος ὅρκος περὶ τοῦ μὴ ἀμφισβητουμένου τούτου ἰσχυρισμοῦ εἶναι ἀλυσιτελής . . . . ὁ ὅρκος πρέπει νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὸ ὑπὸ δίκην ἀντικείμενον, ἰδίως δὲ τὸν ἀμφισβητούμενον ἰσχυρισμὸν τῆς ἀποδόσεως (πληρωμῆς).

Λοιπὸν ἡ ἀπόφασις θεωρεῖ ὡμολογημένον καὶ μὴ ἀμφισβητούμενον τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐπάγοντος τὸν ὅρκον, ἀμφισβητούμενον δὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ὁρκισθησομένου, ἂς δεχθῶμεν τὴν θεωρίαν ταύτην τῆς ἀποφάσεως, ἀλλ' ὅ,τι εἶναι ὡμολογημένον καὶ μὴ ἀμφισβητούμενον, εἶναι ἀποδεδειγμένον δικανικῶς (ἄρθρ. 245 Πολ. δικ), καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη ἀποδείξεως, ἄρα δὲν ὑποχρεοῦται ὁ ἐπάγων ὅρκον εἰς οὐδεμίαν ἀπόδειξιν, ἄρα δὲν ὑποχρεοῦται οὐδὲ ὅρκον νὰ ἐπάξῃ, ἀλλ' ὅταν δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ἐπάξῃ ὅρκον δὲν δύναται νὰ γείνῃ λόγος περὶ τῶν ὅρων τῆς

ἐπαγωγῆς, ἂν ὁ ἀμφισβητούμενος ἰσχυρισμὸς εἶναι μόνον τοῦ ὁρκισθησομένου, τότε αὐτὸς πρέπει νὰ ἀποδείξῃ, πρέπει λοιπὸν νὰ φέρῃ ἓν μέσον ἀποδείξεως τοῦ ἄρθρ. 252 τὸ νὰ προσφέρηται νὰ ὁρκισθῇ ἐπὶ τοῦ ἰδίου του ἰσχυρισμοῦ, μὴ συναινοῦντος τοῦ ἀντιδίκου του, δὲν συναριθμεῖται μεταξὺ τῶν αὐτόθι ἀριθμουμένων ἀποδεικτικῶν μέσων ἄρα παρανόμως καὶ ἀλόγως ἐπιμένει νὰ ἐπαχθῇ αὐτῷ ὅρκος σύμφωνα μὲ τὸν ἰσχυρισμόν του. Τὸ νὰ παραδέχηται λοιπὸν ἡ ἀπόφασις, ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐπάγοντος ὅρκον πρὸς ἀπόδειξιν εἶναι ὡμολογημένος καὶ ἀναμφισβήτητος, καὶ ὅτι ἀμφισβητούμενος καὶ ἀποδεικτέος ἰσχυρισμὸς εἶναι ὁ τοῦ ὁρκισθησομένου, καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν μὲν πρῶτον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ δευτέρου, καὶ νὰ ἀπαλλάττῃ τοῦτον πάσης νομίμου ἀποδείξεως, δεχομένη ὡς ἀπόδειξιν τὴν προσφορὰν αὐτοῦ νὰ ὁρκισθῇ ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, ὄχι μόνον παραβιάζει τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀρχάς, ἀλλὰ περιπίπτει καὶ εἰς ἀσυμβιβάστους ἀντιφάσεις, τὸ αὐτὸ θεωροῦσα καὶ ὡς ἀληθὲς καὶ ὡς ψευδὲς καὶ ὑποχρέωσιν εἰς ἀπόδειξιν καὶ μὴ ὑποχρέωσιν.

Πόθεν ὅμως ἡ ἀσυμβίβαστος αὕτη ἀντίφασις, ἐκ τοῦ ὅτι ἐνῷ ἡ ἀπόφασις καθιεροῖ καὶ ὑποστηρίζει τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας, διαιρεῖ αὐτὴ τὴν ὁμολογίαν, διότι ἐνῷ τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὁμολογίας σημαίνει, ὅτι δὲν ἀποδεικνύει παντελῶς οὔτε ὑπὲρ οὔτε κατὰ τοῦ εἰς ἀπόδειξιν ὑποχρέου ἐὰν δὲν συγκατατίθηται νὰ δεχθῇ τὴν ὁμολογίαν ὁλοκλήρως, ἡ ἀπόρασις τῶν ἐφετῶν, ὅταν μὲν πρόκειται νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς ἀπόδειξιν κηρύσσει, ὅτι εἶναι ἀδιαίρετος ἡ ὁμολογία καὶ δὲν εἶναι ἀποδεδειγμένος ἤτοι ὡμολογημένος ὁ ἰσχυρισμός, ὅταν δὲ θέλῃ νὰ δικαιολογήσῃ τὸν ὁμολογοῦντα ἐναγόμενον, διὰ τί πρέπει νὰ ὁρκισθῇ ὡ; ὡμολόγησε, διαιρεῖ τὴν ὁμολογίαν καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς ἀποδεικνύουσαν τὸν ἰσχυρισμόν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀνακολουθία; δὲν εἶναι παράβασις τοῦ ἄρθρ. 264 λέγοντος μάλιστα, ὅτι ἡ ὁμολογία δὲν ἀποδεικνύει ὑπὲρ τοῦ ὁμολογοῦντος ἀλλὰ κατ' αὐτοῦ; εἰς τοιαύτας ἀνακολουθίας καὶ ἀντιφάσεις περιπίπτει, ὅστις εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δίδει διαφόρους σημασίας (ἰδὲ § 11) καὶ ἡ ἀπόφασις ἐκλαμβάνει διττῶς τὴν ὁμολογίαν ὑπὸ τὴν νομικὴν καὶ ὑπὸ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λέξεως.

δ) Ἡ ἀπόφασις προχωρεῖ «νὰ ὁρκισθῇ κατὰ τῆς δικαστικῆς του ὁμο-

λογίας ἀντιβαίνει εἰς τὴν Ἠθικήν.» —«ἀπεδείχθη νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει δικαστικὴ ὁμολογία καὶ ἕνεκα τούτου ἡ ἀπόδειξις καὶ ὁ ὅρκος· δεδόσθω ὅμως, ὅτι ὁπωσδήποτε εἶναι ὁμολογία, ὁ δικαστὴς δὲν ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πῶς συμφέρει ὁ ὅρκος εἰς τὸν ὁρκισθησόμενον ἢ πῶς αὐτὸς ὁρκιζόμενος δὲν παραβαίνει τὰς παραγγελίας τῆς Ἠθικῆς, ἀλλὰ χρεωστεῖ νὰ ἐξετάσῃ, τί πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ καὶ πῶς ἀποδεικνύεται, πρόκειται δὲ νὰ ἀποδειχθῇ, π. χ. ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ἂν ἐδάνεισεν ἢ δὲν ἐδάνεισε,» διὰ τοῦ ἀποδεικτικοῦ μέσου τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἀποδεικνύεται τοῦτο ἢ ὁρκιζομένου τοῦ ἐναγομένου, ὅτι δὲν ἐδανείσθη ἢ μὴ ὁρκιζομένου ποσῶς· ἂν τῷ ὄντι ἐδανείσθη ἡ ἠθικὴ ἀπαγορεύει αὐτῷ νὰ ὁρκισθῇ, ὅτι ἐδανείσθη καὶ δὲν πρέπει νὰ ὁρκισθῇ, ὁ δικαστὴς τότε πληροφορεῖται περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυριομοῦ, περὶ οὗ πρότερον δὲν ἦτο δικαστικῶς πεπεισμένος· ἐκ τοῦ ὅτι ὅμως τὰ παραγγέλματα τῆς Ἠθικῆς καὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑποχρεοῦσιν αὐτὸν νὰ μὴ ὁρκισθῇ ψευδῶς δὲν ἐξάγεται, ὅτι ὁ ἀντίδικός του ὑποχρεοῦται νὰ ἐπαγάγῃ ὅρκον περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι εἰς βάρος του νὰ ἀποδείξῃ καὶ δὲν συγκατατίθεται ν' ἀποδείξῃ· οὔτε δικαιολογεῖται ὁ δικαστὴς δεχόμενος τοιαύτην ἀξίωσιν.

5) Ἐπὶ τέλους ἡ ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν εὑρίσκει τὸν τοιαύτην δόσαντα ὁμολογίαν καὶ καλῆς πίστεως καὶ διὰ τοῦτο δικαιούμενον νὰ ὁρκισθῇ ὡς ὡμολόγησεν. Ἀφίνομεν κατὰ μέρος ἂν ἐκ τοῦ ὅτι ἔκαμε τοιαύτην ὁμολογίαν, δύναται νὰ ἐξαχθῇ συμπέρασμα, ἄρα δικαιοῦται νὰ ὁρκισθῇ οὕτω, λέγομεν μόνον, ὅτι ἂν ἕνεκα τοιαύτης ὁμολογίας πείθεται τὸ δικαστήριον, ὅτι εἶνκι καλῆς πίστεως, τίς ἡ χρεία ἄλλης ἀποδείξεως, καλὴ πίστις ἐνταῦθα σημαίνει ἀλήθειαν· πόθεν ὅμως ἐξάγεται ἡ καλὴ πίστις, ἐκ τοῦ ὅτι ὡμολόγησεν, ὅτι ἐδανείσθη; μήπως τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει, ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν ψεύδεται; ἐκ τοῦ ὅτι εἶπεν ὅτι ἐπλήρωσε; ἀλλὰ τοῦτο (εἶπεν ἡ ἀπόφασις) εἶναι ἀμφισβητούμενον καὶ πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ· ἂς περιμείνωμεν λοιπὸν τὴν ἀπόδειξιν διὰ νὰ ἴδωμεν τίς τῶν δύο εἶναι καλῆς πίστεως· ἀλλ' ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι ἐνῷ ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὡμολόγησεν ὅμως· — τί ὠφέλησε τοιαύτη ὁμολογία; μήπως ἀπαλλάσσεται τῆς ἀποδείξεως ὁ ἐνάγων; τάχα δὲν εἶναι πονηρία τοῦ ἐναγομένου θελήσαντος νὰ καλύψῃ ἓν μέγα ψεῦδος, ὅτι ἐπλήρωσε καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογήσαντος μίαν ἀλήθειαν διὰ νὰ καταστῇ πιθανός; ἡ παροιμία λέγει «ἡ ἀλήθεια εἶναι ἄλλας τοῦ ψεύδους» μεταχειρί-

ζονται εἰς τὰ ψεύδη πολλάκις τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ τὰ καταστήσωσι πιθανά· μόνη ἡ πόδειξις τῆς πληρωμῆς λοιπὸν δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὸν δικαστὴν ἂν ἀπὸ καλὴν πίστιν ὁ ὁμολογῶν ἔπραξε τοῦτο ἢ ἀπὸ κακήν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΛΑ'.)

Πλειστηριασμὸς καὶ Κατακύρωσις

Πρλ. Εὐρ. λεξ. κατάσχεσις § 120. 135, 131, — 137, καὶ 174.

α) Ἡ κατακύρωσις, διὰ σκεπανίου ἢ κώδωνος σημαινομένη, γίνεται εἰς τὸν τελευταῖον ὑπερθεματιστὴν τὸν μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν ἀπὸ τῆς προσφορᾶς αὐτοῦ μὴ ὑπερακοντισθέντα (1).

β) Ἡ κατακύρωσις ἀκινήτου, μὴ γενομένη μετὰ τρία λεπτὰ μετὰ τὴν κατακύρωσιν, διδομένου σημείου διὰ σκεπανίου ἢ κώδωνος, ἐρρώται; Ὄχι. (2)

Ἡ τήρησις τοῦ τύπου τούτου εἶναι μάλιστα οὐσιώδης.

(α) Ἵνα καὶ οἱ ἐκ τῶν συναγωνιζομένων καὶ πλειοδοτησάντων μὴ τελευταῖοι κατὰ τὴν προσφοράν, δοκιμάσωσιν ἑαυτοὺς καὶ συσκεφθῶσιν ἐν τούτῳ περὶ πλειοδοτήσεως; τυχὸν δὲ καὶ ἄλλοι ὑπερθεματισταὶ προσενεχθῶσι καὶ ἐξαντληθῶσιν οὕτως ὅλα τὰ μέσα πρὸς ὠφελιμωτέραν ὑπὲρ τοῦ ὀφειλέτου πώλησιν. β) Ἵνα καὶ οὗτος ἐκ τούτου ὠφεληθῇ, ὅσον ἔνεστι, καὶ πρὸς τὸ χορηγούμενον εἰς αὐτὸν δικαίωμα ἐξαγορᾶς ὡς πρὸς τούτους· γ) Ἵνα δοθῇ ἄνεσίς τις καὶ εἰς τὸν πλειοδότην εἰς ἐξάσκησιν τοῦ τῆς ὀπισθοδρομήσεως δικαιώματος. Ἡ ἔννοια δὲ τῆς διατάξεως ταύτης προφανὴς εἶναι νὰ μὴ γίνῃ μὲν ἡ κατακύρωσις πρὸ

---

(1) Ἴδε ἐν εὑρετ. § 12, λεξ. πλειστηριασμός. — Οἰκ 7. 2. Σελ. 582.

(2) Ἀπ. ἔφετ. Νκυ. ὑπ' ἀρι0' 806· τῷ 1855, ἐν Νομ. Σελ. 6079.

τῆς ταχθείσης κατὰ τὸ ἀρθ. 967 διὰ τῆς κοινοποιήσεως ὥρας· κατ' αὐτὴν δὲ παρατεινομένην καὶ μετ' αὐτὴν, ἐνόσῳ ὑπάρχει συναγωνισμὸς καὶ γίνονται προσφοραὶ, ἡ κατακύρωσις νὰ γίνῃ ἀνέτως, μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς, καὶ τότε μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν δίδεται, διὰ τοῦ σκεπανίου ἢ κώδωνος τὸ σημεῖον τῆς τελειώσεως ἢ τῆς κατακυρώσεως· ὥστε, ἐὰν γίνωνται ἀλληλοδιαδόχως προσφοραὶ, ὁ πλειστηριασμὸς πρέπει νὰ ἐξακολουθῆται καὶ παρατείνηται ἕως οὗ πσύαωσιν οἱ προσφερταὶ καὶ ἀπὸ τῆς παύσεως παρέλθωσι τρία λεπτὰ καὶ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ ἡ κατακύρωσις καὶ νὰ δοθῇ τὸ σημεῖον διὰ τοῦ σκεπανίου ἅμα φθάσῃ ἡ διὰ τῶν κοινοποιήσεων ταχθεῖσα ὥρα καὶ ἑπομένως νὰ περιμένηται ἡ παρέλευσις τῶν τριῶν λεπτῶν, διότι τότε εἶναι ἀνωφελὲς τοῦτο.

γ') Ἐν τῇ πρακτικῇ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν τριῶν λεπτῶν, τρὶς ἡ τελευταία προσφορά, καὶ ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ ἄλλη, γίνεται ἡ κατακύρωσις, (1) ἥτις οὐσιωδῶς εἶναι ἀναγκαία διὰ τοῦ τύπου τοῦ νομίμου νὰ σημειωθῇ. ἀποφ. Ἀρ. Πάγ. 369 τοῦ 53, καθ' ἣν ἡ κατακύρωσις τῶν πλειστηριαζομένων γίνεται τρία λεπτὰ μετὰ τὴν τελευταίαν προσφοράν, διδομένου σημείου διὰ σκεπανίου ἢ κώδωνος(Ἀρ. 974, 899. τῆς πολ. Δικ.) ἡ συμβολικὴ δὲ αὕτη πρᾶξις, θεωρεῖται ὡς οὐσιώδης, καθότι δι' αὐτῆς βεβαιοῦται ἡ νομίμως καταρτισθεῖσα κατακύρωσις, ἥτοι τὸ πέρας τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος δημοσίας πράξεως, καθ' οὓς ὥρισεν ὁ νόμος τύπους· Ἀποφ. πολ. Ἀρ. πάγου. ὑπ' ἀριθ. 369 τοῦ 1853 ἀναιροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 71 (9475) τοῦ 1853 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπ. ἐφετῶν. (2)

(2) Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν (οἷον παρεδέχθη ὁ Ἄρειος Πάγος) ἠκολούθησαν καὶ οἱ ἐν Ἀθ. ἐφέται (Μάϊον 1851) εἰς τὴν αὐτὴν δίκην.

Ἡ δὲ ὑπ, ἀριθ. 17023 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. ἐφετῶν φέρει.

Ἐπειδὴ ὁρισθέντος διὰ τῶν δηλοποιήσεων τοῦ χρόνου τῆς διαρκείας τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ τῆς 10 μέχρι τῆς 12 ὥρας, ὁ Συμβολαιογράφος ὤφειλεν εἰ μὲν ἡ τελευταῖα προσφορὰ ἐγίνετο τρία τοὐλάχιστον λεπτὰ πρὸ τῆς μεσημβρίας, νὰ κατακυρωθῇ τῷ τελευταίῳ ὑπερ-

(1) Οἰκον. Σελ. 582.

θεματιστῆ, ἅμα τὸ ὡρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμανε τὴν δωδεκάτην, εἰ δὲ ἡ τελευταία προσφορὰ ἐγένετο ἓν ἢ δύο λεπτὰ πρὸ τῆς μεσημβρίας, ἡ κατακύρωσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ δύο ἢ ἓν λεπτὸν μετὰ τὴν μεσημβρίαν, ἂν δὲ αἱ προσφοραὶ ἐξηκολούθησαν ἀδιακόπως νὰ γίνωνται πρὶν ἢ παρέλθωσι τρία λεπτὰ κατὰ τὴν μεσημβρίαν καὶ μετ' αὐτὴν ἡ κατακύρωσις, μετὰ τρία λεπτὰ ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς, ἐκ τούτων δ' ἕπεται, ὅτι ἀναγκαῖον ἐστὶ νὰ σημειωθῇ ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο ἀφοῦ ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη καὶ παρῆλθον τινὰ λεπτὰ ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς καὶ οὐχὶ μετὰ παρέλευσιν τριῶν λεπτῶν ἀπὸ τῆς δωδεκάτης. Ὅθεν κατὰ τὰ προεκτεθέντα οὐδεμίαν ἐπιῤῥοὴν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ διὰ τοῦτο οὐδεμιᾶς σημειώσεως ἐν τῷ ἐκθέσει ἔχρηζε· διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, τὰ τῆς ἐκθέσεως «Ὁ Μιτσόπουλος Δρ. 14 600.» παρελθούσης δὲ τὰς μεσημβρίας καὶ τῶν μετ' αὐτὴν τριῶν λεπτῶν, ἡ ἔννοια δὲν δύναται, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, νὰ ᾖναι ἄλλη ἢ ἡ ἑξῆς, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο τῷ προσενεγκόντι τὰ πλεῖστα, Τρ. Μιτσοπούλῳ παρελθούσης τῆς μεσημβρίας καὶ τῶν μετ' αὐτὴν, ἤτοι τὴν προσφοράν, τριῶν λεπτῶν· διότι ἡ ἔννοια αὕτη καὶ μὲ τὸ γράμμα τῆς ἐκθέσεως καὶ μὲ τὸ ἀρρ. 974 τῆς πολ. Δικον. συμφωνεῖ· τοιαύτης δ' οὔσης τῆς ἐννοίας τῆς ἐκθέσεως, οὐδεμίαν ἐπιῤῥοὴν δύναται νὰ ἔχῃ ὁ λόγος, ὅτι ἡ προσφορά τοῦ Μητσοπούλου ἐγένετο μετὰ τὴν μεσημβρίαν, διότι καὶ τούτου δοθέντος, ἡ ἔκθεσις βεβαιοῖ οὐχ ἧττον, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο τρία λεπτὰ μετὰ τὴν προσφορὰν ταύτην.

γ') Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μνημονεύσῃ τῆς διατυπώσεως ταύτης ἡ ἔκθεσις· (Καρ. ζ. 2303. οἰκ. §. 582.) Ὅθεν ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως δὲν εἶναι ἄκυρος, ὅταν δὲν ἀναφέρῃ, ὅτι συναγωνισμὸς δὲν ἠπῆρξεν. ἀποφ. ὑπ' ἀριθ. 641. τοῦ 1852. τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετ. ἐν Νομ. Σελ. 5647.

δ') Μὴ παρουσιαζομένου ὑπερθεματιστοῦ, κατακυροῦται τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν καταδιώκοντα δανειστὴν ἐπὶ τῆς πρώτης αὐτοῦ προσφορᾶς. (1) Πολ. Δικ· 909. 978. ἐδ. 3, διάταγμα τῆς 21. 7βρίου 1836, ὅπερ ἐ-

(1) Οἰκ, Σελ. 582. τί δὲ τὸ ῥωμ. καὶ Γάλλ. Δικ. Ῥουσόπουλος Σελ. 109.

ξαιρεῖ τὰ πολύτιμα μέταλλα, περὶ τῆς διατιμήσεως τοῦ ἀργύρου προέβλεψε τὸ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1843 Β. Δια. (ἀριθ. 11 τῆς ἐφημ. τῆς Κυβ.)

6) Διὰ τῆς κατακυρώσεως τελειοῦται καὶ ὁριστικὴ καθίσταται ἡ πώλησις, ὅθεν μέχρις αὐτῆς ὁ μὲν ὑπερθεματιστὴς δύναται νὰ ὑπαναχωρήσῃ, ὁ δὲ ὀφειλέτης νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πλειστηριασμὸν, καταβάλλων τὸ χρέος, Ἄρθ. 906. καὶ 979 πολ. Δικ.

7) Δύναται νὰ ζητήσῃ ὁ ὀφειλέτης ἀποζημίωσιν κατὰ τοῦ δανειστοῦ, ὅστις ἐξηκολούθησε τὸν πλειστηριασμὸν, ἐνῷ προσέφερε τὸ χρέος του εἰς μὴ ἀντίκλητον; Ἡ ὑπ' ἀριθ. 14446. τοῦ 1856. ἔτους ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν φέρει.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαχθέντων παρὰ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης ἀπροσβλήτων ἐγγράφων αὐτῆς τῆς 26. Μαΐου 1849, τοῦ μὲν διευθυνομένου πρὸς τὸν Εὐστάθιον Ἀνδριόπουλον εἰς Ναύπακτον, τοῦ δὲ διευθυνομένου πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην Ναυπάκτου τὸν καὶ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, προκύπτει σαφῶς, ὅτι ὁ εἰρημένος Εὐστάθιος Ἀνδριόπουλος, διωρίσθη παρὰ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης, δι' ἰδιωτικοῦ μὴ γνωστοποιηθέντος εἰς τὸν ὀφειλέτην Π. Χρυσοβέργην, ἀντιπρόσωπος ἢ ἐντολοδόχος αὐτῆς, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥητῶς μνημονευομένου ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐγγράφοις ἀρθ. 977 τῆς πολ. Δικον. καὶ ῥητῶς, ἵνα προτφέρῃ τιμὴν διὰ λογαριασμὸν τῆς τραπέζης εἰς τὸν πλειστηριασμὸν τῶν κτημάτων τοῦ μνησθέντος ὀφειλέτου· ἑπομένως μὴ ὄντος τοῦ Ε. Ἀνδριοπούλου δανειστοῦ, διωρισμένου κατὰ τὸ ἀρθ. 863 § 2 τῆς πολ. Δικον. ἐν τῷ κοινοποιητηρίῳ τοῦ ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐκτέλεσιν ἐπισπεύδει ἡ τράπεζα, (ὁπόταν ἤθελεν ἔχει τὸ δικαίωμα, κατὰ τὸ ἄρθ. 865 τῆς αὐτῆς δικονομίας νὰ δέχηται τὰς προσφορὰς τοῦ ὀφειλέτου, νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ καθ' ὅλα τὴν τράπεζαν,) ἀλλ' ἔχοντος ἐντολὴν περιωρισμένην καὶ ἄσχετον εἰς τὸν ὀφειλέτην, εἰς τὸν ὁποῖον ὡς προείρηται δὲν ἐγνωστοποιήθη αὐτη, συνάγονται τὰ νόμιμα συμπεράσματα, ὅτι ὀρθῶς καὶ νομίμως δὲν ἐδέχθη οὐδὲ τὴν πρὸς αὐτὸν γενομένην προσφορὰν ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου Π. Χρυσοβέργη τοῦ ὑπολοίπου χρέους του, ὀρθῶς ἀπήντησεν, ὅτι δὲν ἔχει ἐντολὴν ν' ἀναβάλλῃ τὸν πλειστηριασμὸν, ὡς ταῦτα ἐκτίθενται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς 17 Ἰουνίου 1849 καὶ ἑπομένως ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ Εὐστ. Ἀνδριοπούλου δὲν ἐπιβάλλει εὐθύνην τινὰ εἰς τὴν τράπεζαν ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου Π. Χρυσοβέργη.

Ἐπειδὴ τῆς ἐθνικῆς τραπέζης μὴ διορισάσης κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 863 § 2. τῆς πολ. δικονομίας ἀντίκλητον εἰς τὸν τόπον τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἤγουν τὴν Ναύπακτον, προκύπτει ἐκ τούτου, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 148 καὶ 150 τῆς πολ. δικον. τὸ δικαίωμα εἰς τὸν ὀφειλέτην Π. Χρυσοβέργη, συνοπτικῆς οὔσης τῆς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας, ἢ νὰ καταθέσῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χρέους του εἰς τὸν παρὰ τῶν ἐν Μισολογγίῳ Πρωτοδικῶν Γραμματέα, καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν τούτου νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τὴν ἀναβολὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἢ νὰ καταθέσῃ αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ἀφοῦ ἔμαθεν, ὅτι ὁ Εὐστάθιος Ἀνδριόπουλος δὲν εἶχεν ἐντολὴν νὰ λάβῃ αὐτὸ καὶ τὸ ἀπεποιήθη, ἀλλὰ τῶν δικαιωμάτων τούτων δὲν ἐποίησε χρῆσιν ὁ Χρυσοβέργης, διότι κατὰ τὴν ἀπρόσβλητον ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἅμα ὁ Ε. Ἀνδριόπουλος, πρὸς ὃν προσήνεγκε τὸ πρὸς τὴν τράπεζαν ὑπόλοιπον χρέος του, ἀπήντησεν αὐτῷ, ὅτι δὲν ἔχει ἐντολὴν νὰ τὸ λάβῃ, ὁ εἰρημένος Χρυσοβέργης χωρὶς ν' ἀποτανθῇ παντάπασιν εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, καὶ νὰ ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ, δυνάμει τοῦ Νόμου, τὰ εἰρημένα, εἰς τὰ ὁποῖα, οὗτος ὤφειλεν ἄλλως κατὰ τὸν νόμον, νὰ συγκατατεθῇ, ἀνέλαβεν οἴκοθεν τὰ χρήματά του καὶ ἀνεχώρησεν, ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι οἴκοθεν ἀφῆκε στάδιον εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐπομένως ἂν τυχὸν οὗτος ἐξεπληρώθη εἰς τιμὴν κατωτέραν τῆς ἀληθοῦς ἀξίας τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος, δι' ἔλλειψιν ἄλλων ὑπερθεματιστῶν, ὡς διατείνεται διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὁ ὀφειλέτης, δὲν εἶναι αἴτιος τῆς ζημίας ταύτης ἡ τράπεζα, οὐδὲ ἀμέσως ἐξ ἰδίας πράξεως, οὐδὲ ἐμμέσως ἐκ πράξεων ἐντολοδόχων αὐτῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἡ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Εν Ἀθήναις . . .	*Δρ. 12.*	*Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Εν ταῖς Ἐπαρχίαις .	» *13.*	*Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους	» *16.*	*Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ελλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

1) Ἔγκυρον Δικαστ. πράξεων ἐνεργουμένων καθ' ἑορτασίμους ἡμέρας. 2) Ἄκυρον τῶν μετὰ τὴν ἔφεσιν ἐνεργηθεισῶν προδικαστικῶν πράξεων. 3) Ἀναρμοδιότης τῶν Δικαστηρίων ἐπὶ τῶν ἐκ ῥυμοτομίας διαφορῶν. 4) Ἀπαράδεκτον ἐνστάσεως πρὸς μείωσιν τῆς κληρονομ. μερίδος τοῦ ἐνάγοντος ζηριζομένης εἰς τὸ δικαίωμα τρίτου. 5) Ἔγκυρον ἰδιωτικοῦ ὁμολόγου μὴ φέροντος τὴν γνησίαν χρονολογίαν. 6) Ἀνεύθυνον τοῦ πατρὸς διὰ τὰς ἐξ ἁμαρτήματος τοῦ ὑπεξουσίου υἱοῦ. 7) Ἔγκυρον ἀντικαταστάσεως πραγματογνωμόνων γενομένης παρόντων τῶν διαδίκων καὶ τοι μὴ κοινοποιηθείσης. 8) Ἁρμοδιότης τοῦ ἐπιληφθέντος τῆς κυρίας δίκης Δικαστηρίου εἰς τὰς περὶ καινοτομίας παρεμπιπτούσας ἀγωγὰς καὶ 9) Νομολ. ἀμφοτέρων τῶν Ἐφετείων, πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις, ἐξακολούθησις φύλ. ΛΒ'.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ Α'.

(1) Πρᾶξις προδικασίας, ἐνεργουμένη ἐκτὰς τοῦ ἀκροατηρίου, καθ' ἃς ἑορτὰς ὁ νόμος ἐπιτρέπει ἀργίαν εἰς τοὺς Δημοσίους

ὑπαλλήλους, λογίζεται ἔγκυρος; Ναὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17362. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος Ῥάλλη Πλούφη περὶ ἀκυρώσεως τῶν καταθέσεων, τῶν ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Κύθου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐξέτασις αὐτῶν ἐγένετο εἰς ἡμέραν ἑορτάσιμον (τὴν δευτέραν τοῦ Πάσχα), δὲν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον, διότι ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 147 καὶ 161 τῆς πολ. Δικ. καὶ 165 τοῦ ὀργαν. τῶν Δικαστ. Νόμου καὶ τῶν ἀπὸ 22 Νοεμβρίου 1833 καὶ 4 Ἀπριλίου 1843 διαταγμάτων, περὶ προσδιορισμοῦ τῶν ἐργασίμων ὡρῶν εἰς τὰ γραφεῖα, προκύπτει, ὅτι ἡ εἰς τὸν εἰρηνοδίκην ἀνατεθειμένη διεξαγωγὴ τῆς περὶ τὴν ἀπόδειξιν διαδικασίας, ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου, δύναται νὰ γίνῃ εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ ἐπὶ τούτῳ προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, ἂν καὶ ἑορτάσιμον· καθόσον κατὰ τὸ ἄρθ. 161 τῆς πολ. Δικ. εἰς μὲν τὰ πολυμελῆ δικαστήρια (ἐκτὸς τῶν ἐμποροδικῶν), ἂν καὶ δὲν ἐπιτρέπηται τὸ νὰ συνεδριάζωσι κατὰ τὰς κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς, δὲν ἀπαγορεύεται ὅμως ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου ὑπηρεσίας αὐτῶν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας· εἰς δὲ τοὺς εἰρηνοδίκας (ὡς καὶ εἰς τοὺς ἐμποροδίκας) ῥητῶς ἐπιτρέπεται καὶ τὸ νὰ συνεδριάζουσι κατ' αὐτὰς, καὶ μόνον περιορίζεται ἡ διάρκεια τῆς ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαλλήλων εἰς τὰ δικαστικὰ γραφεῖα κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

(2) Ἡ Ἀνασταλτικὴ δύναμις τῆς Ἐφέσεως, καί τοι ἀπορριφθείσης, συνεπάγει τὴν ἀκύρωσιν τῶν μετ' αὐτὴν ἐνεργηθεισῶν προδικαστικῶν πράξεων; Ναὶ,— κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17381. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἀρνεῖται διὰ τῶν προτάσεών του, καθὼς οὔτε πρωτοδίκως ἠρνήθη, ὅτι τὴν 26 Μαρτίου 1854 ἐπεδόθη ἡ τοῦ Αν. Α. Καμπάνη ἔφεσις κατὰ τῆς διαταξάσης τὴν ἀπόδειξιν ὑπ' ἀριθ. 60 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν καὶ ὅτι πρὶν ἐκδικασθῇ ἡ ἔφεσις αὕτη, ἤγουν τὴν 19 Ἀπριλίου 1854 ὁ ἐφεσίβλη-

τος οὗτος προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ἐξετάσας τοὺς μάρτυράς του, ὡς βεβαιοῖ καὶ ἡ περὶ τούτου ἔκθεσις.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 760 καὶ 761 τῆς πολ. Δικ. δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκτέλεσις ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, διαρκούσης τῆς ἐφέσεως, ὅταν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, δὲν διετάχθη ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Ὅθεν ἂν καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 17. 7ρίου 1855 ὑπ' ἀρθ. 13205 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ἐπεκυρώθη, πολὺ μεταγενεστέρως, ἡ ἐκληθεῖσα ὑπ' ἀρθ. 60 προδικαστικὴ ἀπόφασις, οὐχ ἧττον ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἤγουν ἡ διεξαγωγὴ τῆς ὑπ' αὐτῆς διαταχθείσης ἀποδείξεως, γενομένη εἰς ἐποχὴν ἀπηγορευμένην, καθ' ἣν δηλαδὴ ὑπῆρχε νόμιμος ἀναστολὴ καὶ κατὰ τῆς περὶ τούτου ἀντιῤῥήσεως τοῦ ἀντιδίκου, εἶναι ἄκυρος, δυνάμει τοῦ ἀρθ. 201 τῆς αὐτῆς δικονομίας, ὡς ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτοῦ ἐπρόλαβεν ἡ ἐκκαλοῦσα ν' ἀντιτάξῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου δι' ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τῆς ἀποδείξεως ἰσχυρίσθη, καὶ ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἔκρινε τὸ ἐναντίον. Ὅθεν ἀκυρωτέα καθίσταται ἡ συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀρθ. 60 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἔκθεσις ἐξετάσεως μαρτύρων, καὶ δέον νὰ διαταχθῇ ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις αὐτῶν.

(3) Τὰ τακτικὰ Δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια νὰ δικάζωσι, προκειμένου περὶ διενέξεων πηγαζουσῶν ἐκ τῆς ῥυμοτομίας; οὐχὶ —Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17393 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ τῆς διεκδικήσεως στηρίζεται εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι, μεταῤῥυθμισθέντος τοῦ γηπέδου τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῆς ἀνοίξεως τῆς ὁδοῦ σταδίου, κατέλαβεν ἡ ὁδὸς αὕτη μέρος αὐτοῦ, ἓν ἄλλο δὲ μέρος τοῦ οἰκοπέδου του, ἔχον σχῆμα τριγώνου καὶ ἔκτασιν πηχῶν 270. ἐδόθη εἰς τὸ παρακείμενον οἰκόπεδον τῆς ἐναγομένης καὶ ἐκκαλούσης Μονῆς καὶ ἀντὶ τούτου ἐδόθη τῷ οἰκοπέδῳ τοῦ ἐνάγοντος ἄλλο οἰκόπεδον τῆς Μονῆς τοῦ αὐτοῦ τριγωνικοῦ σχήματος ἐκ πηχῶν 140 καὶ 80)00 καὶ ὅτι ἀπέναντι τοῦ οὕτω σχηματισθέντος οἰκοπέδου τῆς Μονῆς, ὁ δρόμος κατέλαβεν ἄλλο μέρος τοῦ οἰκοπέδου του ἐκ πηχῶν 222, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐξαιτεῖται ὁ ἐφεσίβλητος α) νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἡ Μονὴ τὸ οἰ-

κόπεδόν του ἐκ πηχῶν 278 δ') ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας τοῦ ἐκ πηχῶν 140, ὅπερ τῷ ἐδόθη διὰ τὴν ἀξίαν τῶν 222 πήχεων οἰκοπέδου του καὶ τὸ ὁποῖον, κείμενον κατ' ἄντικρυ τοῦ ὡς ἀνωτέρω σχηματισθέντος οἰκοπέδου τῆς Μονῆς, κατέλαβεν ἡ ὁδός.

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἀγωγὴν τῆς διεκδικήσεως, ἡ ἀγωγὴ αὕτη εἶναι ὅλως ἀνυπόστατος, διότι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἔχει τὸ δικαίωμα πρὸς ὀρθογωνισμὸν τῶν οἰκοπέδων, τὰ ὁποῖα τέμνει ἡ ὁδός, νὰ μεταῤῥυθμίσῃ τὰ οἰκόπεδα ταῦτα εἰς τρόπον ὥστε νὰ γίνωσιν ὀρθογώνια καὶ ἕκαστος ἰδιοκτήτης νὰ λάβῃ ἀνάλογον πρόσωπον· ἂν δὲ διὰ τοιαύτης μεταῤῥυθμίσεως εἰς τῶν ἰδιοκτητῶν κερδίζῃ πρὸς ζημίαν τοῦ γειτονός του, θέλει ἀποζημιώσει αὐτὸν κατ' ἀπόφασιν διατητικῆς ἐπιτροπῆς (Αρ. 2, 4, καὶ 5 τοῦ περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Β' διατάγματος) καὶ ἑπομένως ἀφοῦ διὰ τῆς μεταῤῥυθμίσεως προσεδόθη, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Ἀποστολίδης, γήπεδόν του, τρίγωνον 278 πηχῶν εἰς τὸν ἀντίδικόν του, εἰς αὐτὸν δὲ ἕτερον τρίγωνον τοῦ ἀντιδίκου του ἐκ πηχῶν 140, ἡ μεταῤῥύθμισις αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀνατραπῇ παρὰ τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, ἀλλ' ἕκαστος θεωρεῖται ἰδιοκτήτης τοῦ παραχωρηθέντος μέρους, μόνον δὲ ἐνώπιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ἠδύνατο νὰ προσφύγῃ ὁ ἔχων παράπονόν τι κατὰ τῆς τοιαύτης μεταῤῥυθμίσεως.

(4) Ἡ περὶ ἐλαττώσεως τῆς κληρονομικῆς μερίδος ἔνστασις, λόγῳ τῆς μετοχῆς εἰς τὸν κλῆρον προσώπων ἐκτὸς τῆς δίκης διατελούντων, ὑπάγεται εἰς τὰς ἐκ δικαιώματος τρίτων ἐνστάσεις καὶ κατὰ συνέπειαν λογίζεται ἀπαράδεκτος; Ναὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ 17397 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, ὑπαρχόντων τέκνων ἱκανῶν πρὸς διαδοχὴν τοῦ ἀποβιώσαντος Α. Μπακαρόζου, ἡ χήρα τούτου καὶ μήτηρ τῶν διαδίκων ἔχουσι δικαίωμα, ἵνα λάβωσι τὴν ἐπικαρπίαν μέρους τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, καὶ τοῦτο, ἂν συντρέχωσιν αἱ παρὰ τοῦ νόμου ὁριζόμεναι περιστάσεις,

καθ' ἃς τοιοῦτον δικαίωμα παραχωρεῖται εἰς τὴν σύζυγον (Ν. 117 κ. 5). εἰς ταύτας δὲ ἡ χήρα καλουμένη ὡς ἔκτακτος κληρονόμος εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς ὠφελείας μέρους τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, δὲν ἀποκτᾷ τὸ κληρονομικὸν αὐτῆς δικαίωμα, εἰμὴ ἀφοῦ προηγουμένως ἐπὶ τῇ ἐτήσει αὐτῆς ἐπαληθευθῶσιν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ οἱ πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου ἀπαντούμενοι ὅροι, οἷον εὐπόρου ἀποθανόντος τοῦ συζύγου, ἡ χήρα αὐτοῦ εἶναι ἄπροικος καὶ ἄπορος (ὡς ἐπιτῆς bonorum possessio decretalis.) μὴ ἀποκτωμένης δ' οὕτω τῆς κληρονομικῆς ταύτης ἐπικαρπίας διὰ μόνης τῆς ἐκ τοῦ Νόμου ἐπαγωγῆς καὶ τῆς θελήσεως τῆς συζύγου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ μειουμένη ἐξ αὐτῆς ἡ κληρονομικὴ μερὶς τῶν τέκνων πρὸ τῆς αἰτήσεως καὶ τῆς ἐπαληθεύσεως τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος τῆς συζύγου, καὶ μὴ ἐφαρμοζομένης ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς διατάξεως τοῦ Ν 2. Π. 5, 4 ἡ αἴτησις τῶν ἐναγομένων καὶ ἐκκαλούντων τοῦ νὰ περιορισθῇ ἡ μερὶς τῆς ἐναγούσης εἰς τὸ 1)ὅ τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ὡς συγκληρονόμου ἀναγνωριζομένης καὶ τῆς μητρὸς, καθίσταται ἀπαράδεκτος, ὡς ἔνστασις ἐκ δικαιώματος τρίτου, καθ' ὅσον τοιαύτη αἴτησις δὲν ὑποβάλλεται παρὰ τῆς μητρὸς, οὐδὲ παρίσταται αὕτη κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἵνα διεκδικήσῃ τὸ ἐκ τοῦ νόμου χορηγούμενον δικαίωμα ἐπικαρπίας εἰς τὰς ἀπόρους καὶ ἀπροίκους χήρας, συνερχομένας μετὰ τῶν τέκνων εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συζύγου.

(5) Ἡ ψευδὴς σημείωσις τοῦ τόπου ἢ τοῦ χρόνου εἰς ἰδιωτικὸν ὁμόλογον συνεπάγει τὸ ἄκυρον αὐτοῦ; οὐχὶ—Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17398 ἀπόφασιν, φέρουσαν,

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος καὶ νῦν ἐκκαλῶν ἂν καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ κατὰ τὴν προσαγωγὴν τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου τὴν ἐν αὐτῷ ὑπογραφήν του, ἀφίνων εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως περὶ τῆς γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς, μολοντοῦτο, διὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1858 παρεμπιπτούσης κλήσεώς του ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος Προξενικοῦ δικαστηρίου, παραιτούμενος τῆς ἀμφισβητήσεως

τῆς ὑπογραφῆς, καθ' ὅσον ἀνεγνώριζεν, ὡς λέγει, ὅτι ἤθελε προσαχθῆ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἡ ἀπόδειξις τῆς γνησιότητος αὐτῆς καὶ ὡς ἂν ἦτο ἤδη αὕτη διὰ συμπαραβολῆς πρὸς ἄλλα χειρόγραφα ἀποδεδειγμένη, κατὰ τὸ ἄρθ. 453 καὶ 456 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰσήγαγε παρεμπιπτόντως τὴν ἕνεκα πλαστογραφίας ἀγωγήν, οὕτω δὲ λαμβάνων τὴν θέσιν τοῦ ἐνάγοντος ἀνεδέχετο τὴν ἀπόδειξιν τῆς πλαστογραφίας ἀπαλλάττων τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀποδείξεως τῆς γνησιότητος τῆς ὑπογραφῆς.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πλαστογραφίας ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῶν ἀπὸ 13 Μαρτίου 1858 ἐγράφων προτάσεών του ἐνώπιον τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου προσήνεγκε μόνον τὴν διὰ τῆς πιστοποιήσεως διαφορὰν λιμενικῶν ἀρχῶν καὶ διὰ τοῦ ἀναπληρωματικοῦ ὅρκου βεβαίωσιν, τοῦ ὅτι δὲν εὑρίσκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν τὴν 4. Ἰανουαρίου 1849, ἐκ τούτου μόνου τοῦ γεγονότος ἐξάγων τὸ συμπέρασμα τοῦ πλαστοῦ τοῦ ἐγγράφου, δηλαδή, ὅτι ὡς τόπος τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ ἐσημειοῦτο ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ χρόνος ἡ 4. Ἰανουαρίου 1849 ἐν ᾧ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μὴ εὑρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ ὀφειλέτης δὲν ἠδύνατο νὰ θέσῃ ἰδιοχείρως κατὰ τὸν αὐτὸν ἐν τῷ ἐγγράφῳ σημειούμενον χρόνον καὶ τόπον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπογραφήν του.

Ἐπειδὴ, προκειμένου περὶ ἰδιωτικοῦ ἁπλοῦ ὁμολόγου ἀφορῶντος τὴν σύστασιν καὶ ἀπόδοσιν δανείου, ἡ ἐν αὐτῷ σημείωσις τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐγγράφου ἢ τῆς συνομολογήσεως τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὀφειλέτου δὲν ἦσαν ἀναγκαῖα διὰ τὸ κῦρος τοῦ ἐγγράφου, καθ' ὅσον τοιοῦτος τύπος δὲν διατάσσεται ἐκ τῆς διατάξεως τῶν ἄρθρων, 385 καὶ 409 τῆς Πολ. Δικονομίας διὰ τὴν ἀποδεικτικὴν δύναμιν καὶ τὸ κῦρος ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου· ἡ μόνη δὲ πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένη ὑπογραφὴ τοῦ ὀφειλέτου ἤρκει διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ τὴν νόμιμον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰσχὺν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος (toullie 7 VIII §. 259 §.) ἑπομένως ἡ μόνη ὑποβολὴ καθὼς καὶ ἡ παντελὴς ἔλλειψις τῆς μνείας τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τοῦ περὶ οὗ πρόκειται χρεωστικοῦ ὁμολόγου δὲν καθιστᾷ πλαστὸν ἢ ἄκυρον τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἀπόδειξιν τῆς πλαστογραφίας ἡ ἁπλῆ ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, περὶ τοῦ ὅτι τὸ ἔγγραφον δὲν ἐξεδόθη εἰς τὸν ἐν αὐτῷ σημειούμενον τό-

πον καὶ χρόνον· μολαυταῦτα θεωρουμένου ὡς ἀποδειχθέντος διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Προξενικοῦ Δικαστηρίου πρεσαχθέντων ἐγγράφων τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου, ὅτι δηλαδὴ δὲν εὑρίσκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸν ἐν τῷ περὶ οὗ πρόκειται ὁμολόγῳ σημειωμένον χρόνον τῆς ἐκδόσεως· αὐτοῦ ἐξήγετο ἐκ τούτου ἕνεκα τῶν προεκτεθέντων λόγων, τοὐλάχιστον ἀσθενὲς τεκμήριον περὶ τῆς πλαστότητος τοῦ ὁμολόγου, καὶ εἰς τοιαύτην περίπτωσίν ἦτον ἐπιβλητέος ὁ ἀπαλλακτικὸς ὅρκος εἰς τὸν προσαγαγόντα τὸ ἔγγραφον, διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὁποίου καθίστατο ἀνυπόστατος καὶ ἀπορρίπτεα ἡ περὶ πλαστογραφίας παρεμπίπτουσα ἀγωγή, ἀφ' οὗ ἄλλο ἀποδείξεως μέσον δὲν ἐπροτάθη· ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος τοῦ τοιούτου ἀπαλλακτικοῦ ὅρκου τοῦ ἕνεκα πλαστογραφίας ἐπαγομένου, ἐπεβλήθη ἤδη πρωτοδίκως ὁ ἀναπληρωτικὸς ὅρκος εἰς αὐτὸν, ὡς ἐνάγοντα, διὰ τὴν γνησιότητα τοῦ ἐγγράφου, ὁ δὲ ὅρκος οὗτος πραγματικῶς ἐδόθη καὶ κατέστη ἐκ τούτου ἐντελῶς ἀνίσχυρος· ἡ ἀτελὴς ἀπόδειξις, ἡ προκύπτουσα ἐκ τῶν παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προταθέντων μέσων περὶ τῆς πλαστογραφίας τοῦ ὁμολόγου καὶ εἶναι περιττὴ ἡ ἐκ νέου ἐπιβολὴ τοῦ αὐτοῦ ὅρκου, εἶναι δὲ ἄσκοπος ἡ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος προτεινομένη τροποποιήσις τοῦ θέματος τοῦ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ἐπιβληθέντος ὅρκου, καθ' ὅσον διὰ τῆς τροποποιήσεως ταύτης ἤθελεν ἀποδειχθῆ ὡς ἀποδεδειγμένος ἐκληθεὶς κατὰ τὸν προταχθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ἀποδείξεως, ἡ πλαστογραφία δηλονότι τοῦ ἐγγράφου.

(6) Ὁ πατὴρ εὐθύνεται προσωπικῶς διὰ τὴν πολιτικὴν ἀποζημίωσιν, τὴν ὁποίαν παράγει ἐγκληματικὴ πρᾶξις τοῦ υἱοῦ;— οὐχί. Δύναται ν' ἀπευθυνθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς κατὰ κηδεμόνος ἀγωγὴ πηγάζουσα ἐκ προσωπικῆς ἐνοχῆς αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ; Οὐχί.—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17396 ἀπόφασιν, φέρουσαν,

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἐν τῇ ἐκκαλουμένῃ ἀποφάσει διαληφθέντας Νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῶν Βασιλ. (60. 57 34, 35, καὶ σχολ.) ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, καθόσον ἀπευθύνεται κατὰ τοῦ πα-

τρὸς Ἀντωνίου Σ. Μαύρου, ὡς ἀλληλεγγύως συνυποχρέου μετὰ τοῦ υἱοῦ εἰς τὰς ἀποζημιώσεις, ἃς οὗτος ὀφείλει, κατὰ τὴν ἀγωγὴν, διὰ τὰς ἐκ τοῦ ἐμπρησμοῦ προξενηθείσας ὑπ' αὐτοῦ ζημίας, διότι ὁ πατὴρ οὐδόλως εὐθύνεται, οὐδὲ ἐνάγεται ὡς προσωπικῶς ἐχόμενος διὰ τὰς ἐξ ἁμαρτημάτων τοῦ υἱοῦ, καί τοι ὑπεξουσίου, προελθούσας εἰς τρίτον ζημίας, ἀλλὰ μόνος ὁ αὐτουργὸς τῆς πράξεως ὑπεξούσιος υἱὸς ἀτομικῶς εὐθύνεται καὶ ἐνάγεται καὶ καταδικάζεται. Ἀφοῦ δὲ οὗτος καταδικασθῇ εἰς ὡρισμένην ποσότητα, τότε μόνον, εἰς ἐκτέλεσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, δύναται νὰ ἐναχθῇ ὁ πατὴρ, ἐὰν ἔχῃ καὶ διαχειρίζηται τυχὸν χρημάτιον τοῦ ὑπεξουσίου υἱοῦ, καὶ μόνον μέχρι συνδρομῆς τοῦ χρηματίου τούτου, ἤγουν διὰ τὴν παρ' αὐτῷ περιουσίαν τοῦ υἱοῦ, καὶ μέχρι τῆς ἀξίας αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, καθόσον ἀποτείνεται ἀτομικῶς κατὰ τοῦ πατρὸς Ἀντων. Σ. Μαύρου, ἂν καὶ ἀορίστως ἀναφέρῃ, ὅτι ὁ υἱὸς ἔχει pecunium, δὲν στηρίζεται ποσῶς εἰς τ' ἀνωτέρω γεγονότα καὶ εἰς νόμιμον βάσιν αὐτῆς, ἀλλ' ἁπλῶς εἰς τὴν συνενοχὴν, καὶ συνευθύνην τοῦ πατρός.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως ἐντὸς τοῦ νόμου ἀπερρίφθη ἡ αὐτὴ ἀγωγὴ, ὁρῶσα τὴν ἐνοχὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἀπευθυθεῖσα κατὰ τοῦ πατρὸς Ἀντωνίου ὡς νομίμου δῆθεν κηδεμόνος τοῦ υἱοῦ, καθόσον, θεωρουμένου κατὰ τοὺς ἄνω μνησθέντας νόμους τοῦ ὑπεξουσίου υἱοῦ, διὰ τὰς πολιτικὰς συνεπείας τῶν ἐγκληματικῶν πράξεών του, ὡς αὐτεξουσίου ἢ ὡς χειραφέτου, ἀφοῦ προσωπικῶς εὐθύνεται καὶ καταδικάζεται, ἡ μὲν πατρικὴ ἐξουσία ἀργεῖ ἐξαναγκης ἐπὶ τῆς συγκεκριμένης σχέσεως καὶ περιστάσεως τῆς προσωπικῆς τοῦ υἱοῦ εὐθύνης καὶ τῆς ἐναγωγίμου ἰδιότητος αὐτοῦ, ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὰς περιστάσεις τῶν νόμων 4. Παν. 5. 1. καὶ 2. ἐν ἀρχ. Πκν. (18. 1.) καὶ ἑπομένως ὁ πατὴρ, κατ' αὐτὰς εἰδικῶς, δὲν ἀντιπροσωπεύει ὡς τοιοῦτος αὐτοδικαίως, δυνάμει τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, τὸν υἱὸν, ἔφηβον ὄντα· δὲν εἶναι δὲ καὶ κηδεμὼν τοῦ ἐφήβου υἱοῦ του ὁ ἐφεσίβλητος ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι τοιοῦτος δὲν διωρίσθη κατὰ τὰς διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας παρὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπαραίτητον πρὸς σύστασιν τῆς κηδεμονίας, ἥτις οὐδέποτε αὐτοδικαίως καὶ νομίμως ὑφίσταται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἀστυκοῦ παρ' ἡμῖν δικαίου· ὥστε, θεωρουμένου ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως τοῦ ἐφήβου Ἀριστείδου Ἀντων. Μαύρου ὡσανεὶ χειραφέτου

καὶ ἔχοντος, λόγῳ τῆς ἡλικίας του ταύτης ἀνάγκην κηδεμόνος (ad letam) διὰ νὰ παρασταθῇ ἐπὶ δικαστηρίου, ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ διαστικὸς διορισμὸς τοιούτου δυναμένου νὰ διορισθῇ τοιούτου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατὰ τὸν νόμον 36. § 1. Ποιν. 27. 1. ὅπερ ὅμως δὲν ἔλαβε χώραν.

(7) Ὅταν ὁ διάδικος, παρὼν κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ γενομένην ἀντικατάστασιν πραγματογνωμόνων, λάβῃ ἄμεσον ταύτης γνῶσιν, ἀπαιτεῖται πρὸς τούτῳ καὶ ἰδιαιτέρα ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου γνωστοποίησις τῆς ἀντικαταστάσεως; οὐχί — κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17414 ἀπόφασιν, φέρουσαν,

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐμπροσθέσμου τῆς προταθείσης παρὰ τοῦ Δημοσίου ἐξαιρέσεως τῶν ἀντικατασταθέντων πραγματογνωμόνων, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ πρότασις τῆς ἐξαιρέσεως, ἀντὶ νὰ γίνῃ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, ἀφ' ἧς τὸ Δημόσιον ἔλαβε γνῶσιν τοῦ διορισμοῦ των, ἐγένετο μετὰ μῆνας πολλούς, ὁ λόγος τῆς ἐφέσεως στηρίζεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἐγένετο εἰς τὸ δημόσιον κοινοποίησις τῶν διορισθέντων πραγματογνωμόνων, ἀλλ' ὁ λόγος οὗτος εἶναι ἀνυπόστατος, διότι τὸ ἄρθρον 20, ὁμοῦ μὲ τὸ ἄρθρον 138, δὲν ἀπαιτεῖ ἀναγκαίως κοινοποίησιν, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ νὰ ἔλαβεν ὁ διάδικος γνῶσιν τοῦ διορισμοῦ, ἥτις βεβαίως ὑπάρχει, ὅταν ὁ διάδικος ἦτο παρὼν ἐπὶ τοῦ διορισμοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῆς παρεμπιπτούσης περὶ ἐξαιρέσεως ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1857, προκύπτει ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ νόμιμος ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου, ἤγουν ὁ ἔφορος, ἦτο παρὼν εἰς τὴν παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ γενομένην ἀντικατάστασιν τῶν μὴ ἐμφανισθέντων πραγματογνωμόνων διὰ τῶν ἤδη ἐξαιρουμένων, καθόσον ἡ ἀγωγὴ αὕτη ὁμολογεῖ, ὅτι ὁ ἔφορος μάλιστα ἐπρότεινεν ἄλλους, ἀλλ' ὁ εἰσηγητὴς, ἀπορρίψας τὴν πρότασίν του, ἀντικατέστησεν ἐξ ἐπαγγέλματος τοὺς καθ' ὧν ἡ ἐξαίρεσις. ὅθεν κατὰ τοῦτο εἶναι ἡ ἔφεσις ἀνυπόστατος.

ΤΜΗΜΑ Β'.

(8) Ἐπιληφθέντος τοῦ Πρωτοδικείου τῆς περὶ κανονισμοῦ ὁρίων οἰκοπέδου ἀγωγῆς, αἱ ἀκολούθως ἐπελθοῦσαι καινοτομίαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οἰκοπέδου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου κρίνονται, φερόμεναι διὰ παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου· ἢ ὑποβάλλονται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου; τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀρ. 17409 ἀπόφασις, φέρουσα,

Ἐπειδὴ ἀφοῦ μετὰ τὴν προσωρινὴν περὶ παύσεως τῆς ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐπιχειρισθείσης οἰκοδομῆς διάταξιν τοῦ εἰρηνοδίκου Ἑρμουπόλεως, εἰσήχθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀγωγὴ περὶ κανονισμοῦ ὁρίων τῶν οἰκοπέδων τῶν διαδίκων, τὸ Πρωτοδικεῖον τοῦτο, ἐπιληφθὲν συνεπείᾳ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τῆς ὑποθέσεως, ἐξέδωκε δύο προδικαστικὰς ἀποφάσεις ἀναφερομένας εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς περὶ κανονισμοῦ ὁρίων τῶν οἰκοπέδων τῶν διαδίκων, ὁ δὲ ἐνάγων καὶ ἐκκαλῶν Μ. Ποτοῦς, ἐκκρεμοῦς οὔσης εἰσέτι τῆς διαφορᾶς ταύτης καὶ πρὶν ἢ τὸ μνησθὲν Πρωτοδικεῖον ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς, ἐπεχείρησεν ἐκ νέου (ἐναντίον τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 156. §. 3. τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὰς ὁποίας ἀπαγορεύονται ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς ὅλαι αἱ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς καινοτομίαι καὶ ἄλλαι μεταβολαί,) πράξεις οἰκοδομῆς, καλῶς ὁρθεὶς ἐνάγων καὶ ἤδη ἐφεσίβλητος Ν. Πρασακάκης εἰσήγαγεν ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ ἐνσώμου Πρωτοδικείου, ὡς τοῦ ἁρμοδίου, τὴν προκειμένην παρεμπίπτουσαν ἀγωγὴν, περὶ παύσεως τῆς οἰκοδομῆς ὡς προφυλατικὸν μέτρον, καὶ οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, ὡς ὁ εἰρημένος ἀντίδικός του Ποτοῦ ἐνίσταται, 1) καθ' ὅτον τὸ εἰρηνοδικεῖον εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει ἄπαξ περὶ τοῦ τοιούτου μέτρου, 2) διότι ἡ κυρία διαφορὰ εἰσαχθεῖσα κατὰ τὸν Νόμον ἐνώπιον τοῦ μνησθέντος Πρωτοδικείου διετέλει εἰσέτι ἐκκρεμὴς παρ' αὐτῷ, 3) ἁρμόδια ἐπὶ τῶν τοιούτων διαφορῶν εἰσὶ τὰ Πρωτοδικεῖα καὶ οὐχὶ τὰ Εἰρηνοδικεῖα καὶ 4) διότι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδικάσεως τῆς κυρίας διαφορᾶς τὰ παρεμπίπτοντα ἀντικεί-

μενα πρέπει νὰ εἰσάγωνται εἰς τὸ αὐτὸ Δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου, ὡς τοῦ ἁρμοδίου ὑπάρχει ἐκκρεμὴς ἡ κυρία διαφορά, ὥστε ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν εἶναι ὀρθὴ, καὶ ἑπομένως οὐδὲ βάσιμος εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο ἡ ἔφεσις αὐτοῦ κατὰ τῆς πρώτης διατάξεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθ. 503 τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν.

(9) Ἡ περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ἀγωγὴ, κινηθεῖσα ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου, ὅπερ ἀπέσχε νὰ δικάσῃ, ἀμφισβητουμένης τῆς κατοχῆς, διακόπτει τὴν παραγραφὴν τῆς περὶ διαταράξεως κατοχῆς ἀγωγῆς. οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17421 ἀπόφασιν φέρουσαν,

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ διαληφθέντος Πρωτοδικείου κινηθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Δ. Κ. ἀπὸ 14 7βρίου 1857 κατὰ τοῦ Γ. Μουτζούρη ἀγωγὴ, δὲν εἶναι εἰμὴ περὶ ἀποβολῆς τοῦ ἀντιδίκου του τούτου ἐκ τῆς κατοχῆς τῆς ἐν αὐτῇ περιγραφομένης ἐπιδίκου ἀμπέλου, τὴν ὁποίαν αὐθαιρέτως, κατ' αὐτὸν, ἔλαβεν ὁ ἐναγόμενος Μουτζούρης κατὰ τὸν Αὔγουστον 1856, καθότι δι' αὐτῆς ζητεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῆς ἀμπέλου ταύτης, ν' ἀποφασισθῇ ἡ εἰς αὐτὴν ἐγκατάστασίς του ἐπὶ προσωπικῇ κρατήσει καὶ χρηματικῇ ποινῇ κατὰ τοῦ ἐναγομένου κλπ. ὥστε κατὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην, γενομένης κατὰ τὸν Αὔγουστον 1856 ὁμολογουμένως τῆς καταλήψεως τῆς ἐπιδίκου ἀμπέλου κατὰ τὸν τρυγητὸν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἐναγομένου Μουτζούρη, ὅστις καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν κατέχῃ, ἡ προκειμένη περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς κατοχῆς τῆς ἀμπέλου ταύτης κινηθεῖσα τὴν 24 7βρίου 1857 ἀγωγὴ ἐγένετο βραδύτερον τοῦ διὰ τὰς τοιαύτας ἀγωγὰς ὡρισμένου ἀπὸ τὸν Νόμον (ἀρ. 629 τῆς Πολ. Δικ.), χρόνου τοῦ ἔτους καὶ τὰς ἡμέρας καὶ ἂν ἀκόμην ἤθελε ὑποτεθῇ, ὅπως ὁ ἐνάγων Καββίτζας διατείνεται, ὅτι τὴν κατοχὴν τῆς ἀμπέλου ταύτης ἔλαβε συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 14 7βρίου 1855 ἐπὶ πλειστηριασμοῦ κατακυρώσεως, ὥστε ἡ διαληφθεῖσα περὶ ἀποβολῆς ἐκ τῆς κατοχῆς τῆς ἐπιδίκου ἀμπέλου ἀγωγὴ τοῦ εἰρημένου Δ. Κ. εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Βάλτου ἀπὸ 30 Αὐγούστου

1856 κατὰ τοῦ Γ. Μ. ἀγωγῆς τοῦ Καβρίτζα δὲν ἐγένετο καμμία διακοπὴ τῆς ἤδη προτεινομένης ὑπὸ τοῦ ἀνακόπτοντος παραγραφῆς, καθότι ἡ ἀγωγὴ αὕτη δὲν ἔχει ἄλλο ἀντικείμενον, εἰμὴ τὴν ἀπόδοσιν δραχ. 300 δι' ὅσους κατὰ τὸ 1856 ἔτος καρποὺς συνέλεξεν ὁ ἐναγόμενος Μ. ἀπὸ τὴν ἄμπελον ταύτην (περὶ ὧν ἡ ὑτὸ τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου ἐκδοθεῖσα ὑπ' ἀρ. 348 τοῦ ἔτους 1856 ἀπόφασις καὶ μεταῤῥυθμισθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀρθ. 384 τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσσολογγίῳ Πρωτοδικῶν) ἀλλὰ παρεκτὸς τούτων καὶ ἀγωγὴ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου περὶ κατοχῆς δὲν ἠδύνατο ἁρμοδίως νὰ κινηθῇ, διότι ἡ περὶ κατοχῆς ἀγωγὴ εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Πρωτοδικῶν (ἀριθ. 618 καὶ 490 τῆς Πολ. Δικ.) ὥστε καὶ ὁ λόγος τοῦ εἰρημένου Καβρίτζα περὶ διακοπῆς τῆς ἀνωτέρω παραγραφῆς δὲν εἶναι ὀρθός.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΑΒ'.*)

Πλειστηριασμὸς καὶ Κατακύρωσις

8) Ἐκ τῆς πωλήσεως ὁ ἀγοραστὴς δὲν λαμβάνει πλειότερα δίκαια ἢ ὅσα εἶχεν ὁ ὀφειλέτης, ἑπομένως τὸ πρᾶγμα μεταβαίνει εἰς αὐτὸν μεθ' ὅλων τῶν δουλειῶν καὶ ἄλλων βαρῶν (Καρ. ζ. 2476). Πρλ. ἀπ. ΑΠ. 287 τοῦ 1850 ἔτους.

9) Πρὸ τῆς παραδόσεως δὲ ἡ τῆς μεταγραφῆς δὲν γίνεται κύριος (1) αὐτοῦ Οἰκ. σ. 583.

---

(1) ἔχει δικαίωμα διεκδικήσεως; Πρλ. εὐρ. τ. 11. σ. 75—78 καὶ τὴν λ. Πώλησις. §. 385.

10) Διὰ τὴν ἐκνίκησιν δὲ τοῦ πωληθέντος πράγματος ἐνέχεται οὐχὶ ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς (1) ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης, ἀνὺ' οὗ γίνεται ἡ πώλησις· τεμ. 11 § 16. Π. (19. 1)—διάτ. 2 Κωδ. (8. 46) διάτ. 10. 63 Βασιλ. (25. 7). — Ἀπ. Ἀρ. Παγ. 287 τοῦ 1850 ἔτους κυρ. τὴν 4700 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. Ἐν Γαλλίᾳ κλίνουσι μᾶλλον εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην. Καρ. ζ. 2447.

11) Περὶ τῶν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως συντάσσει (Οἰκ. σ. 583) ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστ. ἔκθεσιν, ἐν ᾗ ὀφείλει νὰ μνημονεύσῃ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, (2) ὅτι ἐγένοντο αἱ διάφοροι τοῦ πλειστ. προκηρύξεις, ἤτοι ὅλαι αἱ μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ πλειστ. ἐνεργούμεναι καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμέναι κηρύξεις, τοιχοκολλήσεις, ἐπιδόσεις, δημοσιεύσεις· ὅθεν ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλος, ἀρχόμενος αὐτοῦ, πρέπει νὰ καταχωρίζῃ αὐτολεξεὶ ἀνακεφαλαίωσιν τῶν εἰρημένων καὶ τῶν βεβαιούντων τὰς ἐνεργείας ταύτας ἐγγράφων. Δὲν ἀρκεῖ ἁπλῶς ἡ μνεία, ὅτι ἐνηργήθησαν τὰ διὰ τῶν ἄρθρων δεῖνος καὶ δεῖνος ὁριζόμενα (Ρ σ. 106) οὕτως ἡρμήνευσεν ὁ Ἀρ. Παγ. τὸ 2 ἐδ. τοῦ 973 ἄρθρου, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 78 τοῦ 1846 ἔτους ἀποφ. (εὐρ. λ. κατάσχεσις σ. 313) Πρλ. καὶ ἀπ. ΑΠ. 257 τοῦ 50 ἐν λ. κατάσχεσις §. 111.

12) Ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ἡ τῆς κατακυρώσεως ἔκθεσις πρέπει ν' ἀναφέρῃ (Οἰκ. σ. 583) καὶ ὅλους τοὺς ὅρους τῆς πωλήσεως· ἀλλὰ καὶ τὰς προκηρύξεις τοῦ πλειστηριασμοῦ μίαν πρὸς μίαν, μάλιστα δὲ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας, ἂν δὲν ἀποδεικνύηται ἄλλοθεν ὅτι ἐγένοντο. Ἀπ. Ἀρ. Παγ. ὑπ' ἀριθ. 78 τοῦ ἔτους 1846. Καρ. ζ. 2402 Ἀπ. Ἀρ. Παγ. ὑπ' ἀρ. 207 τοῦ ἔτους 1857, καθ' ἣν ναὶ μὲν ἡ παράλειψις ῥητῆς μνείας τῶν διαφόρων κοινοποιήσεων τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐν τῇ τοῦπλειστηριασμοῦ ἐκθέσει δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἀκύρωσιν αὐτοῦ, ὅταν οὐδ' ἄλλως ἀποδεικνύηται ἡ ὕπαρξις τῶν εἰρημένων κοινοποιήσεων, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν κηρύττει ἄκυρον καὶ τὴν ἔκθεσιν

---

(1) Πρλ. Οἰκ. σ. 583. Καλλ. γ § 103—εὐρ. λ. κατάσχεσις §, 191 καὶ λ. ἀχρεώστητον § 3.

(2) Τί ἄλλο; εὐρ. 7. πλειστηριασμὸς στμ. 3, ἔνθα ἡ 479 ὅτι ἐφ. Κανηλ.

αὐτὴν διὰ μόνην τὴν ἔλλειψιν τῆς μνείας τῶν εἰρημένων κοινοποιήσεων. (1)—Ἀπ. πολ. Αρ. Παγ. 207 τοῦ 1857 ἔτους.

(1) Τὸ ἄρθρ. 973 §. 2. Πολ. Δικ. δὲν διατάττει, ἐπὶ ποινῇ τῆς ἀκυρότητος, νὰ γίνηται μνεία ἐν τῇ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσει ὅλων τῶν κοινοποιήσεων αὐτοῦ, σκοποῦσα δὲ ἡ διάταξις αὕτη τὸ νὰ εὐκολύνῃ ἁπλῶς, διὰ τῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως, τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἐτηρήθησαν αἱ περὶ τῆς κοινοποιήσεως διατυπώσεις, οὐδὲ ὡς οὐσιώδης δύναται νὰ θεωρηθῇ.—Απ. Πολ. ΑΠ. 262 τοῦ 1854, κυροῦσα τὴν 12389. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν.

13) Ἡ ἔκθεσις πρέπει νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Κατὰ τὰ ἄρθρα 979 καὶ 906 τῆς πολ. δικ. ὁ πλειστηριασμὸς τελειοῦται διὰ τῆς κατακυρώσεως, ἀλλ' ἀναγκαῖον στοιχεῖον, κατὰ τὰ ἄρθρα ταῦτα εἶναι καὶ ἡ σύνταξις ἐκθέσεως ὑπογραφομένης παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ· μὴ ὄντος δὲ τούτου ὑπογεγραμμένου εἰς τὴν πρώτην κατακύρωτιν, δὲν λαμβάνει χώραν ἐπανάληψις, ἀλλ' ἐξακολούθησις τοῦ πλειστηριασμοῦ.—Ἀπ. πολ. ΑΠ. 257 τοῦ 56, κυροῦσα τὴν 12885 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν.

14) Τὴν ἔκθεσιν δὲ ταύτην ὑπογράφουσιν ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ ὑπερθεματιστὴς, οἱ παρόντες τυχὸν διάδικοι καὶ δύο μάρτυρες. Ἀρθ. Πολ. Δικ. 902. 979. Οἰκ. σ. 584.

Οἱ μάρτυρες πρέπει νὰ προσλαμβάνωνται ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, διότι παρίστανται ὡς βεβαιωταὶ οὐ μόνον τῆς κατακυρώσεως, ἀλλὰ καὶ τῶν προσφορῶν. (εὐρ. 12, 332 §. 13)· ὅθεν κατὰ τὰ ἄρθρ. 979 καὶ 902 τῆς Πολ. δικ. διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως εἰς τὴν περὶ ταύτης συντακτέαν ἔκθεσιν ἀπαιτεῖται ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πλειστ. παρεύρεσις δύο μαρτύρων, διότι ἄλλως προσλαμβανόμενοι μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν βεβαιοῦσιν εἰμὴ τὴν κατακύρωσιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ ὑπερθεματιστὴς ἦτον ὁ τελευταῖος, καὶ ὅτι μείζων προσφορὰ δὲν ἐγένετο, περιστατικὰ ἀφορῶντα τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, ἡ δὲ ἐν τῷ ἄρθρ. 902 ὑπάρχουσα λέξις τυχὸν ἀνάγεται εἰς τοὺς διαδίκους, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τοὺς μάρτυρας.

Ὅταν ὅμως ἡ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστη. ὑπαλ. ἔκθεσις διαλαμβάνῃ, ὅτι οἱ μάρτυρες προσελήφθησαν καὶ παρευρέθησαν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν

τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἡ ἔκθεσις αὐτη, μὴ προσβαλλομένη ὡς πλαστὴ, ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν, περὶ τούτου ἡ ἀπ' Ἐφετ. Ναυπ. ὑπ' ἀριθ. 68 τοῦ 1852 ἐν νομικ. σ. 5582, ἑτέρα δὲ ὁμοία ἀπόφασις τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετῶν φέρει.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 979 καὶ 902 τῆς Πολ. Δικ. διὰ τὴν διαβεβαίωσιν διαφόρων προσφορῶν καὶ τῆς κατακυρώσεως, εἰς εἰς τὴν περὶ ταύτης συντακτέαν ἔκθεσιν παρὰ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἀπαιτεῖται ἡ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ παρεύρεσις δύω μαρτύρων, διότι προσλαμβανόμενοι οὗτοι μόναν κατὰ τὸ τέλος τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν βεβαιοῦσιν ἄλλο, εἰμὴ τὴν παραδοχὴν τῆς κατακυρώσεως ἐκ μέρους τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, δὲν βεβαιοῦσι δὲ, ὅτι οὗτος εἶναι ὁ τελευταῖος ὑπερθεματιστὴς, καὶ ὅτι μείζων προσφορὰ δὲν ἐγένετο, περιστατικὰ, ἅτινα ἀποβλέπουν τὸ συμφέρον τοῦ ὀφειλέτου, δι' ὃ ἀπαιτεῖται ἡ συμπαραλαβὴ δύω μαρτύρων, ἡ δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι ἄρθρῳ 902 λέξις τυχὸν, ἀνάγεται εἰς τοὺς διαδίκους καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς μάρτυρας.» Ἀποφ. ἐφ. Ναυπλ. ὑπ' ἀριθ. 739 τοῦ 1855 ἐν νομικ σ. 6054.

15) Ἡ περὶ πλειστηριασμοῦ ἔκθεσις ποῦ καὶ πῶς πρέπει νὰ βεβαιοῖ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς πράξεως;(Παρὰ τοῦ κήρυκος δὲ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογράφηται.)—Ἡ ὑπ' ἀριθ. 13978 τοῦ 1856 ἔτους ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρει.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς διὰ τοὺς ἔν τε τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ σκέψει τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς ἐκτεθειμένους λόγους, τοὺς ὁποίους καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο παραδέχεται ὡς ὀρθοὺς καὶ νομίμους, ἀπερρίφθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἐφ' ὅσον στηρίζεται εἰς τὴν ἀκυρότητα τῆς τοῦ πλειπληριασμοῦ ἐκθέσεως, προσβαλλομένης ἐπὶ τοῖς δυσὶ λόγοις. 1) ὅτι ἐν αὐτῇ δὲν ἀναφέρεται ὁ χρόνος, καθ' ὃν συνετάχθη, καὶ 2) ὅτι δὲν ὑπέγραψεν εἰς αὐτὴν ὁ κήρυξ—καὶ προσέτι, διότι ἐκ τῆς εἰς τὸ ἐδάφιον περιεχομένης περικοπῆς αὐτῆς ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι ἡ ἔκθεσις ἐγένετο τὴν 7 Ὀκτωμβρίου 1851, τοῦτο κατὰ τὸν νόμον ἀρκεῖ, καθ' ὅσον ἡ ἡμερομηνία ἀπαιτουμένη εἰς πᾶσαν ἔκθεσιν (ἄρθ. 133. τῆς Πολ. Δικ.) διὰ νὰ εἶναι γνωστὸς ὁ χρόνος τῆς συντάξεώς της, ἀρκεῖ ν' ἀναφέρηται ὁπουδήποτε τῆς ἐκθέσεως, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ νὰ γίνηται αὐτῆς μνεία καὶ εἰς ὡρισμένον τῆς ἐκθέσεως μέρος, εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ τὸ τέλος δηλονότι, καὶ κατηγορικῶς καὶ οὐχὶ ἐν παρόδῳ· ἡ δὲ ὑπογραφὴ τοῦ κήρυκος

εἶναι περιττὴ ἐντελῶς, καὶ ἑπομένως ἡ παράλειψις αὐτῆς εἶναι ἄνευ σημασίας, διότι, κατὰ τὰς συνδυασμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 979 καὶ 902 τῆς Πολ. Δικ. διὰ τὸ κῦρος τῆς ἐκθέσεως δὲν ἀποιτεῖται ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κήρυκος, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, τοῦ τυχὸν παρόντος ὀφειλέτου καὶ δύω μαρτύρων, ὧν ἁπάντων αἱ ὑπογραφαὶ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ἔκθεσιν πλειστηριασμοῦ.

16) Ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ λοιπὸν ὀφείλει ν' ἀπαιτήσῃ διὰ μίαν ἑκάστην τῶν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων ἐνεργειῶν ἀπόδειξιν. Ἐὰν δι' ὅλας αὐτὰς τῷ παρουσιασθῶσιν ἀποδείξεις, ὀφείλει νὰ μνημονεύῃ ὅλα ταῦτα εἰς τὴν ἔκθεσιν, σταματᾷ δὲ, ἐὰν ἐλλείπῃ ἀπόδειξίς τις. Ῥουσ. σ. 106. Πρλ Οἰκ. σ. 583.

17) Ὅταν ἡ τῆς κατακυρώσεως ἔκθεσις βεβαιοῖ, ὅτι ἐγένετο ἡ προφορικὴ κοινοποίησις τοῦ πλειστηριασμοῦ (973 πολ. δικ.), ἡ ἔκθεσις, ὡς δημόσιον ἔγγραφον, ἀποτελεῖ πλήρη περὶ τούτου ἀπόδειξιν, μέχρις οὗ προσβληθῇ ὡς πλαστὴ καὶ ἀποδειχθῇ ὡς τοιαύτη, ἀποφ. ὑπ' ἀρ. 641 τοῦ 1852 τῶν ἐν Ν. ἐφ. ἐν νομικ. σ. 5648.

18) Περίληψιν αὐτῆς ἢ τὰ πωληθέντα δὲν λαμβάνει ὁ ὑπερθεματιστὴς πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ τὰς ἐκ τῆς πωλήσεως ὑποχρεώσεις αὐτοῦ. Πολ. 899. 980 983 ἐδ, 2. ἡ παράβασις τῆς διατάξεως ταύτης δὲν ἔχει ἄλλο ἀποτέλεσμα εἰμὴ, ὅτι ὑπόκειται ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς ἀποζημίωσιν. Οἰκ σ. 584.

19) Ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως εἶναι, ὡς πρᾶξις ἐκτελέσεως, δεκτικὴ ἀνακοπῆς· διότι πᾶσα πρᾶξις ἀφορῶσα τὴν ἐκτέλεσιν δύναται νὰ προσβληθῇ δι' ἀνακοπῆς. Ἀρ. 985, 910, 871, Πολ. δικ.—Ἀποφ. ἐφ. Ναυπ. 806 τοῦ 1855 ἐν νομικ. σ. 6079.

20) Πλειστηριασμὸς γενόμενος ἀφοῦ ὁ πρόεδρος ἀνέβαλεν αὐτὸν εἶναι ἄκυρος.—ΑΠ ἐφ. Ἀθ. 10644 τοῦ 1858 ἔτους.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.
Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. | *Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 13. | *Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. | *Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ελλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

α') Νομολγ. Αρει. Παγ. 1) Διπλασιασμὸς τοῦ χρόνου τῆς κτητικῆς παραγραφῆς. 2) Περιπτώσεις ὑπερημερίας τοῦ Κληρονόμου ὡς πρὸς τὰ κληροδοτήματα. 3) Χαρακτηρισμὸς τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. 4) Ἀποδεικτικὴ δύναμις τῶν ἀντιγράφων. 5) Ἀκυρότης ἐκ τῆς Ἐπικυρώσεως ἀντιγράφων ὑπὸ Δικηγόρου. Β) Νομολογία Ἐφετείου Ἀθηνῶν 1) Περίπτωσις ἀνεφίκτου τῆς ἐπαγωγῆς ὅρκου. 2) Προσδιορισμὸς τῆς κατοικίας τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντος διαδίκου 3) Ἀνάληψις τῆς καταβολῆς κεφαλαίων εἰς ἑταιρίαν ἄνευ καταστατικοῦ συστηθεῖσαν. 4) Ἀποδεικτικὸν τῆς καταβολῆς μέσον 5) Ἀπαιτούμενα εἰς τὴν ἐγχείρισιν τῆς Ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων. 6) Ἐπιρροὴ τῆς ἐπαναστάσεως πρὸς τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς. 7) Ἀναντικατάστατον τῶν πραγματογνωμόνων δι' ἔλειψιν τῶν διαδίκων Νομ. ἀμφ. τῶν Ἐφετείων. Επιταγὴ πρὸς πληρωμὴν § 4— 22.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Ὁ πρὸς κτητικὴν παραγραφὴν ἀπαιτούμενος χρόνος διπλασιάζεται ἕνεκα τῆς ἁπλῆς ἀποδημίας, ἢ ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο μόνιμος ἀλλαχόθι ἐγκατάστασις; Τὸ ζήτημα λύει ἡ ἐπομένη ἀπόφασις, ὑπ' ἄρθ; 216 ε. ε. φέρουσα,

Ἐπειδὴ τῆς κτητικῆς παραγραφῆς δὲν διπλασιάζει τὸν χρόνον ἡ ἁπλῆ ἀποδημία τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίκων ἀλλ' ἡ τελεία ἀποκατάστασις αὐτοῦ εἰς ἄλλον, τόπον ἡ ἐπιφέρουσα μεταβολὴν τῆς μονίμου κατοικίας (Νομ. 12 § 1. 2. Κωδ. 7. 33)· Ὅθεν ἰσχυριζομένης τῆς ἐκκαλούσης, ὅτι ἡ δικαιοπάροχος αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, συμβάντα τὴν 11 Δεκεμβρίου 1842, μετέβη εἰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατέστη ἐκεῖ μονίμως, παρὰ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς, πρέπει νὰ διαταχθῇ ἀπόδειξις τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ὡς ἐχόντος οὐσιώδη εἰς τὴν δίκην ἐπιρροήν· συγχωρητέα δὲ καὶ ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, ἕνεκα τοῦ ἀδυνάτου τῆς ἀποκτήσεως ἐγγράφου.

2) ἀ) Κληρονόμος, λαβὼν γνῶσιν τῆς διαθήκης καὶ μὴ ἀποδοὺς εὐθὺς μετὰ τοῦτο τὸ δι' αὐτῆς ἐπιβαλλόμενον κληροδότημα, καθίσταται διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὑπερήμερος καὶ ἑπομένως ὑπόχρεως εἰς τὴν ἀπόδοσιν καὶ τῶν καρπῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ;

β) Ἀπόφασις προσδιορίζουσα τὸν χρόνον, καθ' ὃν ὀφείλονται εἰσοδήματα θεωρεῖται προσδικαστικὴ ἢ ὁριστική; — Τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ἀριθ, 200 ε. ε. ἀπόφασις, φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἐπὶ κληροδοτημάτων οἱ καρποὶ ἀποδίδονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἐὰν καὶ πρὸ ταύτης ἐγένετο ὑπέρθεσις. L. 4. C. (6. 47.) Κ. 84. Β. 44. 2. καὶ L. 3. 47. Δ. (22. 1.) Κ. 3. Β. 23. 3. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἐνῷ ὑποχρεοῖ τὸν ἀναιρεσείοντα ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρποὺς πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 1852· δὲν σκέπτεται ἂν οὗτος κατέστη ὑπερήμερος καὶ ὡς τοιοῦτος ὑποχρεοῦται ν' ἀποδώσῃ αὐτοὺς καὶ πρὸ τῆς ἀγωγῆς, οὐδ' ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ, ὅ, ὡς διὰ τῶν ἀπὸ 29 Μαΐου 1859 προτάσεών του δηλοῦται, ὑπέβαλεν, ὅτι δὲν ὀφείλει τοὺς πρὸ τῆς ἀγωγῆς καρποὺς, ὧν καλῇ πίστεως κάτοχος καὶ μὴ λαβὼν τοιούτους· οὕτω δὲ ἡ ἀπόφασις τῶν στερεῖται αἰτιολογίας, ἡ ἔλλειψις αὐτῆς δίδει χώραν εἰς ἀναίρεσιν κατὰ τὸ ἐδ'. 6. τοῦ 807 ἀριθ. τῆς πολ. Δικονομίας· οὐδ' ἀναπληροῦται ἡ τοιαύτη ἔλλειψις διὰ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ ἀποφάσει περιλαμβανομένης σκέψεως, ὅ[illegible] ὡς κληρονόμος, ἐγνώριζε

τὴν διαθήκην, διότι τῆς διαθήκης ἡ γνῶσις τοῦ κληρονόμου δὲν περιλαμβάνει τὴν ὑπέρθεσιν, ἥτις ἀπὸ τῆς αἰτήσεως τοῦ κληρονόμου λαμβάνει χώραν. Ὁ δὲ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς, ὅτι τῆς ἀποφάσεως προδικαστικῆς οὔσης ὡς πρὸς τὸ περὶ εἰσοδημάτων μέρος, εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις, δὲν εἶναι ὀρθὸς, διότι ἡ ἀπόφασις, καθόσον ἀναγνωρίζει εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λάβῃ εἰσοδήματα ἀπὸ τὸ 1852 εἶναι ὁριστικὴ καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἔνδικον μέσον.

3) Τὰ ἀντίγραφα ἀποτελοῦσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀπόδειξιν ὅταν δὲν παρουσιάζωνται τὰ πρωτότυπα αὐτῶν καὶ ἐνταυτῷ δὲν δικαιολογεῖται ἀποχρώντως ἡ μὴ παρουσίασις αὐτῶν; οὐχὶ, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 184 ε. ε. ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 248 τῆς Πολ. Δικ. πᾶς διάδικος ὀφείλει νὰ ἀποδείξῃ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται ἀναγκαίως πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐτοτελοῦς αἰτήσεώς του, καθ' ὅτον ταῦτα ἀμφιβάλλονται εἰσέτι, ὅταν ἐκδίδηται ἡ περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις, τὸ δ' ἐφεσεῖον, ἀντιτάττοντος τοῦ δημοσίου, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Δημητρίου Λίνιάνος, τὴν ἐνστασιν τοῦ συμψηφισμοῦ, ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16819 τ. ε. ἀποφάσεώς του νὰ προσαγάγῃ τὰ ἀποδεικτικὰ ἔγγραφα τῶν πρὸς τὸ Δημόσιον χρεῶν τοῦ Δημητρίου Λίνιανος, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρ. 391, 395 καὶ 425 τῆς αὐτῆς Δικον. τὰ πρὸς ἀπόδειξιν ἔγγραφα πρέπει νὰ καθυποβληθῶσιν ἐν πρωτοτύπῳ, καὶ ἂν ἐν ἀντιγράφῳ εἰσάγωνται, ὀφείλει ὁ εἰς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως διάδικος νὰ δικαιολογήσῃ καὶ ἀποδείξῃ τὴν ἀδυναμίαν, ἧς ἕνεκα δὲν ἠδυνήθη νὰ παρουσιάσῃ τὰ πρωτότυπα, ἄρθρ. 425, 426 καὶ 427 τῆς ἰδίας Δικον. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του βεβαιοῖ καὶ δὲν τὸ ἀρνεῖται τὸ Δημόσιον, ὅτι τοῦτο ὡς ἀπόδειξιν τῆς περὶ συμψηφισμοῦ ἐνστάσεώς του ἐπαρουσίασεν πίγραφον, ἀντιχωρίς ὅμως οὔτε ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, οὔτ' ἐξ ἄλλου τινος ἐγγράφου, νὰ προκύπτῃ ὅτι τὸ Δημόσιον ἐπρότεινε λόγους δικαιολογοῦντας τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν πρωτοτύπων, ἄρα

ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον σταθμίσαν τὰ καθυποβληθέντα ἔγγραφα ἐπείσθη, ὅτι δὲν ἤρκουν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς περὶ συμψηφισμοῦ ἐνστάσεως τοῦ Δημοσίου, ἄρθρ. 425 Πολ. Δικ. ἀπερρίψεν αὐτὴν, οὐδ' ἦτον, ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται τὸ Δημόσιον, ὑπόχρεων νὰ παραδεχθῇ τὴν ἀδικαιολόγητον αὐτοῦ αἴτησιν νὰ τῷ χορηγηθῇ νέα ἄδεια ἵνα προσαγάγῃ τὰς ἀναγκαίας ἀποδείξεις, ἀφοῦ τοιαύτη τῷ εἶχεν ἤδη παραχωρηθῇ, τέλος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον παρεβίασε τὴν 44 διάταξιν τοῦ Κωδ. (4, 31) καὶ τὰ ἄρθρ. 551 καὶ 563 τῆς Πολ. Δικ. μὴ παραδεχθέν, ὅτι ἡ περὶ συμψηφισμοῦ ἔνστασις εἶναι δεκτὴ καὶ ἂν ἀπαιτῇ μακροχρόνιον διαδικασίαν, εἶναι ἐπίσης ἀνυπόστατος, διότι τὸ Ἐφετεῖον ἐπιτρέψαν ὡς ἐρρέθη τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐνστάσεως παρεδέχθη, ὅτι ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης αὕτη ἦτο τυπικῶς δεκτὴ, καί τοι μὴ ἀποδεικνυομένη παραχρῆμα.

4). Τὰ παρουσιαζόμενα ἀντίγραφα ἀναιρεσιβαλλομένων ἀποφάσεων ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι ἐπικυρωμέναὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστ. Γραμματέως, ἄλλως ἡ τῆς ἀναιρέσεως αἴτησις εἶναι ἀνυπόστατος, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 222. ἀπόφασιν ε. ε. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις δὲν φέρει ἐπικύρωσιν τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, ἀλλὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Διαδίκου. Ἑπομένως μὴ βεβαιουμένης ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου τῆς ἀκριβείας τῆς ἀντιγραφῆς, οἱ λόγοι τῆς ἀναιρέσεως, δι' ὧν ἀποδίδονται ἐλλείψεις εἰς αὐτὴν, εἰσὶν ἀναπόδεικτοι καὶ διὰ τοῦτο ἀνυπόστατοι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ Α'.

1) Αἱ γινόμεναι τροποποιήσεις κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου, τῇ προφορικῇ ἐντολῇ τοῦ ἐπιστατοῦντος, δύνανται ν' ἀποδειχθῶσιν δι' ἐπαγωγῆς ὅρκου πρὸς τὸν ἁρμόδιον ὑπουργόν; Οὐχί,—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17428 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1850 Β. διατάγματος, περὶ ὑποχρεώσεων, εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκεινται οἱ ἀναδεχόμενοι τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἐργασιῶν ἐργολάβοι, ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐργολάβον νὰ ἐπιφέρῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐλαχίστην ἀλλοίωσιν, εἰς τὰ σχέδια καὶ ὑπολογισμοὺς τῶν δημοσίων ἐργασιῶν, ὧν ἀναδέχεται τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ τότε μόνον δύναται καὶ ὀφείλει νὰ κάμῃ τροποποιήσεις ἐπὶ ἀποζημιώσει ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου, ὅταν αὐτὸς ὁ ἐπιστάτης ἢ ὁ μηχανικὸς τῷ παραγγείλῃ ἐγγράφως ὑπὸ τὴν ἰδίαν εὐθύνην του.

Ἐπειδὴ, μόλον ὅτι ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἀπαιτοῦν ἁπλῶς ἔγγραφον τὴν ἀπόδειξιν τῆς παραγγελείας, δὲν ἐπαναλαμβάνεται, εἰμὴ ἡ κοινὴ διάταξις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἥτις ἀπαιτεῖ ἐπὶ ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς πεντήκοντα δραχμὰς, ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ἀλλὰ ταύτης μὴ ὑπαρχούσης, ἐπιτρέπει τὴν δι' ὅρκου καὶ διὰ δικαστικῆς ὁμολογίας, ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῶσιν εἰς τὸν ἐνάγοντα κατὰ τοῦ δημοσίου τὰ δύο εἰρημένα μέσα τῆς ἀποδείξεως, μὴ γενομένης τῆς παραγγελίας ἐγγράφως, τὸ δὲ δημόσιον ἐπίσης δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν κατὰ τοῦ μηχανικοῦ ὡς πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθύνην αὐτοῦ, ἂν οὗτος ἀρνῆται τὴν δοθεῖσαν παραγγελίαν, μόλα ταῦτα ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου τοῦ διατάγματος ἐξάγεται, ὅτι διὰ νὰ κάμῃ τροποποίησιν ὁ ἐργολάβος εἴτε εἰς τὸ σχέδιον εἴτε εἰς τὸν προϋπολογισμὸν, ἐν οἷς συμπεριλαμβάνεται ἀναμ-

φιβόλως καὶ ἡ ἔκτασις τῆς οἰκοδομῆς, καὶ τὸ εἶδος τῆς ὕλης, ἧς θέλει κάμει χρῆσιν, ἀπαιτεῖται ἔγγραφος παραγγελία τοῦ διευθύνοντος τὸ ἔργον μηχανικοῦ, ἤτοι ὅτι ὁ μηχανικὸς δὲν ἔχει ἀπόλυτον ἐντολὴν νὰ διατάξῃ τοσαύτας τροποποιήσεις, οὔτε ὁ ἐργολάβος νὰ τὸν δεχθῇ ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν, ἐκτὸς ἂν ἐγγράφως διατάξῃ τὰς τροποποιήσεις ταύτας, ἤτοι ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦτον θεωρεῖται ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν ὡς πρὸς αὐτὰς· καὶ τοῦτο, διότι κατὰ τὸ εἰρημένον ἄρθρον, αἱ τροποποιήσεις αὗται παραγγέλονται ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ ὑπ' εὐθύνην του, ἀλλ' ἡ εὐθύνη αὕτη ἠδύνατο νὰ καλυφθῇ, ἂν ὁ μηχανικὸς ἠδύνατο νὰ δώσῃ καὶ ὁ ἐργολάβος νὰ δεχθῇ προφορικὰς παραγγελίας καθότι αἱ τοιαῦται παραγγελίαι ἠδύνατο ν' ἀποδειχθῶσι καὶ δι' ὅρκου ἐπαγομένου ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν, καὶ δι' ὁμολογίας, ἂν ὁ ὑπουργὸς ἐπείθετο περὶ τῆς ἀληθείας τῶν ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου λεγομένων, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ δημόσιον οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ μηχανικοῦ· ἄλλως τε ἡ διάταξις αὕτη ἔχει τὸν σκοπὸν εἰς τὸ νὰ προλαμβάνῃ ἐν γένει πᾶσαν κατάχρησιν.

Ἐπειδὴ ὁ Μ. ἀναδέχθη τὴν ἐργολαβίαν ταύτην ὑπὸ τὴν συμφωνίαν ὅτι, θέλει ὑπόκεισθαι εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Β. Διατάγματος ὑποχρεώσεις, ὡς ῥητῶς ἀναφέρεται τοῦτο εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 5880. διακήρυξιν τῆς δημοπρασίας, τὴν ἐκδοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Λιτωλοακαρνανίας, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας ἐγένετο τὸ περὶ ἐργολαβίας Συμβόλαιον.

Ἐπειδὴ μὴ θεωρουμένων, ὡς εἴρηται, τῶν παραγγελιῶν τοῦ μηχανικοῦ περὶ τροποποιήσεως εἰς τὰ σχέδια καὶ τοὺς προϋπολογισμοὺς ὑποχρεωτικῶν διὰ τὸ δημόσιον, εἰμὴ ἂν συνετάχθησαν ἐγγράφως, καὶ μὴ φέροντος τοῦ ἐκκαλοῦντος οὐδὲν ἔγγραφον περὶ τῶν ἀξιουμένων παραγγελιῶν τοῦ μηχανικοῦ, ἵνα αὐξήσῃ καὶ ἐκτείνῃ τὴν οἰκοδομήν, καὶ ἵνα γίνῃ χρῆσις ἀσβέστου ἀντὶ θηραϊκῆς γῆς ἐκεῖ, ὅπου ἔπρεπε, κατὰ τὸ συμβόλαιον, νὰ γίνῃ χρῆσις θηραϊκῆς, ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψε διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τὴν ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὰς μεταβολὰς ταύτας· καὶ ὁ ἤδη ἐπαγόμενος ὅρκος πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν καθίσταται ἄνευ ἐπιῤῥοῆς, διότι δὲν πρόκει-

ται νὰ βεβαιωθῇ δι' αὐτοῦ εἰμὴ ἡ προφορικὴ παραγγελία τοῦ μηχανικοῦ, ἥτις δὲν ὑποχρεοῖ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ ἑπομένως τὸ δημόσιον· τὸ συνταχθὲν δὲ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ πρωτόκολον, καὶ ἂν προσήγετο, δὲν βεβαιοῖ εἰμὴ τὴν εὑρεθεῖσαν κατάστασιν τῆς οἰκοδομῆς κατὰ τὴν παράδωσιν· ὅθεν καὶ ἂν βεβαιοῖ, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐργολάβος, ὅτι εὑρέθησαν αἱ περὶ ὧν ἡ ἀγωγὴ προσθῆκαι, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἐδόθη παραγγελλία παρὰ τοῦ μηχανικοῦ διὰ τὰς προσθήκας ταύτας· ἄλλως τε τὸ τεκμήριον τοῦτο, ὡς καὶ τὸ ἕτερον τὸ ὑπὸ τοῦ ἐργολάβου προτεινόμενον, ὅτι ἀφοῦ ἐπέφερεν ἀντιρρήσεις ὁ μηχανικὸς κατὰ τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, ἕπεται, ὅτι αὐτὸς εἶχε διατάξει τὰς προσθήκας, εἰσὶν ἀπαράδεκτος, διότι ὡς εἴρηται, ὁ μηχανικὸς δὲν ὑποχρεοῖ τὸ δημόσιον, εἰμὴ καθόσον δίδει ἔγγραφον παραγγελίαν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλουντων ἐργολάβων, ὅτι τὸ ἄρθρον 6 ἐφαρμόζεται μόνον εἰς τὸ σχέδιον, καὶ ἑπομένως δὲν συπεριλαμβάνεται ἡ θηραϊκὴ γῆ, δὲν εἶναι βάσιμος· διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 6. τοῦ διατάγματος, ἀπαιτεῖται ἡ ἔγγραφος παραγγελία τοῦ μηχανικοῦ, οὐ μόνον διὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ σχεδίου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν ὑπολογισμῶν, οἵτινες συμπεριλαμβάνουσι καὶ τὴν ὕλην τῆς οἰκοδομῆς.

2) Ἡ διὰ τοῦ εἰσαγγελέως πρὸς διάδικον εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διατρίβοντα κοινοποιήσις δικογράφου φέρει τὰς νομίμους συνεπείας αὐτῆς, ἐὰν δὲν μνημονεύηται ἐν αὐτῇ ὁ τόπος τῆς ἐνεστώσης τοῦ διαδίκου διαμονῆς; Οὐχί, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀρθ. 174 97 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1857 ἀποδεικτικοῦ τοῦ κλητῆρος τοῦ ἐν Βλαχίᾳ Ἑλληνικοῦ προξενείου Β. Πάπουλα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου τὸ δικαστήριον τοῦτο, κατ' αἴτησιν τοῦ κκθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἐπέτρεψε τὴν ἐρήμην τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐφεσιβλήτου καὶ ἤδη ἀνακόπτοντος συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, διὰ τῆς ἀνακοπτομένης ἀποφάσεως, ἡ ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1857 ἔφεσις κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Βλαχίᾳ Προξενικοῦ δικαστηρίου ἐπεδώθη, πρὸς τὸν ἀνακόπτοντα τοῦτον ἐν Βουκουρεστίῳ τότε διαμένοντα,

ἐκ τοῦ ἀποδεικτικοῦ ἑπομένως τούτου, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται καὶ προσάγει ὁ ἐκκαλῶν αὐτὸς, ἐγνώριζεν οὗτος τὴν διαμονὴν τοῦ ἀντιδίκου καὶ κατὰ συνέπειαν ὤφειλε κατ' αὐτὸ νὰ σημειώσῃ, ὅταν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπέδωκε τὴν κατ'ἐρήμην ἀπόφασιν, καὶ τὸν τόπον εἰς ὃν ἔμελλε νὰ σταλῇ αὕτη πρὸς κοινοποίησιν εἰς τὸν ἀντίδικον ἐκεῖνον, εἰς ὃν ἐπεδώθη, ὡς εἴρηται, ἡ ἔφεσις, ἤγουν εἰς τὸ Βουκουρέστιον.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ ἐρήμην ἀπόφασις ἐπεδόθη εἰς τὸν παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ Εἰσαγγελέα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 22 Σεπτεμβρίου 1858 ἀποδεικτικοῦ τοῦ Κλητῆρος Β. Λαμπρούλη, μὲ τὴν ἁπλῆν σημείωσιν τοῦ, ὅτι ὁ ἐφεσίβλητος εἶναι κάτοικος Βλάσκας καὶ χωρὶς γνωσοποιήσεως, ὅτι ἡ διαμονὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου εἶναι τὸ Βουκουρέστιον, ὥστε νὰ δυνηθῇ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ διατάξῃ ἐννόμως τὰ παρετέρῳ πρὸς ἀποστολὴν τῆς μνησθείσης ἀποράσεως· Δὲν δύναται δὲ νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἐκκαλοῦντα ἡ περίστασις, ὅτι ὁ ἴδιος ἀνακόπτων ἐν τῇ ἀγωγῇ τούτου ἀνέφερεν, ὡς τόπον τῆς κατοικίας του τὴν Βλάσκαν καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἐκ ταύτης ὁδηγήθη ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὴν διὰ τοῦ ἀνωτέρου τρόπου παραγγελίαν, πρὸς ἐπίδοσιν τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα, καθότι καὶ ἡ ἀγωγὴ αὕτη, ἂν καὶ ἀναφέρῃ ὡς κατοικίαν τὴν Βλάσκαν, εἶναι ἐκδεδομένη καὶ ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ ἐνάγοντος αὐτοπροσώπως εἰς Βουκουρέστιον, τὸν αὐτὸν τόπον δηλαδὴ τῆς καὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐφέσεως διαμονῆς αὐτοῦ τοῦ ἐνάγοντος· ὥστε καὶ ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ ἐπεδείκνυεν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν διαμονὴν τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἐπειδὴ ὅταν οἱ διάδικοι κατοικῶσιν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, γίνονται δὲ αἱ ἀποδόσεις εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, πρέπει νὰ σημειοῦται ἐν τῷ ἐπιδοτέῳ ἐγγράφῳ ὁ τόπος τῆς τελευταίας διαμονῆς τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἐπίδοσις διαδίκου, ἵνα κατασταθῇ ἐφικτὴ ἡ ἐκ μέρους τοῦ Εἰσαγγελέως ἀποστολὴ τοῦ δικογράφου καὶ ἡ περιέλευσις αὐτοῦ εἰς χεῖρας τοῦ διαδίκου τούτου, ἄλλως πᾶσα ἐσφαλμένη σημείωσις τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς καθιστᾷ τὴν ἐπίδοσιν ἀνίσχυρον καὶ δὲν παράγει τὰ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως ἀποτελέσματα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἀληθοῦς ὄντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀνακόπτοντος ἐκ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν τῆς δικογραφίας, ὅτι διέμενεν οὐχὶ εἰ. Βλάσκαν ἀλλ' εἰς Βουκουρέστιον, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπεδόθη εἰς τὸν Εἰσαγγελέα ἡ ἐρήμην ἀπόφασις, καὶ τοῦτο ἐν γνώσει αὐτοῦ τοῦ ἐκκα-

λοῦντος, καὶ μηδενὸς ἐγκύρου ἀποτελέσματος παρεχούσης τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ περὶ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὡς γενομένη μετὰ παρέλευσιν τῆς νομίμου προθεσμίας, λογιζομένης ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα εἰρημένης ἐπιδόσεως, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς ὁ ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν κατοικεῖ ἤδη εἰς Βουκουρέστιον. εἶναι ἄνευ ἐπιῤῥοῆς, διότι δὲν πρόκειται περὶ τῆς σημερινῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἀλλὰ περὶ τῆς διαμονῆς τοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα ἐπιδόσεως.

3) ά) Ἡ ἔλλειψις ἐγγράφου διὰ τὴν σύστασιν ὁμορρύθμου ἑταιρίας ἀποκλείει τὴν ἀπαίτησιν περὶ τῆς ἀναλήψεως τῆς γενομένης καταβολῆς ὑφ' ἑνὸς τῶν συναιτέρων.

β) Ἀποδεικνύεται ἡ τοιαύτη καταβολὴ διὰ τῶν ἐμπορικῶν βιβλίων; τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17474 ἀπόφασις φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὅτι ἐπὶ τῆς, κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ἀγωγῆς, ἑταιρίας, ὁμορρύθμους φύσεως οὔσης, δὲν συνετάχθη ἔγγραφον καταστατικὸν αὐτῆς συνάγεται μὲν, συμφώνως μὲ τὸν νόμον, ὅτι τοιαύτη ἑταιρία θεωρεῖται μὴ ἔχουσα κῦρος μεταξὺ τῶν ἑταίρων, καὶ ἑπομένως, ὅτι δὲν φέρει τὰς νομίμους συνεπείας τῶν τοιούτων ἑτοιριῶν μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἂν ἀληθῶς ὁ ἐνάγων, ἐπὶ τῇ προθέσει τοιαύτης ἑταιρίας, ἔδωκεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἀγωγῆς διατείνεται κεφάλαιον ἐκ δραχμῶν 3.000 κατὰ τὴν 15 Φεβρουαρίου 1857 καὶ ταύτας οὗτος διεχειρίσθη, στερεῖται ὁ ἐνάγων πάσης ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἐναγομένου, καὶ ὀφείλει νὰ ὑπακύψῃ εἰς τὴν στέρησιν τῆς ἰδίας περιουσίας αὐτοῦ, ὅπως ὁ ἐναγόμενος, ἄνευ τινὸς δικαίου, σφετερισθῇ αὐτήν. Μὴ ὀρθῶς ὅθεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέῤῥιψε τὴν ἀγωγὴν, διὰ τὸν μόνον λόγον, ὅτι ὁμορῥύθμου χαρακτηριζομένης τῆς ἑταιρίας, ἔγραφον περὶ αὐτῆς δὲν συνετάχθη.

Ἐπειδὴ μὴ ἔχων ὁ ἐνάγων παρ' αὐτῷ ἔγραφόν τι πρὸς ἀπόδειξιν τῶν προκειμένων ἰσχυρισμῶν του, οὗς ὁ ἐναγόμενος ἐντελῶς ἀρνεῖται, προτείνει ὡς ἀποδεικτικὸν μέσον τὰ ἐμπορικὰ βιβλία τοῦ ἐναγομένου, ἡ δὲ ἐμφάνησις τῶν βιβλίων τούτων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ χωρίου αὐτῶν κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς 15 Φεβρουαρίου 1857, καθ' ἣν διατείνεται ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος, μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς μέχρι τότε ἑταιρικῆς σχέσεως των καταχώρησεν τὴν τοῦ ἐνάγοντος καταβολὴν ἐκ δραχ. 3000 διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς αὐτῆς ἑταιρικῆς σχέσεως, εἶναι μέσον νόμιμον κατὰ τὸ ἄρθρ. 15 τοῦ ἐμπορ. Νόμου, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νὰ ὑποκύψῃ.

Ἐπειδὴ προσέτι ὁ ἐνάγων, διατείνεται, ὅτι αὐτός τε καὶ ὁ ἐναγόμενος συνυπέγραψαν συνυποσχετικὸν, διὰ τοῦ ὁποίου, ἀνέθετον ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐκκαθάρισιν καὶ ἀπόφασιν τῶν ἀμοιβαίων δικαιωμάτων των, προερχομένων ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἐγγράφῳ ὁμολογουμένης ἑταιρίας των, ἀπὸ τῆς 15 Φεβρουαρίου 1857 καὶ ἐπέκεινα εἰς διαιτητὰς τοὺς Παν. Βερσῆν, Κωνσταντίνου Ἀφεντάκην καὶ Δημ. Δενδόπουλον, ὅτι τὸ συνυποσχετικὸν τοῦτο, ἀποδεικνύον διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ ἀντιδίκου τὴν ὕπαρξιν τῆς ἑταιρικῆς ταύτης σχέσεως, ἀνέλαβεν ἀπὸ τοὺς διαιτητὰς ὁ ἐναγόμενος, καὶ κατέχει αὐτὸ, ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ὡς συνυπογεγραμμένον παρ' ἀμφοτέρων, εἶναι κοινὴ ἀμφοτέρων ἰδιοκτησία, καὶ ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει διὰ τοῦτο νὰ τὸ ἐπιδείξῃ, καὶ ἐπειδὴ ἀρνεῖται οὗτος τήν τε σύνταξιν τοιούτου συνοποσχετικοῦ καὶ τὴν παρ' αὐτῷ ὕπαρξιν αὐτοῦ, προτείνει ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ ταῦτα πάντα διὰ μαρτύρων, καὶ τὸ μέσον τοῦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι καὶ νόμιμον καὶ συντελεστικόν.

4) Διὰ τὸ κῦρος τῆς ἐγχειρίσεως τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία ὅλων αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ; οὐχὶ —κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 19493 ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τῶν ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου διεξαγομένων πραγματογνωμοσυνῶν, τὸ ἄρθρ. 285 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ὁρίζει τὸν τρόπον τῆς εἰς τὸν εἰσηγητὴν παραδόσεως τῆς τῶν πραγματογνωμόνων

ἐκθέσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ὁρίζει ὅτι ἡ ἔκθεσις παραδίδεται εἰς τὸν εἰσηγητήν, ἑπομένως οὔτε διάταξις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατετταγμένη, οὔτε διάταξις ὁρίζουσα τρόπον παραδόσεως οὐσιώδης παρεβιάσθη, ἐκ τοῦ ὅτι τὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν παρέδωσαν ὅλοι οἱ πραγματογνώμονες ἀλλ' εἷς ἐξ αὐτῶν, ὁ Ποππαδιαμαντόπουλος· ἄλλως τε καὶ ἐκ περισσοῦ, ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν αὐτῇ οἱ πραγματογνώμονες ἐξεφράσθησαν ῥητῶς, ὅτι ὑπογράφουσιν ὅλοι ὁμοῦ αὐτὴν, ἵνα παραδοθῇ εἰς τὸν εἰσηγητὴν, ἑπομένως, ὑπαρχούσης ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ῥητῆς ἐντολῆς τῶν πραγματογνωμόνων περὶ τῆς εἰς τὸν εἰσηγητὴν ἐγχειρήσεως αὐτῆς, ὅστις δήποτε καὶ ἂν τὴν ἐνεχείρισεν ἐξετέλεσεν τὴν ἐντολὴν ὅλων τῶν πραγματογνωμόνων, ὅθεν καὶ ἡ ἔνστασις αὕτη κατὰ τῆς παραδόσεως, ὡς ἀκύρου, ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὡς ἀνυπόστατος.

5) Ἡ κτητικὴ παραγραφὴ λογίζεται ἀνεσταλμένη ἐν γένει κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐπαναστάσεως; οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17453 ἀπόφασιν, φέρουσαν,

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τῆς ἐλλείψεως δικαστηρίων δὲν ὑποστηρίζει τὴν ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἐν λόγῳ παραγραφῆς παραδεχθεισαν ἐξαίρεσιν, τῶν ἐτῶν τῆς ἐπαναστάσεως, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξαβίβλ. τοῦ Ἀρμενοπούλου βιβλ. Α'. τιτλ' γ. § 11) περιεχομένην διάταξιν τοῦ νόμου, ἠδύνατο ἡ ἐνάγουσα νὰ διακόψῃ τὴν παραγραφὴν καὶ διὰ μόνης τῆς πρὸς πᾶσαν διοικητικὴν ἢ ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς, ἢ καὶ διὰ τῆς αὐτόθι ὁριζομένης ἁπλῆς τοιχοκολλήσεως αὐτῆς, ἀδιάφορον δὲ ἂν ὁ ἐναγόμενος δὲν ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως, ὅτι τοιαῦται ἀρχαὶ δὲν ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος, καθ' ὅσον ἡ ἐνάγουσα ὑποστηρίζουσα τὴν τῆς παραγραφῆς ἀναστολὴν, ὤφειλε νὰ ὁρίσῃ τὸ ἐπενεγκὸν αὐτὴν κώλυμα.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἐφεσίβλητοι διάδοχοι τῆς ἐναγούσης ἀπολογούμενοι κατὰ τῆς ἐφέσεως ὥρισαν ἤδη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 747 § 2 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ προαναφερθὲν κώλυμα, ἰσχυρισθέντες, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ἀγῶνος σύδεμία ἐν Ἀθήναις διοικητικὴ ἢ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ὑπῆρχεν καὶ ὅτι ἡ ἀνωμαλία τῶν περιστάσεων καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἀτομικῆς ὑπάρξεως, εἰς οὐδένα

ἐπέτρεπον αὐτόθι νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων καὶ ἀπηγορεύετο μάλιστα πᾶσα περὶ αὐτῶν προσφυγή.

Ἐπειδὴ ἀμφισβητουμένης τῆς ἀληθείας τῶν περιστατικῶν τούτων εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους ἐπίκειται τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως αὐτῶν, καθ' ὅσον ὅμως ἡ ἐν λόγῳ ἀποσβεστικὴ παραγραφὴ ἀποκρούεται ὡς μὴ συμπληρωθεῖσα καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ βασίμου τῆς ἀναστολῆς αὐτῆς, ὀφείλουσι πρὸ πάντων οἱ ἐκκαλοῦντες διάδοχοι τοῦ ἐναγομένου ν' ἀποδείξωσι τὴν ἀμφισβητουμένην ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τῆν προκειμένης παραγραφῆς ἀφ' ἧς παρῆλθον ὡς διατείνεται, μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀωγῆς πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΛΣ.*)

Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμήν.

Οἰκ. § 282. Ῥουσ. σελ. 27. ἐπ.—Καρῤ. ζ. 2498 ἐπ. 2004 ἐπ. Δαλλ. saisie exécation ἀρ. 28. ἐπ.. —εὐρ. λ. κατάσχεσις §. 77 ἐπ.—εὐρ. τομ. 7. σ. 208—213. — εὐρ; λ. ἐκτέλεσις τ. 6. σ. 544· ἰδίως τὸν αὐτὸν § 54.—εὐρ. λ. ἀνατροπὴ § 6. καὶ ἀπ. 10142 τοῦ ἐν Ἀθ. ἐφ.

1) Πρὸ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ὁ δανειστὴς ὀφείλει ν' ἀπευθύνῃ τῷ ὀφειλέτῃ ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, ἤγουν νὰ κοινοποιῇ αὐτῷ τὸ ἐκτελούμενον ἔγγραφον (δηλ. ἀντίγραφον τοῦ ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἢ τοῦ συμβολαίου, ὄχι ἁπλοῦ ἐγγράφου,) καὶ ν' ἀπαιτήσῃ ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἐκουσίαν τοῦ χρέους ἐξόφλησιν· ἄρθρα 862 863. 1004. τῆς πολ. δικ.

2) Πάσης λοιπὸν ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀναγκαῖον εἶναι νὰ προηγῆται ἐπιταγὴ (Δολλ. jugement ἀρ. 471) ὅθεν δὲν ἀρκεῖ ἡ πατὰ τὴν

δημοσίευσιν τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως παρουσία τοῦ ὀφειλέτου, ἡ δὲ παράλειψις τῆς κοινοποιήσεως καθιστᾷ ἄκυρον τὴν ἐκτέλεσιν· ἄρθρ. 201 862. Πολ. Δικ. (εὐρ. Τομ. 7 σ. 212 § 12 ἐπ.) τῆς συντηρητικῆς δὲ κατασχέσεως ἡ προσωπικῆς κρατήσεως δὲν προηγεῖται προεπίδοσις (1) ἐγγράφου τινὸς (ἄρθρ. 1038. 1045. 1048 τῆς πολ. δικ.)

Ἡ ἐπίδοσις γίνεται κατὰ τὰς γενικὰς περὶ ἐπιδόσεως ἀρχάς. Ῥουσ. σελ. 37.

3) Συνήθως προλέγουσιν οἱ δανεισταὶ ἐν τῇ ἐπιταγῇ, ὅτι μὴ ἐξοφληθέντος ἐκουσίως τοῦ χρέους θέλουν ἐνεργήσει τὰ παρὰ τοῦ νόμου συγχωρούμενα ἀναγκαστικὰ μέτρα· ἡ προειδοποίησις αὕτη, λέγει ὁ Οἰκ. (αὐτόθι) ἀναγκαῖα ἐστὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις ἐπὶ κατασχέσεως ἀκινήτων, μένον (γ. 573) παρ' ἡμῖν οὐδεποτε· ὥστε δύναται ἐν ᾧ ἐσημειώθη ἄλλο μέτρον ἐν τῇ ἐπιταγῇ νὰ γίνῃ χρῆσις ἄλλου. Καρ. ζ. 1998 Δκλλ. saisie exéc. ἀρ. 32.

4) Περιέχει δὲ ἡ ἐπιταγὴ ἀντίγραφον τοῦ ἐκτελεστοῦ τίτλου καὶ ἂν τυχὸν εἶχε προκοινοποιηθῇ οὗτος. Καρ. ζ. 2204, 2000. καὶ παραγγελίαν πρὸς πληρωμὴν, προσέτι δὲ διορισμὸν ἀντικλήτου, ὅπου εἶναι κατὰ νόμον ἀναγκαῖος. — Ἐὰν παραλειφθῇ ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου; ὁ Οἰκ. § 282 σημ. 2 λέγει, ὅτι ὁ διορισμὸς ἀντικλήτου εἶναι σπουδαιότερος ἐνταῦθα, διότι δύναται νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν καταβολὴ τοῦ χρέους (ἄρθ. 865 Πολ. δικ. — μολονοτοῦτο ἀκυρότης δὲν ἐπέρχεται ἐκ τῆς παραλείψεως ταύτης. Καρ. ζ. 2004 δίς. Πολ. ἀπ. ΑΠ. 260 τοῦ 57, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἐν τῇ ἐπιταγῇ πρὸς πληρωμὴν διορισμὸς ἀντικλήτου δὲν διατάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὔτε εἶναι οὐσιώδης, διότι καὶ αἱ κοινοποιήσεις δικογράφων, καὶ ἡ προσφορὰ καὶ καταβολὴ τῶν ὀφειλομένων. δύνανται νὰ γίνωσιν εἰς τὸν γραμματέα τῶν Πρωτοδικῶν (ἄρθ. 150 Πολ. Δικ. Ν. 19. Κωδ. (4. 32),—Ἀπ. ΑΠ. 260 τοῦ 57.

Τὴν αὐτὴν ἀπεφήναντο γνώμην καὶ οἱ ἐν Ναυπλίῳ ἐφέται διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 463 τοῦ 48 (νομ. σ. 4931) 206 τοῦ 54 ἀποφάσεων (νομ. σ. 5888), ἐξ ὧν ἡ τελευταία περιέχει καὶ γνώμην μειονοψηφίας. ὡς καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 337 τοῦ 54 (νομ. σ. 5902). Ὡσαύτως οἱ ἐν Ἀθ,

(1) Πρλ. τὰ περὶ κατασχέσεως εἰς χεῖρας τρίτου.

ἐρέται διὰ τῶν ἀποφ. 7716 καὶ 7590 — Πρλ. εὐρ. τ. 7 σ. 209 § 5

5) Ὅσος χρόνος καὶ ἂν παρέλθῃ (1) μετὰ τὴν ἐπιταγὴν δύναται νὰ προβῇ ὁ δανειστὴς εἰς τὴν κατάσχεσιν ἢ τὴν προσωπικὴν κράτησιν τοῦ ὀφειλέτου· δευτέρας δ' ἐπιταγῆς χρεία ὑπάρχει ὁσάκις ἐκ τῶν περιστάσεων συνάγεται, ὅτι ὁ δανειστὴς ἐγκατέλειψε τὴν πρώτην. π. χ. λαβὼν τόκου; μέλλοντος χρόνου· ν. 2. Βισ. (51. 4.) ἢ μέρος τοῦ χρέους καὶ χορηγήσας προθεσμίαν τῷ ὀφειλέτῃ.—Δαλλ. ἀρ. 32 ἐπ. Καρ. Ζ. 1997, Ῥουσ.σ.28.29.—Πρλ. ἀπ. ΑΠ. 71 τοῦ 49, ἢν εὐρ.ἐν λ.κατάσχεσις § 80.

6 Ἡ νόμιμος πρὸς πληρωμὴν προθεσμία ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς εἶναι, ἐκτός τινων ἐξαιρέσεων, ὀκταήμερος. Αἱ ἐξαιρέσεις αὗται ὁρίζονται ἐν τῷ ἄρθρῳ 866 πολ. Δικ

7) Μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκτελουμένου ἐγγράφου πρέπει νὰ παρέρχωνται 8 ἡμέραι διὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐκτέλεσις, οὐχὶ δὲ καὶ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τοῦ ἐκχωρητηρίου (867 § 2 πολ.) — Ἀπ. πολ. ΑΠ. 113 τοῦ 1856.

8. Ἡ προθεσμία ὑπολογίζεται κατὰ τοὺς γενικοὺς κανόνας, μὴ ἀριθμουμένης τῆς ἡμέρας τῆς ἐπιδόσεως καὶ αὐξανει ἕνεκεν ἀποστάσεως.—(Καρ. Ζ. 1995 ἐπ. Δαλλ. saisie exéc. ἀρ. 30 31). ἑπομένως καὶ ἡ προσωπικὴ κράτησις δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ τὴν τρίτην ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως ἡμέραν· Οἰκ. § 282 σημ. 3. contra Ῥ. σ. 28, καθ' ὃν ἐπὶ τῆς προθεσμίας τῶν 24 ὡρῶν, λογίζεται ἡ προθεσμία ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

---

(1) Ἡ γαλλ. δικ. ὁρίζει ἄλλως τὰ περὶ τούτου· ὅρα Ῥ. σ. 29 ἐν ἀρχ. — Παρ' ἡμῖν μὴ ὑπαρχούσης ῥητῆς διατάξεως, πρέπει νὰ θεωρηθῇ τὸ πρᾶγμα ἀφειμένον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἔχει νὰ κρίνῃ ἂν ὡς ἐκ τῆς ἐκτάσεως τοῦ μεσολαβήσαντος χρόνου καὶ ὡς ἐκ τῶν λοιπῶν εἰδικῶν περιστάσεων ὁ δανειστὴς εἶναι θεωρητέος ὡς σιωπηλῶς παραιτηθεὶς τῶν συνεπειῶν τῆς γενομένης ἐπιταγῆς, ὥστε νὰ ἦναι ἀναγκαία νέα, ἡ ἂν δὲν πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ ὅτι παρητήθη αὐτῶν. Καρ. Ζ. 1997 ἐδ. 1. 1998. ἐδ, 3. (Ῥ. σ, 29 ἐν ἀρχ.) Πρλ. εὐρ. Τομ. 7. σ. 209 § 4,

9. Ἂν ὁ ἐπιδιώκων δανειστὴς προβῇ πρότερον εἰς ἐκτέλεσιν, εἶναι αὐτὴ ἄκυρος. Ῥ. σ. 28.

10. Δύναται τὸ Δικαστήριον νὰ δώσῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεώς του προθεσμίαν μακρυτέραν τῶν 8 ἡμερῶν; Τὸ ζήτημα ἔχει σπουδαιότητα ὡς πρὸς τὰς ὁριστικὰς ἀπεφάσεις καὶ λύεται καταφατικῶς παρὰ τοῖς Γάλλοις δυνάμει τοῦ 1244 ἄρθρου τοῦ Κώδ. (Δαλλ. jugement ἀρ. 435) ἢ τοῦ ἄρθρ. 866 τῆς πολ. δικ. περικοπὴ — «ἐὰν δὲν ὡρίσθη πρὸς ἐκτέλεσιν ἄλλη προθεσμία» — ὑποστηριζομένη καὶ ἐκ τοῦ Ῥωμ. δικ. (ν. 3. 31 Βασ. 9. 3) δύναται νὰ δικαιολογήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν αὐτὴν λύσιν, ἀλλ' ὅμως σπανίως τῆς ἐξουσίας ταύτης πρέπει νὰ ποιῶνται χρῆσιν τὰ δικαστήρια Οἰκ. § 284 σημ. 3.

11. Δύναται, δυνάμει τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, ἐὰν δὲν διαλαμβάνῃ αὕτη ἄδειαν δόσεως τῶν χρημάτων εἰς τὸν κλητῆρα, νὰ γίνῃ ἐγκύρως εἰς τὸν κλητῆρα; — ὄχι, οὐδὲ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ διαδίκου δύναται νὰ γίνῃ δόσις χρημάτων ἐπὶ μόνῃ τῇ βάσει τῆς γενικῆς πληρεξουσιότητος, καθότι πρὸς παραλαβὴν χρημάτων ἀπαιτεῖται εἰδικὴ πληρεξουσιότης· (ἄρθρ. 97 § 5 πολ. δικ.) Ῥ. σ. 28 Πρλ. Παπ. περὶ ἐντολῆς.

12. Διακόπτει ἡ ἐπιταγὴ τὴν παραγραφήν;—Παρελθούσης δὲ τριακονταετίας, ἡ κατάσχεσις ἀνδρομικῶς, συμπληροῖ τὴν μετέωρον διαμένουσαν μέχρις αὐτῆς διακοπὴν, Καλ. τ. 1 ἔκδ. 2 § 334 ὡς καὶ εὐρ. λ. παραγραφή.

13. Ὅταν τὸ Δημόσιον ἀναγκάζηται νὰ ἐκθέσῃ εἰς ἀναπλειστηριασμὸν τὸ πωληθὲν ἐθνικὸν κτῆμα, (ἄρθρ. 15 τοῦ Διατάγ. τὴν 13]25 Δεκεμβρ. 1836) δὲν ἀπαιτεῖται κοινοποίησις ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, οὐδ' ἄλλη ἐκκαθάρισις τῆς ἀπαιτήσεως, ὅταν αὕτη εἶναι ἐκκαθαρισμένη καὶ ἀναμφισβήτητος· Ἀπόφ. Πολ. Ἀρ. Πάγου 174 τοῦ 1853 κυρ. τὴν ὑ.' ἀριθ. 584 τοῦ 1852. τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετῶν.

14. Πρλ. εὐρ. τ. 7. σ. 213 § 19.

15. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν δι' ἄλλο χρέος παρὰ τὸ δι' ὃ ἐγένετο ἡ κατάσχεσις, ἐπισπεύδηται ὁ πλειστηριασμός. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Η, 177 τοῦ 1854, ἢ; γίνεται μνεία ἐν εὐρ. λ. πλειστηριασμὸς § 2.

16. Δὲν ἀπαιτεῖται νέα πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ, ἵνα κατασχεθῇ

ἄλλη περιουσία τοῦ ὀφειλέτου ἀφοῦ ἡ ἀξία τῆς προκατασχεθείσης δὲν ἤρκεσε πρὸς πληρωμήν — ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 12935 ἐφ. Ἀθ.

17. Οἱ δανεισταὶ, οἵτινες ἐπισπεύδουσι τὸν ὑπὸ ἄλλου ἀρξάμενον πλειστηριασμὸν δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ προκοινοποιήσωσιν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμήν. (Ἄρθρ. 914 985, πολ. δικ.) ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 11973 τοῦ 1854 ἔτους.

18. Ὁ Β. κατέσχε κτῆμά τι τοῦ Α. ἡ δὲ σύζυγος τούτου, ἀνακόψασα τὴν κατάσχεσιν ἐπρότεινε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι τὸ κτῆμα ἦτο προικῷον, καὶ ὅτι ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν δὲν ἐγένετο εἰς αὐτὴν, ἡ πρότασις ὅμως δὲν ἐθεωρήθη βάσιμος, — ἀπόφ. πολ. ἀρ. Π. 167 τοῦ 1851 (1) (οἰκ. 6 καὶ 7).

19. Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ, ἡ εἰς τὸν πληρεξούσιον γινομένη, ἔχει νόμιμον κράτος (ἄρθ. 862 865 πολ. δικ.) ἀπ. πολ. ἀρ. Π. 255 τοῦ 1852.

20. Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ δὲν εἶναι ἄκυρος, ὡς μὴ περιέχουσα σημείωσιν τοῦ δικαστηρίου εἰς ὃ ἀπευθύνεται ἀπ. πολ. ἀρ. Π. 499 τοῦ 1852 — Πρλ. εὐρ. τομ. 7 σ. 209 § 3 καὶ 14.

21. Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν ἐμφαίνει ἀποδοχὴν τῆς ἀποφάσεως; ὅρα τὴν λ. συναίνεσις καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 970 ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. τοῦ 1855 (νομ. σ. 6095) ἐν λ. ἔφεσις

22. Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ πρέπει νὰ κοινοποιῆται; ἴδε ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 8021 τῶν ἐν Ἀθ. ἐν λέξ ἐπιταγή.

---

(1) Σύμφωνος ἡ ὑπ' ἀρ. 7412 ἀπόφ. τοῦ ἐφ. Ἀθ.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία, ἢ καὶ' ἐξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. | *Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ*
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις . » 13. | *Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.*
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. | *Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ελλ. προξένοις.*

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἀρείου Πάγου. — 1) Περιπτώσεις ὑποχρεώσεως τοῦ ἐντολέως διὰ πράξεις τοῦ ἐντολοδόχου. 2) Ἀνάκλησις προδικαστικῆς ἀποφάσεως. 3) Ἔφεσις τῆς δίκης, ἕνεκα τῶν τόκων. 4) Συνέπεια τῆς ἀνακοπῆς τρίτου ὡς πρὸς τοὺς κυρίους διαδίκους. —Νομολογία Ἐφετείου Ἀθηνῶν.— 1) Ἀντικατάστατον πραγματογνωμόνων δι' ἔλλειψιν τῶν διαδίκων. 2) α) Ἀποτελέσματα τῆς πρὸς τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον κοινοποιήσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως. β) Ἔγκυρον τοιαύτης κοινοποιήσεως, καί τοι ἐν ἀδείᾳ τοῦ ἀντικλήτου πληρεξουσίου διατελοῦντος. 3) Ἀπόσπασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ Ἐφετείου. 3) Κοινοποίησις διαγράμματος πρὸς διάδικον ἀγνώστου διαμονῆς. 4) α) Παραδεκτὸν τῆς πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ πενθήμου ἔτους κινηθείσης περὶ προικὸς ἀγωγῆς. β) Ἀντίχυρον δωρεᾶς μεταξὺ συζύγων ἄνευ ἐπισήμου συμβολαίου. 5) α) Ἐξακολούθητις τῆς δίκης ὑπὸ τοῦ κηδεμόνος μετὰ τὴν ἐνηλικιότητα τῶν κηδεμονευθέντων β) Ἰσχὺς ἀντικλητηρίου καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικιότητά των. — Νομολογία ἀμφοτέρων τῶν Ἐφετείων.— Ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν συνέχεια φ. Π. Δ. § 23—29. Ἐποχὴ καθ' ἣν εἶναι προσβλητέα ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμός.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Ἡ ἁπλῆ γνῶσις τρίτου τινός, ὅτι ὁ μεθ' οὗ συνηλλάχθη ἐνήργει ὡς ἐντολοδόχος, ἀρκεῖ εἰς τὴν ἀπευθείας πρὸς τοῦτον ὑποχρέωσιν τοῦ ἐντολέως; οὐχί, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 197. ε.ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 616. ε. ε. τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τῶν Νόμον, Πανδ. 1. § 11. (16.3) Ν. 11. § 2(14. 3) Ν. 13 § 25. (19. 1.) Ν. 31. Πρ. (3, 5), Ν. 10 § 5. Π (17. 1). ὅταν ὁ παραγγελιοδόχος τηρῶν τοὺς τῆς παραγγελίας ὅρους συναλλαχθῇ ἐν ὀνόματι τοῦ παραγγελέως μετὰ τρίτου, οὗτος ἔχει κατὰ τοῦ παραγγελέως ἄμεσον ἀγωγὴν ὡς νὰ συνηλλάχθη ἀπ' εὐθείας μετ' αὐτοῦ, ἂν δὲ ὁ παραγγελιοδόχος συναλλαχθῇ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι μετὰ τοῦ τρίτου, οὗτος δὲν ἔχει κατὰ τοῦ παραγγελέως, εἰμὴ τὴν ὠφέλιμον ἔμμεσον ἀγωγὴν (actio utile) δυνάμενος νὰ προτείνῃ κατὰ τοῦ παραγγελέως μόνον ὅσα καὶ ὁ παραγγελιοδόχος ἐδύνατο, ἐκτὸς ἐὰν ἦναι πασίδηλον διὰ τίνα ὁ παραγγελιοδόχος ἐνήργει· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐφετεῖον δὲν βεβαιοῖ ὅτι ὁ Χρυσικόπουλος καὶ Καρακάλος παραγγελιοδόχοι τοῦ Μπογδάνου, ἠγόρασαν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ παρὰ τοῦ Ῥέντη τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σταφίδα, οὐδὲ ἦτο πασίδηλον, ὅτι οἱ εἰρημένοι ἐνήργουν τὴν ἀγορὰν ταύτην ἁπλῶς ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Μπογδάνου, ἂν δὲ, ὡς παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὁ Ῥέντης ἐγίνωσκε, ὅτι ἡ ἀγορὰ ἐγένετο διὰ λογαριασμὸν τοῦ Μπογδάνου, τοῦτο δὲν ἀρκεῖ, διότι ὁ νόμος δὲν παραδέχεται τὴν ἁπλῆν τοῦ τρίτου γνῶσιν πρὸς ἄμεσον ὑποχρέωσιν τοῦ παραγγελέως ἀπέναντι τούτου, ἄρα, μὴ ὄντων βεβαιωμένων τῶν ἀνωτέρω, καὶ προτείναντος τοῦ Μπογδάνου ὅτι ἐξώφλησεν ὁλόκληρον τὸ χρέος του πρὸς τοὺς παραγγελιοδόχους του, ὃ δὲν παραδέχεται ὁ Ῥέντης, τὸ Ἐφετεῖον ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Μπογδάνου καὶ νὰ διατάξῃ ἀποδείξεις, ἂν αὕτη δὲν ἦτο ἀποδεδειγμένη, καθότι ἀφοῦ ὁ Ῥέντης, κατὰ τὸ πραγματικὸν, ὃ παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, δὲν ἔχει ἄμεσον κατὰ τοῦ Μπογδάνου ἀγωγὴν, ἂν οὗτος ἐξώφλησε τὸ χρέος του, ὁ Ῥέντης δὲν ἔχει οὔτε τὴν ὠφέλιμον ἀγωγὴν, διότι δὲν τὴν ἔχουσιν οἱ παραγγελιοδόχοι τοῦ Μπογδάνου· ὅθεν παραδεχθέντος τοῦ Ἐφετείου, ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιτάξῃ ἀπέναντι τοῦ Ῥέντη ὁ Μπογδάνος τὴν πρὸς τοὺς παραγγελιοδόχους του ἐξώφλησιν, παρεβιάσθησαν οἱ εἰρημένοι νόμοι καὶ αἱ περὶ ἀποδείξεων οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄρθρων 244 καὶ 248 τῆς Πολ. Δικ.

2) Προδικαστικὴ ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα ὅρκον, δὲν εἶναι ἀνακλητέα, μόνον μετὰ τὴν δήλωσιν περὶ ἀποδοχῆς αὐτοῦ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 205. ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 42 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας, δι' ἧς ἐπεβλήθη εἰς τὰς ἀναιρεσειούσας ὁ ἐπακτὸς ὅρκος, περὶ τοῦ ποσοῦ τῶν στρεμμάτων τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, οὖσα προδικαστικὴ περὶ ἀποδείξεως, ἠδύνατο ν' ἀνακληθῇ παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου, ὡς καὶ ὁ ὅρκος αὐτός, καθόσον, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀρ. 214. ἀποφάσεως τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, αἱ ἀναιρεσίουσαι δὲν ἐδήλωσαν, ὅτι δέχονται τὸν ῥηθέντα ὅρκον, ὥστε νὰ συστηθῇ κατὰ τὸν ἰσχυρισμόν των, δικαστικὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων συνάλλαγμα· Ἑπομένως διαταξαν τὸ Ἐφετεῖον αὐτοψίαν καὶ ἐπιτόπιον καταμέτρησιν τοῦ ἐπιδίκου ἀγροῦ, μὴ ὑπαρχούσης πρότερον διατεταγμένης τοιαύτης ἀποδείξεως καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως ταύτης ἀποφηνάμενον διὰ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 622. ἀποφάσεως περιττὴν τὴν διὰ τοῦ ὅρκου ἀπόδειξιν, ὡς ἀλυσιτελῆ, ἔπραξε σύμφωνα μὲ τὸ ἀρθ. 293 τῆς Πολ. Δικ. καὶ δὲν παρεβίασε κανόνα τινὰ περὶ ἀποδείξεως.

3) Οἱ ληξιπρόθεσμοι τόκοι προστίθενται εἰς τὸ κεφάλαιον καὶ καθιστῶσιν τὴν δίκην ἐφέσιμον, ὅταν τὸ κεφάλαιον καθ' ἑαυτὸ δὲν τὴν καθιστᾷ τοιαύτην; Ναί, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 207. ε. ε. ἀπόφασιν, ἀναιροῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16855 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ Α' ἐδαφίῳ τοῦ Ἄρθρου 9 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων νόμου ἀναφερομένη λέξις «Κεφάλαιον» περιλαμβάνει καὶ τοὺς ληξιπροθέσμους τόκους, οἵτινες διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητοῦνται, διότι οὗτοι, ὡς κεφάλαιον λογίζονται, ἀφοῦ ἐγένοντο ληξιπρόθεσμοι· Ὅθεν ἡ τοῦ ἐμποροδικείου ἀπόφασις, ἡ ἀναγόμενη εἰς τὴν συναλλαγματικὴν, τὴν ἐκ 500 Δρ. ὧν τὴν πληρωμὴν μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τὸ 1848 ἐζήτει ὁ Σπ. Κωνσταντίνου, διὰ τῆς ἀπὸ 8 Βρίου 1858 ἀγωγῆς του, ἦτον ἐφέσιμος, κατὰ τὸ ῥηθὲν ἄρθρον· καθότι τὸ ζητούμενον κεφάλαιον ὑπερέβαινε τὰς 800 Δρ. κατὰ ψευδῆ δὲ ἑρμηνείαν καὶ ἐσφαλμένην ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου τούτου καὶ κατα παραβίασιν τῆς οὐσιώδους διατάξεως τοῦ 737 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικ. τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἀνέκκλητον τὴν ἀπόφασιν καὶ δὲν ἐδίκασε τὴν ἔφεσιν.

4) Προκειμένου περὶ ἐκδικάσεως ἀνακοπῆς τρίτου, τὸ Δικαστήριον δύναται ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς διαφορᾶς τῶν κυρίως διαδίκων, ἐρήμην θατέρου αὐτῶν, ὅταν ἡ ὑπόθεσις δὲν εἰσάγηται διὰ τῆς σειρᾶς τοῦ πινακίου; Οὐχί, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 314 ε. ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν, τὴν ὑπ' ἀριθ. 17140 τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ φέρουσαν,

Ἐπειδὴ ὑπαρχούσης δίκης ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν μεταξὺ τοῦ Βασιλ. Πάλλη καὶ τῆς Κούζας χήρας ΠαπαΔημητρίου Νερούτζου, ὁ Γεώργιος Οἰκονόμου Ἀφεντάκης παρενέβη εἰς αὐτὴν τὴν δίκην, ὡς ἔχων ὑποθήκην ἐπὶ τῶν περὶ ὧν ἡ δίκη κτημάτων, καὶ ἐκλήτευσε τοὺς εἰρημένους διαδίκους, δυνάμει πράξεως τοῦ προέδρου τῶν ἐφετῶν, κηρύξαντος τὴν ὑπόθεσιν ὡς κατεπείγουσαν, νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν αὐτῆς, διὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ παρέμβασίς του καὶ ἐπομένως ἀπορριφθῇ ἡ ἔφεσις τοῦ Β. Πάλλη κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 342 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν.

Τὸ ἐφετεῖον δὲ, ἐν ᾧ ἀπέρριψεν τὴν παρέμβασιν τοῦ Ἀφεντάκη, ὡς ἀπαράδεκτον, θέσαν αὐτὸν ἐκτὸς τῆς δίκης ὡς μὴ ἔχοντα νόμιμον συμφέρον, προέβη παραιτέρω ἐρήμην τῆς Κούζας Νερούτζου ἤτοι ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν αὐτῆς κατὰ τῆς ἐρήμην αὐτῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 14183, δι' ἧς ἐγένετο δεκτὴ ἡ ἔφεσις τοῦ Πάλλη κατὰ τῆς εἰρημένην πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ, καθ' ὅτι οἱ κυρίως διάδικοι δὲν ἐκλητεύθησαν ἀμοιβαίως πρὸς συζήτησιν τῆς τε ἀνακοπῆς καὶ τῆς ἐφέσεως, οὐδ' ἐδικάσθησαν κατὰ τὴν σειρὰν τοῦ Πινακίου περὶ τούτων· ἀλλ',ὡς προεβρέθη, κατ' ἄμεσον κλῆσιν τοῦ ὡς τρίτου παρεμβάντος Ἀφεντάκη, ἔχουσαν ἀντικείμενον τὴν παραδοχὴ τῆς παρεμβάσεώς του, καὶ ἂν αὕτη γίνῃ δεκτὴ, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως τοῦ Β. Πάλλη κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως· ὅθεν τὸ εἰρημένον Δικαστήριον παρεβίασε τὰς περὶ κλητεύσεως διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας, καθ' ἃς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δικασθῇ τις ἐρήμην ἐὰν προηγουμένως δὲν κλητευθῇ παρ' ἐκείνου, πρὸς ὃν δικαστικῶς διαφέρεται· αἱ δὲ διατάξεις αὗται, οὖσαι οὐσιώδεις ὡς ἀφορῶσαι τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δικαιωμάτων τῶν διαδίκων, δίδουν χώραν εἰς ἀναίρεσιν, κατὰ τὰ συνδυαζόμενα ἄρθρα 807 § 5 καὶ 201 τῆς πολ. δικ

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ Α'.

1) Ἡ Ἀκύρωσις τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων, ἕνεκεν ἐλλείψεως μόνον τῶν διαδίκων, εἶναι λόγος ἀντικαταστάσεως ἐκείνων; οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17548 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἔρθρον 203 τῆς Ὁλ. Δικονομίας, ἡ παρὰ τοὺς τύπους γενομένη καὶ κυριχθεῖσα ἄκυρος πρᾶξις ἐπαναλαμβάνεται, συνέπεια ὅμως τῆς ἀκυρότητος τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι ἡ ἀντικατάστασις αὐτῶν, ὅθεν μόνον ὅταν ὑπάρχῃ λόγος ἐξαιρέσεως ἢ τοὐλάχιστον ἐπέδειξαν διαγωγὴν θέτουσαν εἰς ἀμφιβολίαν τὸ ἀμερόληπτον αὐτῶν, δύνανται νὰ ἀνικατασταθῶσιν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ συνταχθεῖσα γνωμοδότησις τῶν δὲν ἐκηρύχθη ἄκυρος διὰ λόγον τοιοῦτον, ἀλλὰ διὰ μὴ προσήκουσαν τῶν διαδίκων κλητευσιν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δοκιμασίας, καὶ διότι ὁ Εἰσηγητὴς δὲν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰ ἀντικείμενα ἐφ' ὧν ἔμελλον νὰ γνωμοδοτήσωσι, τοιουτοτρόπως οὐδὲν κωλύει αὐτοὺς, ἀκούσαντας τὰς παρατηρήσεις τῶν διαδίκων, εἰς δευτέραν αὐτοψίαν, ὅταν οἱ διάδικοι κλητευθῶσιν, οἱ δὲ δοκιμασταὶ, λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὸ θεωρητέον ἀντικείμενον νὰ γνωμοδοτήσωσιν ἄλλως, ἢ ὅπως ἐγνωμοδότησαν, ἀπόντων τῶν διαδίκων κατὰ τὴν αὐτοψίαν· ὀρθὼς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον, καὶ τοι ἀκυρῶσαν τὴν γνωμοδότησιν τῶν πραγματογνωμόνων, διέταξεν ἵνα οἱ αὐτοὶ πραγματογνώμονες ἐπαναλάβωσι τὴν δοκιμασίαν.

2) ά) Ἡ πρὸς τὸν αἰτίκλητον δικηγόρον γενομένη κοινοποίησις τῆς ὁριστικῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐπιφέρει τὰς νομίμους συνεπείας τῆς κοινοποιήσεως;

β' Ἡ κοινοποίησις δικογράφου εἰς τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον, καί τοι ἐν ἀδείᾳ διατελοῦντα, λογίζεται ἔγκυρος;.

γ') Εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσείοντος ἀπὸ τῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἢ ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ ἐφετείου; Τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17462. ε. ε. φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 763 (ἔτους 1858) ἐπεδόθη ἐν Μεσολογίῳ εἰς τὸν ἀντίκλητον Δικηγόρον τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἐμμανουὴλ Σπυρίδωνος Σ. Ψωμάκην τὴν 25 Ὀκτωβρίου 1858, ἡ δὲ κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἔφεσις τοῦ Ἐμμ. Σπυρίδωνος ἐπεδόθη ἐν Ναυπάκτῳ εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους ἀδελφοὺς Ἀθανασιάδας, τὴν 14 Δεκεμβρίου 1858, τουτέστιν ἡ προκειμένη ἔφεσις ἐπεδόθη εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν δύο ἀποδεικτικῶν ἐπιἐπιδόσεως τῶν Κλητήρων. . . .

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς τὸν ἀντίκλητον Δικηγόρον τοῦ ἐκκαλοῦντος γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 221 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ διορισμὸς Δικηγόρου εἰς τὸν πέμπτα διάδικον χρησιμεύει ὡς πληρεξούσιον ἔγγραφον, κατὰ τὰ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 95 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡρισμένα, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ πληρεξούσιος Δικηγόρος τῆς πρωτοδίκου δίκης ἔχει πρὸς τοῖς ἄλλοις τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλῇ καὶ τὰς κατὰ τοῦ ἐντολέως του ἐκδοθείσας ἀποφάσεις· ἑπομένως ἡ πρὸς τὸν ἀντίκλητον Δικηγόρον γενομένη ἐπίδοσις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως εἶναι ἰσχυρὰ, ἀφοῦ οὗτος εἶχεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκκαλέσῃ αὐτὴν καὶ δὲν παύει ἡ πληρεξουσιότης του κατὰ ἄρθρον 102, § 2, εἰμὴ μετὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην.

Ἐπειδὴ καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ ἀληθὲς, ὅτι καθ' ὃν χρόνον ἐκοινοποιήθη νομίμως εἰς τὸν Σ. Ψωμάκην, ἀντίκλητον Δικηγόρον, ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις, οὗτος διετέλει ἐν ἀδείᾳ, πάλιν ἡ γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἀποφάσεως δὲν εἶναι ἄκυρος, ἀφοῦ ὁμολογουμένως δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς εἰς τὸν ἐφεσίβλητον ὁ Διορισμὸς ἑτέρου ἀντικλήτου Δικηγόρου, πρὸς ὃν ἠδύνατο οὗτος νὰ κοινοποιῇ τὰ κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην δικόγραφα τοῦ καὶ ἀποφάσεις.

Ἐπειδὴ καὶ τοι λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ἀποστάσεων, εἴτε ἐκ Μεσολογγίου μέχρι Ναυπάκτου, κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος, εἴτε ἐκ Δεβαδείας, κατοικίας τῶν ἐφεσιβλήτων, ἡ προκειμένη ἔφεσις εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 752 §. 2. τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαράδεκτος, ὡς γενομένη μετὰ τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν, διότι κατὰ τοὺς ἐπισήμους περὶ ἀποστάσεων πίνακας τῆς Κυβερνήσεως, (καθ' ὧν οὐδεμία ἀμφισβήτησις ἐγένετο παρὰ τῶν διαδίκων) τὸ μὲν Μεσολόγγιον ἀπέχει τῆς Ναυπάκτου ὥρας ἐννέα, ἡ δὲ Λεβαδία ἀπέχει τῆς Ναυπάκτου ὥρας 27, εἰς τρόπον ὥστε ἐὰν εἰς τὴν πρὸς ἔφεσιν προθεσμίαν τῶν τριάκοντα ἡμερῶν προστεθῶσι, κατὰ τὰ ἄρθρα 195 τῆς Πολ. Δικ. δεκατέσσαρες ἡμέραι, διὰ τὴν μεγαλητέραν ἐκ τῶν ἀνωτέρω δύο ἀποστάσεων, πάλιν κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἡ προκειμένη ἔφεσις ἐγένετο ἐκπροθέσμως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 195 καὶ 196 τῆς Πολ. Δικονομίας, προκειμένου περὶ ἐφέσεως, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὡς μέτρον τῆς ἐπεκτάσεως τῆς προθεσμίας ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀπὸ τῆς ἕδρας τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν, ἀλλὰ μόνον ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, διότι ἡ ἐπέκτασις τῆς προθεσμίας χορηγεῖται εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα πρὸς τὸν σκοπόν, νὰ μεταβῇ οὗτος εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐφεσιβλήτου διὰ νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ἔφεσίν του.

3) Δύναται νὰ ἐπιδοθῇ ἐγγύρως εἰς τὸν Εἰσαγελέα δικογράφον, ἀφορῶν διάδικον ἀγνώστου διαμονῆς, ὅταν οὗτος εἶχε διορίσει εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Δικαστηρίου ἀντίκλητον Δικηγόρον; οὐχί— κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17476. ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐναγομένου, τότε μόνον τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν κατ' ἐρήμην συζήτησιν, ὅταν προηγήθη νόμιμος καὶ προσήκουσα κλήτευσις αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 592—594 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἐπεδόθη εἰς τὸν παρὰ τῷ ἐφετείῳ τούτῳ Εἰσαγγελέα, ὡς ὄντος ἀγνώστου ὅθεν διαμονῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου.

Ἐπειδὴ ὡς προκείπτει ἔκ τε τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 9976 τὴν 21 Ὀκτωβρίου 1852, τῆς ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων διαφορᾶς, κατ' ἔφεσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 220 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, ὡς ἐμποροδικῶν, ἧς διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ καὶ ἰδίως ἐξ' αὐτοῦ τοῦ ἐφετηρίου ἐγγράφου, ὁ μὴ ἐμφανιζόμενος ἐναγόμενος καὶ ἐκκαλῶν, συμφώνως μὲ τὸ ἀρθ. 168. τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ, μὴ κατοικῶν εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ἀλλ' εἰς Ἄνδρον, διώρισε πληρεξούσιόν του ἐν τῇ ἕδρᾳ τοῦ ἐφετείου, διὰ τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως, τὸν Δικηγόρον Διομήδην Κυριακοῦ, τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προκειμένης παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, ὁ ἐκκαλῶν αὐτὸς καὶ ἐναγόμενος, δὲν ἔχει τυχὸν γνωστὴν διαμονὴν, ὥστε νὰ ἐπεδοθῇ αὐτῷ προσωπικῶς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀγωγὴ, καθ' ἃ ἐν αὐτῇ σημειοῦται, ὁ ἐνάγων ὤφειλε, δυνάμει τοῦ προειρημένου ἄρθρου 148. τῆς Πολ. Δικ. συμμορφούμενος μὲ τὸν νόμιμον διορισμὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ ἐπιδώσῃ εἰς τὸν προμνησθέντα πληρεξούσιον δικηγόρον, ὡς ἀντίκλητον τοῦ ἐκκαλοῦντος αὐτοῦ, τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ἀντὶ νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα καὶ εἰς τὰ δημόσια φύλλα, ὅπερ δικαιολογεῖται μόνον, ὅταν ὁ διάδικος ὢν ἀγνώστου διαμονῆς, δὲν ἐφρόντισεν ἄλλως διὰ νὰ ἐκλέξῃ, διορίσῃ καὶ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὸν ἀντιπροσωπεύοντα αὐτὸν πληρεξούσιον καὶ ἂν οὕτως τυχὸν ἔπαυσεν

Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἓν ὅτῳ δὲν προτείνεται οὐδὲ βεβαιοῦται ἡ παῦσις τοῦ εἰρημένου Δικηγόρου, δὲν δύναται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὸ πρὸς τὸν Εἰσαγγελέα τῶν ἐφετῶν ἀπὸ 18 Ἰουλίου 1856. ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Β. Κοσταάκη καὶ ἡ καταχώρησις τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, εἰς τὸ ἀπὸ 24 Ἰουλίου 1855 φύλλον τῆς ἐφημερίδος « ἡ Ἀθηνᾶ, » ἀποτελοῦντα τὴν νόμιμον κλήτευσιν τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἐρήμην συζήτησις.

ΤΜΗΜΑ Β'.

4) α') Ἡ περὶ ἀποδόσεως τῆς προικὸς ἀγωγὴ λογίζεται ἀπορριπτέα, κινηθεῖσα πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ πανθίμου ἔτους, ἐὰν ἡ ἐπ' αὐτῆς ἀπόφασις πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους τούτου; οὐχί.

β' Ἡ διάταξις, καθ' ἣν δωρεὰ ἄνευ ἐπισήμου συμβολαίου εἶναι ἀνίσχυρος, ὑφίσταται ἐξαίρεσιν τινὰ εἰς τὰς μεταξὺ τῶν συζύγων γενομένας δωρεάς; οὐχί. — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17403 ε. ε. ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδή, Ναὶ μὲν κατὰ τὴν διάταξιν 1. § 7. Κωδ. (5.13) ἡ πρᾶξ δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ, εἰ μὴ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ συζήγου· Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκινήθη ἡ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1859 ἀγωγὴ ἡμέρας τινὸς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἀλλ' ἐὰν ἡ προθεσμία ἡ ἡ λῆξις ἐπέλθῃ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως, δὲν λαμβάνεται πλέον ὑπ' ὄψιν ἡ πρόωρος εἰσαγωγὴ αὐτῆς, τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Νόμος 17. τῶν Πανδεκτῶν· Nandati καὶ ὁ Νόμος 17 Βασιλικῶν (44. 1) ἔτι δὲ σαφέστερον ὁ Νόμος 116. Πανδ. (5. 3.) φέρον. Quodsi in diem sit debitor vel sub conditione a quo petita est pereditas, non debere eum damnari. Rei plane judicata tempus spectandum esse secundum Octaveni Sententiäm (ut apud Pompouium scriptum est) am dies venerit.—ἀσπάζονται δὲ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς Bayer. Σ. 540 κτλ.

Ἐπειδὴ ἡ τοιαύτης προθεσμία συνεπληρώθη ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολὺ πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως· ἑπομένως τὸ πρόωρον τῆς ἀγωγῆς δὲν ἔχει σημασίαν τινὰ κατὰ τὰ εἰρημένα.

Ἐπειδὴ ἠδύνατο μέν τις εἰπεῖν, ὅτι ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ συζύγου πρὸς τὴν ἐναγουσαν σύζυγον γενομένων, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, δωρημάτων διαφόρων κοσμημάτων, διότι ὁ ὑπάρχων μεταξὺ αὐτῶν στενὸς δεσμὸς καθίστα ἠθικῶς ἀδύνατον τὴν ἔγγραφον ἀπόδειξιν· ἀλλὰ τὸ ἀρθ. 42.

τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου κυρύττει ἄκυρον πᾶσαν δωρεὰν, περὶ ἧς δὲν συνετάχθη ἐπίσημον συμβόλαιον· Ὅθεν ἡ ἐνάγουσα δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητῇ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος δωρήματα, ἂν δὲν συνετάχθη ἐπίσημον περὶ αὐτὸν συμβόλαιον· τούτου δ' οὕτως ἔχοντος, πρέπει να μεταῤῥυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις, καθόσον ἐπετράπη ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις.

5) α' Ὁ Κηδεμὼν δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καὶ μετὰ τὴν ἐνηλικιώτητα τῶν κηδεμονευθέντων;

β' Ἀπαιτεῖται νέα ἀπόδειξις τῆς πενίας μετὰ τὴν ἐνηλικώτητα τοῦ ἐν τῇ ἀνηλικώτητι ἀπολαύοντος τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς; τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17475 ἀπόφασις, φέρουσα.

Ἐπειδὴ καί τοι παραδεχομένου, ὅτι τὰ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου ἀντιπροσωπευόμενα τέκνα της ἐνηλικιώθησαν πρὸ πολλοῦ μετὰ τὴν προκειμένην κατὰ τῆς Μητρός των ὡς ἐπιτροποκηδεμόνος αὐτῶν κινηθεῖσαν ἀγωγὴν, νομίμως οὐχ' ἧττον ἐξηκολούθησεν ἡ ἐφεσίβλητος τὴν δίκην ταύτην, παρισταμένη, μέχρι τῆς συντάξεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5154 τῆς 9 Ἰανουαρίου 1858 Συμβολαίου, ὑπὸ τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλουσῶν ἀποδοθεῖσαν αὐτῇ, ὡς εἴρηται, ἰδιότητα τοῦ ἐπιτροποκηδεμόνος ὅλων τῶν ἐναγομένων τέκνων της, διότι κατὰ τὸν Νόμον 5. § 6. Πανδεκ. 26. 7, ὁ κηδεμὼν ὀφείλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς δίκας τῶν ἀνηλίκων καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς κηδεμονίας μέχρι τῆς ἐντελοῦς παραδόσεως τῶν λογαριασμῶν τῆς διαχειρίσεώς του καὶ τῶν ἀφορώντων αὐτὰς τὰς δίκας ἐγγράφων, οὐδεμία δὲ εἰς τὸν νόμον τοῦτον διάταξις τῆς ἐν ἰσχύει Πολιτικῆς Δικονομίας ἀντίκειται, δυναμένου μόνον κατ' αὐτὴν τοῦ κηδεμόνος ἢ τοῦ κηδεμονευομένου ἀνηλίκου, ἂν οὗτος κατασταθῇ ἐνήλικος, διαρκούσης τῆς δίκης, νὰ διακόψῃ αὐτὴν διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 463 § 3 ὁριζομένης δηλοποιήσεως, ἥτις ὅμως ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔλαβε χώραν πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ προαναφερθέντος ὑπ' ἀριθ. 5154 Συμβολαίου, μετὰ δὲ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου τούτου, δι' οὗ τὰ δύο μόνον ἐκ τῶν ἐναγομένων τέκνων τῆς ἀφεσιβλήτου (ἡ Καλλιόπη καὶ ἡ Ἀσπασία) διώρισεν αὐτὴν γενικὸν πληρεξούσιόν των, πρὸς διεξαγωγὴν

πάσης ὑφι-μένης καὶ μελλούσης μετὰ τῶν ἐκκαλουσῶν καὶ ἄλλων προσώπων διαφορᾶς των, νομίμως ἐπίσης ἡ ἐφεσιβλήτος, δηλώσασα τοῦτο διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου ἐγγράφων προτάσεών της, παρίσταται πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς προκειμένης δίκης, διὰ μὲν τὰ εἰρημένα δύο τέκνα της, ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν, διὰ δὲ τὰ λοιπὰ ὑπὸ τὴν τοῦ κηδεμόνος ἰδιότητα, δυνέμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 2577 ἀπαφάσεως, ἀφοῦ περὶ τῆς ἐνηλικώσεως αὐτῶν δὲν ἐγένετο εἰσέτι, πρὸς τὰς ἐκκαλοῦσας, ἡ παρὰ τοῦ ἄρθρου 463 § 3· ὁριζομένη δηλωποίησις ἐν ἐλλείψει τῆς ὁποίας ὀφείλει, ὡς εἴρηται, ὁ κηδεμὼν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς κηδεμονίας. Κἂν τὲ δὲ ὑποτεθῇ, ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἀγωγῆς εἶχον ἐνηλικιωθῇ τὰ ἐναγόμενα τέκνα τῆς ἐφεσιβλήτου, οὐδεμίαν ἀκυρότητα τῆς διαδικασίας δύνανται νὰ παράγωσιν ἐκ τούτου αἱ ἐκκαλοῦσαι, ἀφ' οὗ τὴν διαδικασίαν ταύτην ἐπροκάλεσαν αὐταὶ διὰ τῆς ἀγωγῆς των, ἀπευθυνθεῖσης ὡς εἴρηται κατὰ τῆς ἐφεσιβλήτου ὑπὸ τὴν τοῦ ἐπιτροποκηδεμόνος τῶν τέκνων της ἰδιότητα.

Ἐπειδὴ ὅπως θεωρηθῶσιν ἔγκυρα κατὰ τὸν περὶ χαρτοσήμου νόμον τὰ ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου, ὡς πληρεξουσίου τῶν τέκνων της Καλλιόπης καὶ Ἀσπασίας μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5154 Συμβολαίου ἐφ' ἁπλοῦ χάρτου συνταχθέντα δικόγραφα, δὲν ἀπῃτεῖτο ν' ἀπολαύσωσιν ἐκ νέου τὰ εἰρημένα τέκνα τῆς ἐφεσιβλήτου τὰ τῆς πενίας δικαιώματα, ὡς ἀναλαβόντα εἰς ἑαυτὰ τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου, ἀφ' οὗ, πρὶν ἢ δηλώσωσι τοῦτο διὰ τόν τελευταίων ἐγγράφων προτάσεων τῆς Μητρός των, ὡς πληρεξουσίου αὐτῶν, εἶχον ἤδη ἀπολαύσει νομίμως τὰ ἐν λόγῳ δικαιώματα διὰ τοῦ κηδεμόνος αὐτῶν ὡς προκύπτει ἐκ τῶν σχετικῶν ἀντικλητορίων ἐγγράφων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(*Συνέχεια ἴδε φύλλ. ΛΔ'.*)

23. Δύναται πρόσωπον, μὴ ὂν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ **94** τῆς πολ. δικ. μνημονευομένων, νὰ ὑπογράψῃ παραγγελίαν πρὸς ἐκτέλεσιν; (ἐπιταγὴν) ναὶ, διότι αὕτη εἶναι πρᾶξις ἐξώδικος, ἀλλ' ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα ὡς πρὸς τὴν παραγγελίαν περὶ κατασχέσεως, ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. **630** τοῦ **1852** ἐν νομικ. σ. **5054** (.οἰκ. **4.**)

Σημ. Τὴν αὐτὴν ἀπέφηνε γνώμην τὸ ἐφ. αὐτὸ καὶ διὰ τῆς **337** του **54** (νομ. σ. **5902**) ὡς καὶ διὰ τῶν **190** τοῦ **48** (νομ. σ. **4781**) καὶ **881** τοῦ **50**. Ἄλλως ὅμως ἔκριναν οἱ ἐν Ἀθήναις ἐφέται, καθ' οὓς ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ εἶναι δικαστικὴ πρᾶξις, ἀποτελοῦσα τὴν ἀρχὴν νέας δίκης καὶ διακόπτουσα τὴν παραγραφήν· ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ τὴν ὑπογράψωσιν οἱ μὴ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ ἄρθρ. **94** τῆς πολ. δικ. Ἀπόφ. **9848** τοῦ **52** ἐφ. Ἀθ.

24. Κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς συγχωρεῖται ἀνακοπή;

Εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο αἱ γνῶμαι εἰσὶ διῃρημέναι· Κατὰ τὸν Ῥουσ. (σ. **47**) καὶ κατά τινας ἀποφάσεις (**1**) ἀνακοπὴ δὲν συγχωρεῖται, ἐπειδὴ τοιαύτη δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὥστε, ἵνα ᾖ δεκτὴ ἀπαιτεῖται, ἵνα ἐπέλθῃ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν ἐνέργεια ἐκτελεστοῦ τινὸς μέσου, οἷον κατάσχεσις.

Ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀρχαιοτέρα νομολογία (ἀπ. **187** τοῦ **50**) συνεφώνει μὲ τ' ἀνωτέρω, ἀλλ' ἡ νεωτέρα, ἣν ἀσπάζεται καὶ ὁ Οἰκ. (§ **305** σημ. **1**). ἐπικαλούμενος καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ζαχ. **2**, **384**. σημ. **49**) ἀπάδει.—ὁ Ἄρειος Πάγος φρονεῖ, ὅτι κατὰ τὰ ἄρθρα **235** καὶ **236** τῆς πολ. δικ. συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν

(**1**) Ἀπ. **7597**. **9359**. **9587** **6803** ἐφ. Ἀθ. (εὐρ. **8** σ. **290**—**293**) ἀπ. **2122** (εὐρ. **7**. σ. **210** § **6**.)

(**2**) Ἀπ. **244** τοῦ **51** **376** τοῦ **52** **53** τοῦ **56**· ἴδε καὶ ἀπ. **9** τοῦ **58** καὶ **381** τοῦ **52**.

τοῦ κηρυχθέντος ἐκτελεστοῦ καταλόγου ἐξόδων, καθότι εἰς τὴν δικαστικὴν ταύτην πρᾶξιν, τὴν δυναμένην νὰ βλάψῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνακόπτοντος, δὲν προσεκλήθη οὔτε προσελήφθη Ἀπ. πολ. ΑΠ. 266 τοῦ 1854.

Ἡ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς ἀνακοπὴ δὲν ἐπιτελεῖ δίκην περὶ τὴν ἐκτέλεσιν· ἄρα συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ τῶν ἐρήμην πρωτοδίκων ἀποφάσεων καὶ ἔφεσις ἐντὸς 30 ἡμερῶν. — Ἀπ. πολ. ΑΠ. 266 τοῦ 54 Οἰκ, §. 305. — ἴδε Ἀπ. ἀρ. Π. 9 τοῦ 58 καὶ ἀπ. ἐφ. Αθ. 6778 περιέχουσα καὶ μειονοψηφίαν.

25. Ποῖα ἀποτελέσματα ἐπιφέρει ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ ὡς πρὸς τοὺς τόκους, ἂν ἄλλος ἐνήργητε τὴν κατάσχεσιν; ἴδε ἐν λ. τόκος τὴν ὑπ. ἀριθ. 21 τοῦ 1854 ἀποφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετῶν.

26. Ἐπιταγὴ πρὸς πλειρωμὴν φέρει τόκους; ἴδε τὴν λέξιν τόκος, ἔνθα ἡ 308 τοῦ 1852 ἀπ. Ἀρ. Π. καὶ ἡ 9471 ἐφ. Ἀθ.

Ἂν ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ δὲν διαλαμβάνῃ τι περὶ τόκων, κατάσχεσις δι' αὐτοὺς δὲν ἐπιτρέπεται, καὶ ἂν ὁ ὀφειλέτης καταστῇ ὑπερημερος. Ἀπ. ΑΠ. 183 τοῦ 50.

27. Ἐκ τῶν ἄρθρων 863 καὶ 864 τῆς πολ. δικ. δὲν ἔπεται, ὅτι δύναται νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις καὶ διὰ τὴν ἀπότισιν τῶν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς τόκων, διότι, κατὰ τῆς διατάξεως ἐκείνης δὲν δύναται νὰ γίνῃ κατάσχεσις, εἰμὴ πρὸς πληρωμὴν τοῦ ποσοῦ ἐκείνου δι' ὃ ἐγένετο ἐπιταγή, τὸ δὲ ἄρθρ. 156 τῆς πολ. δικ. δίδει μὲν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλὰ δὲν δύναται καὶ αὐτοδικαίως νὰ προσδώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργηθῇ κατάσχεσις διὰ τόκους, μὴ ζητηθέντας διὰ τῆς ἐπιταγῆς. —Ἂν ὅμως ἐνεργηθῇ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς τόκους, δὲν ἀκυροῦται ἡ κατάσχεσις, ἀλλὰ περιορίζεται. (2).

28. Κατὰ τὸν νόμον 32 Πδ. (22. 1) μετὰ τὴν ἐπίδωσιν τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς, μὴ πληρώσας ὁ πρὸς ὃν αὕτη ἐπεδόθη τὰ ἐπιδικασθέντα ἔξοδα καὶ τέλη μετὰ τῶν νομίμως πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς πληρωμῆς τῶν ἐπιγενομένων ἐξόδων καθίσταται ὑπερήμερος, καὶ ἕνεκα τούτου ὀφείλει τοὺς τόκους ἔκτοτε. Ἀπ. Πολ. ΑΠ. 129 τοῦ 49.

---

(1). Πρλ. εὐρ. λ. κατάσχεσις §. 82 ἐπ.

(2) Ἀποφ. 8920 τοῦ 1851 τῶν ἐν Ἀθην. ἐφ. τμῆμα.

29. Ἂν τις διὰ τῆς ἐπιταγῆς του ἐζήτησε τόκους ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως, ἐν ᾧ δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοιούτους μόνον ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, τοῦτο δύναται νὰ ἦναι ἀντικείμενον ἔριδος κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἂν δὲν περιωρίσθησαν οἱ τόκοι, (1) ἀλλὰ δὲν καθιστᾷ ἀνύπαρκτον τὴν ἐπιταγὴν, ἀπ. Πολ ἀρ. Π. 255 τοῦ 1852.

§ 305 σημ. 3.

Μέχρι ποίας ἐποχῆς συγχωρεῖται νὰ προσβληθῇ ἡ κατάσχεσις ἢ ὁ πλειστηριασμός; (1).

Οἰκ. § 305. Ῥ. σ. 91.— εὐρ. 8 σ. 345 καὶ 12 σ. 337 ἑπ.

Ἡ δικονομία δὲν ὁρίζει προθεσμίαν πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὥστε ὁ ὀφειλέτης ἔχει τὸ δικαίωμα (ὡς ἄλλοτε ἐν § 50 τῆς νομ. μελ. πλατύτερον ἐξεθέσαμεν) τῆς ἀνακοπῆς μέχρι τῆς κατακυρώσεως, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν συνδ. ἄρθρων 864. 871. 906 910, 486 § 3. τῆς πολ. Δικ. — Πρλ. Ῥουσ. Σ. 61. οἰκ. ζ 303. σχμ. 3.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν πλειστηριασμόν;

Ἀνακοπὴ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν δὲν συγχωρεῖται, (2)· αὕτη δύναται νὰ γίνῃ μέχρι τῆς ἀπὸ τῆς διακατοχῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου παραιτήσεως ἢ ἀποβολῆς, διότι τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως περαιοῦται διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τοῦ ὀφειλέτου. Ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 885 τοῦ 49 (εὐρ. 12 σ. 337) Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 1123 τοῦ ἔτους 1853 ἐν εὐρ. 12 σ. 338.

Ἡ πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ γινομένη ἀνακοπὴ λαμβάνει τὴν νόμιμον δίοδον αὐτῆς καὶ ἂν πρὸ τῆς ἐκδικάσεως ἐπῆλθεν ὁ πλειστηριασμός ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 259 τοῦ 48 ἐν εὐρ. σ. 352.

Ὁ Κύριος τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος δύναται ἐναγόμενος νὰ παραιτήσῃ τὸ κτῆμα αὐτὸ εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν καὶ νὰ προσβάλῃ δι' ἐνστάσεως τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ; Ναί. ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 693 τοῦ 1852 ἐν νομικ. σ. 5657.

---

(1) Ἡ 173 τοῦ 57.

(2) Συγχωρεῖται ὅμως ἐὰν τὸ πλειστηριασθὲν κατέχεται εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 338 τοῦ 48 ἐν εὐρ. 8 σ. 352 ἐν τέλ.

Ὅθεν μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὁ ὀφειλέτης ἢ ὁ κηδεμών του δύναται δι' ἀγωγῆς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, λόγῳ μὴ τηρήσεως τύπων ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατεταγμένων Ἀπ, ἐφ. Ἀθ. 7578 ἐν εὐρ. 12 σ. 337.

Συνέπεια τούτου εἶναι, ὅτι ὁ διὰ τῆς βίας ἀποβαλλόμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὸν πλειστηριασμόν. (1) Ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 479 τοῦ 49 καὶ 797 τοῦ 52 ἐν εὐρ. 12 σ. 339.

Χωρεῖ λοιπὸν καὶ ἡ ἀγωγὴ περὶ νομῆς κατὰ τοῦ ἐνεργήσαντος πράξεις ἐγκατασ-άτεως, χωρὶς νὰ κοινοποιήσῃ τὴν κατακυρωτιτὴν ἔκθεσιν εἰς τὸν κάτοχον, ἵνα παραιτήσῃ τὴν κατοχὴν, ἢ ἐὰν δὲν προηγεῖται ἀπόφασίςτις.—Ἀπ. Πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 27 τοῦ ἔτους 1818 ἐν εὐρ. 8. σελ. 339.

Οὐδεὶς νόμος κωλύει τὸν κύριον τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος νὰ κινήσῃ, ἐντὸς τοῦ τῆς παραγραφῆς χρόνου, τὴν περὶ ἀκυρότητος τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀγωγὴν, ἐὰν ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα πράξεων αὐτοῦ δὲν συνάγηται, ὅτι ἀνεδέχθη, ὡς καλῶς γενόμενον, τὸν πλειστηριασμόν Ἀπ πολ. ΑΠ. 27 τοῦ 1858.

Μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ καὶ αὐτὸς ὁ τρίτος, ὁ ἔχων ἀξιώσεις τοῦ πλειστηριασθέντος, μόνον διὰ κυρίας ἀγωγῆς κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ δύναται νὰ τὸ διεκδικήσῃ. Ἀνακοπὴ μετὰ διεκδικήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν. Ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 321 τοῦ 49 ἐν εὐρ. 12 σ. 340 (2) Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 8980 ἐν εὐρ. 12 σ. 341.

Τρίτος (οἷον ἐνυποθήκος δανειστὴς, εἰς ὃν δὲν ἐκοινοποιήθη τυχὸν τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον) δύναται νὰ προσβάλῃ δι' ἀνακοπῆς (3) τὸν γενόμενον πλειστηριασμόν.— Απ. πολ. ΑΠ, 58 τοῦ 46 κυροῦσα τὴν 3825 ἀποφ. τοῦ ἐφ. Ἀθηνῶν.

Ὁ πλειστηριασμὸς δύναται νὰ προσβληθῇ καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως· ἄρα δύναται νὰ προταθῇ, ὅτι ὁ κατασχὼν, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ, δολίως προσέθηκεν ὅρους μὴ ἐμπεριεχομένους εἰς τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον καὶ οὕτως ἔβλαψε τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς (οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ).—Ἀπ. πολ. ΑΠ. 146 τοῦ 1857, ἀναιροῦσα τὴν ὑπ. ἀριθ. 511 τοῦ 1854 ἀπόφασιν τοῦ ἐφ. Ναυπλ. καὶ φέρουσα.

---

(1) Εἶναι ἀδιάφορον, ἂν συνήνεσαν εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ οἱ μισθωταὶ τοῦ ὀφειλέτου, καθ' οὗ ἡ ἐκτέλεσις.

(2) Ἄλλως ἡ ὑπ, ἀριθ.108 τοῦ 55 ἔτους τῶν ἐφ. Ναυπλ. καθ' ἧς ἐπίκρισις ἐν νομ. σ. 5337.

(3) Φαίνεται δὲ, ὅτι ὁ Ἄρ. Π. ἐθεώρησεν αὐτὴν ὡς ἀνακοπὴν τρίτου, καὶ διὰ τοῦτο μνημονεύειτ' ἄρθρα 236, 237 πολ,

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Ἀθανάσιος Πετζάλης διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου ἀπὸ 12 Φευρουαρίου 1853 καὶ 8 Ἰανουαρίου 1854 ἐγγράφων προτάσεών του, ἐκτὸς τῶν ἐνστάσεων, ἃς καθυπέβαλε περὶ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τῆς ἐκτελέσεως, προσέβαλε, ὡς ἄκυρον αὐτὸν τοῦτον τὸν πλειστηριαμὸν, ἰσχυριζόμενος, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ μόνον κατ' αὐτὴν προσετέθησαν παρὰ τῆς ἐπισπευσάσης τὸν πλειστηριασμὸν ὅροι μὴ ἐμπεριεχόμενοι εἰς τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον, τοὐτέστιν, ὅτι αὕτη δὲν ἀναδέχεται οὐδενὸς εἴδους εὐθύνην διὰ πᾶσαν τυχὸν ἔκβασιν τῆς ἐκκρεμοῦς ἤδη δίκης, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Δενδρινοῦ, διεκδικοῦντος τὰ ἥμισυ τῶν πλειστηριασθησομένων κτημάτων, ὡς ἐπίσης δὲν ἀναδέχεται οὐδεμίαν εὐθύνην διὰ πᾶσαν τυπικὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὅτι τῶν ὅσων τούτων συνέπεια ὑπῆρξεν, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ὑπερθεματιστῶν ἀπεμακρύνθησαν, ἠλαττώθη ὡς ἐκ τῶν ἀγνώστων εἰς τοὺς παρουσιασθέντας ἀποτελεσμάτων ἡ πραγματικὴ καὶ σχετικὴ ἀξία τῶν κτημάτων καὶ οὕτως αὐτὸς ὁ Πετζάλης, ἐνυπόθηκος δανιστὴς, ἐζημιώθη σημαντικὰ καὶ ὅτι ταῦτα πάντα ἐνηργήθησαν δολίως παρὰ τῆς ἐπισπευσάσης, ἐζήτησε νὰ τὰ ἀποδείξῃ καὶ ἐπιβοηθικῶς ἐπήγαγεν ὅρκον εἰς τὴν ἀντίδικόν του· τὸ δὲ ἐφετεῖον χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ κατ' οὐσίαν καὶ ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν προτάσεων τούτων τοῦ Πετζάλη ἐθεώρησε τὴν ἀγωγὴν αὐτοῦ τυπικῶς ἀπαράδεκτον, λόγῳ ὅτι, ἀφοῦ ἐγνωστοποιήθη εἰς αὐτὸν, ὡς ἐνυπόθηκον δανειστὴν, τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτων καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὥφειλε κατὰ τὰ ἄρθρα 972, 871 καὶ 984, τῆς πολ. δικονομίας νὰ προτείνῃ τὰ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ δικαιώματά του, διαρκούσης ἔτι τῆς ἐκτελέσεως, ὅπερ δὲν ἔπραξεν, ἐνῷ ὁ Πετζάλης καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν πλειστηριασμὸν προσέβαλλεν, ὡς ἐρρέθη, πρᾶξις, ἣν οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει νὰ προβληθῇ μετὰ τὴν ἐποκεράτωσιν τῆς ἐκτελέσεως· ἑπομένως ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 807 § 5 καὶ 201 τῆς πολ. δικονομίας ἀναιρετέα, ἐπὶ ψευδεῖ ἐφαρμογῇ τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων, ἐφ' ὧν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἐσφαλμένως ἐστήριξε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς τοῦ Πετζάλη.

(Ἀκολουθεῖ)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΙΣ Χ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

α.) Νομολ. Ἀρ. Πάγ. 1) Ἐπιρροὴ τῆς ἀνηλικιότητος ἐπὶ τοῦ κύρους τῆς συναλλαγματικῆς. 2) Κοινοποίησις τῆς ἀνακοπῆς τρίτου πρὸς τοὺς Κυρίους διαδίκους. 3) Παραδεκτὸν τῆς μετὰ τὴν προθεσμίαν ἀρξαμένης ἐξετάσεως μαρτύρων. 4) Ἀκυρότης δικαστ. πράξεων, δι' ἔλλειψιν νομίμου πληρεξουσίου. 5) Ἀκυρότης δικογράφου φέροντος ὑπογραφὴν ὑπὸ πληρεξουσίου γεγραμμένην. 6) Κοινὸν ἐνεργείας τῶν κυρίως διαδίκων κατὰ τοῦ παρεμβαίνοντος τρίτου.

β'.) Ἐφετείου Ἀθηνῶν. 1) Ἀποτέλεσμα τῆς λύσεως τοῦ ἐμφυτευτικοῦ συναλλάγματος. 2) Τόκος. 3) Ἰσχὺς νόμων ἀλλοδαπῶν ὡς πρὸς τὸν πτωχεύσαντα ἡμεδαπόν. 4) Ἀπαράδεκτον παραιτήσεως ἐπιτρόπου τῶν πρὸς ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν ἀκινήτου διατυπώσεων. 5) Ἰδιότης τοῦ μισθώματος κληρονομικοῦ ἀκινήτου. — γ') Ἀμφοτέρ. τῶν Ἐφετείων. Συνέχεια φυλ. ΛΕ'. 1) πλειστηριασμὸς καὶ κατακύρωσις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς συναλλαγματικῆς, λόγῳ ἀνηλικιότητος, ἔνστασις τοῦ ὑπογράψαντος αὐτὴν προτείνεται κατὰ παντὸς τρίτου; Ναί, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 239 ἔ. ἐ. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 293 τοῦ 1854 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐμποροδικείου καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρ. 114 τοῦ Ἐμπορικοῦ νόμου, αἱ παρ' ἀνηλίκων μὴ ἐμπόρων ὑπογεγραμμέναι συναλλαγματικαὶ, εἶναι ἄκυροι ὡς πρὸς αὐτούς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐμποροδικεῖον ἀποφανθὲν

ἀπαράδεκτον τὴν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθεῖσαν ἔνστασιν ἀκυρότητος τῆς ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς, λόγῳ ἀνηλικιότητος, ὡς μὴ δυναμένην δῆθεν νὰ προταθῇ κατὰ τρίτου ὀπισθογράφου, παρερμήνευσε τὸν ῥηθέντα νόμον, καθ' ὃν, ἡ ἐκ τῆς ἀνηλικότητος τοῦ ὑπογράψαντος τὴν συναλλαγματικὴν παραγομένη ἔνστασις ἀκυρότητος, δὲν περιορίζεται ἀπέναντι ὡρισμένων μόνον προσώπων. Παρεβίασε δὲ καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, μὴ διατάξαν ἀποδείξεις περὶ τῆς ἡλικίας ἢ τῆς ἐμπορικῆς ἰδιότητος τοῦ ἀναιρεσείοντος· ὅπερ φέρει ἀναίρεσιν.

---

2) Ἡ ἀνακοπὴ τρίτου ἀπαιτεῖται, διὰ τὸ παραδεκτὸν αὐτῆς, νὰ κοινοποιῆται πρὸς ἑκάτερον τῶν κυρίως διαδίκων; Ναὶ—κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 238 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. (ἀριθ 89, 235 καὶ ἑπόμενα) δὲν ὁρίζουσι μὲν, ἂν πρέπῃ νὰ ἀπευθύνηται ἡ ἀνακοπὴ τοῦ τρίτου κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει διαδίκων ἢ κατὰ μόνου τοῦ νικήσαντος, ἐκ τοῦ πνεύματος ὅμως αὐτῶν τῶν διατάξεων συνάγεται, ὅτι ὁ ἀνακόπτων τρίτος ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνακοπήν του κατ' ἀμφοτέρων τῶν ἐν τῇ ἀνακοπτομένῃ ἀποφάσει διαδίκων, ὁσάκις δὲν ἔχει νόμιμον τὸ ἀποτέλεσμα ἡ ἀνακοπὴ, ἄνευ τῆς προσκλήσεως ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν διαδίκων εἰς τὴν κατ' ἀνακοπὴν δίκην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον βεβαιοῖ, ὅτι καθίστατο ἀναγκαῖον ν' ἀπευθυνθῇ ἡ ἀνακοπὴ καὶ κατὰ τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου Ἰω. Κουτζούδη, καθ' ὅσον αὐτὸς, ὡς ὀφειλέτης τῶν ἀνηλίκων τέκνων τῆς ἀναιρεσειούσης, εἶναι ὁ κυρίως ἀντιδικός της, καὶ ἡ ἀνακοπὴ, ἀπευθυνομένη κατ' αὐτοῦ, ἤθελε συντελέσει εἰς τὴν ἀναστολὴν τῆς ἐκτελέσεως τῆς κατ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου διαδίκου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὑπ' ἀρ. 383· δὲν προκύπτει δὲ ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα ἀνέφερε γεγονὸς τί ἀποδεικνύον ματαίαν καὶ ἄσκοπον τὴν πρόσκλησιν τοῦ ἡττηθέντος διαδίκου Κουτζούδη εἰς τὴν δίκην· ἄρα μὴ ἀπευθυνθείσης τῆς τρίτ' ἀνακοπῆς τῆς ἀναιρεσειούσης καὶ κατὰ τοῦ Κουτζούδη, ἀλλὰ μόνον κατὰ τοῦ νικήσαντος διαδίκου Μητροπολίτου Σίφνου, ὀρθῶς ἀπέῤῥιψε τὴν τρίτ' ἀνακοπὴν αὐτῆς ὡς ἀπαράδεκτον χωρὶς νὰ παραβιάσῃ τινα νόμον.

Ἐπειδὴ οὔσης ἀκύρου τῆς εἰρημένης ἀνακοπῆς ὡς μὴ ἀπευθυνθείσης κατ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, δὲν ἠδύνατο πλέον τὸ δικαστήριον νὰ διατάξῃ νὰ κοινοποιηθῇ αὐτὴ, ὡς ἄκυρος, καὶ κατὰ τοῦ Κουτζούδη· ὥστε καὶ ὁ λόγος οὗτος ἀναιρέσεως δὲν εἶναι βάσιμος.

---

3) Ἐξέτασις μαρτύρων, ἀρξαμένη ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ μετὰ τὴν λῆξιν αὐτῆς, ὅταν ἡ μὴ ἀποπεράτωσις τῆς ἐξετάσεως δὲν προῆλθεν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν; Ναὶ, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 242 ἔ. ἐ. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 425 τοῦ 1858 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ὡς δηλοῦται ἐκ τῶν συνδυασμένων 249 καὶ 307 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικ, ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει, πρὸς τοῖς ἄλλοις, προσδιορίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τοὐτέστι προσδιορίζεται ἡ ἔναρξις τῆς ἐξετάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ λῆξις, ἄρα, κατ' αὐτὰ τ' ἄρθρα καὶ τὸ 338 ἄρθ. τῆς αὐτῆς Δικ., ἀρκεῖ ἐντὸς τῆς διὰ τῆς ἀποφάσεως ταχθείσης προθεσμίας ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων καὶ ἂν δὲν ἀποπερατωθῇ αὕτη ἐντὸς τῆς ὁρισθείσης προθεσμίας, ὁ διάδικος μήτε ὑποχρεοῦται πρὸ τῆς παραλεύσεως αὐτῆς νὰ ζητήσῃ νέαν, μήτε ἀποκλείεται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐντὸς τῆς κατὰ πρῶτον τεθείσης προθεσμίας μάρτυράς του καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς, ὅταν οὗτος δὲν ἦναι αἴτιος τῆς μὴ ἐξετάσεώς των· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἑταιρίας «ἡ Πρόοδος» νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐναπολειφθέντας μάρτυράς του, ἤγουν τοὺς κλητευθέντας ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, καὶ μὴ ἐμφανισθέντας ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ, λόγῳ ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως αὐτῆς δὲν ἐζήτησε νέαν προθεσμίαν, τοιουτοτρόπως δὲ σκεφθὲν καὶ ἀποφασίσαν παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ῥηθέντων ἄρθ. τῆς Πολ. Δικ.

---

4) Πράξεις ἐνεργητέαι κατὰ τὴν προδικασίαν δύνανται νὰ διεξαχθῶσιν ἐγκύρως, διὰ πληρεξουσίου, ὅστις δὲν εἶναι ἐκ τῶν εἰς τῷ ἀρθ. 91 τῆς Πολιτ. Δικ. ἀναφερομένων; προσώπων Οὐ-

χὶ, — Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 230 ἔ. ἐ. ἀπόφασιν ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 606 τοῦ 1857 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρ. 91 καὶ 92 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐξάγεται σαφῶς, ὅτι οὐ μόνον, διὰ τὴν ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐν τῇ προδικασίᾳ ἐνεργουμένας ἐκτὸς τοῦ ἀκροατηρίου πράξεις, ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπιχειρῶν αὐτὰς, ἀντὶ τοῦ διαδίκου πληρεξούσιος, νὰ ἦναι ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 91 ἀναφερομένων προσώπων. Τῶν διατάξεων δὲ τούτων τοῦ νόμου τότε μόνον συγχωρεῖται τὸ πολὺ νὰ γείνῃ παρέγκλησις, ὅταν ὁ διάδικος καὶ αὐτὸς ἀδυνατῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὁ ἴδιος τὴν πρᾶξιν καὶ ἀνέφικτον φυσικῶς ὑπάρχῃ νὰ προσφύγῃ εἴς τι τῶν προσώπων τοῦ ἄρθρ. 91. Ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καὶ τοι μὴ παραδεχθεῖσα τὴν ὕπαρξιν τοιαύτης ἀδυναμίας, δὲν συνεμορφώθη μὲ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν εἰρημένων ἄρθρων, ὅπερ φέρει ἀναίρεσιν.

---

5) Δικόγραφον, φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαδίκου γεγραμμένην ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, λογίζεται ἔγκυρον; Οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 206 ἔ. ἐ. ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 819 τῆς Πολ. Δικον. ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις πρέπει νὰ εἶναι ὑπογεγραμμένη εἴτε παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἢ παρὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτοῦ, ἡ δὲ ὑπὸ χρονολογίαν 16 Ἰουλίου 1859 αἴτησις ἀναιρέσεως, κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16474 τοῦ 1858 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δὲν φέρει οὔτε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος Παύλου Παππαλεονάρδου, οὔτε τὴν τοῦ πληρεξουσίου του, καθότι, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου (Ὅρα πρακτ. Ἀρείου Πάγου Συνεδ. 5 Ὀκτωβρίου 1859) τὸ ἔγγραφον τῆς ἀναιρέσεως δὲν ὑπεγράφη παρ' αὐτοῦ ἂν καὶ φέρῃ ὑπὸ πόδας — » ὁ Διάδικος Παῦλος Παπαλεονάρδος» δὲν ὑπεγράφη δὲ παρὰ τοῦ υἱοῦ του, πρὸς ὃν, κατὰ τὸν ἰσχυρισμόν του, ἔδωκε πληρεξουσιότητα νὰ ὑπογράψῃ τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἔγγραφον, ἐπειδὴ ὁ υἱός του, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου πατρὸς, ὀνομάζεται Ὄθων καὶ οὐχὶ Παῦλος, ἡ δὲ παράλειψις τῆς οὐσιώδους ταύτης διατυπώσεως ἐπιφέρει τὴν ἀκύρωσιν τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου (ἄρθ. 201 Πολ. Δικ.

---

6) Δανειστὴς καὶ ὀφειλέτης ἀνακόπτουσιν ἐγκύρως δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ἀπόφασιν, συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τρίτου ἐρήμην αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν; Ναὶ, — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 234 ἔ. ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐκ τῶν εἰς αὐτὸ καθυποβληθέντων ἐγγράφων παραδέχεται, ὅτι οἱ ἀναιρεσίβλητοι ἐνήχθησαν παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου καὶ διὰ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐδικάσθησαν, ὅτι ἦν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τῆς δίκης συμφέρον ἔχουσι, νὰ μὴ θεωρηθῇ κύριος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ὁ ἐνάγων, ἄρα ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τὸ ἄρθ. 70 τῆς Πολ. Δικον. ἐθεώρησεν, ὅτι οἱ ἀναιρεσίβλητοι ἠδύναντο διὰ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου ν' ἀνακόψωσι τὴν ἐρήμην αὐτῶν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν, οὐδ' ἀντίκεινται εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἅπερ ὁ ἀναιρεσείων ἐπικαλεῖται ἄρθρα 592, 237, 619 καὶ 537 τῆς Πολ. Δικονομίας· τὸ δὲ περιστατικὸν, ὅτι εἷς τῶν ἀναιρεσιβλήτων εἶναι δανειστὴς τῶν λοιπῶν, ἄνευ ἐπιρροῆς ἐστὶ, διότι καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἀποκρούει τὴν ἀγωγὴν, λόγῳ ὅτι τὸ διεκδικηθὲν παρὰ τοῦ ἐνάγοντος κτῆμα, εἶναι ἰδιοκτησία τῆς ἐναγομένης ἑταιρίας τοῦ Θεοδωροπούλου καὶ συντροφίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

1.) Λυομένου τοῦ περὶ ἐμφυτεύσεως συναλλάγματος, διὰ παράβασιν τῶν ὅρων αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ ἐμφυτευτοῦ, οὗτος λογίζεται ἐντεῦθεν ὡς κακῆς πίστεως κάτοχος καὶ ἐπομένως εὐθύνεται, ὡς τοιοῦτος, ἀπέναντι τοῦ Κυρίου τοῦ κτήματος; οὐχί.— Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17504 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐκπληρώσεως τῶν συμφωνιῶν παρὰ τοῦ Γ. Χαραλάμπους καὶ τῶν κληρονόμων του, στερηθέντες οἱ ἐνάγον-

τες τὸ τοῦ καλλιεργουμένου μέρους τοῦ χωραφίου των, ἐκ δέκα στρεμμάτων, ἐτήσιον εἰσόδημα ὡς ἀγροῦ καὶ μὴ λαμβάνοντες τὸ κτῆμα των κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συμφωνίας, δικαιοῦνται προφανῶς τοῦ νὰ ζητήσωσι τὸ διὰ πραγματογνωμόνων ὁρισθησόμενον ἐτήσιον εἰσόδημα, ἐφ' ὅσον χρόνον ἐστερήθησαν τὸν ἀγρὸν, καὶ ἐπομένως βάσιμος εἶναι ἡ αἴτησις αὕτη τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἦσαν καλῆς πίστεως κάτοχοι τοῦ πρὸς ἐμφύτευσιν δοθέντος τῷ πατρὶ αὐτῶν χωραφίου, ὀφείλοντες δὲ ἤδη ν' ἀποδώσωσι τοῦτο εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ἰδιοκτητῶν, δικαιοῦνται, καθὸ καλῆς πίστεως κάτοχοι, δυνάμει τοῦ νόμου (l. 38 Πανδ. 6. 1.) νὰ ζητήσωσι καὶ λάβωσι παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τὰς δαπάνας, ἃς ἔκαμον ἐν τῷ χωραφίῳ ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὃν καὶ οἱ ἰδιοκτῆται ἐπεθύμουν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐφ' ὅσον τὸ χωράφιον ἤδη κατέστη βέλτιον, καὶ διὰ τοῦτο, οὐχὶ μόνον τῆς γενομένης κατὰ τὰ τρία πρῶτα ἔτη βελτιώσεως, ὡς οἱ ἐκκαλοῦντες ἐπιβοηθητικῶς διατείνονται, ἀλλὰ καὶ τῆς μετὰ ταῦτα, διότι ὁ νόμιμος λόγος τῆς παροχῆς ταύτης στηρίζεται, οὐχὶ εἰς τὰς διατάξεις τῆς συμφωνίας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δικαίου, τοῦ ὅτι ἡ ἐπιείκεια ἀπαγορεύει τὸ νὰ καταστῇ τις πλουσιώτερος μὲ τὴν ζημίαν τοῦ ἑτέρου, καλῆς πίστεως ὄντος κατόχου· ὅθεν, κατὰ τοσοῦτον εἶναι ἡ ἀνταγωγικὴ ἀπαίτησις τῶν ἐφεσιβλήτων βάσιμος, ἡ δὲ ἀξία τῆς βελτιώσεως ὡσαύτως ὑπὸ πραγματογνωμόνων ἐστὶ προσδιοριστέα, μὴ ἔχοντος τοῦ δικαστηρίου οἰκείαν πρὸς τοῦτο γνῶσιν καὶ πεῖραν.

Ἐκειδὴ μέχρι τῆς ἐκδόσεως τῆς βελτιώσεως ταύτης, ὁ νόμος χωρηγεῖ εἰς τοὺς καλῆς πίστεως κατόχους τὴν ἐπίσχεσιν τοῦ κτήματος, ὡς μέσον ἀπολαβῆς τῆς διὰ τῶν δαπανῶν βελτιώσεως (l. 14 § 1 Π. 10. 3, καὶ 33 Π. (26) οὐδὲ διατάττει τὴν ἀντ' αὐτῆς ἐγγύησιν, ὡς οἱ ἐκκαλοῦντες ζητοῦσι, διὰ νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἐφεσίβλητοι νὰ δεχθῶσιν αὐτὴν καὶ ἐπομένως βάσιμος εἶναι καὶ αὕτη τῶν ἐφεσιβλήτων ἡ τῆς ἐπισχέσεως ἀπαίτησις.

2.) Μὴ συμφωνηθέντος χρέους τινὸς ἐντόκως, ἐνέχεται ὁ ὀφειλέτης εἰς τόκον ἂν ὑπεσχέθη κατόπιν δι' ἐπιστολῆς;—Ναί. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17514 ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι δὲν ὀφείλεται τόκος, ὡς

μὴ ὄντος ἐντόκου τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δανείου, δὲν εἶναι βάσιμος, καθ' ὅτι ἐκ τῶν ἐπιστολῶν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐφεσίβλητον, γράφοντος πρὸς αὐτὸν, διὰ μὲν τῆς ἀπὸ 26 Φεβρουαρίου 1850 « διὰ τὰ χρήμα-» τα ὅπου μᾶς γράφετε νὰ σᾶς στείλωμεν ὁποῦ σᾶς χρεωστοῦμεν, σᾶς » παρακαλοῦμεν νὰ λάβητε ὑπομονὴν, ἐπειδὴ πρὸς τὸ παρὸν δὲν εὐ-» κολυνόμεθα, καὶ πάλιν ἂς τρέχῃ ὁ τόκος εἰς ὅσον καιρὸν μένουσιν » ἐπάνω μας, δίχως νὰ ἔχητε κἀμμίαν ζημίαν ἡ εὐγενεία σας », διὰ » δὲ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου, 1851 δὲν ἐκάμαμεν εὐκολίαν, τώρα ὅμως » ὁποῦ ἐπέστρεψεν ὁ υἱός μου ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, θὲ νὰ κά-» μωμεν ὅ,τι δυνάμεθα διὰ νὰ τὰ οἰκονομήσωμεν ἐὰν δὲν ἦναι καὶ » ὅλον τὸ ποσὸν ὁποῦ σᾶς χρεωστοῦμεν, ἐγὼ καὶ ὁ γαμβρός μου, νὰ » σᾶς τὰ ἐμβάσωμεν μὲ τὸ ἀζημιώτόν σας· » ἐξάγεται προφανῶς, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν ὑπεσχέθη καὶ τὴν πληρωμὴν τοῦ τόκου ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους προθεσμίας τῶν τριῶν γραμματίων καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς συντάξεως αὐτῶν, ἤτοι ἀπὸ τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1849, τῆς 13 Ὀκτωβρίου καὶ τῆς 9 Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὡς ἐσφαλμένως κατεχωρήθη ὁ τόκος εἰς τὸν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1850 λογαριασμὸν, τὸν ὁποῖον ὁ ἐφεσίβλητος ἔστειλεν, ὡς λέγει, εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, καὶ εἰς τὸν ἀπὸ 1 Ἀπριλίου 1855, γενικὸν λογαριασμὸν, τὸν ὁποῖον ὁ αὐτὸς ἐφεσίβλητος ἐπικαλεῖται διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς του, ὡς πρὸς τὴν ἔναρξιν δὲ τοῦ τόκου τούτου, ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους προσθεσμίας συμφωνεῖ καὶ ὁ ἐφεσίβλητος, διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτάσεών του τῆς 25 καὶ 27 Ὀκτωβρίου 1859, λέγων δι' αὐτῶν, ὅτι ὁ ἀντίδικος ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος τριῶν γραμματίων ὑπεσχέθη νὰ τῷ πληρώσῃ καὶ τόκους ἐπὶ τῶν κεφαλαίων αὐτῶν, καὶ ὅτι τὸ χρέος αὐτὸ εἶναι ἔντοκον ἀπὸ τῆς λήξεώς του.

ΤΜΗΜΑ Β'.

3.) Οἱ νόμοι τῆς Ἐπικρατείας εἰς ἣν ἔλαβε χώραν πτώχευσις ἀλλοδαποῦ, διέπουσιν αὐτὴν καὶ τὰς συνεπείας αὐτῆς, ἢ οἱ Νόμοι τῆς πατρίδος τοῦ πτωχεύσαντος; Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17 512 ε. ε. ἀπόφασις, φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν διαδίκων, οἱ μὲν ἐφεσίβλητοι ἰσχυρίζονται, ὅτι κατὰ τὴν 10[22 Αὐγούστου 1857 ὁ Στέφανος Γαλάτης εὑρίσκετο εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ των ἐπικαλοῦνται τὴν ἀπὸ 4 9βρίου 1858 ἀπόφασιν τοῦ δικαστοῦ Χ. Ι. Περῥῆ διατεινόμενοι, ὅτι, κατ᾽αἴτησιν των, προσδιωρίσθη παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστοῦ ἡ ἔναρξις τῆς πτωχεύσεως του Στ. Γαλάτη, ἀφ᾽ ἧς οὗτος ἦτον ἀφερέγγυος, οἱ δ᾽ ἐκκαλλοῦντες διατείνονται τὸ ἐναντίον, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι κατὰ τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ ἰσχύοντα νόμον, δὲν ἐκδίδεται ἀπόφασις προσδιορίζουσα τὴν ἔναρξιν τῆς πτωχεύσεως, ἀλλ᾽ αὕτη ἄρχεται ἓν ἔτος πρὸ τῆς ἡμέρας, καθ᾽ ἣν ὁ ἔμπορος παραδώσει εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον τὴν περὶ πτωχεύσεως αἴτησίν του, ὅτι τὸ προσαγόμενον ἔγγραφον τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦΧ. Ι. Περῥῆ δὲν εἶναι ἀπόφασις προσδιορίζουσα τὴν ἔναρξιν τῆς πτωχεύσεως καὶ ὅτι κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν νόμον, ἡ ἔναρξις τῆς πτωχεύσεως δὲν ἀνατρέχει περισσότερον τοῦ ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς παραδώσεως τῆς περὶ πτωχεύσεως αἰτήσεως, καὶ ἐὰν ἡ παθητικὴ κατάστασις τοῦ πτωχεύσαντος ἦτο κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀνωτέρα τῆς ἐνεργητικῆς.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἀμφιβάλλων δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ἐφεσιβλήτων οὐδεμίαν ἐπιῤῥοὴν ἔχουσιν ὡς πρὸς τὸ ἀληθὲς τίμημα τῆς ἐν Σμύρνῃ πωληθείσης οἰκίας, διότι Ἑλλήνων ὄντων τῶν ἐκκαλούντων καὶ ἐν Ἑλλάδι (ἐν Σύρῳ) κειμένης τῆς ἐνυποθήκου οἰκίας, εἶναι ἀδιάφορον καὶ ἂν κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν νόμον προσδιορίζεται ἡ ἔναρξις τῆς πτωχεύσεως, ἀφ᾽ ἧς ὁ πτωχεύσας κατέστη ἀφερέγγυος, τοῦτ᾽ ἔστιν ἡ ἐνεργητική του κατάστασις ἦτο κατωτέρα τῆς παθητικῆς του, ἀφ᾽ οὗ κατὰ τὸν ἐν ἰσχύϊ ἐν Ἑλλάδι νόμον, μεταξὺ τῶν λόγων, τῶν ἐπιφερόντων τὴν πτώχευσιν ἐμπόρου, δὲν συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ ἀφερεγγυότης. Μολαταῦτα, ἐπειδὴ ἀφ᾽ οὗ εἶναι ἀναντίῤῥητον μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι ὁ πτωχεύσας Στεφ. Γαλάτης, ἦτον ἀποκαταστημένος καὶ εἶχε τὴν ἕδραν τοῦ ἐμπορίου του ἐν Ἀγγλίᾳ, ἕπεται ὅτι, τὰ περὶ τῆς πτωχεύσεώς του πρέπει νὰ κανονισθῶσι κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἐν Ἀγγλίᾳ Νόμον, ἡ δὲ περὶ τῆς πτωχεύσεώς του ἀπόφασις τοῦ ἁρμοδίου Ἀγγλικοῦ δικαστηρίου, ὡς καὶ ὁ περὶ πτωχεύσεως νόμος τῆς Ἀγγλίας κανονίζουσι τήν τε ἔναρξιν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς πτωχεύσεως καὶ ἀποτελοῦσι καὶ ἐνταῦθα πλήρη ἀπόδειξιν, περὶ ὅλων τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα κανονίζονται καὶ ἀποδεικνύονται δικαστικῶς δι᾽αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τοιούτων ὄντων τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, καθίσταται ἀναγκαῖον, διὰ τῆς προσαγωγῆς τῶν καταλλήλων Ἀγγλικῶν νόμων, οἱ μὲν ἐφεσίβλητοι ν' ἀποδείξωσι τοὺς προεκτεθέντας ἰσχυρισμούς των, οἱ δὲ ἐκκαλοῦντες ν' ἀνταποδείξωσι τοὺς ἰδικούς των, καθ' ὅσον, διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ δικαστήριον τοῦτο ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῶν προτάσεων τῶν διαδίκων περὶ τοῦ γενομένου ἐνώπιον τοῦ ἐν Λονδίνῳ Προξένου τῆς Ἑλλάδος συμβολαίου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, πρέπει νὰ ἐξακριβωθῇ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως τοῦ Στεφάνου Γαλάτη.

---

4) Ὁ στερούμενος ἐν γένει τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτρίωσεως ἀκινήτου, οἷον ὁ ἐπίτροπος ἀνήβων, δύναται νὰ παραιτηθῇ ἐγκύρως τῆς ἐκπληρώσεως νομίμων διατυπώσεων, ἀφορωσῶν τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ; Οὐχὶ — Κατὰ τὴν ἐπ' ἀριθ. 17517 εε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 862 τῆς Πολ. Δικονομίας, τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐκτελεστῶν δικογράφων πρέπει νὰ προηγῆται πάντοτε ἡ εἰς τὸν ἀντίδικον κοινοποίησις αὐτοῦ μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 13 Ἰαννουαρίου 856 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος Ζαχαριάδου, ἡ κοινοποίησις τοῦ ἐκτελουμένου δικογράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ἐγένετο τὴν 13 Ἰαννουαρίου 1956 διὰ τοιχοκολήσεως εἰς τὴν ἐνταῦθα κατοικίαν Μιχ. Σαῤῥῆ, ὅτε οὗτος κατὰ τὰ προεκτεθέντα εἶχεν ἤδη ἀποβιώσει· ἐπομένως ἡ προμνησθεῖσα κοινοποίησις, γενομένη εἰς πρόσωπον μὴ ὑπάρχον εἰς τὴν ζωὴν, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδὲν νόμιμον ἀποτέλεσμα, μὴ προηγηθείσης, τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τῆς περὶ ἧς πρόκειται οἰκίας, ἄλλης νομίμου κοινοποιήσεως τοῦ ἐκτελουμένου δικογράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν πρὸς τοὺς νομίμους κληρονόμους τοῦ ὀφειλέτου Μιχαὴλ Σαῤῥῆ, ἡ δὲ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς τῆς ῥηθείσης οἰκίας εἶναι κατὰ νόμον ἄκυρος.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Μιχαὴλ Σαῤῥῆ ἡ σύζυγος τούτου ἀνέλαβε τὴν ἐπιτροπείαν τῶν ἐφεσιβλήτων ἤδη ἀνήβων τέκνων της καὶ διὰ συμβολαίου παρητήθη πάσης ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ, συμπερι-

λαμβανομένης καὶ τῆς συνισταμένης εἰς τὴν παράλειψιν τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐκτελεσμένου δικογράφου μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, πάλιν ἡ κατάσχεσις καὶ ὁ πλειστηριασμὸς τῆς ῥηθείσης οἰκίας εἶναι ἄκυρος, διότι ὁ ἐπίτροπος, μὴ δυνάμενος ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων, νὰ ἐκποιήσῃ τὴν ἀκίνητον περιουσίαν τῶν ἀνήβων ὀρφανῶν, δὲν δύναται ὡσαύτως νὰ παραιτηθῇ τῶν πρὸς ἐκτελεσιν ἐκτελεστοῦ δικογράφου διαγεγραμμένων παρὰ τοῦ νόμου διατυπώσεων, καθ' ὅσον ἡ ἄνευ τῶν νομίμων διατυπώσεων ἀναγκαστικὴ ἐκποίησις τῆς ἀκινήτου περιουσίας τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν, ἐξομοιοῦται μὲ πώλησιν γενομένην παρὰ τοῦ ἐπιτρόπου τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ ἐξουσίᾳ.

---

5) Ὁ Μισθωτὴς ἀκινήτου δύναται ν' ἀναβάλῃ τὴν ἀπότισιν τοῦ μισθώματος, πρὸς τὸν κάτοχον τῆς κληρονομίας, διαρκούσης τῆς μεταξὺ τούτου καὶ τρίτου τινός, περὶ τοῦ κληρονομικοῦ δικαιώματος δίκης; Οὐχὶ — κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17540 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις αὕτη τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἢ τῆς ἀναβολῆς τῆς συζητήσεως αὐτῆς, μέχρι τῆς ἐκδικάσεως τῆς μεταξὺ τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ Κωνστ. Τοσίτζα διαφορᾶς, περὶ τῆς κληρονομίας τοῦ Μ. Τοσίτζα, εἰς οὐδένα στηρίζεται νόμιμον λόγον, διότι κατὰ νόμον, διαρκούσης τῆς περὶ κληρονομίας δίκης, μεταξὺ τῶν ἀξιούντων εἶναι κληρονόμους, αἱ κατὰ τῶν ὀφειλετῶν τῆς κληρονομίας ἀγωγαὶ δὲν δύνανται νὰ κινηθῶσιν οὐδ' ὑπὸ τοῦ κατόχου τῆς κληρονομίας διαδίκου, ἐκτὸς ὅπου κίνδυνος ἐπίκειται ἐκ τῆς ἀναβολῆς N. 49 Πανδ. (5. 3.) ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν χωρεῖ, ὅπου περὶ πληρωμῆς μισθώματος κτήματος πρόκειται, ὑπὸ τοῦ μισθωτοῦ ἐν ἐνόματι τοῦ κατόχου τῆς κληρονομίας κατεχομένου, διότι ὁ κάτοχος τῆς κληρονομίας διάδικος, καὶ διαρκούσης τῆς δίκης, τὴν κάρπωσιν καὶ διαχείρησιν τῆς κατεχομένης ὑπ' αὐτοῦ κληρονομίας ἔχων, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ φροντίζῃ ἐγκαίρως περὶ τῆς συλλογῆς τῶν φυσικῶν καὶ νομίμων καρπῶν, ἐν οἷς καὶ τὸ μίσθωμα ἀκινήτων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς προσαγομένης ἀκυροβουλήτου ἐπιστολῆς τοῦ ἐναγομένου πρὸς τὴν ἐνάγουσαν, γραφείσης τὴν 28 Δεκεμβρίου 1858, ἐξάγεται, ὅτι ὁμολογῶν ἑαυτὸν ὀφειλέτην πρὸς αὐτὴν τοῦ περὶ οὗ

πρόκειται μισθώματος, χωρὶς νὰ ὁρίζῃ τὸ ποσὸν αὐτοῦ, τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὴν καθυστέρησιν καὶ νὰ τῷ δόσῃ προθεσμίαν πρὸς ἐππλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του, ὅπερ ἐντελῶς ἐμφαίνει, ὅτι τὴν ἐνάγουσαν διακάτοχον τοῦ μισθίου κτήματος ἀνεγνώρισε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της καὶ ἐν ὀνόματι αὐτῆς ὡς μισθωτὴς κατεῖχεν ἔκτοτε N. 20 § 3, N. 27 § 1 καὶ N. 29 Π. (5. 3). ἐκτὸς δὲ τοῦ λόγου τούτου, ἡ ἐνάγουσα δύναται ἀμέσως νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀγωγήν της καὶ δι' ἕτερον λόγον τὸν ἑξῆς· καὶ ἀνὸ Κωνστ. Τοσίτζας, παρεμβὰς εἰς τὴν προκειμένην δίκην, ἤθελε προτείνει τὴν ἀναβολὴν τῆς πληρωμῆς, δὲν ἠδύνατο νὰ κατορθώσῃ τοῦτο, εἰμὴ διὰ προσφορᾶς ἐγγυήσεως, ἱκανῆς νὰ ἐξασφαλήσῃ τὴν ἐνάγουσαν, διὰ τὰς ἐκ τῆς ἀναβολῆς ταύτης ζημίας, διότι, κατὰ τὸν νόμον, τῷ ἐκ διαθήκης κληρονόμῳ, οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀπόδοσιν μέρους ἢ ὅλης τῆς κληρονομίας, προσβάλλων τὴν διαθήκην ὡς πλαστὴν ἢ ἄκυρον καὶ ἀξιῶν αὐτὸν εἶναι κληρονόμον, ἂν μὴ προηγουμένως ἐγγύησιν ἱκανὴν προσενέγκῃ N. 5 § 1. Π (5 3). Ἐκ τούτων δ' ἕπεται, ὅτι καὶ ὁ ἐναγόμενος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τῇ ἐναγούσῃ τὴν πληρωμὴν, ὡς ἐκ διαθήκης κληρονόμῳ φαινομένῃ ὁμολογουμένως, ἀφοῦ οὔτε ὁ Κ. Τοσίτζας παρεμβαίνει εἰς τὴν δίκην, οὔτε ἰσχυρίζεται ὁ ἐναγόμενος, ὅτι κατὰ τὴν περὶ κληρονομίας δίκην προσήνεγκεν ὁ αὐτὸς Τοσίτζας ἐγγύησιν, πρὸς ἀναστολὴν τῶν κληρονομικῶν κατὰ τρίτων ἀγωγῶν, οὐδὲ προσβάλλει αὐτὸς ὡς πλαστὴν, ἢ ἄκυρον τὴν διαθήκην, ὅπερ καὶ ἄλλως τε οὐδὲν ἔχει συμφέρον νὰ πράξῃ, ἀλλ' ἐπεναντίας ῥητῶς, λέγει ἐν τῇ τετάρτῃ σκέψει τῆς ἐφέσεώς του, ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ προσβάλλῃ αὐτὸς τὴν διαθήκην, ἀλλὰ τὸ ἀπαράδεκτον προτείνει διὰ τὴν προσβολὴν τοῦ Κ. Τοσίτζα.

Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος καὶ ὁ λόγος ἐστὶ, ὅτι δῆθεν ἐνώπιον τοῦ Προξενείου δὲν ἐσυζητήθη καὶ ἡ οὐσία τῆς ὑποθέσεως, διότι ἔκ τε τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τοῦ προσαγομένου πρακτικοῦ τῆς συνεδριάσεως ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἀνέγνωσε προτάσεις τὴν οὐσίαν ἀφορώσας καὶ ὑπεστήριξεν αὐτὰς, ὁ δὲ ἐναγόμενος οὐ μόνον τὰς προειρημένας ἐνστάσεις ἀντέταξεν, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν ἀπήντησεν, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι ἐπλήρωσε τὸ μίσθωμα τοῦ 1856· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὲς, ὅτι ὁ ἐναγόμενος περιωρίσθη μόνον νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἐνστάσεις, ἐννοῶν ν' ἀπαντήσῃ ἐν ἄλλῃ συνεδριάσει περὶ τῆς

αἰτουμένης ἐγγυοδοσίας καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως μὴ ἐκφράσας τοῦτο ῥητῶς, ἀλλ' ἀφήσας τὴν ἀντιδικόν του νὰ συζητήσῃ καὶ κατ' οὐσίαν τὴν ὑπόθεσιν, ὑποβαλοῦσαν προτάσεις περὶ αὐτῆς τῷ δικαστηρίῳ, καλῶς ἐδικάσθη καὶ κατ' οὐσίαν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλαδ. ΑΕ'.)

Δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ τὸν πλειστηριασμὸν ὁ ὀφειλέτης, ὅστις παρήτησε τὴν κατοχὴν καὶ ἐσιώπησεν ἐπὶ ἔτη· Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 8803. Ἴδε καὶ § 176. τοῦ 8 Εὐρετηρίου σελ. 353.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἡ ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, διότι διὰ τῆς συναινέσεως καλύπτονται αἱ δικονομικαὶ ἀκυρότητες· πρὸς τοῦτο δὲ ἐπιτρέπεται καὶ ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις.—Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 5295, ἐν εὐρ. 12, σελ. 338 ἐν τέλει.

Ὁ ὀφειλέτης λοιπὸν, ὅστις ἔχων τὰ μέσα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πλειστηριασμὸν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος ἀκινήτου, ἄφησεν αὐτὸν ἥσυχον εἰς τὴν διακατοχὴν ἔτη τινὰ ἄνευ ἀντιστάσεως, δὲν δύναται πλέον νὰ προτείνῃ τὰς κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκυρότητας. — Ἀπ. Πολ. Ἀρ. Πάγ. ὑπ' ἀριθ. 26 τοῦ 1846 ἔτους, ἣν εὗρ. εἰς τὸ εὑρ. σελ. 433 (1) κυροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. 299 τοῦ 1841 ἔτους τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετῶν. — Ἀπ. Ἐφ. Ἀθην. ὑπ' ἀριθ. 13567.

Μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ὀφειλέτης ἔλαβε γνῶσιν, καλύπτονται αἱ τῆς κατασχέσεως ἀκυρότητες;— Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 14312, φέρουσα·

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασία λαμβάνει τέλος διὰ τοῦ

(1) Ἴδε Μ. (21. 2) 12. Βασ. (17. 11. 12.—)

πλειστηριασμοῦ, ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ προκειμένου· πᾶσαι ὅθεν αἱ περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως ἐνστάσεις τοῦ Γ. Σταϊκοπούλου, ὡς ἐπιτρόπου τῶν τέκνων του, ἤδη γενόμεναι, εἶναι ἀπαράδεκτοι, ἀρκεῖ δὲ ὅτι ἐν τῇ περὶ κατασχέσεως ἐκθέσει δηλοῦται ἡ ἄμπελος, τῆς ὁποίας κατασχεθη ὁ καρπὸς, καὶ ὅτι ὁ Σταϊκόπουλος ἔλαβε γνῶσιν διὰ τῆς ἐπιδόσεως διὰ νὰ ἦναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἂν διέθεσε τὸν καρπὸν τοῦτον· ἄλλως τε ὑφαίρεσις κατασχεθέντων δὲν παύει τοῦ νὰ ἦναι ἐκδίκημα, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ὑπάρχουσιν ἀκυρότητες τῆς διαδικασίας, οὔτε δύναται κατὰ τὴν περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ζημίας ταύτης δίκην ὁ ὑφαιρέσας νὰ προτείνῃ τοιαύτας ἐνστάσεις, ἀλλ' ὀφείλει ν' ἀποκατασταθῇ τὴν ζημίαν, καὶ μεταχειρισθῇ τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς πρὸς ἀκύρωσιν τῆς διαδικασίας.

Οἱ ἔχοντες δικαίωμα ὑποθήκης, καὶ νομίμως ἐγγεγραμμένοι ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ δὲν δύνανται νὰ προτείνωσιν ἀκυρότητας τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, καλυφθείσας διὰ τῆς συναινέσεως τοῦ ὀφειλέτου (ἄρα καὶ διὰ τῆς παραδόσεως τοῦ κτήματος;) ἴδε Καρ. ζήτ. 2338, Ἀπ. τῆς cour de bass. τῆς 23 Ἰουλ. 1817, καὶ Ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 1138.

Οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ, εἰς οὓς ἐκοινοποιήθη τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον, δὲν δύνανται νὰ κάμωσιν ἐνστάσεις, ἐὰν δὲν ἔκαμον ἀντίῤῥησιν τινὰ κατὰ τῆς προόδου τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἕνεκα παραλείψεων, αἵτινες ἔλαβον τυχὸν χώραν πρὸ τῆς κατακυρώσεως. Ἀριθ. 971, 972, Πολ. δικονομίας. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθην. ὑπ' ἀριθ. 10399 φέρουσα·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς διατατομένη ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκιρότητος τῆς περαιτέρω διαδικασίας, ἐπίδοσις τοῦ τοιχοκολλήτου γραμματίου, γίνεται ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τοῦ ἀριθ. 971 καὶ 972 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ προβάλλουν οὗτοι τὰ δικαιώματά των κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἐνῷ γίνεται οὗτος καὶ ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος. Ἐντεῦθεν δ' ἕπεται, ὅτι ἐὰν μὲν ἡ κοινοποίησις αὕτη ἐγένετο καὶ οἱ εἰρημένοι δανεισταὶ ὄχι μόνον ἀντίῤῥησίν τινα κατὰ τῆς προόδου τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἔκαμον, ἀλλὰ πρὸς τούτοις οὐδὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνεφανίσθησαν διὰ νὰ προτείνουν, ἂν εἶχον ἀντιῤῥήσεις τοιαύτας, δὲν δύνανται πλέον, κατὰ τὴν σχετικὴν ὀρθὴν

αἰτιολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, νὰ παραπονῶνται διὰ παραλείψεις ἢ παραβάσεις δῆθεν πρὸ τῆς κατακυρώσεως λαβούσας χώραν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀμφισβητοῦν οἱ ἐκκαλοῦντες Πεστάλης καὶ Καθόπουλος, ὅπερ καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 9 Μαρτίου καὶ 21 Ἀπριλίου π. ἐ. τριῶν ἐπιδοτηρίων τοῦ δικαστ. κλητῆρος Π. Μικάρη ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκοινοποιήθησαν ἀμφότερα μὲν τὰ τοιχοκόλλητα ἀπὸ 26 Φεβρ. καὶ 11 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους γραμμάτια εἰς τὸν πρῶτον, τὸ πρῶτον δ' ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν δεύτερον (ἡ δὲ περὶ ἐλλείψεως δῆθεν παραγγελίας ἐκ μέρους τῆς ἐπισπευσάσης τὸν πλειστηριασμὸν ἐφεσιβλήτου Μαρβοᾶ εἰς τὸν κλητῆρα πρὸς τὰς εἰρημένας κοινοποιήσεις ἀντίρρησις τῶν ἐκκαλούντων, εἶναι ἀβάσιμος) κατὰ τὴν σχετικὴν ὀρθὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καὶ πρὸς τούτοις ἀφοῦ δὲν προσβάλλονται ῥητῶς ὡς πλασταὶ, οὔτε ἡ δοθεῖσα ἅπαξ γενικὴ παραγγελία εἰς τὸν κλητῆρα, οὐδ' αἱ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος κατὰ συνέπειαν γενόμεναι ἐκθέσεις, βεβαιοῦσαι τὴν ὕπαρξιν τῆς παραγγελίας αὐτῆς, ἡ περὶ ἐπαγωγῆς ὅρκου ὡς πρὸς τὸ προχρονολογημένον τῆς παραγγελίας πρότασις δὲν ἔχει ἐπιρροὴν, τόσον μᾶλλον δὲ ὅσον αἱ εἰρημέναι πράξεις τῆς κοινοποιήσεως θεωροῦνται κεκυρωμέναι δυνάμει τοῦ ἀρ. 469 τῆς πολ. Δικονομίας.

Ἡ δίκη λοιπὸν, (λέγει ὁ Ῥως. σελ. 61) καθίσταται ἀμετάκλητος καὶ ἀπρόσβλητος διὰ συναινέσεως, ἐκφραζομένης σιωπηλῶς διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως ὁ τῆς συναινέσεως σκοπὸς, ὥστε ὁ ὀφειλέτης, εἰς ὃν ἐκοινοποιήθησαν τὰ ἔγγραφα, (Ἀρθ. 887 καὶ 894 πολ. Δικ.) προδήλως συναινεῖ νὰ σιωπήσῃ μέχρι τῆς κατακυρώσεως, δυνάμενος ἄλλως νὰ προσβάλῃ τὴν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίαν, ὅταν δὲν ἤθελον γίνει πρὸς αὐτὸν αἱ διατασσόμεναι κοινοποιήσεις, ἐπειδὴ μὴ ἔχων γνῶσιν τῆς κατασχέσεως δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν ν' ἀνακόψῃ· π. χ. ἐὰν ἡ κατάσχεσις ἐγίνετο ἀπόντος αὐτοῦ, ἡ δὲ κοινοποίησις τῆς κατασχέσεως ἀκύρως, αὐτὸς δὲ ἐπανερχόμενος ἤθελεν εὕρει τὸν πλειστηριασμὸν περαιωμένον (1) ἅμα ὅμως ὁ ἐπιδιώκων δανειστὴς ἤθελεν ἀποδείξει κατὰ τοῦ μετὰ τὴν κατακύρωσιν ἀναπίπτοντος ὀφειλέτου, ὡς νομίμως γενομένας τὰς ὑπὸ

(1) Προλ. τὴν σκέψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 26 τοῦ 1846 ἔτους ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

τοῦ νόμου διατασσομένας κοινοποιήσεις, ἡ ἀνακοπὴ δὲν εἶναι δεκτή. (Ρουσ. σ. 6) Καὶ ὁ Φέδερ (εὐρ. 6. σ. 579) ἐφρόνει, ὅτι ἀκυρότητες, λαβοῦσαι χώραν ἐπὶ τῆς κατασχέσεως ἢ τουλάχιστον πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν εἶναι πλέον δεκταὶ μετ' αὐτὸν, διότι ἐκαλύφθησαν διὰ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων. Τοιαῦται ἐνστάσεις, ὡς καὶ ἡ κατὰ τίτλου, δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ πλειστηριασμὸς, δὲν δύνανται νὰ προβληθῶσιν ἐν περιπτώσει ἀναπλειστηριασμοῦ.

Τὰς ἀκυρότητας τῆς κατασχέσεως δύναται νὰ προτείνῃ ὁ διάδικος καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν, ὅταν δι' ἀποφάσεως, ἥτις δὲν τῷ ἐκοινοποιήθη, διετάχθη ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῶν εἰς φθορὰν ὑποκειμένων, διότι, οὕτως ἔχοντος τοῦ πράγματος, δὲν ἦτον εἰς θέσιν νὰ προτείνῃ αὐτὰς δι' ἀνακοπῆς.—ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθην. ὑπ' ἀριθ. 11801 τοῦ 1854 ἔτους.

Εἶναι ἄκυρος ἡ τοιχοκόλλησις τῶν περὶ πλειστηριασμοῦ γραμματίων, ὅταν ἐγένετο ἄνευ ῥητῆς παραγγελίας τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἂν ὁ κλητὴρ ἔχῃ τὴν πρὸς ἐκτέλεσιν παραγγελίαν;—Ἡ ἀκύρωσις τῆς τοιχοκολλήσεως συνεπάγει καὶ τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 511. τοῦ 1854 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν προκύπτει, ὅτι ὅταν ὁ ὑπὸ ὑποθήκην δανειστὴς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ὤφειλε νὰ προτείνῃ τὰς κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκτελέσεως ἀκυρότητας πρὸ τῆς κατακυρώσεως, ἢ τοὐλάχιστον κατ' αὐτὴν καὶ πρὸ τῆς παραδόσεως τῶν πλειστηριασθέντων κτημάτων, (1) καθότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 464 τῆς πολ. Δικον. αἱ πράξεις ἐπεκυρώθησαν διὰ τῆς ἐπελθούσης παραγγελίας, πρὶν ἢ ἐκεῖνος προτείνῃ τὴν ἀκύρωσιν αὐτῶν. (Νομ. σελ. 5949)—Πρλ. εὐρ. λ. κατάσχεσις σ. 117. 118.

Ἐνυπόθηκός τις δανειστὴς δι' ἀγωγῆς του προσέβαλε πλειστηριασμόν τινα, ἰσχυρισθεὶς, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ μόνον κατ' αὐτὴν προσετέθη ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύσαντος αὐτὸν, ὅτι δὲν ἀναδέχεται εὐθύνην τινὰ καὶ μάλιστα διὰ τὰς τυπικὰς ἀκυρότητας· τὸ Ἐφετεῖον

(1) Σημείωσις ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Εἷς ἐπὶ ὑποθήκῃ δανειστὴς ἐπρότεινεν ἀκυρότητα τῆς τοιχοκολλήσεως τῆς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ, διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ κλητὴρ δὲν εἶχε παραγγελίαν περὶ τῆς τοιχοκολλήσεως καὶ ὅτι ἡ παραγγελία ἐπῆλθε μετὰ τὴν κατακύρωσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς αἰτήσεως τοῦ δανειστοῦ. Τὸ Δικαστήριον δὲ ἀπεφήνατο, ὅτι ἡ αἴτησις ἦτον ἀπαράδεκτος.

Ἀθηνῶν (Ἀπ. 10399 τοῦ 53) ἀπέρριψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν αἴτησιν, ἀλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος (Ἀπ. ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ 1853) ἀνήρεσε, σκεφθείς, ὅτι οὐδεὶς νόμος ὑποχρεοῖ τοὺς ὑποθηκικοὺς δανειστὰς νὰ παρευρίσκωνται αὐτοπροσώπως εἰς τὸν πλειστηριασμὸν καὶ νὰ προτείνωσι καὶ αὐτοὶ τὰς ἀντιρρήσεις των, διὰ τὰς γενομένας τυχὸν παραβάσεις, κηρύττων ἀπαραδέκτους τὰς προτάσεις, ἐὰν γίνωσι μετὰ τὴν κατακύρωσιν.

Συμπέρασμα.— Ὁ ἡμέτερος νόμος δὲν ὁρίζει πρὸς εἰσαγωγὴν τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὥστε αὕτη εἶναι παραδεκτὴ ἕως νὰ περατωθῇ ἡ ἐκτέλεσις, ἤγουν νὰ ἐπέλθῃ ἡ κατακύρωσις. Μάλιστα δὲ καὶ μετὰ τὴν κατακύρωσιν δύναται διὰ τῆς συνήθους διαδικασίας νὰ προσβληθῇ ὁ πλειστηριασμός. Τοῦτο ὅμως εὐλόγως θεωρεῖται ὡς ἔλλειψις τῆς Δικον. εὐρ. 5,569, περὶ τῆς γαλ. νομοθεσίας, pr. civ. 728, 729. Καρ. ζ. 2068. — Οἰκον. § 305. σημ. 3.

Ἐὰν ὅμως ὁ ὀφειλέτης δὲν ἔκαμεν ἀνακοπὴν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου καὶ μόνου, ὅτι ἐκαλύφθησαν αἱ ἀκυρότητες. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. ὑπ' ἀριθ. 124 τοῦ 1840, ἐν 8 σελ. 346, καὶ ὑπ' ἀριθ. 229 τοῦ 1842 ἔτους ἐν εὐρ. 8 σελ. 349.

Ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως πλειστηριασμοῦ πλοίου, παραδοθέντος τῷ ἀγοραστῇ, πρέπει νὰ προηγῆται ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν. Ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν, δημοσιευθεῖσα τὴν 28 Φεβρίου μεταξὺ Δημαλάκου καὶ Βασιλᾶ, ὑπ' ἀριθ. 16497.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, Κ. Κ. συνδρομηταί, ὅπως αὐθόρμητοι προσέλθωσιν καὶ πληρώσωσιν εἰς τοὺς ἐπιφορτισθέντας τὴν εἴσπραξιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν Ταχυδρ. Ἐπισάτας, τὴν λήξασαν ἤδη ἐξαμηνίαν, καί τοι δίκαιον ἔχομεν νὰ ζητήσωμεν αὐτὴν προκαταβολικῶς· ἰδίως μάλιστα οἱ ὀφείλοντες τὴν τοῦ λήξαντος ἔτους, διότι εἶναι λυπηρὸν νὰ μὴν εἰσπράξωμεν ὅσα τουλάχιστον προκατεβάλομεν.

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Ἀ.) Νομολ. Ἀρ. Πάγου Πολιτική.
1) Ἀνίσχυρον τῆς Πολ. Δικον. εἰς τὰς ἀντικειμένας αὐτῇ ῥητὰς διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου.
Ποινικ. 2) ἀ. Ὑπεξαιρέσεως οὐσιώδη στοιχεῖν. καὶ β'.) Ἐφαρμογὴ τοῦ οἰκείου ἄρθρου.
Β'. Νομολ. Ἐφ. Ἀθηνῶν. 1) Συνίστανται τοῦ ἀρραβῶνος κατὰ τὴν μονομερῆ διάλυσιν τοῦ συναλλάγματος. 2) ἀ. Ἀνυπερήμερον τοῦ καταβαλόντος ἐμπορικὸν χρέος τὴν ἐπιοῦσαν τῆς συμπληρώσεως τῆς προθεσμίας ἡμέραν. β'. Μαρτυρικὴ ἀποδεικτικὴ διὰ τὴν ἄρνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ παραλαβῆς τοῦ χρέους αὐτοῦ.
3.) Ἀγωγὴ πρὸς ἀπόληψιν καρπῶν ἐκ τοῦ ἀπροσποριστου χρηματίου. 4) Ἰδιότης τῶν παρ' ἐμπόρου παραχωρηθέντων ἐμπορευμάτων ἀπέναντι χρέους.
5.) Διεκδίκησις ἀντικατασταθέντος προικῴου ἀκινήτου.
Νομ. Ἀμφ. τῶν Ἐφετείων. Ἀνακοπὴ περ. τὴν ἐκτέλεσιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1.) Ὁ ἀκροτελεύτιος περιορισμὸς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀκυρῶν τοὺς εἰς αὐτὴν ἀντικειμένους προγενεστέρους νόμους, ἀναφέρεται καὶ εἰς τὰς εἰδικὰς διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, προγενεστέρου τῆς Δικονομίας; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 267 ε. ε. ἀπόφασιν ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 973. ε. ε. τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα, Ἀρμ. § 15 Α. Α. Πανδ. Β. Δ.

50, Τίτλ. 17, Ν. 80, οἱ εἰδικοὶ νόμοι εἰσὶν ἐπικρατέστεροι τῶν γενικῶν· ἐπομένως οἱ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων ὁρισμοὶ (ἄρθ, 197 ἐπ.) ὡς εἰδικοὶ ὑπερισχύουσι τῶν γενικῶν ἐνόσῳ νόμος τις μεταγενέστερος δὲν καταργήσῃ αὐτοὺς ῥητῶς, ἢ αἱ διατάξεις εἰσὶν ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς εἰδικοῦ νόμου. Ἡ δὲ Πολιτικὴ Δικονομία, ἤτις, διὰ τοῦ τελευταίου ἄρθρου αὐτῆς, καταργεῖ ὅλους τοὺς προϋπάρχοντας ἀντιθέτους νόμους, καί τοι μεταγενεστέρα τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, μὴ ποιοῦσα ὅμως ῥητὴν μνείαν περὶ καταργήσεως τῶν εἰρημένων περὶ πλοίων εἰδικῶν ὁρισμῶν, ἐννοεῖ τὴν κατάργησιν τῶν ἀρχαιοτέρων γενικῶν νόμων τῶν ἀντιβαινόντων εἰς αὐτὴν, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν εἰδικῶν. Ἡ ἔννοια δὲ αὕτη τοῦ νομοθέτου ὑποστηρίζεται ἔτι μᾶλλον καὶ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι ὁ ἐμπορικὸς νόμος περιέχει πλῆρες σύστημα διαδικασίας περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τῶν πλοίων, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως, ὅτι ἠθέλησεν ὁ τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας νομοθέτης νὰ καταργήσῃ ἐν μέρει, ἤγουν μόνον κατὰ τὸ 198 ἄρθρον αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ ἐν Ναυπλίῳ ἐφετεῖον ἀντὶ νὰ ἐξετάσῃ, ὡς ὤφειλεν, ἂν ἐγένετο ἡ κατάσχεσις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πλοίου μετὰ τὴν προθεσμίαν, ἣν ὁρίζει τὸ 198 ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθ' ὃ ἡ κατάσχεσις τοῦ πλοίου ἐνεργεῖται μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς πρὸς πληρωμὴν προσκλήσεως ἢ ἐπιταγῆς, ἐξέτασεν αὐτὸ τὸ ζήτημα κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, (ἄρθρ. 866 § 2 καὶ 193) θεωρῆσαν ὡς κατηργημένον ὑπ' αὐτῆς τὸ εἰρημένον 198 ἄρθρον, καὶ οὕτως ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν κατάσχεσιν τοῦ πλοίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν διατάξεων αὐτῆς τῆς Δικονομίας, τοὐτέστιν ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἡ κατάσχεσις μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, ἢ ὅτι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπολογισθῶσιν ὧραι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 198 τοῦ ἐμπ. νόμου, ἡ προθεσμία τῶν ὡρῶν ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἐπιταγῆς· ἄρα τὸ εἰρημένον δικαστήριον παρεβίασε τὸ 198 ἄρθ. τοῦ ἐμπ. Νόμου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

2.) ά.) Ἡ ἄρνησις τῆς ἀποδόσεως πράγματος κατακρατουμένου, ἐπὶ σκοπῷ ἀποστερήσεως τοῦ ἰδιοκτήμονος, λογίζεται στοι-

χεῖον οὐσιῶδες τοῦ ἀδικήματος τῆς ὑπεξαιρέσεως, ἀποδεδειγμένου ὄντος τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καὶ ἑπομένως ἀπαιτεῖται ῥητὴ ἀπαίτησις ἐκ μέρους τοῦ ἀδικηθέντος, διὰ νὰ λάβῃ ὑπόστασιν τὸ ἔγκλημα τοῦτο; — Οὐχί.

6'. Παραδεχθέντων τῶν ἐνόρκων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἐξετέλεσε ταυτοχρόνως ὑπεξαίρεσιν πολλῶν πραγμάτων, δοθέντων αὐτῷ παρὰ διαφόρων προσώπων κατὰ διαφόρους ἐποχάς, ὧν ἡ ἀξία δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 δρ. ἔχει ἐφαρμογὴν τὸ ἄρθ. 389 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἢ τὸ ἄρθ. 388 τοῦ αὐτοῦ;

Τὸ ζήτημα τοῦτο λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 135 ε. ε. ἀπόφασις, ἀναιρέσασα τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινῆς.

ά.) Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 385 τοῦ Ποιν. Νόμ. τὸ ἀδίκημα τῆς ὑπεξαιρέσεως θεωρεῖται τετελεσμένον, ἅμα ὁ διακατέχων ἢ φυλάττων ξένον κινητὸν πρᾶγμα τὸ κατακρατήσῃ ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποστερήσῃ τούτου τὸν ἰδιοκτήμονα χωρὶς ἀποζημιώσεως, εἰς δὲ τὸ Δικαστήριον τῆς οὐσίας ἀνήκει ἡ στάθμισις τῶν γεγονότων περὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ οὐ τῆς κατακρατήσεως καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ πράξαντος, τὰ δὲ ἐν τῷ ἄρθ. 386 τοῦ ἰδίου Νόμου ἀναφερόμενα χρησιμεύουσιν ἁπλῶς πρὸς εὐκολίαν τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶναι ὅμως στοιχεῖα αὐτοῦ, καθότι ὁ σκοπὸς τῆς ὑπεξαιρέσεως δύναται νὰ ἐξαχθῇ καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰρημένων περιστατικῶν· ἄρα ἀποφηναμένων τῶν Ἐνόρκων, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, διακατέχων τὰ ἐν τῇ ἐτυμηγορίᾳ ἀναφερόμενα κινητὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, ὡς μεσίτης τῷ ἐνεπιστεύθησαν οἱ ἰδιοκτῆται πρὸς πώλησιν, ἀντὶ νὰ τὰ πωλήσῃ ἢ ἄλλως τοῖς τὰ παραδώσῃ, κατεκράτησεν ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποστερήσῃ τούτων τοὺς ἰδιοκτήμονας χωρὶς ἀποζημιώσεως, ὀρθῶς ἐφηρμόσθη τὸ ἄρθ. 385 τοῦ Ποιν. Νόμ.

β'.) Ἐπειδὴ καὶ ἂν δὲν ἐτέθη ἰδιαίτερον ζήτημα περὶ ἀπαιτήσεως ἐκ μέρους τῶν ἰδιοκτημόνων τῶν ὑπεξαιρεθέντων πραγμάτων, καὶ ἀρνήσεως τοῦ ἀναιρεσείοντος νὰ τὰ ἀποδώσῃ, τοῦτο δὲν εἶναι λόγος ἀναιρέσεως, διότι τὰ γεγονότα ταῦτα συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸ γενικῶς τεθέν· ἂν δὲ οἱ Ἔνορκοι ἤθελον πεισθῆ, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, ζητη-

θεὶς δὲν ἠρνήθη ν' ἀποδώσῃ τὰ ὑπεξαιρεθέντα πράγματα καὶ τὰ ἀπέδωκεν, ἤθελον κηρύξει αὐτὸν ἀθῶον.

Ἐπειδὴ ἐσφαλμένως ὁ ἀναιρεσείων παραπονεῖται, ὅτι δὲν ἐτέθη ζήτημα, ἂν τὸ ὅλον τῶν ὑπεξαιρεθέντων πραγμάτων ὑπερβαίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν 400 δραχ. καθόσον οἱ ἔνορκοι ἠρωτήθησαν καὶ περὶ τῆς ὑπεξαιρέσεως ἐν γένει καὶ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑπεξαιρεθέντων, διὰ δὲ τῆς ἐτυμηγορίας των ἀπήντησαν, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων τὴν 5 Μαΐου 1859 κατεκράτησε τὰ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθέντα πράγματα ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀποστερήσῃ τούτων τοὺς ἰδιοκτήμονας χωρὶς ἀποζημιώσεως, τουτέστι παρεδέχθησαν, ὅτι τότε πρῶτον συνέλαβε τὸν σκοπὸν νὰ πράξῃ καὶ ἔπραξε οὐχὶ διαφόρους ἀλλὰ μίαν ὑπεξαίρεσιν, δὲν παρεδέχθησαν δὲ ὅτι ἕκαστον τῶν ὑπεξαιρεθέντων ἀντικειμένων ἢ ὅλα ὁμοῦ ὑπερβαίνουσι τὰς 400 δραχ. ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν τὰς 20, κατὰ δὲ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦτον τὸ ὅλον δὲν ὑπερβαίνει τὰς 400 ἄρα τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων ἐσφαλμένως ἐφήρμοσε τὸ ἄρθ. 389 τοῦ Ποιν. Νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐκηρύχθη ἔνοχος ὁ ἀναιρεσείων τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθ. 388 τοῦ ἰδίου Νόμου ἔχον οὕτω.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

1.) Ὁ μεταμεληθεὶς καὶ ἀποστὰς μονομερῶς τοῦ καταρτισθέντος συναλλάγματος, κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ ὁποίου ἐδόθη ἀρραβών, εἰς ποίας ἀπόκειται συνεπείας; Εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρραβῶνος ἢ εἰς τὴν ἔκτισιν τοῦ διαφέροντος; — Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17550 ἀπόφασις, φέρουσα·

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν, διὰ τῶν προτάσεών του, περιορίζει τὴν ἐφεσίν του μόνον εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀπωλείας τοῦ παρ' αὐτοῦ δοθέντος ἐκ γροσίων 7,000 ἀρραβῶνος ἀντὶ ἄλλης ἀποζημιώσεως τοῦ ἀντιδίκου· ἄλλως τε ὀρθῶς διὰ τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἀπε-

φασίσθη κατ' αὐτοῦ τὸ τῆς μὴ ὑπερημερίας τοῦ πωλητοῦ κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν παράδοσιν τῶν πωληθέντων βαρελίων ζήτημα.

Ἐπειδὴ ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἐκφράζωνται οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς ἐπὶ τῶν ἀρραβώνων, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὴν περὶ τούτων ἰδιαιτέραν διάταξιν τοῦ Γαλλικοῦ αὐτῶν ἀστυκοῦ Κώδηκος, παρ' ἡμῖν ὅμως, κατὰ τὸ γράμμα τοῦ προοιμίου τοῦ τίτλου 23 βιβλ. 3 τῶν εἰσηγήσεων, φαίνεται, ὅτι ἐδόθη καὶ ἐπὶ τῆς ἐντελοῦς κατηρτισμένης, εἴτε ἐγγράφως εἴτε ἀγράφως, ἀγοροπωλησίας, εἰς τὸν κατὰ τὴν σύστασιν αὐτῆς δοθέντα ἀρραβῶνα, σιωπηλῶς ἡ φύσις τοῦ ἐκ μεταμελείας ἢ ὑστεροβουλίας διαλυτικοῦ τοῦ συναλλάγματος ὅρου, διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀρραβῶνος παρὰ τοῦ δόντος καὶ τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ διπλοῦ παρὰ τοῦ λαβόντος, διότι τὸ γράμμα τοῦ εἰρημένου νόμου λέγει σαφῶς «Si » arrlearum, nomine aliquid fuerit datum, Sive in scriptis » sive sine scriptes venditio celebrata est, is qui recusat » adimplere contractum, si guidem est emptor perdit quod » dedit. Si vero venditor, duplum restituere Compellitns li- » cet super arrhis ni hil expressum est.» — Τὸ δὲ σαφὲς τοῦτο ῥῆμα δὲν ἐπιδέχεται ἐναντίαν ἔννοιαν, εἰμὴ ἡ διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν λέξεων τοῦ νόμου, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτην ἔννοιαν παραδέχονται καὶ διακεκριμμένοι Γάλλοι Νομοδιδάσκαλοι, οἷον ὁ Ducourrois, ὁ Troplons καὶ ἄλλοι, ἢ δυνάμει ἑρμηνείας. Ἐὰν δὲ, δυνάμει ἑρμηνείας πολλοὶ φρονοῦσιν, ὅτι ὁ εἰρημένος νόμος σχετιζόμενος ἰδίως πρὸς ἄλλας περὶ τῶν συναλλαγμάτων καὶ ἰδίως περὶ πράσεως νομικὰς ἀρχὰς τοῦ Ῥωμ. Δικαίου, ἐσκόπει νὰ ἐκφράσῃ ἄλλην ἔννοιαν παρ' ἐκείνην, τὴν ὁποίαν αἱ σοφαὶ λέξεις αὐτοῦ ἐκφέρουσιν, ἤγουν τὴν ἔννοιαν τὴν ὁποίαν ἐκφράζουσιν αἱ λέξεις τοῦ νόμου 17. Κωδ. 4. 23. Ὅτι μόνον ἐπὶ ἀτελοῦς πράσεως ἔχουσιν οἱ ῥηθέντες ἀρραβῶνες τὴν εἰρημένην σιωπηρὰν φύσιν· μολαταῦτα ἡ ἐκ τοῦ σαφοῦς ῥήματος τοῦ εἰρημένου νόμου τῶν εἰσηγήσεων προκύπτουσα, ὡς εἴρηται, ἔννοια, καὶ οὐχὶ ἡ ἐναντία, ἣν ἀποδίδουσι τινὲς νεώτεροι τῆς δύσεως ἑρμηνευταὶ, καθιερώθη ἀνέκαθεν διὰ τῆς ἑρμηνείας ἢ τῆς παραδοχῆς τῶν Βυζαντινῶν νομοδιδασκάλων καὶ διὰ τοῦτο καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ πρακτικῇ καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν διδόντων καὶ λαμβανόντων ἀρραβῶναν, ἐπὶ ἐντελῶς συνισταμένων πράσεων καὶ συμφωνιῶν, ἡ αὐτὴ ὑπάρχει· βεβαιοῦται δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ, ὅτι οἱ μεταγενέ-

στεροι Βυζαντινοὶ Νομοδιδάσκαλοι, ὁσάκις ἀνέφερον ἐν ταῖς συγγραφαῖς ἢ συλλογαῖς αὐτῶν περὶ ἀρραβώνων, ἐμνημόνευσαν αὐτῶν πάντοτε κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἐκ τούτου σαφῆ ἔννοιαν τῶν εἰσηγήσεων, καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἣν οἱ ἐναντίως ἑρμηνεύοντες διατείνονται, ὅτι ἐσκόπουν δῆθεν αἱ εἰσηγήσεις νὰ ἐκφράσωσιν ἀλλὰ δὲν ἐξέφρασαν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τοῖς *Βασιλικοῖς* βιβλ. 19 Τίτλ. Α΄. ὑπάρχοντος σχολίου πρώτου ἐπὶ τῶν λέξεων «ἄνευ τιμήματος» — «εἰδ' ἄρα ἔτυ» χέ τι λόγῳ ἀρραβῶνος δοθὲν, *εἴτε ἐγγράφως, εἴτε ἀγράφως ἡ πρᾶ*» *σις γένηται, ὁ ἀναχωρῶν τοῦ συναλλάγματος*, εἰ μὲν ἀγοραστὴς » εἴη ἀπόλλυσι τὸν ἀρραβῶνα, εἰ δὲ πρατὴς τὸ διπλοῦν παρασχεῖν ἀναγ» κάζεται, *εἰ καὶ μηδὲν ἐν τῷ δίδοσθαι ἀρραβῶνα συνεφωνήθη*, ἐκ » τοῦ Νόμου κατὰ στοιχεῖον (Synopsis minos Σελ. 14) § κζ΄. εἰ δώ» σει τις πρὸς ἄλλον τινὰ ἀρραβῶνα διά τι πρᾶγμα καὶ μετὰ ταῦτα » θελήσας *καταλῦσαι τὴν συμφωνίαν*, ἐκεῖνος, ὅστις τὸν ἀρραβῶνα » πρὸς τὸν στέργοντα δέδωκεν, ἀπόλυσι τὸ δοθὲν, διὰ τὴν τῆς συμ» φωνίας κατάλυσιν καὶ γίνεται τούτου κύριος ὁ λαβών· ἐὰν δὲ αὐτὸς, » ὁ τὸν ἀρραβῶνα λαβὼν, *ἀνατρέπῃ τὴν συμφωνίαν*, τὸν ἀρραβῶνα » εἰς τὸ διπλάσιον ἀποδίδωσι καὶ *καθολικῶς εἰπεῖν* τὸ ἅπαξ εἰς » ἀρραβῶνα δοθὲν οὗ πέφυκεν ἀντιστρέφεσθαι *εἰμὴ ῥητῶς ἄλλο τι ἀν*» *τὶ τούτου* συμφωνηθείη.» καὶ ὁ § ΚΗ΄. «Τὸ περὶ τὸν ἀρραβῶνα » κεφάλαιον τινὲς μὲν εἰς τοὺς γαμικοὺς ἐξελάβοντο ἀρραβῶνας, τι» νὲς δὲ εἰς τοὺς περὶ ἄλλων πραγμάτων, τινὲς δὲ καὶ *εἰς τοὺς δύω* » καὶ ἁπλῶς *εἰς πάντα καθολικῶς τούτους ἐξακολουθοῦσιν οἱ σήμε*» *ρον*.» Ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν νόμων ἐν ἐπιτόμῳ ἐκτεθειμένων τίτλος ις΄. § γ΄. «Τὸ δὲ δι' ἀρραβῶνος γενόμενον *ἐν ὑστεροβουλίᾳ διαλυομένης* » *τῆς πράσεως*, εἰ μὲν ἀγοραστὴς ἢ ὁ *διαλύων*, ἀπόλυσι κλ.» Ἐκ τῆς ἐπαναγωγῆς τοῦ νόμου ὑπὸ Βασιλείου, Λέοντος καὶ Ἀλεξάνδρου, τίτλος 23 § β΄. «Τὸ δὲ δι' ἀρραβῶνος γινόμενον *ἐν ὑστεροβουλίᾳ κεί*» *μενον διαλυομένης τῆς πράσεως* εἰ μὲν ἀγοραστὴς ἢ ὁ *διαλύων* καὶ » *ἀποχωρῶν* κτλ.» Ἐκ τοῦ *προχείρου Νόμου*, ὅπου ἐν τίτλῳ 14 § ά. περὶ πράσεως αἱ αὐταὶ ἀρτίως παρατεθεῖσαι λέξεις τῆς *ἐπαναγωγῆς* διαλαμβάνονται· ἐν δὲ τῷ τίτλῳ δευτέρῳ § Α΄. ὅπου περὶ ἀρραβῶνος μνηστείας ἐστὶν ὁ λόγος, πρῶτον τίθεται ἡ γενικὴ ἡ καθολικὴ ἀρχὴ, ἡ φύσις τῶν ἀρραβώνων ἐν πάσαις περιστάσεσιν· ἔπειτα δὲ ἐξετάζονται οὗτοι, ὅταν ἰδίως δοθῶσιν ἐπ' ὀνόματι μνηστείας, ὡς ἐφεξῆς.

« Ὁ ἀῤῥαβὼν φύσιν ἔχει τοιαύτην, ἵνα εἰ μὲν ὁ λαβὼν τὸν ἀῤῥαβῶνα » παραιτήσεται, διπλάσιον ὅπερ ἔλαβε παραδῷ, εἰ δὲ ὁ δεδωκὼς, ἐκ- » πέσῃ τῶν ἀῤῥαβώνων, ἀῤῥαβώνων δὲ, *ἐπ' ὀνόματι μνηστείας δο-* »*θέντων* κλπ.»

Ἐκ τῆς ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, βιβλ. γ΄. τιτλ. γ΄. § 3. « Εἰ » ἄρα ἔτυχεν ἤδη τι ἀῤῥαβῶνος λόγῳ δοθὲν, *εἴτε ἐγγράφως, εἴτε ἀγράφως ἡ πρᾶσις γίνεται*, ὁ ἀναχωρῶν τοῦ συναλλάγματος κτλ. » Ἀπαραλλάκτως δὲ καὶ εἰς τὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ Θεοφίλου. Βιβλ. γ΄. τίτλ. 23.—

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ λόγῳ ἐπιστημονικῆς ἑρμηνείας ἀπόδοσις εἰς τὰς σαφεῖς λέξεις τῶν ἐσηγήσεων περὶ τοῦ κατὰ τὰς ἀγοροπωλησίας ἀῤῥαβῶνος ἄλλης ἐννοίας, παρ' ἐκείνην ἣν αὗται ἐκφράζουσι, καθ' ὃ ἀνατρέπουσα τὴν ἀνέκαθεν καθιερωθεῖσαν παρ' ἡμῖν καὶ ἤδη ἔτι ἐν τῇ πρακτικῇ καὶ τῇ κοινῇ διανοίᾳ διατηρουμένην φύσιν αὐτοῦ τοῦ ἀῤῥαβῶνος δὲν δύναται νὰ γίνῃ δικαστικῶς παραδεκτή.

Ἐπειδὴ, κατὰ ταῦτα, ὁ ἀποχωρήσας μονομερῶς τοῦ συναλλάγματος Ν. Μερίκας, δοὺς κατὰ τὸ συμφωνητικὸν τῆς ἀγοροπωλησίας ἀῤῥαβῶνα 7000 γροσίων, εἰς τὴν ἀπώλειαν τούτων καὶ μόνον ὤφειλε νὰ καταδικασθῇ ὑπὲρ τῶν λαβόντων τὸν ἀῤῥαβῶνα καὶ οὐχὶ εἰς ἄλλην τινὰ ἀποζημίωσιν, οὐδὲ μεταβάλλει τὴν φύσιν τοῦ ἀῤῥαβῶνος τούτου ὁ ἐν τῷ συμφωνητικῷ ὅρος, ὅτι τὰ τοῦ ἀῤῥαβῶνος 7000 γρόσια νὰ καταλογισθῶσιν εἰς τὴν δοτέαν παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ τρίτην δόσιν τοῦ τιμήματος, ἐπὶ τῆς τρίτης παροχῆς τῶν βαρελίων, διότι ὁ ὅρος οὗτος ἔχει σχέσιν μὲ τὴν προσδοκωμένην περίστασιν οὐχὶ τῆς διαλύσεως ἀλλὰ τῆς ἐντελοῦς πραγματοποιήσεως τοῦ συναλλάγματος καὶ μάλιστα ὁ ὅρος οὗτος συντρέχει εἰς τὴν περὶ ἀῤῥαβῶνος κοινὴν διάνοιαν τῶν συναλλαξομένων, θελόντων ἵνα ὁ ἀναῤῥαβὼν μὴ ἐκλείψῃ διὰ τῆς ἐκτελέσεως τῶν πρώτων ἀμοιβαίων παροχῶν, ἀλλὰ νὰ διατηρηθῇ ὡς δεσμὸς ἡ ὅρος τῆς μεταμελείας καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τελευταίων παροχῶν, καθόσον, δυνάμει τοῦ συμβολαίου, ἡ συμφωνία διηρέθη εἰς τρεῖς πράσεις, ἤγουν τρεῖς χωριστὰς παροχὰς ἐμπορευμάτων καὶ ἀντιστοίχου αὐτῶν τιμήματος κατὰ τρεῖς ἐποχὰς διαφόρους. Ἔπρεπε δὲ νὰ καταδικασθῇ προσέτι ὁ αὐτὸς ἐναγόμενος καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης, τὰ ὁποῖα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὥρισεν εἰς γρόσια 1920 ἃ κατ' αὐτὴν προκατέβαλον οἱ ἐνάγοντες κτλ.

2.) Συμφωνεῖται χρέους ἐμπορικοῦ ἡ ἀπότισις μεθ' ὡρισμένην προθεσμίαν, τὴν δὲ ἐπιοῦσαν τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς ὡρισμένης προθεσμίας καταβάλλεται τὸ χρέος· ὁ καταβαλὼν λογίζεται ὑπερήμερος; —Οὐχί.

β'.) Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, τοῦ ὅτι ὁ δανειστὴς ἠρνήθη νὰ παραλάβῃ τὸ τοιοῦτον χρέος, ὅταν ἡ ἡμέρα τῆς καταβολῆς ἦτον ἑορτάσιμος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο δύσκολος τῷ ὀφειλέτῃ ἡ κατάθεσις τῆς ὀφειλῆς εἰς δικαστ. γραμματέα; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17551 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ά.) Ἐπειδὴ τοῦ τῆς 24 Σεπτεμβρίου, ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 8581 συμβολαίου διαλαμβάνοντος, ὅτι ὁ Κοτζαμπασόπουλος ὑπεχρεοῦτο νὰ πληρώσῃ τὰς δραχμὰς 389 $\frac{50}{00}$ μεθ' ἡμέρας τριάκοντα μίαν ἀπὸ τῆς ἡμερομηνίας τοῦ συμβολαίου, ὁ εἰρημένος Κοτζαμπασόπουλος εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ πλήρη τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν, διότι τοῦ ἄρθρου 134 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἡ διάταξις, εἰδικὴ οὖσα, διὰ τὴν προθεσμίαν τῶν συναλλαγματικῶν, ἕνεκα τῶν αὐστηρῶν ἐπὶ τοιούτου ἀντικειμένου διατυπώσεων τοῦ Νόμου, δὲν δύναται νὰ γενικευθῇ εἰς ἄλλας πληρωμὰς χρεῶν, περὶ ὧν ὁ νόμος δὲν διατυποῖ τοὺς αὐτοὺς αὐστηροὺς ὅρους, καὶ ἑπομένως ἀμέσως μετὰ τὴν 25 Ὀκτωβρίου, ἤγουν τὴν 26, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἠδύνατο ἔτι νὰ πληρώσῃ νομίμως, διότι ἡ ὑποχρέωσίς του ἤρχετο, καὶ ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως μετὰ τὰς 31 ἡμέρας.

β'. Ἐπειδὴ ὁ ῥηθεὶς Γ, Κοτζαμπασόπουλος ἰσχυρίσθη, ὅτι ἐντὸς τῆς 25 Ὀκτωβρίου, πρὶν ἢ λήξῃ ἡ προθεσμία προσήνεγκεν εἰς τὸν ἐναγόμενον τὰς ὀφειλομένας δραχμὰς, ἀλλ' οὗτος δὲν ἐδέχθη αὐτὰς, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ἀποδεικνυόμενος, ἔχει ἐπιῤῥοὴν, καὶ δύναται νὰ ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἀντίδικον νὰ τῷ δώσῃ ἔγγραφον τούτου ἀπόδειξιν, μὴ προκειμένου τότε νὰ συναφθῇ συνάλλαγμα καὶ τοῦ ἀντιδίκου ἔχοντος ἐναντίον τῆς ἀποδείξεως συμφέρον· πρὸς κατάθεσιν δὲ τῶν χρημάτων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου δι' ἐγγράφου ἐκθέσεως δὲν εἶχεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, διότι, κατὰ τὸν Νόμον, τὰ γραφεῖα τῶν δικαστηρίων δὲν εἶναι κατὰ τὰς ἐξηρημένας ἑορτὰς καθολόκληρον τὴν ἡμέραν ἀνοι-

κτὰ, καὶ τοῦτο συμβαίνει καὶ διὰ τὴν ἑπομένην ἡμέραν τῆς 26, ἤγουν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἑορτῆς, ὡσαύτως κατὰ τὸ διάταγμα, ἐξηρημένης, ἄλλως τε καὶ ἂν τὴν κατάθεσιν ἐνήργει, δὲν ἠδύνατο, ν' ἀποδείξῃ ἐγγράφως τὴν τῆς καταθέσεως προσφορὰν πρὸς τὸν ἀντίδικον., διὰ Κλητῆρος ἐνεργητέαν, ἔχοντος τοῦ ἀντιδίκου, κατὰ τὸ ἄρθ. 147 τῆς Δικονομίας, τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἔγγραφον ταύτην ἀπόδειξιν. Προσέτι δὲ ἡ ἀμέσως κατὰ τὴν πρώτην μὴ ἑορτάσιμον ἡμέραν, τῆς 28 Ὀκτωβρίου, συνταχθεῖσα ἔκθεσις τοῦ ὑπογραμματέως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, βεβαιοῦσα τὴν γενομένην κατάθεσιν τῶν εἰρημένων δραχμῶν κατὰ τὴν ὥραν 9. Π. Μ. ἤγουν ἅμα ἤνοιξε τὸ γραφεῖον τῶν Πρωτοδικῶν, τὸ τῆς αὐτῆς χρονολογίας ἐπιδοτήριον τοῦ Κλητῆρος Γ. Γκάζα, βεβαιοῦν τὴν ἀμέσως γενομένην τῆς καταθέσεως ταύτης προφορὰν πρὸς τὸν ἐναγόμενον, ἔγγραφα ἀμφότερα συντεταγμένα κατὰ νόμιμον τύπον, καθιστῶσι πιθανὸν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι εἶχε προηγουμένως παρ' αὐτῷ καὶ προσέφερεν ἐγκαίρως εἰς τὸν ἐναγόμενον συνεταῖρον τὴν εἰρημένην χρηματικὴν ποσότητα καὶ ἀποτελοῦντα οὕτως ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, νομιμοποιοῦσι τὴν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν κατὰ τὰ ἄρθρα 304 §.1 καὶ 305 τῆς Πολ. Δικονομίας.

3.) Ὁ πατὴρ, διαχειριζόμενος ἀπροσπόριστον χρημάτιον τοῦ ὑπεξουσίου υἱοῦ, δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἀποδόσεως τῶν καρπῶν τοῦ χρηματίου τούτου ἀγωγὴν, ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17553 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὀρθῶς καὶ νομίμως ὁ νῦν ἐκκαλῶν Ἰω. Παππαγιάννης τὴν προκειμένην κατὰ τοῦ Σιδέρη Προγόνη ἀγωγὴν του ἀπεύθυνεν, οὐ μόνον ὡς κηδεμὼν τῶν τέκνων του καὶ ὡς διαχειριστὴς τῆς περιουσίας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, καθ' ὅτι προκειμένου ἐνταῦθα περὶ ἀπροσποριστου τῶν ὑπεξουσίων τέκνων του χρηματίου (pecunium advactitium) οἷον ἐστὶν, ὡς ἐκ μητρικῆς κληρονομίας περιελθὸν αὐτοῖς, τὸ ἐπίδικον κτῆμα, τῷ πατρὶ αὐτῶν, κατὰ νόμον, ἀνήκει οὐ μόνον ἡ διαχείρησις ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπικαρπία τοῦ εἰρημένου κτήματος, ἥτις διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐπίσης ζητεῖται, ἄρα οὐκ ὀρθῶς τὸ δι-

κάσαν πρωτοδικεῖον περιώρισε τὴν ἀγωγὴν ταύτην διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του (3,156. τοῦ 1858 ἔτους) εἰς μόνην τὴν ὡς κηδεμόνος καὶ διαχειριστοῦ ἰδότητα τοῦ ἐνάγοντος.

4.) Ἡ παρ' ἐμπόρου, δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, γενομένη παραχώρησις μέρους τῆς περιουσίας αὐτοῦ πρὸς τρίτον δανειστήν του ἀπέναντι τοῦ χρέους του, ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ μένωσι τὰ παραχωρηθέντα εἰς τὸ κατάστημα τοῦ ὀφειλέτου, νὰ πωλῶνται δὲ ὄνομα τοῦ δανειστοῦ, τὸ δὲ προϊὸν τῆς πωλήσεως νὰ λογίζεται ἀπέναντι τοῦ χρέους, φέρει τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπαλλοτριώσεως, ἢ θεωρεῖται ὡς ἐνέχυρον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὀφειλῆς; — Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17555 ἀπόφασις φέρουσα·

Ἐπειδὴ τὸ ἔγγραφον τῆς 4 Ἰουνίου ε. ε. ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται, διαλαμβάνει ῥητῶς, ὅτι τὰ ἐν λόγῳ ἐμπορεύματα καὶ βερεσέδια ἐκτιμηθέντα εἰς δραχ. 170 χιλιάδας, παρεχωρήθησαν ὑπὸ τῆς ἑταιρίας τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ πρὸς τὸν ἐνάγοντα, οὐχὶ ἀντὶ πληρωμῆς πρὸς ἐξόφλησιν ὁλοκλήρου, ἢ μέρους τοῦ αὐτόθι ἀναφερομένου ληξιπροθέσμου δῆθεν χρέους της ἐκ δραχ. 248,862 ὡς τὸ Ἐμποροδικεῖον ἐξέλαβεν, ἀλλὰ ῥητῶς ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἐν μέρει ὁ ἐνάγων διὰ τὸ χρέος τοῦτο, πληρωτέον ἐκ διαλειμμάτων ἐντὸς προθεσμίας ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς συμβάσεως ταύτης καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ πωληθῶσι τὰ εἰς αὐτὸν παραχωρηθέντα ἐμπορεύματα ὑπὸ τρίτου ὡρισμένου προσώπου, τῇ συμπράξει καὶ τοῦ Ἰω. Βάκα, συνεταίρου τῶν ὀφειλετῶν, κρατουμένης ὑπὸ τῶν πωλητῶν σημειώσεως τοῦ προϊόντος τῶν καθημερινῶν πωλήσεων, καὶ παραδιδομένου τούτου κατὰ Σάββατον πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ἀπέναντι τοῦ εἰρημένου πρὸς αὐτὸν χρέους τῆς ἑταιρίας ἀδελφῶν Καλουτᾶ.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ τῶν ὅρων τούτων, ἡ προκειμένη σύμβασις σκοποῦσα, οὐχὶ τὴν πρὸς τὸν ἐνάγοντα μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν παραχωρηθέντων ἐμπορευμάτων, ἀλλὰ τὴν ἐξασφάλισιν ῥητῶς τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλῆς τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ, δικαιουμένου μόνον τοῦ ἐνάγοντος, νὰ λάβῃ ἀπέναντι αὐτῆς τὸ προϊὸν τῆς ἐκ διαλειμμάτων

γεννησομένης, ὡς εἴρηται, πωλήσεως τῶν ἐν λόγῳ ἐμπορευμάτων, ἀποτελεῖ προφανῶς σύστασιν ἐνεχύρου, καὶ οὐχὶ ἀγοροπωλησίαν, ἢ δόσιν ἀντὶ πληρωμῆς (datio in solutum) ὡς οὐκ ὀρθῶς διατείνεται ἤδη πρὸς ὑποστήριξιν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ὁ ἐνάγων οὐδὲ ἀντίκειται εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἐνεχύρου, ὁ περὶ τῆς πωλήσεως τῶν παραχωρηθέντων ἐμπορευμάτων διομολογηθεὶς ὅρος, ἀφ' οὗ κατ' αὐτὸν ὁ ἐνάγων δανειστὴς δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐνεργήσῃ τὴν πώλησιν ταύτην ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ διὰ τρίτου προσώπου, τῇ συμπράξει καὶ τοῦ συνεταίρου τῶν ὀφειλετῶν, δι' ἧς ἠσφαλίσθησαν οὗτοι ἀρκούντως ἐναντίον τοῦ κινδύνου, πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται εἰς τὸν δανειστὴν ἡ πώλησις τοῦ ἐνεχύρου, περιορισθεῖσα δὲ οὕτω ἡ πρὸς τὴν πώλησιν ταύτην χορηγηθεῖσα τῷ ἐνάγοντι ἐξουσία, δὲν ἐμφαίνει ποσῶς τὴν πρὸς αὐτὸν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τῶν ἐν λόγῳ ἐμπορευμάτων, ἀπεναντίας μάλιστα, προκειμένου κατὰ τὸν προεκτεθέντα ὅρον νὰ πωληθῶσι τὰ ἐμπορεύματα ταῦτα, διὰ λογαριασμὸν τῶν ὀφειλετῶν, καθίσταται ἀδύνατον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν προκειμένην σύμβασιν, ὁ τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος σκοπὸς, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑφίσταται πώλησις (Νόμος 80. § 3. Πανδ. 18, 1) ἄλλως τε τὸν χαρακτῆρα τῆς πωλήσεως ἢ τῆς δόσεως ἀντὶ πληρωμῆς ἀποκρούει ἐντελῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ἡ ἔλλειψις πάσης περὶ τιμήματος συμφωνίας, οὐδὲ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τίμημα τὸ ποσὸν τῆς γενομένης ἐκτιμήσεως τῶν παραχωρηθέντων ἐμπορευμάτων, ἀφ' οὗ ταῦτα δὲν παρεχωρήθησαν πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ἀντὶ τοῦ εἰρημένου ποσοῦ· ὁ δὲ ὅρος, καθ' ὃν ὁ ἐνάγων ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ καὶ κατὰλογίσῃ ἀπέναντι τῆς ἀπαιτήσεώς του τὸ προϊὸν τῆς ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τρίτους πωλήσεως τῶν ἐν λόγῳ ἐμπορευμάτων, δὲν ἀφορᾷ ποσῶς τὸν προσδιορισμὸν τιμήματος καταβλητέου ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος πρὸς ἀπόλαυσιν τῶν παραχωρηθέντων αὐτῷ ἐμπορευμάτων, ἀλλ' ὑποστηρίζει ἔτι μᾶλλον τὸν τοῦ ἐνεχύρου χαρακτῆρα, ὅστις καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος αὐτοῦ ἀπεδόθη εἰς τὴν προκειμένην σύμβασιν, διά τε τῆς ἀγωγῆς καὶ τῶν πρωτοδίκως ὑποβληθεισῶν προτάσεών του.

Ἐπειδὴ ἡ σύμβασις αὕτη, ἀφορῶσα, ὡς εἴρηται, παραχώρησιν ἐνεχύρου, ἕνεκα ποσότητος ἀνωτέρας τῶν πεντήκοντα δραχμῶν, λογίζεται ὡς μὴ οὖσα ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δανειστὰς, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2, τοῦ ἀπὸ ά, Δεκεμβρίου 1836, περὶ ἐνεχύρων

Νόμου, διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ περὶ αὐτῆς συνταχθὲν, μεταξὺ τῶν συναλλαξαμένων μερῶν, ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, τῆς 4 Ἰουνίου ε. ε. στερεῖται τῆς ὑπὸ τοῦ εἰρημένου ἄρθρου ἀπαιτουμένης βεβαίας χρονολογίας, οὐδ' ἀποκρούει τὴν ἐφαρμογὴν τῆς εἰρημένης διατάξεως, ὡς ἐκ τῆς ἐμπορικῆς φύσεως τῆς προκειμένης συμβάσεως ὁ λόγος, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγμάτων δὲν ἐφαρμόζονται κατὰ τὸ ἄρθρ. 12, τοῦ περὶ ἐνεχύρου Νόμου, αἱ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ ἄρθρων διατάξεις, καθότι τὸ ἄρθρ. 12, διατηρῆσαν ῥητῶς τὴν ἰσχὺν τῶν προϋπαρχόντων ἰδιαιτέρων περὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγμάτων Νόμων, δὲν κατέστησεν ἐν γένει ἀνεφαρμόστους ἐπὶ τῶν συναλλαγμάτων τούτων, τὰς περὶ τοῦ ἐνεχύρου διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ Νόμου, ἀλλ' ὑπήγαγεν ἁπλῶς ταύτας εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ ἰδίως ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 93 καθιερωθείσας ἐξαιρέσεις, ὥστε, μὴ προκειμένου περί τινος τῶν ἐξαιρέσεων τούτων, ἕπεται, ὅτι καίτοι ἐμπορικῆς οὔσης τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως, ἰσχύουσιν οὐχ' ἧττον, ὡς πρὸς τὸ κῦρος αὐτῆς, αἱ διατάξεις τοῦ Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, ὡς ἀποτελοῦσαι τὸ κοινὸν περὶ ἐνεχύρων δίκαιον.

Ἐπειδὴ, ἄλλως τὴν ἀκριβῆ τήρησιν τῶν περὶ ἐνεχύρου διατάξεων τοῦ Πολ. Νόμου, ἀπήτει ῥητῶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐν λόγῳ συμβάσεως καὶ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ διαμονῆς ἀμφοτέρων τῶν συναλλαξαμένων, ἡ τοῦ ἄρθρ. 95 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου διάταξις, ἥτις ἰσχύει βεβαίως περιλαμβανομένη μεταξὺ τῶν ἀπὸ τοῦ ἄρθρ. 12, τοῦ περὶ ἐνεχύρων Νόμου διατηρηθέντων, ὡς εἴρηται, ἰδιαιτέρων Νόμων· ἄνευ ἐπιῤῥοῆς δὲ ἀποβαίνει ἡ παρατήρησις, ὅτι τὸ ἄρθρ. 95 τοῦ ἐμπορ. Νόμου εἶναι προγενέστερον τοῦ πολιτικοῦ περὶ ἐνεχύρων Νόμου τῆς 31 Δεκεμβρίου 1836, καθ' ὅσον διὰ τοῦ τελευταίου ἀνεπληρώθη παρ' ἡμῖν ἡ ἔλλειψις τῆς δημοσιεύσεως τῶν διατάξεων τοῦ Γαλλικοῦ Πολιτικοῦ κώδηκος, εἰς ἃς παρέπεμπε τὸ προαναφερθὲν ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, οὐδ' εἶναι βάσιμος ἡ ἑτέρα παρατήρησις, ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορᾷ μόνον τὸν παραγγελιοδόχον, ἐν ᾧ ῥητῶς ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται καὶ ὁ Θεματοφύλαξ, τοῦ ὁποίου τὴν ἰδιότητα ἔχει ἀναντιῤῥήτως ὁ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανειστὴς, ὅταν ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρεδόθη εἰς αὐτὸν τὸ ἐνέχυρον.

Ἐπειδὴ, ἐνεχύρου οὔσης, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τῆς προκειμένης συμβάσεως, ὡς πρὸς τὸ δι' αὐτῆς παραχωρηθὲν πρὸς τὸν ἐνάγοντα προ-

νόμιον ἐπὶ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως τῶν ἐν λόγῳ ἐμπορευμάτων, ἀποβαίνει ἀστήρικτος ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὴν δι' αὐτῆς αἰτουμένην ἀναγνώρισιν τοῦ εἰρημένου προνομίου, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ὡς συνέπειαν τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ προνομίου τούτου ζητηθεῖσαν λύσιν τῶν ἐπιτεθεισῶν εἰς τὴν περιέχουσαν τὰ ἐμπορεύματα ἀποθήκην σφραγίδων, μόνος ὁ λόγος τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐν καιρῷ τῆς σφραγίσεως κατοχῆς τῶν ἐμπορευμάτων τούτων, καθ' ὃν τὸ δικαίωμα ἐφ' οὗ ἡ κατοχὴ αὕτη ἐστηρίζετο, ἀπεδείχθη ἀνυπόστατον.

ΤΜΗΜΑ Β'.

5) Ἡ ἀντικατάστασις ἀκινήτου προικῴου εἶναι ἔγκυρος, ὅταν τὸ ἀντικατασταθὲν δὲν εἶναι ἀντάξιον τοῦ προικῴου;— Οὐχί. Ἡ ἀκύρωσις ὅμως χωρεῖ ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος μόνον μέρους. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρθ. 17563 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ καὶ ἀκίνητα προικῷα δύνανται ν' ἀνταλλαγῶσι, διὰ συμφωνίας μεταξὺ τῶν συζύγων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἀντικειμένη εἰς τὴν νόμιμον ἀπαγόρευσιν τῆς ἐκποιήσεως προικῴων ἀκινήτων, καθ' ὅσον τὸ ἀντικατασταθὲν προικῷον ὑπεράξιον τοῦ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ διδομένου, ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα ἐστὶν ἐπὶ τοσοῦτον, καὶ τὸ πρότερον προικῷον, διαμένον καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τοιοῦτον, ἐφ' ὅσον μέρος δηλαδὴ πράγματι δὲν ἀντικατεστάθη, δὲν δύναται οὔτε ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς νὰ ἐκποιηθῇ ἰσχυρῶς, οὔτε ὑπὸ τῶν δανειστῶν αὐτοῦ, (οἵτινες νὰ ἐκποιήσωσι δύνανται ὅ,τι καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ διαθέσῃ ἔχει τὸ δικαίωμα) ἂν τὰ ἐπὶ τοῦ κτήματος πραγματικὰ δικαιώματα αὐτῶν δὲν ἀπέκτησαν, ὅτε ὁ ὀφειλέτης εἶχε τὸ τῆς διαθέσεως δικαίωμα ἀπεριόριστον· ἐπομένως καὶ νὰ διεκδικηθῇ ὡς προικῷον κατὰ παντὸς τρίτου διαρκοῦντος τοῦ γάμου, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέρος τοῦ προικῴου δύναται, καὶ τοῖς δυνασταῖς του ἀπαγορεύεται πᾶσα ἐκποίησις αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ ἀνακόπτων διατεινόμενος, ὅτι τὸ εἰς ἀνταλλαγὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθὲν τῇ συζύγῳ του ἦν ἐνυπόθηκον καὶ ὅτι ἡ ἀξία του ἦν πολὺ μικροτέρα τῆς τοῦ ἐπιδίκου, ὅτε ἡ ἀνταλλαγὴ ἐγένετο, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ταῦτα· τὸ μὲν διὰ τῆς προσαγωγῆς

πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ τοῦ δανειστικοῦ καὶ ὑποθήκης συμβολαίου, τὸ δὲ, διὰ τὸ ἀδύνατον ἐγγράφου ἀποδείξεως, διὰ μαρτύρων· διότι ἐκ μὲν τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 86 (1843) προικοσυμφώνου ἐξάγεται, ὅτι εἰς προῖκα ἔλαβε τὸ ἐπίδικον, ὡς μέρος ἀποτελοῦν ἀδιαίρετον κτήματος μείζονος ἐκτάσεως, ἐκ δὲ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 101 (1856) συμβολαίου ἀνταλλαγῆς βεβαιοῦται, ὅτι διανεμηθέντος τῷ 1844 τοῦ κοινοῦ κτήματος, ὡρίσθη τὸ ἐπίδικον ὡς μερὶς διακεκριμένη τῆς συζύγου τοῦ ἀνακόπτοντος, καὶ διακατείχετο ὑπὸ τούτου ἔκτοτε· ὡς προικῷον, ἂν δὲ οὗτος δολίως κτῆμα προικῷον εἰς ὑποθήκην παρέσχε τῷ καθ᾽ οὗ ἡ ἀνακοπὴ, δὲν ἀπώλεσε διὰ τοῦτο τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑποστηρίζῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὸ ἀναπαλλοτρίωτον τοῦ προικῴου, τὸ ὑπὲρ τῆς συζύγου ἐκ τοῦ γάμου ὑπαγορευθὲν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀποζημίωσιν καὶ προσωπικὴν κράτησιν ὑπόκειται διὰ τὸν δόλον του.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλαδ. ΑΣΤ΄.)

Ἀνακοπὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν.

ά.) Διὰ νέας ἀνακοπῆς προτείνονται ἀκυρότητες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν;

Κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 204 τοῦ ἔτους 1857 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγ. ὁ ἀνακόπτων ὀφειλέτης ὀφείλει, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλεισμοῦ, νὰ προτείνῃ διὰ τῆς ἀνακοπῆς πάσας τὰς ἀκυρωτικὰς κατὰ τῆς κατασχέσεως ἐνστάσεις. —Πρλ. Οἰκ. § 305 σημ. 4. —Κατὰ τὴν εἰρημένην λοιπὸν ἀπόστασιν ὡς ὀφειλέτης ἀνακόπτων τὴν κατ᾽ αὐτοῦ ἐπιχειρουμένην κατάσχεσιν ὀφείλει, κατὰ τὴν δίκην τῆς ἀνακοπῆς ταύτης, νὰ προτείνῃ, ἐπὶ ποινῇ ἀποκλείσεως, πᾶσαν πρότασιν ἀναγομένην εἰς λόγον ὑπάρχοντα ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δίκης ἐκείνης καὶ σκοποῦσαν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀνακοπῆς καὶ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐκτελέσεως. Ἀπόφ. Πολ. Ἀρείου Πάγου ὑπ᾽ ἀριθ. 204 τοῦ 1857 κυροῦσα τὴν ὑπ᾽ ἀριθ.

3804 ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετῶν· προβαλ. καὶ τὴν ὑπ' ἀρ. 214 τοῦ 1857. (1)

Ὅταν τίς ἀνέκοψε τὴν κατάσχεσιν προτείνας, ὅτι ἐξώφλησε τὸ χρέος διὰ τοῦ κλητῆρος, ἡ δὲ ἀνακοπή του ἀπορριφθῇ, δὲν δύναται νὰ προτείνῃ, διὰ νέας ἀνακοπῆς, ὅτι ἐπλήρωσε τὸ χρέος ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν δανειστήν· καθότι ἡ βάσις τῆς ἀνακοπῆς ἀπὸ τῆς πληρωμῆς δὲν παραλλάσσει, ἀλλ' ὁ τρόπος τῆς πληρωμῆς· ἄλλως τε, ὁ λόγος αὐτὸς ἦτον ἀπαράδεκτος, μὴ προταθεὶς κατὰ τὴν πρώτην ἀνακοπὴν (160 Πολ.) μὴ ἰσχυρισθέντος τοῦ διαδίκου, ὅτι μετὰ τὴν πρώτην ἀνακοπὴν ἐξώφλησεν. — Ἀπόφ. Πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 214 τοῦ 1857, Πρλ. καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 204 τοῦ 1857 ἔτους.

Δναται νὰ κάμῃ τις νέαν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς κατασχέσεως, ὅταν, τινὲς ἐκ τῶν διὰ τῆς πρώτης ἀνακοπῆς προταθεισῶν ἀκυροτήτων δὲν ἐξεδικάσθηθαν; — Ὄχι. Ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας δύναται νὰ ζητήσῃ. —ἀπ. Πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀρθ. 334 τοῦ 1853 ἔτους κυροῦσα, τὴν ὑπ' ἀριθ. 10789 τοῦ ἐν Ἀθ. Ἐφ.

Διὰ νέας ἀνακοπῆς δύναται νὰ προτείνῃ νέας τῆς κατασχέσεως ἐλλείψεις ;

Ἴδε Ἀπ. 9824 τοῦ 1852 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. σκέψιν 2, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς κατασχέσεως, τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καὶ πάσης ἄλλης καταναγκαστικῆς πράξεως ἐνεργηθείσης ὑπὸ τοῦ διαδίκου Τασίκα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 6803 συμβολαίου ἐγένετο ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου του ἀνακοπὴ, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας, δικασθέντων ὅλων τῶν δι' αὐτῆς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἤδη ἀνακόπτοντος προταθέντων λόγων, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8665 καὶ ἀποφάσεων, ἀπερρίφθη διὰ τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 9021 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἡ κατὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ μνησθέντος συμβολαίου εἰρημένη ἀνακοπὴ, ὥστε καὶ ὅλως ἄλλοι ἢ νέοι ἂν θεωρηθῶσιν οἱ διὰ τῆς δευτέρας ἀπὸ 17 Μαρτίου 1852 ἀνακοπῆς τοῦ εἰρημένου Πρεβεζάνου προβαλλόμενοι, κατὰ τῆς δηλώσεως καὶ τοῦ ἐπισπευδομένου ἀπὸ τὸν

Σημ. Ὅτι ὁ ἀνακόπτων ὀφειλέτης εἶχεν ἀνακόψει τὸ πρῶτον τὴν κατάσχεσιν ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι καὶ ὡς διαχειριστὴς τῆς προικῴας περιουσίας του· ἐκ τούτου δὲ ἐξήγαγε τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι καὶ ὡς ὀφειλέτης ἀπέκρουε τὴν κατάσχεσιν.

ἀντίδικόν του πλειστηριασμοῦ τοῦ κτήματος αὐτοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀνωτέρου συμβολαίου, λόγοι, δὲν δύναται καὶ ἤδη, διὰ δευτέρας ἀνακοπῆς, νὰ προταθῶσι, καθότι ἅπαντες οἱ λόγοι οὗτοι, ὡς ἀφορῶντες πράγματα τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίας καὶ ὡς ἐπιχειρήματα κατ' αὐτῆς, ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ προταθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πρεβαζάνου. ὥστε ἡ προσημειωθεῖσα δευτέρα ἀνακοπὴ αὐτοῦ κατὰ τῆς δηλοποιήσεως καὶ τῶν πράξεων τοῦ ἀντιδίκου του Τασίκα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μνησθέντος συμβολαίου εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐπομένως ἡ ἀντέφεσις τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Τασίκα εἶναι βάσιμος.

Ἐὰν ἐζήτησέ τις τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως λόγῳ, ὅτι προηγήθη ἑτέρα κατάσχεσις, καὶ ὁ λόγος αὐτὸς ἀπερρίφθη δι' ἀποφάσεως, δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ προτείνῃ νέον λόγον; ἡ ἀπόφασις ἐκείνη δὲν ἀποτελεῖ τελεσιδικίαν, ἀλλ' ὁ νέος λόγος δύναται νὰ κηρυχθῇ ἀπαράδεκτος, μὴ προταθεὶς ἔκτοτε, καὶ ὢν ἔκτοτε γνωστὸς. ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπ. ὑπ' ἀριθ. 56 τοῦ 1853 ἔτους ἐν νομικ. σελ. 5,741.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν προταθῇ ἔνστασίς τις, καὶ ἀπορριφθῇ, δύναται ὁ προτείνων αὐτὴν νὰ προτείνῃ νέαν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν ἀπορρίψασαν τὴν πρώτην; — ὄχι· νέοι λόγοι ἀνακοπῆς, μετὰ συζήτησιν μάλιστα καὶ ἀντιμωλίαν ἐπενεγκόμενοι κατὰ τῆς αὐτῆς ἐκτελέσεως, δὲν εἶναι δεκτοί, Ἄρθ. 160 § 4 Πολ. Δικ. ἀποφ. 610 τοῦ 1853 τῶν ἐν Ναυπ. Ἐφετῶν ἐν Νομικῇ Σελ. 5838.

Χωρεῖ νέα ἀνακοπὴ μετὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς πρώτης, στηριζομένη εἰς νέους λόγους; —Ναὶ, διότι ὁ νόμος δὲν ἔταξε σημεῖόν τι, καθ' ὃ ὁ χρεώστης ὀφείλει νὰ προτείνῃ τὰς ἐνστάσεις του· ἄρα πᾶσα ἀκυρότης παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς ἐνστάσεως, τῆς δὲ ἀνακοπῆς αὐτοῦ ἡ ἐκδίκασις δὲν ἀποκλείει τὴν πρότασιν νέων ἀκυροτήτων. λαβουσῶν χώραν μετὰ τὴν πρώτην ἀνακοπὴν, ἐφ. Ν. 1123 τοῦ 1353 ἐν Νομικ. Σελ. 5838.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία, ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

ά) Ἡ παραίτησις τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ τακτικοῦ Στρατοῦ, μὴ γενομένη δεκτὴ διὰ τοῦ νομίμου τρόπου, οὐδὲ γνωστοποιηθέντος τοῦ ἐγγράφου τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως εἰς τὸν παραιτούμενον, δύναται νὰ ἔχῃ τὰ νόμιμα ἀποτελέσματα;

β'.) Τὰ δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια νὰ ἱκανοποιήσωσι τὸν ἀξιωματικὸν ἕνεκα τῆς παρανόμου ἀπομακρύνσεώς του ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ;

Τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17709 ε. ἀπόφασις φέρουσα·

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ αἴτησιν τοῦ Κ. Ἀξελοῦ λαβόντος ἀρκετὰ ἀντίτυπα, καταχωροῦμεν ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ, ὑποσχόμεθα ὅμως πρὸς τοὺς ΚΚ. συνδρομητὰς ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν ταύτην, διὰ τοῦ τελευταίου φυλλαδίου, εἰς ὃ θέλομεν καταχωρήσει τὴν λύσιν νομικῶν ζητημάτων, τὸν δὲ πίνακα τῶν περιεχομένων θέλομεν ἐκδόσει εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΩΝ.

Συγκείμενον ἐκ τῶν δικαστῶν Ἀρ. Μωραϊτίνη, προέδρου, Χρ. Κρασᾶ, Πολ. Ἀλεξανδροπούλου, Π. Κιάππε καὶ τοῦ δικηγόρου Κ. Νικέλα (κωλυομένων τῶν λοιπῶν δικαστῶν καὶ τῶν παρέδρων) ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δικηγόρου Δ. Μητσάκη εἰσαγγελεύοντος (κωλυομένου τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τῶν λοιπῶν προηγουμένων ἀναπληρωτῶν του) καὶ γραμματέως Ἀλ. Κ. Πιττακοῦ,

Συνεδριάσαν δημοσίως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τὴν 22 Δεκεμβρίου 1859, ἵνα δικάσῃ ἐπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ τοῦ ἐκκαλοῦντος Κωνσταντίνου Ἀξελοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, παραστάντος αὐτοπροσώπως καὶ διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Μ. Ποτλῆ, καὶ Μ. Ρηνιέρη, οὓς ἐπ' ἀκροατηρίου διώρισε τοιούτους· καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Δημοσίου, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, παραστάντος διὰ τῶν πληρεξουσίων του δικηγόρων Γ. Βέλλιου καὶ Ἀρ. Μπαλάνου (Ὅρα ἔγγραφον ὑπ' ἀριθ. 20,152 τοῦ ἔτους 1859 τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ).

Ὁ Κωνσταντῖνος Ἀξελὸς διὰ τῆς ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου 1859 ἀγωγῆς του, περὶ μισθοδοσίας, συντάξεως καὶ στρατιωτικῆς ἀποζημιώσεως, κατὰ τοῦ Δημοσίου, ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ἐξέθεσεν ὅτι· Ἐκ τοῦ μητρώου τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τακτικοῦ στρατεῦ, τοῦ συνταχθέντος ἰδίως ὑπὸ τοῦ Στρατηγοῦ Ὑδέκ, καὶ ἐκ τῶν σχετικῶν ἐπισήμων ἐγγράφων ἐξάγεται, ὅτι ὑπηρέτησε τὴν πατρίδα ὡς ναυτικὸς κατὰ τὰ ἔτη 1822—1823 καὶ ὡς στρατιώτης τοῦ τακτικοῦ ἀπὸ τοῦ 1823 ἔτους προβιβασθεὶς ἱεραρχικῶς εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιλοχαγοῦ, καὶ ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἠναγκάσθη, ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ν' ἀπουσιάσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν, διότι ἐκινδύνευε καὶ αὐτὴ του ἡ ζωή· ζητήσας δὲ ἔλαβεν ἄδειαν δίμηνον, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐσωτερικὸν, καὶ τοῦτο ὅπως καλύψῃ, διὰ τὸν φόβον τῆς παρεμποδίσεως, τὸν ἀληθῆ του σκοπὸν (ὅστις περὶ τῆς ἀνάγκης ταύτης τοῦ νὰ ἀπουσιάσῃ, ἔχει τὸν ἐλάχιστον διαταγμὸν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς ἐφημερίδας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τὰ σχετικὰ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα·) μετέβη δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ τὸν αὐτὸν τοῦ φόβου λόγον, καὶ διότι ἡ πανώλης ἐμάστιζε τότε τὸν τόπον, πρὸς δὲ καὶ διότι δὲν ἦτο ἐλπὶς περὶ τῆς ταχείας ἀποκαταστάσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων. Εἰς Ὀδησσὸν δὲ ἔφθασε μόλις τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1832, ὅπου ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ μείνῃ τὸν χειμῶνα, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε λήξει πρὸ πολλοῦ ἡ ἄδειά του, καὶ προέβλεπεν, ὅτι διά τε τὴν ὥραν τοῦ χρόνου καὶ τὴν ἔλλειψιν τῶν μέσων δὲν ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἐπανέλθῃ ἐγκαίρως εἰς τὰ χρέη του, πρὸς δὲ καὶ διότι εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι παράτασις ἀδείας δὲν ἤθελε τῷ δοθῆ, εἴτε διότι μόνον διὰ τὸ ἐσωτερικὸν εἶχε ζητήσει τοιαύτην, εἴτε διότι ἡ αὐτὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις ἐξηκολούθει

νὰ ὑπάρχῃ ἐν Ἑλλάδι, ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ δηλώσῃ, ὅτι παραιτεῖται τῆς στρατιωτικῆς ἐνεργητικῆς ὑπηρεσίας, ὅπως μὴ λογισθῇ λειποτάκτης καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἐζήτησε τὴν παραίτησίν του κατὰ τὸν μῆνα Φεβρουάριον. Ἅμα ὅμως τῷ ἐχορηγήθησαν τὰ πρὸς ὁδοιπορίαν του μέσα καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἀπεκατέστη ἐν ἑλλάδι ἡ τάξις, ἀνεχώρησεν ἐξ Ὀδησσοῦ, καὶ περὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1833 ἔφθασεν εἰς Ναύπλιον. Ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν, προφορικῶς δὲ καὶ ἐγγράφως δικαιολογήσας τὴν ἀπουσίαν του, ἐζήτησε νὰ ἐκδοθῶσιν αἱ προσήκουσαι διαταγαὶ πρὸς κατάταξίν του εἰς τὴν ἐνεργετικὴν ὑπηρεσίαν καὶ μολονότι ἡ περὶ παραιτήσεως αἴτησίς του δὲν εἶχε γίνει δεκτὴ διὰ τοῦ νομίμου τρόπου, τοὐτέστην οὐδ' εἰς τὴν Β. ἐφημερίδα κατεχωρήθη ἡ τῆς παραδοχῆς δῆθεν πρᾶξις τῆς Κυβερνήσεως, οὐδὲ διὰ διαταγῆς τοῦ Στρατοῦ ἐδηλώθη ἡ πρὸς τοῦτο συναίνεσις αὐτῆς, μόλα ταῦτα ἠρνήθησαν νὰ ἐκτελέσωσι τὰ τοῦ νόμου, ἐνῷ ἐπεξεργασθέντες τοὺς τίτλους του διὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Λεζουΐρου ἐβεβαίωσαν καὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι κατὰ τὸ 1832 ἦτον ἐπιλοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ Στρατοῦ, τὸ δὲ γραφεῖον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τὸν ἀνεγνώρισεν ὡς τοιοῦτον καὶ τῷ ἔδωσε τὸν τίτλον, τὸν ὁποῖον ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ἐκύρωσεν· ὅτι ἂν τὴν πατρίδα πολυειδῶς καὶ μετὰ ζήλου ὑπηρέτησεν, ἂν διὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ ὕδρωσεν ὑδρῶτα αἵματος, ἂν ἐσεβάσθη κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς νόμους τῆς πατρίδος, καὶ τέλος ἂν ἐντίμως καὶ ἀμερολήπτως ἐξετέλεσεν ἀείποτε τὸ καθῆκόν του, τοῦτο δύναται ὁ ἀμφιβάλλων νὰ τὸ πληροφορηθῇ ἐκ τῶν ἐπισήμων ἐν τῇ δικαιογραφίᾳ ἐγγράφων, ὅτι ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε δι' ἐπανειλημμένων αἰτήσεων καὶ ἀναφορῶν νὰ ἐπικαλῆται τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ, ἀλλ' ὡς φαίνεται, λόγοι ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν ἐματαίωσαν ἀείποτε τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγαθὰς τῆς Κυβερνήσεως διαθέσεις· ὅτι ἐπειδὴ ἡ παραίτησίς του ἀνακληθεῖσα πρὸ τῆς παραδοχῆς της, διὰ τοῦ νομίμου τρόπου, καὶ δικαιολογηθείσης μάλιστα τῆς ἀπουσίας του, τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἀρνηθῇ τὴν εἰς τὴν ἐνεργετικὴν ὑπηρεσίαν κατάταξίν του καὶ τὴν πληρωμὴν τῆς μισθοδοσίας του, διότι ὁ στρατιωτικὸς βαθμὸς εἶναι ἰδιοκτησία ἀναφαίρετος, καὶ συνέπεια ἀναπόρευκτος τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῆς τακτικῆς μισθοδοσίας, ὅτι ἐπειδὴ πᾶς ὁ παρανόμως ἀπομακρυνόμενος

τοῦ στρατοῦ καὶ μάλιστα μετὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν τίτλων καὶ τοῦ βαθμοῦ του, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, θεωρεῖται ὡς διατελῶν ἐν ἐνεργείᾳ, καὶ δικαιοῦται εἰς τὴν ἀπολαυὴν τῶν ἀποδοχῶν του (Ὅρ. καὶ Νόμον Γαλλ. 12. 76 τοῦ 1791 Dourat-lasalle καὶ Β. Διαταγ. τοῦ 1845 τῆς 18 9βρίου Β. ἐφημ. φυλ. 29 τοῦ 1845). Ὅτι ἐπειδὴ ἂν δὲν ἤθελεν ἀπομακρυνθῇ αὐθαιρέτως τοῦ στρατοῦ, ἤθελεν ἔχει τουλάχιστον τὸν βαθμὸν τοῦ Συνταγματάρχου, διότι τοιοῦτον ἔχουν καὶ οἱ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σύγχρονοι καὶ νεώτεροί του, Κύριοι Β. Γ. . . . . καὶ ἄλλοι· ἑπομένως δικαιοῦται νὰ λάβῃ τὸν μισθὸν, ὃν οἱ σύγχρονοί του οὗτοι ἔλαβον ὡς ταγματάρχαι καὶ ἀντισυνταγματάρχαι καὶ λαμβάνουν ἤδη ὡς συνταγματάρχαι μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ νόμος χορηγεῖ τὸν ἀνώτατον ὅρον τῆς συντάξεως·—καὶ διὰ τοὺς λόγους τούτους— Ἐζητήσατο παρὰ τοῦ δικαστηρίου (τῶν Πρωτοδικῶν) νὰ ὑποχρεωθῇ τὸ δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ Ταγματάρχου, ἤτοι δραχ. 360 κατὰ μῆνα ἐντόκως μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1833 καὶ μέχρι τοῦ 1843, ὅτε προεβιβάσθη ἀντισυνταγματάρχης ὁ Γ. . . . . ἀπὸ τοῦ 1843 καὶ μέχρι τοῦ 1853, ὅτε ἐγένετο οὗτος συνταγματάρχης, τὸν μισθὸν τοῦ ἀντισυνταγματάρχου ἤτοι δραχ. 430 κατὰ μῆνα ἐντόκως μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως, καὶ ἀπὸ τοῦ 1853 μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀποκτᾶται ὁ ἀνώτερος ὅρος τῆς συντάξεως τὸν μισθὸν τοῦ συνταγματάρχου ἤτοι δραχ. 530 κατὰ μῆνα ἐντόκως μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως. Β'. ὅτι ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἤθελεν εὕρει κτλ. . . . . .

Ἐπιβοηθητικῶς δὲ ἐπάγει ὅρκον εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου, ἂν ἀρνηθῇ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους· ὅτι ἔγραψε τὴν περὶ παραιτήσεως πρότασίν του εἰς Ὀδησσὸν οὐχὶ ἐξ ἀνάγκης καὶ διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ λειποτάκτης, ἀλλὰ μὲ θέλησιν ἐλευθέραν καὶ μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς ἄλλα ὠφελιμώτερα ἔργα· ὅτι εἶχε καὶ τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ἱκανότητα ν' ἀπολαύσῃ, ὡς ἰδιώτης, ὅ,τι διὰ τῆς παραιτήσεως ἤθελεν ἀπολέσει, ὅτι δὲν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἢ Ὀκτώβριον τοῦ 1833, ὅτε τῷ ἐχορηγήθησαν τὰ χρηματικὰ μέσα, καὶ ἐπείσθη, ὅτι δὲν τρέχει οὐδένα κίνδυνον, ὅτι καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως τὸν μῆνα Ὀκτώβριον (ἢ κατ' ἄλλον μῆνα) τοῦ ἔτους 1833 παρουσιασθεὶς εἰς τὰς στρατιωτικὰς

ἀρχὰς ἐδικαιολόγησε τὴν πρότασιν τῆς παραιτήσεως, οὐδὲ ἀνεκάλεσε ταύτην, ζητήσας νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ νέον μητρῷον, καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ ἔργα τῆς ὑπηρεσίας· ὅτι τότε ὁ στρατηγὸς Ε.... δὲν τὸν προέτρεψε νὰ ζητήσῃ πόρον ζωῆς εἰς τὰ ξένα, καὶ τῷ ἐγνωστοποίησε μάλιστα, εἴτε αὐτὸς, εἴτε ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς, τὴν ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς ἐπισημείωσιν τῆς Ἀντιβασιλείας διὰ τοῦ νομίμου τρόπου, τοὐτέστιν ἐπισήμως καὶ ἐγγράφως, ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ταύτην ἀπάντησιν δὲν ἐφρόντισε νὰ προσποριθῇ τὰ ἀναγκαῖα χρηματικὰ μέσα ἔχων ἀμάξας φορτηγὰς εἰς τὰς Ἀθήνας, εἶτα δὲ ῥάπτων μετὰ τῆς οἰκογενείας του φορέματα τοῦ στρατοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐκδίδων ἐφημερίδα στρατιωτικὴν, καὶ ἐπὶ τέλους, ὅτι ἑκουσίως καὶ μὲ ἐλευθέραν θέλησιν καὶ ἔχων τὴν ἀπαιτουμένην ἱκανότητα ἐζήτησε νὰ τῷ χορηγηθῇ ἡ τοῦ δικηγόρου ἄδεια· ὅτι ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως καὶ μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς αἰτήσεώς του περὶ θεραπείας δὲν ἐζήτει καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως μὲ ἀναφορὰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν στρατιωτικῶν του δικαιωμάτων καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τοῦ σκληροῦ τούτου ἀδικήματος· ἰδίως ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 33 ἀναφορά του δὲν ἐδόθη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλέως· ὅτι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Σ..... καὶ τοι ἀρνούμενος τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων του, δὲν ἀνέφερεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ Βασιλέως, ὅτι ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῆς ἐπανόδου του ἐζήτει τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων του· καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἔχει, οὐδὲ ἦτον ἄξιος νὰ ἔχῃ κατ' ἐκλογὴν τῆς Κυβερνήσεως, τὸν βαθμὸν τοῦ Συνταγματάρχου, οὐδὲ ἤθελε τεθεῖ εἰς ἐνέργειαν μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ταγματάρχου, τὸν ὁποῖον εἶχε κατὰ τὸ ἔτος 1833 καὶ τέλος ὅτι ὁ βαθμὸς τοῦ ἐπιλοχαγοῦ (major) δὲν ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸν τοῦ Ταγματάρχου· καὶ ὅτι ὁ ἐπιθεωρητὴς τοῦ Στρατοῦ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1102 τῆς 7[19 Φεβρουαρίου 1834 καὶ 1013 τῆς 10[22 Μαΐου 1835 ἀναφορῶν δὲν ἀνέφερεν, ὅτι εἶναι δικαιωματικῶς ἀξιωματικὸς, καί τοι λειποτακτήσας, ἀποκατασταθεὶς δυνάμει τῆς ἀμνηστείας, καὶ ὅτι πρέπει νὰ τεθῇ εἰς τοὺς ἐκτὸς ἐνεργείας ἐνόψῳ δὲν λάβῃ τὴν ἄφεσίν του· ἄλλως νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν (τὸν Κ. Ἀξελὸν) ὁ ὅρκος ἐφ' ὅλων τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν· ν' ἀπορριφθῇ πᾶσα ἄλλη πρότασις τοῦ δημοσίου καὶ νὰ τῷ ἐπιδικασθῶσι τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ἀμφοτέρων τῶν βαθμῶν· ἀρνεῖται δὲ καὶ δὲν ἀνεγνώρισεν οὐδένα τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ δημοσίου.

Ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς ταύτης τὸ Πρωτοδικεῖον, δικάσαν κατ' ἀντιμωλίαν τῶν διαδίκων, ἐξέδοτο τὴν ὑπ' ἀριθ. 623 (1859) ἀπόφασίν του, δι' ἧς ἀπέῤῥιψε τὴν περὶ μισθοδοσίας καὶ τὴν δυνάμει τοῦ Νόμου τοῦ 1825 περὶ συντάξεως αἴτησιν· ἀπέῤῥιψε τὰς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις, ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθείσας· ἀναβαλὸν δὲ τὴν ἐπὶ τῆς περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τὸν Νόμον τοῦ 1834 αἰτήσεως καὶ τὴν περὶ τῶν ἐξόδων ὁριστικὴν ἀπόφασίν του, ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐνάγοντα νὰ προσαγάγῃ ἐνώπιόν του ἐντὸς τριακονθημέρου προθεσμίας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς του τὴν κτλ.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐξεκάλεσεν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου τούτου ὁ Κωνσταντῖνος Ἀξελὸς διὰ τοῦ ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1859 ἐφετηρίου ἐγγράφου του, ἐξαιτούμενος, διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ καὶ τοὺς ἐν τῇ ἀγωγῇ του λόγους, τὴν μεταῤῥύθμισίν της διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ γενῇ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του καὶ αἱ πρωτοδίκως ὑποβληθεῖσαι προτάσεις του, καὶ νὰ θεωρηθῇ περιττὴ ἡ διαταχθεῖσα ἀπόδειξις.

Οὕτως εἰσήχθη ἡ προκειμένη ὑπόθεσις εἰς τὸ ἀκροατήριον κατὰ τὴν προμνησθεῖσαν συνεδρίασιν πρὸς συζήτησιν, καθ' ἣν τὸ δικαστήριον ἄκουσαν τοὺς πληρεξουσίους τῶν διαδίκων ἀναγνόντας τὰς ἐγγράφους προτάσεις των, δ' ὧν ἠτήσαντο.

Ὁ μὲν Κ. Ἀξελὸς μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του τὴν παραδοχὴν τῆς ἐφέσεώς του· τὴν μεταῤῥύθμισιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ν' ἀποφανθῇ τὸ Δικαστήριον, ὅτι δὲν ἀπώλεσε τὸν Στρατιωτικὸν βαθμόν του, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τῷ πληρώσῃ 1ον) τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἐν διαθεσιμότητι Ταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ ἐκ δραχ. 140 κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ 1833 μέχρι τῆς 1ης Ἰαννουαρίου τοῦ 1854 ἐντόκως ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως μέχρις ἐξοφλήσεως· 2ον) τὴν σύνταξιν τοῦ Ταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ καὶ τὸν μέγιστον ὅρον ταύτης ἤτοι δραχμὰς 160 κατὰ μῆνα ἀπὸ τοῦ Ἰαννουαρίου τοῦ 1854 καὶ ἰσοβίως νὰ δίδῃ ταύτην, ἐντόκως δὲ ἀπὸ τῆς καθυστερήσεως ἑκάστης δόσεως μέχρις ἐξοφλήσεως· καὶ 3ον) δραχ. 25,000 δι' ἀποζημίωσιν ἐντόκως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως κτλ. . . . . .

. . . . . .

Οἱ δὲ τοῦ Δημοσίου, ἀρνούμενοι ἐν γένει τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Κ.

Ἀξελοῦ, τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐφέσεως, τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

Ἀκοῦσαν τὴν προφορικὴν τῶν ἀνωτέρω προτάσεων ἀνάπτυξιν καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Εἰσαγγελεύοντος·

Διελθὸν τὴν δικογραφίαν καὶ σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον·

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον δὲν ἀρνεῖται εἰδικῶς, ἀποδεικνύεται δὲ ἄλλως ἀπὸ τὰ συνημμένα ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ ἰδίως ἔκ τε τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5191 τῆς 17 Φεβρουαρίου 1832 ἐγγράφου τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας, καὶ τῆς κατὰ τὴν 17 Ὀκτωβρίου 1834 ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἐπικυρωθείσης καταστάσεως τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι διετέλει οὗτος πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀξιωματικὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἔχων ἔκτοτε τὸν τοῦ Ἐπιλοχαγοῦ τοῦ Πεζικοῦ (Capitaine major) βαθμὸν, ὅστις, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, καθ' οὗ τὸ δημόσιον οὐδεμίαν ὡρισμένην εἰδικὴν ἀντίρρησιν ἐπήνεγκεν, ἀντιστοιχεῖ σήμερον μὲ τὸν τοῦ ταγματάρχου,

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀπὸ 4|16 Μαρτίου 1833 ἐξ Ὀδησσοῦ πρὸς τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα ἀναφορᾶς τοῦ ἐνάγοντος προκύπτει μὲν, ὅτι οὗτος ἐξητήσατο τὴν ἀπὸ τοῦ Στρατιωτικοῦ ἄφεσίν του, καὶ ὑπάρχει ἀληθῶς ἐπὶ τοῦ ἀγγράφου τῆς ἀναφορᾶς ταύτης ἡ ἀπὸ 2|14 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ παρὰ τῶν μελῶν τῆς ἀντιβασιλείας ὑπογεγραμμένη σημείωσις πρὸς τὴν Γραμματείαν τῶν Στρατιωτικῶν, διὰ νὰ χορηγήσῃ τὴν αἰτουμένην ἄφεσιν, ἀλλ' ἡ ἐπισημείωσις αὕτη, ὡς ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως του ἐκτεθέντας νομίμους λόγους παρεδέχθη, (1) δὲν εἶναι

(1) Ἰδοὺ αἱ σκέψεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ δὲν θεωρεῖται παρηγημένος ὁ ἐνάγων τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, τοῦ Βασιλέως μὴ παραδεχθέντος τὴν ἀπὸ 7(19 Μαρτίου 1833 παραίτησίν του. Ἡ δὲ ἐπὶ τῆς ἀναφορᾶς του ταύτης ἐπισημείωσις τῆς ἀντιβασιλείας πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργεῖον τῆς 2|14 Μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους δὲν εἶναι διάταγμα, διότι κατὰ τὸ Ν ἀρθρ. τοῦ ἀπὸ 3|15 Ἀπριλίου 1833 Νόμου περὶ σχηματισμοῦ τῶν γραμματειῶν (προγενεστέρου ὄντος τῆς ὀφθείσης ἐπισημειώσεως τῆς ἀντιβασιλείας) ὁ ἁρμόδιος γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας εἶναι τὸ μόνον καὶ ἄμεσον ὄργανον τοῦ Βασιλέως, καὶ ἀπαιτεῖται νὰ προσυπογράφηται εἰς πᾶν διάταγμα, ἡ διάταξις δὲ αὕτη εἶναι ἀπόρροια τῆς συμφύτου τῇ Βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἀρχῆς τοῦ ἀνευθύνου τοῦ Βασιλέως, καὶ ἐκούσιος περιορισμὸς, τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόλυτος μοναρχία ἔθεσεν εἰς ἑαυτὴν διὰ νὰ συμβιβάσῃ τὴν ἀρχὴν ταύτην πρὸς τὴν ἄλλην οὐσιώδη ἀρχὴν τοῦ δικαίου, ὅτι διὰ πᾶσαν πρᾶξιν ὀφείλεται εὐ-

Βασιλικὸν διάταγμα, ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Δημοσίου χαρακτηρίζεται· ὅτι δὲ τοιοῦτον Διάταγμα ἀπαιτεῖτο ἔκτοτε πρὸς παραδοχὴν πάσης παραιτήσεως ἀξιωματικοῦ, συνομολογεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ δημοσίου· ἄλλως τε σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ ἀρθρ. 12 τοῦ περὶ σχηματισμοῦ τῶν Γραμματειῶν Νόμου τῆς 3]15 Ἀπριλίου 1833, συνδυαζομένου μὲ τὸν §. ιδ΄. τοῦ ὁρίζοντος τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας δευτέρου ἄρθρου τοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογίαν Νόμου.

Ἐπειδὴ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει, καίτοι παραδεχομένου, ὅτι πρὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν μεταγενεστέρων αὐτοῦ στρατιωτικῶν Νόμων, εἶχε ὁ Βασιλεὺς τὸ δικαίωμα, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 15 §. 2 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 νόμου, νὰ καταστήσῃ ἔκπτωτον τοῦ βαθμοῦ του ἀπομακρύνων ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Β. Στρατοῦ, τὸν καθ' οἱονδήποτε τρόπον παραμελοῦντα τὸ χρέος του ἢ τοὺς νόμους τῆς τιμῆς ἀξιωματικὸν, καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἐξελέγξῃ τὴν τοῦ Βασιλικοῦ τούτου δικαιώματος ἐξάσκησιν, ταῦτα πάντα ἀποβαίνουσιν ἄνευ ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως,—ἀ.) διότι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀντιτάσσεται εἰς τὴν ἀγωγὴν Βασιλικὸν διάταγμα, στηριζόμενον εἰς τὸ προεκτεθὲν δικαίωμα τοῦ Βασιλέως, ὥστε νὰ θεωρηθῇ τὸ δικαστήριον ἀναρμόδιον πρὸς ἐξέλεγξιν αὐτοῦ,—καὶ β΄.) διότι ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος σημείωσις τῆς Ἀντιβασιλείας ὑπὸ χρονολογίαν τῆς 2]14 Μαΐου 1833, ἣν τὸ Δημόσιον ἐπικαλεῖται, χαρακτηρίζον αὐτὴν ὡς Βασιλικὸν Διάταγμα, δὲν εἶναι πραγματικῶς τοιοῦτον, ὡς ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ εἴρηται· οὐδὲ προτείνει τὸ Δημόσιον τὴν ὕπαρξιν ἄλλου τινὸς Β. Διατάγματος, καταστήσαντος τὸν ἐνάγοντα ἔκπτωτον τοῦ Βαθμοῦ του, ἢ παραδεχθέντος τὴν ἄφεσίν του.

Ἐπειδὴ, ἄνευ τοιούτου διατάγματος, μὴ ὑφισταμένης νομίμως, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀντιταχθείσης ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, περιττὴ ἐντελῶς ἀποβαίνει πᾶσα ἔρευνα περὶ τοῦ βασίμου τῶν ἀντιρρήσεων τοῦ Δημοσίου ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τῆς δημοσιεύσεως

θύνη δεικνύουσα διὰ τῆς ἐν τῷ διατάγματι προσυπογραφῆς τὸν ὑπεύθυνον· εἰς δὲ τὴν ῥηθεῖσαν ἐπισημείωσιν δὲν εἶναι προσυπογεγραμμένος ὁ ἁρμόδιος ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας.

καὶ τῆς πρὸς τὸν παραιτηθέντα ἀξιωματικὸν κοινοποιήσεως τοῦ περὶ τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεώς του διατάγματος· ἄλλως τε καὶ ἐπὶ ὑποθέσει, ὅτι κατὰ τοὺς περὶ τούτου ἰσχύοντας τότε παρ' ἡμῖν νόμους, δὲν ἀπητεῖτο ὑποχρεωτικῶς ἡ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἢ διὰ διαταγῆς τοῦ Στρατοῦ δημοσίευσις τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἐν λόγῳ παραιτήσεως, καθίσταται ὅμως ἀπαραίτητος ἡ πρὸς τὸν παραιτηθέντα προσωπικῶς ἐπίσημος κοινοποίησις αὐτῆς, διότι πρὸ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης, ὁ παραιτηθεὶς ὑπάλληλος δὲν δύναται, ἄνευ παραβάσεως τῶν καθηκόντων του, ν' ἀποβάλῃ τὸν δημόσιον αὐτοῦ χαρακτῆρα, καὶ νὰ παραιτήσῃ τὴν δημοσίαν θέσιν του, διαλύων οὕτω μονομερῶς, ἐναντίον τῶν ἀρχῶν τοῦ δικαίου, τὸ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ διορισμοῦ του ὡς ὑπαλλήλου συναφθὲν συνάλλαγμα τῆς μισθώσεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ δημόσιον οὔτε προσήγαγεν, οὔτε ὡς ἐκδοθὲν τοὐλάχιστον ἐπικαλεῖται ὡρισμένον ἐπίσημον ἔγγραφον, ἐμφαῖνον τὴν πρὸν τὸν ἐνάγοντα ἀπαιτουμένην, ὡς εἴρηται κοινοποίησιν τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεώς του, ἔστω καὶ συνεπείᾳ μόνον τῆς προαναφερθείσης ἐπισημειώσεως τῆς ἀντιβασιλείας· ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι ἐκ τῆς ἀπὸ 20 Αὐγούστου (ἁ. 76ρίου) καὶ 9 Ὀκτωβρίου 1834 ὑπὸ στοιχ. β'. καὶ γ'. δύο ἀναφορῶν τοῦ ἐνάγοντος ἐξάγεται δήθεν, ὅτι ἐγκαίρως ἐγένετο γνωστὴ αὐτῷ ἡ τῆς παραιτήσεώς του ἀποδοχὴ, ἐξελέγχεται μὴ βάσιμος, καθόσον ἡ ἐν ταῖς ἀναφοραῖς ταύταις ὁμολογία τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι μετὰ τὴν παραίτησίν του ἐζήτησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν στρατὸν, καὶ τῷ ἐδόθη ἀρνητικὴ ἀπάντησις, δὲν ἐκφράζει ποσῶς, ὅτι περιῆλθε τῷ ὄντι εἰς γνῶσιν αὐτοῦ ἡ τῆς παραιτήσεώς του νόμιμος ἀποδοχὴ, ἀπεναντίας ἐκ τοῦ συνόλου καὶ τοῦ σκοποῦ τῶν ἀναφορῶν τούτων συνάγεται, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐθεώρει ἄδικον τὴν ἄρνησιν τῆς αἰτουμένης ἀναγνωρίσεως τῶν δικαιωμάτων του, μηδόλως οὕτω συνομολογήσας, ἀλλὰ σαφῶς ἀρνηθεὶς οὐχὶ μόνον τὴν πρὸς αὐτὸν κοινοποίησιν, ἀλλὰ τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν πάσης νομίμου ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεώς του· οὐδ' ὑποστηρίζει τὸ ἐναντίον ἡ τῆς πρώτης τῶν ἀναφορῶν ταύτων ἐπιγραφὴ, δι' ἧς ὁ ἐνάγων ἐχαρακτήρισεν ἑαυτὸν, οὐχὶ « πρώην ἀξιωματικὸν, » ὅπως τὸ Δημόσιον ἐξέλαβεν, ἀλλ' « ἀρχαῖον ἀξιωματικὸν» (ancien officier) καθόσον ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ποσῶς, ὅτι ὁ ἐνάγων ἐθεώρει ἑαυτὸν νομίμως ἀπολέσαντα τὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἰδιότητα.

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὰ συνημμένα ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἔγγραφα τῶν πρὸς τὰς ἁρμοδίους ἀρχὰς ἀναφορῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὑπὸ τοῦ Δημοσίου αὐτοῦ προσαχθέντα, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῶν ἐγγράφου ἐνεργείας τῶν ἀρχῶν τούτων, ἰδίως δὲ ἀπὸ τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα ὑπ' ἀρθ. 364 τῆς 13]25 Ἰαννουαρίου 1834 ἔκθεσιν τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐνάγων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυβερνήτου κατὰ τὸ ἔτος 1832 ἀπελθὼν ἐξ ἀνάγκης, ἕνεκα περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, εἰς Ὀδησσὸν, ἐπανῆλθεν ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1833, καὶ προσελθὼν πάραυτα εἰς τὰς ἁρμοδίους ἀρχὰς, ἐζήτησατο ἐπανειλημμένως τὴν εἰς τὸν Βασιλικὸν στρατὸν κατάταξίν του, ἀνακαλέσας οὕτω πρὸ πάσης νομίμου ἀποδοχῆς αὐτῆς τὴν ἐξ Ὀδησσοῦ ὑποβληθεῖσαν περὶ ἀφέσεως αἴτησίν του. Ἀλλ' ἡ ἐπὶτῶν στρατιωτικῶν Γραμματεία, καὶ τοι ὁμολογοῦσα διὰ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐκθέσεώς της τάς τε προλαβούσας στρατιωτικὰς ἐκδουλεύσεις, τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐνάγοντος, πρὸς δὲ καὶ τὸ δικαίωμα, ὅπερ, ἄνευ τῆς ὁριστικῶς δηθεν ἀποδεχθείσης παραιτήσεώς του, ἤθελεν ἔχει οὗτος πρὸς τὴν αἰτουμένην ἐν τῷ βασιλικῷ στρατῷ κατάταξίν του, τῷ ἠρνήθη μολαταῦτα ἐπιμόνως, ἐναντίον τῶν ἐπανειλημμένων αἰτήσεών του, οὐχὶ μόνον τὴν κατάταξιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὡς διατηροῦντος μετὰ τὴν παραίτησίν του τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ βαθμὸν, διὰ μόνον τὸν προεκτεθέντα λόγον τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεώς του· ἀφοῦ δὲ ὁ λόγος οὗτος ἀπεδείχθη ἀνυπόστατος, κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτιολογίας, καὶ δὲν προτείνεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἄλλος τις νόμιμος λόγος ἐκπτώσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ, ἕπεται, ὅτι κατὰ τὴν ἐξ Ὀδησσοῦ ἐπάνοδόν του, ἀνακαλέσας ἐγκαίρως, ὡς εἴρηται, τὴν τῆς παραιτήσεώς του αἴτησιν, διετήρει νομίμως εἰσέτι τὸν εἰρημένον βαθμόν του, ὑπαγόμενος, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 18 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 Νόμου καὶ τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους Β. Διατάγματος, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διαθεσίμων ἢ ἐν ἀργίᾳ εὑρισκομένων ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ πεζικοῦ, ἕνεκα τῆς διαλύσεως τοῦ παλαιοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ σώματος καὶ τῆς μὴ κατατάξεώς του εἰς τὰ βασιλικὰ στρατεύματα. Δυνάμει δὲ τῶν αὐτῶν ἄρθρων, συνδιαζομένων μὲ τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ περὶ μισθοδοσίας τοῦ Στρατοῦ νόμου τῆς 25 Φεβρουαρίου 1833, ἐδικαιοῦτο ν' ἀπολαμβάνῃ

τὸν εἰς τὸν βαθμόν του ἀναλογοῦντα μισθὸν τῶν διαθεσίμων ἀξιωματικῶν.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὰ δικαιώματα ταῦτα δὲν ἀνεγνωρίσθησαν ὑπὸ τῆς διὰ τοῦ 18 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 Νόμου ὁρισθείσης ἐπιτροπῆς, μὴ προσελθόντος ἐνώπιον αὐτῆς τοῦ ἐνάγοντος, δὲν ὑποστηρίζει τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου ἔνστασιν οὐδ' ἀποκρούει κατ' οὐσίαν τὴν ἀγωγὴν ἀ.) διότι ἡ λύσις τοῦ ἀμφισβητουμένου ζητήματος τῆς ἀποδοχῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἀφ' ἧς κυρίως ἐξήρτηντο τὰ ἐν λόγῳ δικαιώματά του (μηδόλως τῆς νομιμότητος τοῦ διορισμοῦ του ἀμφισβητηθείσης, ἀλλὰ ῥητῶς μάλιστα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 364 ἐκθέσεως τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν γραμματείας, καὶ τῆς προσκτηθείσης ἐπικυρώσεως τῆς καταστάσεως τῶν ἐκδουλευσάντων του ἀναγνωρισθείσης) δὲν ὑπάγεται κατὰ τὸν εἰρημένον νόμον εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς δι' αὐτοῦ ὁρισθείσης ἐπιτροπῆς, ἔργον ἐχούσης ἁπλῶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ δικαιώματα τῶν διαθεσίμων ἀξιωματικῶν ἐπὶ μόνῃ τῇ βάσει τῶν διπλωμάτων καὶ ψηφισμάτων τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν, καὶ νὰ καθυποβάλῃ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἀναφοράν της· β.) διότι οὐδεμία τοῦ εἰρημένου νόμου διάταξις ὥρισε τὴν ἐξέλεγξιν ταύτην ἐντὸς ὡρισμένης τινὸς προθεσμίας, ἐπὶ ποινῇ ἀπαραδέκτου πάσης μεταγενεστέρας ἀπαιτήσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ὅπως τὸ 2 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 13|25 Μαρτίου 1833 Β διατάγματος διέλαβεν ὡς πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν διαλυθέντων ἀτάκτων στρατευμάτων· γ'.) διότι τὸ Δημόσιον δὲν ἠμφισβήτησεν εἰδικῶς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ὡς ἐκ τῆς δικαιολογουμένης εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπουσίας του δὲν ἠδυνήθη νὰ προσέλθῃ ἐνώπιον τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς, συστηθείσης καὶ διαλυθείσης πρὸ τῆς ἐπανόδου του, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου, μετὰ τὴν διάλυσιν αὐτῆς, ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς, ἐντὸς τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, παρεδέχθη νὰ ἐξελέγξῃ ὁ ἴδιος καὶ ἀνεγνώρισε τοὺς ὑποβληθέντας αὐτῷ τίτλους του, ἐπικυρώσας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐξελέγξεως αὐτῶν τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν κατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν του· διοτι ἄλλως τὴν ἐνώπιον τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς προσέλευσιν τοῦ ἐνάγοντος, ἐὰν ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ὑφίστατο εἰσέτι μετὰ τὴν ἐξ Ὀθησσοῦ ἐπάνοδόν του, κατέστησεν ἀδύνατον ἡ προεκτεθεῖσα ἀπίμονος καὶ ἄνευ νομίμου λόγου ἄρνησις τῆς ἀναγνωρίσεως αὐτοῦ, ὡς

διατηρήσαντος μετὰ τὴν περὶ παραιτήσεως αἴτησίν του τὴν τοῦ στρατιωτικοῦ ἰδιότητα, τῆς ὁποίας ἀμφισβητουμένης, ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιληφθῇ, ὡς εἴρηται, τῆς ἐξετάσεως τῶν δικαιωμάτων του· καὶ γ.) διότι ἀνεξαρτήτως τῶν προεκτεθέντων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ προαναφερθέντος 18 ἄρθρου τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 νόμου, συνδιαζομένου μὲ τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ἀπὸ 26 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους Βασιλικοῦ διατάγματος, μηδενὸς ἐπιζημίου ἀποτελέσματος διὰ τὸν ἀξιωματικὸν πηγάζοντος ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐν λόγῳ ἐξελέγξεως, ἔπεται ὅτι καὶ ἄνευ τῆς ἐξελέγξεως ταύτης διετήρει οὗτος τὸν ἄλλως ἀποδεδειγμένον, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, στρατιωτικὸν βαθμόν του καὶ τὰς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσας ἀποδοχάς· ὅτι δὲ οὕτως ἠρμηνεύθη ὁ νόμος καὶ ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν γραμματείας, προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. 364 ἐκθέσεώς της, δι' ἧς δὲν ἠρνήθη διὰ τὴν τῆς ἐξελέγξεως ἔλλειψιν, ἀλλὰ ῥητῶς μάλιστα ἀνεγνώρισε, τὰ τοῦ ἐνάγοντος δικαιώματα ἀντιτάξασα μόνον εἰς ταῦτα τὸν ἀνυπόστατον τῆς παραιτήσεως λόγον· ἄλλως ἀφοῦ ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς εἰρημένης ἐπιτροπῆς ἐνήργησεν ὁ ἴδιος τὴν ἐξέλεγξιν τῶν τίτλων τοῦ ἐνάγοντος, καὶ ἀνεγνώρισεν αὐτοὺς διὰ τῆς ἀπὸ 17 Ὀκτωμβρίου 1834 ἐπικυρώσεως τῆς καταστάσεως τῶν ὑπηρεσιῶν του, κατὰ δὲ τῆς νομιμότητος τῆς πράξεως ταύτης οὐδεμίαν ὡρισμένην εἰδικὴν ἀντίρρησιν ἐπήνεγκε τὸ δημόσιον, ἔπεται ὅτι ἀνεπληρώθη οὕτω νομίμως ἡ ἔλλειψις τῆς ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐξελέγξεως.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ἡ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν γραμματεία ἄνευ νομίμου λόγου ἠρνήθη ἐναντίον τῶν προεκτεθεισῶν ἐπανειλημμένων αἰτήσεων τοῦ ἐνάγοντος τὴν εἰς τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα κατάταξιν αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἄκων ὁ ἐνάγων ἀπεκλείσθη ἔκτοτε τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, ἡ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἔλλειψις πάσης τοιαύτης ὑπηρησίας αὐτοῦ δὲν ἐμφαίνει ποσῶς, ὅτι παρεδέχθη οὗτος νὰ μὴν ἀποτελῇ μέρος τοῦ στρατοῦ, ὡς τὸ δημόσιον διατείνεται· οὐδὲ δύναται νὰ ἐξαχθῇ εὐλόγως τοιαύτη τις συναίνεσις τοῦ ἐνάγοντος ἐκ τοῦ ὅτι μετήρχετο οὗτος, καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὸ τοῦ δικηγόρου ἐπάγγελμα, διορισθεὶς τοιοῦτος διὰ Β. Διατάγματος, κατ' αἴτησίν του ἐκδοθέντος, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἰσχυρισμόν του, ὅνπερ εἰδικῶς δὲν ἀντέκρουσε τὸ δημόσιον, μέχρι τῆς ἀγωγῆς του δὲν

ἔπαυσε πώποτε ἀπαιτῶν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν στρατιωτικῶν δικαιωμάτων του, εἰς δὲ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος κατέφυγε προφανῶς, οὐχὶ ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως, ὅπως ἐν καιρῷ εἰρήνης παραιτήσῃ ἀντὶ τοῦ ἐπαγγέλματος· τούτου ἀνώτερον στρατιωτικὸν βαθμὸν, διὰ πολυετῶν ἀγώνων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως καὶ μὲ τὸν ὑπὸ τοῦ στρατιώτου ἐν καιρῷ πολέμου καταφρονούμενον κίνδυνον ἱεραρχικῶς ἀποκτηθέντα, ὡς ἡ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσα κατάστασις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐνάγοντος βεβαιοῖ, ἀλλὰ πιεζόμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης μετὰ τὴν προεκτεθεῖσαν ἄρνησιν τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν στρατιωτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων, ἐξ ἧς στερηθεὶς τοῦ ἐκ τῶν στρατιωτικῶν ἀποδοχῶν του πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας του πόρον, περιῆλθεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμηχανίαν, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἡμιεπισήμου, καὶ μηδόλως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου προσβληθέντος, ἐγγράφου τοῦ Γραμματέως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπὸ χρονολογίαν τῆς 18 Δεκεμβρίου 1834 ἄνευ ἐπιρρήσεως δὲ ἀποβαίνει ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ παρατήρησις, ὅτι καθίσταται ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἡ τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ἐξάσκησις, ἀφοῦ πρὸ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ὁ ἐνάγων ἀπεκλείσθη ἅπαξ, ὡς εἴρηται, πάσης στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, καὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἀπέκειτο νὰ προλάβῃ καὶ καταπαύσῃ τὴν ἐν λόγῳ ἀνωμαλίαν, παραδεχομένη τὰς δικαίας αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος περὶ ἀναγνωρίσεως τοῦ στρατιωτικοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ καὶ τῆς εἰς τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα κατατάξεώς του· ὅτι δ' ἄλλως δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ εἰς πολιτικὴν ὑπηρεσίαν οἱ ἔχοντες στρατιωτικὸν βαθμὸν, προκύπτει ἐκ τῶν ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ ἐνάγοντος ὡρισμένων, καὶ μηδόλως ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀμφισβητηθέντων, παραδειγμάτων τοῦ εἰς πολιτικὰς θέσεις διορισμοῦ τῶν ἀνεγνωρισμένων ἀξιωματικῶν Β. καὶ Γ.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ διὰ τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑποβληθεισῶν προτάσεών του ὁ ἐνάγων ἐτροποποίησε τὴν πρώτην ἐν τῇ ἀγωγῇ αἴτησίν του, μὴ ἀπαιτῶν πλέον τὸν τῆς ἐνεργείας, ἀλλὰ τὸν τῆς διαθεσιμότητος ἢ ἀργίας μισθὸν, ἀνίσχυρος καθίσταται πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ὁ λόγος τῆς προσβαλομένης ἀποφάσεως, ὅτι ἀπὸ τῆς παραιτήσεώς του δὲν ὑπηρέτησεν, οὐδ' ἐζημιώθη ἐκ τούτου ὁ ἐνάγων, δικηγόρος γενόμενος καὶ τὰς ἐκ τοῦ ἔργου

τούτου ὠφελείας ποριζόμενος, καθόσον πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ μὴ ἐν ἐνεργείᾳ μισθοῦ δὲν ἀπητεῖτο κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθ. 18 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 Β. Διατάγματος) παροχὴ τῆς ὑπηρεσίας ἐκ μέρους τοῦ διαθεσίμου ἀξιωματικοῦ, ἡ ζημία τις αὐτοῦ ἐκ τῆς ἐν ἀργίᾳ καταστάσεώς του, ἀλλ' ἤρκουν προλαβοῦσαι ἐκδουλεύσεις, ὁποίας ἀποδεδειγμένως προσήνεγκεν ὁ ἐνάγων ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ τακτικοῦ Στρατοῦ, κατὰ τε τὴν ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς παρούσης μνημονευθεῖσαν κατάστασιν τῶν ὑπηρεσιῶν του, καὶ τὴν προσαναφερθεῖσαν ὑπ' ἀριθ. 364 ἔκθεσιν τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας. Ἡ δὲ ἀπουσία του εἰς Ὀδησσὸν, προελθοῦσα ὡς εἴρηται, ἐκ περιστάσεων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, καὶ μὴ ἐπενεγκοῦσα τὴν ἐκ τοῦ βαθμοῦ του ἔκπτωσιν, ἢ τὴν καταδίωξίν του ὡς λειποτάκτου, δὲν ἀποκρούει τὴν προκειμένην ἀπαίτησιν τοῦ μισθοῦ τῆς διαθεσιμότητος ἢ ἀργίας, εἰμὴ ἐφ' ὅσον χρόνον διήρκεσεν ἡ ἀπουσία του, ἤγουν μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1833, ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσῆλθε, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἐνώπιον τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν, καὶ ἀπήτησε τὴν τῶν δικαιωμάτων του ἀναγνώρισιν.

Ἐπειδὴ ἑπομένως νόμιμος καὶ παραδεκτὴ καθίσταται ἡ ἐν λόγῳ ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος ὡς πρὸς τὸν ἀπὸ ἀ. Νοεμβρίου 1833, ἕνεκα τῆς προεκτεθείσης παραγνωρίσεως τῶν στρατιωτικῶν δικαιωμάτων του, καθυστεροῦντα μισθὸν τῆς διαθεσιμότητος ἢ ἀργίας αὐτοῦ ὡς Ταγματάρχου τοῦ Πεζικοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ μηνιαῖος οὗτος μισθὸς συνίσταται κατὰ μὲν τὸ 6'. παράρτημα τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 περὶ σχηματισμοῦ τοῦ Στρατοῦ Β. Διατάγματος, ἰδίως δὲ κατὰ τὸν αὐτόθι προσηρτημένον πίνακα συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθρ. 6 τοῦ αὐτοῦ παραρτήματος εἰς δραχ. ἑβδομήκοντα πέντε ὡς μισθὸν τοῦ βαθμοῦ, καὶ δραχ. ἑξήκοντα δι' ἐνοίκιον, ἤτοι τὸ ὅλον κατὰ μῆνα εἰς δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα πέντε· ἀπὸ δὲ τοῦ Μαρτίου 1851 κατὰ τὸν ἀπὸ 7 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους Νόμον περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ, ἰδίως δὲ κατὰ τὸν πρῶτον παράγραφον τοῦ 16 ἄρθρου αὐτοῦ ἀφορῶντα τοὺς ἐν ἀργίᾳ, ἕνεκα διαλύσεως τοῦ σώματός των ἀξιωματικοὺς, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὁποίων ὑπάγεται, δυνάμει τῶν ἄρθρων 4. 5 καὶ 20 τοῦ αὐτοῦ νόμου, ὁ ἐνάγων ὡς διαθέσιμος, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἕνεκα τῆς μὴ καταπάξεως αὐτοῦ εἰς τὸν μετὰ τὴν διάλυσιν

τοῦ σώματός του σχηματισθέντα νέον στρατὸν) εἰς τὸ ἥμισυ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀποδοχῶν τοῦ Ταγματάρχου, ἀφαιρουμένου παντὸς ἐπιμισθίου καὶ πάσης ἀποζημιώσεως,, ἤγουν εἰς δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα κατὰ μῆνα, ὅσα φέρει τὸ ἥμισυ τοῦ ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος πίνακος ὁριζομένου ὁλικοῦ μηνιαίου μισθοῦ του· τελευταῖον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1853, κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθ. ΣΛΘ. τῆς 22 Ἰουλίου 1853 Νόμον καὶ τὸν προτηρτημένον αὐτόθι πίνακα, ἰσχύοντα μέχρι τῆς ά.) Ἰανουαρίου 1854 (ἐποχῆς, εἰς ἣν περιώρισεν ὁ ἐνάγων τὴν τοῦ μισθοῦ του ἀπαίτησιν, ὡς ἀποκτήσας τὸ τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τῆς συντάξεως δικαίωμα) εἰς δραχμὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα κατὰ μῆνα.

Ἐπειδὴ ὅμως περιορίσαντος τοῦ ἀνάγοντος διὰ τῶν προτάσεών του τὴν τοῦ ὀφειλομένου αὐτῷ μισθοῦ ἀπαίτησιν εἰς δραχ. 140 κατὰ μῆνα, δὲν δύναται νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ, δυνάμει τοῦ προαναφερθέντος νόμου τῆς 7 Μαρτίου 1851, ποσὸν ἀνώτερον τοῦ ζητηθέντος· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ ταύτῃ καὶ τῶν ἐν τῇ προηγουμένῃ σκέψει ἐκτεθέντων, ὁ ἐν λόγῳ μισθὸς τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τῆς πρώτης Νοεμβρίου 1833 μέχρι τέλους Δεκεμβρίου 1853 φέρει ὁλικῶς δραχμὰς τριάκοντα δύο χιλιάδας ὀκτακοσίας τριάκοντα πέντε (32,835).

Ἐπειδὴ τόκος ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τούτου δὲν ὀφείλεται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς (30 Ἰανουαρίου 1859) καθόσον ἕκτοτε μόνον κατέστη τοῦτο ὑπερήμερον (ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικονομίας.)

Ἐπειδὴ ἡ περὶ συντάξεως, εἰς τὸν νόμον τοῦ ἔτους 1852 στηριζομένη, ἀπαίτησις τοῦ ἐνάγοντος δὲν ὑπεβλήθη Πρωτοδίκως διὰ τῆς ἀγωγῆς, οὐδεμίαν περὶ αὐτῆς αἴτησιν διαλαμβανούσης· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει καθίσταται ἀπαράδεκτος ὡς πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην ἡ προκειμένη ἔφεσις, δι' ἔλλειψιν τῆς ἀπαιτουμένης προδικασίας (ἄρθρ. 745 καὶ ἑπομ. τῆς Πολ. Δικονομίας).

Ἐπειδὴ ἀπορριπτομένης τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ἁπλῶς ὡς ἀπαραδέκτου κατὰ τύπους εἰς τὴν προκειμένην δίκην, καὶ οὐχὶ ὡς ἀνυποστάτου κατ' οὐσίαν, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἐπιβοηθητικὴ ἀπαίτησις περὶ συντάξεως δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1825.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς πρώτης ἀπαιτήσεως ἐκτεθέντων, καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 364 ἐκθέσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Ὑπουργοῦ, δι' ἧς βεβαιοῦται ῥητῶς, ὅτι ὁ ἐνάγων, ἄνευ τοῦ λόγου τῆς παραι-

τήσεώς του, διὰ τὰς προλαβούσας ὑπηρεσίας αὐτοῦ ὡς ἀξιωματικοῦ τοῦ Πεζικοῦ, ὡς ἐπιθεωρητοῦ τῆς Κεντρικῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ ὡς εἰσηγητοῦ παρὰ τοῖς Στρατοδίκαις, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὰς ἱκανὰς γνώσεις καὶ τὴν ἐπιμέλειαν, ἃς ἀνέπτυξε περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ἤθελεν ἔχει τὸ δικαίωμα, οὐχὶ μόνον τῆς μεταξὺ τῶν διαθεσίμων ἀξιωματικῶν τοῦ πρώην τακτικοῦ σώματος κατατάξεώς του ἀλλὰ καὶ τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Στρατοδικείου ἢ τῆς Γραμμῆς ἐπανόδου του, ἐκ τούτων ὅλων, συνδιαζομένων μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 16 τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 καὶ 10 τοῦ ἀπὸ 3[15 Ὀκτωμβρίου 1834 Β. Διαταγμάτων περὶ τῶν προσόντων τῆς τε ἱκανότητος καὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς τῶν ἀξιωματικῶν, καθίσταται μὲν πιθανὸν, ὅτι ἀνυποστάτου ὄντος τοῦ τῆς παραιτήσεως λόγου, ὅτι ὁ ἐνάγων ζητήσας ἐπανειλημμένως τὴν εἰς τὰ βασιλικὰ στρατεύματα κατάταξίν του, ἤθελε τεθῇ ἔκτοτε εἰς ἐνέργειαν, προβιβαζόμενος ἐν καιρῷ ἀναλόγως τῆς ἀρχαιότητός του. Καθόσον ὅμως ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ἀπόκειται εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, διαφεύγουσα τὴν τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἁρμοδιότητα, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ κεκτημένον ἄνευ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τὸ δικαίωμα, ἐφ' οὗ ὁ ἐνάγων στηρίζει τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἔνεκα τοῦ μὴ διορισμοῦ του εἰς ἐνέργειαν καὶ τοῦ μὴ προβιβασμοῦ του ἀπαίτησιν· ὥστε ὀρθῶς ἀπερρίφθη αὕτη.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐπίσης τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τοὺς ἐν τῇ προσβαλλαμένῃ ἀποφάσει του ἐκτεθέντας λόγους ἀπέρριψε τὴν περὶ ἀποζημιώσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ΙΑ. ψηφίσματος τῆς ἐν Τροιζῆνι συνελεύσεως ἀπαίτησιν.

Ἐπειδὴ μὴ ἐκκαλέσσαντος τοῦ δημοσίου τὴν Πρωτόδικον ἀπόφασιν ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ νόμου τῆς 20 Μαΐου 1834 στηριχθεῖσαν ἀπαίτησιν, καὶ ἀποσύραντος μάλιστα τοῦ ἐνάγοντος διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου προτάσεών του τὴν ἀπαίτησιν ταύτην, ἄνευ ἐπιρροῆς ἀποβαίνουσιν αἱ κατ' αὐτῆς ἀντιρρήσεις τοῦ δημοσίου.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

ά.) Νομολ. Ἀρ. Πάγου. 1) Παραδεκτὸν τῆς ἐφέσεως κοινοποιουμένης μόνον εἴς τινας τῶν ἐναγομένων. 2) Ἐπιδοτήρια. 3) Ἐπιρροὴ τῆς καταδικαστ. ποιν. ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὴν πολ. δίκην ἀποδεικτικὴν δύναμιν τῆς ὑπαιτιότητος τοῦ καταδικασθέντος. 3) Σχέσις τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων πρὸς ἐμπορικὴν ὑπόθεσιν. 4) Ἐπιρροὴ τῆς παρεμβάσεως ἐπὶ τοῦ ἐκκλητοῦ τῆς κυρίας ὑποθέσεως. 5) Ὑποχρέωσις τοῦ ὀφειλέτου εἰς πληρωμὴν τόκου τῆς εἰς χεῖρας τοῦ κατασχετηθείσης ὀφειλῆς. 6) Ἀκυρότης ἐκθέσεως συγγ. συμβουλίου, δι' ἣν ἐλλείψει δεν Γρτια.

β'.) Νομολογ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν πολιτικὸ. 1) Ἐπιτροπεία. 2) Προσωρινὴ ἐκτέλεσις παρεμπιπτουσῶν ἐμπορ. ἀποφάσεων. (3 Παραίτησις κληρονομίας. Ποινικὴ. 4) Ἑρμηνεία τοῦ § 1 τοῦ ἀρθ. 208 τῆς Ποιν. Δικονομίας.

γ'. Νομολ. ἀμφ. τῶν Ἐφετείων. Συνέχεια φυλ. ΛΖ'. Ἀνακοπὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν. Εἰδοποίησις νεοεκδοθέντος Γαλλικοῦ λεξικοῦ τετρατόμου ὑπὸ Κ Βαρδάτη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

1) Ὁ ἐνάγων δύναται νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου ὡς πρὸς ἕνα τῶν πολλῶν ἐναγομένων ἀποδεχθεὶς τὴν ἀπόφασιν ὡς πρὸς αὐτὸν, καὶ νὰ κάμῃ ἔφεσιν ὡς πρὸς τοὺς

λοιπούς ; Ναί. — Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 200. π. ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 751 τοῦ 1857 ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Πρωτοδικῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 737, 740, 748, 749, ἀριθ. 2 καὶ 778 τῆς Πολ. Δικ. πᾶς διάδικος δύναται νὰ ἐκκαλέσῃ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας ὁριστικὰς ἀποφάσεις, τὸ δὲ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἡ γενομένη ἔφεσις εἶναι κατὰ τύπον δεκτὴ καὶ βάσιμος κατὰ τὴν οὐσίαν· τὸ δ' ἐν Τριπόλει Πρωτοδικεῖον, ὡς Ἐφετεῖον δικάσαν, ἀπέῤῥιψε διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του τὴν κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 124 τοῦ 1857 ἀποφάσεως τοῦ ἐκεῖσε Εἰρηνοδικείου ἔφεσιν τοῦ Κωνστ. Σχινᾶ κατὰ τοῦ ἀντιδίκου του Ἰωαν. Γιαννήσαρλη, μόνον ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀπέτεινε τὴν ἔφεσίν του καὶ κατὰ τοῦ Δημοσίου, τοῦτ' ἐστι παρέβιάσαν τὰς εἰρημένας περὶ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἐφέσεως μέσου οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. ἐπέβαλεν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ὑποχρέωσιν, ἣν δὲν τῷ ἐπιβάλλει ὁ νόμος, καθότι ἂν καὶ ὁ ἐνάγων ἐνήγαγε τόν τε Γιαννήσαρλην καὶ τὸ Δημόσιον, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι, κηρυχθείσης ἀκύρου τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου κλητεύσεως, ὁ ἐνάγων δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὡς ὀρθὴν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου, καθόσον ἀφορᾷ τὸ Δημόσιον, καὶ νὰ τὴν ἐκκαλέσῃ καθόσον ἀφορᾷ τὸν Γιαννήσαρλην, καὶ μάλιστα ἀφοῦ ἡ κυρία τῆς ἀγωγῆς αἴτησις ἀπετείνετο κατὰ τοῦ τελευταίου, τὸ δὲ Δημόσιον μόνον ἐπιβοηθητικῶς ἐνήγετο.

---

2) ά. Ἐπιδοτήριον δικαστικῶν ἐγγράφων γεγραμμένον ἐπὶ ἁπλοῦ χάρτου, λογίζεται ἄκυρον ; —Οὐχί.

β'. Ἀποφανθέντος τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς κολάσιμον τινὰ πρᾶξιν, ἐπιτρέπεται εἰς τοῦτον, ὅταν ἐναχθῇ πολιτικῶς, ν' ἀποδείξῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπαιτιότητος αὐτοῦ εἰς τὴν πρᾶξιν δι' ἣν κατεδικάσθη ; —Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 266 π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ά. Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος, καί τοι εἰς ἁπλοῦν χάρτην γραφὲν, δὲν εἶναι ἄκυρον, διότι εἰς οὐ-

δημίαν τῶν κατηγοριῶν τοῦ 39 ἄρθ. ἐδ. 2 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ὑπάγεται,

Ἐπειδὴ, μὴ ἀποδεικνύοντος τοῦ Ἀριστείδου Γιαλίστρα, ὅτι ἀπήλαυε τὰ δικαιώματα τοῦ πένητος, ὅτε ἐγένετο τὸ εἰρημένον ἔγγραφον τοῦ κλητῆρος, καὶ θέλοντος (τοῦ Γιαλίστρα) νὰ κάμῃ χρῆσιν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεώς του, ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ Δικαστήριον νὰ λάβῃ αὐτὸ ὑπ' ὄψιν, νὰ περιβληθῇ τοῦτο μὲ τὸν λευκὸν σφραγιστὸν χάρτην, ὡς ὁρίζουσι τὰ ἄρθ. 10 καὶ 43 τοῦ ἀνωτέρω νόμου.

Ἐπειδὴ, πρὸς οἰκονομίαν χρόνου καὶ δαπάνης, ὁ Ἄρειος Πάγος προβαίνει εἰς τὴν περαιτέρω ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως, ὑποθέτων, ὅτι ὁ Ἀριστείδης Γιαλίστρας κατόπιν θέλει παρουσιάσει τὸ τῆς ἐπιδόσεως τοῦ Ἐφετηρ. ἐγγράφου ἀποδεικτικὸν, περιβεβλημένον μὲ τὸν λευκὸν σφραγιστὸν χάρτην, ὡς καὶ ἐζήτησεν ἐπιβοηθητικῶς νὰ πράξῃ οὕτω.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 224 τοῦ 1854 ἔτους ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικείου, δι' ἧς κατεδικάσθη ὁ Ἀριστ. Γιαλίστρας ὡς ἐξ ἀμελείας ἔνοχος ἀνθρωποκτονίας τῆς Ἑλένης, θυγατρὸς τοῦ Ἀθανασίου Ἰωάννου, δὲν δύναται νὰ παραχθῇ τὸ δεδικασμένον τῆς βάσεως τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς τοῦ τελευταίου, τῆς στηριζομένης εἰς τὴν αὐτὴν αἰτίαν, διότι οὔτε αὐτὸς ὁ Ἀθανάσιος Ἰωάννου ἦτο πολιτικῶς ἐνάγων εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, οὔτε ὁ Ἀριστ. Γιαλίστρας ὡς ἐναγόμενος, τουτέστι δὲν ἦσαν κατ' ἐκείνην τὴν δίκην ὑπὸ τὴν ἰδιότητα ὑπὸ τὴν ὁποίαν παρίστανται· ἆρα δύναται ἤδη νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν ἡ βάσις τῆς ἀγωγῆς ἦναι ἀληθὴς, ἤγουν ἐὰν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ Ἀριστ. Γιαλίστρα συνέβη ἡ ῥηθεῖσα ἀνθρωποκτονία, καθόσον τὸ γεγονὸς τοῦτο δὲν εἶναι ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν τῆς κυρίας δίκης, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς προδικαστικὸν καὶ ἑπομένως ἀμετακλήτως δικασθὲν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ δι' οὓς λόγους δὲν δύναται, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, ἐκ τῆς καταδικαστικῆς ποινικῆς ἀποφάσεως νὰ παραχθῇ κατὰ τοῦ Ἀριστ. Γιαλίστρα δεδικασμένον, διὰ τοὺς αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ δεδικασμένον, ἐὰν αὐτὸς ἠθωοῦτο διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν, κατὰ μείζονα δὲ λόγον δὲν δύναται νὰ παραχθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ δεδικασμένον, ἐὰν τυχὸν διὰ τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ πταισματοδικείου, ὁ ὡς συνένοχος τοῦ Γιαλίστρα συγκαταγορηθεὶς Γ. Βρανᾶς

Ἐπειδὴ ὁ Ἀθ. Ἰωάννου διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἰσχυρίζεται, ὅτι τὴν 28 Ὀκτωβρ. 1852 ὁ Ἀριστ. Γιαλίστρας ἐκφορτώσας ἐνταῦθα τὴν ἄμαξαν, ἣν εἶχε φορτώσει καυσόξυλα, παρημέλησε νὰ ἐπιτηρήσῃ τὸν σύροντα αὐτὴν ἵππον, καὶ, ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης, ὁ ἵππος ἔσυρε βιαίως καὶ ταχέως τὴν ἄμαξαν καὶ ἐφόνευσε τὴν ἑπταετῆ θυγατέρα τοῦ ἐνάγοντος Ἑλένην, ἀρνουμένου δὲ τοῦ Γιαλίστρα, ὅτι αὐτὸς ἐγένετο ὑπαίτιος τῆς ἀνθρωποκτονίας ταύτης, ὁ ἐνάγων ὀφείλει τὸν ἄνω ἰσχυρισμόν του, ἔχοντα ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, ν' ἀποδείξῃ δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων καὶ διὰ μαρτύρων ἀκόμη, καθότι τὸ ἀποδεικτέον γεγονὸς ἀποτελεῖ ἀδίκημα.

---

3) Ἡ ἀκυρότης τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, δι' οὗ τὰ μέρη συνεφώνησαν τὴν ἐκπλήρωσιν ἐμπορικῆς τινὸς ἐπιχειρίσεως, δύναται νὰ ἔχῃ ἐπιῤῥοήν, ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν τῶν συμφωνηθέντων; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 288, π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον παραδεχθὲν ὡς ἀναμφισβήτητον καὶ ὡς φύσεως ἐμπορικῆς τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων γενομένην περὶ ἀγοραπωλησίας δλδίου συμφωνίαν, νομίμως ἀπέῤῥιψε τὴν περὶ τοῦ ἄκυρου αὐτῆς τῆς συμφωνίας, λόγῳ ὅτι δὲν ἐγένετο εἰς διπλοῦν ἔγγραφον, ἔνστασιν τοῦ ἀναιρεσείοντος, διότι εἰς τὰς περὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἀμφοτεροβαρεῖς συμφωνίας, ὡς ἡ προκειμένη, αἱ ὁποῖαι δύνανται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἀποδειχθῶσι καὶ διὰ μαρτύρων, τὸ κῦρος αὐτῶν τῶν συμφωνιῶν, καί τοι γινομένων ἐγγράφως, ἐξήρτηται ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος, ἐὰν ἀληθῶς ὑπῆρξαν αὐταί, καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς διατηρήσεως τῶν ἀπαιτουμένων εἰς τὰ ἔγγραφα τύπων, ὧν ἡ παράλειψις δύναται νὰ βλάψῃ μόνον τὰς εἰς τὰς πολιτικὰς ὑποθέσεις ἀναγομένας συμφωνίας, καθ' ἃς περιπτώσεις τὰ ἔγγραφα ἀπαιτοῦνται πρὸς ἀπόδειξιν.

---

4) Εἰς δίκην περὶ ἀποδόσεως καρπῶν ἀκινήτων, εἰς ἣν παρενέβη τρίτος, ὡς κύριος τοῦ κτήματος, τὸ ἐκκλητὸν ἢ μὴ τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως καγονίζεται κατὰ τὸ μέγεθος

τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐνάγοντος, ἢ κατὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντικειμένου τῆς παρεμβάσεως.—Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 286, π. ε. ἀπόφασις, ἀναιρέσασα τὴν ὑπ' ἀριθ. 17296 π. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φέρουσα·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς παρεμβάσεως αὐτοῦ ἐνώπιον τῶν Πρωτοδικῶν ἠμφισβήτησεν ὁ ἀναιρεσείων τὸ ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, ἧς τοὺς καρποὺς ἐζήτει παρὰ τῶν ἐναγομένων ὁ ἀναιρεσίβλητος, δικαίωμα, καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, στηριχθὲν εἰς τὸ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀνεγνωρίσθη παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του Γ. Σταϊκοπούλου κύριος καὶ κάτοχος τῆς εἰρημένης ἀμπέλου, ἀπέρριψε τὴν παρέμβασιν· ἄρα τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης δὲν ἦτο μόνον τὸ εἰσόδημα τῆς ἀμπέλου, ἀλλὰ παρεμπιπτόντως ὑπεβλήθη καὶ ἡ κυριότης αὐτῆς. Ὥστε τὸ Ἐφετεῖον κατὰ παράβασιν τῶν οὐσιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθ. 13 καὶ 530 τῆς Πολιτ. Δικονομίας ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, πρὸς εὕρεσιν τοῦ ἀνεκκλήτου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, μόνον τὴν ἀξίαν τῶν αἰτουμένων εἰσοδημάτων.

---

5) Ὁ ὀφειλέτης, εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου συντηρητικῶς κατεσχέθη ὑπὸ τρίτου τὸ παρ' αὐτοῦ ὀφειλόμενον χρέος, ἀπαλάσσεται τῆς πληρωμῆς τόκου ἀπὸ τῆς κατασχέσεως; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 246, π. ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16115, ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου δὲν μεταβάλλει τὴν ἰδιότητα καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς κατασχεθείσης ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἁπλῶς ἐμποδίζει τὴν εἰς τὸν δανειστὴν καταβολὴν αὐτῆς μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως τῆς περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως δίκης (Πολ. 919)· ἕνεκα δὲ τούτου αἱ πρὸ τῆς κατασχέσεως τοκοφόροι ἀπαιτήσεις μένουσι καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν τοιαῦται· ἐὰν δὲ ὁ ὀφειλέτης θέλῃ ν' ἀπαλλαχθῇ τῶν τόκων, δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο, καταθέτων ἐπὶ δικαστηρίου τὸ χρέος, διότι ἡ κατάσχεσις δὲν ἀπαγορεύει αὐτῷ πᾶσαν καταβολήν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὸν δανειστὴν καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, ὡς συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ 1039 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικονομίας. Ἄρα τὸ Ἐφε-

τεῖον, τὰ ἐναντία ἀποφηνάμενον, παρεβίασε τὰς περὶ κατασχέσεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ εἶναι κατὰ τοῦτο ἀναιρετέα ἡ ὑπ' ἀριθ. 16115 ἀπόφασίς του.

---

6) Ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν σύνταξιν τῆς περὶ γνωμοδοτήσεως συγγενικοῦ συμβουλίου ἐκθέσεως, ἡ σύμπραξις Δικας. γραμματέως; —Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 289, π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ εἰρηνοδίκης συγκαλῶν συγγενικὸν συμβούλιον, διευθύνων τὴν συζήτησιν αὐτοῦ καὶ συντάσσων περὶ τῆς διασκέψεώς του ἔκθεσιν (ἄρθρ. 652 καὶ 654 τῆς Πολ. Δικ.) ἐνεργεῖ ὡς δικαστικὴ ἀρχὴ, ἐπομένως καὶ εἰς τὴν ποᾶξιν αὐτὴν, ὡς εἰς πᾶσαν ἄλλην ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ γραμματέως (ἄρθ 489 τῆς αὐτῆς Δικ.) ὅστις ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν παρευρίσκετο.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α'.

1) Οὔσης ἀνηλίκου τῆς μητρὸς ἀνήβων ὀρφανῶν, ὁ πάππος αὐτῶν λογίζεται νόμιμος ἐπίτροπος, καὶ δύναται νὰ ἐναχθῇ ὡς τοιοῦτος; —Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17515, π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν νόμον, ἡ μήτηρ προτιμᾶται μὲν ὅλων τῶν ἄλλων συγγενῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ ἀνήβου τέκνου της, δὲν ὑποχρεοῦται ὅμως ν' ἀναλάβῃ αὐτὴν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῆς μεταξὺ τοῦ Μήτρου Κατζανδρῆ, ἀφ' ἑνὸς, καὶ τῆς Καλομοίρας ὡς ἐπιτρόπου τοῦ υἱοῦ της Κωνσταντίνου Μ. Μίχα, ἀφ' ἑτέρου, ὑπαρξάσης δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ὑπ' ἀριθ. 1374 τοῦ ἔτους 1858 ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν καὶ ὑπ' ἀριθ. 16833 ἀπόφασις τοῦ δικα-

στηρίου τούτου (τὴν ὁποίαν παρεδέχθη ὁ Μ. Κατζανδρῆς, βεβαιώσας ὡς ἀναντίῤῥητον τὸ γεγονὸς περὶ οὗ ἐπεβλήθη ὅρκος ἀναπληρωτικὸς εἰς τὴν ῥηθεῖσαν Καλομοῖρα) ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ Καλομοίρα λόγῳ τῆς ἀνηλικιότητός της, οὔτε ἀνέλαβε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ υἱοῦ της, οὔτε ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀναλάβῃ αὐτὴν μετὰ τὴν ἀνηλικιότητά της· ἐπομένως νόμιμος ἐπίτροπος τοῦ ἀνήβου Κωνστ. Μ. Μίχα εἶναι ὁ ἐκ πατρὸς Πάππος τούτου, καθ' ὅσον ἡ δοτὴ ἐπιτροπεία λαμβάνει χώραν, ὅταν ἡ μήτηρ ἀναλάβῃ μὲν τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ τέκνου της, ἀπαλλαγῇ δὲ ταύτης κατόπιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐδέποτε ἡ Καλομοίρα ἀνέλαβε τὴν ἐπιτροπείαν τοῦ υἱοῦ της, εἰς τρόπον ὥστε ἀπ' ἀρχῆς νόμιμος ἐπίτροπος τούτου ἦτον ὁ Πάππος του· ὀρθῶς ἄρα ὁ Μήτρος Κατζανδρῆς ἐνήγαγε τὸν Κων. Μίχα ὡς ἐπίτροπον τοῦ ἀνήβου ἐγγόνου του Κωνς. Μ. Μίχα.

---

2) Αἱ παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις τῶν Ἐμποροδικείων θεωροῦνται ἐκ τοῦ νόμου προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ καὶ τοι μὴ ἀπαγγελθεῖσαι τοιαῦται; —Ναὶ, καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17508, π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀριθ. 735 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἔφεσις κατ' ἀποφάσεων ἐμποροδικῶν δὲν εἶναι ποτὲ ἀναβλητική, ἂν δὲ καὶ προσθέτῃ τὸ ἄρθρον τοῦτο, «κατὰ τὸ ἀκριβέστερον ἐν τῷ ἄρθρῳ 733, ὡρισμένον,» δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ μόνον τὰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις, περὶ ὧν τὸ ἄρθ. 733, διότι ἦτο τότε πάντῃ περιττὸν νὰ ἐπαναληφθῇ καὶ μάλιστα διὰ τῶν γενικῶν τούτων ὅρων, δὲν εἶναι ποτὲ ἀναβλητική.

Ἐπειδὴ διὰ νὰ παραδεχθῇ τὸ ἐναντίον, πρέπει νὰ προϋποτεθῇ, ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ ἀποφάσεων παρεμπιπτουσῶν, εἴτε δυνάμει τοῦ Νόμου εἰς ἄλλας περιπτώσεις, εἴτε δυνάμει διατάξεως τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως· ἀλλ' ἡ προϋπόθεσις αὕτη δὲν εἶναι δυνατὴ ἀ) διότι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς δυνάμει τοῦ Νόμου προσωρινῶς ἐκτελεστὰς ἀποφάσεις, ὁ Νόμος δὲν διέκρινε μεταξὺ προδικαστικῶν καὶ μὴ, (ἄρθρ. 182 τῆς Πολ. Δικονομίας) καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς παρὰ τῶν δικαστηρίων κηρυττομένας τοιαύτας, ἀληθῶς μὲν

τὸ ἄρθρ. 185, Πολ. Δικονομίας ἀναφέρει, ὅτι ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις διατάσσεται ἐν τῇ ὁριστικῇ ἀποφάσει, ἀλλὰ τοῦτο διότι αἱ προπαρασκευαστικαὶ καὶ παρεμπίπτουσαι εἶναι αὐτοδικαίως ἐκτελεσταὶ, καί τοι ὑπαγόμεναι εἰς ἔφεσιν, ὡς τοῦτο διατάσσει τὸ αὐτὸ ἄρθρ. καὶ ἐπομένως δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ γίνῃ λόγος περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, καθότι δὲν ἐπιτρέπεται κατ' αὐτῶν ἔφεσις πρὸ τῆς ὁριστικῆς, μόναν δὲ κατὰ τῶν περὶ ἀποδείξεως κατ' ἐξαίρεσιν ἐπιτρέπεται ἡ ἔφεσις κατὰ τὸ δοκοῦν τῷ Δικαστηρίῳ, ἀλλὰ περὶ τούτων δὲν κάμνει μνείαν τὸ ἄρθρον 185, καὶ τοῦτο, διότι ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν μόνον τὸν κανόνα καὶ οὐχὶ τὴν ἐξαίρεσιν· ὅθεν ὑποκείμεναι αἱ περὶ ἀποδείξεως κατ' ἐξαίρεσιν εἰς ἔφεσιν, ὡς νὰ ἦσαν ὁριστικαὶ, ἐξομοιοῦνται μὲ τὰς ὁριστικὰς ὡς πρὸς τὴν προσωρινὴν ἐκτέλεσιν· γ') διότι, προσέτι τὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα προσδιορίζουσι τήν τε ἀνασταλτικὴν καὶ τὴν μεταβιβαστικὴν δύναμιν τῆς ἐφέσεως καὶ ἀποκλείουσι τὴν πρώτην, ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν διετάχθη ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις, οὐδεμίαν διάκρισιν ποιοῦσιν, ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἦναι παρεμπίπτουσα ἢ ὁριστική· καὶ δ') διότι, τέλος πάντων, ἂν ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις περιωρίζετο εἰς μονὰς τὰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις, ὁ σκοπὸς τοῦ Νομοθέτου ἤθελε ματαιωθῆ εἰς τὰς πλείστας περιστάσεις, διότι συνήθως καθίσταται ἀναγκαῖα πρὸ τῆς ὁριστικῆς ἡ ἔκδοσις παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως περὶ ἀποδείξεως, μὴ ἐπιτρεπομένης δὲ τῆς προσωρινῆς ἐκτελέσεως ταύτης καὶ ἀναστελλομένης τῆς ἐκτελέσεως αὐτῆς διὰ τῆς ἐφέσεως, ἡ ταχεῖα ἐκδίκασις, ἣν ἐσκόπει ὁ νόμος δὲν ἤθελεν ἐπιτευχθῆ, ὥστε διὰ τοὺς λόγους τούτους αἱ παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις, τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἔφεσις πρὸ τῆς ὁριστικῆς, δύνανται νὰ κηρυχθῶσι προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ καὶ, κατὰ συνέπειαν, ἡ ἔφεσίς των δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ὑπάρχει καὶ διὰ τὰς ἀποφάσεις, αἵτινες εἰσὶ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ, καὶ ἂν δὲν διαταχθῇ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις.

Ἐπειδὴ, μὴ ἐχούσης τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ ἀποφάσεως προσωρινῶς ἐκτελεστῆς, ἀνασταλτικὴν δύναμιν, ὁ ὑποχρεούμενος εἴς τι καὶ ἐντὸς προθεσμίας τινὸς, δυνάμει τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ὀφείλει νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὡς ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἔφεσις, ἀδιαφόρως ἂν ὑπῆρχεν ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος καὶ ὑπόκειται εἰς τὰς συνεπείας τῆς μὴ ἐκτελέσεως, ἤγουν εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ ἐκπρόθεσμος, ἡ ὑποχρέωσις δὲ δὲν εἶναι δικαίωμα

τοῦ ὑποχρεουμένου, ἀπεναντίας εἰς αὐτὴν ἀντιστοιχεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ ἑτέρου τῶν διδίκων ὑπὲρ οὗ ὑποχρεώθη, ὁ ὁποῖος ἔχει καὶ συμφέρον καὶ δικαίωμα νὰ μὴ παρατείνεται ἡ ἀπόδειξις καὶ ἐπομένως ἡ ἐκδίκασις τῆς διαφορᾶς, διότι εἰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς ταύτης ἔχουν δικαίωμα ἀμφότεροι οἱ διάδικοι δυνάμει τοῦ δικαστικοῦ συναλλάγματος τοῦ συναφθέντος διὰ τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ἰωάννης Δημόκας ὑπεχρεώθη, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 454 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, νὰ ἀποδείξῃ ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς νομίμου κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, τὸ ποσὸν καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἐν Βώλῳ ὑπὸ τοῦ Λέβμαν διὰ τοῦ Μαργαρίτου ἀγορασθέντων δερμάτων, ἀλλὰ καίτοι κοινοποιηθείσης εἰς αὐτὸν τῆς ἀποφάσεως τὴν 23 Ὀκτωβρίου 1858, κατὰ τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν χρονολογείαν ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως τοῦ κλητῆρος,... ὁ εἰρημένος Δημόκας μόλις τὴν 19 Φεβρουαρίου 1859, ἔκαμε τὴν αἴτησιν περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας, καὶ δὲν ἐξέτασε μάρτυρας, εἰμὴ τὴν 5 Μαρτίου 1859, ὅταν δηλαδὴ εἶχε παρέλθει ἡ προθεσμία τῆς ἀποδείξεως, διότι, ὡς εἴρηται, αἱ ἀποφάσεις τῶν ἐμποροδικῶν εἰσὶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Νόμου προσωρινῶς ἐκτελεσταί, καὶ ἡ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ἐξέτασις δὲν εἶναι δικαίωμα μόνον ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσις, οὐκ' ὀρθῶς ἄρα τὸ ὡς ἐμποροδικεῖον δικάσαν πρωτοδικεῖον διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 139 ἀποφάσεώς του ἐπεξέτεινε τὴν προθεσμίαν ἐπὶ πεντήκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς τελευταίας ἀποφάσεως, καίτοι γενομένης τῆς αἰτήσεως μετὰ παρέλευσιν τῆς προθεσμίας παρὰ τὸ ἄρθ. 198 τῆς πολ δικονομίας, διὰ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 556 παρεδέχθη ὡς ἐγκύρους τὰς καταθέσεις ταύτας καὶ ἔλαβεν αὐτὰς ὑπ' ὄψιν.

3.) Ὁ κληρονόμος προτιθέμενος τὴν ἀποχὴν ἀπὸ τῆς κληρονομίας, ἔχει χρείαν δηλώσεως πρὸς τοῦτο, ὅταν πράγματι ἀπέσχε, μηδόλως ἀναμιχθεὶς εἰς αὐτήν; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17528 π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν,

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν παραίτησις τῆς Μαρίας Χρόλεντζ ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρός της Κωνσταντίνου Λεκιώτου ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, οὐχ

ἧττον δὲν θεωρεῖται ὡς ἔχουσα τόπον κληρονόμου, ἀφοῦ ἀπέχει τῆς κληρονομίας, διότι ὁ νόμος δὲν τὴν ὑποχρεώνει εἰς τοιαύτην δήλωσιν ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐνάγεται ἐν ὀνόματι ἰδίῳ καὶ ἀπέσχε τῆς κληρονομίας (Ν. 12. prim. Πανδ. 11. 1.) δὲν εἶναι ἀνάγκη δηλώσεώς τινος ἐνώπιον τῆς ἀρχῆς περὶ τῆς ἀποχῆς της ἐκ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, καὶ ἀρκεῖ μόνον ὅτι δὲν ἀνεμίχθη Ν. 12. Πανδ. 29. 2. ὅθεν διὰ νὰ θεωρηθῇ ἡ Μαρία Σμόλετζ κληρονόμος τοῦ πατρός της, ἀπαιτεῖται νὰ ἀποδειχθῇ ὑπὸ τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι αὕτη ἢ ἀπελέχθη τὴν κληρονομίαν ἢ ἀνεμίχθη εἰς αὐτὴν, ὅτι εἰς οὐδὲν ἤθελε τὴν ὠφελήσει ἡ παραίτησις κατὰ τὸν εἰρημένον 12. Νομ. τῶν Πανδ. 11. 1. ἐπομένως πᾶσα ἀπόδειξις ὅτι ἐγένετο ἔκθεσις παραιτήσεως ἐνώπιον τοῦ γραμματέως τῶν πρωτοδικῶν εἶναι ἄνευ ἐπιρροῆς, οἱ δὲ Κωνσταντίνος καὶ Ἀλέξανδρος Τζερκεστιάνοι ὠφείλουν ν' ἀποδείξουν τοὺς ἰσχυρισμούς των περὶ ἀναμίξεως τῆς Μαρίας Σμόλετζ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός της.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΩΝ.

1) Μάρτυρες ἐξαιρετέοι κατὰ τὴν Πολ. Δικον. εἰς πολιτ. δίκην, δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς ποιν. δίκην, τῆς ὁποίας ἡ βάσις στηρίζεται εἰς πολιτ. ἀπαίτησιν; —Οὐχὶ, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ε. ε. βούλευμα, φέρον·

Ἐπειδὴ, βάσις τῆς ἀποδ.δομένης εἰς τὸν ἀνακόπτοντα ἀξιοποίνου πράξεως τῆς ψευδορκίας εἶναι ἡ προηγουμένη ἰδιωτικὴ ὑποχρέωσις τῆς συμφωνηθείσης διὰ δραχμὰς 18 ἢ μὴ, ἀξίας τῆς ραπτικῆς τοῦ καταμηνυτοῦ ἐργασίας· Ὅθεν πρὸς διάγνωσιν τοῦ ἂν ἐψευδόρκησεν ἢ μὴ, ὁ ἀνακόπτων ἀπαιτεῖται προηγουμένως νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἀληθὲς τῆς ἰδιωτικῆς ὑποχρεώσεως, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 94 τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ ἀπόδειξις εἶναι κανονιστέα κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 324. 2) καὶ 9) τῆς Δικονομίας ταύτης, ἀποβάλλονται οἱ μάρτυρες, ὅσοι δύνανται νὰ ἐλπίζωσι βεβαίως ἐκ τῆς μαρτυρίας των ἄμεσον ὠφέλειαν ἢ βλάβην, καὶ ἐκεῖ-

νοι, οἵτινες εἶναι προσκλωμένοι εἰς τὸν διεξάγοντα τὴν ἀπόδειξιν, ὡς ἔχοντες πρὸς αὐτὸν ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὁ μὲν Μιχαὴλ Κοντούρης, ὡς ἐνάγων, περιμένει βεβαίως ἄμεσον ὠφέλειαν ἐκ τῆς ἰδίας μαρτυρίας του, ὁ δὲ Στηλιανὸς Γεωργίου, κατὰ τὴν ἰδίαν ἀνακοινωτικὴν βεβαίωσιν τοῦ αὐτοῦ ἐνάγοντος, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πράξεως, καὶ κατ' ἐκεῖνον τῆς ἐξέτασεώς του ὑπηρέτει ὡς ῥάπτης εἰς τὸ ῥαπτικὸν κατάστημα τοῦ ἐνάγοντος, ὥστε ἀμφοτέρων τούτων αἱ μαρτυρίαι δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἰδιωτικῆς ἐνοχῆς.

Ἐπειδὴ, τούτων ἐξαιρουμένων, ἀπολείπεται μόνη ἡ τοῦ Κωνσταντίνου Εὐσταθίου Ζήση μαρτυρία, ὅστις, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς πράξεως ὑπηρέτει ἐπίσης ῥάπτων εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα, ἀλλ' ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου ἡ κατάθεσις δὲν δύναται νὰ παράσχῃ ἀποχρῶσαν ἀπόδειξιν, τοῦ ὅτι ἡ περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἐργασίας τοῦ ἐνάγοντος λαβοῦσα χώραν συνδιάλεξις μεταξὺ ἐνάγοντος καὶ ἐναγομένου, ἐγένετο ἀδιστάκτως ἄλλως, παρ' ὅπως δι' ὅρκου ὁ ἐναγόμενος τὴν ἐβεβαίωσε, τόσῳ μᾶλλον, ὅσον ὁ ῥηθεὶς μάρτυς εἶχεν ἄλλοτε, ὡς εἴρηται, ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας πρὸς τὸν ἐνάγοντα, καὶ ἐκτὸς τούτου ἐξελέγχεται ἀντιφάσκων εἰς διάφορα περιστατικά, σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν προηγουμένην πρᾶξιν, πρὸς τὴν κατάθεσιν αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐνάγοντος, κτλ.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων καὶ μὴ προκυπτουσῶν ἱκανῶν ἐνδείξεων κατὰ τὸν νόμον, πρὸς στήριξιν δημοσίας κατηγορίας, πρέπει νὰ παύσῃ πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω καταδίωξις κατὰ τοῦ ἀνακόπτοντος Γεωργίου Βάβαρη, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 253 τῆς ποιν. δικονομίας.

2.) Ἐπιτρεπεται προφυλάκισις κατὰ κατηγορουμένου διὰ πρᾶξιν φέρουσαν χαρακτῆρα πλημμελήματος, ὅταν οὗτος κατεδικάσθη μὲν εἰς ποινὴν φυλακίσεως, ἀλλὰ διὰ πρᾶξιν ἐκτελεσθεῖσαν πρὸ τῆς, δι' ἣν ἐνεργεῖται ἀνάκρισις, πράξεως; —Οὐχί, κατὰ τὸ ὑπ'ἀριθ. 10 ε. ε. βούλευμα, φέρον·

Ἐπειδὴ ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθ. 208 § 1 τῆς ποιν. κονομίας, περὶ προφυλακίσεως, εἶναι τὸ νὰ λαμβάνωσι τὸ προφυλακτικὸν τοῦτο μέτρον κατ' ἐκείνων, οἵτινες ὑπέστησαν ἤδη ποινὴν

πλημμελήματος, ἢ κακουργήματος, καὶ μετ' αὐτὴν μόλα ταῦτα, ἀντὶ νὰ διορθωθῶσιν, ὑπέπεσαν εἰς ἄλλην ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, καὶ οὐχ κατ' ἐκείνων οἵτινες, μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν πρᾶξιν, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλως δὲν ἐτιμωρήθησαν οὐδὲ κἂν κατεδικάσθησαν εἰσέτι, ἐξετέλεσαν ἄλλην ἀξιόποινον πρᾶξιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ πρᾶξις, δι' ἣν τὸ προκείμενον βούλευμα παραπέμπει εἰς δίκην τὸν Ἠλίαν Στάμου Σταθῆν ἀναφέρεται ὡς ἐκτελεσθεῖσα παρ' αὐτοῦ τὴν 12—13 τοῦ 1859, τοῦτέστιν εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν εἶχεν οὔτε κἂν καταδικασθῇ διὰ τὴν ἄλλην προηγουμένην πρᾶξιν τοῦ βιασμοῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἤδη διατελεῖ εἰς τὰς φυλακὰς τῶν καταδίκων, διότι ἡ καταδικαστικὴ, διὰ τὴν προηγουμένην ταύτην πρᾶξιν ἀπόφασις, χρονολογεῖται, κατὰ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἐπιστάτου τῶν ποινικῶν φυλακῶν, τὴν 28 Σεπτεμβρίου 1859, ἑπομένως ἀληθῶς διὰ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος ἀπεβρίφθη ἡ περὶ προφυλακίσεως πρότασις τοῦ εἰσαγγελέως, διαταχθείσης τῆς ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπολύσεως, ἐὰν δι' ἄλλους λόγους δὲν ἐκρατεῖτο.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν, συνεπείᾳ ἀνακοπῆς τοῦ Σοφ. Καρύδη κατηγορηθέντος ὅτι ἐξύβρισε τοὺς ὑπουργοὺς τῆς Ἑλλάδος ὡς κυβέρνησιν, εἰς τὴν περὶ ὑποδείξεως τῶν ἐκλεκτέων βουλευτῶν πρᾶξιν αὐτῶν, ἀπεφήνατο διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 207, π. ε. βουλεύματός του ὡς ἑξῆς·

Ἐπειδὴ κυβέρνημα κράτους ὁρίζεται ἡ ἐν αὐτῷ ἐξάσκησις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Ὅθεν τὸ ἰδανικὸν πρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως ἐστὶν, ἡ ἔχουσα τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξασκεῖν τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἀρχὴ, ἐφ' ὅσον δὲ, κατὰ τὴν μορφὴν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἡ κτῆσις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ἐνέργεια αὐτῆς δὲν συγκεντροῦνται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἀλλὰ χωρίζονται, κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τοῦ Συντάγματος, τῆς μὲν κτήσεως ἀνήκούσης ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Βασιλέα, τῆς δὲ ἐνεργείας ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς παρ' αὐτοῦ διοριζομένους ὑπευθύνους ὑπουργούς· ἔπεται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖται ἀναγκαίως διὰ τῆς συμπράξεως τοῦ τε Βασιλέως χορηγοῦντος ἀνευθύνως τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ καὶ μόνῳ ἐξουσίαν, καὶ τῶν ὑπουργῶν χορηγούντων ὑπευθύνως τὴν ἀνήκουσαν αὐ-

τοῖς, ὡς πρωτίστοις ὀργάνοις, ἐνέργειαν· ὥστε ἡ ἰδέα τῆς Κυβερνήσεως ἀπαρτίζεται μόνον ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τῶν εἰρημένων δύο στοιχείων καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἑκάτερα χωριστά. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἔχοντος τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου ὡς ἀντικείμενον τὴν παρὰ τῶν ἑπτὰ ὑπουργῶν γενομένην ὑπόδειξιν τῶν κατὰ τὴν γνώμην του ἐκλεκτέων Βουλευτῶν, τοὐτέστι πρᾶξιν τοῦ ὑπουργείου εἰς τὴν ὁποίαν ἡ σύμπραξις τοῦ Βασιλέως οὐδὲ βεβαιοῦται διὰ πράξεώς τινος αὐτοῦ χορηγούσης τὴν ἐκτελεστικήν του ἐξουσίαν, οὐδὲ παρὰ τοῦ κατηγορουμένου ἄρθρου αὐτοῦ ἀναφέρεται ἢ ὑπαινίττεται ὡς λαβοῦσα δῆθεν χώραν· ἔπεται ὅτι οἱ διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου προτεινόμενοι χλευασμοὶ καὶ αἱ βλασφημίαι ἀποβλέπουσιν ἀποκλειστικῶς τὸ ὑπουργεῖον ἢ τοὺς ὑπουργοὺς, ὡς Βασιλικὴν ἀρχὴν, καὶ οὐχὶ τὸ σύνθετον καὶ ἰδανικὸν πρόσωπον τῆς Κυβερνήσεως. Ὅτι δὲ τὸ εἰρημένον ἄρθρον εἶναι χλευαστικὸν καὶ βλάσφημον κατὰ τῶν ἐνεστώτων ὑπουργῶν ὑπάρχουσι, κατά τε τὰς αἰτιολογίας τοῦ Βουλεύματος τῶν Πληρεξουσιοδικῶν καὶ τὰς τῆς ἀνωτέρω προτάσεως τοῦ Ἀντισαγγελέως, ἃς παραδέχεται καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦτο, ἀποχρῶσαι πρὸς ὑποστήριξιν δημοσίας κατηγορίας ἐνδείξεις.

Ἐπειδὴ τὸ Ὑπουργεῖον τὴν ὑπόδειξιν τῶν κατὰ τὴν κρίσιν του ἐκλεκτέων Βουλευτῶν ἐνήργησεν ὡς πρᾶξιν περιεχομένην εἰς τοὺς ὅρους ἐν γένει τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, καθόσον δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ προνοῇ περὶ παντὸς δυναμένου νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κοινὴν εὐημερίαν καὶ καλὴν διευθέτησιν ὅλων τῶν κοινῶν τοῦ Κράτους πραγμάτων καὶ νὰ συμβουλεύῃ καὶ ἀποδεικνύῃ αὐτὸ, οὐδεμία δὲ τοῦ νόμου διάταξις ἀπαγορεύει αὐτὴν τὴν ὑπόδειξιν, οὐδὲ εἶναι αὕτη, οὕτω περιορισμένη, ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν ἐλευθέραν τῶν ἐκλογέων ἐξάσκησιν τοῦ τῆς ἐκλογῆς δικαιώματος αὐτῶν. Ὅθεν ὀρθῶς διὰ τοῦ Βουλεύματος ἐχαρακτηρίσθη ἡ προσβολὴ ὡς ἀφορῶσα πρᾶξιν ἀναγομένην ἐν γένει εἰς τὰ δημόσια καθήκοντα τῶν ὑπουργῶν ὡς τοιούτων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλαδ. ΛΖ')

6) Αἱ ἐνστάσεις εἶναι δεκταὶ κατ' ἔφεσιν; (1)

Αἱ περὶ ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως ἐνστάσεις καλύπτονται μὴ προταθεῖσαι πρωτοδίκως (160, 582), ὡς ἀφορῶσαι ὄχι τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων. Δὲν ἐπρότεινες λοιπὸν πρωτοδίκως, ὅτι τὸ τοιχοκόλλητον γραμμάτιον δὲν ἐδημοσιεύθη, ἐφεσίμως δὲν δύνασαι νὰ κάμῃς τοιαύτην πρότασιν. Ἀπόφ. ὑπ' ἀριθ. 10506 τοῦ 1853 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ.

Αἱ περὶ τὴν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν καὶ περὶ τὴν τέλεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ συμβάσαι ἀκυρότητες πρέπει νὰ προτείνωνται πρωτοδίκως, ἄλλως καλύπτονται. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 11,148 τοῦ 1853 τμ. 2.

Ἀκυρότης.

(2) Αἱ διάφοροι αὗται προκηρύξεις καὶ προθεσμίαι διαγράφονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας (970 Πολ.) Οἰκ. § 292 σημ. 21, διότι τὸ ἄρθ. 970 παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθ. 896, ὃ περιλαμβάνει καὶ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ κήρυξιν.

Νέοι λόγοι ἀκυρότητος τῆς κατασχέσεως καὶ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δὲν δύνανται νὰ προταθῶσιν ἐφεσίμως κατὰ πρώτην φορὰν, κατὰ τὰ ἄρθρα 160 καὶ 202 τῆς Πολ. Δικ. Ἀπόφ. 6492 τοῦ 1849 τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

γ'.) Παράδοσις.

Ἡ κατακύρωσις ἁπλῆ συνεπάγει τὰ ἀποτελέσματα τῆς παραδόσεως;

Κατὰ Οἰκ. § 292 σημ. 12 πρὸ τῆς παραδόσεως ἡ μεταγραφῆς ὁ ἀγοραστὴς δὲν γίνεται κύριος τοῦ πλειστηριασθέντος.

---

(1) Πρλ. Εὐρ. 8 σελ. 304 § 92, καθὼς καὶ ἀπ. Ἀρ. Πάγου 110 καὶ 227 τοῦ 1848, εἴτινες ὅμως ἀφορῶσι κατάσχεσιν συντηρητικήν.

(2) Εὐρ. λ. κατάσχεσις § 117, 118.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐγκατασταθῇ τις εἰς τὸ κτῆμα, ὅπερ ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἠγόρασεν, ἵνα κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ τὸν καρπὸν συλλέξαντος, καὶ ὅστις διατείνεται, ὅτι αὐτὸς ἐξηκολούθει κατέχων, ἀλλ' ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἔλαβε πραγματικῶς τὴν κατοχήν· ἀποφ. Ἐφ. Ἀθην. ὑπ' ἀριθ. 13385. τοῦ 1855. Τμῆμα β'.

(1) Παράδοσις ἐπὶ τῶν διὰ πλειστηριασμοῦ πωλουμένων δὲν ἀπαιτεῖται, ἀρκεῖ νὰ εἶχε τὴν κατοχὴν τοῦ πωληθέντος πράγματος ὁ ὀφειλέτης. Ἴδε ἀπόφ. ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 13770.

Ὁ Α. κατέσχε καὶ ἐπλειστηρίασε κτῆμά τι τοῦ Β'. ὀφειλέτου του, τὸ δὲ κτῆμα κατεκυρώθη εἰς αὐτόν. Ἀργότερα κατέσχε τὸ αὐτὸ κτῆμα ὁ Γ'. ὡς δανειστὴς τοῦ αὐτοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ὅτι ὁ Α'. ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ὁ Γ'. δὲ, ἀπαντῶν εἶπεν, ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Α'. εἶναι ἀπορριπτέα, διότι δὲν ἔλαβε τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος· τὸ ἐν Ἀθήναις ἐφετεῖον ὅμως ἐθεώρησε βάσιμον τὴν αἴτησιν, ἐπειδὴ, ὁ Α'. δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐγκατάστασίν του μετὰ τὸν γενόμενον πλειστηριασμὸν, ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 11099 τοῦ 1853. Τμη. 2.

δ') Ἐγκατάστασις.

Κατ' ἐγκαταστάσεως λαβούσης χώραν συνεπείᾳ κατακυρώσεως; χωροῦσι τὰ τῆς νομῆς παραγγέλματα; Ἴδε τὴν λ. Νομὴ καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 τοῦ 1848 ἔτους ἀπόφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου εἰς εὐρ. λ. κατάσχεσις § 168.

Ἡ ἐπὶ κτῆμά τι ἐγκατάστασις δύναται νὰ γείνῃ καὶ διὰ τοῦ ἀντικλήτου τοῦ διαδίκου, διότι ἡ κατοχὴ ἀποκτᾶται καὶ δι' ἐντολῆς ἢ ἐπιτρόπου (2)—Νομ. 20 § 1 (41,1) Πανδ. Βασιλ. (50,1) 19 Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 13385 τοῦ 1855 τμ. 6'.

Ὅταν ὁ Α. ἀνακόπτῃ ἐγκατάστασίν τινα ἰσχυριζόμενος, ὅτι κατέ-

---

(1) Σημείωσις. Τὸ ζήτημα εἰς τὴν Νομολογίαν κυμαίνεται, διότι ὑτὲ μὲν ἐλύθη ἀποφατικῶς, ὑτὲ δὲ καταφατικῶς. Ἡ καταφατικὴ λύσις φαίνεται νομιμοτέρα. (Ἀποφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 4512 εἰς λ. νομὴ § 152. δὶς, ἀποφ. Ἐφετ. Ἀθην. 14305.

— Ἀποφ. Ἐφετ. Ναυπλίας ὑπ' ἀριθ. 1197 τοῦ 1851.

Ἀποφ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 1582. τοῦ 1840 ἐν Εὐρ. 6. σελ. 229—Ἀποφ. τοῦ αὐτοῦ ὑπ' ἀριθ. 9175 ἐν Εὐρ. λ. πώλησις § 385 ὡσαύτως ὑπ' ἀριθ. 4608 ἐν Εὐρ. λέξ. Νομὴ § 152.

(2) Ἰδὲ τὴν λ. νομή.

χει αὐτὸς τὸ κτῆμα, ἡ δὲ ἀπόφασις, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἐγκατάστασις, ἐξεδόθη κατ' ἄλλου προσώπου, τὸ δικαστήριον πρέπει νὰ ἐρευνήσῃ τὸ ζήτημα, διότι πρόκειται περὶ προσβολῆς τῆς νήμης. Ἀπ. Πολ Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 262 τοῦ 1857 ἔτους.

Κατακυρωθέντος πράγματός τινος εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν, ὀφείλει ὁ ὀφειλέτης ἢ κάτοχος αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ εἰς ἐκεῖνον, διὰ δικογράφου, ὅτι παραιτεῖται τῆς κατοχῆς; —Ὄχι· ἐὰν δὲ δὲν παρευρέθη ὅταν ἐνεκαθίστατο ἐκεῖνος, δὲν ἔπεται, ὅτι ἀντεστάθη εἰς τὴν ἐγκατάστασιν, ἵνα καταγνωσθῇ κράτησις. Ἐκ τοῦ ἄρθρου 980 καὶ 999 ἀριθ. 9 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει μόνον α') ὅτι ὁ νόμος δὲν ὑποχρεοῖ τὸν κάτοχον νὰ δηλώσῃ, ὅτι παραλείπει τὴν κατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος, ἀλλ' ὅτι ὀφείλει νὰ τὴν παραιτήσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τοῦ ὑπερθεματιστοῦ· β') ὅτι τότε μόνον ἐνεργεῖται ἀγωγὴ περὶ παραλείψεως κατοχῆς, ὅταν κάμῃ ἀντίστασιν εἰς τὸν ἐπιχειροῦντα τὴν ἐπέκτασιν τῆς κατοχῆς ὑπερθεματιστὴν, ὅτε ὑποχρεοῦται καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχήν. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. ὑπ' ἀριθ. 526 τοῦ 1855 ἐν νομ. σ. 6039.

Σημ. Ἕτερα περὶ ἐγκαταστάσεως ζητήματα εἰς τὴν λ. πλειστηριασμὸς § 29 ἑπομ. καὶ δὶς τὴν λ. κατάσχεσις § 164—169.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

— Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπὸ τοῦ Κ. Κ. Βαρβάτη Νέον Γαλλοελληνικὸν λεξικὸν ἐκ τόμων τεσσάρων, προ μικροῦ ἐπιπερατωθὲν, μετὰ μόχθους ὀκταετεῖς τοῦ συντάκτου καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεινῶν περιπετειῶν, ἃς ἕνεκα τούτου ὑπέστη. — Ὡς τελειότερον ἀσυγκρίτῳ λόγῳ, καὶ πληρέστερον τῶν προγενεστέρων, συνιστῶμεν αὐτὸ πρὸς τοὺς ἁπανταχοῦ φιλομούσους ὁμογενεῖς, βέβαιοι ὄντες ὅτι, συνταχθὲν εὐσυνειδότως καὶ μετὰ πλείστης ἀκριβείας, ἐγχριθήσεται παρὰ πᾶσιν ὡς ἔργον πληρέστατον καὶ λυσιτελέστατον εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Γαλλικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ δυσώνητον κατ' ἀναλογίαν τοῦ ὄγκου.— Πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ Κ. Γ. Γεωργαντᾷ τιμώμενον Δραχ. 48.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.
Ἐν Ἀθήναις . . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

ά.) Νομολ. Ἀρ. Πάγου. 1) Πρόβλεψις. 2) Σύνθεσις τοῦ Δικαστηρ. τῶν Ἑνόρκων. 3) Πλαστογραφία ὑπὸ Διοικητικῶν ὑπαλλήλων γενομένη.

β΄. Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1) Ἔναρξις τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας προδ. ἀποφάσεως. 2) Προσόντα μυστικῆς διαθήκης. 3) Κτητικὴ παραγραφὴ ὑπὲρ τοῦ κληροδόχου. 6) Παραδεκτὸν τῆς ἀνταγωγῆς καὶ τοῦ ἀπορρίπτεσθαι τῆς κυρίας ἀγωγῆς. 5) Ἀκυρότης τῆς συναλλαγματικῆς ἔνεκα ἐκπροθέσμου ὑπισχνουμένου ὑπογραφήσεως. 6) Προῖξ μὴ ἐπιδαρυνομένη διὰ τὰς ἐπωφελεῖς δαπάνας.

γ΄. Νομολ. ἀμφ. τῶν Ὑφεσ. κτλ. Συνίζ. φυλ. ΛΘ΄. ά.) Πίναξ κατατάξεως. β΄.) Διαδικασία τῆς κατατάξεως. γ΄.) Προσβολὴ κατὰ τῆς τοῦ πίνακος κατατάξεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

1.) Τὸ περιεχόμενον τῆς συναλλαγματικῆς ἀποδεικνύει τὴν ἀπαιτουμένην πρόβλεψιν ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 293. Π. Ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 297. π. ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐμπορο δικῶν·

Ἐπειδὴ τὸ ἐμποροδικεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐξήγαγε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως προβλέψεως ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου Λαλουκιώτου ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιδίκου συναλλαγματικῆς,

ἐν ᾗ οὗτος λέγει πρὸς τὸν ἀποδέκτην « πληρώσατε εἰς τὴν διαταγὴν » τοῦ Δημ. Α. Καψάλη δραχμὰς τριακοσίας, δι' ἄλλας τόσας μετρητὰς ἐλάβετε παρ' ἐμοῦ πρὸς χρῆσίν σας ». Τοιουτοτρόπως δὲ πρᾶξαν οὐ μόνον τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου (ἄρθρ. 117. 170) καθ' οὓς πρέπει ἄλλοθεν καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς μόνης νὰ ἐξάγηται ἡ ὕπαρξις τῆς προβλέψεως, παρηρμήνευσεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄρθρον 265 τῆς πολιτ. Δικονομίας παρεβίασε, συναγαγὸν ἐκ τῆς ὁμολογίας τοῦ διαδίκου ἀπόδειξιν ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΠΟΙΝΙΚΗ.

2.) Λογίζεται κακὴ σύνθεσις δικαστηρίου, ὅταν τεθῶσιν εἰς τὴν κληροτίδα κλῆροι ἐνόρκων πλειότεροι τῶν εἴκοσι τεσσάρων; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 1. ε. ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὰς ὑπ' ἀριθ. 29 καὶ 30 π. ε. ἀποφάσεις τῶν ἐν Χαλκίδι συνέδρων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 63 ἄρθρον τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, ἐὰν κατὰ τὴν πρὸς ἔναρξιν τῆς συνόδου τοῦ Κακουργιοδικείου ὡρισμένην ἡμέραν δὲν ἐμφανισθῶσι τοὐλάχιστον εἰκοσιτέσσαρες ἐκ τῶν τακτικῶν ἐνόρκων, καταλαμβάνουσι τὸν τόπον τῶν ἐλλειπόντων οἱ ἀναπληρωτικοὶ ἔνορκοι, μὴ ἐξαρκούντων δὲ καὶ τούτων πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος, προσλαμβάνονται ἔνορκοι ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου καταλόγου τοῦ 58 ἄρθρου καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πολιτῶν τῶν κατοικούντων εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Κακουργιοδικείου. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἕπεται, ὅτι ἂν ἀπεναντίας ἐμφανισθῶσιν 24 ἔνορκοι, τακτικοὶ, οἱ ἀναπληρωτικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι δὲν δύνανται νὰ προσληφθῶσι πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 24 ἐνόρκων, τοῦ ἀναγκαίου κατὰ τὰ ἄρθρα 68 καὶ 71 πρὸς κλήρωσιν τοῦ δωδεκαμελοῦς δικαστηρίου, θεωρούμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναρμόδιοι· ὥστε οὗτοι χρησιμεύουσιν ἁπλῶς καὶ μόνον πρὸς συμπλήρωσιν καὶ καταρτισμὸν τῶν ἐλλειπόντων ἐνόρκων μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ 24 καὶ οὐχὶ ἀνωτέρω. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ὡς ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως ἀποδεικνύεται, ἐνῷ 13 μόνον ἐκ τῶν τακτικῶν ἐνόρκων παρῆσαν εἰς τὸ ἀκροατήριον, προσελήφθησαν ἀναπληρωτικοὶ καὶ συμπληρωτικοὶ ἔνορκοι μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ εἰκοσιἕξ, ἤγουν παρελήφθησαν

ἀναρμοδίως ὁ εἰκοστὸς πέμπτος καὶ εἰκοστὸς ἕκτος, Θεόδ. Βαλσαμάκης καὶ Στάθης Κρίκος, ἐξ ὧν ὁ τελευταῖος ἔλαβε μάλιστα μέρος καὶ ἐδίκασεν· ὅθεν κακῶς συνετέθη τὸ δικαστήριον τῶν ἐνόρκων καὶ περιωρίσθη τὸ τῆς ἐξαιρέσεως δικαίωμα τῶν κατηγορουμένων διὰ τῆς εἰς τὴν κληρωτίδα εἰσαγωγῆς πλειοτέρων τοῦ νομίμου ὀνομάτων.

---

3) Διὰ τὴν ἐπὶ πλαστογραφίᾳ ποινικὴν καταδίωξιν Διοικητικῶν ὑπαλλήλων ἀπαιτεῖται ἡ περὶ τούτου ἄδεια τῆς ἁρμοδίου προϊσταμένης Ἀρχῆς;—Οὐχί, κατα τὴν ὑπ' ἀριθ. 15. ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ ΚΘ'. κεφαλαίου τοῦ Ποινικοῦ Νόμου περιγράφοντος κατ' εἶδος τὰς παραβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, συνάγεται ὅτι ὁ Νομοθέτης περιώρισε τὰ πλημμελήματα καὶ κακουργήματα, τὰ ἀφορῶντα τὴν ὑπηρεσίαν, εἰς μόνον τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ κεφαλαίῳ διαλαμβανόμενα, δι' ἃ, κατηγορουμένου διοικητικοῦ τινος ἢ δημοτικοῦ ὑπαλλήλου, ἀπαιτεῖται ἄδεια τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς αὐτοῦ· ἡ δὲ πλαστογραφία ἢ ἡ ἐν γνώσει αὐτῆς χρῆσις τοῦ πλαστογραφηθέντος, δὲν συγκατατάττεται μεταξὺ τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ κεφαλαίῳ διαλαμβανομένων πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, ἀλλ' εἶναι κακούργημα ἐκ τῶν κοινῶν· ἄρα δὲν ἀπαιτεῖται κατὰ τὸ ἄρθρον 329 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἡ ἄδεια τῆς προϊσταμένης Διοικητικῆς ἀρχῆς περὶ τῆς εἰς δίκην εἰσαγωγῆς τοῦ ἀναιρεσείοντος διὰ τὴν ἀποδιδομένην εἰς αὐτὸν, ὡς Δημαιρεσιάρχην, χρῆσιν τῶν πλαστογραφηθέντων φορολογικῶν διπλοτύπων, καὶ ἑπομένως καθίσταται ἀνυπόστατος ὁ περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

1) Ἀποφάσεως ἀπορριψάσης τὰς περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεις καὶ διαταξάσης ἀποδείξεις ἄρχεται ἡ πρὸς ἔφεσιν προθεσμία ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17542 π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 2490 τῶν ἐν Ἀθήναις

Πρωτοδικῶν ἀπορρίπτουσα τὰς περὶ ἀπαραδέκτου ἐνστάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, λόγῳ μὴ προσφορᾶς εἰς συνεισφορὰν τῆς ληφθείσης προικὸς, παραγραφῆς κατὰ τὴν περὶ ἐπισχέσεως, καὶ παραδεχθεῖσα ὅτι τὸ ἔθιμον περὶ ἀποκλεισμοῦ τῆς προικισθείσης θυγατρὸς δὲν ἀπεδείχθη, διέταξεν ἀποδείξεις ὡς πρὸς τὴν ἐξέτασιν τῶν κληρονομικῶν κτημάτων, πραγματογνωμοσύνην ὡς πρός τινα ἀντικείμενα καὶ ὅρκον ὡς πρὸς ἄλλα, αἱ διατάξεις δὲ αὗται οὐδόλως εἰσὶν ὁριστικαὶ, διότι δὲν ἀποπερατώνουν τὴν δίκην.

Ἐπειδὴ αἱ παρεμπίπτουσαι περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις δύνανται νὰ ἐκκαλῶνται, κατὰ τὸ δοκοῦν τοῖς διαδίκοις, εἴτε συνάμα μὲ τὴν ὁριστικὴν, εἴτε καὶ πρὸ αὐτῆς (ἀριθ. 181 Πολ. Δικον.) διαρκούσης δὲ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως τῶν τοιούτων παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων μέχρι 30 ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἐπιδοθῇ ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις (ἀριθ. 752 Πολ. Δικον.) ἕπεται, ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως δὲν ἐπιφέρει ἔναρξιν τῆς προθεσμίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις περιέχει, ὡς εἴρηται, διατάξεις περὶ ἀποδείξεως, τῶν ὁποίων ἡ ὀρθότης ἐξήρτηται ἐκ τῆς ὀρθότητος τῶν διατάξεων ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐνστάσεων· ἑπομένως διὰ νὰ φθάσῃ τὸ δικαστήριον εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι αἱ ἀποδείξεις αὗται εἰσὶν περιττὰι ἢ ἀναγκαῖαι, ὀφείλει νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ τὰς ἐνστάσεις, διότι τούτων οὐσῶν βασίμων, αἱ ἀποδείξεις καθίστανται περιττὰι καὶ ἡ ἀγωγὴ ἀμέσως ἀπορριπτέα· γενομένη ὅθεν ἡ κατ' αὐτῆς ἔφεσις πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἶναι παραδεκτὴ καὶ ἑπομένως ἀνυπόστατος ἀποβαίνει ἡ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου αὐτῆς ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Δημ. Δάβρη.

2.) Πρὸς τὸ κῦρος μυστικῆς διαθήκης ἀπαιτεῖται εἰς ἕκαστον φύλλον ἡ σημείωσις τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς συντάξεως αὐτῆς, ἢ ἀρκεῖ μόνη ἡ ὑπογραφὴ τοῦ διαθέτου;—Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17612 π. ε. ἀπόφασις, φέρουσα·

Ἐπειδὴ, ὅταν τοῦ νόμου ἡ σύνταξις δὲν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐξ αὐτῆς νὰ συνάγηται ἡ ἀληθὴς θέλησις τοῦ νομοθέτου, εἰς τρόπον ἀποκρούοντα ἀναγκαίως πᾶσαν ἄλλην θελήσεως ὑπόθεσιν, τότε ἑπόμενον

εἶναι, δισταγμοῦ ἐγειρομένου ἐπὶ τῆς ἀτελοῦς ἢ ἀμφιβόλου φράσεως αὐτοῦ τοῦ νόμου, τὸ νὰ προσφύγῃ ὁ δικαστὴς εἰς τὴν ἑρμηνείαν.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐὰν τὸ ἀρθ. 21 τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου, ἦτο συντεταγμένον ὡς ἕπεται· « ἡ μυστικὴ διαθήκη πρέπει εἰς » ἑκάστην σελίδα νὰ φέρῃ τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα, τὸ ἔτος, τὸν τόπον » καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου ἢ τοῦ ὑπογράψαντος, ἂν ἦναι ἄλ- » λος, » ἤθελεν ἐκφράσει ἀναμφισβητήτως τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου, ὅτι εἰς ἑκάστην σελίδα πρέπει νὰ περιέχωνται ὅλα τὰ εἰρημένα προσόντα τῆς χρονολογίας καὶ τῆς ὑπογραφῆς· ἀλλ' ἡ περίστασις, ὅτι αἱ λέξεις εἰς ἑκάστην σελίδα ἐν τῷ προκειμένῳ ἄρθρῳ τοῦ νόμου περιέχονται ἐν τέλει, καὶ ὅτι ἐκ τῆς θέσεώς των ταύτης δὲν προκύπτει τὸ ἀδύνατον, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τῆς ἐναντίας ὑποθέσεως, ἤγουν τὸ ἐναντιῤῥητον, ὅτι ἀμφότερα τὰ προσόντα τῆς τε χρονολογίας καὶ τῆς ὑπογραφῆς πρέπει ἐν ἑκάστῃ σελίδι νὰ ἐπαναλαμβάνωνται, δύναται νὰ ἐγερθῇ ὁ δισταγμὸς τοῦ ἂν ὁ νομοθέτης ἠθέλησε μόνον τὸ τελευταῖον προσὸν τῆς ὑπογραφῆς, μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ ὁποίου ἔπονται αἱ λέξεις «εἰς πᾶσαν σελίδα,» νὰ ἐπαναλαμβάνηται εἰς ὅλας τὰς σελίδας, ὅπως καὶ ὁ διαθέτης οὗτος ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐννόησε καὶ ἐφήρμοσε, ἢ καὶ τὸ προηγούμενον τῆς χρονολογίας προσόν.

Ἐπειδὴ, ὅτι ὁ νομοθέτης μόνον τὸ πρῶτον ἠννόησε νὰ διατάξῃ, δύναταί τις οὐχὶ ἀλόγως νὰ συμπεράνῃ, πρῶτον μὲν ἐξ αὐτῆς τῆς περιστάσεως, ὅτι τὸ ἄρθρον συνέταξεν, ὡς προελέχθη, ἤγουν μὲ τὰς λέξεις « εἰς ἑκάστην σελίδα » ἐν τέλει καὶ οὐχὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ δεύτερον, διότι ἡ ὑπογραφὴ εἶναι ἀπαραίτητος, διὰ τὸ κῦρος τοῦ ἐγγράφου, κατά τε τὴν διάταξιν τοῦ ἑπομένου ἄρθρου 25, καθ' ἣν ὁ μνήμων ὀφείλει νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τὸν διαθέτην, ὅτι ἂν ἡ διαθήκη δὲν ἦναι γεγραμμένη καὶ ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν ἴδιον, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, εἶναι ἄκυρος καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 409 καὶ 385 § 2 καὶ 387 τῆς πολ. Δικον. τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦσι μόνον τὴν ὑπογραφὴν, ὡς ἀπολύτως ἀναγκαῖαν, διὰ τὸ κῦρος τοῦ ἐγγράφου εἰς ἕκαστον φύλλον, ἐνῷ δὲν εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαία, εἰμὴ ἐφ' ὅσον ῥητῶς διατάττεται, ἡ χρονολογία, καὶ τελευταῖον ἐκ τοῦ ὅτι ἡ διὰ τὴν ὕπαρξιν καὶ τὰς νομίμους συνεπείας τῶν μυστικῶν διαθηκῶν ἐποχὴ ἀποτελεῖται καὶ βεβαιοῦται ἐκ τῆς εἰς τὸν συμβολαιογράφον διὰ δημοσίας πράξεως πιστοποιουμένης παρακαταθέσεως.

Ἐπειδὴ ἐπομένως μὴ νομίμως ἀκυρωθείσης, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, τῆς προκειμένης διαθήκης, ἐπὶ τῇ ἐνστάσει τῶν ἐφεσιβλήτων, λόγῳ τοῦ ὅτι φέρουσα μὲν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ διαθέτου εἰς ἀμφοτέρας τὰς σελίδας, ἐξ ὧν αὕτη συνίσταται, δὲν φέρει τὴν χρονολογίαν καὶ τὸν τόπον, εἰμὴ εἰς ἑτέραν αὐτῶν, στηρίζεται εἰς τὸν νόμον ἡ κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἔφεσις τῆς ἐκκαλούσης.

---

3) α'). Τὸ ἐλάττωμα τῆς κατοχῆς τοῦ κληροδότου παρακολουθεῖ τὴν κατοχὴν τοῦ κληροδόχου; — Οὐχί.

β'.) Ἀπορριφθείσης τῆς κυρίας ἀγωγῆς δύναται τὸ δικαστήριον νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἀνταγωγῆς τοῦ ἐναγομένου, ἐχούσης ἀντικείμενον διεκδίκησιν ἀκινήτου; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17616 ε. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

α'.) Ἐπειδὴ ἡ ἐναγομένη Αἰκατερίνη σύζυγος Π. Κορφιώτου, ἐνοικοῦσα ὁμολογουμένως ἐν τῇ διεκδικουμένῃ οἰκίᾳ μετὰ τῆς μητρός της κατὰ πρῶτον καὶ ἀκολούθως μετὰ τοῦ συζύγου της ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς ἐκ μητρὸς μάμμης της, λαβόντος χώραν κατὰ τὸ ἔτος 1838, θεωρεῖται καλῆς πίστεως κάτοχος, καθ' ὅσον ἐκ τῆς ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει μνημονευομένης δημοσίας διαθήκης ἀποδεικνύεται, ὅτι τὴν εἰρημένην οἰκίαν κατέλιπεν εἰς αὐτὴν ὡς κληροδότημα ἡ προκάτοχος μάμμη της, ὡς ἴδιον αὐτῆς κτῆμα· ὥστε συντρέχουσιν ὑπὲρ τῆς ἐναγομένης τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα πρὸς ὑποστήριξιν κτητικῆς παραγραφῆς στοιχεῖα, ἤγουν ἡ πρὸ δεκαετίας παρόντος τοῦ ἐνάγοντος κατοχὴ τοῦ διεκδικουμένου κτήματος, δυνάμει νομίμου τίτλου ὑποστηρίζοντος τὴν τοῦ κατόχου καλὴν πίστιν· ἀποβαίνει δὲ ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἡ μάμμη τῆς ἐναγομένης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ ὡς κυρίου δῆθεν κατεῖχε τὴν ἐπίδικον οἰκίαν, καθόσον ἡ ἐναγομένη, κληροδόχος οὖσα, δυνάμει τῆς εἰρημένης διαθήκης καὶ οὐχὶ κληρονόμος τῆς μάμμης της, δὲν βλάπτεται ποσῶς ἐκ τῆς εἰς ταύτην ἀποδιδομένης κακῆς πίστεως, ἀφοῦ ὁ τῆς παραγραφῆς χρόνος καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς ἐναγομένης αὐτῆς, καθ' ὃ εἰδικοῦ διαδόχου, λογιζόμενος συνεπληρώθη παρόντος τοῦ ἐναγομένου καὶ μηδόλως τὸ ἀξιουμενον ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας δικαίωμά του ἀγνοοῦντος·

(Ἀρμενόπουλος Βιβλ. β΄. τίτλος ά. §. 46 βιβλ. γ΄. τίτλος γ΄. §. 37, καὶ 40.)

Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἐκ τοῦ τίτλου τῆς ἐναγομένης τεκμαιρομένην καλὴν πίστιν ἀποκρούει ὁ ἐνάγων διατεινόμενος, ὅτι ἐν καιρῷ τοῦ θανάτου τῆς μάμμης της ἐγίνωσκεν ἡ ἐναγομένη, ὅτι κύριος τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ἦτον αὐτὸς ὁ ἐνάγων, ἀγοράσας τὴν οἰκίαν ταύτην παρὰ τῶν ἀδελφῶν Σταύρου καὶ Ἀνδρέου Οἰκονομοπούλων κατὰ τὸ ἔτος 1830 ἐρειπωμένην καὶ ἀναγείρας αὐτὴν δι' ἐξόδων του, καὶ ὅτι κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ κατῴκει ἐν αὐτῇ ἡ μάμμη τῆς ἐναγομένης ὡς θετὴ μήτηρ του· τοὺς δὲ ἰσχυρισμοὺς τούτους ἔχοντας οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ὁ ἐνάγων ὡς μὴ συνομολογουμένους ὑπὸ τῆς ἀντιδίκου του, ἐπιτρεπομένης αὐτῷ καὶ τῆς χρήσεως τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, καθ' ὅσον ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων περιστατικῶν καὶ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν ἀνάγονται ταῦτα, δὲν ἠδύνατο οὐδ' ὤφειλεν ὁ ἐνάγων νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν.

β΄.) Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι παρανόμως δὲν ἠθέν, τὸ Πρωτοδικεῖον διετήρησε τὴν ἀνταγωγὴν διατάξαν ἀποδείξεις περὶ τοῦ βασίμου αὐτῆς, ἐν ᾧ ἀπέρριψε τὴν ἀγωγὴν, καὶ ὅτι σκοποῦσα ἡ ἀνταγωγὴ τὴν διεκδίκησιν ἀκινήτου καθίσταται ἀπαράδεκτος, ἀπαιτουμένης, ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς, κυρίας ἀγωγῆς μετὰ προηγουμένην ἀπόπειραν πρὸς συμβιβασμὸν, ἀποβαίνει ἀστήρικτος καθ' ὅσον ἡ τῆς ἀγωγῆς ἀπόρριψις δὲν ἐπιφέρει τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀνταγωγῆς, κατὰ δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 564 τῆς πολ. Δικονομίας, ἀντικείμενον τῆς ἀνταγωγῆς δύναται νὰ ἦναι καὶ διεκδίκησις ἀκινήτου, μὴ ἀπαιτουμένης ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπείρας, ὡς περιττῆς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου. 532 §. 2 τῆς πολ. Δικονομίας.

4.) Ἡ ὀπισθογράφησις τῆς συναλλαγματικῆς, ἵνα λάβῃ ὑπόστασιν ἐμπορικοῦ συναλλάγματος, γενομένη μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πρὸς πληρωμὴν προθεσμίας, περιποιεῖ εἰς τὸ ἔγγραφον τοῦτο τὴν ἰδιότητα ἐμπορικοῦ συναλλάγματος;— Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17637. π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ εἰς διαταγὴν τοῦ ἐκδότου γινόμενον ἔγγραφον δὲν κα-

θίσταται τελεία συναλλαγματική, εἰμὴ διὰ τῆς ὀπισθογραφήσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀληθῶς δίδοντα τὸ ἀντίτιμον, ἢ πρὸς τρίτον τινὰ, μηδενὸς πρὸς ἑαυτὸν συναλλαττομένου· ἀπαιτουμένη δὲ πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἐγγράφου εἰς συναλλαγματικὴν ἡ ὀπισθογράφησις αὕτη, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν ἀποδέκτην ὀφειλέτην χρέους ἐκ συναλλαγματικῆς πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ ἀναντιῤῥήτως πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἐγγράφου, καθότι ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν καθισταμένου τοῦ ἀποδέκτου ὑποχρέου εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ ἐνακτέου, ἔκτοτε ἡ ἐνοχή του κέκτηται τὸν ὁριστικὸν καὶ ἀμετάβλητον χαρακτῆρα της· ἀλλὰ τότε ἡ ἐνοχή του συνίσταται εἰς τὴν τῆς πληρωμῆς οὐχὶ συναλλαγματικῆς, ἀλλ' ἁπλῆς ὑποσχέσεως, ὁποίαν ὁ νόμος χαρακτηρίζει τὴν ἀτελῆ ἔτι συναλλαγματικὴν, ὁ δὲ ἐκδότης, ἔχων οὕτω κατὰ τὴν λῆξιν ἀγωγὴν ἐξ ἁπλῆς ὑποσχέσεως δὲν δύναται πλέον διὰ τῆς ὀπισθογραφήσεως νὰ μεταβάλλῃ, πρὸς βλάβην τῆς τοῦ ὀφειλέτου ἐνοχῆς, τὴν ἐκ τῆς ἁπλῆς ὑποσχέσεως ἀπαίτησίν του εἰς ἀπαίτησιν ἐκ συναλλαγματικῆς, καὶ ἡ ὀπισθογράφησις μετὰ τὴν λῆξιν ἄλλην συνέπειαν δὲν ἔχει, εἰμὴ τὴν διὰ τοῦ τρόπου τούτου μεταβίβασιν τῆς τοιαύτης ἀπαιτήσεως εἰς ἄλλο πρόσωπον ὡς πᾶσα ἄλλη παραχώρησις ἀπαιτήσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα ἡ ἑτέρα τῶν ἐπιδίκων συναλλαγματικῶν, ἡ ἐκ δραχ. 1915 ἐκδοθεῖσα εἰς διαταγὴν τοῦ ἐκδότου καὶ παρ' αὐτοῦ πολὺ μετὰ τὴν λῆξιν της πρὸς τὸν ἐνάγοντα ὀπισθογραφηθεῖσα, θεωρεῖται ἀτελὴς, καὶ ὡς τοιαύτη, ἰσχύει μόνον ὡς ἁπλῆ ὑπόσχεσις, ἀποτελοῦσα ἁπλοῦν γραμμάτιον εἰς διαταγὴν, ἐφ' ἧς δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ εἰδικὴ περὶ ἐντελῶν συναλλαγματικῶν διάταξις τοῦ ἄρθρ. 729 τῆς πολ. δικονομίας, δυνάμει τῆς ὁποίας τὸ Ἐμποροδικεῖον οὐκ ὀρθῶς παρέπεμψεν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια τὰς τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐναγομένου ἐνστάσεις.

Ἐπειδὴ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος, ὡς ἐκδοχέως τῆς ἐν λόγῳ ἀπαιτήσεως, ἐξ ἁπλῆς ὑποσχέσεως πηγαζούσης ὡς εἴρηται, δύναται ν' ἀντιτάξῃ ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος ὅλας τὰς πρὸς ἀντίκρουσιν αὐτῆς προτεινομένας ἐνστάσεις, ὥστε ἡ προτεινομένη τῆς παραχωρήσεως εἰκονικότης μὴ βλάπτουσα τὸν ὀφειλέτην εἶναι ἔνστασις ἀπαράδεκτος, ἐνόσῳ δὲν διατυπωθῇ ἰδιαίτερον τι συμφέρον πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ τῆς ὑποβολῆς τοῦ τόπου ἔνστασις ἀποβαίνει ἄνευ

ἐπιῤῥοῆς, ἀφοῦ δι' ἄλλον λόγον ἡ ἐπίδικος συναλλαγματικὴ δὲν ἰσχύει ὡς εἴρηται, εἰμὴ ὡς ἁπλῆ ὑπόσχεσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἐναγόμενος ἀποδεχθεὶς τὴν ἀτελῆ ταύτην συναλλαγματικὴν ἐν ᾗ ῥητῶς διαλαμβάνεται, ὅτι ἔλαβεν οὗτος παρὰ τοῦ ἐκδότου εἰς μετρητὰ τὸ ἀντίτιμον αὐτῆς, ὡμολόγησεν οὕτω τὴν τοῦ ἀντιτίμου τούτου λῆψιν ὡς ἀνυπόστατος ἐπομένως ἐξελέγχεται ἡ παρ' αὐτοῦ προτεινομένη ἔλλειψις τῆς προβλέψεως.

5.) Ὁ Σύζυγος δύναται νὰ ἐκποιήσῃ ἐγκύρως προικῷα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπωφελεῖς δαπάνας ἔπραξε; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17622 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ νόμον ὁ σύζυγος, διαρκοῦντος μὲν τοῦ γάμου, δὲν δύναται οὔτε νὰ ἐκποιήσῃ, οὔτε εἰς ὑποθήκην νὰ ὑποβάλῃ τὸ προικῷον ἀκίνητον, ἐκτὸς ἂν ἔκαμε μὲν ἐπ' αὐτοῦ ἀναγκαίας δαπάνας οὐχὶ ἀθρόως, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τοσαύτας, ὥστε τὸ ὁλικὸν αὐτῶν ποσὸν νὰ ὑπερβαίνῃ ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐξισοῦται τῇ ἀξίᾳ τοῦ προικῴου, δὲν ἔλαβε δὲ τὰς δαπάνας ταύτας, καί τοι παρελθόντος ἔτους ὁλοκλήρου ἀπὸ τῆς τελευταίας δαπάνης· διότι τότε καὶ μόνον τὸ προικῷον καθίσταται ἰδιοκτησία αὐτοῦ καὶ ἐπομένως καὶ νὰ ἐκποιηθῇ καὶ εἰς ὑποθήκην νὰ ὑποβληθῇ δύναται ὑπ' αὐτοῦ καὶ τῶν δανειστῶν του ὡς περιουσία του. μὴ γενομένων δὲ ἀναγκαίων δαπανῶν, ἀλλ' ἐπωφελῶν ἢ τῶν ἀναγκαίων δαπανῶν μὴ ἐξισουμένων τῇ ἀξίᾳ τοῦ προικῴου ἀκινήτου, ἢ μὴ γενομένων κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ κατ' ὀλίγον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἀθρόως, τὸ ἐφ' οὗ ἐγένετο ἡ δαπάνη μένει προικῷον, ἀνεπίδεκτον διαθέσεως καὶ ὁ σύζυγος καθίσταται μόνον δανειστὴς τῆς συζύγου του τῆς δαπάνης, ἣν τότε δύναται νὰ λάβῃ καταναγκαστικῶς ἐκποιῶν τὸ προικῷον ἀκίνητον, ὅτε διαλυθέντος τοῦ γάμου ἤθελε δικασθῇ μετ' αὐτῆς, ἢ τῶν κληρονόμων της καὶ ἀπόφασιν τελεσίδικον κατ' αὐτῶν ἤθελε προκαλέσει.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ γενομένη ὑπ' αὐτοῦ, κατ' ἐντολὴν τοῦ συζύγου πατρὸς τῶν ἀνακοπτόντων κληρονόμων τῆς μητρός των, δαπάνη ἐξισοῦται τῇ ἀξίᾳ τοῦ προικῴου, οὐδ' ὅτι κατ' ὀλίγον ἐγένετο· μὴ ἰσχυριζομένου δὲ τοῦτο

καὶ ἂν ἀναγκαία θεωρηθῇ ἡ γενομένη πρὸς ἐνοικοδόμησιν δαπάνη, ἥτις μᾶλλον ὠφέλιμος ἐστὶ, τὸ προικῷον ἀκίνητον δὲν κατέστη κτῆμα τοῦ συζύγου Ν. Στράτου, ἀλλ' ἔμεινε καὶ μένει περιουσία τῆς συζύγου καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐκποιηθῇ ὡς περιουσία τοῦ Ν. Στράτου, καθ' οὗ καὶ μόνου ἐξεδόθησαν αἱ ἐκτελούμεναι ἀποφάσεις, οὐδ' ὡς ἐκ δικαιώματος αὐτοῦ δύναται νὰ ἐκποιηθῇ τὸ ἐπίδικον κτῆμα ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου δανειστοῦ τοῦ Στράτου πρὶν, ἢ οὗτος ὁ ἐφεσίβλητος ἐκ δικαιώματος τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ *ἐναγάγει* τοὺς κληρονόμους τῆς συζύγου τοῦ Στράτου ἐγκαλοῦντας καὶ προκαλέσῃ τελεσίδικον κατ' αὐτῶν ἀπόφασιν, ἀναγνωρίζουσαν αὐτοὺς ὀφειλέτας τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ καὶ ἐπιδικάζουσαν αὐτῷ τὴν γενομένην δαπάνην.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὡς διαχειριστὴς ὑποθέσεως τῆς μητρὸς τῶν ἐκκαλουσῶν θεωρηθῇ ὁ ἐφεσίβλητος, καθὸ δαπανήσας ἐπὶ προικῴου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν δαπάνην ταύτην δυνάμει τῶν ἐκτελουμένων κατὰ τοῦ Ν. Στράτου ἀποφάσεων, ἀλλὰ χρήζει ἀποφάσεως τελεσιδίκου κατ' αὐτῶν τῶν κληρονόμων, ἀναγνωριζούσης αὐτὸν ὡς διαχειριστὴν ὑποθέσεως τῆς μητρός των καὶ ἐπιδικαζούσης αὐτῷ τὴν ἀποδειχθησομένην δαπάνην.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀκυροτέα καθίσταται ἡ ἐνεργουμένη κατάσχεσις, περὶ δὲ τῆς ἐξαλείψεως ὑποθήκης πρέπει νὰ γίνῃ ἰδία δίκη.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλαδ. ΛΘ')

α.) Κατάταξις (1)

1. Ὁσάκις τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἱκανοποίησιν πάν-

(1) Ἄρθον Πολιτ. Δικον. 936—953 (ἐπὶ κινητῶν) 986—997. (ἐπὶ ἀκινήτων) γαλλ. 556—672. 749—779. Δαλλ. Distribution par contribution. (ὁ ὅρος οὗτος ἐπὶ κινητῶν· — ἡ λέξις ordre ὅταν πρόκηται περὶ ἐκπλειστ. ἀκινήτων. Berriat σελ. 338, 426. οἰκ. § 295 ἐπ. Ρ. σ. 84 ἐπ. 112 ἐπ.

των τῶν προσελθόντων δανειστῶν, καθίσταται ἀναγκαία ἡ κατάταξις, ἤτοι ὁ προσδιορισμὸς τῆς τάξεως ἑκάστου αὐτῶν ἐν τῇ διανομῇ. Κατάταξις δὲ λαμβάνει χώραν οὐ μόνον. (1)

ά.) Ἐπὶ ἀναγκαστικῶν πλειστηριασμῶν (936. 987 πολ.)

β'.) Ἐπὶ ἑκουσίων (988 §. 2. 1081). Ἐπὶ τούτων διορίζεται ἐξ ἀνάγκης δημόσιον πρόσωπον πρὸς διεύθυνσιν αὐτῶν, καὶ ἠδύνατο τοῦτο τὸ πρόσωπον νὰ ὁρισθῇ ὡς ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλος.

γ'.) Ἐπὶ κατασχέσεως χρημάτων· ἐνταῦθα πλειστηριασμὸς δὲν χωρεῖ, ἀλλὰ διορίζεται ὑπάλληλος ἐπὶ τῆς κατατάξεως· (πολ. 937 ἐδ. 2) ἀλλὰ καὶ·

δ'.) Ὅταν πρόκηται διανομὴ τοῦ παρὰ τρίτου διακατόχου τοῦ ἐνυποθήκου πράγματος ὀφειλομένου τιμήματος. (2) πολ. 956 Ρ. σ. 113.

2.) Τὴν διαδικασίαν διευθύνει ἐν μὲν τῷ πρώτῳ θέματι αὐτὸς ὁ τὸν πλειστηριασμὸν ἐνεργήσας ὑπάλληλος, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ὁ εἰρηνοδίκης ἢ συμβολαιογράφος, ὁ παρὰ τοῦ ἐπιμελουμένου δανειστοῦ διοριζόμενος.

3.) Ἡ Κατάταξις τῶν δανειστῶν γίνεται ἐπὶ μέρους μόνον τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, οὐχὶ ἐφ' ὁλοκλήρου, ὡς ἐπὶ τῶν πτωχεύσεων τῶν ἐμπόρων· διότι, κατὰ τὴν ἡμετέραν Δικονομίαν, ἐπὶ τῶν μὴ ἐμπόρων ὀφειλετῶν ἰσχύει μόνον ὁ λεγόμενος **concursus creditorum particolaris**, ὁ δὲ **universalis** λαμβάνει χώραν ἐπὶ τῶν ἐμπόρων. Οἰκ. §, 295 σημ. 6. εὐρ. λ. πίναξ κατατάξεως. §, 4

β'.) Διαδικασία τῆς κατατάξεως (3) Οἰκ. § 296.

Ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλος ἐξετάζει προπάντων ἂν τὸ διανεμητέον ποσὸν ἀρκῇ πρὸς τελείαν ἐξόφλησιν τῶν ἀναγγειλαμένων δανειστῶν καὶ τῶν τῆς ἐκτελέσεως δαπανημάτων, καὶ εἰ μὲν εὑρῇ αὐτὸ ἀρκοῦν, ἐκτελεῖ εὐθὺς, τότε τὴν διανομήν (4). εἰ δὲ μὴ, ἄρχεται τῆς περὶ τὴν κατάταξιν (5) διαδικασίας ὡς ἀκολούθως.

---

(1) Ρ. σ. 113 Οἰκ. §. 295.

(2) Πολ. Οἰκ. §, 295 σημ. 4, ἔνθα περὶ τοῦ ἄρθρ. 988 § 1 πολ. δικ.

(3) Ρ'ωσ. σ. 84.

(4) Λρ. Πολ. Δικ. 936. 953. 981. 986. 987. ὥστε ὁ ἐπιμελὴς δανειστὴς θέλει σπεύσει ν' ἀναγγελθῇ ἐγκαίρως, ἤτοι τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

(5) Καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περὶ τὴν κατάταξιν διαδικασίας καὶ μετ' αὐτὴν, δύ-

ά.) Προσκαλεῖ ἀνυπερθέτως τοὺς ἀναγγειλαμένους δανειστὰς, ἵνα προτείνωσιν ἂς ἐπὶ τοῦ πλειστηριάσματος ἔχουσιν ἀξιώσεις καὶ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις των. (1)

Καὶ ὁ ἐπισπεύδων τὸν πλειστηριασμὸν δανειστὴς πρέπει νὰ προσκαλῆται κατὰ τὴν κατάταξιν. Ἀπ. Ἀρ. Π. 24 τοῦ 43 Πρλ. κατωτ. §. 5.

Καὶ ἐκ τῶν ἐνυποθήκων δανειστῶν προσκαλοῦνται μόνον (2) οἱ ἀναγγελθέντες (986) Πρόσκλησιν λοιπὸν πρὸς δανειστὰς ἐν γένει διὰ νὰ παρασταθῶσιν ἂν θέλωσι δὲν ἀπευθύνει. Πρόσκλησις δ' ἄλλη πρὸς ἀναγγελίαν δὲν γίνεται αὐτοῖς, εἰμὴ ἡ τοῦ ἄρθρ. 971 τῆς Πολ. Δικ. Ρ. σ. 112. Ἀπόφ. Ἀρ. Πάγ. 39 τοῦ 43. 34 τοῦ 46 ἀναιρ. τὴν 3520 Ἐφ. Ἀθην. (3) Δὲν προσκαλοῦνται λοιπὸν οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ ν' ἀναγγέλωσιν ἑαυτούς.

Ἐπὶ ἀκινήτων ἡ πρόσκλησις καταχωρίζεται ἀνυπερθέτως καὶ εἰς ἐφημερίδα τινά. πολ. 989 990.

Ἡ παράλειψις τῆς διὰ τοῦ τύπου δημοσιεύσεως δὲν Ἐπιφέρει ἀκυρότητα, ἀλλὰ καθιστᾷ μόνον τὸν ἐπιμελούμενον δανειστὴν ὑπεύθυνον πρὸς ἀποζημίωσιν, τὸν δὲ ἐπὶ τῆς κατατάξεως τιμωρητέον πειθαρχικῶς κτλ. Ὅθεν ὀφείλει οὗτος πρὸς ἀπαλλαγήν του νὰ μὴ προβῇ περαιτέρω πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ τύπου τούτου. Ρ. σ. 113.

νανται οἱ δανεισταὶ καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ συμβιβασθῶσιν ὅπως κρίνωσιν εὔλογον, (936 πολ) τηροῦντες τὸν τύπον τοῦ 477. 478. σ. ἡ γαλλ. δικ. (656. 749) ὥρισε προθεσμίαν. Προβ. Ῥωσ. σελ. 85—113.

Ὁ συμβιβασμὸς ὅμως δυσκόλως κατορθοῦται, προκειμένων πλειόνων δανειστῶν ἐχόντων ἀντίθετα συμφέροντα· ἑνὸς μόνου διαφωνία ἀρκεῖ νὰ τὸν ματαιώσῃ, διότι ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς νομίμου διαδικασίας, καὶ εὐκόλως δύναται νὰ εἴπῃ τις, ὅτι πρέπει νὰ πέσωσιν εἰς βάρος του τὰ ἔξοδα τῆς διαδικασίας καὶ αἱ ζημίαι τῶν λοιπῶν, ἂν φανῇ ἀνυπόστατος ἡ ἀξίωσίς του. Ρ. σ. 85.

(1) Ἄρθ. Πολ. Δικ. 937. 989 Καρ. ζ 2171 δὶς Ρ. σ. 85.

(2) Γαλ. δ. 752 753 γ. δ. ἡ πρόσκλησις ἐπιδίδεται εἰς τοὺς δανειστὰς διὰ κλητῆρος Ρ. σ. 85.

(3) Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην (34) μετὰ τὸν γενόμενον πλειστηριασμὸν, προκειμένης τῆς διανομῆς τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ὁ κατασχὼν δὲν εἶναι ὑπόχρεως ν' ἀπευθύνῃ καὶ δευτέραν ἄλλην πρὸς τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς πρόσκλησιν, τὸ δὲ 986 τῆς πολ. δικ. δὲν διατάσσει νέαν κοινοποίησιν, ἀλλ' ἀναφέρεται ἁπλῶς εἰς τὴν τοῦ 971, καὶ ἄλλως ἤθελεν εἶσθαι εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ 984. ἐκτὸς δὲ τούτου, κατὰ τὰ ἄρθρα 905 καὶ 936, ἡ διανομὴ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος περιορίζεται εἰς μόνους τοὺς ἀναγγείλαντας ἑαυτοὺς δανειστὰς, ὥστε, προκειμένης κατατάξεως, οἱ ἀναγγειλάμενοι εἶναι ἐξασφαλισμένοι, ὅτι θέλουν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὥστε δευτέρα πρόσκλησις εἶναι περιττή.

β΄.) Οἱ δανεισταὶ, οἵτε προσκληθέντες καὶ οἱ μὴ, (1) ὀφείλουσι νὰ ἐμφανισθῶσιν εἰς αὐτὸν ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας, καὶ πρῶτον μὲν νὰ προτείνωσιν ἐγγράφως ἢ προφορικῶς τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, ἔπειτα δὲ ἀντιτάξωσιν ὅσας τυχὸν ἔχουσι κατ' ἀλλήλων παρατηρήσεις. Τὸ τελευταῖον τοῦτο χρεωστεῖ καὶ ὁ ὀφειλέτης νὰ πράξῃ. (Πολ. 938 ἔδ. 2.) Ὅθεν πρέπει νὰ προσκαλῆται καὶ αὐτός. Γαλ. 659.

Ὀφείλουν νὰ ἐμφανισθῶσιν, εἴπομεν, (2) ἐντὸς *ὡρισμένης προθεσμίας*· ἤτοι οἱ προσκαλούμενοι δανεισταὶ ὀφείλουσι πρῶτον μὲν ἐντὸς προθεσμίας 14 ἡμερῶν ἐπὶ κινητῶν καὶ 4 ἑβδομάδων ἐπὶ ἀκινήτων (παρεκτεινομένης ἕνεκεν ἀποστάσεως Καρ. ζ. 2556) νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν μετὰ τῶν ἀποδείξεων καὶ νὰ αἰτήσωσι κατάταξιν, ἔπειτα δὲ ἄλλην προθεσμίαν ὀκταήμερον, ἀρχομένην ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης, ἵνα λάβωσι γνῶσιν τῶν γενομένων προτάσεων καὶ προσαχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ κάμωσιν ὅσας τυχὸν ἔχουσιν ἀντιπαρατηρήσεις· ὁ καταδιώκων δὲ δανειστὴς δύναται ν' ἀποκρούσῃ τοὺς ἄλλους δανειστὰς προτείνων, ὅτι ὅτε ἡ ἀναγγελία αὐτῶν ἐγένετο ὑπῆρχον καὶ ἄλλα πράγματα τοῦ ὀφειλέτου ἀκατάσχετα Πολ. 908, 984, Οἰκ. § 296 σημ. 5.

γ΄.) Περὶ τῶν γενομένων συντάσσει ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ἔκθεσιν (3) καὶ πᾶσαν ἀξίωσιν ἢ παρατήρησιν μετὰ τὴν προθεσμίαν τοῦ νόμου ὑποβληθεῖσαν ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον (4). 908 ἔδ. 3.

Ὁ πίναξ συντάσσεται ἐντὸς 14 τὸ πολὺ ἡμερῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν προειρημένων 14 καὶ 8 (939 πολ), ὅπερ ἄλλως ἀπειλεῖ καὶ καταδίκην· ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ἐκπληροῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔργον δικαστοῦ· δικάζει ἐπὶ τῶν προτάσεων καὶ ἀντιρρήσεων καὶ δίδει εἰς ἕκαστον δανειστὴν τὴν προσήκουσαν τάξιν, κακατάττων τὴν ἀπαίτησίν του κατὰ τὸ προσῆκον αὐτῇ μέτρον P. σ. 86.

---

(1) Οἱ προσκληθέντες δανεισταὶ εἰσὶν οἱ μὴ ἀναγγελθέντες.

(2) Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ ἐπίδοσις δὲν γίνῃ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εἰς ὅλους τοὺς ἀναγγείλαντας ἑαυτοὺς δανειστὰς, ἡ διορία τῶν 14 ἡμερῶν λογίζεται δι' ὅλους ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδόσεως διότι ἡ διαδικασία εἶναι ἀδιαίρετος, P. σ. 83 ἐν τέλει·

Ὅσοι δανεισταὶ δὲν ἀνήγγειλαν ἑαυτοὺς, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παραστήσωσι τὰς ἀκινησίας καὶ ἀποδείξεις των ἐντὸς τῶν 14 ἡμερῶν αὐτόθι.

(3) Δηλαδὴ εἴτε ἐγγράφως εἴτε προφορικῶς ὑποβάλωσιν οἱ δανεισταὶ τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, πάντοτε συντάσσεται ἔκθεσις περὶ τούτου. Οἰκ. § 296 σημ. 7.

(4) Περὶ τούτου κατωτέρω.

γ'.) Προσβολὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως. Οἰκ. §. 299.

5) Τὸν συνταχθέντα πίνακα μετὰ τῆς δικογραφίας πέμπει ἀνυπερθέτως ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως εἰς τὸν πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν πρὸς ἀναθεώρησιν, τοὐτέστιν ἐπικύρωσιν ἢ διορθωσιν. (1) Οὗτος δὲ ὀφείλει νὰ περατώσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐντὸς 14 ἡμερῶν ἐπὶ κινητῶν καὶ 4 ἑβδομάδων ἐπὶ ακινήτων, καὶ ν' ἀναπέμψῃ ἀμέσως τὸν πίνακα εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως, συγχρόνως δὲ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἀναγγείλαντας ἑαυτοὺς δανειστάς, (2) ἵνα ἴδωσιν αὐτὸν ἐντὸς 14 ἡμερῶν καὶ ἀνακόψωσιν ἐν ἀνάγκῃ (3) (Ἀρθ. 945, 946, 994 Πολ. Δικ.) 6) Ἡ πρόσκλησις τῶν δανειστῶν γίνεται δι' ἐπιδόσεως κλητῆρος· ἀντίγραφον δὲ τοῦ πίνακος δὲν δίδεται (Καρ. ζ. 2559), δύνανται ὅμως ἰδίᾳ δαπάνῃ νὰ λάβωσιν ἀντίγραφον (Δαλλ. distrib. par contr. ἀρ. 112.)

7. Τὰ μετὰ ταῦτα ἔχωσιν οὕτως· ἀ.) ὁ πίναξ μὴ ἀνακοπεὶς ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας, (4), καθίσταται τελεσίδικος, καὶ γίνεται τότε ἔναρξις τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ 947. 994. ἐδ. 2.

Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως.

Ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως γίνεται παρὰ τῷ ὑπαλλήλῳ τῆς κατατάξεως ἐγγράφως ἢ προφορικῶς καὶ ἀναστέλλει μεχρισοῦ δικασθῇ τελεσιδίκως τὴν ἐκτέλεσιν (5) αὐτοῦ 952 995 πολ. Ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπάλληλος (ἐὰν εἶναι εἰσηγητὴς δικαστὴς,

---

(1) Πρλ. Οἰκ. § 299 σημ. 1. Ρ. σ. 91 114.

(2) Καλὸν εἶναι νὰ προσκαλῆται καὶ ὁ ὀφειλέτης, διότι καὶ αὐτὸς ἔχει ἐνίοτε συμφέρον ν' ἀνακόψῃ τὸν πίνακα. Καρ. ζ. 2,577, 2,563 bis. Οἰκ. § 299 σημ. 2 Πρλ. ἄνωτ §. 4 ἐδ. ά.

(3) Ἐὰν ἡ ἐπίδεσις δὲν γίνῃ εἰς ὅλους τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἡ διορία λογίζεται ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπιδόσεως δι' ὅλους Ρ. σ. 71. Καρ. ζ 2,558, 4.

(4) Δὲν ἄρχεται ὅμως ἡ προθεσμία, ὅταν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 945, 946 καὶ 949 τῆς Πολ. Δικ. (ἴδε παράδειγμα εἰς Εὐρ. 7. πίναξ κατατ. σ. 281 ἐν τέλ.) Πρλ. § 16, 17, 18, 19 τῆς λ. πίναξ κατατ.

(5) Ἀναστέλλεται δὲ τοῦ πίνακος ἡ ἐκτέλεσις ὡς πρὸς τὰς ἀμφισβητουμένας μόνον ἀπαιτήσεις, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς πρὸς τὰς προηγουμένας αὐτῶν arg. Πολ. 952. Δαλλ. ἄρ. 123. Καρ. ζ. 2,185. Οἰκ. § 299 σημ. 4.

ὑπογράφει καὶ ὁ γραμματεὺς τὴν ἔκθεσιν Ἄρθ. πολ. Δικ. 135. 949. Ἀπ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 203 τοῦ 53, (1) ἀναιροῦσα τὴν ὑπ' ἀριθ. ἀριθ. 496 τοῦ 1852 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπ. Ἐφετ. καὶ Ἀπ. Ἀρ. Πάγ. ὑπ' ἀριθ. 190 τοῦ 1852 (2) ἀναιρ. τὴν ὑπ' ἀριθ. 483 τοῦ 1851 ἀποφ. τοῦ ἐφετ. Ναυπλ.) συντάσσει ἔκθεσιν περὶ τῆς γενομένης εἴτε ἐγγράφως, εἴτε προφορικῆς ἀνακοπῆς.—Ἄλλον τύπον τῆς ἀνακοπῆς, ἑπομένως καὶ τὴν διὰ κλητῆρος ἐπίδοσιν αὐτῆς εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως, κυρήττει ἀπαράδεκτον τὸ 949 ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ; — Ναὶ, κατὰ Οἰκ. §. 299 σημ. 4. Ὄχι, κατὰ Ρ. σ. 91. καὶ κατὰ τὴν 190 τοῦ 48 πολ. ἀπ. ἀρ πάγου, ἣν ὅρα εἰς εὐρ. 8. σελ. 326. καθ' ἣν πρβ. καὶ ἀπ. ἐφ. Αθ. 4921 (εὐρ. λ. πίναξ κατατ. §. 10) ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα οὖσαν. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 949 τῆς πολ. Δικ. ἡ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅταν οὔτε κοινοποιεῖται, οὔτε ἀπευθύνεται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως εἰσηγητὴν, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶναι ἔτι εἰς καιρὸν νὰ γίνῃ ἀνακοπή. Ἀπ. πολ. ἀρ. πάγου 233 τοῦ 1849 ἐν εὐρ. τ. 8. σ. 327 ἐν τέλ.

Τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ πίνακος κατατάξεως εἶναι ἄκυρον ἐὰν ἐπὶ κεφαλῆς ἀναφέρῃ ὅτι γίνεται ἐνώπιον τοῦ δεῖνος πρωτοδικείου, ἐπιδίδεται δὲ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως;—Ὄχι, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 394 τοῦ 1849 ἔτους ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπ. ἐφ. (εὐρ. λ. πίναξ κατατ. §. 14) Ἀνακοπὴ λοιπὸν φέρουσα' « ἀνακοπὴ τοῦ .... κατὰ τοῦ .... ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτ. » δὲν εἶναι ἄκυρος. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 16179.

Εἰσάγεται ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸ ἀκροατήριον δι' ἁπλῆς κλήσεως καὶ δικάζεται συνοπτικῶς, ἀριθ. 950. τῆς πολ. Δι. Δὲν κοινοποιεῖται δηλ. ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸν δανειστὴν, οὗ ἡ κατάταξις προσβάλλεται, ἀλλὰ καλεῖται (3) ἁπλῶς οὗτος εἰς τὸ ἀκροατήριον πρὸς συζήτησιν τῆς ἀνακοπῆς. Δαλλ. distribution ἀρ. 125 Οἰκ. §, 299 σημ. 6. ἀπόφασις Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 86 τοῦ 1848 ἣν εἰς εὐρ. 8 σ. 826 καθ' ἣν.

Ἡ παράλειψις τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου κλητεύσεως τοῦ δα-

---

(1) Ὁρ. αὐτὴν εἰς Εὐρ. λ. πίναξ κατωτ. σ. 280.

(2) αὐτ. σ. 281.

(3) Τίνι ἐπιδίδεται ἡ κλῆσις, μὴ ὑπάρχοντος ἀντικλήτου; Εὐρ. λ. πίναξ κατωτ. §9.

νειστοῦ, οὗ ἡ κατάταξις προσβάλλεται, καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἐμπρόθεσμον ἀνακοπήν; Ὄχι, μόνον εἰς ἀναβολὴν ἢ ἄλλα ἀποτελέσματα δύναται νὰ δώσῃ ἀφορμὴν· δὲν καθιστᾷ δὲ ἀπαράδεκτον τὴν ἀνακοπήν· ὅταν δὲ ὁ δανειστὴς παρίσταται αὐθόρμητος, ἡ κλῆσις εἶναι ματαία. Ἀπ. ἐφ. Ν. 657 τοῦ 49 1 εὐρ, 12 σ. 288). Ἀποφ. ἐφ. Αθ ὑπ' ἀριθ. 14638. 16179.

Ἐὰν τῆς ἀνακοπῆς τὸ ἀντικείμενον εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τῶν εἰρηνοδικῶν, εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον (φρονεῖ ὁ οἰκ. §, 299 τομ. 6) πρέπει νὰ εἰσαγηται ἡ ἀνακοπή.

8. Προτάσεις μὴ γενόμεναι παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλῳ ἢ ἔγγραφα μὴ προσαχθέντα εἰς αὐτὸν εἰσὶ δεκτὰ ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου; Ὄχι, κατὰ τὸ ἄρθρον 938 ἐδ. 3 τῆς πολ. Δικ. (πρλ. Καρ. ζ. 2173. 2180 καὶ 2864. Δαλλ. ἀρ. 116) ὁ Ἄρ. Πάγος ἀπεφήνατο ἄλλοτε,(1) ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς τοῦ ἄρθρου τούτου περιορίζεται εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ ἐντὸς τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασίαν, καὶ ὅτι δύναται ὁ δανειστὴς ἀνακόπτων τὸν πίνακα νὰ προσαγάγῃ ἔγγραφα, ἃ ἐκεῖ δὲν προσήγαγε.

Βραδύτερον ὅμως ὁ Ἄρειος Πάγος μετέβαλε (2) διὰ τῆς 147 τοῦ 53 (κυρ τὴν 1085 ἀπ. Ἐφ. Ναυ) νομολογίαν καὶ 32 τοῦ 56 (κυρ. τὴν 13132 ἀπ. ἐφ. Ἀθ.) σκεφθεὶς, ὅτι τὸ ἄρθρον 738 ὁρίζει, ὅτι τὸ βραδύτερον 14 ἡμέρας μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 937 προσκλήσεως ὀφείλουν οἱ δανεισταὶ νὰ προσαγάγωσι τὰς ἀποδείξεις των καὶ νὰ αἰτήσωσι τὴν κατάταξιν, πᾶσα δὲ βραδυτέρα προσαγωγὴ ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις ἐπὶ τῶν προσαχθέντων ἐγγράφων εἶναι ἀπαράδεκτος, καὶ ἀπορρίπτεται παρὰ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως· ὅτι

(Ἀκολουθεῖ.)

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

(1) Ἀπ. Ἀρ. Παγ. ὑπ' ἀριθ. 140 τοῦ 1849 ἦν ὅρα ἐν εὐρ. 12 σ. 283) 3 καὶ ὑπ' ἀριθ. 374 τοῦ 1852 (εὐρ. 12 σ. 283 καὶ 289). τὴν γνώμην ταύτην φαίνεται ἀκολουθῶν καὶ ὁ Ρ. σ 86.

(2) Ἐν Εὐρ. 12 σ. 287.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

1) Ἔγκυρον ἰδιογράφου Διαθήκης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταχθείσης. 2) Πτώχευσις. 3) α) Προσόντα συντάξεως τοῦ τριπλοῦ καταλόγου πρὸς διορισμὸν συνδίκων. β΄.) Ἰδιότης τῶν δανειστῶν ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ αὐτοῦ καταλόγου. 4) Ἀνταγωγή. Ἔνστασις ἐκκρεμοδικίας. 5) Ὑποχρέωσις τοῦ, εἰς μόνα τὰ πρακτικὰ τῆς δημοπρασίας, ὑπογράψαντος ἐγγυητοῦ πρὸς τὸ Δημόσιον.

Νομολ. ἀμφ. τῶν Ἐφετείων κτλ. συνέχ. φυλ. Μ΄. Πίναξ κατατάξεως κτλ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

ΤΜΗΜΑ Α.

1) Ἰδιόγραφος διαθήκη, εἰς ξένον Κράτος συντεταγμένη διὰ χειρὸς ἄλλου, εἰς γλῶσσαν ἄγνωστον τῷ διαθέτῃ καὶ μόνην τὴν ὑπογραφὴν αὐτοῦ φέρουσα, εἶναι ἰσχυρά;—Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,636. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδή, ἂν καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος, ὁ Ἕλλην εἰς ξένον Κράτος εὑρεθεὶς δύναται νὰ διαθέσῃ ἢ δι' ἰδιογράφου διαθήκης ἢ ἐπὶ συμβολαιογράφου κατὰ τοὺς περὶ συμβολαιογράφων ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου, ὅπου ἡ πρᾶξις ἔγινεν· ἐντεῦθεν ἕπεται, ὅτι ὁ ἡμέτερος νόμος δύο εἴδη

διαθηκῶν εἰς ξένους τόπους ἀναγνωρίζει, ἤγουν τὴν ἐπὶ συμβολαιογράφου, καὶ περὶ ταύτης ἀρκεῖται εἰς τὰς διατυπώσεις τὰς ἐν τῷ ξένῳ τόπῳ ἐν χρήσει, καὶ τὴν ἰδιόγραφον· ἰδιόγραφος δ' ἐστὶν ἡ περὶ ἧς γίνεται μνεία ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ (Ἄρθ. 31) γεγραμμένη ἰδίᾳ χειρὶ τοῦ διαθέτου, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἐμφαίνει τοῦτο· ὅτι δὲ δὲν ἐννοεῖ τὴν ἁπλῶς ὑπὸ ἰδιωτικὴν ὑπογραφὴν, ἢ πᾶσαν ἄλλην μὴ ἐπισήμως γενομένην διαθήκην, ἂν καὶ ἐπιτρεπομένην ἐν τῷ ξένῳ τόπῳ, ἐξάγεται ὡς ἐκ τοῦ ὅτι παρεδέχθη μὲν τοὺς ξένους τύπους ἀλλὰ περιώρισε τὴν παραδοχὴν αὐτῶν εἰς μόνον τοὺς περὶ συμβολαιογράφων.

Μολαταῦτα, Ἐπειδὴ σκοπὸς τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν ψηφίσματος ἦτο νὰ ἀποτρέψῃ διὰ τὴν ἐν τῷ ξένῳ Κράτει διαθήκην τοῦ Ἕλληνος, τοὺς ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου ἐκείνου κατὰ τὴν παραδεχομένην ἐν γένει ἀπὸ τὸ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύον Ῥωμαϊκὸν δίκαιον ἀρχὴν locus regit actum. ἄλλως ἤθελε συμβῇ τὸ ἄτοπον, ὅτι εἰς τὰς Ἐπικρατείας ὅπου συμβολαιογράφοι δὲν ὑπάρχουσιν, οἱ ἐν αὐτοῖς διατρίβοντες Ἕλληνες μὴ γνωρίζοντες νὰ γράψωσιν, ἤθελον μείνει ἀδιάθετοι· ὅθεν ὀρθῶς ἐπετράπη ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ἡ προκειμένη ἀπὸ 10 Ἰουνίου 1855 ἐν Τεργέστῃ συνταχθεῖσα ἰδιωτικὴ διαθήκη τῆς Ἑλένης Στεφάνου Ἀποστολίδου συνετάχθη κατὰ τοὺς ἐκεῖ ἰσχύοντας τύπους.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 249 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, ἐπικυρωθείσης καὶ διὰ ὑπ' ἀριθ. 15,990. ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ἐξετασθέντων μαρτύρων προέκυψεν, ὅτι ἡ προκειμένη διαθήκη, ἥτις παρουσιάσθη εἰς τοὺς μάρτυρας τούτους συνετάχθη κατὰ τοὺς ἰσχύοντας τύπους ἐν Τεργέστῃ καὶ ὅτι μόνον, ἐπειδὴ συνετάχθη εἰς γλῶσσαν Ἰταλικὴν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζεν ἡ Ἑλένη Στεφάνου Ἀποστολίδου, ἡ διαθήκη αὕτη εἶναι ἔγκυρος μὲν ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, ὅτι ἀνεγνώσθη καὶ μετεφράσθη αὐτῇ ὑπὸ τῶν μαρτύρων τοὐλάχιστον τῶν δύο, καὶ τοῦτο ἐξ ἀναλογίας τοῦ ἄρθρου.... τοῦ Αὐστριακοῦ Κώδηκος τοῦ προβλέποντος περὶ τῆς διαθήκης τῶν ἀγραμμάτων, ἄκυρος δὲ, ἐὰν δὲν ἔλαβε χώραν τὸ τοιοῦτον· ἀλλ' οὐχ' ἧττον δὲν εἶναι ἀναγκαία ἐν τῇ διαθήκῃ μνεῖα τῆς τοιαύτης μεταφράσεως, διότι αὕτη δὲν ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης ἐκ μέρους τῶν μαρτύρων πρὸς τὸν διαθέτην, ὅστις δὲν γνωρίζει γράμματα καὶ δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων· ὅθεν ὀρθῶς, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 805 ἀποφάσεως, ὑπεχρεώθη ὁ Ἀποστολίδης

ν᾽ ἀποδείξῃ καὶ διὰ μαρτύρων, ὅτι οἱ ὑπογεγραμμένοι ἐν τῇ προκειμένῃ διαθήκῃ μάρτυρες μετέφρασαν τὸ περιεχόμενον τῆς διαθήκης λέξιν πρὸς λέξιν.

2.) Πράξεις τοῦ πτωχεύσαντος, βαρύνουσαι τὴν περιουσίαν, ἐνεργηθεῖσαι ἄνευ δόλου κατὰ τὸ διάστημα τῶν πρὸ τῆς πτωχεύσεώς του δέκα ἡμερῶν, κηρύττονται ἄκυροι; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 17,633 π. ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν, ὡς ἐκ τοῦ δικογράφου αὐτοῦ προκύπτει, ἤγειρεν ὁ εἰρημένος Ἀγελ. Δημητριάδης ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ πλοίου «ἡ Ἁγία Τριὰς,» ζητῶν δι᾽ αὐτῆς ν᾽ ἀναγνωρισθῇ ὡς τοιοῦτος καὶ, κατὰ συνέπειαν, νὰ καταδικασθῶσιν οἱ σύνδικοι νὰ διαγράψωσιν ἀπὸ τὸν ἰσολογισμὸν τῆς πτωχεύσεως τοῦ Π. Κρεσεγγίου τὸ εἰρημένον πλοῖον, ὡς δῆθεν περιουσίαν ἐνεργητικὴν τῆς πτωχεύσεως· ἀλλ᾽ ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ ἦτο προφανῶς ἀπαράδεκτος, ὡς οἱ ἐναγόμενοι καὶ πρωτοδίκως δι᾽ ἐνστάσεως ἐπρότεινον, καθόσον τότε μόνον δύναταί τις νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν δικαστικὴν μεσολάβησιν δι᾽ ἀγωγῆς, ὅταν ἀναγκάζηται δικαστικῶς νὰ ἐπιδιώκῃ τι πρὸς αὐτὸν ὀφειλόμενον, ἤγουν νὰ ζητήσῃ ὥστε παρὰ τοῦ δικαστοῦ νὰ καταδικασθῇ τις εἰς ἐπιχείρησιν, παράλειψιν, ἢ παροχὴν, τὴν ὁποίαν οὗτος ὀφείλει μὲν, ἀλλ᾽ ἀρνεῖται πρὸς τὸν ἐνάγοντα. (Ἰουσ. Βιβλ. 4. τίτ. 6. ἰ. 25 καὶ 51 Πανδ. 44 7.) ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐνάγων, διά τε τῆς ἀγωγῆς του, καὶ σαφέστερον ἔτι διὰ τῶν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς προτάσεών του, ἰσχυρίσατο ὅτι, ἀγοράσας παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος Κρεσεγγίου τὸ εἰρημένον πλοῖον, ἔλαβεν ἔκτοτε αὐτὸ παρὰ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὴν κατοχήν του, καὶ εἶχεν ἑπομένως τὴν πλήρη κυριότητα καὶ κατοχὴν αὐτοῦ, οὐδόλως δὲ ἰσχυρίσθη ὅτι ὁ πτωχεύσας ἢ οἱ σύνδικοι τὸ ἀφήρεσαν ἀπὸ τὴν κατοχήν του ἢ ἄλλος τις τὸ ἐξενίκησεν, ὥστε οὔτε τὴν παράδοσιν τοῦ πλοίου πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀγοραπωλησίας, οὔτε τὴν διεκδίκησιν τοῦ πλοίου, ὡς παρ᾽ ἄλλου κατεχομένου, εἶχεν ἀντικείμενον ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, οὔτε ἐν γένει τι πρὸς αὐτὸν ὀφειλόμενον ὑπὸ τῶν ἐναγομένων, ἡ δὲ εἰς τὸν ἰσολογισμὸν τοῦ πτωχεύσαντος γενομένη ἁπλῆ σημείωσις τοῦ πλοίου ὡς περιουσίας αὐτοῦ, μὴ ἀποτελοῦσα βεβαίως οὔτε τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς κατοχῆς τοῦ ἀγοραστοῦ, οὔτε τὸν περιορισμὸν τῆς

ἐλευθέρας ἐξασκήσεως τῶν δικαίων του ἐπὶ τοῦ πλοίου, δὲν ἦτο πρᾶξις προσβάλλουσα προφανῶς τὰ δίκαιά του ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ τὸ πολὺ ἀπετέλει καύχησιν τῆς ὁμάδος περὶ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ πλοίου τοῦ παρὰ τοῦ ἀγοραστοῦ, ὡς οὗτος διατείνεται, ὡς ἰδιοκτησίας του κατεχομένου, ἡ δὲ τοιαύτη καύχησις τὸ πολὺ ἠδύνατο νὰ δώσῃ πρὸς τοῦτον ἀφορμὴν νὰ κινήσῃ κατὰ τῶν συνδίκων πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 81 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ὁ Δικαστὴς εἰς τοῦτο καὶ μόνον ὑπάρχει διωρισμένος, τὴ ν' ἀποδίδῃ τὸ ὀφειλόμενον εἰς τὸν μὴ δυνάμενον ἐξωδίκως νὰ ἀπολαύσῃ τοῦτο, καί τοι ἔχοντα δικαίωμα· ἔπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ μόνη θεωρητικὴ λύσις ἀμφισβητήσεων πρὸς ὁδηγίαν τῶν περὶ τοῦ βασίμου τῶν ἰδίων δικαιωμάτων τῶν δισταζόντων προσώπων, ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι συνέφερεν αὐτῷ νὰ γνωρίζῃ ἂν ἦναι ἢ οὔ νόμιμος ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγορασθέντος πλοίου, δὲν ἔδιδεν αὐτῷ δικαίωμα δικαστικῶς ἀγωγῆς, ἀλλὰ δικηγορικῆς συμβουλῆς, ἢ ὡς εἴρηται κατ' εἰδικὴν περίπτωσιν, ἀφορμὴν προκλήσεως εἰς ἀγωγήν.

Ἐπὶ τῆς ἀνταγωγῆς τῶν συνδίκων.

Ἐπειδὴ ὅπως ὁ ἐνάγων δὲν ἐδικαιοῦτο δι' ἀγωγῆς νὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ν' ἀποφανθῇ τοῦ ὅτι ἔχει κῦρος ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη ἀγορὰ τοῦ μνησθέντος πλοίου, οὕτως ἀπεναντίας οἱ σύνδικοι εἶχον δικαίωμα, χορηγουμένον αὐτοῖς ῥητῶς παρὰ τῶν ἄρθρων 445 καὶ 447 τοῦ Ἐμπ. Νόμου, τοῦ νὰ ζητήσωσι δι' ἀγωγῆς ἢ ἀνταγωγῆς, ὡς καὶ ἔπραξαν, τὴν ἀκύρωσιν τῆς εἰρημένης ἀγοραπωλησίας τοῦ πλοίου, ὅπως ἐπανέλθωσι τὰ πράγματα εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ἀγορᾶς στάσιν, ὅθεν ἡ ἀνταγωγὴ αὐτῶν εἶναι κατὰ τύπους παραδεκτή.

Ἐπὶ τοῦ βασίμου αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὸ μόνον περιστατικὸν, ὅτι ἡ πώλησις τοῦ πλοίου ἐγένετο ἐντὸς τῶν δέκα ἡμερῶν, αἵτινες προηγοῦντο τῆς ἀποφασισθείσης ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως τοῦ πωλητοῦ Κρεσεγγύου δὲν ἀρκεῖ, ὡς οἱ ἀντενάγοντες κατὰ πρῶτον διατείνονται, δυνάμει τοῦ ἄρθ. 445. τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, νὰ καταστήσῃ ἄκυρον τὴν πώλησιν ἀπέναντι τοῦ ἀγοραστοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκύρωσιν ἀπαιτεῖται τὸ νὰ ἐνήργησεν οὗτος μετὰ δόλου.

Ἐπειδὴ οἱ σύνδικοι, διὰ τῶν ὑποβαλουσῶν τὴν ἀνταγωγὴν τῶν πρωτοδίκων προτάσεών των, τῆς 13 Μαΐου 1859, ῥητῶς ἀπέδοσαν δόλον εἰς τὸν ἀντεναγόμενον, διατεινόμενοι ὅτι ἐν γνώσει τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν ὑποθέσεων τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων εἶχων ὑποψιῶν κατ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀγοραπωλησίας, ἤγουν τὴν 11 Φεβρουαρίου Ε. Ε. τὸν ἐπροσωποκράτησε καὶ οὕτω τὸν ἐπειθανάγκασεν ἐσπευσμένως νὰ πωλήσῃ πρὸς αὐτὸν τὸ μνησθὲν πλοῖον, ἵνα συμψηφίσῃ εἰς τὸ συμφωνηθὲν τίμημα αὐτοῦ ἐκ γροσίων 100,000, πρῶτον τὸ ἐκ γροσίων 66,742 παρὰ τοῦ πτωχεύσαντος ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὸν γραμμάτιον, τὸ ὁποῖον ὁμολογουμένως δὲν ἦτον ληξιπρόθεσμον κατὰ τὰς δέκα πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως ἡμέρας, (τῆς 16 Φεβρουαρίου 1859) ἀλλὰ μεταγενεστέρως, ἤγουν, τὸ μὲν ἥμισυ τὴν 25. Φεβρουαρίου, τὸ δὲ ἕτερον ἥμισυ τὴν 18 Μαρτίου 1859· δεύτερον δὲ μέρος ἐκ τοῦ ἑτέρου γραμματίου ἐκ γροσ. 87,750, ἤγουν κατὰ δραχμὰς 33,000 ἐνῷ καὶ τούτου τοῦ γραμματίου τὸ ἥμισυ δὲν ἦτο ληξιπρόθεσμον εἰμὴ δύω ἡμέρας μετὰ τὴν κατὰ τὴν 11 Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους συνομολογηθεῖσαν πώλησιν, τὸ δ' ἕτερον ἥμισυ μόνον κατὰ τὸν Μάρτιον, καὶ τοιουτοτρόπως νὰ σώσῃ τὰ κινδυνεύοντα γραμμάτια ταῦτα ἀπὸ τὴν καταστροφὴν τῆς πτωχεύσεως διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως, πρὸς βλάβην τῶν λοιπῶν δανειστῶν, ἄλλης περιουσίας τοῦ πτωχεύσαντος, ἤγουν τοῦ πλοίου αὐτοῦ, περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι δόλον, στηρίζοντα τὴν ἀκύρωσιν τοῦ συναλλάγματος, ἂν ἀποδειχθῶσιν (Pardescus ἡ 1229. ἀκυρ. ἀποφ. 28 Μαΐου 1833. 2 Ἰουλίου 1834 κλπ.) Ὅθεν ἀφοῦ οἱ σύνδικοι διὰ τῆς ἀνταγωγῆς των ζητοῦσι, κατὰ πρώτην κυρίαν αἴτησιν αὐτῶν, τὴν ἀκύρωσιν τῆς πωλήσεως τοῦ πλοίου, ἵνα ἐπανέλθωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν ὁμάδα ὡς ἦσαν πρὸ τῆς πωλήσεως ταύτης, τοὐτέστι τὸ πλοῖον ὡς ἐνεργητικὴ περιουσία, τὰ δὲ γραμμάτια τοῦ ἀντιδίκου ὡς παθητικὴ, ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς ἡ ἀπόδειξις τῶν εἰρημένων, οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐχόντων, ἰσχυρισμῶν αὐτῶν, ὅσα δηλαδὴ δὲν ἦσαν συνομολογημένα, ὡς ἐστὶν ὁ εἰρημένος συμψηφισμὸς τοῦ τιμήματος ἀπέναντι τῶν μὴ ληξιπροθέσμων γραμματίων, ἡ δ' ἀπόδειξις ἀναγκαίως δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ μαρτύρων μὴ δυναμένων τῶν συνδίκων νὰ προαποκτήσωσιν ἔγγραφον ἀπόδειξιν αὐτῶν.

3.) Προκειμένου περὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν προσωρινῶν συνδίκων τοῦ πτωχεύσαντος, οἱ δανεισταὶ ὀφείλουσι νὰ συνέλθωσιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πρὸς σύνταξιν τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτουμένου καταλόγου; — Ναί.

Ἀναγνωρισθέντων τῶν δανειστῶν ὡς τοιούτων ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ κλητευθέντων πρὸς σύνταξιν τοῦ εἰρημένου καταλόγου, ἐπιτρέπεται ἡ ἐξέτασις τῆς τοιαύτης ἰδιότητος αὐτῶν, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ κῦρος τοῦ καταλόγου; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,665 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τοῦ ἄρθρου 480 τοῦ ἐν ἰσχύει ἐμπορικοῦ νόμου ὁρίζοντος, ὅτι ἐξ ἑνὸς τριπλοῦ καταλόγου δοτέου παρὰ τῶν συνελθόντων τεκμαιρομένων δανειστῶν, ὀφείλει τὸ Δικαστήριον νὰ διορίσῃ τοὺς προσωρινοὺς συνδίκους, ἕπεται ὅτι, ὅταν ὑποβληθῇ εἰς τὸ Δικαστήριον εἷς τοιοῦτος κατάλογος, ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου πρέπει νὰ ἁρυσθῇ τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων τῶν εἰρημένων συνδίκων.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ αὐτὸ ἄρθρον ὁρίζει, ὅτι οἱ δανεισταί οὗτοι, συνελθόντες, ἕνα τριπλοῦν κατάλογον θέλουν δώσει τῶν κατ' αὐτοὺς διοριστέων προσωρινῶν συνδίκων, ἕπεται ὡσαύτως ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτοὺς τοὺς δανειστὰς, εἴτε ἀτομικῶς, εἴτε κατὰ τμήματα διαιρουμένους, νὰ δίδωσι κατ' ἀρέσκειαν δύω ἢ πλείονας διαφόρους καταλόγους, ἀλλὰ πρέπει ὅλοι ὁμοῦ νὰ ψηφοφορήτωσι πρὸς σύνταξιν ἑνὸς καὶ μόνου τριπλοῦ καταλόγου, καταρτιστέου οὕτως ἐξ ἀνάγκης, ἢ ὁμοψήφως, ἢ κατὰ πλειονοψηφίαν, κατὰ τὸν γενικὸν τοῦ δικαίου κανόνα τὸν ἰσχύοντα, « Ὁσάκις πολλὰ πρόσωπα ἀποτελοῦντα μίαν, κατὰ τὰς » διατάξεις τοῦ νόμου συγκροτηθησομένην συνέλευσιν προωρισμένην εἰς » τὸ ν' ἀποφασίσῃ πρᾶξιν τινα, συνέρχονται πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἀπο- » φάσεως ταύτης. » (Ὅρα δὲ ἐκ περισσοῦ καὶ σύμφωνον γνώμην Παρδεσοῦ ἀριθ, 1169 ἐδάφ. β'. περὶ τὸ τέλος, καὶ ἀριθ. 1172 ἐν ἀρχῇ κτλ.)

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ εἰρημένα, ὁ παρὰ τῶν δανειστῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου παραδοθεὶς κατάλογος, εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ εἰσηγητοῦ κατηρτίσθη καὶ παρεδόθη ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν παρόντων εἰς τὴν ἐπὶ τούτου συγκροτηθεῖσαν συνέλευσιν δανειστῶν, καὶ ἐκ τούτου μόνου, ὡς μόνου ληπτέου ὑπ' ὄψιν, ὤφειλε κατὰ τὸ ἐν ἰσχύει ἄρθρον 480 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου τὸ Δικαστήριον νὰ ἀπαρτίσῃ τὸν

διορισμὸν τῶν τριῶν προσωρινῶν συνδίκων, ἀφοῦ περὶ τριῶν ἐγνωμοδότησεν ὅλη τῶν δανειστῶν ἡ συνέλευσις, καὶ ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἐν τῷ εἰρημένῳ καταλόγῳ ἔχουσι τὴν σχετικὴν ἱκανότητα καὶ ἰδιότητα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παρὰ τοῦ νόμου ἀνατιθεμένων εἰς τοὺς προσωρινοὺς συνδίκους καθηκόντων, μὴ προτεινομένης περὶ τούτου ἀντιρρήσεώς τινος, καὶ οὐχὶ νὰ ἐκλέξῃ ἐκτὸς τοῦ Καρόλου Κλέβερ, ὃν περιλαμβάνει ὁ μνησθεὶς τῆς πλειονοψηφίας κατάλογος, τοὺς ἑτέρους δύω, ἐκ τοῦ μὴ νομίμως καταρτισθέντος τμηματικοῦ καταλόγου τῆς πλειονοψηφίας·

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐφεσιβλήτων, ὅτι ὅλοι οἱ κατὰ τὴν πλειονοψηφίαν ψηφοφορήσαντες δὲν εἶναι ἀληθεῖς δανεισταὶ, ἀλλὰ τοιοῦτοι μόνον εἶναι οἱ εἰς τὸν τῆς 22 Αὐγούστου 1859 ὑπὸ τῶν πρακτόρων συνταχθέντα κατάλογον ἀναφερόμενοι καὶ ἐξηγμένοι ἐκ τοῦ ἰσολογισμοῦ καὶ τῶν βιβλίων τοῦ πτωχεύσαντος, δὲν ἔχει ὑπόστασιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, πρῶτον μὲν, διότι κατὰ τὴν προκειμένην συνέλευσιν δὲν πρόκειται, οὔτε δύναται νὰ ἐξελεγχθῇ τὸ ἀληθὲς τῶν δανειστῶν, ἀλλὰ μετέχουσιν αὐτῆς οἱ μετὰ τὴν πρόσκλησιν ἐμφανιζόμενοι, ὡς τοιοῦτοι ἔχοντες ὑπὲρ αὐτῶν τὸ τεκμήριον τῆς ἰδιότητος τοῦ δανειστοῦ, δυνάμει τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτοῖς παρὰ τοῦ ἄρθρου 479 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου αὐστηρᾶς ποινῆς, ἂν δολίως καὶ ὑπὸ πλαστὴν ἰδιότητα τολμήσωσι ν' ἀναμιχθῶσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συνελεύσεως· δεύτερον δὲ, διότι ὁ εἰρημένος κατάλογος, τῆς 22 Αὐγούστου 1859, δὲν ἀποκλείει τὴν ὕπαρξιν ἄλλων δανειστῶν, καθὸ ἐπιγραφόμενος « κατάλογος τῶν μέχρι τοῦδε φαινομένων καὶ γνωστῶν ἡμῖν δανειστῶν· » καὶ τρίτον, διότι ὁ κατάλογος οὗτος δὲν συνετάχθη ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἄρθρον 476 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον καὶ τὸ δικαίωμα τοῦτο, ὥστε νὰ φέρῃ ἐκ τούτου νόμιμον τινα τύπον ἐγγυήσεως· τοῦ δὲ εἰσηγητοῦ, εἰς ὃν ὁ νόμος, ὡς εἴρηται, ἰδίως ἀναθέτει τὸ χρέος τῆς συντάξεως τοῦ καταλόγου τῶν τεκμαιρομένων δανειστῶν, ἀποδεχθέντος ὡς τοιούτους ὅλα τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ τῆς 7 Σεπτεμβρίου 1859 μνημονευόμενα καὶ εἰς τὴν συνέλευσιν παραστάντα πρόσωπα, ἅπαντα ταῦτα ὡς νομίμως ψηφοφορήσαντα καὶ τὴν πλειονοψηφίαν τῶν δανειστῶν, κατὰ τὴν προκειμένην συνέλευσιν, ἀποτελέσαντα (Ledru-Rollin-Faillite N. 694.)

4) ά.) Ὁ ἐνάγων παραιτηθεὶς τῆς ἀνταγωγῆς δύναται νὰ κινήσῃ τακτικὴν ἀγωγὴν, ζητῶν δι' αὐτῆς πλείονα παρ' ὅσα ἐζήτει διὰ τῆς ἀνταγωγῆς; — Ναί.

β'.) Ἡ ὕπαρξις δίκης μεταξὺ διαχειριστοῦ ἑταιρίας καί τινος μέλους αὐτῆς, ἀποτελεῖ ἔνστασιν ἐκκρεμοδικίας εἰς ἄλλην δίκην μεταξὺ τοῦ αὐτοῦ διαχειριστοῦ καὶ ἄλλου συναιτέρου εἰσηγμένην ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17657 Π. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρ. 487 καὶ 488 τῆς Πολ. Δικονομίας, δύναταί τις νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς του, ἐνστάσεως ἢ ἀντενστάσεώς του, διὰ δὲ τῆς πράξεως ταύτης οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται ἐντελῶς εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς προειρημένης πράξεως, εἰς τρόπον ὥστε αἱ μὲν ἀγωγαὶ νὰ κινηθῶσιν ἐξ ὑπαρχῆς, δύνανται, αἱ δὲ ἀνταγωγαὶ, ὡς αὐτοτελεῖς ἀγωγαὶ, ἂν ἐν τοσούτῳ δὲν παρεγράφησαν. Ἐπομένως παραιτηθεὶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμολογουμένως τῆς ἀνταγωγῆς, περὶ ἧς ἀνέβαλλε τὸ Πρωτοδικεῖον ν' ἀποφασίσῃ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,013 ἀποφάσεώς του, ὁ Στρατῆς Ἀχυλᾶς ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ τὴν αὐτὴν ἀνταγωγὴν, ὡς τὴν εἰσήγαγεν, ὡς κυρίαν ἀγωγὴν καὶ ν' ἀπαιτήσῃ πλείονα τῶν ἀπαιτηθέντων διὰ τῆς ἀνταγωγῆς, ὡς ἠδύνατο νὰ ἀπαιτήσῃ ταῦτα πρὸ τῆς ἀνταγωγῆς, ταύτης· διότι, ὡς εἴρηται, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς ἣν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς ἀνταγωγῆς, οὐδεμία δ' ἔνστασις προτείνεται κατὰ ταύτης τῆς κυρίας ἀγωγῆς, εἴτε ὡς παραγραφείσης, εἴτε ὡς ἀπολεσθέντος ἄλλως τοῦ περὶ αὐτῆς δικαιώματος·

Ἐπειδὴ τὸ περὶ ἀγωγῆς δικαίωμα τοῦ Ἀχυλᾶ δὲν ἀπωλέσθη ὡς ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,013 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν τῆς ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου τούτου, διότι οὐδὲν ἄλλο διατάσσει ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἢ ὅτι ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀνταγωγῆς μέχρι τῆς περαιώσεως τῆς περὶ λογοδοσίας μεταξὺ Τζίγκρη καὶ Τοτώμη δίκης.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς λόγους τούτους τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον, ὡς Ἐμποροδικεῖον, οὐκ ὀρθῶς δικάσαν, ἀπέῤῥιψε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Στρατῆ Ἀχυλᾶ ὡς ἀπαράδεκτον·

Ἐπειδὴ, ὁμολογουμένης οὐτης τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ ἀναφερομένης ἑταιρίας, καὶ ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἦτο διευθυντὴς αὐτῆς, ἡ ἀγωγὴ τοῦ νὰ

ὑποχρεωθῇ ὁ διαληφθεὶς ἐναγόμενος εἰς λογοδοσίαν εἶναι καὶ βάσιμος ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν· ἂν δὲ περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐγένετο καὶ ἄλλη ἀγωγὴ πρὸς λογοδοσίαν κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἐναγομένου ὑπὸ τοῦ τρίτου τῶν συνεταίρων Τοτώμη, τοῦτο ἠδύνατο ἴσως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἔνστασις ἐκκρεμοδικίας, ὡς συναφοῦς τῆς δίκης ταύτης μ' ἐκείνην, τότε ὅμως, ὅταν ἡ αὐτὴ δίκη ἦτο εἰσηγμένη εἰς ἄλλο Δικαστήριον· οὔσης ὅμως εἰσηγμένης καὶ τῆς τοῦ Τοτώμη κατὰ Τσίγκρη ἀγωγῆς πρὸς λογοδοσίαν εἰς τὸ αὐτὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν, ὅπου καὶ ἡ ἐν λόγῳ δίκη, ὁ ἐναγόμενος ἠδύνατο τὸ πολὺ νὰ ζητήσῃ τὴν ἕνωσιν ἀμφοτέρων τῶν δικῶν διὰ τὴν συντομωτέραν ἀποπεράτωσιν αὐτῶν, ἂν ἐν τοσούτῳ ἡ πρώτη δὲν προώδευσεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴν ἔχῃ ἀποτέλεσμα ἡ ὑπεράσπισις τοῦ νῦν ἐνάγοντος, ἤτοι ἐὰν δὲν διεξήχθησαν ἀποδείξεις κλπ. δὲν ἠδύνατο ὅμως κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν οὔτε ἔνστασιν ἐκκρεμοδικίας ἕνεκα τούτου νὰ προτείνῃ, οὔτε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἀγωγῆς, διότι οὐδόλως ὑποχρεοῖ τὸν ἐνάγοντα καὶ ἐκκαλοῦντα ἡ μεταξὺ Τσίγκρη καὶ Τοτώμη δίκη, ὡς μὴ ὄντα διάδικον ἐν αὐτῇ, καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ παρεμβῇ ἂν ἤθελε, δὲν ἔχει ὅμως καὶ τὴν πρὸς τοῦτο ὑποχρέωσιν.

Ἐπειδὴ, παραδεκτῆς καὶ βασίμου οὔσης τῆς ἀγωγῆς, τὸ Δικαστήριον τοῦτο ὀφείλει νὰ πράξῃ, ὅ,τι ὤφειλε τὸ Πρωτοδικεῖον, ἤγουν νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν ἐναγόμενον πρὸς λογοδοσίαν, νὰ προσδιορίσῃ πρὸς τοῦτο τὸν χρόνον καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν εἰσηγητὴν καὶ ἓν ἐκ τῶν τοῦ ἄρθρ. 695 καταναγκαστικῶν μέσων, διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπειθείας τοῦ δοσιλόγου (ἄρθρ. 702 Πολ. Δικονομίας.)

Ὁ ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς δημοπρασίας Δημοσίων προσόδων ὑπογράψας ἐγγυητὴς ἀπαλλάττεται τῆς ὑποχρεώσεως ὅταν ἄλλος ὑπέγραψεν τὰς ὁμολογίας;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,666. Π. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Παραδεχόμενον τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους, καθ' ὅσον ἰδίως μετὰ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἔγκρισιν τῶν πρακτικῶν τῆς δημοπρασίας, τὸ συνάλλαγμα καθίσταται τοῦ λοιποῦ συνωμολογημένον με-

ταξὺ τῶν ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπογεγραμμένων ἐνοικιαστοῦ τε καὶ ἐγγυητοῦ, ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀφ' ἑτέρου, ὥστε δὲν ἔχει πλέον ἐξουσίαν ὁ οἰκονομικὸς ἔφορος νὰ παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα τὸ συνάλλαγμα τοῦτο ἔδωκεν ἤδη εἰς τὸ Δημόσιον διὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπογράψαντος ἐγγυητοῦ· ὅθεν, ἂν καὶ ὁ Οἰκ. ἔφορος, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐδέχθη τὴν ἐν ταῖς ὁμολογίαις, μετὰ τὴν ἔγκρισιν τῶν πρακτικῶν, ὑπογραφὴν τοῦ Θ. Πάσπαλη, ὡς ἐγγυητοῦ, χωρὶς ὅμως νὰ ἀναφέρηται οὐδαμοῦ ῥητή τις παρὰ τοῦ Οἰκ. Ἐφόρου παραίτησις τῆς ἐγγυήσεως τοῦ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ἤδη ὑπογεγραμμένου ὡς ἐγγυητοῦ Μελισσάρη, δὲν ἐπιτρέπεται ἐκ τούτου νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι σιωπηλῶς ἐγένετο τοιαύτη παραίτησις παρὰ τοῦ Ἐφόρου, κατὰ παράβασιν τοῦ μεταξὺ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ Μελισσάρη συνδεθέντος συναλλάγματος, διότι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συνάγῃ τις ἐκ συμπεράσματος, ὅτι παραιτεῖταί τις δικαιώματος, τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ παραιτῆται, ἀλλὰ δύναται ἁπλῶς ὡς προσθήκη ἀσφαλείας νὰ θεωρηθῇ ἡ πρόσληψις νέου ἐγγυητοῦ εἰς τὰς ὁμολογίας, μὴ δυναμένη οὐδόλως νὰ φέρῃ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς ἐνοχῆς τοῦ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπογράψαντος. (1)

(1) Ἰδοὺ αἱ σκέψεις τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθμὸν 435 τοῦ 1858 ἔτους.

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον, διότι τὸ μεταξὺ Δημοσίου, ἀφ' ἑνὸς, καὶ τοῦ ἀγοραστοῦ τῶν Δημοσίων προσοδων καὶ τοῦ ἐγγυητοῦ αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου, συνάλλαγμα τελειοποιεῖται ἀμέσως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς κατακυρώσεως τῆς δημοπρασίας καὶ τῆς ὑπογραφῆς τῶν πρακτικῶν αὐτῆς· ἡ δ' ἔγκρισις τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ εἶναι ὅρος, ὅστις, πραγματοποιούμενος, δίδει κῦρος εἰς τὸ ἄλλως κατηρτισμένον καὶ τέλειον συνάλλαγμα. Ἡ εἰς τὰς ἐκδιδομένας δὲ ὁμολογίας ὑπογραφὴ τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τῶν ἐγγυητῶν εἶναι συνέπεια τῆς ἐν τοῖς πρακτικοῖς ὑπογραφῆς, καὶ, ὡς τοιαύτη, δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἀναγκαστικῶς· Οὔτε ἐκ τῆς μόνης ἀποδοχῆς τοῦ Δημοσίου ἄλλου ἐγγυητοῦ χωρὶς παραιτήσεως αὐτοῦ τῶν ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος δικαιωμάτων του, ἐξάγεται ἡ τοῦ ἐνάγοντος ἀπαλλαγὴ, διότι ὁ δεχόμενος ἐπανειλημμένως ἐξασφαλιστικὰ μέσα, διὰ μόνης τῆς ἀποδοχῆς τῶν δευτέρων, δὲν παραιτεῖται τῶν πρώτων, ἀλλ' ἀπεναντίας προσθέτει εἰς αὐτά.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλάδ. Μ'.)

.... τὸ ἄρθρ. 949 ἐννοεῖ, ὅτι δύνανται οἱ δανεισταὶ νὰ παραπονεθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας, ἣν ἐπέφερεν ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως, ἢ ὁ πρόεδρος, μὴ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰς προσαχθείσας ἀποδείξεις ἢ μὴ ἐκτιμήσας αὐτὰς ὀρθῶς ἢ παραβιάσας τὰς περὶ κατατάξεως διατάξεις, καὶ οὐχὶ ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα ὡς δανεισταὶ νὰ προσαγάγωσι διὰ τῆς ἀνακοπῆς των ἀποδείξεις ἢ ἄλλα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα, ἃ νομίμως ἀπέῤῥιψεν ὁ ἐπὶ τῆς κατατάξεως, ὡς μὴ προσαχθέντα ἐμπροθέσμως, καὶ ὅτι ἂν τὸ ἄρθρον 949 εἶχεν ἄλλην ἔννοιαν, καθίστατο περιττὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου διαδικασία.

Τὴν τελευταίαν ταύτην νομολογίαν ἠκολούθησαν οἱ ἐν Ἀθ. ἐφ. καὶ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8,411. 13,763 καὶ 16,179 ἀποφάσεών των.

Ἡ εἰρημένη 32 τοῦ 1856 ἀπόφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, κυροῦσα τὴν 12,132 τῶν ἐν Ἀθην. Ἐφ. φέρει·

« Ἐπειδὴ ἡ περὶ τὴν κατάταξιν τῶν δανειστῶν διαδικασία, οὖσα παραφυὰς τῆς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης, ἀπαιτεῖ καὶ αὕτη ταχύτητα περὶ τὴν ἐκδίκασιν καὶ ἐντὸς συντόμων προθεσμιῶν περικλείεται, ἕνεκα δὲ τούτου ὥρισε τὸ ἄρθ. 938 τῆς Πολιτ. Δικονομίας νὰ ἐκκαθαρίζωνται παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς καταταξεως ὑπαλλήλῳ πᾶσαι τῶν δανειστῶν αἱ ἀντιπαρατηρήσεις καὶ νὰ ὑποβάλλωνται ἅπαντα τὰ ἀποδεικτικὰ αὐτῶν μέσα, ὡς τε οὕτω κατηρτισμένη ἡ ὑπόθεσις νὰ προπαρασκευάζηται ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου, ἐντεῦθεν δὲ συνάγεται, ὅτι ἡ περαιτέρω διάταξις τοῦ εἰρημένου ἄρθρου, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος πᾶσα βραδυτέρα προσαγωγὴ ἀποδείξεων, ἢ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις, ἐννοεῖ οὐ μόνον τὰς κατὰ τὴν προκαταρκτικὴν τοῦ πίνακος σύνταξιν γενομένας παρατηρήσεις ἢ προκομιζομένας ἀποδείξεων, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων, ὡς ὀρθῶς ἔκρινε καὶ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις.

Ἄλλη δ' ἑρμηνεία τοῦ νόμου, ἐκτὸς ὅτι καταστρέφει πᾶσαν τοῦ 938 ἄρθ. τὴν οἰκονομίαν, ἀποδίδει αὐτῷ διάνοιαν κούφην καὶ ἄσκοπον, διότι οὐδεμίαν λόγου ἀξίαν βλάβην ὑποφέρει ὁ παραμελήσας νὰ προσαγάγῃ ἐγκαίρως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλου τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ δανειστὴς, ἂν θεωρηθῇ ὅτι δύναται, ἀνακόπτων τὸν πίνακα, νὰ ἐπικαλεσθῇ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τὰς ἀποδείξεις ταύτας.

Τὴν γνώμην ταύτην φαίνεται ἀσπαζόμενος καὶ ὁ Οἰκ, λέγων, ὅτι ἡ ἀνακοπὴ τοῦ πίνακος ἀποτελεῖ παράπονον κατὰ τῆς ὀρθότητος αὐτοῦ. Πῶς δύναται λοιπὸν νὰ παραπονεθῇ τις κατὰ πίνακος, στηριζόμενος εἰς ἔγγραφον, ὅπερ ὤφειλε νὰ προσαγάγῃ εἰς τὸν ἐπὶ τῆς κατατάξεως καὶ δὲν προσήγαγεν;

9. Ποία δὲ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρου 213 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καθ' ὃ οἱ δανεισταὶ χρεωστοῦν νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τὰς χρεωστικὰς ἀποδείξεις των ἐντὸς 3 ἡμερῶν μετὰ τὴν κλῆσιν; Ὅρα Εὐρ. 12 σ. 285 ἑπόμ.

Εἰς τὴν διανομὴν ἐκπλειστηριάσματος πλοίων, μέχρι τινος εἶναι δεκτὴ ἡ προσαγωγὴ ἐγγράφων; Ἴδε τὴν λ. Κατάσχεσις πλοίων (ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 25 τοῦ 1853).

10. Διάδικος ἐστὶ μόνον ὁ ἀνακόπτων καὶ ἐκεῖνος ἢ ἐκεῖνοι, ὧν ἡ κατάταξις προσβάλλεται (ἀπ. Ἀρ. Πάγου 86 τοῦ 1848 (1). ἀρθ. Πολ. Δικ. 950 ἐδ. 2.) Ἐὰν τυχὸν παρελείφθη τὶς ἐξ ὁλοκλήρου ὡς μὴ ἀποδείξας τὴν ἀξίωσίν του καὶ ἀνακόπτῃ, εἶναι τότε ἀναγκαῖος διάδικος καὶ ὁ ὀφειλέτης, ἐκτὸς δηλ. τῶν καταταχθέντων δανειστῶν, ὧν θεωρῇ προτιμητέον ἑαυτὸν ὁ παραλειφθείς. Ῥ. σ. 92.

Ἡ ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης συνεπείᾳ ἀνακοπῆς πίνακος κατατάξεως ἐπιδίδεται καὶ πρὸς τοὺς δανειστὰς, τῶν ὁποίων τὰ δάνεια δὲν προκατετάχθησαν; — Ὄχι. (950 951. πολ. δικ.) ἀποφ. Ἐφ. Ν. 913 τοῦ 1852 ἐν Νομ. σελ. 5,710.

11 Ὁ ἀνακόπτων δι' ἑαυτὸν μόνον νικᾷ ἢ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς τοὺς μὴ ἀνακόψαντας;—Ὀρθότερον εἶναι (λέγει ὁ Οἰκ. §. 299 σημ. 7) νὰ εἴπωμεν ὅτι νικᾷ δι' ἑαυτὸν μόνον· διότι ἐν ταῖς περὶ κατατάξεως δίκαις ἑνοῦνται πολλαὶ διαφοραὶ ἄσχετοι πρὸς ἀλλήλας, ἕκαστος δὲ

(1) Οἰκ. §. 299 σημ. 7. κατὰ δὲ τὸν §, 29 εὐρ. 12. σ. 288.

διάδικος μάχεται ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνον, καὶ, ἂν νικήσῃ αὐτὸς, μόνος ὠφελεῖται ἐντεῦθεν· τὸ ἄρθρ. 950 ἐδ. 2 σὺγχωρεῖ ἁπλῶς παρέμβασιν εἰς τοὺς μὴ ἀνακόψαντας, ἥτις βεβαίως μόνον πρὸς διατήρησιν τῶν δικαίων των χρησιμεύει. Καρ. ζ. 2566 τέλ. Ἀπ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 209 τοῦ 1858 καθ' ἣν (ἀναιροῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 15294 απ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ.) ἡ ἀνακοπὴ πίνακος κατατάξεως γενομένη ὑπὸ δανειστοῦ μὴ καταταχθέντος καθ' ἑνὸς μόνου ἐκ τῶν κατασχεθέντων, ὠφελεῖ μόναν αὐτὸν τὸν ἀνακόπτοντα, ὄχι δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς καταταχθέντας· διότι, ἕνεκα τῆς ἐπερχομένης τελεσιδικίας κατὰ τῶν ἀναγγελθέντων καὶ μὴ ἀνακοψάντων δανειστῶν, δὲν δύνανται οὗτοι ν' ἀπαιτήσωσιν, εἰμὴ τὸ ποσὸν, εἰς ὃ ὁριστικῶς κατετάχθησαν, οὐδέποτε δὲ καὶ τὸ διὰ τῆς ἀνακοπῆς ἄλλου δανειστοῦ ἀφαιρεθὲν ὑπ' ἄλλου· ταῦτα δὲ, ἐν ᾧ δὲν ἀντικρούονται ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 950 τῆς Πολ. Δικ. ὅπερ συγχωρεῖ παρέμβασιν εἰς τοὺς ἀνακόψαντας δανειστὰς μόνον, βεβαίως πρὸς διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων των, ἵνα μὴ χειροτερεύσῃ ἡ θέσις των, ὑποστηρίζονται ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 952. Ὅθεν συνάγεται ὅτι ἡ τελεσίδικος κατάταξις ἑνὸς ἑκάστου δανειστοῦ ἀνεξάρτητος ἐστὶν ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν. Ἀπόφ. πολ. Ἀρείου Πάγου, ὑπ' ἀριθ. 209 τοῦ 1858, ταύτης τὴν μειονοψηφίαν, ἀξίαν ἀναγνώσεως, ὅρα ἐν Νομ. Μελίσσῃ σελ. 485. (1)

12. γ'.) Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πίνακος διενεργεῖται πληρονομένων τῶν καταταχθέντων δανειστῶν, ἢ ἂν τὸ τίμημα δὲν εἶναι καταβεβλημένον, ἐκδιδομένου γραμματίου (2) πληρωμῆς, πολ. 947, 995. Οἱ πληρονόμενοι δανεισταὶ γράφουσι τὴν ἐξόφλησιν ἐπὶ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως (Πολ. 947)· δύνανται ὅμως νὰ πράξωσι τοῦτο καὶ δι' ἄλλης ἐπισήμου ἀποδείξεως. Οἰκ. §. 299 σημ. 8.

13. δ'.) Ἐπὶ ἀκινήτων ἐνεργοῦνται καὶ τὰ πρὸς ἐξάλειψιν τῶν βαρυνουσῶν τὸ πλειστηριασθὲν κτῆμα ὑποθηκῶν (Πολ. 996 997 παρ. ζ. 2612 δὶς 2613—2615. Οἰκ. §. 299 σημ. 9.) ὥστε οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταὶ, λαμβάνοντες τὸ ποσὸν τῆς κατατάξεώς των, ὀφείλουσι ῥητῶς

---

(1) Σημ. Τὸ ἱστορικὸν ἔχει οὕτως·

Ἐπωλήθη κτῆμα τί, εἰς δὲ τὸ ἐκπλειστηρίασμα κατετάχθη 1) ὁ Ρ. 2) ἡ Χ. διὰ ποσὸν ὀλιγώτερον τῶν ἀπαιτήσεών της· ἡ τράπεζα, καί τοι ἀναγγελθεῖσα, δὲν κατετάχθη, ὅθεν ἀπέκοψε τὸν πίνακα κατὰ τοῦ Ρ. ἐγεννήθη λοιπὸν τὸ ζήτημα ἂν ἡ Χ. μὴ ἀνακόψασα τὸν πίνακα ἠδύνατο νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς κατὰ τοῦ Ρ. μεταρρυθμίσεώς του.

(2) Αὐτὸ εἶναι τίτλος ἐκτελεστὸς κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ (Πολ. 981 Δαλλ. distr. ἀρ. 187, παρ. ζ. 2183). Τὸ ἐκτελεστὸν τοῦτο ἔχει τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι δύναται ὁ ἔχων αὐτὸ δανειστὴς νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀναγκαστικὰ μέσα κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ τοῦ ἀρνουμένου νὰ πληρώσῃ· δύναται δὲ πρὸς τούτοις νὰ προκαλέσῃ καὶ ἀναπλειστηριασμόν.

ἐν τῷ διδομένῳ ἐξοφλητικῷ νὰ συναινῶσιν εἰς τὴν διαγραφὴν τῆς ὑποθήκης. (1) Ῥ. σ. 115.

Ἕτερά τινα σχετικὰ ζητήματα τῆς νομολογίας

14. Ὅταν ὁ ἀνακόπτων τὸν τῆς κατατάξεως πίνακα ἐκάλεσε πολλοὺς συνάμα, δὲν ἔχει δικαίωμα παραπόνου ἂν οὗτοι δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἐξεκάλεσαν τὴν ἀπόφασιν· ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἔφεσις ἀπευθύνεται μόνον κατ' ἐκείνων, ὧν ἡ κατάταξις προσβάλλεται. ἀποφ. πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 241 τοῦ 1855 ἔτους, κυρώσα τὰς ὑπ' ἀριθ. 12775 καὶ 12811 τοῦ Ἐφ. Ἀθηνῶν.

Ὑπάρχει δεσμὸς ὁμοδικίας μεταξὺ τῶν δανειστῶν, οἵτινες ἔχουσι παράπονόν τι κατὰ πίνακος κατατάξεως; Δύνανται ν' ἀνακόψωσι δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ δικογράφου; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 13,808. τοῦ 1856. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

15. Ὁ τῆς καταταξεως πίναξ, τελεσίδικος καταστὰς κατὰ ποίων ἔχει τελεσιδικίας ἰσχύν;

Κατὰ τὰ ἄρθρα 938 947—951 πολ. (Ἀπ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 147 τοῦ 1853) ὁ πίναξ τῆς κατατάξεως μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν δανειστῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅσοι ἔλαβον γνῶσιν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ, ἂν δὲν προσβληθῇ τακτικῶς δι' ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως, ἀπόφασιν τελεσίδικον, καὶ ἐπομένως ὑποχρεωτικὴν δι' αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν καὶ ἰσχὺν τῶν ἀπαιτήσεων ἢ τίτλων τῶν δανειστῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου. Ἀπ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 16141 τοῦ 1858 τμ. α. ἢν εἰς Σόλ. σ. 319.

Κατὰ τὸ τερ. δὲ 9 §. 2. Π. (44. 2.) ὁ ἀγοραστὴς μετὰ τὴν ἀγορὰν δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν δικαιοπάροχον του εἰς τὴν περὶ κατατάξεως κατ' ἐκτέλεσιν δίκην (Ὅρα Poncet Traité des jug. ἀρ. 351) καὶ ἐπομένως ὁ πίναξ τῆς κατατάξεως δὲν ἔχει ἰσχὺν δεδικασμένου ὡς πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τὸν μὴ λαβόντα μέρος εἰς αὐτὸν, ἀλλ' εἶναι ὁ πίναξ αὐτὸς res inter alios acta.

16. Ὁ δανειστὴς, ὅστις ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος κτήματος τοῦ ὀφειλέτου ποσὸν ἀνώτερον παρὰ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ, ὀφείλει ν' ἀποδώσῃ τὸ περιπλέον μετὰ τοῦ τόκου. ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 16,198 τοῦ 1858, ἧς ἡ πρώτη σκέψις φέρει οὕτω·

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσιβλητος λαβὼν ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, τοῦ ἐκ Δρ. 14,918 1|2 μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐξόδων τῆς ἐκτελέσεως συνισταμένου, μέρος μὲν κατὰ τὴν 21 Ἰουνίου 1855, τὸ δὲ ὑπόλοιπον κατὰ τὴν 2 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ὡς τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπ' ἀριθ. 129 καὶ 89 ἐκθέσεων τῶν ἐπὶ τῶν πλειστηριασμῶν ὑπαλλήλων ἀποδεικνύεται, τοὐτέστιν ὀκτὼ μη-

(1) Ὁρλ. λ. συμβιβασμοῦ ἀπάπειρα.

νας καὶ ἤμισυν πρὶν ἡ δημοσιευθῆ ἡ ὑπ' ἀριθ. 127 ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν, ἡ μεταρρυθμίσασα τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως, ὅτε διὰ τὴν περὶ προσωρινῆς ἐκτελέσεως διάταξιν αὐτῆς ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὁ ἐφεσίβλητος τὸ ἐκπλειστηρίασμα, ὑπόχρεως καθίσταται εἰς πληρωμὴν τόκου, ἐφ' ὅσον ὠφελήθη ἐκ τῆς προώρου παραλαβῆς τῶν χρημάτων, διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους·

ά.) Διότι ὁ ὀφειλέτης Ἰωάννης Γ. Φραγκόπουλος ὀφείλει τόκον ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μέχρι τῆς τελεσιδικίας τοῦ πίνακος, ἐκείνοις μόνοις τοῖς δανεισταῖς κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθ. 953 Πολ. Δικονομίας, ὅσοι δὲν ἔλαβον τὸ ἀναλογοῦν αὐτοῖς μέρος διὰ τὴν ἀνακοπὴν τοῦ πίνακος, ὅσοι δ' ἔλαβον αὐτό, οὐδὲν ἔχουσι δικαίωμα τόκου ἀπὸ τῆς παραλαβῆς· τῆς ἀπαλλαγῆς δὲ ταύτης, ἣν καὶ ὁ ματαρρυθμισθεὶς πίναξ ἀπεφαίνετο, δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν καὶ ὁ ἐνάγων, δανειστὴς, ὧν ὁμολογουμένως τοῦ Φραγκοπούλου ὡς ἐκ δικαιώματος αὐτοῦ τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ ἡ τελεσιδικία τῆς ὑπ' ἀριθ. 127 ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, ὡς μὴ λαβόντος μέρος εἰς τὴν δίκην ἐκείνην, καὶ προσέτι διὰ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου, καθ' ὃν τὸν ὀφειλέτην ὡς καὶ πάντα ἄλλον ἄκοντα καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του, εἴτε κατ' ἄλλον τρόπον, νὰ ὠφελήσωμεν δυνάμεθα, νὰ βλάψωμεν ὅρως οὐδέποτε (N. 39, de neg gest (35).

β') Διότι τὸ ἐκπλειστηρίασμα κοινὸν τοῖς ἀναγγείλασιν ἑαυτοὺς δανειταῖς κτῆμα εἶναι καὶ διὰ τοῦτο αἱ πρὸς ἀλλήλους σχέσεις αὐτῶν κανονίστηκαι εἰσὶ κατὰ τὰς περὶ συναιτέρων, ἢ συνιδιοκτητῶν νομίμους διατάξεις, καθ' ἃς ὁ ὠφεληθεὶς συνεταίρους, ἢ συνιδιοκτήτης ἐκ τοῦ κοινοῦ πράγματος πλέον, ἢ ὅσον αὐτῷ ἀνῆκεν, ὀφείλει ν' ἀποδόσῃ τοῖς λοιποῖς ἀνάλογον τῆς ὠφελείας μέρος, ὁ δὲ χρησάμενος χρήμασιν ἑταιρικοῖς, ἢ ἄλλως κοινοῖς, τόκον εἶναι ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃ ἐφ' ὅσον δὲν ἀνῆκον αὐτῷ τὰ χρήματα κατὰ τὸν χρόνον τῆς χρήσεως (N. 1 § 1 de usuris (22. 1.) § 3 J. de Obl. Qausi ex contr. (3. 27) N. 11 comm div (10. 3.)

17. Δύνανται οἱ δανεισταὶ ὀφειλέτου τινὸς, οὗτινος ἐξεπλειστηριάσθη τὸ κτῆμα, ν' ἀπαιτήσωσι δι' ἀγωγῆς των τοὺς τόκους τοῦ πλειστηριάσματος πρὸς πληρωμὴν τῶν δανείων των, ὅπερ ἀνήγγειλαν ἐν καιρῷ; — Ναὶ, κατὰ τὴν β'. σκέψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 16,980 τοῦ 1859 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἣν ὅρα ἐν Νομ. Μελ. Σ. 329 § 2.

18. Τὸ ἔκ τινος ἀναγκαστικῶς ἐκποιηθέντος κτήματος προελθὸν ἐκπλειστηρίασμα εἰς ποίου κυριότητα μεταβαίνει; Μεταβαίνει, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 9,730 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθην. Ἐφ. εἰς τὴν κυριότητα τῶν ἀναγγειλάντων καὶ καταταχθέντων εἰς τὸν πίνακα τῆς κατατάξεως δανειστῶν, ἅμα οὗτοι καταταχθῶσιν· ἑπομένως καὶ οἱ καρποὶ, ὡς παρακολουθήματα, ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κατατάξεως καὶ

τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ αὐτοῦ πίνακος, καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν αὐτῶν δανειστῶν, τῶν κυρίων ἤδη τοῦ παραγαγόντος τοὺς καρπούς. Τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ τόκοι τοῦ τιμήματος, οὗτινος δὲν ἐγένετο ἐγκαίρως ἡ κατάθεσις.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην (9730) ἀνήρεσεν ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀρθ. 485 τοῦ 52 σκεφθείς, ὅτι οἱ δανεισταὶ δὲν ἀποκτῶσι τὴν κυριότητα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰμὴ ἅμα διανεμηθῇ τοῦτο μεταξὺ αὐτῶν καὶ πληρωθῇ ἕκαστος τὸ ποσὸν, δι' ὃ κατετάχθη εἰς τὸν πίνακα, διότι, μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, διατελεῖ κύριος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ὁ ὀφειλέτης, ὡς ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ τοῦ κτήματος πρὸ τῆς ἀπαλλοτριώσεώς του ὑπὸ τὴν περιωρισμένην μόνον κυριότητα τοῦ νὰ μὴ δύνηται δηλ. νὰ διαθέσῃ ἄλλως αὐτὸ, ὡς ὂν προσδιωρισμένον πρὸς ἀπότισιν τῶν χρεῶν του, ὁ δὲ γενόμενος πλειστηριασμὸς δὲν μεταβάλλει τὴν πρὸς τὸ πρᾶγμα προτέραν σχέσιν τοῦ ὀφειλέτου, καθότι αὐτὸ πλειστηριάζεται παρὰ τῶν δανειστῶν καὶ τὸ πλειστηριασθὲν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τιμήματος ἄνευ ἄλλης μεταβολῆς, τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρου 984 τῆς Πολ. Δικ· οὐδεὶς δὲ νόμος διατάσσει τὸ ἐναντίον· ἑπομένως, ὁ ὀφειλέτης, ὡς κύριος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μέχρι τῆς πληρωμῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς δανειστὰς, ὑπάρχει κύριος καὶ τῶν μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης παρακολουθημάτων ἢ καρπῶν αὐτοῦ. (1)

19. Ἐὰν λάβῃ χώραν ἀναπλειστηριασμὸς, ἀνατρέπεται ἡ περὶ κατατάξεως διαδικασία; — Ὄχι, διότι ὁ ἀναπλειστηριασμὸς δὲν μεταβάλλει εἰμὴ τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγοραστοῦ, ὅπερ εἶναι ἀδιάφορον διὰ τὴν κατάταξιν, μόνον ἐὰν προκύψῃ μεγαλήτερον ποσὸν, ὑπάρχει ἀνάγκη νέας κατατάξεως διὰ τὸ περιπλέον. Γενικὴ νέα κατάταξις εἶναι ἐπιζήμιος. Ῥ. σ. 115 ἐν ἀρ.

20. Ἕτερα ζητήματα τῆς νομολ. Ὅρα εἰς εὐρ. λ. Πίναξ κατατάξεως §, 11 δίς. 15. 32, 33, 40.

21. Αἱ περὶ πίνακος κατατάξεως ἀποφάσεις κατὰ ποίων ἰσχύουσιν ἢ κτῶνται τελεσιδικίας ἰσχύν; — Ὅρα ἀνωτέρ. σ. 654.

22. Ὁ ἀγοραστὴς ἀντιπροσωπεύει τὸν δικαιοπάροχον μετὰ τὴν πώλησιν, ἢ εἰς τὴν περὶ κατατάξεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην; — Ἴδε απ. Ἐφ. Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 16141. Ἐν Νομικῇ Μελίσσῃ Σελὶς . . . .

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

(1) Ἡ δὲ 12763 ἀπ. Ἐφ. Α΄; ἡ 10 καὶ 142 τοῦ ἔτους 1850 Ἀρ. Πάγου;

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.
Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἐφετείου Ἀθηνῶν. 1) Κρητικὰ γραμμάτια. 2) α) Ἐπιβρὸη τῆς πλάνης περὶ τὸ πρόσωπον ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθησαν τοιαῦτα. β') Ἀναστασιανὸς νόμος ὡς πρὸς τὴν ἀγορὰν τοιούτων γραμματίων. 3) Κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ. 4) Ἀπαράδεκτον δικαστικῆς ἀνακοπῆς ἀποθηκαρίου κατ' ἀποφάσεως τῆς οἰκονομικῆς ἀρχῆς. 5) Παραγραφὴ τῆς ἀγωγῆς πρὸς διεκδίκησιν ἀκινήτου εἰς Ὀθωμανὸν ἀνήκοντος. 8) Ἀνακοπὴ ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν μὴ διεπομένη ἀπὸ τὰς περὶ ἐκτελέσεως διατάξεις. 6) Διαιτητικὴ ἀπόφασις. 7) Ἐγκυρον κοινοποιήσεως δικογράφων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατὰ παράλειψιν τῆς τηρήσεως τῶν Δικονομικῶν τύπων. 9) Ἡ ἀγωγὴ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν εἰς ναὸν ἀφιερωθέντων κινεῖται παρὰ παντός.
Εἰδοποίησις πρὸς τοὺς συνδρομητάς.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

1) α) Οἱ κάτοχοι Κρητικῶν γραμματίων δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι τὴν παραχώρησιν τῆς δι' αὐτῶν χορηγουμένης εἰς τοὺς Κρῆτας ἐθνικῆς γῆς κατ' ἐκλογὴν τοῦ τόπου;

β) Οἱ τοιοῦτοι ὀφείλουσι ν' ἀπευθύνωσι τὰς αἰτήσεις των εἰς τὰς Οἰκονομικὰς Ἀρχὰς τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ κεῖνται αἱ πρὸς παραχώρησιν ζητούμεναι γαῖαι;

γ) Τὸ Δημόσιον δικαιοῦται ν' ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν ἐθνικῶν γαιῶν δοθεισῶν εἰς μισθωτὰς πρὸς καλλιέργειαν μετὰ τὸ

ἔτος 1843. καὶ οὐχὶ συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τούτου Βασιλ. Διατάγματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; — Τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17,706. Ἐ. Ἔ. φέρουσα·

Ἐπειδὴ, ὡς ἀείπατε ἐξεφράσθη τὸ Δικαστήριον ἐπὶ δικῶν ὁμοίας μὲ τὴν προκειμένην φύσεως καὶ ὡς προσέτι ῥητῶς ἀνεγνώρισε καὶ διεκήρυξεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Δημοσίου Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν σὺν τῷ Ὑπουργῷ τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τῆς ἐκθέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς 25 Αὐγούστου 1854, πρὸς δικαιολόγησιν τοῦ εἰς τὴν βασιλικὴν ἔγκρισιν ὑποβληθέντος Διατάγματος τῆς 28 Αὐγούστου 1854, δημοσιευθέντες δὲ ἐν τῇ Βασιλικῇ Ἐφημερίδι πρὸς πάνδημον γνῶσιν τῆς ἐννοίας καὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ διατάγματος τούτου καὶ ἰδίως τοῦ ἄρθρου 2 αὐτοῦ, οἱ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ μνησθέντος Διατάγματος δοθέντες εἰς Κρῆτας τίτλοι, ἤτοι τὰ Κρητικὰ γραμμάτια, ὁποῖα εἶναι τὰ παρὰ τῶν ἐναγόντων κατεχόμενα, περιέχουσιν, ὡς ἀναγκαίαν συνέπειαν τῶν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένων, πρὸς ἅπαντας τοὺς Οἰκονομικοὺς ἐφόρους τοῦ Κράτους, διατάξεων τοῦ νὰ ἐνεργήσωσιν οὗτοι, ἅμα τοῖς παρουσιασθῶσιν τὰ γραμμάτια ταῦτα, τὴν ὁροθέτησιν καὶ καταμέτρησιν τῶν παρὰ τῶν κομιστῶν ζητουμένων γαιῶν, τὴν εἰς τοὺς πιστωτὰς τῶν ἐθνικῶν γαιῶν Κρῆτας μεταβίβασιν τοῦ πρότερον κατὰ τὰς κοινὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς ἀνήκοντος εἰς τὸ Δημόσιον, ὡς ὀφειλέτην, δικαιώματος τῆς ἐπιλογῆς τῆς θέσεως, καθ' ἣν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ εἰρημένα γραμμάτια. Ἅμα δὲ ἐνεχειρίσθησαν παρὰ τοῦ ὀφειλέτου Δημοσίου εἰς τοὺς Κρῆτας τὰ τοιαύτης φύσεως γραμμάτια ὡς τίτλοι τῆς πραγματοποιήσεως, κατηρτίσθη μεταξὺ ὀφειλέτου καὶ πιστωτοῦ συνάλλαγμα, δι' οὗ οἱ λαβόντες τὰ γραμμάτια ἀπέκτησαν δικαίωμα, τὸ δικαίωμα δηλαδὴ τῆς ἀπεριορίστου ἐπιλογῆς τῆς θέσεως, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦτο οὐδεμία μεταγενεστέρα μονομερὴς πρᾶξις τοῦ ὀφειλέτου, ἤγουν τοῦ Δημοσίου, καὶ οὐδεμία μεταγενεστέρα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου ἢ τοῦ συναλλάγματος διάταξις δύναται κατ' ἀναδρομικὴν ἐνέργειαν, νομίμως καὶ ὑποχρεωτικῶς νὰ μηδενίσῃ ἢ νὰ τροποποιήσῃ πρὸς βλάβην τοῦ πιστωτοῦ.

Ϛ΄.) Ἐπειδὴ ἐκ τούτων ἕπεται, ὅτι αἱ ἐνστάσεις τοῦ Δημοσίου, ὅτι δὲν δικαιοῦνται οἱ ἐνάγοντες νὰ ζητήσωσιν ὡρισμένας γαίας (ὅταν αὗται

δὲν ὑπάγωνται εἰς τὰς παρὰ τοῦ νόμου ῥητῶς διαγεγραμμένας ἐξαιρέσεις εἰσὶ δὲ καὶ μεσαίας ποιότητος) ὅτι τὸ Δημόσιον μέχρι τῆς παραδόσεως ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιλογῆς τῆς θέσεως, ὅτι οἱ ἐνάγοντες ὀφείλουσι ν᾽ ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὰς κατ᾽ ἐπαρχίας τοπικὰς ἀρχὰς, διὰ νὰ ζητήσωσι γαίας ἐκ τῶν παρὰ τούτων μονομερῶς προσδιωρισμένων, εἰσὶν ἀνυπόστατοι, καὶ ὀρθῶς ἀπερρίφθησαν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καθόσον οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δύνανται νὰ ἰσχύσωσι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 2. τοῦ ἀνωτέρω, μνημονευθέντος Διατάγματος, κατὰ τὴν ἐπίσημον, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω ἑρμηνείαν αὐτοῦ, μόνον διὰ τὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντα Κρητικὰ γραμμάτια, δι᾽ ὧν τὸ Δημόσιον δὲν ἀπεξεδύθη τοῦ τῆς ἐπιλογῆς τῆς θέσεως δικαιώματος.

Ἐπειδὴ τὸ Δημόσιον, ὡς ὀφειλέτης διαθεσίμων ἐθνικῶν γαιῶν, μόνον κατὰ τὴν ἔκτασιν τῶν στρεμμάτων ὡρισμένων, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον, ὡς προείρηται, τοῦ νὰ ἐκλέξῃ ὁ πιστωτὴς αὐτῶν τὴν θέσιν, εἶναι ὀφειλέτης γένους καὶ οὐχὶ εἴδους· ὅθεν κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου δὲν ὀφείλει, εἰμὴ μεσαίας ποιότητος διαθεσίμους ἐθνικὰς γαῖας, οὐδεμία δ᾽ ἔκφρασις τοῦ νόμου, τῶν κατ᾽ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ διαταγμάτων ἢ ἐγκυκλίων τοῦ Ὑπουργείου καὶ τῶν πρὸ τοῦ 1850 ἐκδοθέντων Κρητικῶν γραμματίων περιέχει ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς καὶ ἀναγκαίως τὴν εὔνοιαν τοῦ ὅτι τὸ Δημόσιον ἀπεξεδύθη τοῦ δικαιώματος τούτου· ὅθεν τὸ Δημόσιον δικαιοῦται, ἂν θέλῃ, ν᾽ ἀρνηθῇ πάντοτε τὴν παραχώρησιν ζητουμένων ἐθνικῶν γαιῶν πρώτης ποιότητος· ἰδίως δὲ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1854 Διατάγματος κατὰ τὸ ὁποῖον, χρῆσιν ποιοῦν τοῦ δικαιώματος τούτου (τὸ ὁποῖον ὡς προελέχθη δὲν ἀπέβαλε προηγουμένως) ἐκήρυξε διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου, ὅτι μόνον δευτέρας ποιότητος γαίας ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μὴ πραγματοποιήσαντας ἔτι τὰ Κρητικὰ γραμμάτιά των, οἱ ἐνάγοντες δὲν δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσιν καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξελέξαντο θέσιν τοῦ Ἀργοῦ Πεδίου, εἰμὴ γαῖας δευτέρας ποιότητος· ἀμφισβητήσαντος δὲ τοῦ Δημοσίου πρωτοδίκως· ὅτι αἱ ζητούμεναι γαῖαι, δὲν εἰσὶ δευτέρας ποιότητος, ὡς ἡ ἀγωγὴ ἀπεναντίας τὰς χαρακτηρίζει, ἔπρεπε νὰ διαταχθῇ διὰ πραγματογνωμόνων, ἐπιμελείᾳ τῶν ἐναγόντων, ἀπόδειξις τῆς ποιότητος τῶν ζητουμένων γαιῶν.

γ΄.) Ἐπειδὴ τοῦ Δημοσίου προτείνοντος πρωτοδίκως, ὅτι οἱ ἐνάγοντες ὀφείλουσι ν᾽ ἀποδείξωσιν ἂν αἱ ζητούμεναι γαῖαι δὲν κατείχοντο ἀπὸ

γεωργικὰς οἰκογενείας ἐντὸς τῶν ὅρων τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1843 νόμου, καθόσον τὰς οὕτω κατεχομένας γαίας ἐξήρει ὁ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1848 Νόμος, οἱ ἐνάγοντες προσήγαγον τὸ ἐπίσημον ἀναμφισβήτητον συμβόλαιον τῆς 10 Μαΐου 1353 ὑπ' ἀριθ. 1410, δι' οὗ, ἀποδείξαντες, ὅτι τὸ Δημόσιον ὁλόκληρον τὸ Ἀργὸν Πεδίον ἐν τῷ ὁποίῳ κεῖνται ἀφιλονεικήτως καὶ αἱ ζητούμεναι παρὰ τῶν ἐναγόντων γαῖαι, παρεχώρησεν εἰς τοὺς τῶν χωρίων Τ. καὶ Σ. χωρικοὺς, ἵνα τὰς καλλιεργῶσιν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἐφεξῆς ἐτησίως κατὰ παράκλησιν, καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ δύνηται τὸ Δημόσιον νὰ ἀναλάβῃ τὰς γαίας ταύτας κατ' ἀρέσκειαν, ἀπέδειξαν ὅτι κατὰ τὸ 1852 αἱ ζητούμεναι γαῖαι δὲν ὑπήγοντο εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τῶν παρὰ γεωργῶν κατεχομένων κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1843 νόμου, διότι αἱ γαῖαι αὗται ἔκειντο εἰς τὴν ἐλευθέραν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου, καὶ ὅτι καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἔπρεπε νὰ διατηρηθῶσιν ὡς παρ' αὐτοῦ κατεχόμεναι ὑπὸ ἁπλὴν μίσθωσιν διὰ τὸ μέλλον εἰς ἀπροσδιόριστον χρόνον. Ὑπάρχοντος δὲ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαίως τοῦ τεκμηρίου, ὅτι ἡ μίσθωσις καὶ ἡ αὐτὴ κατάστασις τῶν γαιῶν διετηρεῖτο, καὶ ὅταν κατὰ τὸ 1858 ἐζητήθησαν παρὰ τῶν ἐναγόντων· ἡ δὲ παρὰ τοῦ Δημοσίου ἔκφρασις ἀγνοίας περὶ τῆς καταστάσεως τῶν ζητουμένων γαιῶν, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, καθόσον αὐτὸ ὡς ἐκμισθωτὴς τῶν εἰρημένων γαιῶν πρέπει νὰ ἦναι ἐν γνώσει τῶν δικαιωμάτων του καὶ ἂν, διαλύσαν τὴν μίσθωσιν, εἶχε διαθέσει ἄλλως τὰς εἰρημένους γαίας, ἔπρεπε νὰ ἰσχυρισθῇ θετικῶς καὶ ὡρισμένως τὰ γεγονότα, καὶ τὰ πρόσωπα, ὅπερ δὲν ἔπραξε ποσῶς. Ὅθεν ὀρθῶς ἐθεωρήθη παρὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀποδεδειγμένον, ὅτι αἱ ζητούμεναι γαῖαι τοῦ Ἀργοῦ Πεδίου δὲν κατέχονται ὑπὸ γεωργῶν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 24 Ἰουνίου 1843 Νόμου.

2.) Δύναται τὸ δημόσιον νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν τῆς πλάνης περὶ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη Κρητικὸν γραμμάτιον; —Ναί.

Χωρεῖ ἡ εὐεργητικὴ τοῦ Ἀναστασιαγοῦ νόμου διάταξις κατὰ τῶν ἀγοραστῶν τοιούτων Κρητικῶν γραμματίων; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,720 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπιδίκων γραμματίων ἐκδοθέτων κατὰ τὴν ἐν αὐτοῖς διαλαμβανομένην βεβαίωσιν, συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ στοιχ. ΡΙΔ΄. περὶ ἀποικισμοῦ τῶν Κρητῶν νόμου καὶ τοῦ περὶ ἐκτελέσεως αὐτοῦ Β. Διατάγματος τῆς 22 Ἀπριλίου 1850 ἀποδεικνύεται ἢ τεκμαίρεται τοὐλάχιστον νομίμως, ὅτι οἱ δικαιοπάροχοι τοῦ ἐνάγοντος ὑπὲρ τῶν ὁποίων ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ἐξέδοτο τὰ γραμμάτια ταῦτα, εἶχον ὅλα τὰ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, καθότι πρὸ τῆς ἀποδείξεως τῶν προσόντων τούτων διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 4 ἄρθρου τοῦ εἰρημένου Β. Διατάγματος ὁρισθέντων μέσων δὲν ἠδύνατο ὁ ῥηθεὶς ὑπουργὸς νὰ ἐκδώσῃ ὡς ἔπραξε τὰ ἐν λόγῳ γραμμάτια. Δὲν ἰσχυρίζεται δὲ τὸ δημόσιον, οὐδὲ προτείνει ν᾽ ἀποδείξῃ, ὅτι περὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν γραμματίων τούτων ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς παρέβη τὸ καθῆκον αὐτοῦ, παραδεχθεὶς ἀνεξετάστως τοὺς δικαιοπαρόχους τοῦ ἐνάγοντος ὡς ἔχοντας τὰ πρὸς ἀπόκτησιν τοιούτων γραμματίων ἀπαιτούμενα προσόντα, ἢ ὅτι ἐπλανήθη κατά τι ὡς πρὸς τοῦτο, ἀπεναντίας ῥητῶς ὁμολογεῖ τὸ δημόσιον διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐγγράφων προτάσεών του τὸ ἀνέφικτον πάσης ἐκ μέρους αὐτοῦ ἀποδείξεως, περὶ τοῦ ἀνυποστάτου τῶν προσόντων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν ὑπὲρ τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἐνάγοντος τὰ ἐπίδικα γραμμάτια· πᾶσα δὲ περαιτέρω πρὸς ἀπόδειξιν τῶν προσόντων τούτων ὑποχρέωσις τοῦ ἐνάγοντος ἐκλείπει ἐντελῶς ἀπέναντι τοῦ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἀμφισβητουμένων προσόντων τεκμηρίου, ὅπερ παρέχει, ὡς εἴρηται, ἡ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ ἔκδοσις τῶν ἐπιδίκων γραμματίων.

Ἐπειδὴ τὸ τεκμήριον δὲν ἀποκρούεται ποσῶς ἀπὸ τὰς ἐν ταῖς προτάσεσι τοῦ δημοσίου μνημονευόμενα ὑπ᾽ ἀριθ. 920, 15,368 καὶ 4,380· ἢ τὰ ἐν αὐτοῖς συνημμένα ἐπίσημα ἔγγραφα, ἐξ ὧν ἀπεναντίας βεβαιοῦνται, ὅτι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπιδίκων γραμματίων προσήχθησαν ὑπὸ τῶν δικαιοπαρόχων τοῦ ἐνάγοντος αἱ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμεναι ἀποδείξεις· τὸ δὲ περιστατικὸν ὅπερ ἐκ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 1337 πιστοποιητικοῦ τοῦ δημάρχου Σιφνίων βεβαιοῦται, ὡς πρὸς τὸν Νικόλαον Χαψουδάκην, ὅτι δηλ. ἐγεννήθη οὗτος ἐν Σίφνῳ ἀπὸ πατέρα Κρῆτα καὶ μητέρα τῆς ὁποίας οἱ γονεῖς ἦσαν ἐκ τῶν εἰς τὰς νήσους κατὰ τὸ ἔτος 1810 μεταναστευσάντων Κρητῶν, καὶ ὅτι ὁ πατήρ του ἀπελθὼν πρὸ πολλῶν ἐτῶν εἰς Κρήτην δὲν ἐπανῆλθε πλέον παραιτή-

σας τὴν σύζυγόν του, ἀποβαίνει ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου διότι ὁ ῥηθεὶς Ν. Χατζουδάκης δὲν ἀπέκτησε τὸ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἐκδοθὲν γραμμάτιον ἐκ δικαιώματος τοῦ πατρός του ὡς κληρονόμος αὐτοῦ ἤγουν κατὰ τὸν §. γ'. τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου 1850 διατάγματος, ἀλλ' ὡς ἔχων ἴδιον πρὸς τοῦτο δικαίωμα κατὰ τὸν § ά. τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ἤγουν ὡς Κρὴς μετασχὼν τοῦ ἀγῶνος ἐν Κρήτῃ καὶ μεταναστεύσας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐγκαίρως, ἔγγαμος δὲ ὢν κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1848 νόμου, ὡς, ταῦτα πάντα, μηδόλως ἐκ τοῦ εἰρημένου πιστοποιητικοῦ ἀποκρουόμενα, βεβαιοῦται ῥητῶς διὰ τοῦ ἑτέρου ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὡσαύτως προσαχθέντος καὶ ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ εἰρημένου διατάγματος δημοτικῆς ἀρχῆς ἐκδοθέντος ὑπ' ἀριθ. 40 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1849 πιστοποιητικοῦ.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ περὶ τοῦ ἀκύρου τῶν ἐπιδίκων γραμματίων ἔνστασις· ὡς πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐπὶ τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου στηριχθεῖσαν ἔνστασιν, παραδέχεται καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς ὀρθὴν τὴν αἰτιολογίαν, δι' ἧς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέκρουσε τὴν ἔνστασιν ταύτην.

Ἡ δὲ πρωτόδικος σκέψις φέρει·

Ἐπειδὴ ἡ ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου παραγομένη ἔνστασις εἶναι ἄνευ ἐπιῤῥοῆς, διότι δὲν προτείνεται ἐνταῦθα περὶ χρηματικῆς ἀπαιτήσεως, ἐνῷ τοιαύτας ἀπαιτήσεις ἔχει ὑπ' ὄψιν ὁ νόμος οὗτος·

Ἐπειδὴ ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ἀποβαίνει ὁ λόγος, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπιδίκων γραμματίων γαιῶν, ἀφοῦ αἱ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἀπαιτούμεναι γαῖαι ὡρίσθησαν συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 28 Αὐγούστου 1854 Διατάγματος καὶ κατὰ διαταγὴν μάλιστα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων ὑπαλλήλων ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευομένου καὶ συνημμένου ἐν τῇ δικογραφίᾳ πρωτοκόλλου, ἐγκαίρως εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ ὑποβληθέντος κατὰ τὸν μὴ ἀντικρουσθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος· ἡ δὲ προτεινομένη ἀκυρότης τοῦ πρωτοκόλλου τούτου εἰς οὐδένα ὡρισμένον λόγον στηριζομένη, καθίσταται ἀπαράδ-

δεκτος ὡς ἀόριστος, οὐδὲ προσήχθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου πρᾶξις τις ἐμφαίνουσα τὴν ὑπὸ τοῦ ἁρμοδίου ὑπουργοῦ ἀκύρωσιν τοῦ εἰρημένου πρωτοκόλλου.

---

3) Ἡ κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ, ἔχοντος ἀντικείμενον κυρίως μὲν τὴν ἔκδοσιν τίτλου ἰδιοκτησίας κοινοῦ τινὸς ἀκινήτου κτήματος, ἐπιβοηθητικῶς δὲ τὴν διανομὴν τοῦ τοιούτου κτήματος, πρέπει νὰ ἀπευθύνηται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς κατοικίας τοῦ ἀναγομένου, ἢ εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον τῆς περιφερείας, ἐν ᾗ τό κτῆμα κεῖται; Τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17,723. Ἐ. Ἔ. ἀπόφασις, φέρουσα·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1858 ἀγωγὴ τοῦ Δρόσου Ν. Δρόσου ἔχει ὡς βάσιν, ὅτι ὁ Α. Γούδας ἠγόρασε κατ' ἐντολήν του δι' ἐταιρικὸν λογαριασμὸν αὐτοῦ τε, τοῦ Δρόσου Ν. Δρόσου καὶ τοῦ Δημ. Καλλιφορνᾶ, πωληθὲν ὀνόματι ἰδίῳ, τὸ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀναφερόμενον περιβόλιον καὶ ὅτι ἀκολούθως συνεφώνησαν μὲν πρὸ τῆς διανομῆς καὶ προσδιωρίσθη τὸ μέρος τοῦ Δρόσου· ἀλλ' ὁ Γούδας ἠρνήθη νὰ ἐκδόσῃ τὸ περὶ τῆς διανομῆς ἔγγραφον, καὶ ἐπομένως ἐξαιτεῖται ὁ εἰρημένος Δρόσος νὰ ἐκδώσῃ ὁ διαληφθεὶς Γούδας τὸ ἐπίσημον τοῦτο ἔγγραφον περὶ τῆς διανομῆς, ἐπιβοηθητικῶς δὲ ἂν ἀποῤῥιφθῇ ἡ αἴτησις αὕτη ἐξαιτεῖται νὰ διαταχθῇ ἡ δικαστικὴ διανομὴ τοῦ κτήματος τούτου· ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ἡ κυρία αἴτησις εἶναι προσωπικὴ, στηριζομένη εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποχρέωσιν ὁ Γούδας νὰ καταστήσῃ κύριον τὸν Δρόσον τοῦ εἰρημένου μέρους τοῦ γηπέδου, διότι ἀ) ἔλαβεν ἐντολὴν ν' ἀγοράσῃ διὰ κοινὸν λογαριασμὸν καὶ β'.) εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμε μετὰ τούτου συμφωνίαν, περὶ τοῦ μέρους τοῦ γηπέδου, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ δωθῇ εἰς τὸν Δρόσον· ἡ δὲ δευτέρα αἴτησις εἶναι ὅλως ἐπιβοηθητικὴ ἂν ἡ πρώτη δὲν κριθῇ βάσιμος.

Ἐπειδὴ ἐπομένως, οὔσης τῆς κυρίας αἰτήσεως προσωπικῆς, ὁ Δρ. Ν. Δρόσος ὤφειλε νὰ καλέσῃ τὸν ἀντίδικόν του πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς κατοικίας του, τὸ ὁποῖον ὁμολογουμένως εἶναι τὸ τῆς Νοτείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν, καὶ ὄχι ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδικείου τῆς Βορείου πλευρᾶς, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου

τὸ κτῆμα κεῖται· ἡ δὲ ἐπιβοηθητικὴ αἴτησις τοῦ νὰ διαταχθῇ δικαστικὴ διανομὴ δὲν καθιστᾷ ἁρμόδιον τὸν εἰρηνοδίκην τῆς περιφερείας τοῦ κτήματος, διότι αὕτη δὲν εἶναι, ὡς εἴρηται, ἀνεξάρτητος καὶ πρώτη αἴτησις, ἀλλ' ἐπιβοηθητικὴ εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἐξέτασιν τότε μόνον προσκαλεῖται τὸ Δικαστήριον, ὅταν κρίνῃ μὴ βάσιμον τὴν κυρίαν αἴτησιν·

Ἐπειδὴ, ἄλλως τε περὶ τῆς δευτέρας αἰτήσεως τῆς δικαστικῆς διανομῆς, οὔτε ἀναγκαία ἦτον ἡ ἀπόπειρα (ἄρθρ. 1080 Πολ. Δικονομίας οὔτε ἐγένετο τοιαύτη, διότι ἐν τῇ κλήσει του ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου ὁ Δρόσος οὐδὲν ἄλλο λέγει, ἢ ὅτι ἂν δὲν συναινέσῃ ὁ Γούδας νὰ ἐκδώσῃ τὸν τίτλον θέλει ζητήσει δικαστικὴν διανομήν, καὶ τῷ ὄντι ἡ δικαστικὴ διανομὴ οὐδόλως δύναται νὰ γείνῃ συμβιβαστικῶς·

Ἐπειδὴ ὑπαρχούσης ἀγωγῆς προσωπικῆς καὶ ἁρμοδίου ὄντος τοῦ εἰρηνοδείκου, ἄκυρος ἦτον ἡ προκειμένη περὶ ἀποπείρας συμβιβασμοῦ κλῆσις καὶ πρᾶξις· ἡ δὲ ἀγωγὴ τοῦ Δρόσου Ν. Δρόσου καὶ ὅλη ἡ κατὰ συνέπειαν αὐτῆς διαδικασία εἶναι ἐπίσης ἄκυρος, ὡς μὴ γενομένης ἀποπείρας τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ὡς μὴ κλητευθέντος τοὐλάχιστον τοῦ μὴ ἐμφανισθέντος ἐναγομένου ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου τῶν εἰρηνοδικῶν·

Ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται ἐπὶ τῆς δευτέρας αἰτήσεως περὶ δικαστικῆς διανομῆς δὲν δύναται ν' ἀποφασίσῃ τὸ Δικαστήριον, καθ' ὅσον ἡ αἴτησις αὕτη εἶναι ἐπιβοηθητικὴ, καὶ ὁ Δρόσος οὐ μόνον δὲν παραιτεῖται αὐτῆς ἀλλὰ καὶ ἐμμένει νὰ ἐξετασθῇ πρῶτον τὸ βάσιμον τῆς πρώτης αἰτήσεώς του·

Ἐπειδὴ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τῆς ἐλλείψεως τῆς ἀποπείρας τοῦ συμβιβασμοῦ ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου εἰρηνοδίκου εἶναι ἄκυρος καὶ ἡ ἑτέρα προσωπικὴ ἀγωγὴ ἡ εἰς τὸ αὐτὸ ἔγγραφον περιεχομένη περὶ τοῦ δανείου, καθ' ὅσον ὑπερβαίνουσα τὰς πεντακοσίας δραχμὰς δὲν στηρίζεται εἰς εὐκρινὲς καὶ ἀναμφισβήτητον ἔγγραφον, διότι διὰ τῆς ἀπὸ 25 Δεκεμβρίου ἐπιστολῆς του ὁ Γούδας ὁμολογεῖ μὲν ὅτι ἔλαβε δραχμὰς 833 ἀλλὰ χάριν ἀρραβῶνος πωλουμένου ὕδατος καὶ προτείνει συμβιβασμὸν εἰς τὸν ἀντίδικόν του.

4) Ὁ Ἀποθηκάριος Δημητριακῶν καρπῶν τοῦ Δημοσίου δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰς Δικαστικὰς ἀρχὰς κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Οἰκονομικῆς ἀρχῆς, τῆς καταδικαζούσης αὐτὸν εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ Δημοσίου δι' ἐλλείψεις ἐκ τῆς διαχειρίσεώς του προερχομένας; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,735 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς ῥητὰς καὶ σαφεῖς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1835. ΣΟΖ'. Νόμου, οἱ καταλογισμοὶ τῶν τυχόντων ἐλλειμμάτων τῶν δημοσίων ἀποθηκῶν εἰς βάρος τῶν ἀποθηκαρίων, χαρακτηριζομένων ὡς διαχειριστῶν καὶ ὑπολόγων, γίνονται, ἀποφασίζονται καὶ ἐκτελοῦνται διοικητικῶς, τῶν μὲν Οἰκονομικῶν Ἐφόρων καταλογιζόντων, τοῦ δὲ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, ἀφοῦ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπολογίαν τῶν ἀποθηκαρίων, ἀποφασίζοντος ἀνεκκλήτως, καὶ τοῦ ἐλεγκτικοῦ συνεδρίου ἐξελέγχοντος κατόπιν τὰ πάντα. Ὅθεν, δυνάμει τοῦ εἰρημένου Νόμου, συδυασμένου μὲ τὸ ἄρθρ. 3 τῆς πολ. Δικονομ. τὸ Πρωτοδικεῖον ἦτον ἀναρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ἐχούσης ἀντικείμενον καταλογισμὸν ἐλλείμματος ἐκ τῆς Δημοσίας ἀποθήκης εἰς τὸν ἐνάγοντα, γενόμενον παρὰ τοῦ Ἐφόρου καὶ ἀποφασισθέντος ἤδη, ὡς ἡ ἀγωγὴ αὐτὴ βεβαιοῖ, παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

5.) Ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ ἀκινήτου μεταξὺ Ἑλλήνων, ἔχουσα ἀντικείμενον τὴν πώλησιν αὐτοῦ τοῦ ἀκινήτου παρ' Ὀθωμανῶν πρὸς Ἕλληνας ἀποσβέννυται μὴ κινηθεῖσα ἁρμοδίως καὶ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ περὶ συστάσεως τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς νόμου ταχθείσης προθεσμίας; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,738. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ ἀπὸ 27. Αὐγούστου 1838 Νόμου περὶ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, ἀνετέθη εἰς ταύτην καὶ μόνην ἁ.) ἡ ἐκδίκασις τῶν προσωπικῶν, πραγματικῶν καὶ μικτῶν ἀγωγῶν μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ κατοίκων τοῦ Βασιλείου καὶ β'.) πᾶσα μεταξὺ κατοίκων τοῦ Βασιλείου (πρὸς ἀλλήλους) περὶ ἀκινήτων κτημάτων

πωληθέντων παρ' Ὀθωμανῶν, ὁσάκις ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος οἷον δήποτε δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος ὀθωμανοῦ· διὰ δὲ τοῦ ἄρθρου πρώτου ἐδόθη εἴς τε τοὺς κατοίκους τοῦ Βασιλείου καὶ τοὺς μεταναστεύσαντας Ὀθωμανοὺς προθεσμία ἓξ μηνῶν διὰ νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ὅλας τὰς διαφοράς των, εἰς τὴν ἁρμοδιότητά της ὑπαγομένας, δυνάμει τοῦ νόμου τῆς 26 Ἰουνίου 1836, ἢ δυνάμει αὐτοῦ τοῦ ἰδίου νόμου τῆς 27 Αὐγούστου 1838. (ἑπομένως καὶ τὰς ἐν τῷ ἐδαφίῳ β΄. τοῦ ἄρθρου 2. μεταξὺ Ἑλλήνων) ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ 16. ἀναφέρεται, ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1. ἑξαμήνου προθεσμίας, κἀμμία μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου καὶ τῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως Ὀθωμανῶν διαφορὰ περὶ δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα κατέστησαν ἀπαιτητὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ῥηθείσης προθεσμίας, δὲν θέλει εἶσθαι δεκτὴ οὔτε εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, οὔτε εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν· ἐκ τούτου δ' ἕπεται, ὅτι ἡ φράσις τοῦ ἄρθρου 16. « Μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Βασιλείου » συμπεριλαμβάνει οὐ μόνον τὰς διαφορὰς μεταξὺ Ἑλλήνων πρὸς Ὀθωμανοὺς, ἀλλ' εἰς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων πρὸς ἀλλήλους· διότι ά.) τῆς αὐτῆς φράσεως ὑπὸ τοιαύτης ἐννοίας ἐγένετο χρῆσις καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2. ἐδαφίῳ β΄.) « Πᾶσαν περὶ ἀκινήτων κτημάτων πωληθέντων ἀπὸ Ὀθωμανοὺς μεταξὺ κατοίκων τοῦ ἡμετέρου βασιλείου διαφοράν. » β΄.) διότι τὸ ἄρθρον 16 φέρον· « μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 1. ὡρισμένης προθεσμίας » ἐννοεῖ προφανῶς νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 1, δικῶν, ἐν δὲ τῷ ἄρθρῳ πρώτῳ ἀναφέρονται καὶ αἱ δυνάμει αὐτοῦ τοῦ νόμου (μεταξὺ Ἑλλήνων πρὸς ἀλλήλους) εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς ἐπιτροπῆς. γ΄.) Ἡ ἑξάμηνος ἐν τῷ ἄρθρῳ πρώτῳ προθεσμία καὶ ἡ παραπομπὴ εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν τῶν ὑποθέσεων τούτων ἤθελεν εἶσθαι ἄσκοπος. δ΄.) Διότι ἡ ἐναντία ἔννοια ἤθελεν φέρει εἰς τὸ ἄτοπον, ὅτι κινουμένης τῆς περὶ διεκδικήσεως ἀγωγῆς μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας, ὁ Ἕλλην, ἀγοραστὴς τοῦ Ὀθωμανικοῦ κτήματος, θέλει ἀπωλέσει αὐτὸ συνεπείᾳ τῆς διεκδικήσεως, ἀφ' οὗ δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἐγγυήσεως ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ Ὀθωμανοῦ, διότι πᾶσα ἀγωγὴ κατ' αὐτοῦ παρεγράφη, ἢ εἰς τὸ ἄτοπον ὅτι, ἀφ' οὗ ἡ διεκδικητικὴ ἀγωγὴ κατὰ τοῦ ὀθωμανοῦ παρεγράφη μετὰ τὴν ἑξάμηνον προθεσμίαν, ἡ αὐτὴ ἀγωγὴ ἀνέζησε, διότι ὁ ὀθωμανὸς ἐπώλησε τοῦτο

πρὸς Ἕλληνα καὶ ἑ.) διότι τὸ ἄρθρον 17 τοῦ αὐτοῦ νόμου, λύει καὶ γραμματικῶς πᾶσαν ἀμφιβολίαν, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο πᾶσαι αἱ διαφοραὶ περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῷ (ἑπομένως καὶ αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ ἐδαφ. β΄. τοῦ ἄρθρου 2.) αἱ ἀφορῶσαι δικαιώματα γενόμενα ἀπαιτητὰ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας ἀνήκουσιν αὐτοδικαίως εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια· ἄρα πᾶσαι αἱ διαφοραὶ αὗται καὶ ἑπομένως καὶ αἱ μεταξὺ Ἑλλήνων πρὸς ἀλλήλους καὶ ἀφορῶσαι δικαιώματα γενόμενα ἀπαιτητὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ τακτικὰ διαστήρια κατὰ τὴν ἀρχὴν «inclusio unius exclusio alterius.»

Ἐπειδὴ ἑπομένως, τοιούτου ὄντος τοῦ νόμου, τὸ δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν οὐκ ὀρθῶς, καθὸ προώρως, ἀπέῤῥιψε τὴν περὶ παραγραφῆς, λόγῳ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας, ἔνστασιν, ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ περιμείνῃ, τὰς ὁποίας διέταξεν ἀποδείξεις, ὅτι τὰ διεκδικούμενα κτήματα περιέχονται ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ παρουσιαζόμενον ὑπὸ τῶν Μαρκέλλων τουρκικὸν πωλητήριον γενόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀσμὰν Σεδὶκ ἐνώπιον τοῦ ἐπιτρόπου τῆς ὀθωμανικῆς Πύλης, ἑπομένως μεταῤῥυθμιστέα ἐστὶν ἡ περὶ ἀπορῥίψεως τῆς ἐνστάσεως ταύτης διάταξις.

Ἐπειδὴ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον προτείνει μὲν, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει ὡς γνήσιον τὸ προσαγόμενον ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων του Μαρκέλλων ἔγγραφον (χοτσέτιον)· τοῦτο ὅμως ὡς ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ὀθωμανικῆς Πόρτας ἁρμοδίου πρὸς ἔκδοσιν τοιούτου πωλητηρίου, κατὰ τὰς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Πόρτας συνθήκας, εἶναι ἔγγραφον δημόσιον καὶ ὡς τοιοῦτον θεωρεῖται γνήσιον μέχρις οὗ προσβληθῇ ὡς πλαστόν.

ΤΜΗΜΑ Β΄.

6) Ἡ ἔλλειψις προσηκούσης αἰτιολογίας, καθιστᾷ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἄκυρον; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ'ἀριθ. 17,647 Π. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἂν ὁ διαιτητὴς δὲν αἰτιολόγησε προσηκόντως τὴν ἀπόφασίν του περὶ τῆς προτάσεως τοῦ ἐναγομένου, ὅτι τὰ παραδοθέντα τῇ ἐνα-

γούσῃ ἐπίδικα δὲν ἠδύναντο νὰ διατεθῶσιν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ πατρὸς ὡς ἀνήκοντα τῇ μητρίτων καὶ ἐσφαλμένως ἀπέῤῥιψε τὴν πρότασίν του ταύτην διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ἀπεδέχθη τὴν διαθήκην, ἡ ἀπόφασίς του διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἄκυρος, διότι τὸ ἐσφαλμένον τῶν σκέψεων καὶ αὐτοῦ τοῦ διατακτικοῦ τὸ ἄδικον δὲν καθιστᾷ τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν ἄκυρον (Ν. 27. § 2 (4. 8.)

---

7) Κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐπίδοσιν δικαστικῶν δικογράφων πρὸς ἡμεδαποὺς ἐναγομένους ἐνώπιον τῶν κατὰ τὴν Τουρκικὴν Ἐπικράτειαν προξενικῶν Ἀρχῶν, ἀπαιτεῖται ἡ αὐστηρὰ τήρησις τῶν τύπων τῆς ἡμετέρας Δικονομίας ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17, 681 Π. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ αἱ κατὰ τῆς ἐφέσεως τῆς ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἀπαραδέκτου, ὡς ἐκπροθέσμου καὶ ἀκυρότητος, ἐνστάσεως εἰσὶν ἀνυπόστατοι· ἀ.) διότι ἐκ τοῦ προσαγομένου πιστοποιητικοῦ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει γενικοῦ Προξένου βεβαιοῦται ἡ πρὸς αὐτὸν ἐμπροθέσμως γενομένη ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως, ὅπερ ἄλλως τε καὶ ἡ ἐφεσίβλητος δὲν ἀρνεῖται· τὸ ἐμπρόθεσμον δὲ τοῦτο ἀρκεῖ, ἀφοῦ ἡ ἐφεσίβλητος δὲν ἀρνεῖται τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τοῦ νὰ ἐπιδίδωνται δικόγραφα πρὸς ἀλλοδαποὺς μάλιστα, οἷα ἡ ἐφεσίβλητος, διὰ τῆς προξενικῆς ἀρχῆς, οὐδὲ προσβάλλει ὡς πλαστὸν τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Προξένου, δι' οὗ πιστοποιεῖται ἡ ἐμπρόθεσμος ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸ ἀγγλικὸν γραφεῖον· ἀρκοῦσι δὲ τὰ πιστοποιητικὰ ταῦτα, διότι αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας περὶ ἐπιδόσεως δὲν ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ μάλιστα ἐν Τουρκίᾳ, ὅπου διὰ τὴν ἔλλειψιν κλητήρων ἀδύνατος ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν ἐστὶ πρὸς ξένους μάλιστα· β'.) διότι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τῆς ἐλλείψεως δικηγόρων ἡ παράλειψις τῆς σημειώσεως τῆς κατοικίας καὶ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τῆς ἐφέσεως καὶ ἡ μικρὰ ἀλλοίωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως δὲν καθιστῶσι τὴν ἔφεσιν ἄκυρον, ἀφ' οὗ ἐκ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐφέσεως ἡ ἐφεσίβλητος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ἐννοήσῃ, ὅτι περὶ τῆς

προκειμένης δίκης καὶ τῆς ἐπ' αὐτῆς ἐκδοθείσης πρωτοδίκως ὁριστικῆς ἀποφάσεως πρόκειται· διότι, ὡς εἴρηται, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενομένῃ, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι δικηγόροι, ἡ ἔφεσις δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἀπῃτεῖτο νὰ συνταχθῇ ἀκριβῶς κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ συνήθειαν, ἧς τὴν παράβασιν δὲν προτείνει ἡ ἐφεσίβλητος.

---

8) Ἡ συνεπεία ἀνακοπῆς, κατ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν δίκη, θεωρεῖται περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην, ἐὰν δὲν ἐπῆλθε κατόπιν καὶ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως; — Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,746 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις τῆς ἐφεσιβλήτου Εὐφροσύνης Δ. Σαρδέλη, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ προκειμένη δίκη εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ ἐπὶ τοιούτων δικῶν δὲν συγχωρεῖται ἔφεσις, εἰμὴ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀποφάσεως, ἡ δὲ ἐκκαλοῦσα Ἑλένη Θ. Σχοινᾶ, εἰς ἣν ἐκοινοποιήθη ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις τὴν ά. Αὐγούστου 1859. ἐκοινοποίησε τὴν ἔφεσίν της κατὴ τὴν 17. Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, δὲν εἶναι βάσιμος, καθότι ἡ περὶ ἀνακοπῆς κατ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν προκειμένη δίκη δὲν εἶναι δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὡς μὴ ἐπαχθείσης μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιταγὴν κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως, ὅτε μόνον ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης (τῆς περὶ ἐκτέλεσεως) κατὰ τὸ ἄρθρον 864 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ πληρωμῆς διαταγὴ τῆς ἐφεσιβλήτου, καθὼς ἡ ῥηθεῖσα ἀνακοπὴ τῆς ἐκκαλούσης, ἀναφέρει κατ' ὄνομα τὰ τέκνα τῆς αὐτῆς ἐκκαλούσης ἐπιτρόπου αὐτῶν. Ὅθεν ἂν καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα δὲν ἀναφέρῃ διὰ τῆς ἀνακοπῆς της κατ' ὄνομα τὰ τέκνα της, ἀλλὰ λέγει μόνον « ὡς ἐπίτροπος τῶν τέκνων της, κληρονόμων τοῦ Θ. Σχοινᾶ συζύγου της » Τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀνακοπῆς, ἐν ᾧ ἄλλως δὲν δύναται ὡς ἐκ τούτου νὰ προκύψῃ σύγχυσίς τις ὡς πρὸς τὴν ταὐτότητα τῶν δικαζομένων προσώπων· ὅθεν οὐκ' ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψε διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεώς του τὴν ἀνακοπὴν ταύτην τῆς ἐκκαλούσης ὡς ἄκυρον.

---

9) Ἰσχύει παρ' ἡμῖν ἤδη ἡ διάταξις τῶν Ῥωμαίων, καθ' ἣν πᾶς ἠδύνατο νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ κατέχοντος τὰ εἰς τὸν ναὸν ἀφιερωθέντα, ὅπως ὑποχρεωθῇ οὗτος εἰς ἀπόδοσίν των πρὸς τὸν Ναόν; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,761 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ νόμος 45 (46) *Κωδ. βιβλ.* 1. *τιτ.λ.* 3. *διατάττει ὡς ἀκολούθως.* «*Εἴτις τελευτῶν εὐσεβῆ ποιοῖτο διατύπωσιν, ἢ κατὰ ἐνστάσεως τρόπων, ἢ κατὰ λεγάτον ἢ κατὰ φιδεϊκόμισιν, ἢ καθ' ἕτερον οἷον δήποτε τρόπον νόμιμον, εἴτε ἐπεσκήψειε τῷ κατὰ καιρὸν ἐπισκόπῳ πρόνοιαν τίθεσθαι τοῦ πληρωθῆναι τὰ παρ' αὐτοῦ βεβουλευμένα, εἴτε καὶ σιγήσειε τοῦτο, ἀνάγκη ἔχειν τοὺς κληρονόμους τὸ ἐπιταχθὲν ποιεῖν καὶ πληροῦν ἐκ τρόπου παντός. Εἰ δὲ τοῦτο ἐκόντες μὴ ποιήσαιεν, τηνικαῦτα τὸν κατὰ τόπον θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον περιεργάζεσθαι ταῦτα καὶ ἀπαιτεῖν αὐτοὺς πάντα πληροῦν κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ τελευτῶντος.*

Εἰ δὲ ῥαθυμήσειεν οἱ κατὰ τόπον Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι τοῦτο πρᾶξαι, ἐπ' ἀδείας ἔσται καὶ τῷ Μητροπολίτῃ τῆς ἐπαρχίας ἢ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς ἐκεῖσε διοικήσεως ταῦτα μανθόντι, ἀναζητεῖν καὶ καταναγκάζειν τὸ εὐσεβὲς ἔργον ἢ τὴν εὐσεβῆ φιλοτιμίαν ἐκ τρόπου παντὸς καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ τῶν πολιτῶν τοῦτο πράττειν. Κοινοῦ γὰρ ὄντος τοῦ τῆς εὐσεβείας λόγου, κοινὰς προσήκει καὶ τὰς ποινὰς τῆς τούτου καθιστᾶναι πληρώσεως κ.τ.λ.»

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνάγοντες καὶ ἐκκαλοῦντες διατείνονται, ὅτι ἅπαντα τὰ εἰς τὴν προκειμένην ἀγωγὴν του περιγραφόμενα κτήματα ἀνῆκον τὸ πάλαι εἴς τινα Ἰωάννην Ἱερομόναχον, ὅστις τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὴν ἐν Αἰτωλικῷ Ἐκκλησίαν τῶν Ταξιαρχῶν καὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς Αἰτωλικοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ καρπὸς αὐτῶν νὰ γίνηται τόσα μερίδια ὅσοι εἶναι οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ ναός, καὶ ἕκαστος τούτων νὰ λαμβάνῃ ἀνὰ ἓν μερίδιον, ὅτι ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Ἰωάννου Ἱερομονάχου ἐξετελέσθη ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους καὶ ὅτι κατὰ πρῶτον τὸ ἔτος 1842 κατελήφθησαν καὶ νέμονται τὰ πρὸς εὐσεβῆ σκοπὸν ἀφιερωθέντα κτήματα παρὰ τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐφεσιβλήτου·

Ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν ἐναγόντων καὶ ἐκκαλούντων ἐπὶ πολλὰ ἔτη οὔτε οἱ ἐπίτροποι τῆς ἐν Αἰτιολικῷ ἐκκλησίας τῶν

Ταξιαρχῶν οὔτε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Μεσολογγίου ἐφρόντισαν νὰ διεκδικήσωσι τὰ πρὸς εὐσεβῆ σκοπὸν ἀφιερωθέντα κτήματα τοῦ Ἰωάννου Ἱερομονάχου, κατὰ τὸν προμνημονευθέντα Νόμον τοῦ Κώδηκος, ὄχι μόνον οἱ ἱερεῖς Αἰτωλικοῦ, οἵτινες συμφέρον ἔχουσι νὰ λαμβάνωσι μέρος ἐκ τῶν καρπῶν τῶν εἰρημένων κτημάτων, ἀλλὰ πᾶς πολίτης δύναται νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς διασώσεως τῶν πρὸς εὐσεβῆ σκοπὸν ἀφιερωθέντων κτημάτων, διεκδικῶν αὐτὰ ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις παρανόμως κατέλαβεν αὐτὰ καὶ καρποῦται· τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων οὐκ ὀρθῶς τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκλησίας ἀποφάσεως ἀπέῤῥιψεν ὡς ἀπαράδεκτον τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τῶν ἐκκαλούντων. Ἂν καὶ ἀμφιβάλλων δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν ἰσχύϊ Πολ. Δικονομ. ἤτις δὲν χορηγεῖ τὸ δικαίωμα εἰς πᾶντα πολίτην νὰ φροντίζῃ νὰ διεκδικῇ δικαστικῶς τὰ πρὸς εὐσεβῆ σκοπὸν ἀφιερωθέντα πράγματα, ἀλλ' ἀνέθεσε τὴν φροντίδα ταύτην εἰς προσδιωρισμένα πρόσωπα, ἅτινα μόνα ὀφείλουσι νὰ κινῶσι τὰς προσηκούσας ἀγωγὰς, ὁ προμνησθεὶς Νόμος τοῦ Κώδηκος δὲν εἶναι παρ' ἡμῖν ἐν ἰσχύϊ, κατὰ συνέπειαν διὰ τοὺς εἰς τὴν ἐκκληθεῖσαν ἀπόφασιν ἀναφερομένους λόγους καὶ δυνάμει τοῦ Νόμου 20 § 1 Πανδ. Βιβλ. 35. τιτλ. 1 ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ὡς ἀπαράδεκτος. (1)

---

(1) Οἱ ἱερεῖς ναοῦ τίνος ἐνήγαγον τὸν Β. ὅπως ὑποχρεωθῇ οὗτος καὶ παραχωρήσῃ εἰς τὴν κατοχὴν καὶ κυριότητα αὐτῶν τε καὶ τοῦ ναοῦ κτήματα τινὰ ἀφιερωθέντα παρά τινος Μοναχοῦ πρὸ χρόνων πολλῶν εἰς τὸν ναὸν καὶ εἰς τοὺς ἐφημερίους τοῦ ναοῦ αὐτοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ νέμωνται ταῦτα· αἱ ἐν τῷ ναῷ ἱερεῖς καὶ αὐτὸς ὁ ναός.

Κατὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος ἀντέταξε τὰς ἐξῆς ἐνστάσεις περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς. ἀ.) ὅτι οἱ Ἱερομόναχοι δὲν εἶχον τὴν ἄδειαν νὰ ἀφιερώσουν τὰ κτηματά των εἰς ἄλλον παρὰ εἰς τὴν μονήν. β'.) Ὅτι αἱ ἐνάγοντες δὲν δύνανται νὰ διεκδικήσωσιν τὸ προκείμενον κτῆμα, καθόσον ἀφιερώματα μόνον εἰς τὰς μονὰς καὶ ναοὺς ἐπιτρέπονται, ὁ δὲ ναὸς δὲν παρίσταται. γ'.) Ὅτι ἡ ἀγωγὴ ἀνήκει εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν ἱερέων τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο τυχὸν ἡ ἀφιέρωσις, καθόσον οἱ ἐφημέριοι καὶ κληρονομοῦσι καὶ κληρονομοῦνται.

Τὸ δὲ Πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψε τὴν ἀγωγὴν ὡς ἀπαράδεκτον.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Κύριοι Συνδρομηταί.

Ὁ τρίτος ἤδη μὴν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς ά. ἑξαμηνίας καὶ ὅμως μόλις ἀπο ὀλίγας ἐπαρχίας εἰσέπραξα τὰς συνδρομὰς τῆς ἑξαμηνίας ταύτης· ἡ καθυστέρησις τῆς συνδρομῆς πλεῖστας ὅσας δυσκολίας παρέχει εἰς ἕκαστον ἐκδότην, ἰδίως δ' εἰς τὸν ὑποφαινόμενον, ὅστις προκατέβαλον πάντα τὰ πρὸς ἔκδοσιν ἔξοδα, καὶ πλησίον εἰς τοὺς κόπους, οὓς καταβάλλω στερούμενος καὶ τὰς πρὸς ἀνάπαυσιν ὥρας, εἶναι λυπηρὸν νὰ ὑποστῶ ζημίας. Οἱ Κ. Κ. συνδρομηταὶ πρέπει νὰ φανῶσιν προθυμώτεροι καὶ διὰ τὸν λόγον, ὅτι συντηροῦντες ἓν τοιοῦτον περιοδικὸν σύγγραμμα, ὄχι μόνον τὴν πρόσφατον νομολογίαν τῶν ἀνωτέρων δικαστηρίων βλέπουσι, καὶ τὴν λύσιν διαφόρων ἐκκρεμῶν ζητημάτων ἀντιλαμβάνονται, ἀλλὰ, γενομένης τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων, πολλοὶ ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ ἐπιφέρωσιν σπουδαίας· παρατηρήσεις, φρονοῦντες, τὰ ἐναντία οἷας ἐπέφερεν ὁ ἐφέτης Κ. Αδ. Παππαδιαμαντόπουλος κατὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου κλπ. Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ὅρα Σόλλωνα φυλ. 10. 11. καὶ 12. ὁ Κ. Στ. Παππαχρήστου πρόεδρος τῶν πρωτοδικῶν περὶ τοῦ ἐπαγομένου ὅρκου ὡς πρός τινα μέρη τῆς ὁμολογίας τοῦ πρὸς ὃν ἐπάγεται. Ὅρα Νομ. Μέλισσαν, φύλλ. Κ. Β', τῆς 15 Βρίου 1859.

Ὅθεν διὰ νὰ μὴ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἣν ὁ ἐν Καλάμαις ἐκδότης τοῦ νομικοῦ συγγρ. Τὸ Δίκαιον, διακόψαντος τὴν ἔκδοσιν παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς Κ. Κ. Συνδρομητὰς, ὅπως μᾶλλον αὐθόρμητοι καὶ οὐχὶ προτρεπόμενοι πληρώσωσι τὸ μικρὸν ποσὸν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν εἰς τοὺς ἀνταποκριτάς ἡμῶν, τοὺς ὁποίους κατενοχλήσαμεν παραγγέλλοντες καὶ ἡμεῖς ἀπεκάμαμεν ἀλληλογραφοῦντες.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἀρείου Πάγου, 1) Ἐπιβολὴ τῆς ἐφέσεως κατὰ προδικαστικῶν ἀποφάσεων. 2) Ἀπαράδεκτον παυλιανῆς ἀγωγῆς δι' ἔλλειψιν ἀποπείρας συμβιβασμοῦ. 3) Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ὑπὸ δικηγόρου προενεργηθεισῶν διαδικαστικῶν πράξεων ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπέχει τόπον ἐντολῆς. 4) Ὁ Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν θεωρεῖται ὡς κύριος διαδικος εἰς τὰς δίκας ἐκ τῆς καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων πηγαζούσας. 5) Διαζύγιον. 6) Ἔγκυρον παραχωρήσεως πρὸς τρίτους ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκ. ὑπουρ. τοῦ ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων δικαιώματος τοῦ Δημοσίου κτλ. ὡς καὶ περὶ ἀνεγέρσεως ὑδρομύλων 7) Ἡ ἀποδοχὴ τῶν ἀκυροτήτων τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων ὑπὸ κηδεμόνος γενομένη δὲν καλύπτει ταύτας. 8) Ἀκυρότης ἐπιδοτηρίου δι' ἔλλειψιν τοῦ ἀληθοῦς τόπου. 9) Δωρεά. 10) Παραδεκτὸν ἐνστάσεως κατὰ δεδικασμένου. ΠΟΙΝΙΚΗ. 11) Ἁρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου τῶν συνέδρων ἐπὶ παρόντων καὶ ἀπόντων συγκατηγορουμένων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

(1) Ἀπορριφθείσης τῆς ἐφέσεως, γενομένης κατὰ προδικαστικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἀποκλείεται τῆς ἀποδείξεως ὁ πρὸς ὃν ἐπεβλήθη αὕτη; — Ναὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. Ι. Ε. Ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τας ὑπ' ἀρ. 16,132 καὶ 16,655 τῶν ἐν Ἀθήν. Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀνασταλτικὴ τῆς ἐφέσεως δύναμις ἐμποδίζει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως (ἄρθρ. 760. Πολ. Δικ.) ἐπομένως ἡ διάταξις τοῦ 761 ἄρθρου, καθ' ἣν ἡ ἀνασταλτικὴ αὕτη δύναμις, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ἐνεργεῖ ἀνατρέχουσα μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, σκοπὸν ἔχει ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐν τῷ μέσῳ τούτῳ χρόνῳ ἐκτέλεσιν αὐτῆς, πρὸς ἀποφυγὴν ματαίας ἐκτελέσεως, ἐὰν τυχὸν ἤθελε μεταῤῥυθμισθῇ ἡ ἀπόφασις, ὥστε εἰς τὰς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεις ἐφαρμόζεται μόνον ὁσάκις, γενομένης κατ' αὐτῶν ἐφέσεως μετὰ τὰς διαταχθείσας ἀποδείξεις ἢ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς αὐτῶν ταχθείσης προθεσμίας, ἐπέλθῃ μεταῤῥυθμιστικὴ τοῦ Ἐφετείου ἀπόφασις, καθιστῶσα ματαίας τὰς ἀποδείξεις καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος τὰς διατρεξάσας προθεσμίας· ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀναδρομικὴ αὕτη δύναμις, ἐὰν τὸ Ἐφετεῖον ἐπικυρώσῃ τὴν περὶ ἀποδείξεως πρωτόδικον ἀπόφασιν, διότι τότε, αἱ κατὰ τὸ 185 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικονομ., νομίμως διεξαχθεῖσαι πρὸ τῆς ἐφέσεως ἀποδείξεις, καὶ αἱ ἀπράκτως τρέξασαι πρὸς τοῦτο προθεσμίαι, ἀποκαθίστανται διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου ἐπικυρώσεως τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως ὁριστικῶς ἰσχυραὶ, οὐδόλως ὑπὸ τοῦ ἀνασταλτικοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐφέσεως ἐπηρεαζόμεναι· ἄλλως ἤθελε συμβαίνει τὸ ἄτοπον ν' ἀκυρῶνται πάντοτε αἱ πρὸ τῆς ἐφέσεως διεξαγόμεναι ἀποδείξεις, καὶ νὰ καταντᾷ ἄσκοπος ἡ διάταξις τοῦ νόμου ἡ συγχωροῦσα τὴν ἔκκλησιν τῶν περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεων, ὁμοῦ μὲ τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασιν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν προβαλλομένων ἀποφάσεων τοῦ Ἐφετείου καὶ ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 302 τοῦ Πρωτοδικείου, ἀποδεικνύεται, ὅτι τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2526 (1857.) ἀποφάσεώς του ὑπεχρέωσε τὸν Ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν νὰ ὁμόσῃ τὸν ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ἐπακτὸν ὅρκον, ὅτι ἔταξε πρὸς τοῦτο τεσσαρακονθήμερον προθεσμίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ προθεσμία αὕτη ἀπὸ τῆς γινομένης πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπουργὸν ἐπιδόσεως τῆς παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως, ὁ αὐτὸς ὑπουργὸς ἐξεκάλεσε τὴν παρεμπίπτουσαν ἀπόφασιν, τὸ δὲ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15,656. ἀποφάσεώς του ἀπέῤῥιψε τὴν ἔφεσιν ταύτην τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν ὡς μὴ βάσιμον, ἵνα ἔχῃ τὸ κῦρος της ἡ ἐκκληθεῖσα ἀπόφασις· ἄρα παραδεχομένου τοῦ Ἐφετείου, διὰ τῶν προσβαλλομένων ἀποφάσεών του, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἠδύνατο καὶ μετὰ παρέλευσιν

τῆς προθεσμίας νὰ δώσῃ τὸν εἰς αὐτὸν ἐπιχθέντα ὅρκον, καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ ἄρθρου τούτου παρεξήγησε, καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως καὶ προθεσμιῶν διατάξεις τῶν ἄρθρ. 248 καὶ 197 τῆς αὐτῆς Δικονομίας παρεβιάσε.

---

2) Ἀπαιτεῖται νὰ κινηθῇ ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, πρὶν κινηθῇ ἡ Παυλιανὴ ἀγωγὴ περὶ ἀνατραπῆς δωρεᾶς, γενομένης παρὰ τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συζύγων;— Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 3 Ε. Ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 10,064. ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετ. καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ περὶ τῆς ἡμισείας οἰκίας, ἣν ἔδωκεν ἡ Εὐφροσύνη Φιλιπποπούλου πρὸς τὸν σύζυγόν της Α. Φιλιππόπουλον ὡς δωρεάν, ἦτον ἀναγκαία ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, καθότι ἡ Παυλιανὴ ἀγωγή, ἣν ἐκίνησεν ἡ Τράπεζα κατὰ τῶν συζύγων Φιλιπποπούλων πρὸς ἀνατροπὴν αὐτῆς τῆς δωρεᾶς, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς ἐξαιρέσεις τοῦ 532 ἄρθρου τῆς πολ. Δικον. ὥστε ἡ Τράπεζα ὤφειλε ν' ἀποπειραθῇ συμβιβασμὸν πρὸ τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν εἰρημένην ἀγωγήν της, καὶ ἐπομένως ἄκυρος ἐστὶν ἅπασα ἡ διαδικασία περὶ τῆς ἡμισείας ταύτης οἰκίας καὶ ἀναιρετέα κατὰ τοῦτο ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις· τὴν δὲ περὶ τῆς ἐλλείψεως τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπείρας ἔνστασιν ἠδύνατο ὁ ἀναιρεσείων νὰ προτείνῃ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς ἀφορῶσαν τὴν δημοσίαν τάξιν, κατὰ τὸ 531 ἄρθ. τῆς πολ. Δικον. ὁ δὲ λόγος τῆς ἀναιρεσιβλήτου, ὅτι αἱ μεταξὺ Τραπέζης καὶ ἰδιωτῶν δίκαι, οὖσαι συνοπτικαὶ καὶ κατεπείγουσαι, ἐξαιροῦνται τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπείρας, κατὰ τὸ καταστατικὸν τῆς Τραπέζης, δὲν εἶναι ἰσχυρός, διότι τὸ ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1842 καταστατικὸν οὐδαμοῦ ἀναφέρει ὅτι αἱ δίκαι αὐτῆς εἰσὶ συνοπτικαί.

Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἄλλην ἡμίσειαν οἰκίαν, ἣν ἡ εἰρημένη Εὐφροσύνη ἔδωκεν ὡς προῖκα πρὸς τὸν Φιλιππόπουλον, δὲν ἀπαιτεῖτο ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν, καθότι ὁ νόμος θεωρεῖ δημοσίας τάξεως πάσας τοιαύτας δίκας.

---

3) Ἡ παρὰ τοῦ ἐντολέως, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἀποδοχὴ τῶν πράξεων διαδικασίας δικηγόρου, ἐνεργήσαντος ἄνευ

προηγουμένης πληρεξουσιότητος αὐτοῦ, δίδει κῦρος εἰς τὰς πράξεις ταύτας;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 4. Ε. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ὁ ἀναιρεσείων Κ. Σιούβελος δὲν εἶχε δώσει πληρεξουσιότητα εἰς τὸν δικηγόρον Α. Γόνδικα διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναίρεσιν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 235 τοῦ 1858 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Τριπόλει Πρωτοδικείου ὡς Ἐφετείου, ἐνέκρινεν ὅμως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν γενομένην, ὑπὸ τοῦ εἰρημένου δικηγόρου, ὡς πληρεξουσίου αὐτοῦ, αἴτησιν ἀναιρέσεως, συζητήσας καὶ ὑποστηρίζας αὐτὴν· ἡ δὲ τοιαύτη ἔγκρισις ἰσοδυναμεῖ κατὰ τὸν νόμον μ' ἐντολὴν· ἄρα ἀνυπόστατος ἐστὶν ἡ ἔνστασις τοῦ ἀναιρεσιβλήτου περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως.

---

4) Προκειμένης διαφορᾶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μεταξὺ δημοσίου καὶ ὀφειλέτου πρὸς αὐτὸ, διάδικος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνονται ἐγκύρως τὰ δικόγραφα, θεωρεῖται ὁ Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν καὶ οὐχὶ ὁ Ταμίας, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15 Ε. Ε. ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ κανόνα, τὸ δημόσιον παρίσταται ἐν δικαστηρίῳ διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, οἱ δὲ ταμίαι, ἀρμόδιοι ὄντες διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν καθυστερούντων, δὲν εἶναι καὶ ἀποκλειστικῶς ἁρμόδιοι νὰ παριστῶσι τὸ Δημόσιον. (Ὅρα ἄρθρ. 1. ἐδάφ. ά. τοῦ ἀπὸ 12 Μαΐου 1835 καὶ τὸ ἄρθρ. 5. ἐδ. ιθ΄. έ. ἐν τέλει τοῦ ἀπὸ 16 Μαΐου 1845 διατάγματος) Ἐπομένως ὁ Ι. Μαριολόπουλος, καταδιωκόμενος διὰ καθυστέρησιν δημοσίων φόρων ἐνοικίου, ἠδύνατο νὰ κοινοποιήσῃ τὴν αἴτησιν ἀναιρέσεως εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν ὡς τὸν κύριον διάδικον, ἡ δὲ πρὸς τὸν ταμίαν ἐπίδοσις εἶναι ἐκ περισσοῦ ὡς μὴ ἀναγκαία· ὅθεν λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς ἀποστάσεως ἀπὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀναιρεσιόντος, τὰ Μαγούλιανα, μέχρις Ἀθηνῶν, ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως ἐγένετο ἀναντιῤῥήτως ἐμπροθέσμως.

---

5) Οἱ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, διάφοροι τῶν τῆς διαζεύ-

ξεως, δίδουσι χώραν εἰς ταύτην ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων;— Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 16 Ε. Ε. ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 682, 683, 686. τῆς πολ. Δικον. ὁ αἰτῶν τὴν διάζευσιν ὀφείλει ν' ἀναφέρῃ ἀκριβῶς τοὺς λόγους τοῦ διαζυγίου καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον, ἂν εὕρῃ αὐτοὺς βασίμους, διατάσσει τὰ ἐν τῷ ἄρθ. 683 ὡρισμένα· ἐντεῦθεν λοιπὸν δηλοῦται, ὅτι λόγοι διαζυγίου ἀπαιτεῖται, ν' ἀναφέρωνται ἐν τῇ αἰτήσει καὶ οὐχὶ λόγοι ἀκυρότητος τοῦ γάμου, καθόσον δὲν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ διαδικασία· ἑπομένως ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάσισεν, ὅτι ὁ λόγος ἀκυρότητος τοῦ γάμου δὲν καθιστᾷ δεκτὴν τὴν περὶ διαζεύξεως αἴτησιν καὶ δὲν παρεβίασε νόμον τινὰ ἡ διάταξιν τῆς πολ. Δικον. ἀπορρίψαν τὴν αἴτησιν ταύτην, ἀφοῦ δὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ λόγον διαζυγίου ῥητῶς ἀναφερόμενον ἢ καὶ σιωπηλῶς, ἵνα παραδεχθῇ τὸν κατὰ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου τοῦ Πρωτοδικείου προταθέντα.

---

6) Ὁ Ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν δύναται ἐγκύρως νὰ παραχωρήσῃ ἐθνικὸν γήπεδον εἰς τρίτον πρὸς ἀνέγερσιν ὑδρομύλου ἐπὶ τῇ πληρωμῇ ὡρισμένου ἐτησίου μισθώματος; —Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 19 Ἐ Ἐ.. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀρι0. 245 τοῦ 1859 ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφ. καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ συμφωνία, τὴν ὁποίαν συνῆψεν ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Ὑπουργὸς μετὰ τοῦ Χαραλάμπους Μπακοπούλου περὶ ἀνεγέρσεως νερομύλου πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ βασιλικοῦ Σφυροκοπείου καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος τείχους, ἀντὶ ἐτησίου ἐνοικίου δραχ. τριακοσίων, ὑποκειμένου τοῦ Μπακοπούλου εἰς τὸ ληφθησόμενον παρὰ τῆς Κυβερνήσεως μέτρον περὶ τῶν ἐπὶ φθαρτῶν κτημάτων οἰκοδομῶν, ἠδύνατο νὰ γείνῃ ἐγκύρως παρὰ τοῦ ῥηθέντος Ὑπουργοῦ κατὰ τὸ περὶ σχηματισμοῦ καὶ τῶν καθηκόντων τῆς ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματείας Β. Διάταγμα τῆς 3 Ἀπριλίου 1833, κατὰ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Γραμματέως ὑπάγονται (ἄρθ. 2 § ϛ΄. καὶ δ΄.) ἡ διοίκησις τῆς ὁλικῆς χρησίμου περιουσίας τοῦ Κράτους εἰς ἀκίνητα κτήματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαιώματα, τὰ ἐνοίκια διὰ τὴν χρῆσιν δημοσίων ὑδάτων, ἡ χρῆσις τῶν ἐθνικῶν μύλων κτλ. ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον

ἀποφηνάμενον τὸ ἐναντίον, διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του, ἤτοι ὅτι ἡ προκειμένη σύμβασις δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ νομίμως ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ, παρεβίασε τὸν ῥηθέντα νόμον καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις, μὴ προβὰν εἰς ἐκκαθάρισιν τῶν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ζητημάτων· ἄρα ἡ ἀπόφασίς του εἶναι κατὰ τὸ ἄρθ. 807 § 7 τῆς πολ. Δικονομίας ἀναιρετέα. (1)

---

(7) Ἡ παρ' ἐπιτρόπου ἀνήβων ὀρφανῶν προταθεῖσα ἔνστασις, ὅτι οὗτος ὡς ἐπίτροπος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κῦρος πλειστηριασμοῦ ἀκινήτου, καθίσταται παραδεκτὴ, κατὰ πρῶτον ἐφεσίμως προταθεῖσα; —Ναί.

Ὁ πλειστηριασμὸς ἀκινήτων ἀνηλίκων ὀρφανῶν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὁποίου ἐλάβον χώραν παραλείψεις ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος διατασσόμεναι, λογίζεται ἔγκυρος, ἐὰν ὁ κηδεμὼν ἀπεδέχθη τὰς ἀκυρότητας αὐτὰς; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 24. Ε. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος Στραϊκοπούλου, ὅτι καθὸ ἐπίτροπος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ κῦρος τοῦ πλειστηριασμοῦ κτήματος τῶν ἀνηλίκων τέκνων του, ὡς ἐπιχείρημα καθαρῶς νομικὸν, οὐδὲν νέον πραγματικὸν περιστατικὸν περιέχων, ἠδύνατο νὰ προταθῇ ἐφεσίμως τὸ πρῶτον (πολ. 766). εἶναι δὲ καὶ βάσιμος, διότι αἱ

---

(1) Σ. Σ. Ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ἔχει οὕτω·

Ὁ Ἔφορος Ναυπλίας μετὰ προηγουμένην ἄδειαν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ συνέταξεν ἔγγραφον ἐπίσημον μετὰ τοῦ Μπακοπούλου, δι' οὗ παρεχώρησεν εἰς τοῦτον ἓν στρέμμα γῆς κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Λερναίας λίμνης, ἵνα ἀνεγείρῃ ὑδρόμυλον· μετὰ τὴν σύνταξιν δὲ τοῦ συμβολαίου ἐνηργήθη ἡ καταμέτρησις τοῦ παραχωρηθέντος γηπέδου, ἀλλὰ τὸ Δημόσιον δι' ἀγωγῆς του ἐζήτησε ἀκολούθως τὴν ἀκύρωσιν τῆς συμφωνίας ταύτης διὰ τὸν λόγον, ὅτι ὁ Ἔφορος ὑπερέβη τὴν ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ ὡς πρὸς τὴν θέσιν, τὴν ἔκτασιν, τὴν μεταδίδασιν τῆς κυριότητος καὶ τὴν δουλείαν εἰς ἣν ἐπεβάλετο τοῖχος τις δημοσίου καταστήματος. Τὸ Πρωτοδικεῖον, δι' ἀποφάσεώς του, παρεδέχθη τὴν ἀγωγήν· τὴν ἀπόφασιν δὲ ταύτην ἐπεκύρωσεν τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον σκεφθὲν ἰδίως, ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς ἐξουσίας ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργοῦ δίδει χώραν εἰς ἀγωγὴν περὶ διαλύσεως τοῦ συγκλλάγματος, κατὰ τὸ ἄρθ. 2 τοῦ ἀπὸ 8(18) Ἀπριλίου 1833 Β. Διατάγματος.

ἀπαλλωτριώσεις ἀκινήτων, αἱ ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας γενόμεται, εἰσὶν αὐτοδικαίως ἄκυραι. (Ν. 1. § 2. Π. (279) Ν. 2. Κωδ. (171) καὶ οὐδόλως χρήζει ὁ ἀνήλικος ἀποκαταστάσεως εἰς ἀκέραιον.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἂν ὁ πλειστηριασμὸς, ἤγουν ἡ ἀναγκαστικὴ πώλησις τοῦ ἀκινήτου κτήματος τῶν τέκνων του Γ. Σταϊκοπούλου, ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ αὐτῶν Ἀγγελοπούλου ἐνεργηθεῖσα, περιεῖχεν ἀκυρότητας, καὶ ὁ Σταϊκόπουλος, ὡς ἐπίτροπος, ἀπεδέχθη τὰς ἀκυρότητας αὐτὰς, ἡ πρᾶξις αὐτοῦ αὕτη, ἰσοδυναμοῦσα μὲ ἐκουσίαν ἀπαλλοτρίωσιν, ὑπάγεται εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ νόμου καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ἄκυρος.

---

8) Ἀποδεικτικὸν ἐπιδόσεως δικαστικοῦ κλητῆρος, φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πρὸς ὃν ἐπεδόθη δικόγραφόν τι, τόπον δὲ ἄλλον παρ' ἐκεῖνον ἔνθα ἐνεχειρίσθη τοῦτο, λογίζεται ἄκυρον;— Ναὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27. Ε. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 140 τῆς πολ. Δικον. τὸ περὶ ἐπιδόσεως ἀποδεικτικὸν τοῦ κλητῆρος πρέπει νὰ περιγράφῃ ἀκριβῶς, μεταξὺ ἄλλων, τὸν τόπον τῆς ἐπιδόσεως ἢ τοιχοκολλήσεως τοῦ ἐγγράφου, ὁ δὲ Πέτρος Σέφλερ διὰ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 31 Ἰαννουαρίου 1860 ἐγγράφων ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτάσεών του ζητεῖ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ ἀπὸ 5 Νοεμβρίου 1858 ἐπιδοτηρίου τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις πρωτοδίκαις κλητῆρος Μ. Καραμάνου, δι' οὗ βεβαιοῦται, ὅτι οὗτος τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐντὸς τοῦ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καφενείου τοῦ Νικολάου Σιάτου ἐπέδωκε πρὸς τὸν Πέτρον Σέφλερ ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς τῶν ἐν Ἀθήναις Ἑρετῶν ἀποφάσεως, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐπίδοσις αὕτη ἐγένετο οὐχὶ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Σιάτου ἀλλ' ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ τοῦ Βελησσαρίου, κατὰ δὲ τοῦ παραδεκτοῦ τῆς ἐνστάσεως ταύτης τοῦ Πέτρου Σέφλερ, οὐδεμίαν ἐπέφερεν ὁ Ἰωάννης Φίξ, διὰ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 1. Φεβρουαρίου 1860 ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐγγράφων προτάσεών του, ἀντίρρησιν, οἱ δὲ μάρτυρες ἐξετασθέντες, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 278 τοῦ 1859 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀνέφερον, ὅτι ἡ εἰρημένη ἀπόφασις ἐπεδόθη εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Βελησσαρίου, ὅτι ὁ Πέτρος Σέφλερ δὲν ἤθελε νὰ ὑπο-

γράψη τὸ ἐπιδοτήριον, ἀλλὰ πεισθεὶς παρ' ἄλλων τὸ ὑπέγραψεν ἐν τῷ αὐτῷ ζυθοπωλείῳ· ἄρα ὑπάρχουσι τεκμήρια πείθοντα τὸ Δικαστήριον, ὅτι πραγματικῶς ἡ ἀνωτέρω ἐπίδοσις ἐγένετο ἐν τῷ ζυθοπωλείῳ τοῦ Βελησσαρίου, ὅπερ δὲν βεβαιοῖ τὸ εἰρημένον τοῦ Κλητῆρος ἀποδεικτηκὸν· ἑπομένως τοῦτο κατὰ τὰ ἄρθρα 140 καὶ 201 τῆς πολ. Δικον. εἶναι ἄκυρον, ὡς μὴ περιγράφον τὸν τόπον τῆς ἐπιδόσεως.

---

9) Δωρεὰ κινητῶν λογίζεται ἔγκυρος μὴ γενομένη δι' ἐπισήμου ἐγγράφου;—Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 28 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, ἐπικυρώσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,403 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν (1), φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου δωρεὰ ἄνευ διακρίσεως κινητῶν ἢ ἀκινήτων πραγμάτων, μὴ καταρτισθεῖσα διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου εἶναι ἄκυρος· ἄρα ὀρθῶς ἀπεφάνθη τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὰς παρὰ τοῦ συζύγου της πρὸ τοῦ γάμου, ἢ καὶ κατ' αὐτὸν γενομένας αὐτῇ δωρεὰς διαφόρων ἀντικειμένων, ἀφοῦ περὶ τῶν δωρεῶν τούτων δὲν συνετάχθη ἐπίσημον συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον.

---

10) Ὁ Α'. ἐνήγαγε τὸν Β. διὰ χρέος, δι' ὅπερ καὶ ἐδικαιώθη δι' ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνέγραψεν ὑποθήκην ἐπὶ κτήματος τοῦ β'· τὸ κτῆμα τοῦτο ἐξεποίησεν ὁ γ'. ἄλλος ὀφειλέτης τοῦ Β. ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος δὲ ἀναγγήλθησαν ὡς δανεισταὶ ὁ Β. καὶ ἄλλοι τρίτοι, ἐξ ὧν οἱ μὲν τρίτοι, ζητοῦντες νὰ καταταχθῶσιν πρῶτοι τοῦ Α. εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ἠμφισβήτησαν τὴν ὕπαρξιν τοῦ χρέους τοῦ Β. πρὸς τὸν Α. ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίας, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 979 τοῦ 1859 ἀποφάσεως του, ἀπέρριψε τὰς ἐνστάσεις τῶν τρίτων στηριχθὲν εἰς τὸν

(1) Ὅρα ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ὑπ' ἀρ. 17,403 ἐν Μελίσσῃ φυλ. ΛΕ. σελ. 553.

λόγον, ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ Α. καὶ Β. ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις τοὺς δεσμεύει νὰ προσβάλλωσι τὴν ὕπαρξιν τοῦ μεταξὺ τούτων χρέους. Τὸ Δικαστήριον ὅμως τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιρέσαν τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 272 τῆς 14 10βρίου 1859 ἀποφάσεως του, φέρει ὡς ἑξῆς·

Ἐπειδὴ οἱ ἀναιρεσείοντες, ὡς δανεισταὶ τοῦ κοινοῦ αὐτῶν καὶ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ὀφειλέτου Ἐ. Λ. ὑπεχρεοῦντο μὲν ὑπὸ τῆς κατὰ τούτου καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ὑπ' ἀριθμὸν 956, ἀλλ' ἀφοῦ ἀπέκρουσαν, καθ' ἃ παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὡς δολίως καὶ κατὰ συνεννόησιν μεταξὺ τῆς ἀναιρεσιβλήτου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ἐ. Λ. ἐκδοθεῖσαν καὶ ἐπομένως ἐδικαιοῦντο, κατὰ νόμον, νὰ προσβάλλωσιν αὐτὴν διὰ τῆς τρίτου ἀνακοπῆς, ἠδύναντο ἐπίσης ν' ἀποκρούσωσι τὴν τελεσιδικίαν αὐτῆς προτείνοντες, ὅτι αὕτη ἕνεκα τοῦ δόλου καὶ τῆς συμπαιγνίας δὲν τοὺς ἀφορᾷ· διότι κατὰ τὸ 238 ἄρθρ. τῆς πολιτ. Δικονομίας, ὅπου συγχωρεῖται ἡ τριτανακοπὴ ἐκεῖ δύναται νὰ προταθῇ, ἀντὶ ταύτης, ἡ ἔνστασις, ὅτι τὰ μεταξὺ ἄλλων δικασθέντα κτλ. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, ἄλλως ἀποφηνάμενον, παρέβιασε τὴν οὐσιώδη διάταξιν τοῦ εἰρημένου ἄρθρου.

ΠΟΙΝΙΚΗ.

Τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων εἶναι ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν Ἐνόρκων παρόντας κατηγορουμένους οἵτινες συγκατηγοροῦνται μετὰ φυγοδίκων; — Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 8 Ἐ. Ἔ. ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδιασμένα 32, 419, 420, 421 καὶ 464 ἄρθρα τῆς ποινικῆς δικονομίας· τὸ Δικαστήριον τῶν Συνέδρων δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ δικάζῃ ἄνευ τῆς συμπράξεως τῶν Ἐνόρκων ἐκ τῶν ἐνώπιόν του παραπεμφθέντων ἐπὶ κακουργήματι ἢ πλημμελήματι, εἰμὴ μόνους τοὺς φυγοδίκους καὶ ἀπόντας, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς παρόντας καὶ μετ' αὐτῶν συγκατηγορουμένους, διότι τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ δικαίωμα

ὡς πρὸς τοὺς ἀπόντας δὲν ἐκτείνεται καὶ εἰς τοὺς παρόντας συγκατηγορουμένους. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Πάτραις δικαστήριον τῶν Συνέδρων, ὡς δηλοῦται διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως καὶ διὰ τῶν τῆς συνεδριασεως πρακτικῶν του, παρεδέχθη ὅτι ἁρμόδιον εἶναι νὰ δικάσῃ, ὡς ἐδίκασεν, ἄνευ τῶν ἐνόρκων καὶ τὸν ἀπόντα ἐκ τῶν κατηγορουμένων Λουΐγγην Γαλάντην καὶ τὸν παρόντα συγκατηγορούμενον Βιτσὰν Μπάνον· οὕτω δὲ, κατὰ παραβίασιν τῶν προσημειωθέντων ἄρθρων, ὑπερέβη τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἁρμοδιότητα αὐτοῦ καὶ ἡ ὑπέρβασις αὕτη εἶναι λόγος ἀναιρέσεως τῆς τε προσβαλλομένης καὶ τῆς μετ' αὐτὴν ἐκδοθείσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ὡς πρὸς τὸν παρόντα κατηγορούμενον, δυνάμει τῶν 477 καὶ 484 ἄρθρων τῆς αὐτῆς Δικονομίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἰδε συνέχειαν Φυλλάδ. Μ'.)

ά.) Περὶ ἀνατροπῆς.

Πολ. Δικ. Ἄρθ. 479—484. Γαλλ. δικ. 397—401. Δαλλ. λ. péremption. οἰκ. §. 194.—εὑρετ. λ. Ἀνατροπή.

Ὁρισμός (1)

« Ἀνατροπὴ λέγεται ἡ ἐκ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς δίκης προελθοῦσα κατάργησις αὐτῆς.

β'.) Κατὰ ποίων προσώπων χωρεῖ ἡ ἀνατροπή; (2)

1. Ἡ ἀνατροπὴ λαμβάνει χώραν ἀδιαφόρως καθ' ὅλων τῶν διαδίκων καὶ κατ' αὐτῶν τῶν ἀνηλίκων καὶ τοῦ δημοσίου καὶ τῶν δημοσίων καταστημάτων, ἐπιφυλαττομένης τῆς ἐναντίον τῶν νομίμων ἀντιπροσώπων ἀγωγῆς. (480 Πολ. Δικ.) Biocheperemption. 23.

2. Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία τρέχει κατὰ παντὸς προσώπου ἄνευ διαστολῆς ἄρθ. 480. πολ. δικ.

---

(1) Προβ. Εὐρ. λ. ἀνατροπὴ § 1. Δαλλ. ἄρ. 1 ἔνθα καὶ περὶ τῆς ῥωμ. νομοθ. 13 Κωδ.

(2) Δαλλ. λ. péremption ἀρ. 64 ἐπ Ὅρα κατωτ. §. 38 ἐπ.

3. Ἐὰν ὁ ἀνήλικος δὲν εἶχεν ἀντιπρόσωπον; — Οἰκ. § 194 σημ. 10 ἐν τέλ. πρλ. §. 16 τῆς λ. ἀνατροπὴ, καθ' ὃν ἀνατροπὴ χωρεῖ καὶ κατὰ τῶν Δήμων ἀπ. πολ. Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθμὸν 41 τοῦ 1856.

γ'.) *Τίνες ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητήσωσιν ἀνατροπήν;* (1)

Πρλ. § 11—14 τοῦ Εὐρετ. τῆς λ. Ἀνατροπή.

1. Δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης ἀποκτᾷ ὁ ἐν τῇ δίκῃ ἐναγόμενος, ἀφοῦ παρέλθῃ ὁ τῆς παραγραφῆς χρόνος.

2. Ὁ ἐνάγων (ἐκκαλῶν π. χ.) ἐν τῇ κυρίᾳ δίκῃ, δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν; ὄχι, κατὰ τοὺς Γάλλους Καρ. ζ. 1427 ἐπ. Δαλλ. ἀρ. 51. Κατὰ τὸν Οἰκ. (§. 194 σημ. 13) ἡ ἡμετέρα Δικονομία δὲν φαίνεται περιορίζουσα τὴν ἀγωγὴν τῆς ἀνατροπῆς εἰς μόνον τὸν ἐναγόμενον· π. χ. αἱ διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις εἰσὶ κατὰ τοῦ ἐνάγοντος· ἔχει λοιπὸν συμφέρον οὗτος τότε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης.

3. Ὅταν ἐκατέρωθεν ἡ δίκη διεκόπη ἐξ ἀνάγκης, δύναται ὁ ἕτερος νὰ ζητήσῃ ἀνατροπὴν, χωρὶς νὰ προκαλεσθῇ ἡ ἐπανάληψις τῆς δίκης καὶ καθότι ἐκ τοῦ ἄρθρ. 480 συνάγεται ὅτι, ἐν περιπτώσει τῆς ἐκατέρωθεν διακοπῆς, ὀφείλει ἕκαστος νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δίκην ἢ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐπανάληψίν της, ὁ δ' ἐπιμελέστερος δύναται νὰ κινήσῃ, πληρωθέντος τοῦ νομίμου τῆς ἀνατροπῆς χρόνου, τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, διὰ δὲ τοῦ ἄρθρ. 481 δὲν ἐννόησε ν' ἀποκλείσῃ ὁ νόμος τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν πρὶν ἢ ἐπαναληφθῇ ἡ δίκη, ἀλλὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ ἕτερος, καθ' οὗ ἠδύνατο νὰ κινηθῇ αὕτη, προλαβὼν ἐπιχείρισε πρᾶξιν ἔγκυρον Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 27 τοῦ 53 ἐν νομ. σ. 5737.

4. Ἡ μήτηρ, καὶ ἐφήβου τυχὸν γενομένου τοῦ τέκνου της, δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης, εἰς ἣν ὡς ἐπίτροπος τὸ ἀντιπροσώπευε, διότι ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶναι συνέχεια (2) τῆς κυρίας δίκης.—Ἀπ. πολ. Ἀρείου Πάγου ὑπ' ἀριθ. 423 τοῦ 1852 κυροῦσα τὴν 6,321 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. ἴδε καὶ ἑτέρας σχετ. ἀποφάσεις ἐν Εὐρ. λέξις κηδεμονία §. 72. 217.

5. Κατὰ τῶν ἀποφάσεων, αἵτινες ἐξεδόθησαν ἐπὶ ἀνακοπῶν κατὰ

(1) Δαλλ. λ. péremption ἀρ. 40 ἐπ.

(2) Ὅρα κατ. §. 58 ἐπ.

κατασχέσεων, τίνες ζητοῦν ἀνατροπήν; Ἴδε ἀπ. ὑπ' ἀριθ. 9794 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος οὗτος τοῦ ἀνακόπτοντος, ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ οὐδὲν συμφέρον ἔχει εἰς τὴν δίκην ταύτην, καθ' ἧς ἠτήσατο τὴν ἀνατροπὴν, δὲν εἶναι βάσιμος, καθ' ὅτι οὗτος εἶναι ὁ καταδιωκόμενος ὀφειλέτης τοῦ κατασχεθέντος παρὰ τοῦ δανειστοῦ Βουζίκη πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ δανείου του, τοῦ παρ' αὐτοῦ (τοῦ ἀνακόπτοντος) διεκδικουμένου δι' ἀνακοπῆς τῆς κατασχέσεως κτήματος, ὡς ἀνήκοντος αὐτῷ τῷ ὀφειλέτῃ· ἀπορριφθείσης δὲ τῆς ἀνακοπῆς καὶ ἐκκληθείσης παρ' αὐτοῦ τῆς ἀπορριψάσης τὴν ἀνακοπήν του ταύτην πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καθ' οὗ ἡ ἤδη προκειμένη ἀνακοπὴ, εἶχεν ἄμεσον συμφέρον νὰ κινήσῃ τὴν κατὰ τῆς ἐφέσεως ταύτης περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ἵνα ἐξασφαλίσῃ δι' αὐτῆς τὰ ἐπὶ τοῦ κατασχεθέντος κτήματος διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ ἀντιδίκου προσβληθέντα καὶ διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως ἀποδοθέντα αὐτῷ δικαιώματά του, διὰ δὲ τῆς ἐφέσεως ἐκρεμῆ καὶ διαφιλονεικούμενα ἀποκατασταθέντα

Ἐπειδὴ ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ οὔτε ὑποχρέωσιν, οὔτε δικαίωμα εἶχε ἵνα κοινοποιήσῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγήν του καὶ πρὸς τὸν Βουζήκην, ἐφεσίβλητον ὄντα καὶ τοῦτον, καὶ δυνάμενον οἰκοθεν, ἂν ἤθελε, νὰ κάμῃ χρῆσιν παντὸς δικαιώματός του, ἀδιάφορον δὲ ὡς πρὸς τὸν καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ, ἂν οὗτος ὁ Βουζίκης παραιτεῖτο τῶν δικαιωμάτων του, οὐδὲ εἶχε δικαίωμα νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ πρὸς αἴτησιν καὶ ἀπόκτησιν αὐτῶν, ἑπομένως καὶ ὁ δεύτερος λόγος τοῦ ἀνακόπτοντος ἀποβαίνει μὴ βάσιμος.

Περιπτώσεις.

Ἀποφάσεις καὶ πράξεις ὑπαγόμεναι εἰς ἀνατροπήν. (1)

1). Πᾶσα δίκη παρ' οἱῳδήποτε δικαστηρίῳ ἐκκρεμὴς ὑπόκειται εἰς ἀνατροπήν.

2). Εἰς ἀνατροπὴν λοιπὸν ὑπόκεινται.

α.) Αἱ περὶ καταστάσεως τοῦ προσώπου δίκαι. παρ. ζ. 1426 Δαλλ. ἀρ. 88.

β.) Αἱ περὶ διαζυγίων. Δαλλ. ἀρ. 88.

---

(1) Δαλλ. λ. péremptim ἀρ. 88. ἑπ.

γ΄.) Αἱ κατ᾽ ἀνακοπὴν δίκαι, Καρ. ζ. 1422. Δαλλ. ἀρ. 314. (1)

δ΄.) Αἱ ἀναψηλαφίσεις.—Δαλλ. ἀρ 92.

ε.) Αἱ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγαὶ—Καρ. ζ. 1427 δίς. Δαλλ. ἀρ. 128 —ὁ Pigeau (1. 679) ἔχει ἐναντίαν γνώμην.

ς΄.) Αἱ ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου μετὰ τὴν ἀναίρεσιν παραπεμπόμεναι δίκαι. Δαλλ. ἀρ. 92 Καρ. ζ. 1421 tert 1686 oct. (2)

ζ΄.) Ἐκ τῆς γενικότητος τοῦ 479 ἄρθρ. τῆς πολ. Δικ. προκύπτει, ὅτι καὶ αἱ περὶ ἀναιρέσεως αἰτήσεις ὑπόκεινται εἰς ἀνατροπὴν. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ᾽ ἀριθ. 274 τοῦ 1851.

η.) Χωρεῖ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ κατὰ τῶν ἐπιβαλλουσῶν ὅρ-

---

(1) Ἡ ἐπ᾽ ἀνακοπῇ ὁριστικῆς ἀποφάσεως ἐγειρομένη δίκη ποῖα ἔχει ἀποτελέσματα; « Διὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, λέγει ὁ Οἰκ. § 194 σημ. 19, περατοῦται ἡ δίκη (πολ. 476 § 1). ἄρα ἡ ἀνακοπὴ ἐγείρει νέαν δίκην καὶ ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀνακοπῆς οὐδόλως καταστρέφεται ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις (πολ. 507), ἡ νέα αὕτη δίκη ὑπόκειται εἰς κεχωρισμένην ἀνατροπὴν. . . . Οἱ συγγραφεῖς εἶναι ἐναντίας γνώμης. Καρ. ζ. 1422 Δαλλ. ἀρ. 314.»

Σύμφωνα τοῖς συγγραφεῦσιν ἀπεφήνατο καὶ ὁ Ἄρ. Πάγος καὶ τὰ ἑφετεῖα, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων γίνεται δῆλον.

Ἡ ἀνακοπὴ κατ᾽ ἀποστάσεως ἐρήμην ἐκδεδομένης δὲν εἶναι ἀρχὴ νέας δίκης ἐπιδεκτικὴ ἀνατροπῆς, ἀλλ᾽ ἀποτελεῖ μὲ τὰς προηγουμένας πράξεις, δι᾽ ὧν συνέχεται, μίαν εἰς τὴν αὐτὴν δίκην, ὅθεν αἴτησις περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀνακοπῆς δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον. (berlin, rép λ. peremption τμῆμ. ά. §. 6. carr. ζ. 1422 ἐπ. — ἀπόφασις ὑπ᾽ ἀριθ. 2669 τοῦ 1843 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

Τῆς ἀνακοπῆς λοιπὸν μὴ ἀποτελούσης ἰδίαν δίκην ἀνεξάρτητον τῆς κατ᾽ ἐρήμην γενομένης, ἀλλὰ συνεχομένης μετ᾽ αὐτῆς, ἕπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ ζητηθῇ ἀνατροπὴ μόνης τῆς ἀνατροπῆς διὰ νὰ μένῃ ἡ προγεγονυῖα διαδικασία ἰσχυρὰ καὶ τελεσίδικος ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. Ἀπ. πολ. Ἀρ. πάγου 53 τοῦ 45, κυρ. τὴν 217 τοῦ 43 ἀπόφ. ἐφ. Ν.) ἐν εὐρ. 1 σ 256 ὁμοίας ἀποφάσεις ὑπ᾽ ἀριθ. 11542. 17038. 9769 ἐξέδωκαν οἱ ἐν Ἀθ. ἐφέται.—

(2) Πρλ. τὴν κατωτ. ὑπ᾽ ἀρ. 15530 ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ.

κων ἀποφάσεων, δι' ὧν ὁρίζεται καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 13558 τοῦ 1857 φέρουσα.

« Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἔνστασις, τοῦ ὅτι δὲν χωρεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀνακοπῆ, ὡς οὔσης δήθεν ὁριστικῆς τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, εἶναι ἀνυπόστατος, καθόσον ἡ ἀπόφασις αὕτη, ἐπιβάλλουσα ὅρκον εἰς τοὺς συνεναγομένους καὶ, ἐν μὲν τῇ περιπτώσει τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου, ἀποῤῥίπτουσα τὴν ἔφεσιν, ἐν δὲ τῇ περιπτώσει τῆς μὴ δόσεως τοῦ ὅρκου, ἐπιφυλαττομένη τὴν περαιτέρω ἀπόφασιν εἰς τὸ Δικαστήριον, σύγκειται ἐκ δύω ἀποφάσεων, τῆς μὲν προδικαστικῆς περὶ ὅρκου, ἥτις ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς ἔλαβε τὴν ἰσχύν της, τῆς δὲ ὁριστικῆς μὲν, ἀλλὰ μὴ δυναμένης νὰ ἔχῃ τὴν ἰσχὺν τῆς ὁριστικότητος, εἰμὴ ἂν καὶ ἀφοῦ ἐκτελεσθῇ ἡ προδικαστικὴ διὰ τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου· ἄρα ἐπὶ τοῦ παρόντος μόνον ἡ προδικαστικὴ ὑφίσταται καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ νὰ διατηρῇ εἰσέτι ἐκκρεμῆ τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, διότι διὰ νὰ φθάσῃ ἡ βεβαία περίπτωσις τοῦ νὰ λάβῃ ἐνεργητικὴν ὕπαρξιν καὶ ἡ μεταίωρος ὁριστική, προαπαιτεῖται νὰ μεσολαβήσῃ ἡ ἐνέργεια νομίμων καὶ ἐγκύρων πράξεων ἐκ τῶν νῦν ἐναγομένων, ἤγουν τῆς ὁρκοδοσίας· ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐκκρεμὴς κατὰ τὰ ἀνωτέρω, καὶ διότι προσέτι ἂν δὲν δοθῇ ὁ ὅρκος, τὸ δικαστήριον ἐπερυλάχθη ν' ἀποφασίσῃ ὁριστικῶς ἄλλως, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, προαπαιτεῖται ἔτι ἡ ἐνέργεια πράξεων ἐγκύρων καὶ νομίμων διὰ νὰ φθάσῃ ἡ δίκη εἰς ὁριστικὸν πέρας, αὕτη εἶναι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ἐπιδεκτικὴ ἀνατροπῆς, διότι πρόκειται ν' ἀνατραπῇ ἡ περὶ ὅρκου προδικαστικὴ ἀπόφασις, ταύτης δὲ ἀνατρεπομένης, ἡ ὑπὸ ὄρον ὁριστική, ἥτις εἰσέτι δὲν ἔλαβε νόμιμον ὕπαρξιν, δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν λάβῃ ποτὲ, ὥστε θεωρεῖται διὰ τοῦτο ὡς μήποτε ὑπάρξασα.

Θ'.) Χωρεῖ ἀνατροπὴ κατὰ τῆς ἐφέσεως, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἀπόφασις, ἐπιβάλλουσα τῷ ἐκκαλοῦντι πραγματογνωμοσύνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐνήργησε πρὸ τοῦ περὶ ἀνατροπῆς χρόνου; — Ναὶ (479 Ἀπ. δικ.) Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 10573 τοῦ 1853 τμ. ά. φέρουσα·

Ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν τῆς ἐφέσεως τοῦ Ι. Α. τὸ δικαστήριον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6,236 ἀποφάσεώς του, προδικαστικῶς διέταξε διὰ πραγματογνωμόνων ἀπόδειξιν ἐπιβαρύνουσαν τὸν ἐφεσίβλητον, ἀλλ' ὁ ἐκκαλῶν, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, γενο-

μένην τὴν 30 7βρίου 1849, οὐδεμίαν ἐνήργησε πρᾶξιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης μὴ κοινοποιήσας ποσῶς τὴν διαληφθεῖσαν ἀπόφασιν εἰς τὸν πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεων ἀντιδικόν του, καὶ ἐπομένως αὐτὸς μόνος παρημέλησε τὴν δίκην, δ' ὃ εἰς αὐτὸν ἐπέκειτο τὸ καθῆκον νὰ καταστήσῃ τὸν ἀντιδικον ἐκπρόθεσμον ἢ νὰ καταδείξῃ αὐτὸν ἀνίκανον νὰ φέρῃ τὴν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς του διαταχθεῖσαν ἀπόδειξιν ἀπὸ δὲ τῆς δημοσιεύσεως τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως, ἥτις εἶναι ἡ τελευταία τῆς δίκης πρᾶξις, μέχρι τῆς ἐπιδόσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, παρῆλθον ὑπὲρ τὰ τρία ἔτη, ὅθεν ἡ ζητουμένη ἀνατροπὴ ἔχει χώραν δυνάμει τῶν ἄρθ. 479, καὶ ἐπ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς εἰρημένης ἀγωγῆς, δὲν ζητεῖ ὁ ἐνάγων τὴν ἀνατροπὴν μόνον τῆς ὑπ' ἀριθ. 6,236 ἀποφάσεως, ὡς ὁ ἐναγόμενος διατείνεται, ἀλλὰ τῆς ὅλης κατ' ἔφεσιν δίκης, ὅπως καταστα θῇ τελεσίδικος ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν ὑπ' ἀρ. 20,356.

Ἐπειδὴ προδικαστικὴ οὖσα ἡ ὑπ' ἀριθ. 6,236 ἀπόφασις καὶ οὐχὶ ὁριστική, δὲν κατέστησεν ἀπαράδεκτον τὴν ἀνατροπὴν, ὡς ὁ ἐναγόμενος ὡσαύτως ἐνίσταται, ἀλλὰ κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 483. 1) συναναστρέπεται καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὅλης κατ' ἔφεσιν δίκης, καὶ καθίσταται τελεσίδικος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. 483 § 3). διάταξιν.

ί.) Ἀγωγὴ πρὸς ἀνατροπὴν ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως, παρεμπιπτούσης χωρεῖ; — Ναὶ, διότι ὁ §. 3 τοῦ ἄρθρου 483 τῆς πολ. Δικ. δὲν κάμνει διάκρισίν τινα, ἀλλ' ἀδιακρίτως ὁρίζει τὴν τελεσιδικίαν περὶ πάσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐξ οὗ ἕπεται, ὅτι τῶν παρεμπιπτουσῶν, κατασταθεισῶν τελεσιδίκων, ἡ δίκη ἐξακολουθεῖται ἐνώπιον τῶν Πρωτ. εἰς ἣν εὑρέθη κατάστασιν καὶ ὡς ἀπαιτεῖ ἡ ἐκτέλεσις αὐτῶν. ἀπ. 372 τοῦ 1853 τῶν ἐν Ν. Ἐφ. ἐν Νομικ. σ. 5823

ιά.) Ἐρήμην τοῦ διαδίκου Κότσικα ἐξεδόθη ἀπόφασίς τις, ἀλλὰ συνεπείᾳ ἀνακοπῆς του ἐξεδόθη ἑτέρα ἐπιβάλλουσα ἀποδείξεις. Μετὰ παρέλευσιν ἀπράκτου τριετίας ὁ Κότσικας ἐζήτησε τὴν ἀνατροπὴν τῆς ὅλης ἐφέσεως, ὁ ἐναγόμενος εἰς τὴν ἀγωγὴν ταύτην, ὅστις ἦτο καὶ ἐκκαλῶν, ἐπρότεινεν ὅτι 1.) ἡ ἀνατροπὴ ἰσχύει μόνον ὡς πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου των γενομένην ἀνακοπὴν, καὶ 2.) Ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν ἐκοινοποίησε τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν ὥστε ἀνατροπὴ

δὲν χωρεῖ. Ἀμφότεραι αἱ προτάσεις αὗται ἐθεωρήθησαν ἀνυπόστατοι διὰ τῆς 13,456 τοῦ 1855 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ.

ιβ΄.) Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἐκτελέσεως ἀνατρέπει τὴν κατάσχεσιν;

Ἡ κατάσχεσις ἀποτελεῖ ἰδιαιτέραν διαδικασίαν (864 πολ. Δικ.) καὶ δὲν ἐξαιρεῖται τῶν περὶ διακοπῆς καὶ ἀνατροπῆς διατάξεων τῆς πολ. Δικ. Ἄρα καὶ εἰς ταύτην ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 481 τῆς πολ. Δικ. καθ' ἃς αὐτοδικαίως ἀνατροπὴ δὲν ἐπέρχεται, καὶ ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς ἀπαιτεῖται. Ἀπ. Ἐφ. Ν. 1122 τοῦ 1853. ἐν Νομ. σ. 5,877.

ιγ΄.) Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία χωρεῖ καὶ ὅταν τὸ Δικαστήριον ἐδίκασεν ἓν μέρος τῆς ὑποθέσεως· χωρεῖ δὲ κατὰ τοῦ ὑπολοίπου μέρους. Ἀπ. Ἐφ. Αθ. 16,701 τοῦ 1859.

ιδ΄.) Ὑπαρχούσης δίκης περὶ λογοδοσίας, δὲν ὑπάρχει κώλυμά τι ὥστε ν' ἀνατραπῇ ἡ δίκη ὡς πρός τινα κονδύλια ἀνεξάρτητα ἄλλων, ὡς πρὸς τὰ ὁποῖα τὸ Δικαστήριον ἐδίκασε τελεσιδίκως. (1) Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 17,038 τοῦ 59. (1)

ιέ.) Ἡ περὶ συμβιβασμοῦ προκαταρκτικὴ διαδικασία ὑπόκειται εἰς ἀνατροπήν; Ὄχι, κατὰ τὰ ἐν Εὐρ. 15 σελ. 341 ἐν ἀρχ.

3. Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς δὲν χωρεῖ κατὰ κατασχέσεως ἀναγκαστικῆς, ἥτις εἶναι πρᾶξις ἐξώδικος ἀπ. ἐφ. Αθ. 10,112 τοῦ 1852.

4. Πρλ. § 6, 7, τῆς λ. Ἀνατροπῆς.

Ἡ πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ πρᾶξις, ἀναγομένη εἰς τὴν χωριστικὴν δικαιοδοσίαν, δὲν ὑπάγεται εἰς ἀνατροπήν, διότι ὁ νόμος ὑποβάλλει εἰς ἀνατροπὴν τὴν δίκην, ἡ δ' ἀπόπειρα οὔτε δίκην ἀποτελεῖ, οὔτε μέρος αὐτῆς εἶναι· ἄλλως τε δὲ καὶ ὡς μέρος τῆς διαδικασίας τῆς ἀγωγῆς ἂν θεωρηθῇ, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἐγένετο, δὲν δύναται ν' ἀνατραπῇ, εἰμὴ μετ' αὐτῆς καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ παρὰ τοῦ νόμου πρὸς ἀνατροπὴν τῆς ἀγωγῆς χρόνου, ἀπόφ. 764 τοῦ 1847 τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. (νομ. σ. 5480.)

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

(1) Πολ. Εὐρ. 1. σ. 259.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολογία Ἀρείου Πάγου. 1) Προθεσμία διὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. β.') Τοιχοκόλλησις ταύτης. γ'.) Μεταβολὴ ἀριθμοῦ ἀποφάσεως δ'.) Παραδεκτὸν κοινοποιήσεως δικογράφων πρὸς εἰσαγγελέα ἀντὶ τοῦ παρὰ πρωτοδ. Γραμματέως 2.) Ἀρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου, ὡς πρὸς τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγήν. 3) Ἀναίρεσις. 4.) Τόκος. 5.) Ἐγκυρον Ἰδιογράφου διαθήκης ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ συνταταγμένης.

Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1.) Τρόπος, δι' οὗ δηλοῦται ἡ ἀπολογὴ χρέους. Ἀκυρότης γνωστοποιήσεως τῆς περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγῆς πρὸς τρίτους, δι' ἔλλειψιν μηνείας τοῦ Δικαστηρίου. 2.) Αὐτεπάγγελτος ἐξέτασις τῆς ἀρμοδιότητος τῶν Ἐφετείων ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς. 3.) Ἐγκυρον ἀπαλλοτριώσεως προικὸς ὑπὸ τῆς συζύγου. 4.) Νομολ. Ἀμφ. τῶν Ἐφετ. Ἀνατροπὴ, συνέχεια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ βραδύτης τῆς ἐκδόσεως τοῦ προκειμένου φυλλαδίου προῆλθεν ἕνεκεν τῆς εἰς Σπάρτην κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα μεταβάσεώς μου, τὴν ἔλλειψίν μου ὅμως ταύτην θέλω ἤδη ἀναπληρώσει ἐκδίδων ὁσονοῦπω δύο φυλλάδια τῆς ά. καὶ 15 Μαΐου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

1) ά.) Εἰς τὴν πρὸς κοινοποίησιν τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως Νόμιμον προθεσμίαν τῶν ὀκτὼ ἑβδομάδων ἀπαιτεῖται νὰ προστίθηται καὶ ὁ διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διατρίβοντας Ἕλληνας νόμιμος τῶν τριῶν μηνῶν χρόνος, ἀφοῦ μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν εἶχε παρέλθει ὁ χρόνος οὗτος;—Οὐχί.

6΄.) Ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς εἶναι ὑπόχρεως νὰ τοιχοκολλήσῃ εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ ; — Οὐχί.

γ΄.) Ἡ ἐκ γραφικοῦ λάθους προελθοῦσα μεταβολὴ ἀριθμοῦ ἀποφάσεώς τινος ἐπιφέρει ἀκυρότητα ; — Οὐχί.

δ΄.) Ἡ εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ οὐχὶ τὸν Γραμματέα τῶν Πρωτοδικῶν γενομένη ἐπίδοσις δικογράφων, εἰς τὰς περιστάσεις καθ' ἃς ὀφείλει ὁ διάδικος νὰ διορίσῃ ἀντίκλητον εἰς τὴν ἕδραν τοῦ δικαστηρίου, εἶναι ἄκυρος ; — οὐχί. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 37 τῆς 18 Φεβρουαρίου Ε΄ Ε. ἀπόφασιν, ἐπικυρώσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 16,150 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

ἀ) Ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ Ἐφετεῖον παρεδέξατο, ὅτι ἡ ἐκτελεστὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 554 μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν καὶ μετὰ προειδοποιήσεως, ὅτι θέλουν ἐνεργηθῇ καταναγκαστικὰ μέσα ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀρμόδιον εἰσαγγελέα τὴν 5 Ἰουλίου 1847, ὡς διατριβάντος τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι μετὰ πέντε μῆνας, ἤτοι τὴν 19 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐνεργήθη ἡ κατάσχεσις καὶ τὴν 3 Ἰουνίου 1848 ἐπεδόθη ἡ ἔκθεσις αὐτῆς εἰς τὸν εἰσαγγελέα, καὶ ὅτι μετὰ δύο μῆνας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς κατασχέσεως, ἤτοι τὴν 14 Μαρτίου 1848 ἐγένετο ὁ πλειστηριασμός. Ἄρα νομίμως ἀπεφάσισε τὸ εἰρημένον δικαστήριον κηρῦξαν ἔγκυρον τὸν προκείμενον πλειστηριασμόν, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως μετὰ τῶν λοιπῶν, ὡς προελέχθη, παρῆλθον οὐ μόνον οἱ κατὰ τὸν Νόμον τρεῖς ἀλλὰ πέντε μῆνες καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐκθέσεως τῆς κατασχέσεως μέχρι τῆς ἐκτελέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ παρῆλθεν ἐπίσης ἡ παρὰ τοῦ Νόμου ἀπαιτουμένη δίμηνος προθεσμία ἤτοι τῶν ὀκτὼ ἑβδομάδων· ἀφοῦ δὲ ὁ ἀναιρεσείων διέτριβεν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δὲν ἦτον ὑπόχρεως ὁ ἀναιρεσίβλητος νὰ κοινοποιήσῃ τὰ ἀνωτέρω ἔγγραφα εἰς αὐτὸν ἀλλ' εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, ὡς ἔπραξε συμφώνως μὲ τὸ ἀρθ. 145 § 6 τῆς Πολ. Δικονομίας· προσθήκη δὲ ἄλλης τριμήνου προθεσμίας δὲν ἀπαιτεῖτο εἰς τὰς μετὰ τὴν κατάσχεσιν κοινοποιήσεις τοῦ πλειστηριασμοῦ, καθότι ὁ νόμος δὲν διατάσσει τοιαύτην, θέλων νὰ γίνηται ὁ πλειστηριασμὸς τῶν ἐν Ἑλλάδι κειμένων ἀκινήτων, τῶν ἐν

τῇ ἀλλοδαπῇ διατριβόντων Ἑλλήνων, καθ' ἃς διατυπώσεις καὶ προθεσμίας γίνεται καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι εὑρισκομένων. Β) Ἐπίσεις δὲ δὲν ἀπαιτεῖτο νὰ τοιχοκολληθῇ τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἰκείαν του, διότι ἡ τοιχοκόλλησις αὕτη χρησιμεύει ὡς γνωστοποίησις τοῦ ἐν Ἑλλάδι πλειστηριαζομένου κτήματος· ἑπομένως πρέπει νὰ γίνηται ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, ὅταν οὗτος ἔχῃ τοιαύτην ἐν Ἑλλάδι, καὶ οὐχὶ ὅταν διατρίβῃ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὁπότε γίνονται αἱ ἀπαιτούμεναι κοινοποιήσεις, κατὰ τὴν προμνημονευθεῖσαν διάταξιν, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα· ὀθενόρθως ἀπεφάσισε τὸ Ἐφετεῖον καὶ ἐπὶ τῶν εἰρημένων ἰσχυρισμῶν.

γ') Ἐπειδὴ παραδεχθὲν τὸ τῆς οὐσίας δικαστήριον, ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποφάσεως ἀπὸ τὸν ἀληθῆ ἀριθμὸν 554 εἰς 544, προῆλθεν ἐκ γραφικῆς παραδρομῆς καὶ ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τὴν ὑπόθεσιν, οὐδένα νόμον παρεβίασεν ἀπορρίψαν τὴν περὶ τούτου ἔνστασιν.

δ) Ἐπειδὴ, μὴ διορίσαντος τοῦ διαδίκου ἀντίκλητον, δύναται μὲν νὰ γίνῃ ἡ ἐπίδοσις τῶν δικογράφων εἰς τὴν Γραμματέα τοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' οὐχ ἧττον συγχωρεῖται νὰ γείνῃ αὕτη καὶ εἰς τὸν διάδικον αὐτὴν ἢ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα, διατρίβοντος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

---

2) Ἡ περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴ κινεῖται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου, ἢ τοῦ τόπου ἔνθα ἐγένετο ἡ κατάσχεσις; — τὸ ζήτημα λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 40 τῆς 15 Φεβρουαρίου ε. ε. ἀπόφασις, φέρουσα.

Ἐπειδὴ ἐξαίρεσις τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου ὑπάρχει, κατὰ τὸ 4 ἐδ. τοῦ 19 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικ. ὅταν κατὰ τὴν κατάσχεσιν πράγματός τινος ἐγείρεται διαφορὰ, ἤγουν ὅταν, ὁ καθ' οὗ αὕτη γίνεται, τὴν προσβάλλῃ ὡς παρὰ τύπον ἐνεργηθεῖσαν κτλ. ὅταν ὅμως διὰ τὸ κῦρος τῆς παρὰ τρίτῳ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως, αὐτὸς ὁ κατασχὼν πρόκηται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κύρους αὐτῆς ἀγωγὴν, ὀφείλει, κατὰ τὸ 5 ἐδ. τοῦ αὐτοῦ ἄρθ. 19, νὰ τὴν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ τῆς γενικῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἐναγομένου δικαστήριον, εἴτε εἶναι, εἴτε δὲν εἶναι ἡ

τελεσιδίκως δεδικασμένη ἡ κυρία ἀπαίτησις· ὅθεν κατοικοῦντος τοῦ ὀφειλέτου Στεφάνου Βριζάκη εἰς τὰς Θήβας ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ἀγωγὴν περὶ κύρους τῆς ὑπὸ τοῦ Γεωρ. Σουρμελῆ ἐνεργηθείσης κατασχέσεως χρημάτων εἰς χεῖρας τοῦ Σ. Τώρνα ἐνταῦθα, ἦτο τὸ ἐν Θήβαις Εἰρηνοδικεῖον καὶ οὐχὶ τὸ τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἐσφαλμένως καὶ κατὰ παραβίασιν τῆς ῥηθείσης οὐσιώδους διατάξεως τῆς Πολ. Δικ. ἀπεφάσισε τὸ Πρωτοδικεῖον.

---

3) Ἀπόφασις παραδεχθεῖσα τὴν ὕπαρξιν ἑταιρίας καὶ ἐπιβαλοῦσα ὑποχρεώσεις τοῖς διαδίκοις νὰ δώσωσι λόγον τῆς διαχειρήσεώς των, θεωρεῖται ὁριστικὴ καὶ, κατὰ συνέπειαν, χωρεῖ κατ' αὐτῆς τὸ ἔνδικον τῆς ἀναιρέσεως μέσον; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 41 ε. ε. Ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρι. 17064 προγενεστέρας ἀποφάσεώς του παρεδέχθη καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Θεοδ. Μυλωνᾶ ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του μετοχικὴ ἑταιρία πρὸς ἀγορὰν σίτου, ὅτι οὗτος κατέβαλε τὰ παρ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενα κεφάλαια, καὶ ὑπεχρέωσε τὴν ἀναιρεσείουσαν, ὡς ἐπίτροπον τῶν τέκνων της, νὰ δώσῃ λόγον τῆς διαχειρίσεως τοῦ πατρός των, διέταξε δὲ, ἐν περιπτώσει ἀπειθείας, τὴν κατάσχεσιν καὶ πώλησιν τῆς περιουσίας των, καὶ προσδιώρισε τὸ εἰκαζόμενον ἔλειμμα· ἡ δὲ ἀνωτέρω ἀπόφασις οὖσα ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος, διότι δὲν λείπει ἢ ἡ ἐκδίκασις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς λογοδοσίας, κατὰ τὸ ἄρθρ. 812 τῆς Πολ. Δικ. ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν, ἄρα καὶ ἡ μεταγενεστέρα αὐτῆς, καθὸ ἀπόῤῥοια τῆς πρώτης.

---

4) Ὑποχρεοῦται τὸ Δημόσιον εἰς τὴν πληρωμὴν τόκου διὰ τὸ ἀντίτιμον καταληφθέντος οἰκοπέδου, λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, ἀπὸ τῆς καταλήψεως;

Καταβάλλεται τόκος καὶ πέραν τοῦ διπλασιασμοῦ; — Τὰ ζητήματα ταῦτα λύει ἡ ὑπ' ἀρι. 47. τῆς 3 Μαρτίου ε. ε. ἀπόφασις, κυροῦσα τὴν ὑπ' ἀρι. 17496 τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν καὶ φέρουσα·

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετεῖον ὡς δηλοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του παρεδέχθη μετὰ προηγηθεῖσαν ἐκτίμησιν τῶν εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντων ἐγγράφων, ὅτι τὸ οἰκόπεδον περὶ τοῦ ὁποίου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 958 τοῦ 1853, ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, διετάχθη ἡ δι' ἄλλου οἰκοπέδου ἀποζημίωσις ἐκ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατελήφθη, λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, τοῦτο δὲ παραδεχθὲν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του ὀρθῶς ἀπεφήνατο, ὅτι τὸ δημόσιον, ὑποχρεωθὲν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 412 ἀποφάσεως νὰ δώσῃ ἀντὶ τοῦ μὴ δοθέντος οἰκοπέδου εἰς ἀποζημίωσιν τὴν τοῦ ἔτους 1828 ἀξίαν τοῦ καταληφθέντος, ὀφείλει κατὰ τὰς περὶ ἀναγκαστικῶν πωλήσεων ἀρχὰς τοῦ δικαίου νὰ πληρώσῃ καὶ τὸν νόμιμον τόκον ἐπὶ τῆς ἀποδοτέας ἀξίας ἀπὸ τῆς καταλήψεως, διότι ἔκτοτε, παραδοθέντος τοῦ οἰκοπέδου, ἔλαβεν ὕπαρξιν ἡ περὶ ἀποδόσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ ὑποχρέωσις τοῦ δημοσίου καὶ μὴ καταβληθείσης, τὸ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δικαίωμα τοῦ ν' ἀποζημιωθῇ περὶ ὅσων ἐστερήθη ὠφελειῶν διὰ τῆς πληρωμῆς τοῦ τόκου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς παραδόσεως, ἀδιαφόρως ἂν τὸ δημόσιον, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ ἐπιμεληθῇ ἐγκαίρως περὶ τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ὀφειλομένης ἀξίας, δὲν ἐφρόντισε καὶ ἠγνόει ὡς ἀκαθάριστον τὸ ποσὸν αὐτῆς N. 18 § 1. Π. 22. 1. Κ. 18' Β. 23. 3. Ν. 2. Κ. 4. 32. Κ. 17. Β. 23. 3. ἡ δὲ κατάληψις κτήματος ἰδιωτικοῦ, γενομένη λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης, εἶναι πώλησις ἀναγκαστική, ὅπως ὀρθῶς καὶ τὸ Ἐφετεῖον σκέπτεται ὡς γενομένη μὲ πρόθεσιν ν' ἀποδοθῇ ἡ δικαία ἀποζημίωσις μολονότι ἐξ ἀρχῆς τῆς καταλήψεως ἦτον ἄγνωστον τὸ τίμημα.

Ἐπὶ τοῦ 5 καὶ 6 λόγου.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη ὅτι, ὅπως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἀναιρεσιβλήτου καὶ ἐκ τῶν μετ' αὐτὴν γενομένων προτάσεών του, ἡ διὰ τῶν τελευταίων γενομένη αἴτησις νὰ ἐπιδικασθῇ τόκος ἀπὸ τὸ 1818, ἐμπεριέχετο εἰς τὴν διὰ τῆς ἀγωγῆς του κοινοποιηθεῖσαν αἴτησιν νὰ τῷ ἐπιδικασθῇ ἐπὶ τῆς ἐκ δραχ. 40,000 ἀξίας ὁ μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τόκος ὡς περιλαμβάνουσαν, λόγῳ τόκου, ποσὸν πολὺ ἀνώτερον τοῦ ζητηθέντος διὰ τῶν προτάσεών του, ἡ δὲ περὶ τῶν πραγματικῶν αὐτῶν γεγονότων ἐκτίμησις ἀνάγεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ τῆς οὐσίας δικαστηρίου· ὅτι δὲ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀγωγῆς προη-

γήθη περὶ θεραπείας αἴτησις δὲν ἀμφισβητεῖται καὶ ἐντεῦθεν ἔπεται, ὅτι εἰς αὐτὴν περιείχετο ὅπως ἐν τῇ ἀγωγῇ καὶ τὸ διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ζητηθὲν ποσὸν τοῦ τόκου.

Ἐπὶ τοῦ 7. λόγου.

Ἐπειδὴ μὴ ὑπάρχοντος ἐν Ἰσχύει νόμου περιορίζοντος τοὺς ὀφειλομένους τόκους μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ, τὸ Ἐφετεῖον δὲν παρεβίασεν ἀρχήν τινα τῆς ἐν Ἰσχύει νομοθεσίας ὑποχρεοῦσαν τὸ δημόσιον νὰ πληρώσῃ τοὺς ζητηθέντας μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως.

Ἐπὶ τοῦ 8 καὶ τελευταίου λόγου ἀναιρέσεως.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμῆσαν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του τὸ περιεχόμενον τῆς ὑπὸ τῶν πραγματογνωμόνων συνταχθείσης ἐκθέσεως παρεδέχθη ὅπως ἐκ τῆς ἀποράσεώς του δηλοῦται, ὅτι ὁ ἐγχειρίσας αὐτὴν εἰς τὸν εἰσηγητὴν εἶχε περὶ τούτου καὶ τῶν ἄλλων πραγματογνωμόνων ῥητὴν ἐντολήν, ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης ἐντολῆς ἡ ὑπὸ τοῦ ἑνὸς γενομένη παράδοσις ἰσχύει ὡς ἂν ἐγένετο παρ' ὅλων καὶ ἐναντία περὶ τούτου διάταξις τοῦ νόμου δὲν ὑπάρχει.

---

5) Ὁ Ἄρειος Πάγος ἑρμηνεύων σαφῶς τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ περὶ διαθηκῶν Νόμου, καθ' ὃ, ἐκτὸς τῶν ἰδιογράφων διαθηκῶν, πᾶσα ἄλλη ὑπόκειται εἰς τοὺς τύπους τοῦ Κράτους ἔνθα συντάσσεται, ἐπεκύρωσε τὴν ἐν Σελίδ' 641, καὶ 642 τῆς Μελίσσης ὑπ' ἀριθ. 17,636 ἀπόφασιν τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν, (α) διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 54. τῆς 10 Μαρτίου ες. ἀποφάσεώς του, φερούσης.

Ἐπειδὴ τὸ 61 ἄρθρον τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου, ὁρίζει ὅτι ὁ Ἕλλην, εἰς ξένον Κράτος εὑρεθεὶς, δύναται νὰ διαθέσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης, ἢ ἐπὶ μνήμονος, κατὰ τοὺς πρὸς μνημονείας ἐν χρήσει τύπους τοῦ τόπου ἔνθα ἡ πρᾶξις ἔγεινε, ἐννοεῖ διὰ τοῦ δευτέρου αὐτοῦ μέρους νὰ ὑποβάλλῃ πάσας τὰς μὴ ἰδιογράφους διαθήκας εἰς τοὺς τύπους τῆς ἐπικρατείας ἔνθα γίνονται, οὐχὶ δὲ νὰ περιορίσῃ αὐτὰς εἰς τὸν τύπον μόνον τῆς ἐνώπιον μνήμονος ἢ συμβολαιογράφου συντάξεως, διότι ἄλλως ἤθελε διατάξει τι πολλάκις ἀνεφάρμοστον, ἐὰν τυχὸν δὲν ὑπάρχωσι συμβολαιογράφοι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· οὐδὲ ὑπάρχει λόγος σπου-

(α) Ἐν τῇ σελίδι 642 ἀνάγνωσον ἀντὶ ἀποτρέψῃ Ἐπιτρέψῃ.

δαῖος, ὡς πρὸς τὰς μὴ ἰδιογράφους διαθήκας τοῦ νὰ μὴ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐνταῦθα ὁ γενικὸς κανὼν, καθ' ὃν ὁ τύπος τῶν πράξεων κανονίζεται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου ἔνθα γίνονται· διότι ἂν ἄλλως ἐσκόπει ὁ νομοθέτης, ἤθελεν ἐκφράσει ῥητῶς τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, ἀλλὰ τοιαύτην ἐξαίρεσιν οὔτε εἰς τὸ 61 ἄρθρον οὔτε εἰς ἄλλο τοῦ περὶ διαθηκῶν νόμου καθιερεῖ· ὅθεν τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον, παραδεχθὲν ὅτι ἡ διαθήκη τῆς Ἑλένης Στεφάνου Ἀποστολίδου, συνταχθεῖσα ἐν Τεργέστῃ εἰς γλῶσσαν Ἰταλικὴν διὰ χειρὸς ἄλλου, ὡς μὴ εἰδυίας αὐτῆς τὴν γλῶσσαν ταύτην, μεταφρασθεῖσα δὲ παρὰ τῶν ἐν τῇ διαθήκῃ ὑπογεγραμμένων μαρτύρων λέξιν πρὸς λέξιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς πρὸς γνῶσιν τῆς διαθέτου καὶ ὑπογραφεῖσα παρ' αὐτῆς, ἐγένετο κατὰ τοὺς περὶ διαθηκῶν ἰσχύοντας ἐν Τεργέστῃ τύπους, καθ' ὃν χρόνον συνετάχθη αὕτη, ἀπεφάσισεν ὀρθῶς κυρῦξαν ἔγκυρον τὴν εἰρημένην διαθήκην.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

1 ά. Ἡ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν χρέους τινὸς καταβολὴ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἐμφαίνει ἀποδοχὴν, ὅταν ῥητῶς δὲν ἐκφράζηται τοῦτο ὑπὸ τοῦ καταβάλλοντος; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,818. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

6'.) Γνωστοποιουμένης τῆς ἀγωγῆς περὶ κύρους κατασχέσεως πρὸς τρίτον εἰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἐνεργήθη ἡ κατάσχεσις, ἀπαιτεῖται ἡ ῥητὴ ἐν τῇ γνωστοποιήσει μνεία τοῦ Δικαστηρίου εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἀγωγὴ ἀπευθύνεται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς γνωστοποιήσεως; — Ναί.

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ Θωμᾶ Μιχαλάκη πρότασις, ὅτι ἡ τοῦ Δημ. Γ. Μπιρπίλη ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τὸν λόγον, ὅτι συνήνεσεν εἰς τὴν πληρωμὴν μέρους τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ ἀποβαίνει καὶ ἀπαράδεκτος καὶ ἀνυπόστατος· ἀπαράδεκτος μὲν διότι δὲν ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει

ἀντίγραφον τῶν ἐγγράφων πρωτοδίκων προτάσεων, ὅτι ἐγένετο πρωτοδίκως λόγος περὶ τῆς ἐνστάσεως ἐκείνης, ἥτις διὰ τοῦτο θεωρεῖται κεκαλυμμένη· ἀνυπόστατος δὲ (ἀλλὰ τοῦτο κυρίως καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ) διότι ἡ συναίνεσις καθίσταται ἀπρόσβλητος, ὅταν ἐγένετο αὐθορμήτως καὶ ἐξεφράσθη τοσοῦτον καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς, διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐξ ὧν δὲν ἐξάγεται ἀναγκαίως ἄλλο τι παρὰ τὸ σκοπούμενον (ἀρ. 485, 496 πολ. δικ.) ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πληρωμή, ἣν ἔκαμεν ὁ Δημ. Γ. Μπιρμπίλης, δὲν ἐμφαίνει συναίνεσιν πρὸς παραδοχὴν τῆς παρ' αὐτοῦ ἀνακοπτομένης ὑπ' ἀριθ. 322 πρωτοδίκου ἀποφάσεως, διότι ἡ πληρωμὴ ἐγένετο μετὰ τὴν πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγήν, ἤτοι ἡ πληρωμὴ εἶναι συνέπεια ἐπειλῆς κατασχέσεως, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχει συναίνεσις, οἷαν, ὡς προείρηται, ἀπαιτεῖ ὁ νόμος.

Ἐπειδὴ ὁ Δημ. Γ. Μπιρπίλης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσβάλῃ τὴν παρ' αὐτοῦ, ὡς τρίτου, ἀνακοπεῖσαν ἀπόφασιν, διότι πρῶτον μὲν αὕτη παραβλάπτει τὰ δικαιώματά του, χορηγοῦσα τῷ ἀντιδίκῳ του δικαίωμα ἀπαιτήσεως κατ' αὐτοῦ, καὶ ἔπειτα ἡ παράλειψις τῆς δηλώσεως τότε μόνον ἐπιφέρει ἀποτέλεσμα, ὅταν ἡ κατάσχεσις γίνῃ προσηκόντως· ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως ἡ παρὰ τοῦ Μπιρμπίλη κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος διὰ τὰς πλημμελείας, περὶ ὧν γενήσεται κατωτέρω λόγος.

Ἐπειδὴ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατασχέσεως ὁ δανειστὴς κοινοποιεῖ εἰς τὸν ὀφειλέτην τὴν κατάσχεσιν καὶ κλητεύει αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου διὰ νὰ λάβῃ κῦρος ἡ κυρία ἀπαίτησις (915 ἀρ. Πολ. Δικ.) κατὰ τὴν αὐτὴν προθεσμίαν γνωστοποιεῖ ὁ δανειστὴς εἰς τὸν τρίτον, ὅτι ἐζήτησε τὸ κῦρος τῆς ἀγωγῆς (917 ἀρ. Πολ. Δικ.) καὶ ἡ παραμέλησις τῆς προθεσμίας ταύτης ἐπιφέρει τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως (915 πολ. δικ.) ἐπὶ τοῦ προκειμένου, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ κατασχὼν ἐκίνησε τὴν περὶ κύρους κατασχέσεως ἀγωγήν του, οὔσης προδικασμένης τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ἐμπροθέσμως, ἡ ἀγωγή του ὅμως ἐκινήθη εἰς ἀόριστον δικαστήριον, διότι τὸ ἀπὸ 4 Βρίου 1858 ἐπιδοτήριον τῆς ἀγωγῆς ταύτης διαλαμβάνει, ὅτι ἐκινήθη ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ἢ ἐμποροδικείου τὸ ὁποῖον δηλοῖ, ὅτι δὲν ἦτον ὡρισμένον ἀκριβῶς τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐζητεῖτο τὸ κῦρος τῆς κατασχέσεως, καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἠδύνατο

καὶ ὁ τρίτος (ὁ Μπιρμπίλης) νὰ ἐμφανισθῇ ἵνα κάμῃ, ὅσας εἶχεν ἀντιρρήσεις.

Ἐπειδὴ συνέπεια τῆς ἀνωτέρω σκέψεως εἶναι ὅτι ἀγωγὴ τακτικῶς δὲν ἐκινήθη ἐμπροθέσμως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ κατάσχεσις εἶναι ἄκυρος, ὥστε οὐκ ὀρθῶς κατεδικάσθη ὁ ἀνακόπτων Μπιρμπίλης νὰ πληρώσῃ τὸ ποσὸν, περὶ οὗ ἡ κατάσχεσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνακόπτων Μπιρμπίλης ἔχει δικαίωμα νὰ προτείνῃ τὴν ἀκυρότητα ταύτην καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις κατέστη τελεσίδικος ὡς πρὸς τὸν ὀφειλέτην, ἐρήμην δικασθέντα, διότι ἡ τακτικὴ κατάσχεσις ἐπιφέρει συνεπείας κατὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ κατάσχεσις, ἐν ᾧ ἡ ἄκυρος καὶ ἄτακτος κατάσχεσις τὸν ἀπαλλάττει τῶν συνεπειῶν αὐτῆς· ὥστε ἔχει προφανῶς ἴδιον ἄμεσον συμφέρον νὰ προτείνῃ, καθ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὴν εἰρημένην ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως.

Ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημ. Μπιρμπίλη. Ἐπειδὴ ὑποχρεωθεὶς οὗτος, συνεπείᾳ τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν νὰ πληρώσῃ ἀπέναντι τοῦ κατασχεθέντος ποσοῦ δρ. 230, δικαιοῦται μετὰ τὰς προεκτεθείσας σκέψεις νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνευ νομίμου αἰτίας πληρωθέντος· οὐκ ὀρθῶς δὲ τὸ πρωτοδικεῖον ἀπέρριψε τὴν περὶ τούτου αἴτησιν τοῦ ἐκκαλοῦντος.

---

2) Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἁρμοδιότητα ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, αὐτεπαγγέλτως; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,838. εε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 737. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, τὸ ὁποῖον καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς του καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ κανονίζει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐφετείου· οἱ ἐφέται ἀποφασίζουσι περὶ πασῶν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρα 116, 529 530, 718· καὶ 719 μὴ ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν ἢ διαιτητῶν, χωρὶς νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἂν ἡ ἀπόφασις ὠνομάσθη πρωτόκλητος ἢ ἀνέκκλητος· ἤγουν οἱ ἐφέται ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσιν ἂν κατὰ τὸν νόμον θεωρῆται ὡς ἐκδεδομένη τοιαύτη, ἔπεται ἐπομένως ὅτι τὸ Δικαστήριον δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ

ἐξετάσῃ ἂν ἦναι ἁρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀφορώσης ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν ἀνεκκλήτως, διότι οὕτως ἐξετάζει τὴν ἰδίαν του ἁρμοδιότητα ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, διότι δὲν περιεδύθη δικαστικὴν ἐξουσίαν δευτέρου βαθμοῦ ἐπὶ ὅλων τῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν ἐκκλητῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Σ' § τοῦ κεφαλαίου πρώτου, τμήματος δευτέρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἤτοι τὰ ἄρθρα 748 — 751 δὲν ἀφορῶσι τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἐφετείου περὶ ἧς πραγματεύεται μόνος ὁ δ'. παράγραφος τοῦ αὐτοῦ τμήματος, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐφέσιμον ἢ μὴ ἀποφάσεων τινῶν ἐκκλητῶν, ὡς τῶν ἀκύρων, τῶν προπαρασκευαστικῶν, τῶν παρεμπιπτουσῶν καὶ τῶν τελεσιδίκων, ἤγουν τῶν καταστασῶν τοιούτων, εἴτε ἕνεκα ἀνατροπῆς, εἴτε διὰ παραιτήσεως τῆς ἐφέσεως κλπ. καὶ περὶ τῶν τοιούτων τελεσιδίκων ἀποφάσεων διατάσσον τὸ ἄρθρον 751. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅτι δὲν ὑπάρχει τελεσιδικία αὐτοδικαίως ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 755 περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἔφεσις ἐγένετο ἐκπροθέσμως, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνεκκλήτως ἀναγγελθεισῶν. Ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ ἀποφάσεως τελεσιδίκου καὶ ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθείσης, διαφορὰ ἥτις ῥητῶς καταφαίνεται εἰς τὸ ἄρθρον 785 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅπου γίγνεται λόγος καὶ περὶ τῆς πρώτης καὶ περὶ τῆς δευτέρας· καὶ τῷ ὄντι ἂν ὁ νομοθέτης ἐσυγχώρησε τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν ἐφέσεως κατὰ πρωτοκλήτου ἀποφάσεως, ὁποία ἀπ' ἀρχῆς ὑπήγετο εἰς ἔφεσιν, ἀλλ' ἐκπροθέσμως ἐξεκαλέσθη, δὲν εἶναι διάλου ἀσυνεπὲς νὰ εἴπῃ τις, ὅτι δὲν ἤθελε συγχωρήσει τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν ἐφέσεως καθ' ἣν καὶ ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἐσυγχωρεῖτο ἔφεσις.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ περισσοῦ σύμφωνος μὲ τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν τῆς ἐφέσεως ὡς ἀπαραδέκτου κατ' ἀποφάσεως ἀνεκκλήτως ἐκδοθείσης εἶναι καὶ ἡ νομολογία τῶν Γαλλικῶν Δικαστηρίων (Ὅρα Ledre Rolin not appel N. 195. 199 καὶ τὰς αὐτόθι σημειουμένας ἀποφάσεις).

Ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 751 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀναφερομένη τελεσιδικία ἀφορᾷ καὶ τὰς ἀνεκκλήτως ἐκδοθείσας ἀποφάσεις κατωτέρων δικαστήριων, πάλιν ἡ συνέπεια κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον δὲν εἶναι, εἰμὴ ὅτι, ἐὰν δὲν ἐπροβλήθη ἡ τελεσιδικία καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις, ἐπὶ τῇ ἐφέσει τελεσιδίκου ἀποφάσεως, δὲν δύναται οὔτε νὰ

αἰτηθῇ οὔτε νὰ ἀπαγγελθῇ ἀκυρότης τῆς μὴ λαβούσης ὑπ' ὄψιν τὴν τελεσιδικιαν ἀποφάσεως, ἐξ οὗ ἕπεται, ὅπως εἶναι συντεταγμένον τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δὲν εἶναι ὑπόχρεων, ἀλλὰ δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὰς περιστάσεις, διότι ἄλλως, ἀντὶ ν' ἀπαγορεύῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τελεσιδίκου, ἤθελεν ἀπαγορεύει εἰς τὸ Ἐφετεῖον νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον ἐξ ἐπαγγέλματος· μὲ ἄλλας λέξεις ὁ νομοθέτης ἠβουλήθη νὰ μετριάσῃ τὴν αὐστηρότητα τῆς τελεσιδικίας, ὅταν αὕτη δὲν ἐπροβλήθη, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ, σύμφωνος δὲ μὲ τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τὸ ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας (Ὅρα Ledre Rolin notuppel 200 — 204 καὶ τὰς ἐκεῖ ἀποφάσεις τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλίας)

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 9 τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου, τὰ Ἐμποροδικεῖα κρίνουσιν ἀνεκκλήτως περὶ ὅλων τῶν αἰτήσεων, ὅσαι κατὰ τὸ κεφάλαιον δὲν ὑπερβαίνουσι τὸ ποσὸν τῶν ὀκτακοσίων δραχμῶν· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὄντος ὡς ἄνω εἰρηται τοῦ ἀντικειμένου τῆς τε ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς, ὁμοῦ ἀθροιζομένων, ἐλάσσονος τῶν ὀκτακοσίων δραχμῶν, ἡ ἔφεσις κατὰ τῶν ἐπὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης ἐκδοθεισῶν ὑπ' ἀρι0. 310. 411 καὶ 529. ἀποφάσεων τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ὡς Ἐμποροδικῶν εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς ἀναρμοδίως εἰσαχθεῖσα.

Τμῆμα Β'.

3) Δύναται ἐγκύρως ν' ἀπαλλοτριωθῇ προῖξ ὑπὸ τῆς συζύγου πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποφυλακίσεως τοῦ συζύγου ἢ τῆς συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας;— Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 17,834. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ἡ προῖξ δύναται καὶ διαρκοῦντος τοῦ γάμου ἀζημίως καὶ ἑκουσίως νὰ καταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυναικί, ἵνα ἐκποιηθῇ ἢ εἰς ὑποθήκην δοθῇ ὑπὸ τῆς ἰδίας, πρὸς δὲ καὶ νὰ ἀπαιτηθῇ παρ' αὐτῆς, ὅταν ἡ τοιαύτη χρῆσις ἀναγκαία μὲν ἦ πρὸς ἀποφυλάκισιν τοῦ συζύγου καὶ διατροφὴν τῶν κοινῶν τέκνων καὶ καθόλου πρὸς συντήρησιν τῆς κοινῆς οἰκογενείας, δὲν ἀπαιτεῖται δὲ καὶ νὰ γείνῃ ἡ πρὸς τοῦτο χρῆσις, ἀλλ' ἰσχυραὶ εἰσὶν ἡ τε ἐκποίησις καὶ ὑποθήκευσις καὶ ἂν ἐξ αἰτίας τινὸς ἐμποδισθῇ, ἡ περιτὴ κατάστη, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ὑπάρχῃ λόγος, διὰ τὸ σώφρονα εἶ-

ναι καὶ μὴ ἄσωτον τὴν γυναῖκα, ἀμφίβολον τὸν σκοπὸν τῆς τοιαύτης χρήσεως καθιστῶν. (N. 69 B. 29. 1) καὶ N. 10 B. (18 8.) ὀφείλων δ' ὁ ἀνὴρ νὰ ἀποδώσῃ τὴν προῖκα τῇ γυναικί, ὅταν ἡ ἐκποίησις, ἢ ὑποθήκευσις αὐτῆς ἀναγκαία ἦ πρὸς συντήρησιν τῆς κοινῆς οἰκογενείας, δόλον πράττει προσβάλλων τὴν ὑποθήκευσιν τῶν προικῴων ἂν ἡ σώφρων γυνή του πρὸς ἀποφυλάκισιν αὐτοῦ καὶ συντήρησιν τῶν τέκνων τὴν ἑαυτῆς προῖκα εἰς ὑποθήκην ἔδωκε πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν δανεισθεῖσα (Ἴδε σχολ. ὑπὸ τὸν N. 20 B. (28. 8.) ἡ τοῦ δόλου περιγραφὴ ἔνεστι τῇ περὶ προικὸς ἀγωγῇ, ὥσπερ καὶ πάσαις ταῖς bona fide ἀγωγαῖς καὶ Gluch. Τόμ. 21. σ. 248 Σημ. 27.) ταῦτα δὲ πάντα ἐπικρατοῦσιν ἐν Σίφνῳ καὶ κατ' ἔθιμον, ὡς ἐκ τοῦ συνόλου τῶν διεξαχθεισῶν μαρτυριῶν ἀποδεικνύεται, καθ' ἃς ἡ γυνὴ, ἀπόντος τοῦ συζύγου, δύναται πρὸς συντήρησιν καὶ ἑαυτῆς καὶ ὅλης τῆς οἰκογενείας νὰ δανείζηται καὶ ὑποθηκεύῃ τὰ προικῷα.

Ἐπειδὴ αἱ διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1932 καὶ 1803 συμβολαίων συνομολογηθεῖσαι ὑπὸ τῆς συζύγου τοῦ ἐκκαλοῦντος ὑποθῆκαι τῶν προικῴων αὐτῆς κτημάτων εἰσὶ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἔγκυροι καὶ ἰσχυραί· διότι ἐν αὐτοῖς ὁμολόγηται ὅτι ἡ μὲν διωμολογήθη πρὸς λῆψιν δανείου ἀναγκαίου εἰς ἀποφυλάκισιν τοῦ ἐκκαλοῦντος συζύγου, κρατουμένου ἐν ταῖς πολιτικαῖς φυλακαῖς Σύρου διὰ χρέος, ἡ δὲ, ὑπὲρ δανείου χρησιμεύσαντος εἰς διατροφὴν τῆς συζύγου καὶ τῶν ἀνήβων τέκνων της, οὐδόλως δ' ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν τὸ ἄσωτον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἢ τὸ κατὰ δολίαν συνεννόησιν ψευδῶς χρῆσθαι τὰς αἰτίας ἐκείνας τῶν δανείων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλάδ. Μ'.)

5. Εἴπομεν, ὅτι πᾶσα δίκη παρ' οἱῳδήποτε δικαστηρίῳ ἐκκρεμὴς ὑπόκειται εἰς ἀνατροπὴν· ἤγουν παρὰ τοῖς Εἰρηνοδικείοις, Πρωτοδικείοις, Ἐφετείοις, Ἐμποροδικείοις καὶ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ (1) λαμβάνει χώ-

(1) Ἐπειδὴ ἐν τῷ περὶ ἀναιρέσεως τρίτῳ κεφαλαίῳ τῆς Πολ. Δικονομ. οὐδεμία διάταξις ὑπάρχει σχετικὴ μετὰς περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης γενικὰς, δι' ὅλα τὰ δικαστήρια

ραν ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης πρλ. ἀπ, Ἀρ. Πάγου 77 τοῦ 1848 ἐν. Εὐρ. λ. κατάργησις τῆς δίκης. Οἰκ. §. 194 σελ. 4.— Παρὰ τοῖς Γάλλοις ὑπάρχει ἀμφισβήτησις ὡς πρὸς τὰς δίκας τὰς ἐκκρεμεῖς παρὰ τοῖς ἐμποροδικείοις καὶ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ. Δαλλ. ἀρ. 95, 101 Καρ. ζ. 1411. 1421 tert.

6. Αἱ Ἐνώπιον τῶν διαιτητῶν δίκαι δὲν ἀνατρέπονται· διότι ὁ νόμος (111 ἐδ. 3) ὥρισεν ἄλλως τὸ πέρας τῶν διαιτητικῶν δικῶν. Λαλλ. ἀρ. 78 Καρ. ζ. 1412 Οἰκ. §. 194 Σημ. 4.

Ἀνατροπὴ δὲν χωρεῖ κατ' ἐφέσεων κατ' ἀποφάσεων προξενικῶν ἐκδοθεισῶν ὑπὸ τὸ κῦρος τῶν ὁδηγιῶν. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. ὑπ' ἀριθ. 17,345 τοῦ 1859 ἔτους.

ε.) Χρόνος.

Προθεσμία πρὸς ἀνατροπήν. (2)

7. Ἡ δίκη ἀνατρέπεται ἐγκαταλειφθεῖσα ἐπὶ τρία ἔτη. (3) Ἐν τοῖς εἰρηνοδικείοις εἶναι μόνον ἑξάμηνος. Ἄλλη συντομωτέρα παραγραφὴ δὲν ἰσχύει παρ' ἡμῖν· περὶ τῆς γαλλ. Δικ. ἴδε Καρ. ζ. 1414. οἰκ. §. 194 σημ. 8.

8 Ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῶν δικαστικῶν πράξεων· παρ. χάριν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀπὸ τῆς συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἀκροατήριον (Καρ. ζ. 1416), ἀπὸ τῆς κοινοποι-

---

ὡς καὶ διὰ τὸν Ἀρ. Πάγον, διατάξεις τῆς αὐτῆς δικονομίας, τὰ δὲ ἄρθρα 827 καὶ 837, καθ' ἃ δὲν ἐπιτρέπεται ἀνακοπὴ κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἐφαρμοζόμενα καὶ εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ μνησθέντος τρίτου κεφαλαίου ἀναφερομένας περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας κανονίζεται ἡ εἰδικὴ ἁρμοδιότης τοῦ Ἀρ. Πάγου (ἄρθρ. 803.) δὲν ἐφαρμόζονται εἰς ἐρήμην ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης, καθ' ὅσον αὕτη εἰσάγεται δι' ἀγωγῆς· ἀφοῦ δὲ ἤδη δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἀνακοπὴ κατὰ τοιαύτης ἐρήμης ἀποφάσεως, ἐπιτρέπεται κατὰ γενικὸν κανόνα. Ἀποφ. πολ. Ἀρ. Παγ. 75 τοῦ 1853.

(2) Πολ. 479 480. Δαλλ. αὐτ. ἀρ. 140 ἐπ.

(3) Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἂν δὲν ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη, ἡ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις ἀνατρέπεται. Ἀποφ. πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ ἀριθ. 38, 152, 195, 244, τοῦ 1849, 63, 913 τοῦ 48, — καὶ 101 καὶ 65 τοῦ 47 καὶ 101 τοῦ 1845· ἡ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 482 τῆς Πολ. Δικ. ἐπὶ εἰρηνοδικείων λαμβάνουσα χώραν ἀνατροπὴ δὲν ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, ἀλλὰ τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον καὶ ἑπομένως οἱ διάδικοι δύνανται καὶ σιωπηλῶς νὰ παραιτηθῶσιν αὐτῆς. Ἀπ. πολ. ὑπ' ἀριθ. 1861. τοῦ 38 τῶν ἐν Καμ. πρωτ. (Καρ. ζ. 68) ἴδε Αἰκαίων σ. 4

ήσεως τῆς περὶ ἀποδείξεως διαλαλιᾶς ἢ ἑτέρας μὴ ὁριστικῆς ἀποφάσεως, ἢ ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεως ἄλλης τινὸς πράξεως ἀγκρούσης εἰς τὴν δίκην (π. χ. Καρ ζ. 1417) ἄρχεται ἡ παραγραφὴ τῆς δίκης. Οἰκ. §. 194 σημ. 9.

9. Ἡ ἡμέρα τῆς διακοπῆς ὑπολογίζεται εἰς τὴν προθεσμίαν; ὄχι, κατὰ τοὺς Γάλλ. συγγραφεῖς Δαλλ. ἀρ. 150 Καρ. ζ. 1415. παρ. ἡμῖν φαίνεται ὀρθοτέρα ἡ ἐναντία γνώμη, διότι ἡ παραγραφὴ δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως δικογράφου τινὸς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς διαδικασίας. Οἰκ. §, 194 σημ. 9.

10. Ἡ προθεσμία λήγει ἐκπνευσάσης τῆς τελευταίας ἡμέρας. νομ. 30 Βασ. (60. 37) Οἰκ. §. 194 σημ. 11.

11 Ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀναιρέσας ἀπόφασίν τινα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, παρέπεμψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἐφέτας. Οὐδεὶς τῶν διαδίκων ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν ἕτερον τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. Παρελθόντων δὲ τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ εἷς τῶν διαδίκων, ὁ ἐφεσίβλητος δηλ. δι' ἀγωγῆς του ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν ἠτήσατο κατὰ τὴν συζήτησιν τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὡς ἀπαραδέκτου, διότι οὐδεμία πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἤρξατο, καθὸ μὴ κοινοποιηθήσης αὐτῷ τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως καὶ μὴ καταστάσης ἐπομένως ἐκρεμοῦς τῆς ἐφέσεως ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα ἐφετῶν. Οἱ δὲ ἐφέται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15530 σ. (1) ἀποφάσεώς των ἐθεώρησαν ὡς ἀνατετραμμένην τὴν δίκην, κατ' αὐτὴν λοιπόν.

Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται καὶ ἂν δὲν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου πάγου, δι' ἧς, ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς τινος, παρεπέμφθη ἡ ἔφεσις εἰς ἄλλο ἐφετεῖον. aret cass. 18 Φεβρ. 1828. Bésançon 15 Μαρτι. 1828.—Toulouze 10 Ἰουλ. 1832.—Rouen 10 Ἀπρ. 1839) ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 12871 τοῦ 1855—Ἀπ. ἐφ. (1) Ἀθ. 15530 τοῦ 1857, φέρουσα.

---

(1) Ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Ἄρ. Πάγος ἀποφανθεὶς ὅτι ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὅταν οὗτος ἀναίρεσιν ἀπόφασίν τινα. ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 283 τοῦ 58, φέρουσα·

Ἐπειδὴ ἡ τῆς ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἐπιδιώκει κατὰ νόμον τὴν κατάργησιν τῆς ὑπαρχούσης ἐκρεμοῦς δίκης· ἐπομένως ὑφισταμένης τῆς κυρίας ἀγωγῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ τῆς ἐφέσεως μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ὡς ἀντιπροσώπου

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀριθ. 54 ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δημοσιευθεῖσα τὴν 26 Φεβρουαρίου 1851, ἀναιρέσασα τὰς ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τοῦ Δημοσίου τῆς 7 Δεκεμβρίου 1845 ἐκδοθείσας ἀποφάσεις τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου καὶ παραπέμψασα τὴν ὑπόθεσιν πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἀνέδωκεν ὕπαρξιν εἰς τὴν εἰρημένην Ἔφεσιν, ἀντικαταστήσασα ἁπλῶς τὸ Δικαστήριον τοῦτο τῶν Ἐφετῶν εἰς τὸ τοῦ Ναυπλίου, διὰ δὲ τῆς ἀναζήσεως τῆς ἐφέσεως, ἥτις εἶχεν ἅπαξ ἐπιδοθῆ εἰς τοὺς ἐφεσιβλήτους, ἀνέζησεν αὐτοδικαίως καὶ ἀναγκαίως ἡ κατ' ἔφεσιν δίκη, δυνάμει τῶν ἄρθρων 760—763 τῆς πολ. δικονομίας, τουτέστι δυνάμει τῆς ἐπελθούσης ἐκ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεώς ἀναστολῆς τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως καὶ μεταβιβάσεως τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν τὸ ἤδη ἁρμόδιον δι' αὐτήν.

Ἐπειδὴ πᾶσα ὁριστικὴ κατ' ἀντιμωλίαν ἀπόφασις παρέχει δικαιώματα εἰς ἐκεῖνον, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη, ἅμα δημοσιευθῇ, χωρὶς ν' ἀπαιτῆται πρὸς τοῦτο ἡ κοινοποίησις αὐτῆς, ἥτις εἶναι ἀναγκαία μόνον διὰ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἐκτελέσεως, ἢ διὰ τὴν ἔναρξιν τῶν πρὸς μεταρρύθμισιν αὐτῆς προθεσμιῶν· ἐπομένως, ἐκδοθείσης τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὲρ τοῦ δημοσίου, τοῦ ζητήσαντος τὴν ἀναίρεσιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, οὔτε ὑπεχρεοῦντο οἱ ἀναιρεσίβλητοι νὰ τὴν κοινοποιήσωσιν εἰς τὸ Δημόσιον, οὔτε ἡ μὴ κοινοποίησις αὐτῆς παρὰ τοῦ Δημοσίου, τὸ ὁποῖον, ὡς νικῆσαν ἀναιρεσεῖον ὤφειλεν ὁπόθεν νὰ λάβῃ γνῶσιν αὐτῆς, δύναται νὰ γεννήσῃ νόμιμόν τι ἐπιχείρημα ὑπὲρ αὐτοῦ, τουτέστιν, ὅτι δὲν θεωρεῖται διὰ τοῦτο ἐκκρεμὴς ἡ κατ' ἔφεσιν δίκη.

Ἐπειδὴ, τοῦ Δημοσίου ὄντος ἀναιρεσείοντος, καὶ ἐπιτυχόντος ὑπὲρ

τοῦ Δημοσίου ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη, ὅτι κατὰ τοῦ ἰδίου ὑπουργοῦ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ἔπρεπε ν' ἀποτανθῇ καὶ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἀρθ. 478 484 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ δίκη ἐξαλείφεται ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξακολουθήσῃ ἀρχομένων ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔλαβε χῶραν ἡ τελευταία ἔγκυρος δικαστικὴ πρᾶξις· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου συμφώνως μὲ τὸν Νόμον τὸ Ἐφετεῖον παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἔναρξις τῆς περὶ ἀνατροπῆς προθεσμίας ἤρξατο ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀποφάσεως, δι' ἧς ἀνῃρέθησαν ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου αἱ παρὰ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις, καὶ παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις πρὸς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐφετείου καθότι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης ἤρξατο ἡ τοῦ Δημοσίου ὑποχρεώσεις νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐφέσεώς του (ἀριθ 834. Πολ. Δικ.) καὶ τὸ τῶν ἀναιρεσιβλήτων δικαίωμα, ἡ τῆς ἀνατροπῆς προθεσμία.

αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἤτις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Ἐφετείου καὶ ὄντος αὐτοῦ καὶ ἐκκαλοῦντος εἰς αὐτὸ ἀπέκειτο νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν τινὰ νόμιμον καὶ ἔγκυρον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δυνάμει τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐκκρεμοῦς ἐφέσεώς του, κοινοποιοῦν εἰς τοὺς ἀντιδίκους τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἢ προσκαλοῦν αὐτὸν εἰς νέαν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Ἐφετῶν, ὅπερ δὲν ἔπραξεν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἀνυπόστατοί εἰσιν αἱ ἐνστάσεις τοῦ δημοσίου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν ἐκοινοποιήθη ποσῶς καὶ ὅτι ἕνεκα τούτου δὲν κατέστη δῆθεν εἰσέτι ἐκκρεμὴς ἡ κατ' ἔφεσιν δίκη, οὐδ' ἤρξατο ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία.

12. Ἀπὸ πότε ἄρχεται ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία κατ' ἀποφάσεων, ἐπιβαλλουσῶν ὅρκον; Ἡ ὑπ' Ἀρ. 15558 τοῦ 1857 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρει.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως ἀνυπόστατος εἶναι ἡ ἔνστασις, ὅτι ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία δὲν ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 117 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς προθεσμίας τὴν ὁποίαν αὕτη ἔταξε πρὸς δόσιν τοῦ ὅρκου, ἥτις εἰσέτι δὲν ἤρξατο, μὴ γενομένης κοινοποιήσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, διότι κατὰ τὴν σαφῆ καὶ γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθ. 472 τῆς Πολ. Δικονομ. πᾶσα δίκη ἐξαλείφεται δι' ἀνατροπῆς, ὅταν ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν δὲν ἐξηκολούθησεν· ἄρα πρὸς διάγνωσίν του ἂν ἐξηκολούθησεν ἢ μὴ, πρέπει νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τῆς δίκης, καὶ αὕτη ἦτο ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ δημοσίευσις τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν, ὥστε ἔκτοτε ἐστὶν ὑπολογιστέα ἡ τριετὴς προθεσμία τῆς ἀνατροπῆς.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περιληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. Ἀρ. Πάγου. 1) Ἀκυρον ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, διὰ τὴν μὴ κοινοποίησιν τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας ἀποφάσεως 2) Ἀνήλικος ἐξαιρούμενος τῶν βραχυπροθέσμων παραγραφῶν. 3) Ἀκυρον ἐπιδόσεως δικογράφων πρὸς δικηγόρους, γεννικοὺς μόνον ὄντας πληρεξουσίους τῶν διαδίκων.

Νομολογ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1) Ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως συμβολαιογραφικῶν ὑπαγομένη εἰς τὴν ἀποκλειστικότητα τῶν ἐμπροθέσμων. 2) α.) Ἀκυρότης δικογράφων δι' ἔλλειψιν μνείας τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνηλίκων ἀρρένων. β.) Προθεσμία ἀναγκαπὸς ἢ ἐφέσεως, ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. γ.) Ἔγγυον ἐπιδόσεως δικογράφου πρὸς εἰσαγγελέα. καὶ τι ἐν τοῖς εἰδυλλίοις λέγει ἡ ἱστορία τῶν ἀνηλίκων εἰδέναι ἡ ἀπουθύνεται τοῦτο. 3) Διακοπὴ καὶ πρὸς πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης χρέους. 4) Ἀναχώρησις ἐπιδίκων ἀπαιτήσεων 5) Ἀντικατάστασις πραγματογνωμόνων. 6) Ἀπαράδεκτον προτάσεως κατ' ἀπόφασιν, μὴ περιλαμβανομένης εἰς τὸ ἱστορικόν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

1.) Ἡ κλήτευσις εἰς τὴν συζήτησιν τῆς περὶ παρατάσεως προθεσμίας αἰτήσεως καὶ ἡ γνωστοποίησις τῶν δυνάμει τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως ἐξετασθησομένων μαρτύρων ἀναπληροῦσι τὴν ἔλλειψιν τῆς κοινοποιήσεως τῆς παρατεινάσης τὴν προθεσμίαν ἀποφάσεως;—Οὐχί, κατα τὴν ὑπ' ἀριθ. 55 τῆς 14 Μαρτίου Ε. Ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 17,026 Π. Ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φερούσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 138 τῆς Πολ. Δικ. αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις πρέπει ἐν γένει, ἂν οἱ διάδικοι αὐτοὶ ἢ οἱ πληρεξούσιοί των δὲν εἶναι παρόντες εἰς τὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ δημοσίευσιν αὐτῶν, νὰ ἐπιδίδωνται πάντοτε εἰς τοὺς διαδίκους ἢ τοὺς ἀντικλήτους των, πρὶν δὲ τῆς κοινοποιήσεως ταύτης οὔτε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν εἶναι ὑπόχρεως ὁ διάδικος, οὔτε αἱ προθεσμίαι τῶν ἐνδίκων μέσων ἢ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως τρέχουσι κατ' αὐτοῦ, ἡ δὲ κοινοποίησις πρέπει νὰ γείνῃ ὑπὸ ἁρμοδίου δικαστικοῦ κλητῆρος κατὰ τὸ ἄρθ. 140 καὶ ἑπομ. τῆς αὐτῆς Δικ. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1026 ἀποφάσεώς του παραδέχεται, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 15,505, ἐρήμην τῆς Ἑλένης Ἰωαννίτου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασίς του, δι' ἧς κατ' αἴτησιν τῆς Μαργ. Παγκάλου παρετάθη ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15,156 ἀποφάσεώς του δοθεῖσα πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία ἐπὶ ἕνα εἰσέτι μῆνα δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὴν Ἑλένην Ἰωαννίτου, ἄρα ἡ παρὰ τῆς ἀντιδίκου της διεξαχθεῖσα ἀπόδειξις, μὴ οὖσα ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Ἑλένην Ἰωαννίτου ἦτον ἄκυρος, ἀφοῦ αὕτη δὲν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐμφανισθῇ πρὸς διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως, καὶ ἀφοῦ ἡ κατ' αὐτῆς, περὶ ἐπεκτάσεως προθεσμίας, ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις δὲν ἦτο δι' αὐτὴν, ὡς μὴ γνωστοποιηθεῖσα, ὑποχρεωτική· Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον, θεωρῆσαν μὴ βάσιμον τὴν περὶ ἀκυρότητος τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως ἔνστασιν τῆς Ἑλ. Ἰωαννίτου, καὶ στηριζόμενον ἐπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποδείξεως, παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις περὶ γνωστοποιήσεως ἀποφάσεων καὶ προθεσμιῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δι. οἱ δὲ λόγοι, ὅτι ἡ Ἰωαννίτου ἐκλητεύθη εἰς τὴν περὶ ἐπεκτάσεως προθεσμίας αἴτησιν τῆς Παγκάλου, ὅτι αὕτη ἐγνωστοποίησεν εἰς τὴν Ἑλένην τὴν πρᾶξιν τοῦ εἰρηνοδίκου περὶ προσδιορισμοῦ ἡμέρας πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, καὶ τὸν κατάλογον αὐτῶν καὶ ὅτι ἡ Παγκάλου ἐδήλωσεν ἐπίσης πρὸς τὴν Ἰωαννίτου ὅτι ἐξεδόθη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 15,505, δὲν ὑποστηρίζουσι τὴν ἐσφαλμένην ἀπόφασίν του, καθότι ὁ νόμος δὲν ἀναγνωρίζει ἄλλην νόμιμον καὶ ὑποχρεωτικὴν γνωστοποίησιν ἢ τὴν διὰ κλητῆρος γενομένην αὐτῆς ταύτης τῆς ἀποφάσεως, καὶ καθότι ὅλαι αἱ ἀνωτέρω παρὰ τῆς Παγκάλου ἐνεργηθεῖσαι πράξεις τότε ἤθελον ἔχει νόμιμον κῦρος καὶ θὰ ἦσαν ὑποχρεωτικαὶ διὰ τὴν ἀντίδικόν της, ἂν ἡ ἐρήμην ἐκδοθεῖσα κατ' αὐτῆς ἀπόφασις τῇ ἐγνωστοποιεῖτο

νομίμως, ὅπερ ὡς ἐρρέθη, δὲν ἐγένετο κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ Ἐφετείου βεβαίωσιν.

2.) Οἱ Ἀνήλικες ὑπόκεινται εἰς τὴν βραχυπρόθεσμον παραγραφὴν τὴν ὁριζομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθ. 433 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου;—Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 63 τῆς 21 Μαρτίου Ε. Ε. ἀπόφασιν, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 110. Π. Ε. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐμποροδικῶν καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ὁσάκις ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης νὰ ὑποβάλῃ καὶ τοὺς ἀνήλικας εἰς τὰς βραχυπροθέσμους παραγραφὰς, ῥητῶς ἐξέφρασε καθ' ἑκάστην περίστασιν τὸν σκοπόν του, ὡς π. χ. ἐν τῇ περιπτώσει τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἀρ. 755 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν προκειμένην, ἤτοι κατὰ τὴν ὡρισθεῖσαν διὰ τοῦ ἄρθ. 433 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἐνιαύσιον παραγραφὴν διὰ τὴν πληρωμὴν ναύλου καὶ μισθοῦ τῶν ἀξιωματικῶν, ναυτῶν καὶ παντὸς ἄλλου τῶν ἐν τῷ πληρώματι δὲν ἐκφράζεται ῥητῶς ἡ θέλησις τῆς ἐπεκτάσεως τῆς τοιαύτης βραχυπροθέσμου παραγραφῆς καὶ εἰς τὰ ἀνήλικα· ὅθεν τὸ Ἐμποροδικεῖον, θεωρήσαν ὡς κατηργημένον τὸν τοῖς Βασιλικοῖς §. 5. τιτ. 22 Β. 10. κατ' ὃν αἱ σύντομοι παραγραφαὶ δὲν τρέχουσι κατὰ τῶν ἀνηλίκων, διὰ τοῦ ἄρ. 433, τοῦ Ἐμπ. Νόμου, ψευδῶς ἠρμήνευσε τὸ ῥηθὲν ἄρθρον τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι κατὰ τὸ ἄρθ. 807 §. 7. τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναιρετέα.

3.) Λογίζεται ἔγκυρος ἡ κοινοποίησις δικογράφου πρὸς δικηγόρον, γενικὸν ὄντα πληρεξούσιον, ἐὰν ῥητῶς διὰ τοῦ ἐγράφου τῆς γενικῆς πληρεξουσιότητος δὲν παρέχεται τὸ δικαίωμα τῆς παραδοχῆς δικογράφων; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 65 τῆς 21 Μαρτίου Ε. Ε. ἀπόφασιν ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀρ. 15, 619 τοῦ 1859 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ γενικὴ πληρεξουσιότης, ἡ διδομένη εἰς τὸν δικηγόρον, ἵνα παριστᾷ ἐπὶ δικαστηρίου τὸν διάδικον, δὲν παρέχει αὐτῷ καὶ τὸ δι-

καίωμα τοῦ παραλαμβάνειν δικόγραφα, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 130, 221 § 2 καὶ 463 τῆς Πολ. Δικονομίας· ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποφηνάμενον τὸ Ἐφετεῖον ἔγκυρον τὴν εἰς τὸν δικηγόρον Τσηπρούδην γενομένην κοινοποίησιν τῆς ἐφέσεως, ἐπὶ τῷ λόγῳ μόνον, ὅτι κατὰ τὸ ὑπ' ἀρ. 375 συμβόλαιον ὁ δικηγόρος οὗτος ἦτο γενικὸς πληρεξούσιος τῶν ἀναιρεσειουσῶν, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν διὰ τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ἐδίδετο αὐτῷ καὶ ἡ πληρεξουσιότης τοῦ δέχεσθαι δικόγραφα, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν μνησθέντων ἄρθρων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

1) Ἡ περὶ ἀκυρώσεως συναλλαγματικῆς, λόγῳ ὑποβολῆς τόπου καὶ χρόνου ἀγωγὴ ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Ἐμποροδικείων; — Ναί, ἐὰν δὲν ὑπάρχωσι τὰ στοιχεῖα τῆς πλαστογραφίας, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17, 815 Ἐ Ἐ ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν, διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ζητῶν τὴν ἀκύρωσιν τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων χρεογράφων, χαρακτηρίζει αὐτὰ ὡς συναλλαγματικὰς χωρὶς ἀφ' ἑτέρου νὰ ἰσχυρίζηται σαφῶς καὶ ἐκπεφρασμένως, ὅτι ὑπάρχει ἐν αὐταῖς ὑποβολή τινος τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 112. τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου ὁριζομένων προσόντων, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἡ συναλλαγματικὴ λογίζεται ὡς ἁπλῆ ὑπόσχεσις, καθόσον ἐν τῇ ἀγωγῇ δὲν ὁρίζονται ὡς καθ' ὑποβολὴν ἐν ταῖς συναλλαγματικαῖς ἀναφερόμενα ὁ τόπος τῆς ἀποδοχῆς ἢ ὁ τόπος τῆς πληρωμῆς ἢ τὰ πρόσωπα εἰς τὴν διαταγὴν τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν, δύναται δ' ἐξεναντίας ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθεμένων νὰ ἐξαγάγῃ τις, ὅτι τὰ αὐτὰ χρεόγραφα φέρουσι, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος, τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους ἐντελῶν συναλλαγματικῶν μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι κατὰ προσποίησιν τῶν διαδίκων μνημονεύονται ἐν αὐταῖς αἰτίαι καὶ χρονολογίαι τῆς ἐκδόσεώς των διάφοροι τῶν πραγματικῶν, ἀλλ' ἡ προσποίησις αὕτη καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ λόγοι, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θεω-

ρεῖ ὁ ἐνάγων, ὡς μὴ νόμιμον τὴν περὶ πληρωμῆς τῶν ποσῶν τῶν αὐτῶν συναλλαγματικῶν ὑποχρέωσίν του καὶ ἀκυρωτέα τὰ πρὸς βεβαίωσιν αὐτῆς ἐκδοθέντα χρεόγραφα ὑπὸ τύπον συναλλαγματικῆς περὶ ὧν πρόκειται, δὲν καθιστῶσιν αὐτὰ αὐτοδικαίως ἄκυρα, διατηροῦσι δὲ ταῦτα μέχρι τῆς ἀκυρώσεώς των δι' ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τὴν ἰσχὺν συναλλαγματικῶν καὶ τὸν χαρακτῆρα ἐμπορικῶν πράξεων, ὑπάγεται ἑπομένως εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, καθόσον δι' αὐτῆς ζητεῖται ἡ ἀπαλλαγὴ τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ τῆς ἐκ συναλλαγματικῆς πηγαζούσης ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ· ἄλλως τε ἡ ἐμπορικὴ ἁρμοδιότης εἰς ἣν ὑπάγεται ἡ ἐκδίκασις τῆς ἐκ τῶν συναλλαγματικῶν πηγαζούσης ἀπαιτήσεως δὲν ἀποκλείεται ἐκ τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῶν πρὸς ἀκύρωσιν αὐτῶν προτεινομένων λόγων ἐφ' ὧν στηρίζεται καὶ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, (Pardessus. § 1350) καθόσον μονον ἡ προσβολὴ τῆς πλαστογραφίας ἀφηρέθη ἀπὸ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ἐμπορικῶν Δικαστηρίων, διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 730 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀλλ' ἐπὶ τοιαύτης προσβολῆς δὲν στηρίζονται αἱ διὰ τῆς ἀγωγῆς ὑποβαλλόμεναι αἰτήσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι δι' αὐτῆς ἰσχυρίζεται ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁ τύπος τῶν συναλλαγματικῶν καὶ τὰ ἐν αὐταῖς διαλαμβανόμενα καὶ ἰδίως ἡ χρονολογία αὐτῶν ἐσυμφωνήθησαν καὶ ἐτέθησαν οὐχὶ μὲν κατὰ τὴν πραγματικὴν αὐτῶν ἀλήθειαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν συνεννόησιν τῶν συναλλαξαμένων παρὰ τῶν ἰδίων προσώπων, ἅτινα φαίνονται ὡς λαβόντα μέρος εἰς τὰς συναλλαγματικὰς, ὥστε δύναται κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος νὰ ὑπάρχῃ εἰς αὐτὰς προσποίησις, οὐχὶ ὅμως πλαστογραφία· εἰς δὲ τὴν ἐκδίκασιν τῶν διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς προτεινομένων λόγων κατὰ τῶν αὐτῶν συναλλαγματικῶν δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 729. τῆς Πολιτῆς Δικονομίας, ἥτις πρὸς τοὺς σκοποὺς τῆς ταχείας ἐκδικάσεως τῆς περὶ πληρωμῆς τῶν συναλλαγματικῶν ἀγωγῆς διατάσσει τὴν παραπομπὴν τῶν μὴ ἐκκαθαρισμένων κατ' αὐτῆς ἐνστάσεων εἰς τὰ τακτικὰ Δικαστήρια, καθόσον διὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιδικαζούσης τὴν πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς ἀνανεουμένης τῆς ἐξ αὐτῆς παραγομένης ὑποχρεώσεως εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ δεδικασμένου, δύναται ἐπὶ τῶν αὐτῶν λόγων τῶν ἐνστάσεων νὰ στηριχθῇ ἀγωγὴ περὶ ἀποδόσεως τοῦ ἐπιδικασθέντος ποσοῦ τῆς συναλλαγματικῆς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀ-

χρεωστήτου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προτεινόμενοι λόγοι κατὰ τῶν συναλλαγματικῶν, περὶ ὧν ἡ δίκη δὲν ὑποβάλλεται εἰς ἀπάντισιν καὶ πρὸς ἀναστολὴν τῆς ἐκδικάσεως τῆς περὶ πληρωμῆς τῶν αὐτῶν συναλλαγματικῶν ἀγωγῆς, οὔτε ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ζητεῖται ἡ ἀπόδοσις τοῦ ποσοῦ τῶν αὐτῶν συναλλαγματικῶν ὡς ἐξοφληθεισῶν ἤδη.

---

2) α') Ἡ παράλειψις τῆς ἐν δικογράφῳ σημειώσεως τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν συνεπάγει τὸ ἄκυρον αὐτοῦ ;— Ναί.

β'.) Εἰς τὴν διὰ τοὺς ἐκτὸς τοῦ Κράτους διαδίκους χορηγουμένην τρίμηνον προθεσμίαν πρέπει ἅπαξ νὰ προστίθηται καὶ ὁ πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν ἀπαιτούμενος χρόνος ; — Ναί, Ἐ. Ἐ. γ'.) Διὰ τὸ κῦρος ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως ἀρκεῖ ἡ μνεία μόνον τοῦ προσώπου πρὸς ὃν ἐπιδίδεται τὸ δικόγραφον καὶ ἂν τοῦτο πρόκηται νὰ μεταβιβασθῇ εἰς ἕτερον πρόσωπον ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17,824. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ά. Ἐπὶ τῆς ἐνστάσεως περὶ ἀκυρότητος τοῦ τῆς 4 Δεκεμβρίου τοῦ 1859 ἐφετηρίου, ὡς μὴ περιέχοντος τὰ ὀνόματα τῶν ἐκκαλούντων ἀνηλίκων τέκνων τοῦ εἰσαγαγόντος τὴν δίκην, ὡς ἐνάγοντος, καὶ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 1582 ἀπόφασιν τῶν Πρωτοδικῶν, ἀποβιώσαντος Δημ. Στακαλέτου.

Ἐπειδὴ οἱ κύριοι διάδικοι ἐν δίκῃ ἀφορώσῃ ἀνηλίκους εἶναι οἱ ἀνήλικοι αὐτοὶ ὡς κύριοι τῆς δίκης, οἱ δὲ κηδεμόνες αὐτῶν εἶναι ἁπλοῖ ἀντιπρόσωποι αὐτῶν, οὐδὲν ἴδιον δικαίωμα ἔχοντες ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης κατά τε τὸν πολιτικὸν Νόμον καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρ. 74. 361. 785. 4. κλ.)

Ἐπειδὴ τὸ ἐφετήριον κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 767 καὶ 136 τῆς αὐτῆς δικονομίας πρέπει νὰ περιέχῃ τὰ ὀνόματα τῶν ἐκκαλούντων διαδίκων, ἡ δὲ διατύπωσις αὐτῆ ἑκάστου δικογράφου εἶναι διά τε τοῦτο καὶ διὰ τὴν φύσιν αὐτῆς, λογικῶς, οὐσιώδης, ὥστε δυνάμει τοῦ ἄρθρου 201. τῆς Δικ. ἡ ἔλλειψις αὐτῆς ἐπιφέρει ἀκυρότητα· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ μνησθὲν ἐφετήριον δὲν περιέχει τὸ

ὄνομα οὐδενὸς τῶν τέκνων τοῦ ποτὲ Δημητρίου Στακαλέτου, τῶν ὁποίων παρίστανται, ὡς ἀντιπρόσωποι, οἱ Πέτρος Καρύδης καὶ Βασίλ. Στακαλέτος καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἰδίως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀναπληρωμένη ἡ ἔλλειψις αὕτη οὔτε ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι καὶ αὐτὴ περιέχει, καὶ ἔτι μᾶλλον, κατὰ τὰ ἄρθρα 182 καὶ 201. τὴν αὐτὴν ῥιζικὴν ἀκυρότητα, μὴ ἀναφέρουσα τὰ ὀνόματα τῶν δικασθέντων ἀνηλίκων.

6'. Ἐπειδὴ ἄλλως εἶναι ἡ εἰρημένη ἔφεσις καὶ ἐκπρόθεσμος, διότι, κατοίκων ὄντων τῶν ὡς κηδεμόνων ἐκκαλούντων τὴν ἀπόφασιν Πέτρου Καρύδη καὶ Βασιλείου Στακαλέτου ἐν Πρεβέζῃ, καὶ ἐπιδοθείσης νομίμως τῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως, κατὰ τὰ ἐν τῇ δίκῃ ἀποδεικτικά, πρὸς τὸν παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Πρωτοδίκαις Εἰσαγγελέα, τὴν 19 Ἰουνίου 1857, ἔκτοτε μέχρι τῆς 4. Φεβρουαρίου 1857, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ ἔφεσις, παρῆλθεν ἡ πρὸς ἀνακοπὴν ὀκταήμερος καὶ ἡ πρὸς ἔφεσιν τριακονθήμερος προθεσμία καί τοι προτιθιμένων καὶ τριῶν μηνῶν διὰ τὴν ἀπόστασιν, ἥτις ἅπαξ μόνον πρέπει νὰ προστεθῇ, ὡς ἀφορῶσα τὴν διάνυσιν τῆς ἀποστάσεως, διὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ προσβάλλοντος τὴν ἀπόφασιν δικογράφου, εἴτε ἀνακοπῆς, ἐὰν ὁ διάδικος ἐπρόκρινε τοῦτο τὸ ἔνδικον μέσον, εἴτε ἐφέσεως, ἂν δὲν μετεχειρίσθη τὸ πρῶτον, παρελθόντων δὲ τῶν τριῶν μηνῶν καὶ ὀκτὼ ἡμερῶν, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ τῆς ἀνακοπῆς μέσου, ἐννοεῖται, ὅτι ὁ διάδικος διήνυσεν ἤδη τὴν ἀπόστασιν· ὅθεν διὰ τὴν ἔφεσιν δὲν τῷ μένωσιν εἰμὴ ὑπόλοιποι τριάκοντα ἡμέραι.

γ'. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ πληρεξουσίου τῶν κηδεμόνων, ὅτι τὰ ἐπιδοτήρια τῆς ἀποφάσεως δὲν ἔχουσι κῦρος, διότι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο διὰ νὰ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις εἰς τὸν Πέτρον Καρύδην καὶ Τζακαλέτον, χωρὶς νὰ ἀναφέρωσι τούτους ὡς κηδεμόνας δὲν εἶναι βάσιμος, διότι κατὰ τὸ ἄρθ. 140. τῆς Πολ. Δικονομ. τὸ ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως πρέπει ἁπλῶς ν' ἀναφέρῃ μετ' ἀκριβείας τὸν ἄνθρωπον, εἰς ὃν ἐπεδόθη τὸ δικόγραφον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὰ ἐπιδοτήρια ἀναφέρουσιν, ὅτι ἡ ἐπίδοσις ἐγένετο εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ εἰσαγγελέως διὰ νὰ στείλῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς τοὺς εἰρημένους δύο ἀνθρώπους, ἡ δὲ ἐπιδοθεῖσα ἀπόφασις ἐχαρακτήριζε τὴν ἰδιότητα αὐτῶν, ἥτις ἦτο μία καὶ μόνη, ἡ τῶν κηδεμόνων.

3) Πρᾶξις ἑνὸς τῶν πολλῶν ὁμοδίκων ἀναστέλλει τὴν ἀνατροπὴν τῆς δίκης; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,825. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἀνεξαρτήτως τοῦ διαιρετοῦ ἢ ἀδιαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ἡ δίκη αὐτὴ εἶναι φύσει ἀδιαίρετος, καὶ ἀδιαίρετος ἑπομένως πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς τουτέστι, σκοπουμένης διὰ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς τῆς ἀνατροπῆς ὅλης τῆς ὑφισταμένης δίκης, διότι κύριος σκοπὸς τοῦ τῆς ἀνατροπῆς χορηγουμένου μέσου εἶναι ἡ ἐξάλειψις τῶν δικῶν (ἀρθ. 476 καὶ 479) πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῶν, ἕπεται, ὅτι ἡ τῆς ἀνατροπῆς ἀγωγὴ πρέπει νὰ ἐπιδίδηται εἰς ὅλους τοὺς διαδίκους, καὶ τότε φέρει τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμά της, ὅταν ἀπέναντι ὅλων δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ δίκη, ἄλλως, ἂν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς, διὰ τῆς ἐπιχειρήσεως νομίμου καὶ ἐγκύρου τινὸς πράξεως ἑνὸς τῶν διαδίκων, ἐμποδισθῇ κατὰ τὸ ἄρθρον 481. ἡ ἀνατροπὴ, ὑφισταμένης οὕτω τῆς δίκης, ἡ ἐξάλειψις καὶ ἀποπεράτωσις αὐτῆς, ἤγουν ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου, δὲν ἀποτελεῖται πλέον·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου διάδικος ἦτον, ὡς ἐκκαλῶν, καὶ ὁ Σωτήριος Δούντας, ἀλλ' οὗτος τὴν 27 Δεκεμβρίου 1857. ἤγουν πρὶν τῷ ἐπιδοθῇ ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ (διότι ἐπιδοτήριον ἀφορῶν αὐτὸν καὶ προηγούμενον τῆς εἰρημένης ἐποχῆς δὲν προσάγεται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος) ἐπεχείρησε τὴν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐφεσίμου δίκης διατεταγμένην ὑπὸ τοῦ νόμου προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς ἐφέσεως αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῷ ἐφετηρίῳ σημειωμένων προσώπων, ὑπ' ἀρ. αὔξοντα 771 (ὡς τοῦτο βεβαιοῖ τὸ πινάκιον,) διὰ τοῦ δικηγόρου Βερενίκη, καθόσον διορίσας ἔπειτα τὸν δικηγόρον τοῦταν ἐπ' ἀκροατηρίῳ, ἐκύρωσε διὰ τούτου, τὴν εἰρημένην προπαρασκευαστικὴν πρᾶξιν τοῦ μνησθέντος δικηγόρου, τὴν ἐπ' ὀνόματί του γενομένην, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 92 τῆς Πολ. Δικον.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα ὑφισταμένης τῆς δίκης, λόγῳ τῆς νομίμου καὶ ἐγκύρου πράξεως τοῦ διαδίκου τούτου, προηγουμένης, ὡς εἴρηται, τῆς εἰς αὐτὸν ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἀνατροπὴ δὲν δύναται, ὡς μὴ ἐξαλείφουσα ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὴν ὅλην δίκην, νὰ λάβῃ χώραν, ἀπέναντι οὐδενὸς τῶν ἐκκαλούντων, ἢ τῶν διαδόχων αὐτῶν.

Τμῆμα Β'.

1) Ἐπίδικοι ἀπαιτήσεις δύναται νὰ παραχωρηθῶσι ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,407. τῆς 23 Ὀβρίου 1859 ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικ. ὥρισε τὰς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀγωγῆς συνεπείας αὐτῆς κατ' οὐσίαν ἄρα αἱ ῥυθμίζουσαι αὐτὰς ἐν μέρει διατάξεις 2. καὶ 4. τοῦ κώδηκος βιβλ. 8 τιτλ. 37 καθ' ἃς ἡ μετὰ τὴν προκάταρξιν τῆς δίκης ἐκ μέρους τοῦ ἐναγομένου ἀπαλλοτρίωσις τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς εἶναι ἄκυρος καὶ τὸ ἀπαλλοτριωθὲν πρᾶγμα μεταβαίνει εἰς τὴν κυριότητα τοῦ Δημοσίου, ἠκυρώθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθ. 1100 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, καθ' ὅτι ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸ μνησθὲν 156 ἀρθ. ἐδαφ. 3 τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι διὰ τῆς λέξεως «μεταβολὴ» ἐννοεῖ καὶ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τοῦ ἐπιδίκου πράγματος, δὲν κηρύττει μολονοτοῦτο αὐτὴν ἄκυρον, ἀλλ' ὑποχρεοῖ τὸν ἀπαλλοτριώσαντα αὐτὸν ἐναγόμενον εἰς ἀποζημίωσιν· τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ πωλήσαντος τὸ ἐπίδικον ἀντικείμενον καὶ τοῦ διεκδικοῦντος αὐτό, τὸ δεδικασμένον τότε δύναται ν' ἀντιταχθῇ, ὅταν ἡ ἀγοροπωλησία γίνῃ μετὰ τὴν τελεσίδικον κατ' αὐτοῦ (τοῦ πωλητοῦ) ἀπόφασιν, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ ἀγοροπωλησία τελειοποιηθῇ ἐκκρεμοῦς οὔσης τῆς δίκης, εἰς ἣν ὁ τρίτος ἀγοραστὴς δὲν ἔλαβε μέρος ἢ δὲν ἐκλητεύθη. (Νόμος 28. 29. τοῦ βιβλ. 44. τιτλ. 2. τεμ. 25 ἐδάφ. 2 καὶ 26 ἐδαφ. 2 νόμος 3. τοῦ Βιβλ. 23. Τιτλ. 2 τεμ. 3.

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων δὲν εἶναι βάσιμος ἡ πρότασις ὅτι ἐπίδικον δὲν δύναται νὰ παραχωρηθῇ, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὅτι τὸ ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικον. δὲν κατήργησε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν νόμων. 24. Κωδ. (8. 37.) εἰς τὸ Κεφ.α'. τῆς νεαρᾶς 112. κατὰ τὰς ὁποίας διατάξεις ἀπαγορεύεται ἡ ἀπαλλοτρίωσις ἐπιδίκων.

---

4) Ὅταν εἰσηγητὴς προσδιορίζει δι' ἐκθέσεώς του ῥητὴν ὥραν πρὸς ὅρκισιν πραγματογνωμόνων καὶ οὗτοι δὲν ἐμφανισθῶσι κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν δύναται οὗτος ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτοὺς δι' ἄλλων; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ.

17,728 Ἐ, Ἐ. ἀπόφασιν, ἐπικυρώσασαν τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 2213 Π. Ἐ. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ ἔχουσαν.

Ἐπειδὴ αἱ παρὰ τῶν καλουσῶν γενόμεναι ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἀπὸ 23 8βρίου Ε. Ε. ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ Ιω. Καπετανάκη περὶ ἀντικαταστάσεως τῶν διὰ τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 2033 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου διορισθέντων πραγματογνωμόνων δὲν εἶναι βάσιμοι, διότι ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀπὸ 19 8βρίου ε. ε. τριῶν ἐπιδοτηρίων τοῦ δικαστ. Κλητῆρος Α. Γ. οἱ εἰρημένοι πραγματογνώμονες ἐκλητεύθησαν προσηκόντως ἵνα ἐμφανισθῶσι κατὰ τὴν 23 ἰσταμένου μηνὸς ὥραν 9 Π. Μ. καὶ δώσωσιν ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ τὸν κατὰ νόμον ὅρκον, μὴ ἐμφανισθέντας δὲ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, καθ᾽ ἃ βεβαιοῦται ἐκ τῆς εἰρημένης ἐκθέσεως καὶ ὁμολογίας τοῦ πληρεξουσίου τῶν ἐκκαλουσῶν, ἥτις (ἔκθεσις) ἄλλως δὲν προσβάλλεται ὡς πλαστὴ, ἠδύνατο κατὰ Νόμον ὁ εἰσηγητὴς ν᾽ ἀντικαστήσῃ αὐτούς.

---

5) Τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ὀρθὸν ἢ μὴ τῶν σκέψεων πρωτοδίκου τινος ἀποφάσεως ὅταν αὕτη ῥητῶς δὲν ἀναφέρηται εἰς τὸ ἐφετήριον ;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ. ἀριθ. 17,995 Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 11 Νοεμβρίου 1859 ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος δὲν ἀπευθύνεται καὶ κατὰ τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 1520 (1859) ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, καθόσον δὲν ἀναφέρεται ἐν τῷ ἐφετηρίῳ οὔτε ὁ ἀριθμὸς, οὔτε ἡ χρονολογία τῆς ῥηθείσης ἀποφάσεως, ἐπομένως ἡ περὶ μεταῤῥυθμίσεως ταύτης πρότασις τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ὀρθῶς ἐξαιτεῖται ἡ ἐφεσίβλητος, διότι μὴ ἐκκληθείσης τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ δικάσῃ τὰς ἀφορώσας αὐτὴν προτάσεις τοῦ ἐκκαλοῦντος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλάδ. ΜΔ΄.)

13 Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας πράξεως τῆς διαδικασίας, προκειμένου δὲ λόγου περὶ πραγματογνωμοσύνης, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον καταθέσεώς της, διότι πᾶσα ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας γενομένη ἐνέργεια τῶν διαδίκων καὶ τοῦ εἰσηγητοῦ, ἵνα καταρτισθῇ ἡ δοκιμασία καὶ κατατεθῇ ἡ περὶ αὐτῆς ἔκθεσις παρὰ τῷ γραμματεῖ εἶναι ἀπόῤῥοια τῆς πρώτης ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ διαδίκου καὶ συνέχεια αὐτῆς. Ἀριθ 479 πολ. δικ. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 192 τοῦ 1854 ἀναιρ. τοῦ 11, 369 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν

14 Δὲν συμψηφίζονται εἰς τὴν τριετίαν αἱ μετὰ τὴν παρὰ τῷ γραμματεῖ κατάθεσιν τῶν μαρτυριῶν τρεῖς ἡμέραι ; Συμψηφίζονται, διότι ἡ τριετία τῆς ἀνατροπῆς εἶναι, κατὰ τὸ ἄρθρον 479 τῆς Πολ. Δικ. συναπτὸς χρόνος, ὑπολογιζομένων εἰς αὐτὴν πασῶν τῶν μεταξὺ ἀπράκτων ἡμερῶν.— ἀπ. πολ. Ἀρ Πάγου 278 τοῦ 1857. ἀναιρ. τὰς 1125 τοῦ 1853 καὶ 987 τοῦ 1856 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

15 Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία δὲν θεωρεῖται ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρὸς ἀπόδειξιν ταχθείσης προθεσμίας, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, ἡ τῆς ἀνατροπῆς προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς τελευταίας δικαστικῆς πράξεως. ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 16, 701 τοῦ 59.

16 Ἀνατρέπεται ἡ ἐκκρεμὴς δίκη μετὰ τριετίαν, ἐὰν ὁ διάδοχος τοῦ διαδίκου ἠγνόει τῆς δίκης τὴν ὕπαρξιν· ἴδε ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 419 τοῦ 1853 ἐν νομικ. σ. 5793.

17 Τρέχει ὁ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνος, ὅταν ὁ διάδικος δὲν ἐξακολούθησε τὴν δίκην του, διότι ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἐκίνησεν ἄλλην παρεμπίπτουσαν δίκην μένουσαν εἰσέτι ἐκκρεμῆ; (237 Πολ, Δικ.)— Οὐχί, διότι αὕτη ἀναγκαίως ἀναστέλλει τὴν ἐκδίκασιν ἐκείνης. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 229 τοῦ 1854 φέρουσα·

Ἐπειδὴ καθ' ἃ βεβαιοῖ τὸ ἐν Ναυπλίῳ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν, καὶ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς δικογραφίας, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν ἐκκρεμὴς ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ μεταξὺ τῶν διαδίκων κυρία δίκη, ὁ ἀναιρεσείων παρεμπι-

πτόντως ἐκίνησε τὴν ἀπὸ 16 Ἀπριλίου 1851 περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγήν, κατὰ δὲ τὸν Νόμον (ἄρθρον. 237 τῆς Πολ. Δικονομίας) ἡ παρεμπίπτουσα αὕτη ἀγωγή, οὖσα ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι δικάζονται πρὸ τῆς κυρίας δίκης, ἀνέστειλεν ἀναγκαίως τὴν ἐκδίκασιν αὐτῆς· ὥστε ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν τινα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς κυρίας δίκης πρὶν ἡ τελειώσῃ ἡ παρεμπίπτουσα ἀγωγή, ἤτοι πρὸ τῆς 23. Ὀκτωβρίου 1852. ὅτε ἐξεδόθη ἡ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγὴν ταύτην ἀπόφασις· διότι ἔκτοτε ἄρχεται πάλιν ἡ ἀναστα-λεῖσα διὰ τῆς παρεμπιπτούσης ἀγωγῆς νόμιμος προθεσμία· ὅθεν τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον ἀπεφάσισε νομίμως ἀπορρίψαν καὶ τὴν δευτέραν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος, καθότι ἀπὸ τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1852, ὅτε ὡς ἀνωτέρω ἤρξατο ἡ πρὸς ἀποτροπὴν προθεσμία μεχρισοῦ ἐκίνησε καὶ τὴν δευτέραν ταύτην ἀγωγήν, ἤτοι τὴν 5 Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους, δὲν παρῆλθεν ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ὡς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο παραδέχεται, τὰ δὲ προεκτεθέντα γεγονότα ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὸ δικάσαν Ἐφετεῖον κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων χωρὶς νὰ ἀναπληρώσῃ τι ἐξ ἐπαγγέλματος· ὥστε δὲν εἶναι ἀληθὴς ὁ περὶ τούτου λόγος τοῦ ἀναιρεσείοντος.

18. Ὁ Α. παρέδωκε τὴν κατά τινος ἀποφάσεως Διοικητικοῦ Δικαστηρίου ἔφεσίν του εἰς τὸν Διοικητὴν Β. (ἄρθρ, 22 τοῦ ἀπὸ 9 Ἰουλ. 1838 περὶ Διοικ. Δικαστηρίων νόμου.) ἡ περὶ ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως παραγγελία τοῦ ὁποίου ἐνηργήθη μετὰ τὸ ἔκτον ψήφισμα τῆς Γ'. τῶν Ἑλλήνων συνελεύσεως, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία ἤρξατο τρέχουσας — Ὄχι, διότι ἡ ἐπίδοσις αὕτη θεωρεῖται ἄκυρος, γενομένη κατὰ παραγγελίαν ἀρχῆς, μὴ ἐχούσης πλέον ἐξουσίαν. Ἀπόφ. 5343 τοῦ 1,849 τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν.

19 Ἡ δίκη λοιπὸν ἀνατρέπεται ἐγκαταλειφθεῖσα ἐπὶ τρία ἔτη· ἐὰν ὅμως παρεμπέσῃ ἀκουσία διακοπὴ τῆς δίκης, αὐξάνει ἡ προθεσμία αὕτη ἐπὶ ἓξ μῆνας. Ὁ νόμος θέλει τὴν προσθήκην ἓξ μηνῶν ἐπὶ ἀναγκαίας διακοπῆς, (1) ὡς καὶ ἡ Γαλλ. Δικ. (ἄρθρ. 397 ἐδ. 2.) οἰκ. § 194 σημ. 6.

(1) Δὲν περιλαμβάνει λοιπὸν ἀμφότερα τὰ εἴδη τῆς διακοπῆς. §. 25 τῆς λ. ἀνατροπή· ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐκτεθέντων ἕπεται, ὅτι εἰς τὴν διάταξιν τοῦ 2. ἐδ. τοῦ ἄρθρ. 480 ὁ νόμος εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν 1, 2, καὶ 3 περίπτωσιν τῆς βιαίας διακοπῆς τοῦ ἄρθ. 463 τῆς Πολ. Δικ.

20 Ἂν ἐπέλθωσι μεταβολαὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία παρατείνεται; —Δὲν παρατείνεται, καθότι αἱ μεταβολαὶ ἐκεῖναι δὲν ἐπιφέρουσι βιαίαν διακοπήν· (463 πολ. δικ.) Ἀπ. 5288 τῆς 15 Ἰανν. 1849 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν

21 Πανθέντος τοῦ ἀντικλήτου, ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία παρατείνεται ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀρχομένους ἀπὸ τῆς παύσεως ἐκείνου.

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν ἀπὸ τῆς 19 Ὀκτωβρίου 1851 ἀφ' ἧς δημοσιευθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 8605 προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἄρχεται ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία μέχρι τῆς 12 Νοεμβρίου 1855, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ προκειμένη περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, παρῆλθον ὑπὲρ τὰ τρία ἔτη καὶ ἓξ μῆνες, ἀλλὰ κατὰ τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1851 (ἐφημερὶς Κυβερνήσεως ἀριθ. 38) συνέβη ἀνάγκη διορισμοῦ νέου ἀντικλήτου δικηγόρου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου καθόσον ὁ δικηγόρος. Μ. Ποτλῆς, ἀντίκλητος πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου, εἶχε παύσει νὰ ἦναι τοιοῦτος, διορισθεὶς Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, περίστασις ἥτις ἐπέφερε τὴν βιαίαν διακοπὴν τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, ἄνευ εἰδοποιήσεως πρὸς τὸν ἀντίδικον, ὡς ῥητῶς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 463 2) τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 480 τῆς Δικονομίας ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τῆς βιαίας διακοπῆς ἀπαιτεῖ προσθήκην ἓξ μηνῶν εἰς τὴν τριετίαν, ὁ δὲ χρόνος τῆς ἐξαμηνίας ταύτης διά τε τὸν λόγον, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 481. ἡ ἀνατροπὴ δὲν ἀποκτᾶται αὐτοδικαίως ἐκ μόνης τῆς παρελεύσεως τῶν τριῶν ἐτῶν καὶ διὰ τὸν λόγον, ὅτι ἡ προσθήκη τῆς ἐξαμηνίας γίνεται χάριν τῆς βιαίας διακοπῆς, προκύπτει ὅτι ἡ ἐξαμηνία ἄρχεται μόνον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀφ' ἧς ἄρχεται ἡ βιαία διακοπή, ἂν καὶ πρὸ αὐτῆς εἶχον μὲν τυχὸν συμπληρωθῇ τρία ἔτη, πολὺ δὲ μετὰ ταῦτα συνέπεσε τὸ περιστατικὸν τῆς βιαίας διακοπῆς· ὅθεν ἀδιάφορον εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐὰν ἀπὸ 18,19 Ὀκτωβρίου 1851 εἶχον ἤδη παρέλθῃ ἔτη τρία καὶ μῆνες ἓξ πρὸ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, διότι συμβάσης τῆς διακοπῆς ἐνῷ εἰσέτι δὲν εἶχεν αὐτοδικαίως ἀπαιτηθῇ ἡ ἀνατροπὴ, ἤγουν κατὰ τὴν 22 Σεπτεμβρίου 1855 τὸ ζήτημα παρίσταται ἂν ἀπὸ τῆς 22 Σεπτεμβρίου 1855 εἶχον ἐκπνεύσει οἱ ἀπαιτούμενοι εἰσέτι ἕκτατε ἓξ μῆνες πρὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ τοῦτο βεβαίως δὲν ἔλαβε χώραν, διότι ἡ προκειμένη παρ' ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἐπεδόθη μόνον τὴν 12 Νοεμ. 1855· ἄρα εἶναι ἀπαράδεκτος ὡς γενομένη προώ-

ρως, ἤγουν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς εἰρημένης ἑξαμηνίας. Ledre Rollin, peremption §. 116 —Κερ. 1423—Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 13,782 τοῦ 1856.

31 Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία παρατείνεται ἐπὶ ἓξ μῆνας, ὅταν ὁ πληρεξούσιος τοῦ διαδίκου, ἔστω καὶ τοῦ παρεμβάντος εἰς τὴν δίκην, ἀποθάνῃ ἀπ. Ἐφ. Ἀθ 15,619 τοῦ 1857, φέρουσα·

Ἐπειδὴ ἡ μὲν ἐκκαλοῦσα, πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τοῦ Δημοσίου, προτείνει ἤδη, ὅτι συνέβη βιαία διακοπὴ τῆς μεταξὺ αὐτῆς, τοῦ Δημοσίου, καὶ τοῦ Καρτεροῦ διὰ τὸν ἐπισυμβάντα μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως θάνατον τοῦ πληρεξουσίου ἀντικλήτου δικηγόρου τοῦ διὰ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ δημοσίου παρεμβάντος εἰς τὴν δίκην Καρτεροῦ καὶ ἔτι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης τριετὴς προθεσμία ἐπεκτείνεται ἐπὶ ἓξ μῆνας προσέτι, ἥτις δὲν παρῆλθε, τὸ δὲ Δημόσιον δὲν ἀντιτάττει κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης τῆς ἐκκαλούσης ἄλλην ἀντίρρησιν, εἰμὴ μόνον ὅτι ὁ μνημονευθεὶς ἀντίκλητος δὲν ἦτο πληρεξούσιος τοῦ Δημοσίου, ἀλλὰ τοῦ Καρτεροῦ καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου τὸ ἐκ τῆς βιαίας διακοπῆς κώλυμα, ὡς προκύψαν ἐκ μέρους τοῦ Καρτεροῦ δὲν βλάπτει ὅθεν τὰ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης δικαιώματα αὐτοῦ (τοῦ Δημοσίου,) ἀλλ' ἡ ἀντίρρησις αὕτη τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι βάσιμος, καθότι ὁ ῥηθεὶς Καρτερὸς παρενέβη εἰς τὴν εἰρημένην δίκην, κατὰ τὰ ἄρθρα. 604 § 4 τῆς Πολ. Δικονομίας, καὶ προτείνας μάλιστα εἰς τὴν συζήτησιν αὐτῆς τὴν ἀναβολὴν τῆς ἰδίας, λόγῳ ἐκκρεμοδικίας καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, κατέστη διάδικος εἰς τὴν δίκην αὐτὴν, κοινὴν καταστᾶσαν μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ Δημοσίου, καὶ τῆς Ε..... ὅθεν ἡ γενομένη πραγματικῶς διακοπὴ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Καρτεροῦ ἔχει τὴν αὐτὴν ἰσχὺν καὶ τὰς αὐτὰς νομίμους συνεπείας ἀπέναντι ὅλων τῶν διαδίκων· τουτέστι διέκοψε τὴν δίκην ἀδιαιρέτως δι' ὅλους.

Ἐπειδὴ συμβάσης διακοπῆς τῆς εἰρημένης δίκης, κατὰ τὰ ἄνω ἐκτεθέντα, καὶ ἀπαιτουμένης ἐπαναλήψεως αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατὰ τὸ ἄρθρον 470 § 6 συνδυασμένον μὲ τὸ ἄρθρ. 46 καὶ § 3 πρέπει νὰ προστεθῶσι, κατ' ἐπέκτασιν εἰς τὴν τριετὴ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν, ἓξ μῆνες προσέτι, κατὰ τὸ ἄρθρ. 480 τῆς Πολ. Δικονομίας.

32 Σημειωτέον δὲ ὅτι ὡς πρὸς τὴν προσθήκην τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας ἀδιάφορον ἐστὶν ἐκ μέρους τίνος διαδίκου ἢ πότε ἔλαβε χώ-

ραν ἡ κατ' ἀνάγκην διακοπὴ (Καρ. ζ. 1425 1423. Δαλλ. Αρ. 161. 165), οὔτε ἡ κοινοποίησις τοῦ τὴν διακοπὴν ἐπενεγκόντος γεγονότος ἀπαιτεῖται· Καρ. ζ. 1423 δίς. Δαλλ. ἀρ. 108 Οἰκ. αὐτ.

Ἡ παράτασις αὕτη ἐπὶ ἓξ μῆνας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμβεβηκότος, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ ἀναγκαίαν τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης ἢ τὸν διορισμὸν ἀντικλήτου· ἑπομένως καὶ τότε ἀκόμη, ὅταν τὸ συμβεβηκὸς αὐτὸ ἦναι μὲν μεταγενέστερον τῶν τριῶν ἐτῶν ἀλλὰ προηγεῖται τῆς περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγῆς. Τοιαύτη εἶναι ἡ σταθερὰ Γαλλικὴ Νομολογία.

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἐφαρμόζονται παρ' ἡμῖν ὡς πρὸς τοὺς Εἰρηνοδίκας, καθότι ἡ ἀνατροπή, ὡς πρὸς αὐτούς, γίνεται αὐτοδικαίως.

23 Παράτασις δικαιώματι ἀποστάσεως δὲν συγχωρεῖται· Καρ. ζ. 1409 tert. Δαλλ. ἀρ. 156 ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 77 τοῦ 48 (ἐν εὑρε. λ. κατάργησις τῆς δίκης § 14) καθ' ἣν δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῶν τριῶν ἐτῶν νὰ λογισθῇ ἡ ἀπόστασις τῆς κατοικίας τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν ἐναγομένου.

Μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς ordo judic prio τῶν ῥ. ἐξέλιπεν ἐν γένει ἡ δι' ἀνατροπῆς παραγραφὴ τῶν δικῶν, καθ' ἃς ὑπῆρχε πλέον ἡ τοῦ ἐπιδίκου δικαίου τεσσαρακονταετὴς παραγραφὴ (Ν. 9. Κωδ. 6 7. 39) Ἀρμ. α. γ. §. 33) ἥτις ἰσχύει καὶ παρ' ἡμῖν, δηλαδὴ μετὰ 40ετίαν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς δύναται ὁ ἐναγόμενος καὶ ἂν δὲν κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀνατροπῆς, νὰ προτείνῃ τὴν παραγραφὴν τοῦ ἐπιδίκου δικαίου· περὶ τοῦ Γαλλ. δικ. Ἴδε Καρ. ζ. 1413 Δαλλ. ἀρ. 146· Οἰκ. §. 194 σημ. 1.

Ὅταν ἡ μὴ ἐξακολούθησις τῆς δίκης προῆλθεν ἐκ δόλου τοῦ ἀντιδίκου, (οἷον ὅταν ὁ ἀντίδικος τοῦ καθ' οὗ ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ ἐπαναλάμβανε πολλάκις ὅτι θεωρεῖ κατηργημένην τὴν δίκην καὶ ὅτι θέλει κανονίσει τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις ὡς καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀντιδίκων του· παραστάσεις, εἰς ἃς ἀνεπαύθεις ὁ καθ' οὗ ἡ ἀνατροπὴ δὲν προέβη καὶ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης) ἀνατροπὴ δὲν λαμβάνει χώραν, διότι τοῦτο δὲν προῆλθεν ἐξ ἀμελείας του, κατὰ δὲ τὸν κανόνα οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου κρείττονα τὴν ἰδίαν αἵρεσιν ποιεῖ. — Ἴδε Ρολλ. λ. perenpt. Αρ. 229. Καρ. 1421 ζ.-τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ διὰ μαρτύρων. Ἀποφ. Ἐφετ Ναυπλίας ὑπ' ἀριθ 481 τοῦ 1859, φέρουσα·

« Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Γ. Μπότη, ὅτι ἡ μὴ ἐξακολούθησις τῆς περὶ ἧς ἡ ἀνατροπὴ δίκης προῆλθεν οὐχὶ ἐξ ἀμελείας του ἀλλ' ἐκ τῶν δολίων τοῦ ἀντιδίκου του παραστάσεων, ἐπαναλαμβάνοντος αὐτῷ πολλάκις ὅτι θεωρεῖ κατηργημένην τὴν δίκην καὶ ὅτι θέλει κανονίσει τὰς μετ' αὐτοῦ σχέσεις ὅπως καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν χωρικῶν καθ' ὧν προετίθετο νὰ κινήσῃ ἀγωγήν, καὶ ὅτι εἰς τὰς παραστάσεις ταύτας ἐπαναπαυθεὶς δὲν προέβη εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἂν ἦ ἀληθής, διακωλύει τὴν ἀνατροπήν· διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ μὴ ἐξακολούθησις τῆς δίκης δὲν προῆλθεν ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ ἀλλ' ἐκ δόλου τοῦ ζητοῦντος τὴν ἀνατροπήν· κατὰ δὲ τὸν κανόνα τοῦ δικαίου « οὐδεὶς ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου κρείττονα τὴν ἰδίαν αἵρεσιν ποιεῖ » ἴδ. καὶ **Roll. peremp. N. 229** καὶ **Cerré quest. 1421**, ὀφείλει ἑπομένως νὰ φέρῃ τὴν περὶ αὐτοῦ ἀπόδειξιν ὁ προτείνων αὐτὸν, δυναμένην νὰ γίνῃ καὶ διὰ μαρτύρων, διότι περὶ τῶν ἰσχυριζομένων ψευδῶν παραστάσεων δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ὁ Γ. Μπότης. ἄρθρ. 304 Πολ. Δικ. καὶ **Roll.** αὐτόθι. 237. »

ς΄) *Πράξεις διακόπτουσαι, καλύπτουσαι ἢ ἀναστέλλουσαι τὴν ἀνατροπήν.* (1)

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς ὁ ἀμελήσας διάδικος ἐπιχειρήσῃ πρᾶξιν τινὰ ἔγκυρον (2) καὶ ἰσχυρὰν, ἐξακολούθησιν τῆς δίκης ἐμφαίνουσαν. (3) Ποῖαι δὲ πράξεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς τοιαῦται ;

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

(1) Δελλ. ἐνθ. ἀρ. 174. 180 ἐπ. Καρ. ζ, 1437 Πρλ. κατωτ. ἀπ. Ἀρείου Πάγου 268 τοῦ 50.

(2) Πρλ. §, 18 τῆς λ. Ἀνατροπή.

(3) Ἐὰν κινηθῇ προώρως, ἡ ἀγωγή ; Ἀποβλέπτεται Οἰκ. §. 194 σημ. 14.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. Ἀρείου Πάγου. 1.) Κατάσχεσις ἐπὶ τῶν εἰς Κορινθίους δοθέντων ἐλεῶν Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1.) ά.) Ἀπαράδεκτον ἀναβλητικῆς ἐνστάσεως β'.) Τελεσιδικία πίνακος κατατάξεως. γ'.) Σχέσις ἀγερχοτοῦ καὶ δικαιοπαρόχου εἰς τὴν περὶ κατατάξεως δίκην. 2.) Ἀπαράδεκτον Παυλιανῆς ἀγωγῆς. 3.) Κληρονομικὸν δικαίωμα μητρὸς εἰς δεύτερον γάμον ἐλθούσης ἐπὶ τῆς περιουσίας τῶν ἐκ τοῦ ά γάμου ἀποβιωσάντων τέκνων. 4.) Ἀνεπηρέαστον τῆς μὴ κοινοποιήσεως τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ ἐκθέσεως εἰς τὴν περὶ παραδόσεως τοῦ ἐκπλειστηριασθέντος ἀγωγήν. Νομολ. ἀρμ. τῶν Ἐφετείων. Ἔναρξις καὶ Διακοπὴ τοῦ πρὸς ἀνακοπὴν ἀπαιτουμένου χρόνου. Σελ. 733. Ε. Ε. Ἴδε συνέχειαν φύλ. ΜΕ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Δανειστὴς Κορινθίου, παθόντος ἐκ τοῦ σεισμοῦ, κατέσχε συντηρητικῶς τὰ ἐκ τῶν βοηθημάτων ἀναλογοῦντα αὐτῷ ποσά, πρὸς ἀπόληψιν τοῦ χρέους του καὶ ἐκίνησεν ἑπομένως τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Πρωτοδικείου, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. ἀποφάσεώς του ἀπέῤῥιψε τὴν ἀγωγὴν καὶ ἠκύρωσε τὴν κατάσχεσιν, ὡσαύτος δὲ καὶ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν. Αἰτηθήσης ὅμως ἀναιρέσεως κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν, τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀναιρέσαν τὴν τῶν Ἐφετῶν ὑπ' ἀριθ. 17,999

ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 58 τῆς 17 Μαρτίου 1860 ἀποφάσεώς του, ἡρμήνευσε τὸ διάταγμα δι' οὗ διανέμονται τὰ ἐλέη εἰς τοὺς παθόντας Κορινθίους, σκεφθὲν ὡς ἑξῆς.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 919 τῆς Πολιτ. Δικονομίας, δύναται νὰ κατασχεθῇ πᾶσα ἡ ἐν χερσὶ τρίτου εὑρισκομένη περιουσία τοῦ ὀφειλέτου, ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ 920 ἄρθρῳ καὶ αὐτῆς Δικονομίας προβλεπομένων ῥητῶν ἐξαιρέσεων, ἐν αἷς ἡ προκειμένη ὁμολογουμένως δὲν ὑπάγεται.

Ἐπειδὴ τοιαύτην ἐξαίρεσιν οὐδὲ τὸ Διάταγμα τῆς 10 Νοεμβ. 1858 καθιεροῖ, οὔτε ὡς πρὸς τὴν πρώτην δόσιν, οὔτε ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς δύο· διότι αἱ κατ' αὐτὸ διδόμεναι εἰς τοὺς ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντας Κορινθίους συνδρομαὶ οὐδόλως ὁρίζονται διὰ τοῦ Διατάγματος τούτου ὡς μὴ δυνάμεναι νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς ἄλλας χρείας τοῦ δικαιουμένου νὰ λάβῃ αὐτὰς Κορινθίου, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον πρὸς ἀνέγερσιν οἰκίας ἐν τῇ νέᾳ Κορίνθῳ· ἐξαίρεσις δὲ τοῦ γενικοῦ κανόνος τοῦ ἄρθρ. 919, ὑπὲρ τῶν συνεισφορῶν τούτων, ἔπρεπε νὰ ἦναι σαφὴς καὶ ὡρισμένη καὶ τότε μόνον ὑπάρχουσα, ὅταν τὸ Διάταγμα ὥριζεν ὡς χρῆσιν αὐτῶν ἀποκλειστικὴν καὶ ἀναγκαίαν τὴν ἐν νέᾳ Κορίνθῳ κατασκευὴν οἰκίας, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι οὔτε ῥητῶς λέγεται ἐν αὐτῷ, οὔτ' ἐκ τοῦ 4 ἄρθρου αὐτοῦ συνάγεται, ὅπερ, διὰ τῶν ὅρων, οὓς ἐπιβάλλει εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης δόσεως, ἤγουν τοῦ νὰ πληρωθῇ ἡ μὲν δευτέρα δόσις ὅταν τὰ θεμέλια τῆς νέας οἰκίας ἀναβιβασθῶσι μέχρις ἑνὸς μέτρου ὑπεράνω τῆς γῆς, ἡ δὲ τρίτη ὅταν περαιωθῇ ἡ τῶν τοίχων οἰκοδομὴ μέχρι τῆς ἐπιστεγάσεως, τὴν ἐπιτάχυνσιν ἁπλῶς τοῦ συνοικισμοῦ προτίθεται· μαλιστα δὲ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ Διατάγματος τούτου μετὰ τοῦ περὶ συνοικισμοῦ τῶν Κορινθίων νόμου (ἰδίως ἄρθρ. 6) καὶ τοῦ ἀπὸ 24 Μαΐου 1858 Διατάγματος συνάγεται τοῦτο μὲν, ὅτι τὴν πρώτην δόσιν οὖσαν κατὰ τὸ Διάταγμα ἴσην πρὸς τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὴν ἐκτιμηθεῖσαν ὡς ἀναγκαίαν δαπάνην πρὸς ἐπισκευὴν τῶν ἐκ τοῦ σεισμοῦ γενομένων φθορῶν ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἑκάστου) λαμβάνει ὁ Κορίνθιος καὶ ἂν μὴ μετοικήσῃ εἰς νέαν Κόρινθον· τοῦτο δὲ ὅτι ὁ Κορίνθιος δὲν ὑποχρεοῦται ν' ἀνεγείρῃ οἰκοδομὴν ἴσην ἀναγκαίως μὲ τὴν συνδρομὴν ἣν ἔλαβεν (ἄρθ. 10 τοῦ ἀπὸ 24 Μαΐου 1858 Διατ.) οὐδὲ ματαιοῦται ὁ συνοικισμὸς ἐὰν αὐτὸς δὲν οἰκοδομήσῃ ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας, καθόσον τότε τὸ

παραχωρηθέν μεταβαίνει μετὰ τὴν προθεσμίαν εἰς τὸ Δημόσιον καὶ δύναται νὰ δοθῇ εἰς ἄλλον. ὥστε αἱ κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀπαιτήσεις τῶν Κορινθίων διὰ τὰς συνεισφορὰς ταύτας οὐδόλως εἰσίν, ὡς εἴρηται, ἡνωμέναι μετά τινος σκοποῦ χρήσεως καὶ ἀχώριστοι ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα μὴ δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τῶν Κορινθίων καὶ ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην δόσιν δὲν ὀφείλει μὲν νὰ καταβάλλῃ τὸ Δημόσιον, εἰμὴ ἂν ἐκπληρωθῇ καὶ ὅταν ἐκπληρωθῇ ἡ αἵρεσις τοῦ 4 ἄρθρου τοῦ Διατάγματος· ἀλλ' οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει τὴν κατάσχεσιν τῶν ὑπὸ αἵρεσιν ἢ προθεσμίαν ἀπαιτήσεων, διότι καὶ αὗται περιουσία τις εἰσὶ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ κατασχόντος, τὸ δὲ 919 ἄρθρον τῆς Πολιτ. Δικονομίας ὑποβάλλει εἰς κατάσχεσιν πᾶσαν τοῦ ὀφειλέτου τὴν περιουσίαν· ἡ διαφορὰ δὲ εἶναι ὡς πρὸς τὰς τοιαύτας ἀπαιτήσεις, ὅτι ὁ τρίτος καταδικάζεται νὰ πληρώσῃ τὴν κατασχεθεῖσαν ποσότητα εἰς τὸν κατασχόντα ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὅρον ἐφ' ὃν χρεωστεῖ αὐτήν.

Ἐπειδὴ ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ἀποῤῥίψασα ἐντελῶς καὶ ἀπὸ τοῦδε τὴν περὶ κύρους τῆς κατασχέσεως ἀγωγὴν, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄνωθεν παρατεθέντων ἄρθρων τῆς Πολιτ. Δικονομίας καὶ παρηρμήνευσε τὸ ἀπὸ 10 Νοεμβρ. 1858 Διάταγμα. (α)

(α) Ἰδοὺ αἱ σελίδες τῆς ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 17999. ἀποφάσεως τῶν Ἐφετῶν· (Τμῆμα Β'.)

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐκχώρησιν ἀπαιτήσεων τοῦ ἐναγομένου πρὸς τοὺς ἐνάγοντας δανειστάς του κατὰ τοῦ Δημοσίου, προερχομένων ὁμολογουμένως ἀπὸ συνεισφορὰς, ἤτοι ἐλέῃ πολλῶν φιλανθρώπων κατοίκων διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ξένων ἐπικρατειῶν ὑπὲρ τῶν ἐκ σεισμῶν ζημιωθέντων καὶ δυστυχησάντων κατοίκων τῆς πόλεως Κορίνθου, συλλεγεισῶν δὲ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τῆς συστάσεως ἐπιτροπῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ καὶ ὁρισθεισῶν ὑπ' αὐτῆς, ὡς ἐκ τοῦ ἀπὸ 10 Νοεμβρίου 1858 Βασιλικοῦ Διατάγματος ἐξάγεται, ὑπὲρ τῶν κατοίκων τῆς Κορίνθου ἀναλόγως τῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν ἤδη διὰ τὴν ἐκ τοῦ σεισμοῦ σαθρότητα τῶν οἰκοδομῶν αὐτῶν, θέλουν δὲ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστῆ, ἀναγκαζόμενοι νὰ κατεδαφίσωσιν ὅλως αὐτὰς καὶ συνοικισθῶσιν ἐν τῇ νέᾳ πόλει τῆς Κορίνθου.

Ἐπειδὴ τὰ εἰλῆ ταῦτα παρελαβοῦσα ἡ Κυβέρνησις παρὰ τῶν φιλανθρώπων δωρητῶν ἀορίστως, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ ἐπ' ἀγαθῷ τῶν Κορινθίων, ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ καὶ τὸ δικαίων ἑκάστῳ Κορινθίῳ ποσὸν καὶ τὴν χρῆσιν αὐτοῦ κατὰ τὸ δοκοῦν νὰ προα-

διορίαν, διότι τὰ δικαιώματα ταῦτα τῆς Κυβερνήσεως ἐγκεινται τῇ πρὸς αὐτὴν ἀπεριορίστῳ ἐμπιστοσύνῃ τῶν εὐεργετῶν· ἀπεφασίσθη δὲ ὑπ' αὐτῆς διὰ τοῦ προειρημένου διατάγματος, νὰ λάβῃ ἕκαστος Κορίνθιος τὸ ἀναλογοῦν αὐτῷ ποσὸν εἰς τρεῖς ἴσας δόσεις καὶ τὴν μὲν πρώτην ἀμέσως, τὴν δὲ δευτέραν, ὅταν ἐπιχειρήσαντες νὰ οἰκοδομήσωσιν ἐν τῇ νέᾳ Κορίνθῳ, ὑψώσωσι τὰ θεμέλια μέχρις ἑνὸς μέτρου ἄνωθι τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὴν δὲ τρίτην, ὅταν περαιώσωσι τὰς οἰκοδομὰς καὶ ἐπιστεγάσωσιν αὐτάς·

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτω τυγχανόντων, αἱ μὲν δύο δόσεις, ἤτοι ἡ δευτέρα καὶ τρίτη ὡς προώρισμέναι, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ Διατάγματος, νὰ χρησιμεύσωσι μόνον εἰς πραγματοποίησιν τοῦ συνοικισμοῦ διʼ οἰκοδομήσεως, ἤτοι εἰς ἐκπλήρωσιν Δημοσίου σκοποῦ καὶ συμφέροντος, καὶ ὡς ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐκ πράξεων παραγόμεναι τῆς Κυβερνήσεως ὑποχρεουσῶν αὐτὴν ὑπὸ αἵρεσιν, τουτέστιν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἐνοικοδομήσεως, ἤτις ὁμολογουμένως οὐκέτι ἐγένετο, δὲν δύναται κατὰ τὸ ἄρθρ. 1026 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ κατασχεθῶσι, καταβληθῶσιν ἀμέσως τοῖς ἐνάγουσιν ὡς διὰ τῆς ἀγωγῆς των ἀξιοῦσι· διότι ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἠδύνατο νὰ διανείμῃ τὰ ἐλεύθερα ὑπὸ τοιαύτην αἵρεσιν, εἰς οὐδένα νόμιμον λόγον στηρίζεται· ὅθεν ὀρθῶς ἀπερρίφθη ἡ ἀγωγὴ ὡς πρὸς τὰς δύο δόσεις διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους, πρὸς δὲ καὶ διότι οἱ ἐνάγοντες, λαμβάνοντες τὰς δύο δόσεις ἐν ὀνόματι τοῦ ἐναγομένου ὀφειλέτου τῷ ἐπιβάλλουσιν οὕτω τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀνεγέρσεως τῆς οἰκοδομῆς, δι' ἣν δίδονται· διὰ κατασχέσεως δὲ δύναται ὁ δανειστὴς νὰ ἰδιοποιηθῇ δικαιώματα, οὐχὶ δὲ καὶ ὑποχρεώσεις νὰ τῷ ἐπιβάλῃ πρὸς τρίτους, καὶ διὰ τοῦτο δικαιώματα, οἷα τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος πρὸς ἐκπλήρωσιν ὑποχρεώσεων, προωρισμένα, ἃς οὐκέτι ἀνεδέχθη ὁ ὀφειλέτης, δὲν δύνανται νὰ κατασχεθῶσιν· ἡ δὲ πρώτη δόσις, ἂν καὶ ἀμέσως ἀπαιτητὴ ἐστι, δὲν δύναται καὶ αὕτη νὰ κατασχεθῇ καὶ ἐχωρισθῇ τοῖς ἐνάγουσι διʼ ὃν ἀπαιτοῦσι σκοπὸν, ἤτοι πρὸς πληρωμὴν χρεῶν παλαιῶν τοῦ ἐναγομένου· διότι α.) Τὸ ἄρθρον 4. ἐδ. 2 τοῦ διατάγματος περιορίζει καὶ τὴν πρώτην δόσιν εἰς μόνον τὸ ἓν τρίτον τοῦ ὅλου βοηθήματος, ὅταν τὸ ἀναλογοῦν πρὸς τὴν ἀναγκαίαν δαπάνην εἰς ἐπισκευὴν τῶν ἐκ σεισμοῦ ἐπιγενομένων φθορῶν τῆς οἰκοδομῆς τοῦ εὐεργετουμένου ὑπερβαίνῃ τὸ τρίτον τοῦτο, ἂν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν περιξ χωρίων ὁλόκληρον λαμβάνουσι τὸ ἀναλογοῦν πρὸς τὴν δαπάνην ταύτην· ἐκ τούτου δʼ ἐξάγεται, ὅτι καὶ ἡ πρώτη δόσις δίδεται τοῖς Κορινθίοις, ἵνα δι' αὐτῆς καταθέσωσι τὰ θεμέλια καὶ αὐξήσωσιν αὐτὰ μέχρις ἑνὸς μέτρου, ἡ δὲ δευτέρα, ἵνα περαιώσωσι τοὺς τοίχους καὶ ἐπιστεγάσωσιν αὐτούς, ἡ δὲ τρίτη, ἵνα συμπληρώσωσι τὰ λοιπὰ τῶν οἰκοδομῶν χρειώδη ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτῶν· δὲν ἀντίκειται δʼ εἰς τὸ τοιοῦτον ἐξαγόμενον τοῦ εἰρημένου ἄρθρου τὸ ἄνευ τινος ἐγγυήσεως ἢ ἄλλης ἀσφαλείας καταβάλλεσθαι τὴν πρώτην δόσιν· ἐγγύησιν ἀρκοῦσαν παρέχει τὸ συμφέρον τοῦ νὰ λάβωσι τὰς ἑτέρας δύο δόσεις διὰ τῆς καταναλώσεως τῆς πρώτης δόσεως εἰς κατάθεσιν τῶν θεμελίων καὶ ἀνύψωσιν αὐτῶν μέχρις ἑνὸς μέτρου, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπητήθη ἄλλη τις ἐγγύησις περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ σκοποῦ· πρὸς τοιαύτην δὲ κατανάλωσιν διδομένης καὶ τῆς πρώτης δόσεως, τὸ Δημόσιον δὲν δύναται κατὰ νόμον νὰ ὑποχρεωθῇ καὶ εἰς ἔκτισιν αὐτῆς τῆς δόσεως, οὐδὲ ὁ ἐναγόμενος εἰς ἀχώρησίν της, ὅταν ῥητῶς ὁμολογῶνται, ὅτι πρὸς πληρωμὴν χρεῶν παλαιῶν τοῦ εὐεργετουμένου αἰτεῖται, καὶ οὐχὶ πρὸς κατανάλωσιν αὐτῆς εἰς ἀνέγερσιν τῆς οἰκοδομῆς (N. 71 pr. (35. 1) καὶ N. 2 § 7. (35. 5.) β'.) καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι ἡ ἔκτισις τῆς πρώτης δόσεως ὡρίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διʼ ἄλλας ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἐπιγεινομένας ἀνάγκας περιβάλψεως τοῦ εὐεργετουμένου, ἡ ἀπαίτησις καὶ αὐτῆς τῆς πρωτότητος, ἀντικειμένου ἔχουσα ἐλεύ πρὸς

αὐτὸν, ὡς κάτοικον Κορίνθου καὶ οἰκογενειάρχην παθόντα ἐκ τοῦ σεισμοῦ, ὡς ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐνάγοντες, λέγοντες, ὅτι οἱ ὁμογενεῖς προσέφερον τὰ ἐλέη των εἰς τοὺς παθόντας Κορινθίους πρὸς περίθαλψιν αὐτῶν, δι' ὅσα κακὰ καὶ ζημίας ἐκ τοῦ σεισμοῦ ἔπαθον, δὲν δύναται νὰ κατασχεθῇ καὶ ἐκχωρηθῇ τοῖς δανεισταῖς του· διότι, διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, οἱ ἐνάγοντος ἀπαιτοῦσι νὰ τοῖς ἐκχωρηθῇ ἀπαίτησις, ἣν ὁ ἐναγόμενος, ὡς πολίτης Κορίνθου καὶ ἄρχηγὸς τῆς παθούσης οἰκογενείας του, δύναται ν' ἀπαιτήσῃ· τοιαύτας δ' ἀπαιτήσεις οὐδεὶς ἄλλος δύναται παρὰ τὴν θέλησιν αὐτοῦ νὰ ἐπιδιώξῃ, ἢ αὐτὸς καὶ μόνος ὁ κάτοικος Κορίνθου καὶ παθὼν οἰκογενειάρχης (Muhlenbruch περὶ ἐκχωρήσεως §. 27. 2.) πρὸς δὲ ἀντίκειται εἰς ὅ,τι σεμνὸν καὶ χρηστὸν τὸ ἀναγκάζεσθαι τοὺς ἐκ φιλανθρωπίας καὶ εὐεργετικῶν διαθέσεων φροντήσαντες διὰ δωρεῶν περὶ τῆς διατροφῆς καὶ περιθάλψεως καὶ καθόλου περὶ τῶν ἀμέσων ἀναγκῶν δυστυχῶν κατοίκων πόλεως, ν' ἀπονείμωσι τὰς εὐεργεσίας αὐτῶν ἄλλοις καὶ πρὸς ἄλλον σκοπὸν, τοὐτέστι τοῖς δανεισταῖς τῶν δυστυχῶν τούτων πρὸς πληρωμὴν παλαιῶν αὐτῶν χρεῶν, καὶ ν' ἀναδέχωνται οὕτω τὴν ματαίωσιν τοῦ εὐεργετικοῦ σκοποῦ των· ἡ ἀτοπία δὲ αὕτη, ἥτις ἐπαισθητοτέρα γίνεται, ὅταν ὑποθέσῃ τις, ὅπερ δύνατον ἐστὶ νὰ συμβῇ, ἂν ἡ κατάσχεσις ἐπιτρεπτία, τουτ' ἔστι τοῦτο, ὅτι πάντες οἱ Κορίνθιοι ἢ τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν, ἔχουσι χρέη ὑπεραίνοντα τὸ ποσὸν τῆς πρώτης δόσεως τῶν βοηθημάτων· ἐνῷ δὲ οἱ δυστυχεῖς καὶ ἀξιοι ἐλέους χριθέντες προσέρχονται νὰ λάβωσι τὰ ἐλέη τῶν εὐεργετῶν, οἱ δανεισταὶ αὐτῶν παρεμπίπτοντες ἁφαιροῦσιν αὐτοῖς τὰ ἐλέη ταῦτα, ἀναγκάζοντες τοὺς δωρητὰς μᾶλλον αὐτοὺς νὰ εὐεργετήσωσιν, ἢ τοὺς ἀξίους ἐλέους ὀφειλέτας αὐτῶν, διότι δὲν δύναται νὰ εἴπῃ τις. ὅτι τὰ ἐλέη δίδονται διὰ τὴν ζημίαν τῶν οἰκοδομῶν, αἵτινες ταῖς δανεισταῖς ἀνήκουσι, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ὀφειλέται εἰς τὴν αὐτὴν εὑρεθήσονται κατάστασιν καὶ μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀφαίρεσιν τῶν βοηθημάτων εἰς ἣν εὑρίσκοντο πρὸ τοῦ σεισμοῦ· διότι ἀπάνιον ἐστὶ τὸ τοιοῦτον, συνηθέστερον δὲ τοὐναντίον, ὡς ἡ κατάσχεσις ἀποδεικνύει αὐτοῦ τοῦ ἐναγομένου, ὅστις κατὰ τὸν διανεμητικὸν πίνακα πρὸ τοῦ σεισμοῦ ἔχων οἰκίας δύο, ὧν ἡ μὲν ἐτιμᾶτο δραχ. 30,600, ἡ δὲ 32,000, πλὴν τοῦ διασωθέντος ὑλικοῦ, ἠδύνατο ἐξ αὐτῶν καὶ τὸ χρέος, περὶ οὗ πρόκειται, νὰ πληρώσῃ καὶ περιουσίαν εἰσέτι νὰ ἔχῃ 30,000, δραχμῶν περίπου· διὰ δὲ τοῦ σεισμοῦ καὶ τοῦ ἕνεκεν αὐτοῦ ἀναγκαίου καταστάντος συνοικισμοῦ, ἀπώλεσε μὲν διὰ παντὸς τὸ διὰ τὸ χρέος ἀρκοῦν μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἐξ ἄλλης μελλούσης πρέπει νὰ πληρώσῃ αὐτὸ, λαμβάνει δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπολοίπου, πρὸς συντήρησίν του, ἀναγκαίου μόνον δραχμὰς περίπου, 5,300, διότι αἱ δύο ἕτεραι δόσεις πρέπει νὰ δαπανηθῶσιν εἰς ἀνοικοδόμησιν οἰκίας, ἥτις κατασχετέα οὔσα καὶ ἀναγκαστικῶς ἐκποιητέα τοῖς ἐνάγουσι δανεισταῖς μᾶλλον ἀνήκει ἢ τῷ ὀφειλέτῃ ἐναγομένῳ. (Ἴδε καὶ Muhlenbruch §. 27 3 καὶ ἄρθρ. 581 §. 4 τῆς Γαλλ. Πολ. Δικονομίας, ἣν ὁ νομοθέτης ἡμῶν παρέλιπεν ὡς καθιερουσαν ἀρχὴν γενικὴν τοῦ δικαίου, ἀφ' ἑαυτῆς ἐννοουμένην, ὅταν μάλιστα ἐλέη τὸ ἀντικείμενον τῆς δωρεᾶς ἦνε, εἶα τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη τοὐτέστι νῦν ἀρχὴν, καθ' ἣν πᾶν τὸ ἀντιβαῖνον εἰς ὅ,τι χρηστὸν ἢ νόμιμον ἀπαράδεκτον ἐστιν (ἂν καὶ ἠδύνατό τις ἴσως ἀμφισβάλλων εἰπεῖν, ὅτι ἡ πρώτη δόσις δύναται ὑπὸ δανειστῶν νὰ κατασχεθῇ· ἀ.) διότι τὸ ἄρθ. 920 τῆς Πολ. Δικονομίας παρέλιπε τὴν εἰρημένην διάταξιν τῆς Γαλ. Δικονομίας, συμπεριλαβὸν μόνην τὴν ἑτέραν διάταξιν αὐτῆς περὶ τοῦ ἀκατασχέτου τῶν πρὸς διατροφὴν δικαστικῶς ἐπιδικασθέντων καὶ, διὰ τῆς παραλήψεως ταύτης, ἐξέφρασεν ὁ νομοθέτης ἀρκούντως τὴν ἀποδοκιμασίαν αὐτῶν. β'.) διότι ἡ πρώτη δόσις χορηγουμένη ἄνευ τινὸς ῥητῆς αἱρέσεως, καὶ οὐ μόνον τοῖς παθοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς κληρονόμοις αὐτῶν πρέπει μᾶλλον νὰ θεωρηθῇ ὡς περιουσία, ἣν ὁ εὐεργετηθεὶς δύναται νὰ διαθέσῃ

κατ' ἀρέσκειαν καὶ εἰς ἄλλους νὰ μεταβιβάσῃ. γ'.) διότι ἡ κατάσχεσις αὐτῆς καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἐκχώρησι γενομένης πρὸς πληρωμὴν χρέους τοῦ εὐεργετουμένου καὶ ἀνακτήσεως αὐτοῦ καὶ τῆς τυχὸν ὑπαρχούσης ἢ μελλούσης περιουσίας του, δὲν φαίνονται πράξεις ματαιοῦσαι πλὴν πρὸς τὴν ὀφειλέτην ἀγαθεργίαν τῶν δωρητήρων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

2) ά. Ἡ ἐνάγουσα δύναται νὰ προτείνῃ ἔνστασιν ἀναβλητικὴν κατὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς ἀγωγῆς; —Οὐχί.

β'.) Ὁ πίναξ τῆς κατατάξεως μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν δανειστῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅσοι ἔλαβον γνῶσιν αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τελεσιδικίαν ἐὰν δὲν προσβληθῇ; —Ναί.

γ'.) Ὁ Ἀγοραστὴς ἀντιπροσωπεύει τὸν δικαιοπάροχόν του μετὰ τὴν πώλησιν εἰς τὴν περὶ κατατάξεως κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν δίκην; —Οὐχί.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16,141. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ά) Ἐπειδὴ ὅ,τε ἐκκαλῶν καὶ ὁ εἰς τὴν ἔφεσιν προστεθεὶς, οἵτινες ὡς ἐναγόμενοι, ἔχοντες δίκαιωμα νὰ προτείνωσιν ἀναβλητικὴν ἔνστασιν ἐκκρεμοδικίας, δὲν ζητοῦσιν αὐτὴν (ἥτις ἄλλως εἶναι καὶ προφανῶς ἀνυπόστατος, διότι εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν, ὅπου διὰ τῆς ἀναιρέσεως παρεπέμφθη ἡ ἐκδίκασις τῆς μεταξὺ τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου, ἐνάγοντος, καὶ Αἰκατερίνης Μπανάνα, ἐναγομένης, δίκης, τὸ ζήτημα τῆς εἰκονικότητος τῆς ἐκ τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου παραχωρηθείσης ἀπαιτήσεως μόνον δυνάμει ἐνστάσεως πρόκειται νὰ συζητηθῇ ὡς μέσον ἀποδείξεως τῆς βάσεως ἢ μὴ τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου, καὶ ἑπομένως δὲν ἀποτελεῖ τὴν αὐτὴν σήμερον προκειμένην δίκην, οὔτε τὴν κυρίαν δίκην ταύτης, οὔτε προδικαστικὸν κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ζήτημα τῆς προκειμένης δίκης)· ὅθεν ἀπαράδεκτος εἶναι καὶ ἄλλως ἀνυπόστατος ἡ ἐπιβοηθητικῶς ὑποβαλλομένη παρὰ τῆς ἐφεσιβλήτου αὐτῆς ἔνστασις τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς, διότι αὕτη, ὡς ἐνάγουσα, δὲν δύναται νὰ τὴν προτείνῃ κατὰ

τῆς ἰδίας αὐτῆς πράξεως, ἤγουν τῆς ἀγωγῆς της τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ὑποστηρίξῃ ἀμέσως διὰ σχετικῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ἡ ἀναιρεθεῖσα, ὡς τὰ μέρη συνωμολόγησαν, ὑπ᾽ ἀριθ. 15, 525 ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου τοῦ ϛ΄. τμήματος δὲν ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, ὡς ἐσφαλμένως διατείνονται οἱ ἐκκαλοῦντες, ἀλλὰ μνημονεύεται ἐν αὐτῇ ὡς μέσον ἀποδεικτικὸν καὶ δῆθεν ὑποχρεωτικὸν διὰ τοὺς ἐναγομένους τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς της, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν μετὰ δόλου καταρτισθεῖσαν εἰκονικότητα τῆς παρὰ τοῦ ἑνὸς, ἤγουν τοῦ Ἰω. Μουστάκα, πρὸς τὸν ἕτερον, ἤγουν τὸν Μάρκον Κωνσταντίνου, παραχωρηθείσης λόγῳ προικὸς ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως τοῦ πρώτου κατὰ τῆς μητρός του Ἐλευθερίας Μουστάκα, δυνάμει τῆς ὁποίας ὁ Μάρκος Κωνσταντίνου εἰσέπραξε, καὶ τοι μὴ ἔχων ἀληθῶς ὑπαρκτὴν ἀπαίτησιν, διὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, τὸ ἐκπλειστηρίασμα τῆς εἰς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην ἐνυποθήκου οἰκίας τῆς ὀφειλέτιδος Ἐλευθερίας Μουστάκα, ἥτις εἶχεν ἐπισπεύσει τὸν πλειστηριασμὸν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος οἰκίας πρὸς πληρωμὴν ἰδίας πιστώσεως· ὅθεν ἡ τῶν ἐκκαλούντων αἴτησις περὶ ἀπορρίψεως τῆς ἀγωγῆς, ὡς καταστραφείσης δῆθεν τῆς βάσεως αὐτῆς ἕνεκα τῆς ἀναιρέσεως τῆς μνημονευθείσης ἀποφάσεως τοῦ ϛ΄. τμήματος τοῦ ἐφετείου τούτου, ἥτις εἰς ἄλλην δίκην μεταξὺ τοῦ τότε ἐνάγοντος Μάρκου Κωνσταντίνου καὶ τῆς τότε ἐναγομένης Αἰκατερίνης Μπανάνα εἶχεν ἀπορρίψει τὴν αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι διαταχθείσης τότε ἀποδείξεως ἐπὶ τοῦ τίτλου, ἐφ᾽ οὗ αὕτη ἐστηρίζετο, ἤγουν τῆς παραχωρηθείσης αὐτῷ ὡς προείρηται ἀπαιτήσεως ἀπεδείχθη αὕτη εἰκονικὴ, εἶναι πάντη ἀνυπόστατος.

ϛ΄ Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 938, 947—951 ἀποφ. Α. Π. ὑπ᾽ ἀριθ. 147 τοῦ 1853), πίναξ τῆς κατατάξεως μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν δανιστῶν πρὸς ἀλλήλους, ὅσοι ἔλαβον γνῶσιν αὐτοῦ (καὶ τοιοῦτοι εἶναι ἥ τε ἐπισπεύσασα τὸν πλειστηριασμὸν Αἰκατερίνη Μπανάνα καὶ ὁ ἐν αὐτῷ προτιμηθεὶς ὡς ἐνυπόθηκος δανειστὴς Μάρκος Κωνσταντίνου), ἂν δὲν προσβληθῇ ἐγκαίρως καὶ ταχτικῶς δι᾽ ἀνακοπῆς ἢ δι᾽ ἐφέσεως, ἀποτελεῖ ἀπόφασιν τελεσίδικον καὶ ἑπομένως ὑποχρεωτικὴν δι᾽ αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν ὕπαρξιν καὶ ἰσχὺν τῶν ἀπαιτήσεων ἢ τίτλων τῶν δανειστῶν κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίχθη· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπι-

δικασθείσης διὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως εἰς τὸν Μάρκον Κωνσταντίνου κατὰ τῆς Αἰκ. Μπανάνα τῆς ἀπαιτήσεως του, καὶ τοῦ πίνακος μὴ προβληθέντος ὑπ' αὐτῆς κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου δι' ἐγκύρου ἀνακοπῆς ἢ ἐφέσεως, ὑπάρχει τελεσιδικία κατ' αὐτῆς περὶ τῆς νομίμου ὑπάρξεως καὶ ἰσχύος τῆς τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου ἀπαιτήσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ πρωτοδίκως ὑποβληθεῖσα ἔνστασις αὐτοῦ περὶ ἀπορρίψεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῆς Αἰκ. Μπανάνα, δι' ἧς αὕτη φέρει εἰς νέαν δίκην τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου ἕνεκα τελεσιδικίας, κατὰ τὰ ἄρθρ. 563, 274 καὶ 275 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἶναι βάσιμος, καὶ ἐπομένως βάσιμος εἶναι καὶ ἡ αἴτησις αὐτοῦ κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἥτις τὴν ἀπέρριψεν, αὕτησις ἀντιστοιχοῦσα κατὰ τὸ ἄρθρ. 742 τῆς Πολ. Δικονομίας μὲ ἰδίαν ἔφεσιν, ἀφοῦ προστίθεται οὗτος εἰς τὴν ἔφεσιν τοῦ Ἰω. Μουστάκα, ἐκκαλοῦντος, καθόσον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦ ἀνυποστάτου δῆθεν τῆς τελεσιδικίας, ἣν ἀμφότεροι ὑπέβαλον πρωτοδίκως, ἀπερρίφθη ἡ ἔνστασίς των διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἰω. Μουστάκα ἐκκληθείσης ἀποφάσεως.

γ') Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν νόμον 9 § 2 πανδ. (44 2) (De exceptrei judic.), ὁ ἀγοραστὴς μετὰ τὴν ἀγορὰν δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν δικαιοπάροχόν του· ἐπομένως ὁ Μάρκος Κωνσταντίνου, ὡς δικαιοδόχος τοῦ Ἰωάν. Μουστάκα τῆς παραχωρηθείσης αὐτῷ λόγῳ προικὸς ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως τούτου, δὲν ἀντεπροσώπευε τοῦτον εἰς τὴν περὶ κατατάξεως κατ' ἐκτέλεσιν δίκην, (Ὅρα καὶ Poneet iraité des jug. N. 351) καὶ ἐπομένως ὁ πίναξ τῆς κατατάξεως δὲν ἔχει ἰσχὺν δεδικασμένου μεταξὺ τῆς Αἰκ. Μπανάνα καὶ Ἰω. Μουστάκα τοῦ μὴ λαβόντος μέρος εἰς αὐτὸν οὔτε ὑπὲρ, οὔτε κατὰ, ἀλλ' εἶναι ὁ πίναξ οὗτος res inter alios acta· καὶ ἐπομένως ἡ παρ' αὐτοῦ ὁμοία ἔνστασις ὀρθῶς ἀπερρίφθη, ὡς ἀνυπόστατος, καθόσον ἄφορᾷ αὐτόν.

Ἐπειδὴ ἀπέναντι αὐτοῦ δικαιοῦται ἐπομένως ἡ ἐνάγουσα (ἀναιρεθείσης τῆς ὑπ' ἀριθ. 15,525 ἀποφάσεως τῶν ἐφετῶν ἐφ' ἧς εἶχε στηρίξει τὸ Πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, τὴν ἀπόδειξιν) νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντὸς ἄλλου μέσου καὶ ὡς τρίτος, μὴ δυνάμενος ν' ἀποκτήσῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῶν ἀλλοτρίων πράξεων, καὶ διὰ μαρτύρων τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς της ἰσχυρισμοὺς, περὶ τῆς δολίως καταρτισθείσης παρὰ τοῦ Ἰω. Μουστάκα μετὰ τῆς μητρός του εἰκονικῆς ἐνυποθήκου ἀπαιτήσεως ἐκείνου κατ' αὐτῆς πρὸς

καταδολίευσιν αὐτῆς τῆς ἐναγούσης, ὡς δανειστοῦ τῆς μητρός του, καὶ ἀφαίρεσιν ἐκ τῆς κυριότητος τῆς μητρὸς τῆς ἐνυποθήκου οἰκίας τῆς μόνης περιουσίας αὐτῆς καὶ τῆς πρὸς πλειοτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου λόγῳ προικὸς παραχωρήσεως τῆς εἰρημένης ἀπαιτήσεως εἰς τὸν Μάρκον Κωνσταντίνου. (ά)

3) Δανειστής τις μὴ κινήσας ἐγκαίρως τὴν ἐκ τοῦ νόμου χορηγουμένην αὐτῷ Παυλιανὴν ἀγωγὴν πρὸς ἀκύρωσιν τῆς δολίως ἐκχωρηθείσας περιουσίας ἢ ἀποζημίωσιν ἀπὸ τὸν ἀποκτήσαντα αὐτὴν, κατὰ τοῦ ἐκποιήσαντος ἢ τοῦ ἀποκτήσαντα, δύναται νὰ ἔχῃ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ, (β) καὶ ὅταν οὗτος δὲν ὠφελήθῃ ἐκ τῆς πωλήσεως αὐτῆς; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16748. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

3) Ἐπειδὴ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τῆς ἐναγούσης Δίκατ. Μπανάνα περὶ τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς ὁ Ἰωάννης Μουστάκας, συνεννοηθεὶς μετὰ τῆς μητρός του Ἐλευθερίας πρὸς καταδολίευσιν τοῦ πιστωτοῦ αὐτῆς Σαράντου Μπανάνα, εἰκονικῶς μετ' αὐτῆς συνωμολόγησε τὸ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 445 συμβολαίου δηλούμενον καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 873 συμβολαίῳ μνημονευόμενον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ κατ' αὐτῆς δάνειον, ἐπὶ ὑποθήκῃ τῆς οἰκίας τῆς εἰρημένης μητρός της, καὶ ἀκολούθως τὴν εἰκονικὴν ἐνυπόθηκον ἀπαίτησιν ταύτην μετεβίβασε τίτλῳ προικὸς, εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀδελφὴν, σύζυγον τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου διὰ τοῦ μνημονευθέντος ὑπ' ἀρ. 873 συμβολαίου, οὗτος δὲ ὁ Μάρκος Κωνσταντίνου, δυνάμει τῆς ἐνυποθήκου ταύτης ἀπαιτήσεως, εἰσέπραξεν ὅλον τὸ ἐκπλειστηρίασμα τῆς ἀναγκαστικῶς πλει-

(ά.) Ὅρα Νομικὴν Μέλισσαν Σελ. 654 § 15 καὶ 656 § 22.

(β.) Σημειωτέον, ὅτι πωλητὴς δὲν εἶναι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ὁ ὀφειλέτης ἀλλὰ τρίτος, πρὸ ὃν ὀφειλέτης εἶχε δώσει εἰς ὑποθήκην, διὰ ἀνάπυρκτον χρέος, τὸ προκείμενον κτῆμα του, τὴν μόνην περιουσίαν του, οὗτος δὲ ὁ τρίτος παρεχώρησε τὴν ἀπαίτησιν ταύτην μετὰ τῶν ἐκ τῆς ὑποθήκης δικαιωμάτων του εἰς τὴν ἀδελφήν του λόγῳ προικὸς, καὶ αὕτη, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται Σελ. 728, ἔλαβε τὸ ἐκπλειστηρίασμα δυνάμει τοῦ τελεσιδίκως καταστάντος πίνακος τῆς κατατάξεως.

στηριασθείσης οἰκίας τῆς Ἐλεφθερίας Μουστάκα, στερηθείσης οὕτω τῆς ἐναγούσης, δικαιοδόχου τοῦ συζύγου της, ἀπὸ τῆς μόνης πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἰδίων της ἀπαιτήσεων ὑπαρχούσης περιουσίας τῆς ὀφειλέτιδος Ἐλευθ. Μουστάκα, θεωρουμένων ὧν αὐτῶν ἰσχυρισμῶν ὡς ἀληθῶν καὶ ἀποδεδειγμένων, ἡ ἐνάγουσα εἶχεν, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία παραδέχεται καὶ ἰσχυρίζεται, τὴν Παυλιανὴν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου, ὃν ῥητῶς χαρακτηρίζει ὡς δολίως συναλλαξάμενον κατὰ τὴν συμφωνίαν τῆς προικὸς περὶ ἀνακλήσεως ἢ ἀκυρώσεως τῆς εἰς τὸν Ἰωάννην Μουστάκαν καὶ παρὰ τούτου εἰς τὸν αὐτὸν Μάρκον Κωνσταντίνου παραχωρηθείσης ὑποθήκης ὡς ἀφορώσης ἐξασφάλισιν εἰκονικῆς καὶ ἀνυπάρκτου κατ' αὐτὴν ἀπαιτήσεως δολίως παραχωρηθείσης· αὐτὴν δὲ τὴν ἀγωγὴν ἔχουσα κατ' ἐκείνου, δὲν εἶχε πλέον κατὰ τοῦ Ἰω. Μουστάκα νόμιμον ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως πρὸς ἐξόφλησιν τῆς κατὰ τῆς Ἐλευθερίας Μουστάκα ἀπαιτήσεώς της, οἵαν ἤδη κατ' αὐτοῦ ἐγείρει, καθ' ὅσον, ἀφ' οὗ ἡ ἐνάγουσα εἶχεν ἐκ τούτου δικαιωματικῶς τὸ νόμιμον μέσον τοῦ νὰ ἱκανοποιηθῇ πληρέστατα ἐκ τῆς περιουσίας τῆς ὀφειλετιδός της, συμφώνως μὲ τὰ προειρημένα πραγματικὰ δικαιώματά της, τὰ ὁποῖα καὶ μόνα ὑποστηρίζει· ἐὰν δὲ ἡ ἐνάγουσα ἀπεκλείσθη ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῆς εἰρημένης Παυλιανῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὡς διαχειριστοῦ τῆς προικὸς τῆς συζύγου του, καθὸ μὴ ἐπιμεληθεῖσα, ὡς ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ προτείνῃ ἢ ἀντιτάξῃ αὐτὴν προσηκόντως καὶ ἐν δέοντι ἐπὶ τῆς διαδικασίας τῆς κατατάξεως τῶν δανειστῶν τῆς Ἐλευθ. Μουστάκα, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 16144 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου, στερηθεῖσα οὕτω ὅ,τι ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς ὀφειλέτιδος, καὶ γενομένη διὰ τοῦτο ἕνεκα τῆς ἰδίας ὀλιγωρίας παραίτιος τῆς ζημίας ἑαυτῆς, δὲν δικαιοῦται ἡ ἐνάγουσα ἐκ τούτου νὰ ζητήσῃ ἤδη, ὡς ἀποζημίωσιν παρὰ τοῦ Ἰω. Μουστάκα, ὅ,τι ἠδύνατο νὰ λάβῃ κατὰ τοῦ Μάρκου Κωνσταντίνου ἀπὸ τῆς Ἐλευθ. Μουστάκα, ἀντικαθιστῶσα τὴν περὶ δόλου, ἐπιβοηθητικῶς ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἀγωγὴν, εἰς ἐκείνην, ἣν εἶχε περὶ ἀνακλήσεως ἢ ἀκυρώσεως τῆς πρὸς καταδολίευσιν ἑαυτῆς συνομολογηθείσης εἰκονικῆς ὀφειλῆς καὶ τῆς πρὸς ἀσφάλειαν ταύτης ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς ὀφειλέτιδος συνομολογηθείσης ὑποθήκης, ἀφ' οὗ τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν ἀμελήσασα, ὅταν ἦσαν τὰ πράγματα ἀκέραια, ἀφῆκε τὴν εἰκονικὴν ἐνυπόθηκον ἀπαίτησιν ἰσχυρὰν καὶ πραγ-

ματοποιητέαν (l. 25 in pr. Π. 42, 8. l. 2. Κ. 2. 21 —l. 1. § 1 καὶ § 8. l. 2. §. 4. 5. 6. 7. Π. 4. 3. Chardon t. 1 n 45) καθόσον ἄλλως τε μετὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτῆς τῆς ἐναγούσης ὁ Ἰω. Μουστάκας οὔτε προϋτίθετο νὰ ὠφεληθῇ ὁ ἴδιος ἐκ τῆς συνομολογήσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 873 καὶ 445 συμβολαίων, ὥστε νὰ ἔχῃ ἐκ τούτου κἂν ἐνοχὴν, δυνάμει τῆς ἀρχῆς, ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου νὰ ὠφελῆται πρὸς ἀλλοτρίαν ζημίαν, ἀλλὰ παρενέβη εἰς αὐτὰ μόνον ὡς ὄργανον, ὅπως μεταβιβασθῇ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς Ἐλευθερίας Μουστάκα ἡ ἀνύπαρκτος ἀπαίτησις ἐπὶ τῆς περιουσίας ταύτης.

Ἐπειδὴ ἐκ τούτων δὲν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον ἡ κατὰ τοῦ Ἰω. Μουστάκα περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴ τῆς Αἰκατ. Μπανάνα κατὰ τὰς προκειμένας περιστάσεις, καὶ ἀποδεδειγμένον ἐὰν θεωρηθῇ τὸ ταχθὲν θέμα.

Τμῆμα Β'.

4) Ἡ Μήτηρ ἐλθοῦσα εἰς δεύτερον γάμον κληρονομεῖ τὰ ἐκ τοῦ πρώτου γάμου τέκνα αὐτῆς, ὅταν οἱ ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ αὐτῶν παραιτηθῶσιν τῆς κληρονομίας τῶν ἀποβιωσάντων; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,798 Ἐ. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

4) Ἐπειδὴ ἡ μήτηρ συγκληρονομεῖ κατὰ νόμον τὰ ἀποβιώσαντα τέκνα μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐξίσου εἰς δευτέρους γάμους δὲ ἐλθοῦσα, ὀφείλει τηρεῖν ἀνέπαφον τὴν δεσποτείαν τῆς ἐκ πατρώας περιουσίας τῶν ἀποβιωσάντων τέκνων προερχομένης κληρονομικῆς μερίδος αὐτῆς, ὑπὲρ τῶν ἐκ πρώτου γάμου τέκνων καὶ ἀμφιθαλῶν ἀδελφῶν τῶν ἀποβιωσάντων· ὁ περιορισμὸς ὅμως οὗτος τῆς κληρονομικῆς αὐτῆς μερίδος ἐκλείπει καὶ τὴν δεσποτείαν προσέτι ἔχει τῆς μερίδος ταύτης ἡ μήτηρ καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῆς, ὅταν οἱ ἀδελφοὶ, ἐκούσιοι ὄντες κληρονόμοι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν, λόγῳ, ἢ ἔργῳ τὴν ἀποχὴν αὐτῶν ἀπὸ παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῇ κληρονομικῇ μερίδι τῆς μητρός των ἐκφράσωσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος διὰ τοῦ προσαγομένου ἐγγράφου τῆς 4 Μαΐου 1854 ἐξέφρασεν ἀρκούντως τὴν τοιαύτην ἀποχὴν διὰ τῶν ἑξῆς « Κα » θόσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐκ τῆς πατρικῆς του περιουσίας κατὰ νόμον ἀνή-

» κον μέρος εἰς τὴν ἀδελφήν του Ἀθηνᾶν προσερχόμενον αὐτῷ ἀπὸ κλη-
» ρονομικὸν δικαίωμα τῆς ἀποβιωσάσης ἀδελφῆς του ὁμολογεῖ, ὅτι τὸ
» ἀναγνωρίζει καὶ ὑποχρεοῦται διὰ τοῦ παράντος νὰ χωρηγῇ εἰς αὐ-
» τὴν ἀπὸ τοῦ νῦν τὸ ἐπιβάλλον αὐτῇ μέρος ἐκ τῶν εἰσοδημάτων,
» μέχρις οὗ διὰ τῆς γεννησομένης ἐν καιρῷ διανομῆς διευκρινισθῇ ἡ
» μερὶς ἑκατέρου τῶν ἀδελφῶν τούτων ἐπὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος περι-
» ουσίας. » Διότι ῥητῶς ἀναγνωρίζει τὴν ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῶν
ἀποβιωσάντων ἀδελφῶν του, ἐκ πατρῴας περιουσίας αὐτῶν, προερ-
χομένην μερίδα τῆς μητρός του, ὡς αὐτῇ ἀνήκουσαν ἐντελῶς κατὰ
νόμον· ἡ δὲ ἀναγνώρισις αὕτη ἐκφράζει ἀρκούντως τὴν μὴ ἀποδοχὴν
τῆς κληρονομίας τῶν ἀδελφῶν του ὡς πρὸς τὴν ἀναλογοῦσαν τῇ μη-
τρὶ μερίδα, ἣν ἠδύνατο νὰ παραιτήσῃ ὡς δικαίωμα αὐτοῦ ἀπέναντι
τῆς μητρὸς καὶ οὐχὶ ὑποχρέωσιν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος κάτοικος ὢν Μεσολογγίου, ὅπου ἀγνοῶν τὸν
νόμον, ὡς διατείνεται, ἠδύνατο νὰ συμβουλευθῇ περὶ αὐτοῦ νομομα-
θεῖς δικηγόρους ἢ ἄλλους, δὲν δύναται διὰ τοῦτο νὰ ἐπικαλεσθῇ
κατὰ τῆς εἰρημένης γραπτῆς παραιτήσεως τῆς κληρονομίας τὴν τοῦ
νόμου ἄγνοιαν.

Ἐπειδὴ, ὅμως ἰσχυρίζεται προσέτι, ὅτι ἀνῆλιξ ἦν, ὅτε συνετάχθη
τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο· τὴν ἀνηλικότητα δὲ ταύτην δύναται μὲν νὰ ἐ-
πικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καὶ τοι τοὐναντίον βεβαιῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἐγ-
γράφῳ διότι ἡ βεβαίωσις αὕτη γενομένη πρὸς εἰδότα, τοῦτ' ἔστι τὸν
κηδεμόνα του, οὐδένα ὑποκρύπτει δόλον· ὀφείλει δ' αὐτὸς ν' ἀποδείξῃ
ὡς τείνουσαν εἰς ὑποστήριξιν ἐνστάσεως ἀκυρωτικῆς κατὰ ἐγγράφου·
δύναται δὲ διὰ τὴν ἔλλειψιν ληξιαρχικῶν βιβλίων καὶ τὸ προφανὲς
ἀδύνατον πάσης ἄλλης νομίμου ἐγγράφου ἀποδείξεως ν' ἀποδείξῃ καὶ
διὰ μαρτύρων.

Ἐπειδὴ τὸ εἰρημένον ἔγγραφον ἀντικείμενον ἔχει μόνον δήλωσιν
μὴ ἀποδοχῆς κληρονομίας ἥτις δὲν χρήζει ἐπισήμου συμβολαιογρα-
φικῆς βεβαιώσεως.

β) Ἐν τῇ περὶ παραδόσεως ἀκινήτου, ἀναγκαστικῶς πλειστη-
ριασθέντος, ἀγωγῇ γενομένη μνεία τῆς περὶ πλειστηριασμοῦ
ἐκθέσε[illegible] ὡς καὶ ἡ κατάθεσις αὐτῆς τῆς ἐκθέσεως ἐν τῷ Δι-

καστ. γραφείῳ ἐπέχουσι τόπον κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ὠφειλέτην, κατὰ τὴν ἐπομένην σκέψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 16,792 Ἐ. Ἐ. ἀποφάσεως, φέρουσαν.

5) Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἄρθρον 980 τῆς Πολ. Δικ. δὲν ἔπεται, ὅτι ἡ προχειμένη ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος διὰ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι δὲν ἐκρίνοποιήθη τῷ ἐναγομένῳ ἡ περὶ πλειστηριασμοῦ ἔκθεσις ἀφοῦ μάλιστα μνημονεύεται αὕτη ἐν τῇ ἀγωγῇ, ὑπάρχει δὲ καὶ ἐκ τῆς δικογραφίας καὶ οὕτως ἀναπληροῦται ἡ ἔλλειψις τῆς κοινοποιήσεώς της, διότι ἡ κατάθεσίς της εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον ἀναπληροῖ τὴν κοινοποίησιν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλάδ. ΜΕ'.)

Τοιοῦτον χαρακτῆρα φέρουσι πᾶσαι αἱ πράξεις, αἱ οὖσαι ἀναγκαῖαι κατὰ τὴν Πολ. Δικ. εἰς τὴν πρόοδον τῆς δίκης· ὅθεν ἀ.) διακόπτει π. χ. τὴν παραγραφὴν τῆς δίκης τὸ ἀπολογητήριον τοῦ ἐναγομένου καὶ τὸ ἀνταπολογητήριον. β'.) ὡσαύτως ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον (1) διότι ταῦτα πάντα εἰσὶν ἰσχυραὶ τῆς διαδικασίας πράξεις. Δαλλ. ἀρ. 187. 191 Κἀρ. ζ. 1440.

(1) Ὅρα κατωτ.

Ἡ εἰς τὸ πινάκιον λοιπὸν ἐγγραφὴ δίκης τινὸς εἶναι νόμιμος πρᾶξις, διακόπτουσα τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον. 479—481 Πολ. Δικ. Ἀπ. Ἐφ. Ν. 128 τοῦ 42 ἐν Εὐρετ. λ. ἀνατροπή. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 749 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 6004 — 782 τοῦ 1849 τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφ. ἐν νομ. σ. 5251—Ἀπ. Α. Π. 79 τοῦ 50—Πρλ. νομ. σ. 5479,

Ὡς πρὸς τὴν ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφὴν ἡ νομολογία ἔλυσε καὶ ἕτερα τινὰ ζητήματα, τὰ ἑξῆς.

ἀ.) Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ διακόπτει τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον, ἔχουσα τὴν συνέπειαν ταύτην ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους. (571, 577, πολ. δικ.) Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 939 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 6016.

ϛ΄.) Ὅσος δήποτε χρόνος καὶ ἂν παρέλθῃ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς μέχρι τῆς συζητήσεως τῆς δίκης, ὁ τὴν συζήτησιν προσδοκῶν διάδικος δὲν θεωρεῖται παραλιπὼν τὴν πρὸς ἐξακολούθησιν (1) αὐτῆς ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν. Ἀπ. πολ. Ἀρείου Πάγου 290 τοῦ 56. καὶ 128 τοῦ 47, ἣν ὅρα ἐν ἔμπ. λ. Κατάργησις τῆς δίκης.

(1) Ἡ πηγάζουσα ἐκ τοῦ δικαστοῦ ἀναβολὴ ἀναστέλλει τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν; Ἴδε Ἔμπ. λ. ἀνατροπὴ §. 31.

Τὸ μεσολαβοῦν διάστημα ἀπὸ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς τῆς δίκης μέχρι τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς δικασίμου αὐτῆς ἡμέρας, προερχόμενον ἐκ τῆς πλυθύρας τῶν δικῶν, ἤτοι ἐκ περιστατικῶν ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεώς του, δὲν καταλογίζεται εἰς τὸν πρὸς ἀνατροπὴν ὡρισμένον χρόνον, ὅθεν ὁ χρόνος οὗτος ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πινακίου διαγραφῆς. Ἀπ. Ἐφ. Ναν. 939 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 6016.

Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ ἐπέχει τόπον κλητεύσεως, διότι δι' αὐτῆς γνωστοποιεῖται εἰς τὸν ἀντίδικον, ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἰσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον· ἡ δὲ τοιαύτη κλήτευσις ὑποτίθεται, ὅτι γνωστοποιεῖται καθ' ἑκάστην εἰς τὸν ἀντίδικον, διότι τὸ πινάκιον εἶναι πάντοτε ἐκτεθειμένον πρὸς πληροφορίαν τῶν διαδίκων· ἐκ τούτου δὲ ἕπεται, ὅτι ἐὰν ἡ ὑπόθεσις ἐνεγράφη εἰς τὸ πινάκιον, ὁ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνος δὲν ἄρχεται, εἰμὴ ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ πινακίου διαγραφῆς της. Ἀποφ. 9037 τοῦ 1851 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ. (τμ. β΄.) ὑπάρχει ἐν αὐτῇ καὶ γνώμη μειοψηφίας, στηριζομένης εἰς τὸν λόγον, ὅτι δὲν ὑπάρχει νομική τις αἰτία, δι' ἣν ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς περισσοτέρα ἰσχὺς τῆς εἰς τὰς ἄλλας πράξεις, ἡ δ' ἐγγραφὴ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς κλήτευσις, καὶ μάλιστα ὡς κλήτευσις δηνεκής.

ϛ) Ἐκ τοῦ πνεύματος καὶ ἐκ τοῦ ῥήματος τῶν ἄρθρων 570 καὶ ἐπ. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας (1) προκύπτει σαφῶς, ὅτι κατὰ τὸν νόμον ὑπάρχει ἕν καὶ μόνον πινάκιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγγράφονται ἀνεξαιρέτως ὅλαι αἱ εἰσαγόμεναι ὑποθέσεις συνήθης τε καὶ συνοπτικαί· τοῦτο

(1) Εἶναι ἄκυρος ἡ ἐν τῷ πινακίῳ ἐγγραφὴ τῆς δίκης, ὅταν αὕτη γίνῃ ἐν τῷ πινακίῳ τῶν συνήθων ὑποθέσεων, συνοπτικῆς οὔσης τῆς δίκης; ἤτοι ἡ τοιαύτη ἐγγραφὴ διακόπτει τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον; Ναί,—Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 740 τοῦ 1854 ἐν νομικ. σ. 6005,

δὲ ἐξάγεται σαφέστερον καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 266 τοῦ Δικαστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ ἄρθρ. 579 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, καθ' ἃ εἰς τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τοῦ πινακίου δελτίου καταγράφονται πρῶτον αἱ συνοδικαὶ καὶ αὗται πρῶτον συζητοῦνται κατὰ προτίμησιν, καὶ ἔπειτα αἱ συνήθεις· ὥστε ἡ γενομένη εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ εἶναι ἡ ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρᾶξις πρὸς διακοπὴν τῆς πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίας· ὅθεν τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν παρεβίασε τὰς εἰρημένας διατάξεις τοῦ νόμου, θεωρῆσαν ἄκυρον καὶ παράνομον τὴν γενομένην εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνοπτικῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγγραφῇ αὕτη εἰς τὸ πινάκιον τῶν συνήθων· ἂν δὲ τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν ἀντὶ ἑνὸς εἶχε δύο πινάκια πρὸς διαστολὴν τῶν συνοπτικῶν ἀπὸ τὰς συνήθεις ὑποθέσεις, τοῦτο δὲν καθιστᾷ πλημμελῆ καὶ ἄκυρον τὴν γενομένην παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν τῶν πινακίων ἐγγραφήν. Ἀπο. ποφ. Ἀρείου Πάγου 203 τοῦ 56 ἀναιρ. τὴν 13259 Ἐφ. Ἀθ.

Διαγραφή.

Ἀπὸ πότε ἄρχεται ὁ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνος, ὅταν ἡ δίκη διαγραφῇ ἀπὸ τὸ πινάκιον;

Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς ἐφέσεως, ἐγγραφείσης μὲν τὴν 4 Μαρτ. 1848, διαγραφείσης δὲ, διὰ τὴν μὴ ἐμφάνισιν τῶν διαδίκων, τὴν 31 Μαρτίου 1850, εἶναι ἀπορριπτέα, διότι δὲν παρῆλθεν ὁ πρὸς ἀνατροπὴν ἀπαιτούμενος χρόνος· Ἅμα δὲ ὑπόθεσίς τις διαγραφῇ κατὰ νόμον παύει ἡ ἐκ τῆς εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφῆς ὑποτιθεμένη ἐπιμέλεια τοῦ διαδίκου, καὶ ἄρχεται ἡ πρὸς ἀνατροπὴν (1) προθεσμία. — 479 481 Πολ.Δικ. Απ. πολ. Ἀρείου Πάγου 253 τοῦ 1855 κυροῦσα τὴν 12, 425 καὶ 163 (9567) τοῦ 1853 ἀποφ. τῶν ἐν Ν. Ἐφ. ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 13, 552 τοῦ 1856 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρει.

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ ὑποθέσεώς τινος, διατασσομένη παρὰ τοῦ νόμου (ἄρθ. 570 καὶ 576 τῆς πολ. Δικον.) εἶναι πρᾶξις νόμιμος, ἐνεργουμένη δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν, ὅπως ἐκτεθῇ ἡ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ἐμφαίνει ἀναντιῤῥήτως ἐκ μέρους τοῦ ἐνεργήσαντος αὐτὴν διαδίκου τὴν διάθεσιν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐγγραφείσης δίκης,

(1) Πρλ. ὅμως τὰς ἐν νομ. σ. 5479 καὶ 6005 οὐσιώδεις παρατηρήσεις.

καὶ ἑπομένως, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 481 τῆς αὐτῆς Δικονομίας, διακόπτει τὴν ἀρξαμένην κατὰ τοῦ διαδίκου αὐτοῦ ἀνατροπὴν, ἂν ἡ ἐγγραφὴ ἐνηργήθη κατὰ τὰς, διὰ τῶν ἄρθρ. 570 καὶ 571 τῆς ἰδίας Δικονομίας, διαγραφομένας διατυπώσεις, τοὐτέστιν ἂν ἡ ὑπόθεσις, καθ' ὅλους τοὺς σχετικοὺς ὅρους της, ἐνεγράφη εἰς τὸ οἰκεῖον βιβλίον καὶ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου προσώπου, ὅτι δὲ ἐγκύρως κατὰ τύπον ἐνεργηθεῖσα ἐγγραφὴ ἐγένετο τυχὸν προώρως δὲν ἔχει σημασίαν τινὰ ὡς πρὸς τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς καὶ ἂν ἀκόμη ἕνεκα τούτου διετάχθη ἀκολούθως ἡ ἐκ τοῦ πινακίου διεγραφὴ τῆς ὑποθέσεως παρὰ τοῦ προέδρου, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ Δικαστηρίου, διότι ἡ ἐγγραφὴ, ὅταν περιβληθῇ μὲ τὸν κατὰ νόμον ἐξωτερικὸν τύπον, λαμβάνει ὕπαρξιν, ὥστε ἡ ἀκολούθως δι' οἱονδήποτε λόγον διαγραφὴ τῆς ὑποθέσεως, δὲν τὴν ἀνατρέπει ἐξ ὑπ' ἀρχῆς. καθ' ὅσον ἡ περὶ τῆς διαγραφῆς τῆς ὑποθέσεως διάταξις ὅταν δὲν στερίζηται εἰς τυπικὴν τῆς ἐγγραφῆς ἔλλειψιν, δὲν ἔχει ὀπισθοδρομικὴν ἐνέργειαν, καὶ ἑπομένως, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγγραφῆς, ἐπελθὸν ἅπαξ, μένει, (Ἴδε Carre, ζητ. 1440).

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι συνομολογούμενον μεταξὺ τῶν διαδίκων, ὅτι ἡ δίκη ἧς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται παρὰ τοῦ Σωτηροπούλου, ἐνεγράφη κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1854 εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, παρ' ᾧ ὑπῆρχεν ἡ ὑπόθεσις ἐκκρεμὴς ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 228, οὐδ' ἀμφισβητεῖ ὁ Σωτηρόπουλος, ὅτι κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως δὲν ἐτηρήθησαν οἱ διὰ τῶν εἰρημένων ἄρθρων 570 καὶ 571 τῆς Πολ. Δικονομ. ὡς πρὸς τὴν ἐγγραφὴν, διαγραφόμενοι ἐξωτερικοὶ τύποι, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκθέτων, ὅτι ἐπὶ τῆς διαλειφθείσης ὑποθέσεως εἶχεν ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. 1030 ἀπόφασις τοῦ διαληφθέντος Δικαστηρίου, διατάτουσα εἰς βάρος τοῦ ἀντιδίκου του πραγματογνωμοσύνην καὶ δικαστικὴν αὐτοψίαν, καὶ διατεινόμενος, ὅτι πρὶν ἢ τῷ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη καὶ ἐνεργηθῶσι τὰ δι' αὐτῆς διαταττόμενα, ἐγένετο ἡ τῆς ὑποθέσεως ἐγγραφὴ, προσβάλλει ταύτην, ὡς προώρως γενομένην, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἐκτεθέντα τὸ περιστατικὸν τοῦτο καὶ ἀληθὲς ὑποτιθέμενον εἶναι ἄνευ σημασίας, διότι ἡ ἐγγραφὴ, ἐνεργηθεῖσα ἐγκύρως κατὰ τύπον καὶ λαβοῦσα ἅπαξ ὕπαρξιν ἐπέφερε τῆς ἀνατροπῆς τὴν διακοπὴν καὶ εἶναι ἀδιάφορον, ὅτι ἀκολούθως διετάχθη ἡ διαγραφὴ τῆς ὑποθέσεως.

(*Ἀκολουθεῖ.*)

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν. 1) Ἀπαράδεκτον ἀνακοπῆς κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως δι' ἔλλειψιν ὡρισμένων λόγων. 2) Ἡ ἀγορὰ κληρονομικοῦ τινος πράγματος δὲν ἀποδεικνύει παραίτησιν κληρονομίας. 3) Ἀνεφάρμοστον Ἀναστασιανοῦ Νόμου εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια. 4) Ἐγκυρον κοινοποιήσεως διεγγράφου εἰς τὴν πρώτην κατοικίαν τοῦ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντιδίκου του μεταβαλόντος αὐτήν. 5) Ἔγκυρον δανείου πρὸς Μονὴν ἄνευ Κυβερνητικῆς ἀδείας. Ὑποχρέωσις τοῦ δανειστοῦ εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Μονῆς χρήσεως τοῦ δανείου. 6) Ὁ συμβιβασμὸς πρὸς κατάργησιν δίκης ἀπαιτεῖται νὰ γίνεται δι' ἐπισύμου πράξεως. 7) Παραδεκτὸν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ ἀθωωθέντος ὑπὸ τοῦ Δικαστ. τῶν Συνέδρων. 8) Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν καθεσταμένη περιττὴ ὅταν ὁ Πρόεδρος κυρίᾳ κατεπείγουσαν τὴν ὑπόθεσιν. Δικαστικὴ ἀπόφασις ἀποτελοῦσα τίτλον χρησικτησίας.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

1) Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως ἐρήμην ἐκδοθείσης, φέρουσα μόνον τὸν λόγον, «Ν' ἀπορριφθῇ ἡ ἀγωγὴ ὡς ἀνυπόστατος,» εἶναι παραδεκτή; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,844. Ἐ Ἐ ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἠδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐναγομένου ὄντος τοῦ ἀνακόπτοντος τὴν κατ' ἐρήμην πρωτόδικον ἀπόφασιν, ἡ ἐν τῇ

ἀνακοπῇ διαλαμβανομένη ἔκφρασις αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἀνυπόστατος ζητεῖ ν' ἀπορριφθῇ ἡ τοῦ ἐνάγοντος ἀγωγὴ, διαλαμβάνει λόγον περιληπτικὸν ἀποκρούοντα τὰς βάσεις τῆς ἀγωγῆς, καὶ ὡς μὴ ἀληθεῖς καὶ ὡς μὴ νομίμους, ἂν δὲ καὶ ὁ περιληπτικὸς οὗτος λόγος ἦναι ἀτελὴς διὰ τὸ λίαν ἀόριστον αὐτοῦ, μολαταῦτα δὲν ἰσχύει τὸ ἐλάττωμα τοῦτο τοῦ λόγου νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀνακοπῆς καὶ τὴν μηδένισιν τοῦ ἐκ ταύτης ἐμπροθέσμως ἀποκτηθέντος δικαιώματος τῆς νέας συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, ἀφοῦ τὸ μὲν ἄρθρον 506. δὲν εἶναι ἰδίως ἐπιτακτικὸν, τὸ δὲ ἄρθρον 237 τῆς Πολ. Δικονομ. ἐπιτρέπει τὴν καὶ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀνακοπῆς εἰσαγωγὴν νέων λόγων, καὶ ἑπομένως πολὺ μᾶλλον τὴν συμπλήρωσιν καὶ τὸν ὁρισμὸν τοῦ ἐν τῇ ἀνακοπῇ περιεχομένου ἀτελοῦς καὶ ἀορίστου, καὶ τὸ ἄρθρον 544 ἐπιτρέπει ὥστε αἱ ἐνστάσεις καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ ἐναγομένου, (ὁ δὲ ἀνακόπτων ἐναγόμενος μόνον λόγους ἐνστάσεων καὶ ἀπαντήσεως δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ἐν τῇ ἀνακοπῇ του νὰ ἐκφράσῃ) νὰ διορθῶνται καὶ νὰ ἐπιφέρωνται κατὰ πρῶτον ἐπ' ἀκροατηρίου εἰς τὴν πρώτην συνεδρίασιν, καθόσον ἐκ τῶν διατάξεων τούτων τοῦ νόμου, δύναταί τις εὐλόγως νὰ συναγάγῃ, ὅτι τὸ προσὸν τῶν λόγων ἐν τῇ ἀνακοπῇ δὲν θεωρεῖται ὡς τόσον οὐσιώδης τύπος, ὥστε ἡ παράβασις, ἢ μᾶλλον ἡ μὴ κατ' ἀκρίβειαν τήρησις αὐτοῦ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀνακοπῆς αὐτῆς, τῆς ὁποίας κύριος σκοπὸς εἶναι ἡ διὰ τῆς ἐμπροσθέσμου ἐπιδόσεως αὐτῆς οὐδετέρωσις τῆς κατ' ἐρήμην συζητήσεως εἰς ἣν τὰ μέρη δικαιοῦνται νὰ προβάλλωσιν ὅλους τοὺς τῆς ὑπερασπίσεως αὐτῶν λόγους καὶ ἰδίως ὁ ἐναγόμενος.

Μολαταῦτα

Ἐπειδὴ αἱ αὐτολογίαι τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἶναι ὀρθαὶ καὶ νόμιμοι, καὶ διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος τὸ ἔγγραφον τῆς ἀνακοπῆς δυνάμει τῶν ἄρθρων 538, 237 καὶ 201 τῆς Πολ. Δικονομίας ἔπρεπεν ὁ ἀνακόπτων. ὡς ἐναγόμενος, νὰ περιλάβῃ ἐν αὐτῇ λόγους ὡρισμένους κατὰ τὴν διάταξιν τῶν ἄρθρων 543 καὶ 545 τῆς Πολ. Δικονομίας.

---

2) Ἡ ἀγορὰ κτήματός τινος κληρονομικοῦ, γενομένη ὑφ' ἑνὸς τῶν συγκληρονόμων, ὄντος ἐν γνώσει τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀγορασθέντος, ἐμφαίνει παραίτησιν τούτου ἀπὸ τῆς κληρονο-

μίας; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 17,857. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν ἐκκαλουμένην ἀπόφασιν, κἂν τε ἀληθὲς ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ ἐνάγων ἠγόρασε παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἓν τῶν μητρικῶν κτημάτων, ἔστω καὶ ἐν γνώσει ὅτι ἦτο τοιοῦτον, ἡ πρᾶξίς του αὕτη, ἐλάχιστον μέρος τῆς κληρονομικῆς περιουσίας ἀφορῶσα, δὲν ἐμφαίνει τὴν ἐκ τῆς ἐν λόγῳ κληρονομίας ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ ἐπίδικα κτήματα παραίτησιν τοῦ ἐνάγοντος, οὐδ' ἰσχύει κατὰ τὸν Νόμον ἡ ἐν μέρει μόνον ἐκ τῆς κληρονομίας παραίτησις· ὥστε ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησε περιττὸν τὸν ἐπαχθέντα σχετικὸν ὅρκον.

---

3) Εἰς τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἐφαρμόζεται ὁ Ἀναστασιάνος Νόμος; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 17,881. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τῆς εἰκονικότητος τῆς πρὸς τὸν ἐνάγοντα Λαζαρῆν ἐκχωρήσεως τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου ἀποβαίνει ἄνευ ἐπιρροῆς διὰ τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ ὑποθέσει ἀποφάσει ἐκτεθέντα λόγον, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ αὐτὴν ὁ προτεινόμενος ἤδη λόγος, ὅτι ὁ ἐνάγων Λαζαρῆς δὲν δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ, εἰμὴ ὅ,τι πραγματικῶς πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου κατέβαλε, καθότι ὁ Ἀναστασιανὸς Νόμος, ὃν διὰ τοῦ λόγου τούτου ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφ' οὗ ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν τῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν, οἱονδήποτε ἐχαρακτηρίσθη τὸ ἐπίδικον, ἰσχύουσιν αἱ εἰδικαὶ περὶ πληρωμῆς τῶν συναλλαγματικῶν διατάξεις τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου (ἀρθρ. 187)

---

1) Ὁ διάδικος μεταβάλλει κατοικίαν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντιδίκου του· Ἡ παρὰ τούτου πρὸς ἐκεῖνον κοινοποίησις δικογράφου ἐν τῇ πρώτῃ κατοικίᾳ λογίζεται ἄκυρος; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ0. 17,882. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν Κωνσταντῖνος Παναγιώτου δι' ὅλων τῶν πρὸς τὴν

ἀντίδικόν του Μαυροῦσαν Πούλου Τσόλμα κοινοποιηθέντων δικογράφων του ἐκοινοποίησεν, ὅτι εἶναι κάτοικος Πόρου, δι' οὐδενὸς δὲ ἐγγράφου του ἐγνωστοποίησεν εἰς αὐτὴν, ὅτι διαμένει διαρκῶς ἐν Ἀθήναις· ἐπομένως ὀρθῶς καὶ νομίμως ἡ ἐφεσίβλητος Μαροῦσα Τσόλμα παρήγγειλε νὰ ἐπιδοθῇ ἐν Πόρῳ καὶ οὐχὶ ἐνταῦθα εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα ἡ ὑπ' ἀριθ. 17,563. ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου· καθόσον ἡ ἐφεσίβλητος μὴ γνωρίζουσα, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν διαμένει διαρκῶς ἐνταῦθα συνεμορφώθη καθ' ὁλοκληρίαν μὲ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ ἐὰν ὑποτεθῇ ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι οὗτος διαμένει διαρκῶς ἐνταῦθα, μετερχόμενος τὸν βαφέα, πάλιν διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους δὲν δύναται νὰ ἔχῃ οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ὁ ῥηθεὶς ἰσχυρισμός· ἐπομένως πᾶσα περὶ τούτου ἀπόδειξις ὡς καὶ ὁ ἐπαγόμενος ὅρκος εἶναι περιττός.

Ἐπειδὴ ἡ ἐφεσίβλητος, κατὰ τὸ ἄρθρον 138. τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἠδύνατο κατ' ἀρέσκειαν νὰ κοινοποιήσῃ διὰ κλητῆρος τὴν προμνησθεῖσαν ἀπόφασιν ὑπ' ἀριθ. 17,563 εἰς τὸν ἀντίδικόν της ἐκκαλοῦντα ἢ εἰς τὸν ἀντίκλητον δικηγόρον τούτου Βερενίκην, ἐπομένως ἡ γενομένη καὶ εἰς τὴν ἐν Πόρῳ οἰκίαν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅπου ἀναμφισβητήτως ἡ οἰκογένειά του διαμένει, τοιχοκόλλησις τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως δὲν εἶναι ἄκυρος ἀφοῦ ἡ ἐφεσίβλητος ἐπροτίμησε, νὰ ἐπιδώσῃ τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν εἰς τὸν ἴδιον ἀντίδικόν της.

---

5) ά Διὰ τὸ ἔγκυρον τοῦ δανείου, ὑπὸ διατηρουμένης Μονῆς γενομένου, ἀπαιτεῖται ἡ ἄδεια τῆς προεστώσης κυβερνητικῆς ἀρχῆς ; —Οὐχί.

Β'. Ἐπίκειται εἰς τὸν δανειστὴν τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως τοῦ ὅτι τὸ δάνειον ἐχρησίμευσεν εἰς θεραπείαν τῶν ἀναγκῶν τῆς Μονῆς; — Ναί. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,871. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ά. Ἐπειδὴ καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἔνστασιν τῆς Μονῆς, περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως ἄνευ ἀδείας τοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὑπουργείου, νὰ συνομολογηθῇ ὑπ' αὐτῆς τὸ ἐν λόγῳ δάνειον, ὀρθὴ εἶναι ἡ ἀπορρίψασα αὐτὴν ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διότι οὔτε κατὰ τὰ ὁποῖα ἰδίως ὁρί-

ζει ἤδη καὶ ἐπικαλεῖται πρὸς στήριξιν τῆς τοιαύτης ἐνστάσεώς της ἡ Μονὴ 14 ἢ 15 ἄρθρα τοῦ περὶ καθηκόντων τῶν Νομαρχῶν Νόμου τοῦ 1845. οὔτε κατ' ἄλλην τοῦ Νόμου τούτου ἢ ἄλλου τινος διάταξιν, προαπῃτεῖτο ὅπως δήποτε τοιαύτη τοῦ Ὑπουργείου ἢ ἄλλης ἀρχῆς ἄδεια πρὸς συνομολόγησιν τοῦ προκειμένου δανείου·

Ϛ' Ἐπειδὴ ὅμως καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἑτέραν ἔνστασιν τῆς αὐτῆς Μονῆς ἀντιταξάσης, ὅτι δὲν ἀναγνωρίζει ὅτι ἀληθῶς δι' ἀνάγκας αὐτῆς ἐλήφθη τὸ δάνειον· οὐκ' ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψεν αὐτὴν, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ τοῦ ὅτι τὸ ἐναντίον τοῦ τοιούτου ἰσχυρισμοῦ ἀναφέρεται ῥητῶς ἐν τῷ ὁμολόγῳ, καθότι ἀδιάφορος ἀποβαίνει ἡ τοιαύτη ἐν τῷ ὁμολόγῳ δήλωσις, ἀφοῦ κατὰ τὴν ῥητὴν τῆς ἐν κεφαλαίῳ 5 § 3. τῆς 120. τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ Νεαρᾶς διάταξιν, ὑποχρεωτικὸν διὰ τὴν Μονὴν δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ τὸ προκείμενον συνομολογηθὲν, ὡς δι' ἀνάγκας αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ συμβουλίου τῆς ἰδίας, δάνειον, πρὶν ἢ ἀποδειχθῇ παρὰ τοῦ δανειστοῦ, ὅτι καὶ πραγματικῶς πρὸς ὄφελός της ἐχρησίμευσε τὸ δάνειον αὐτό.

Ἐπειδὴ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην μὴ διαταχθεῖσαν ὑπὸ τῶν Πρωτοδικῶν, πρέπει νὰ διατάξῃ προδικαστικῶς τὸ Ἐφετεῖον, ἐπιτρεπομένου κατὰ Νόμον καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῶν ἀποδεικτέων ἀντικειμένων.

---

6) Συντελεῖ ἡ ἐπαγωγὴ ὅρκου πρὸς ἀπόδειξιν συμβιβασμοῦ, μὴ γενομένου δι' ἐπισήμου ἐγγράφου, καταργοῦντος ὑφισταμένην δίκην;—Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,888 Ε. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον παραδέχεται ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους τὰς αἰτιολογίας τῶν ἐκκληθεισῶν ἀποφάσεων.

Ἐπειδὴ πρὸς κατάργησιν ὑφισταμένης δίκης, τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 476, 4 καὶ 477 τῆς Πολ. Δικον. δὲν παραδέχονται ὁποιονδήποτε συμβιβασμὸν, ἤγουν τὸν δι' ἰδιωτικοῦ, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον προφορικῶς συνομολογηθέντα, ἀλλὰ τὸν λεπτομερῶς περιγραφόμενον ἐν συμβολαιογραφικῇ πράξει ἢ δικαστικῇ ἐκθέσει, ἀντικαθιστώσῃ τὴν μέλλουσαν ἐκδοθῆναι δικαστικὴν ἀπόφασιν, ὅπως ἡ δίκη

παύσῃ, χωρὶς ν᾽ ἀφήσῃ ἀφορμὰς εἰς ἄλλην, περὶ τοῦ τρόπου, καθ᾽ ὃν αὕτη κατηργήθη, νέαν δίκην. Ἐκ δὲ τούτου προκύπτει, ὅτι ὁ προφορικῶς συνομολογηθεὶς συμβιβασμὸς εἶναι ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταργήσεως τῆς δίκης ἀτελὴς, ἐνόσῳ νομίμως δὲν κατηρτίσθη διὰ πράξεως συμβολαιογραφικῆς, ἢ διὰ δικαστικῆς ἐκθέσεως, καὶ διὰ τοῦτο ἡ προτεινομένη δι᾽ ἐπαγωγῆς ὅρκου βεβαίωσις, ὅτι προφορικῶς ἐγένετο συμβιβασμὸς περὶ παραχωρήσεως ὡρισμένης δουλείας, εἶναι ἀλυσιτελὴς, καθ᾽ ὅσον πρόκειται νὰ βεβαιωθῇ γεγονὸς, μὴ ἀποτελέσαν πλήρη κατὰ τὸν νόμον καταρτισθεῖσαν συμφωνίαν καὶ μὴ δυνάμενον διὰ τοῦτο νὰ φέρῃ νομίμως τὴν σκοπουμένην κατάργησιν· ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὑπάρχοντος λόγου περὶ διὰ συμβιβασμοῦ παραχωρήσεως πραγματικῆς δουλείας ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ ἐνάγοντος, ἤγουν μέρους τῆς ὅλης κυριότητος αὐτοῦ, ἀπῃτεῖτο κατὰ τὸ ἄρθρ. 42. τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, πρὸς σύστασιν αὐτῆς τῆς συνομολογηθείσης παραχωρήσεως τῆς δουλείας, καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος αὐτῆς, συμβολαιογραφικὴ πρᾶξις, ὅθεν πάλιν ἀντιβαίνει ἡ δι᾽ ὅρκου βεβαίωσις προφορικῆς τοιαύτης συμφωνίας εἰς τοὺς ὁρισμοὺς τοῦ νόμου.

Τμῆμα Β΄.

7) Χωρεῖ ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ ἀδικηθέντος κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος ἀπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῶν Συνέδρων;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 17, 862 Ε. Ε. ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 42. τῆς ποινικῆς δικονομίας, ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὸν παθόντα τοῦ νὰ κάμῃ τὰς ἰδιωτικὰς ἀπαιτήσεις του ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ Δικαστηρίου, ἐκτὸς ἂν ἐκ τῆς ἀποφάσεως προκύπτῃ, ὅτι ἡ ἀθώωσις ἐγένετο, εἴτε διότι δὲν ἔλαβε χώραν ἡ πρᾶξις, εἴτε διότι ὁ κατηγορηθεὶς δὲν εἶναι παραίτιος αὐτῆς, ἀλλ᾽ ἡ ἐκ μέρους τῶν ἐνόρκων ἀθώωσις δύναται νὰ γένῃ, εἴτε διὰ τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν ἀποδείξεων, εἴτε διότι δὲν ὑπῆρχεν ἐγκληματικὸς σκοπὸς, εἴτε διότι δὲν συνέτρεχον τὰ στοιχεῖα τῆς ἐγκληματικότητος, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς ἐτυμηγορίας δὲν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἀθωωθεὶς δὲν ἐξεπέλεσε τὴν πρᾶξιν ἢ δὲν συνεμέθεξεν· ἔρα ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἀ-

πέρριψε τὴν πρότασιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀθώωσιν ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως δὲν χωρεῖ κατὰ τοῦ ἀθωωθέντος.

ά) Κηρυχθείσης ὡς κατεπειγούσης ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ὑποθέσεως τινός, πρὶν κοινοποιηθῇ ἡ ἀγωγὴ, ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ; —Οὐχί.

β') Ἀπόφασις Δικαστικὴ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον τίτλον χρησικτησίας; —Ναί.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,876. Ἐ. Ἐ. ἀπόφασιν φέρουσαν·

ά. Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 532 §. 3 τῆς Πολ. Δικονομ. ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν εἶναι ἀναγκαία ἐπὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Πρόεδρος τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, πρὶν ἢ κοινοποιηθῇ ἡ ἀπὸ ά. Δεκεμβρίου 1859 ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλίτου εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 656 (ἔτους 1859) πράξεώς του ἐχαρακτήρισε τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν κατεπείγουσαν, προσδιορίσας νὰ συζητηθῇ αὕτη τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προμνησθείσης πράξεως πράγματι συνετελέσθη ἡ παρὰ τοῦ Νόμου προσδιωρισμένη πρὸς ἀπολογίαν καὶ ἐμφάνισιν τῆς ἐναγομένης καὶ ἐκκαλούσης ἤδη προθεσμία, δὲν ἦτο δὲ παντάπασιν ἀναγκαῖον ν' ἀναφέρηται τοῦτο ῥητῶς ἐν τῇ ῥηθείσῃ πράξει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 622 τῆς Πολ. Δικο. κατὰ τῆς ῥηθείσης πράξεως τοῦ Προέδρου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἔφεσις, ἐκ τούτου δ' ἐξάγεται, ὅτι τὰ Δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἀνατρέψωσι τὴν πρᾶξιν τοῦ Προέδρου, δι' ἧς οὗτος, χαρακτηρίσας ὑπόθεσίν τινα κατεπείγουσαν συνέτεμε τὴν πρὸς ἀπολογίαν καὶ ἐμφάνισιν τοῦ ἐναγομένου προθεσμίαν·

Ἐπειδὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, δὲν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν καὶ κατὰ συνέπειαν κατεπείγουσα οὖσα ἡ προκειμένη ὑπόθεσις ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ τε Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐδικάσθη πρωτοδίκως μὲν παρὰ τοῦ τμήματος τῶν συνοπτικῶν καὶ

καὶ κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων, ἐφεσίμως δὲ ὑπήχθη εἰς τὸ Β. τμῆμα τοῦ Δικαστηρίου τούτου·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 445,906 καὶ 705 (ἔτους 1836) τριῶν ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ἀποδεικνύεται ὅτι μεταξὺ τῆς ἤδη ἐκαλούσης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Κούζας Βαρβάρας ἀφ' ἑτέρου, ἔλαβε χώραν δίκη περὶ κυριότητος μέρους τοῦ ἐπιδίκου ἤδη οἰκοπέδου καὶ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα ἐδικαιώθη, παραδεχθείσης τῆς ἀγωγῆς της·

Ἐπειδὴ ἐὰν καὶ ἀμφιβάλλων δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι αἱ προμνησθεῖσαι τρεῖς ἀποφάσεις καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου, περὶ οὗ ἡ ἐκκαλοῦσα ἐδικάσθη μετὰ τῆς Κούζας Βαρβάρας, δὲν ἀποτελοῦσι νόμιμον τίτλον πρὸς παραγραφὴν, διότι αἱ ῥηθεῖσαι ἀποφάσεις ἀναγνωρίζουσι μὲν τὴν ἐκκαλοῦσαν ἀπέναντι τῆς Κούζας Βαρβάρας κυρίαν τοῦ μέρους τοῦ οἰκοπέδου περὶ οὗ ἐπρόκειτο, ἀλλὰ δὲν ἀποδεικνύουσι καὶ ἀπέναντι ἄλλων τίνι τρόπῳ παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ἡ κυριότης τοῦ εἰρημένου μέρους τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου διὰ ν' ἀποτελέσωσι τίτλον πρὸς παραγραφήν.

Μολαταῦτα

Ἐπειδὴ ὅτι αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, αἱ ἐπιδικάζουσαι τὴν κυριότητα, συνιστῶσι νόμιμον τίτλον πρὸς χρησιδεσποτείαν καθιεροῦσι ῥητῶς οἱ Νόμοι 3 §. 1. καὶ 7. ἐν ἀρχῇ Π. 6, 2, οἵτινες εἶναι παρ' ἡμῖν ἐν πλήρει ἰσχύϊ, τοιαύτης δ' οὔσης τῆς θετικῆς διατάξεως τοῦ ἐπικρατοῦντος νόμου, πᾶσα ἀμφισβήτησις περὶ τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ αὐτῆς καθίσταται ἀπαράδεκτος ἐπὶ δικαστικῆς διενέξεως· ἑπομένως οὐκ ὀρθῶς τὸ δικάσαν Δικαστήριον ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τοῦδε, ὡς μὴ βάσιμον καθ' ὁλοκληρίαν, τὴν περὶ δεκαετοῦς παραγραφῆς ἔνστασιν τῆς ἐκκαλούσης·

Ἐπειδὴ προσέτι ὁ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ Ἀργυρῶ Τσουφῆ, ἐξ ἧς παράγει τὰ ἐπὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου δικαιώματά του, ἔκπαλαι συγκατεῖχε καὶ ἐνέμετο διανοίᾳ κυρίου μετὰ τῆς ἐκκαλούσης ὁλόκληρον τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον μέχρι τοῦ ἔτους 1845, ὅτε ἀποβίωσεν, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ ἐφεσιβλήτου ἔχει οὐσιώδη ἐπιῤῥοὴν ὡς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προτεινομένης δεκαετοῦς παραγραφῆς καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου τοῦ ἐπιδικασθέντος εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν διὰ τῶν προμνησθεισῶν τριῶν ἀποφάσεων, διότι πρὸς χρησιδεσποτίαν ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον νόμιμος τίτλος ἀλλὰ καὶ

καλὴ πίστις, ἥτις ὅμως δὲν ὑπάρχει ἐὰν ὁ ἐφεσίβλητος ἀποδείξῃ τὸν προεκτεθέντα ἰσχυρισμόν του.

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ κατοχῆς, δι' ἣν δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἔγγραφος ἀπόδειξις καὶ περὶ γεγονότων λαβόντων χώραν πρὸ τῆς ἐν ἰσχύϊ Πολ. Δικονομίας, ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ τῆς τριακονταετοῦς παραγραφῆς διαταχθεῖσαι ἀποδείξεις εἶναι ἀναγκαῖαι, καθόσον ὡς πρὸς μέρος μὲν τοῦ ἐπιδίκου οἰκοπέδου δὲν προσάγεται οὐδεὶς τίτλος, ὡς πρὸς μέρος δὲ δύναται νὰ χρησιμεύσωσι τυχαίως· τουτέστιν ἐὰν μετὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς διεξαχθησομένης δυνάμει τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἀποδείξεως, δὲν εὑρεθῇ βάσιμος ἡ περὶ δεκαετοῦς παραγραφῆς ἔνστασις καὶ ὡς πρὸς τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἀφορῶσιν αἱ προμνησθεῖσαι ἀποφάσεις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΩΝ ΣΥΝΔΥΑΖΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

(Ἴδε συνέχειαν φυλλάδ. ΜΣΤ'.)

ε) Ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐσυζητήθη καὶ ἐξεδόθη παρεμπίπτουσα ἀπόφασις, τῆς δὲ συζητήσεως μνεία γίνῃ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ πινακίου, ἡ ὑπόθεσις θεωρεῖται ὡς ἐγγεγραμμένη, ὥστε ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία νὰ μὴ τρέχῃ;—Ὄχι. ἡ προθεσμία αὕτη λογίζεται, καθότι ἡ σημείωσις ἐκείνη ἰσοδυναμεῖ μὲ διαγραφήν. — Ἀπόφ. Ἐφ. Ἀθην. 9595 τοῦ 1852.

f.) Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ ὑπόθέσεώς τινος εἶναι νόμιμος πρᾶξις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. — Ἂν δὲ ὑπῆρχεν ἀπόφασις περὶ ἀποδείξεως; ἡ ἀπόφ. 6181 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 481, τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ἐὰν ὁ διάδικος, καθ' οὗ αὕτη ἀποτείνεται, ἐπιχειρήσῃ πρὶν δοθῇ αὕτη, πρᾶξιν τινὰ νόμιμον καὶ ἔγκυρον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πρὶν δοθῇ ἡ ἀπὸ πρώτης Ἰουνίου 1849 ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς, τὸ Δημόσιον ἐνέγραψε τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, κατὰ τὴν 29 Ἀπρι-

λίου Ε. Ε. ὡς βεβαιοῖ τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ Γραμματέως τῆς 8 Ἰουλίου καὶ δὲν ἀμφισβητεῖται·

Ἐπειδὴ ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῶν ὑπουθέσεων εἶναι ἐκ τῶν νομίμων πράξεων, τοὐτέστιν ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ νόμος ἐπιτρέπει κατὰ τὴν Δικονομικὴν πορείαν τῶν δικῶν (ἀριθ. 560 τῆς Πολ. Δικονομίας.)

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἐγγραφὴ εἶναι καὶ ἔγκυρος μὴ προτεινομένης κατ' αὐτῆς καμμιᾶς παραβάσεως τύπου, οὐδὲ ὑπαρχούσης ἀληθῶς τοιαύτης· ἡ δὲ προτεινομένη παρὰ τῶν ἐναγόντων ἔνστασις κατὰ τῆς διαληφθείσης ἐγγραφῆς στηριζομένη εἰς τὸν λόγον, ὅτι, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ, τὸ Ἐφετεῖον εἶχεν ἐκδόσει ἤδη τὴν προδικαστικὴν ὑπ' ἀριθ 3188. ἀπόφασιν ἐπιτρέπουσαν εἰς αὐτοὺς ἀποδείξεις, τὸ δὲ Δημόσιον ὀφείλον νὰ κοινοποιήσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπόφασιν ταύτην πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐὰν ἤθελεν, ἠμέλησεν ὑπὲρ τοῦ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη· ὅθεν ὑπαρχούσης τῆς ἀποφάσεως ταύτης δὲν ἠδύνατο τὸ Δημόσιον νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἀκροατήριον, διὰ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς εἰς τὸ πινάκιον, ἀφορᾷ κυρίως πρόωρον τὴν παρὰ τοῦ Δημοσίου γενομένην κλήτευσιν τῶν ἀντιδίκων διὰ τῆς εἰρημένης ἐγγραφῆς, καὶ ἐπομένως τὸ ἀπαράδεκτον τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως τῆς ἐφέσεως, ὅταν αὕτη ἐξαγομένη ἐκ τοῦ πινακίου ἐκφωνηθῇ δημοσίως εἰς τὸ ἀκροατήριον· ἀλλ' ἐντοσούτῳ ἐπειδὴ ἡ ἐγγραφὴ, ἔγκυρος κατὰ τοὺς τύπους θέλει ἐπιφέρει καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ ἐπαναγωγῆς τῆς δίκης, εἶναι πρᾶξις τακτικὴ ἐμφαίνουσα, κατὰ τὰς ἀπαιτουμένας ὑπὸ τοῦ νόμου ἰδιώτητας, τὴν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης πρόθεσιν τοῦ Δημοσίου καὶ τὴν μὴ ἀμέλειαν αὐτοῦ.

g.) Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ δίκης τινὸς κωλύει τὴν ἀνατροπὴν αὐτῆς, ἡ δὲ διαγραφὴ ἡμετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης λαβοῦσα χώραν δὲν ἔχει ἐπιῤῥοήν τινα. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 295 τοῦ 49 ἐν. νομικ. σ. 5060.

Διὰ τῆς πρὸς τὸν εἰσαγγελέα αἰτήσεως περὶ ἐκδόσεως ἀντικλητηρίου διακόπτεται ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία. (1) Ἀπόφ. 489

(1) Ὅρα κατωτ. τὴν 278 τοῦ 57 ἐπ. Ἀρείου Πάγου.

τοῦ 1849 τῶν ἐν Ναυπ. Ἐφ. (Νομ. σ. 5163) — Ἀποφ. πολ. Ἀρείου Πάγου 175 τοῦ 50. — 230 τοῦ 54, κυρ. τὴν 830 τοῦ 52 ἀπ. Ἐφετείου Ναυπλίας.

Ἡ ἔκδοσις πληρεξουσιοτήτων καὶ αἱ αἰτήσεις ἀντικλητηρίων δὲν εἶναι πράξεις, δυνάμεναι νὰ ἐπιφέρωσι τὴν διακοπὴν τῆς ἀνατροπῆς, ὡς ὅλως ἐξώδικοι καὶ ἄγνωστοι εἴς τε τὸ Δικαστήριον καὶ τοὺς διαδίκους. Ἀπ. 8808 τοῦ 1853 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. — Ἡ ἔκδοσις ἀντικλητηρίου διακόπτει τὸν πρὸς ἀνατροπὴν χρόνον. ἄρθ. 479,221, 95 Πολ. Δικ. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 667 τοῦ 1852 ἐν νομικ. σ. 5666.

Ἡ ἀναφορά, δι' ἧς ζητεῖ διάδικός τις νὰ προτιμηθῇ ἡ συζήτησις τῆς ὑποθέσεώς του, εἶναι πρᾶξις νόμιμος καὶ ἔγκυρος, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, καὶ ἑπομένως διακόπτουσα τὴν πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμίαν. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 2765 τοῦ 1843.

ε΄.) Διὰ νὰ ὑπολογισθῇ ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία, πρέπει ν' ἀνατρέξῃ τις οὐχὶ εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ ἀμελήσαντος διαδίκου, ἀλλ' εἰς τὴν τελευταίαν νόμιμον καὶ διὰ τῆς προόδου τῆς δίκης ἀναγκαίαν δικαστικὴν πρᾶξιν· τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ τῶν μαρτυριῶν κατάθεσις (344 Πολ.) Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 15,982 τοῦ 1858, φέρουσα·

Ἐπειδὴ πρὸς ἐξακολούθησιν διακοπείσης δίκης ἀπαιτεῖ ἡ Δικονομία νόμιμον καὶ ἔγκυρον πρᾶξιν τοῦ ἀμελήσαντος διαδίκου, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν ἀνατροπὴν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπολογισθῇ ἡ πρὸς ἀνατροπὴν τριετὴς προθεσμία, πρέπει ν' ἀνατρέξῃ τις οὐχὶ εἰς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τοῦ ἀμελήσαντος διαδίκου, ἀλλ' εἰς τὴν τελευταίαν νόμιμον καὶ διὰ τὴν πρόοδον ἀναγκαίαν διαδικαστικὴν πρᾶξιν τῆς ἐκκρεμοῦς δίκης· τοιαύτη δὲ ἀποδεικνύεται ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐκ τοῦ προσαχθέντος ἐπισήμου πιστοποιητικοῦ τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν τῆς 12 Φεβρουαρίου 1858, τοῦ στηριζομένου εἰς τὸ πρωτόκολλον τοῦ Δικαστηρίου, ἡ κατὰ τὴν 9 Νοεμβρίου 1850 γενομένη εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ εἰρημένου Δικαστηρίου κατάθεσις τῶν παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ διὰ τοῦ ἐγγράφου του τῆς 6 Νοεμβρίου 1850 σταλεισῶν ἐκθέσεων τῶν παρ' αὐτοῦ ἐξετασθέντων συνεπείᾳ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ μνησθέντος Δικαστηρίου μαρτύρων· ἔκτοτε δὲ μέχρι τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1853, καθ' ἣν ἐπεδόθη ἡ προκειμένη περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, δὲν συνεπληρώθη ἡ τριετὴς νενομισμένη προθεσμία· ὅθεν

ἀνυπόστατος εἶναι ἡ βάσις τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς τὴν ἐκκρεμοῦς κατ' ἔφεσιν δίκης.

ς΄.) Ἡ κατάθεσις τῶν ἐγγράφων παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου, ἥτις ἐπέχει τόπον κοινοποιήσεως θεωρεῖται ὡς πρᾶξις ἔγκυρος καὶ νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης· ὅθεν ἀνατροπὴ δὲν λαμβάνει χώραν (481 τῆς Πολ. Δικ.) Ἀπόφ. Πολ. Ἀρ. Πάγ. 114 τοῦ 1850, κυρ. τὴν 4263 Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ.

ζ΄.) Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δὲν παράγει ἀποτελέσματα, ὅταν διὰ δόλου ὁ ζητῶν τὴν ἀνατροπὴν παρέτεινε τὸν τρόπον τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐπιδοτηρίου τῆς περὶ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς δίκης ἀγωγῆς τοῦ ἀντιδίκου του, ἐπιδοὺς ἐν τῷ μεταξὺ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγήν· τερ. 1. Π. (2,10. Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 27 τοῦ 1853 ἐν νομικ. σ. 5735.

36 Ἀλλ' αἱ πράξεις, αἱ *μάταιαι καὶ περιττὰι*; — Καὶ αὗται διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν, μόνον δὲ ἡ δαπάνη ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἐνεργήσαντα αὐτὰς διάδικον. (Πολ. 569. Δαλλ. Ἀρ. 189. 204.) Καρ. ζ΄. 1438. Οἰκ. § 194 σημ. 15.

37 Ἡ ἀγωγὴ, δι' ἧς ζητεῖται ἡ ἀνατροπὴ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως, δὲν εἶναι πρᾶξις νόμιμος τείνουσα πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. 481 Πολ. Δικ. Ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ. 11542 τοῦ 1854 τρ. ά.

38 Συμβιβαστικαὶ διαπραγματεύσεις μὴ παραγαγοῦσαι συμβιβασμὸν δὲν διακόπτουσι τὴν παραγραφὴν κατὰ τὸ ἀρθ. 550 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικ. — Περὶ τοῦ Γαλλ. Δικ. ἴδε Δαλλ. Ἀρ. 245 ἐν Καρ. ζ. 1419. — Οἰκ. §. 194 σημ. 15.

39 Μετὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, ἐπιβαλλούσης ὅρκον, ὁ ἀντίδικος τοῦ πρὸς ὃν ἀπεβλήθη ὁ ὅρκος ἀπέτεινε πρὸς αὐτὸν προτάσεις περὶ συμβιβασμοῦ τῆς μεταξύ των διαφορᾶς, ἀναγνωρίζων τὸ δικαίωμα τοῦ ὁρκιστέου. Ὁ πρὸς ὃν ἐπεβλήθη ὁ ὅρκος, ἐφησυχάζων ταῖς προτάσεσι ταύταις, ἄφηκε καὶ παρῆλθον τρία καὶ ἐπέκεινα ἔτη, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἐνεργήσῃ δικαστικὴν πρᾶξιν· ὁ δὲ ἀντίδικός του δι' ἀγωγῆς του ἠτήσαντο νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη ἡ δίκη, καθὸ παρελθόντων τριῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως· ὁ καθ' οὗ ἐζητήθη ἡ ἀνατροπὴ ἐπρότεινε κατὰ τὴν συζήτησιν ἔνστασιν ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἰσχυρισάμενος, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ διεκόπη διὰ τῶν μεσολαβησασῶν περὶ συμβιβασμοῦ προτάσεων. Οἱ δὲ ἐνταῦθα ἐφέται διὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 15558 Π. Ε. ἀποφάσεώς των

δὲν παρεδέχθησαν τὴν ἀνατροπήν, (Ὅρα τὴν ἀπόφ. ἐν Νομ. Μελίσσῃ Σελ. 19).

40. Ἡ πρὸς ἀνατροπὴν τῆς δίκης παραθεσμία διακόπτεται, ὅταν οἱ διάδικοι κάμωσι συμβιβασμόν τινα ἐξαρτώμενον ἀπὸ ὅρον τινά· δὲν δύναται δὲ νὰ ἐξακολουθήσῃ, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελε συμβῆ τὸ γεγονὸς, περὶ οὗ τὰ μέρη συνεφώνησαν. Ἀπ. Πολ. 75 Ἀρ. Πάγ. τοῦ 1855.

41 Ἡ περὶ ἀπολαύσεως δικαιωμάτων πενίας αἴτησις, ἡ ὑποβληθεῖσα ἐνώπιον τοῦ ἐν Πάτραις εἰσαγγελέως ἐπὶ ὑποθέσεως ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, οἱ ὁποῖοι διέταξαν διεξαγωγὴν ἀποδείξεως, διορίσαντες Εἰσηγητὰς τοὺς Εἰρηνοδίκας, δὲν εἶναι πρᾶξις ἐπιφέρουσα τὴν διακοπὴν τῆς πρὸς ἀναπροπὴν προθεσμίας. (481 Πολ.) Ἀπ. πολ. 278 τοῦ 1857. ἀναιρ. τὰς 1125 τοῦ 1853 καὶ 987 τοῦ 1856 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετῶν καὶ φέρουσα.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ ἡ ἀπὸ 30 Ἰουνίου 1853 προκειμένη περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ τοῦ Μ. Χ. Ἰατροῦ, οὗτος ἐκίνησεν ἐνώπιον ὧν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν νέαν ἀγωγὴν μηνολογημένην τὴν 11 Ἀπριλίου 1853 τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ἀφορῶσαν, τοῦτο δὲν καθίστα ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, διότι ἡ ἀγωγὴ ἐκείνη ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν νέας δίκης, οὖσα ξένη τῆς ἀρχαίας ἐκείνης, περὶ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὁποίας πρόκειται, καὶ ἐμφαίνουσα μᾶλλον τὴν παραίτησιν ταύτης, ἐν ᾧ, ἵνα ᾖ ἀπαράδεκτος ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, ἀπαιτεῖται ἐπιχείρησις πράξεως ἐγκύρου καὶ νομίμου πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης. Τοιαύτη δὲ δὲν εἶναι ἡ νέα ἀγωγὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος.

Ἐπειδὴ ἡ γνώμη αὕτη φαίνεται ὑπερισχύουσα καὶ παρὰ τοῖς Γάλλοις συγγραφεῦσιν, εἷς τῶν ὁποίων λέγει τάδε. Mais si citation, donnée devant un tribunal autre que celui devant lequel l'instance principale a été introduite, forme le principe d'une instance nouvelle.... elle ne peut, certes, avoir pour effet d' interrompre la peremption. Ἴδε τὸ μέγα Εὐρετ. τοῦ Dalloz, λέξις Peremption §. 185—Ἀπ. ἐφ. Ἀπ. 13747 τοῦ 1856.

42 Τὸ ἔγγραφον τοῦ Νομάρχου, δι' οὗ ἐγκρίνεται ἡ περὶ πληρωμῆς ἐξόδων πρὸς περαίωσιν δίκης τινὸς πρότασις τοῦ Δημάρχου δὲν θεωρεῖται ὡς πρᾶξις νόμιμος καὶ ἔγκυρος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, διότι εἶναι πρᾶξις ἐξώδικος ἄγνωστος εἰς τὸν ζητοῦντα τὴν ἀνατροπ-

πὴν, καὶ μὴ ὑποχρεοῦσα τὸν ἐπιχειρήσαντα αὐτὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην· Απ. πολ. Ἀρείου Πάγου 41 τοῦ 1856.

43 Ἡ κατάργησις τῶν διοικητικῶν Διακαστηρίων διακόπτει τὸν περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης χρόνον;—Ὄχι, ἐν τῷ καταργήσαντι τὰ δικαστήρια ταῦτα νόμῳ ἐλήφθη πρόνοια περὶ τῆς παραπομπῆς τῶν ἐκκρεμῶν ὑποθέσεων εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια· Ἀπόφ. 222 τοῦ 1850 τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (Νομ. σελ. 5318)

44 Τὶς πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ τὰς εἰρημένας πράξεις ἵνα διακόψῃ τὴν παραγραφήν; — Ὁ ἀμελήσας διάδικος λέγει ὁ νόμος· ἄρα καὶ ὁ κινῶν τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν· διότι κατὰ τὴν δικονομίαν ἡμῶν, ἑκάτερος τῶν διαδίκων δύναται νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἡ διακοπὴ λοιπὸν αὐτῆς θεωρεῖται ὡς ἀμφοτέρων ἐγκατάλειψις· ὅθεν ἕκαστος αὐτῶν, ἐπιχειρῶν πρᾶξιν ἐμφαίνουσαν ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, διακόπτει τὴν παραγραφὴν, καὶ καταργεῖ τὸ δι' ἀπραξίας καὶ αὐτοῦ σχηματιζόμενον τεκμήριον τῆς ἐγκαταλείψεως. (1) Οὕτω θεωροῦμεν δικαιολογημένην τὴν 79 τοῦ 50. ἀπ. Ἀρείου Πάγου, τὴν ἀναιρέσασαν τὴν 6489 Ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν (Οἰκ. §. 194 σημ. 15. β.)

45. Ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ τῆς ἐφέσεως, ἡ γενομένη ἐπιμελείᾳ τῆς ἐφεσιβλήτου ὠφελεῖ τὸν ἐκκαλοῦντα, ὥστε νὰ μὴ τρέχῃ κατὰ τούτου ἡ πρὸς ἀνατροπὴν προθεσμία;—Ὄχι. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 6489 τοῦ 1849 φέρουσα·

Ἐπειδὴ μολονότι ἡ εἰς τὸ πινάκιον ἐγγραφὴ ὑποθέσεώς τινος διακόπτει τὴν πρὸς ἀνατροπὴν παραγραφὴν, χωρὶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τίς ἐκ τῶν διαδίκων ἐφρόντισε νὰ γένῃ ἡ ἐγγραφὴ, διότι ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐγγράψαντος τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ κάμῃ ἄλλην ἐγγραφὴν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ εἰς τὸ τοιχοκόλλητον ἔκθεμα περίληψις τοῦ πινακίου ἐπέχει τόπον κλήσεως δι' ἀμφοτέρους τοὺς διαδίκους·

Μολονοτοῦτο·

Ἐπειδὴ ἡ παραγραφὴ, δι' ἧς ἀνατρέπεται δίκη τις, διακόπτεται διὰ πράξεων ἐγκύρων καὶ νομίμων τοῦ ἀμελήσαντος διαδίκου, ἤγουν

---

(1) Πρλ. §. 19 τῆς λ. ἀνατροπὴ Εὐρ. τ. 1. σ. 250.

ἐκείνου, καθ' οὗ τρέχει ἡ παραγραφὴ (ἀριθ. 48 Πολ. Δικον.) ἑπομένως ἡ ἐγγραφὴ τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ πινάκιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, οὖσα πρᾶξις νόμιμος κατὰ τὸ ἄρθ. 570 τῆς Πολ. Δικονομίας, τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπιφέρουσα τὴν διακοπὴν τῆς παραγραφῆς, ὅταν ἐνεργηθῇ παρὰ τῆς ἐκκαλούσης Πολυξένης Μπάστου, καθ' ἧς αἰτεῖται ἡ ἀνατροπή, διότι τότε μόνον ὑποτίθεται, ὅτι διὰ τῆς πράξεώς της ταύτης ἐκφράζει, ὅτι θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν ἡ ἐγγραφὴ ἤθελεν ἐνηργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου της, οὗ τινος αἱ πράξεις δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς. Ὅθεν ἰσχυριζομένη ἡ ἐναγομένη, ὅτι ἐνέγραψεν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ πινάκιον, πρέπει νὰ προσάξῃ ἀπόσπασμα αὐτοῦ ἀποδεικνύον τὴν ἐγγραφὴν ταύτην.

46 Ὑπάρχουσιν αἰτίαι ἀναστέλλουσαι τὴν παραγραφήν; Μάλιστα ἡ ἀνωτέρα βία. Δαλλ. ἀρ. 257 ἐπ. Καρ. ζ. 1420. Οἰκ. §. 194 σημ. 15. γ. ὁ πόλεμος; ἡ μεταβολὴ τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ; Ὅρα Εὑρετ. τόμ. 1 §, 29 30 τῆς λ. ἀνατροπή.

47 Πότε ἡ ἐκκρεμοδικία διακόπτει τὴν πορείαν τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν χρόνου; Τῆς Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 10,773 τμ. ά. ἡ 2. σκέψις φέρει·

Ἐπειδὴ καθ' ὃν καιρὸν ὑπῆρχεν ἐκκρεμὴς ἡ προκειμένη ἔφεσις ἡ εἰσαχθεῖσα ἐν Ναυπλίῳ δίκη μεταξὺ τῆς ἐναγούσης Τρισευγένης Παπαγεωργίου, καὶ τῆς ἐναγομένης Μαρίας Μερκούζη, δὲν ἀπετέλει προδικαστικὸν ζήτημα, συζητητέον ἐνώπιον ἐκείνου τοῦ Δικαστηρίου καὶ διακόψαν βεβαίως τὴν προκειμένην μεταξὺ τῆς Μαρίας Μερκούζη ἐναγούσης καὶ τοῦ Παναγιώτου Βάρβογλου ἐναγομένου ἐκκρεμοῦς κατ' ἔφεσιν δίκης, καθ' ὅσον εἰς τὴν δίκην ἐκείνην ὁ Παναγιώτης Βάρβογλης ἐκλητεύθη ἁπλῶς ὡς τρίτος, παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις, πρὸς ἐπικύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ἡ δὲ δίκη ἐξησκεῖτο μεταξὺ τῆς Τρισευγένης Παππαγεωργίου καὶ τῆς Μαρίας Μερκούζη· ἐνταῦθα δὲ ἡ δίκη ὑφίστατο μεταξὺ Μαρίας Μερκούζη ἐναγούσης καὶ Παναγιώτου Βαρβόγλου ἐναγομένου, εἰς τὴν ὁποίαν ἑπομένως οὔτε ἠδύνατο καὶ ὤφειλεν ἐγκαίρως νὰ προτείνῃ καὶ νὰ συζητήσῃ μετ' αὐτῆς τὴν ἔνστασιν αὐτοῦ, ὅτι αὕτη ἡ ἐνάγουσα δὲν εἶναι κυρία τοῦ ὅλου ἀλλὰ τοῦ ἡμίσεως τῆς κατ' αὐτοῦ προτεινομένης ἀπαιτήσεως, ἢ τὴν ἀναβλητικὴν ἔνστασιν τῆς συναφείας δῆθεν τῆς ἐν Ναυπλίῳ μεταξὺ τῆς Τρισευγένης Παπαγεωργίου καὶ τῆς Μαρίας Μερκούζη εἰσαχθείσης δίκης ἐπὶ τῆς φιλονεικουμένης μεταξὺ τούτων κυριότητος τῆς προκειμένης ἀπαιτήσεως,

καὶ ἂν τὸ Δικαστήριον διέταττε τὴν ἀναβολὴν τῆς προκειμένης δίκης παραδεχόμενον τὴν τελευταίαν ἔνστασιν, τότε μόνον ἐγεννᾶτο βιαία διακοπὴ, ὑποχρεώνουσα τὴν ἐφεσίβλητον Μαρίαν νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα διὰ κοινοποιήσεως τῆς παρὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Δικαστηρίων ἐκδοθείσης, ἀποφάσεως, τὴν παῦσιν τῆς διακοπῆς κατὰ τὸ ἄθρ. 471 4 τῆς Πολ. Δικον. πρὶν ἢ δυνηθῇ νὰ ἐπιχειρήσῃ καμμίαν ἔγκυρον πρᾶξιν καὶ νὰ κινήσῃ ἐπομένως ἐγκύρως τὴν προκειμένην περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν, ἄλλως μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐν Ναυπλίῳ δίκης, καθῆκον ἦτο τοῦ ἐκκαλοῦντος, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς κατ' ἔφεσιν ἐνστάσεώς του, ὅτι ἡ ἐφεσίβλητος εἶναι κυρία μόνον τοῦ ἡμίσεως τῆς ἐπιδίκου ἀπαιτήσεως, νὰ προσαγάγῃ αὐτὸς ἐγκαίρως ἐξακολουθῶν τὴν κατ' ἔφεσιν δίκην, τὰς ἀποφάσεις τὰς παρὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ Δικαστηρίων κατὰ τὸ 1846 καὶ 1848 ἐκδοθείσας. Ὅθεν καὶ ὁ λόγος οὗτος τοῦ ἀκύρου ἦ ἀπαραδέκτου δὴθεν τῆς προκειμένης περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς εἶναι ἀνυπόστατος.

48. 2. Ἀγωγὴ ἀφορῶσα νέαν δίκην εἰς ἄλλο δικαστήριον δὲν καθιστᾷ ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγήν. (481 Πολ.) Ἀπ. πολ. Ἀρείου Πάγου 321 τοῦ 1857. Καρ. τὴν 13747 Ἐφ. Ἀθηνῶν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἓν μόνον φύλλον καθυστεροῦμεν εἰσέτι πρὸς τοὺς Κ. Κ. συνδρομητὰς ἡμῶν πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἔτους· οὗτοι ὅμως, ἐκτὸς ὀλίγων, ὀφείλουσιν ὅλου τοῦ ἔτους τὴν συνδρομὴν καὶ παρακαλοῦνται νὰ σπεύσωσι τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΜΗ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1860.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 13 Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Τὰς σοφὰς παρατηρήσεις τοῦ Ἐφέτου Κυρίου Ἀδαμ. Παππαδιαμαντοπούλου περὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀπεριορίστου τῶν τόκων ῥέας Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἔκρινα καλὸν νὰ φέρω εἰς τὰς στήλας τῆς, παρούσης, καίτοι δημοσιευθείσας διὰ τοῦ Σόλωνος, διότι ἐν γένει δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας συνδρομηταί μου οὐδόλως ἔλαβον τούτων γνῶσιν, προτρεπόντες πρὸς τοῦτο καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου Συντάκτου· ὅθεν θέλομεν ἐξακολουθήσει καὶ εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιόν εἰς ὃ θέλει προστεθῇ καὶ ὁ πίναξ τῶν ἐμπεριεχομένων καθ' ὅλον τὸ λῆγον ἤδη ἔτος.(*)

Τὰ δικαστήρια τῆς βασιλευομένης Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν ἐξηκολούθουν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰς περὶ τόκων διατάξεις τοῦ ῥωμ. καὶ βυζαντινοῦ δικαίου ὡς ἰσχυούσας νὰ θεωρῶσι, καὶ κατ' αὐτὰς νὰ κανονίζωσι τὰς περὶ τόκων διαφοράς· κατηργημένας δὲ ἐθίμῳ πασιδήλῳ ἀπεφαίνοντο μόνας τὰς περὶ τοῦ μέτρου (ποσοῦ) τοῦ ἐτησίου τόκου διατάξεις πάσας, πλὴν τῆς περὶ τοῦ ἑκατοστιαίου τόκου διατάξεως, ἣν πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐφήρμοζον, ὅπου νέος τοῦ βασιλείου

(*) Τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἀποδεχόμενος καὶ ὁ Σοφὸς καθηγητὴς καὶ Ἀρειοπαγίτης Κύριος Β. Τ. Οἰκονομίδης ἐπιδεικνύει ἐντελῶς διὰ τῆς καταχωρηθείσης ἐν τῷ φυλλαδίῳ ΙΔ'. τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ συγγράμματος.

νόμος δὲν ὥριζεν ἄλλον τόκον. Ὁμαλὸν δὲ καὶ εὐχερὲς καθίστατο τότε τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ ὡς πρὸς τὰς περὶ τόκον ἀποφάσεις αὐτοῦ, ἀσυζήτητον δὲ μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ τῶν δικαστῶν παρήρχετο τὸ περὶ τόκου ζήτημα, ὡς καθαρῶς νομικόν.

Ἀλλ' ἀπό τινων ἐτῶν ὁ Ἀρ. Πάγος νομίσας, ὅτι δίδων ζωὴν εἰς νεκρὸν καὶ ἄχρηστον σῶμα, δύναται οὕτω νὰ ἐξαλείψῃ ἐκ τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας πάσας τὰς τόκου περιοριστικὰς ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, ἀπαγορευτικὰς διατάξεις τοῦ ῥωμ. καὶ βυζαντινοῦ δικαίου, ἀποφαίνεται τὰ ἑξῆς·

α) Ὅτι ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου, ἡ πάντα τόκον ἀπαγορεύουσα, πρέπει νὰ θεωρῆται παρ' ἡμῶν ὡς ἡ τελευταία περὶ τόκων αὐτοκρατορικὴ διάταξις· διότι αὕτη ἐστὶν ἡ νεωτέρα πασῶν τῶν ἐν τῇ ἑξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου περιεχομένων περὶ τόκων διατάξεων.

β) Ὅτι αἱ περὶ τόκων περιοριστικαὶ διατάξεις τῶν αὐτοκρατόρων, ἄχρηστοι καταστᾶσαι διὰ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, πᾶσαν ἀπέβαλον ἔκτοτε νόμου ἰσχύν.

γ) Ὅτι σήμερον τὰ περὶ τόκων κανονιστέα εἰσὶ κατὰ τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα· καὶ ἑπομένως τόκος ὁσοσδήποτε καὶ ἐφ' ὁσονδήποτε χρόνον νὰ συμφωνῆται καὶ ἐπιδικάζηται δύναται, ἂν ἔθιμον δὲν ὑπάρχῃ περιορισμὸν ἐπιβάλλον.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀρ. Πάγου νομολογηθέντα διὰ τῶν ὑπ' ἀρ. 11 (1855), 277 (1856) καὶ ἄλλων τινῶν ἀποφάσεων· ἡ δὲ παροῦσα διατριβὴ σκοπεῖ νὰ ὑποδείξῃ·

I. Τὰς ἐπιβλαβεῖς συνεπείας τοιαύτης νομολογίας·

II Τὸ ἀνωφελὲς καὶ ἀνεπιτυχὲς τοῦ σκοποῦ αὐτῆς· καὶ

III Τὸ μὴ ὀρθὸν αὐτῆς· καὶ

I. Παρατηρήσεις περὶ τῶν ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν τῆς νομολογίας.

Τόκος παρὰ Ῥωμαίοις κατ' ἀρχὰς ν' ἀπαιτῆται ἠδύνατο δυνάμει συμφωνίας περὶ τόκου, γενομένης δι' ἐπερωτήσεως (stipulatio)· 1) ἔπειτα δ' ἀπῃτεῖτο ὑπὸ ὅρους καὶ ἐξ ἁπλοῦ περὶ τόκου συμφώνου (pactum) 2)· τελευταῖον δὲ καὶ κατὰ μικρὸν ἤρξατο, ἐξομοιουμένης

1) Pauli Sent. rec. III. 14 § 91.
2) N. 7 § 5 II. 12. 14.

τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων τὴ καρπώσει καρποφόρου κτήματος, νὰ ἐπιτρέπηται κατ' ἀναλογίαν πῶν περὶ φυσικῶν καρπῶν νομίμων διατάξεων, ὁτὲ μὲν ὑπὸ τῶν διαχειριστῶν τῆς ῥωμ. νομοθεσίας νομοδιδασκάλων, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων, ἡ ἀπαίτησις καὶ ἐπιδίκασις τόκου ἀσυμφωνήτου 3)· παρατηρητέον δὲ, ὅτι τὸ Ῥωμ. δίκαιον δὲν ἐπιτρέπει ἀορίστως τὴν ἀπαίτησιν τόκου, ὅπου καὶ φυσικοὶ καρποὶ ν' ἀπαιτηθῶσι δύνανται, ἀλλ' ὁρίζει τὰς περιπτώσεις τῆς τοκοληψίας ἰδίως· ἦσαν δὲ αἱ περιπτώσεις αὗται πρὸ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου αἱ ἑξῆς.

Α. Τόκος ἀπητεῖτο πάντοτε, ὅπου συμφωνία περὶ τόκου ὑπῆρχε, δυνάμει τῆς συμφωνίας ταύτης.

Β. Τόκος ὠφείλετο, ὅπου συμφωνία περὶ τόκου δὲν ὑπῆρχε, δυνάμει νόμου, ἢ νόμου ἰσχὺν ἔχοντος δόγματος νομοδιδασκάλου διὰ τὰς ἑπομένας αἰτίας.

α) Ἕνεκα καθυστερήσεως πάσης πληρωμῆς, ἐπιταττομένης ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ (ὑπέρθεσις ἀπὸ προσώπου, mora) 4).

β) Ἕνεκα καθυστερήσεως πληρωμῆς, ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιταττομένης ὀφείλουσι τόκον πᾶς ἀγοραστὴς ὀφειλέτης τοῦ τιμήματος, β) πᾶς ὀφειλέτης ἀνηλίκων, ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἀνηλικότης, 6) πᾶς κλέπτης, 7) πᾶς ὀφειλέτης πρικός· 8) καὶ οἱ μὲν ἐξ ἀρχῆς, οἱ δὲ μετά τινα χρόνον, καὶ τοὶ αὐδέποτα αἰτηθέντες νὰ πληρώσωτιν 9).

---

3) Madai d. Lehren d. Mora § 52 — Ὅτι διὰ δογματισμοῦ καὶ νόμου ἐπιτράπη ὁ ἀπαιτῶντος τόκος, ἀρκούντως ἐκφράζει ὁ N 24 πρ. (33 2), ut proper moram usuras quoque reddi praecipiatur καὶ ὁ N. 24 H. (16 3): Et est quidem constitutum, in bonae fidei negotiis, quod ad usuras attinet, ut tantumdem possit officium arbitri (judicis), quantum stipulatio. Ὅτι δὲ κατὰ μικρὸν ἐπετράπη ἡ τοκοληψία, ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν § 3 καὶ 8 τοῦ N 10 (17. 1) καθ' οὓς ὁ μὲν τῶν νομοδιδασκάλων ἀποφαίνεται ὑπόχρεων εἰς τόκον τὸν ἐντολοδόχον, ἂν κατ' ἐντολήν, τ. ἐ. ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἐντολέως ἐδάνεισε τὰ χρήματα αὐτοῦ, ἂν δὲ ἀπ' ἰδίου κινδύνου, οὐχί· ὁ δὲ Οὐλπιανὸς, νεώτερος ἐκείνου, ἀποφαίνεται αὐτὸν ὑπόχρεων εἴτε κατ' ἐντολήν, τ. ἐ. ἐπὶ κινδύνῳ τοῦ ἐντολέως ἐδάνεισεν, εἴτε ἄνευ ἐντολῆς τ. ἐ. ἀπ' ἰδίου κινδύνου (ἴδε καὶ Unterh. Schuldv. § 620. n. K.).

4) N 32 § 2 Π. (22 1). Βαν. 32 (23. 2).

5) N. 12 § 20 καὶ 24 Π. (19. 1). Βαν. 13 (19. 8).

6) N. 5 Κωδ. (4 49). Βαν. 3 (10. 23).

7) N. 8 § 1, 2. N 20 Π (13. 1) B. 8. καὶ 20 (60. 10).

8) N ult. § 2. Κώδ. (5 12). B. 118 (29. 1). N. ult. § 7 Κώδ. (5. 13). B 119 (29. 1).

9) Ἡ τοῦ ὀφειλέτου ἀγοραστοῦ νόμῳ ἐπιταγὴ ταύτη ἔχει ἰδίων, ὅτι οὔτε ἡ ἀπουσία

γ) Ἕνεκα χρήσεως ἀλλοτρίων χρημάτων ὀφείλουσι τόκον ὁ ἐντολοδόχος, 10) ὁ διαχειριστὴς ἀλλοτρίων ὑποθέσεων, 11) ὁ ἐπίτροπος, ἢ κηδεμών, 12) ὁ λαβὼν παρακαταθήκην, 13) ὁ συνέταιρος, 14) ὁ ἔχων εἰς χεῖρας πλεόνασμα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐνεχυροῦχος δανειστὴς, 15) ἂν δανείσωσιν ἢ μεταχειρισθῶσι πρὸς ἴδιον ὄφελος τὰ ἀλλότρια χρήματα.

δ) Ἕνεκα χρήσεως ἰδίων χρημάτων πρὸς ὄφελος ἄλλου γενομένης ἀπαιτοῦσι τόκον παρὰ τοῦ ὠφεληθέντος πάντα τὰ εἰρημένα πρόσωπα) ἂν τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ διαχειριζόμενοι δαπανήσωσιν ὑπὲρ αὐτῶν. 16,

Ὁ τόκος λοιπὸν δὲν εἶναι καρπὸς τοῦ κεφαλαίου, οἷος ὁ καρπὸς τοῦ ἀγροῦ, ἀλλ' ὁ μὲν εἶναι καρπὸς φύσει, ὁ δὲ καρπὸς νόμῳ (17)· διὰ τοῦτο δὲ ὁ μὲν πανταχοῦ καὶ πάντοτε δὲν παύει νὰ ἦναι καρπὸς, ὁ δὲ καρπὸς εἶναι, ὅπου ὁ νόμος καρπὸν ἀποφαίνεται αὐτόν· ἀποβάλλει δ' ἐντελῶς τὴν τοῦ καρποῦ ἰδιότητα, ὅταν ὁ εἰς καρπὸν πλάσας αὐτὸν νόμος καταργηθῇ.

Ποῖαι δὲ εἰσὶ κατὰ ταῦτα αἱ συνέπειαι τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὅταν πρόκηται περὶ τόκου μὴ συμπεφωνημένου;

Ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου δὲν καταργεῖ τὰς περὶ ἀποδόσεως φυσικῶν καρπῶν διατάξεις, τὴν δὲ τῶν τόκων ἔκτισιν ἀπευκταίαν ἀποφαίνεται καὶ ἀντιχριστιανικὴν, καταργεῖ δ' αὐτὴν παντοῦ καὶ πάντοτε· τί δ' ἕπεται ἀναγκαίως ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης; α) ὅτι ὁ τόκος δι' αὐτῆς ἀπώλεσε τὴν τοῦ καρποῦ ἰδιότητα· διότι ἂν καρπὸς ἐθεω-

---

τοῦ δανειστοῦ ἀπαλλάττει τοῦ τόκου τὸν ὀφειλέτην, διότι ἡ ἐκ τῆς καρπώσεως τοῦ ἀγορασθέντος πράγματος ὠφέλεια ἀρκεῖ καὶ καθ' ἑαυτὴν νὰ καταστήσῃ τὸ χρέος ἔντοκον (N 18 § 1 Π. (22. 1) συνδ. N 13 § 20 Π (19. 1). οὔτε ἡ ἀποχὴ ἀπὸ πάσης χρήσεως τῶν ὀφειλομένων χρημάτων, διότι ὁ νόμος ἐπιτάττει τὴν πληρωμὴν (N. 2 Κώδ. (4. 32).

10) N. 10 § 3 Π (17. 1) B. 10 (14. 1).
11) N. 38 Π (3. 5) B. 19 (17. 1)
12) N. 7 § 10 καὶ 12 Π. 26). 7) B. 6. (37. 7).
13) N. 4 Κώδ. (4. 34) B. 37 καὶ σ. (13. 2).
14) N. 1 § 1 Π (22. 1) B. 1 (23. 3).
15) N. 6 § 1 Π. (13. 7). B. 6 (25. 1).
16) N. 12 § 9 (17. 1) B. 12 (14. 1) N 37 Π (22. 1) B. 37 (23. 3) N 3 § 1 Π (27. 4) B. 3 καὶ 4 σ. (88. 4) N. 67 § 2 Π. (17. 2) B 65 (12. 1).
17) N. 62 πρ. Π. (6. 1): usura non natura pervenit, jed jure percipitur. N. 121 N. (50, 19) B 17 (2. 2): Ὁ τόκος τῶν ἀργυρίων οὐκ ἔστι καρπὸς, ἐπειδὴ οὐκ ἐξ αὐτοῦ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐξ ἑτέρας αἰτίας ἐστὶ τοῦ σώματος.

ρεῖτο ὑπὸ τοῦ Βασιλείου, οἷος ὁ φυσικὸς καρπὸς, δὲν ἤθελεν ἀπαγορευθῆ, ὡς δὲν ἀπηγορεύθη καὶ ὁ καρπὸς οὗτος· β) ὅτι ἀπηγορεύθη πᾶσα συμφωνία περὶ τόκου· γ) ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς Νεαρᾶς, ἀποφαινομένης, «Μηδενὶ μηδαμῶς ἐξεῖναι ἐν μηδεμιᾷ ὑποθέσει τόκον λαμβάνειν» κατηργήθησαν πᾶσαι αἱ τόκον ἀσυμφώνητον παρέχουσαι διατάξεις, ἤτοι αἱ περὶ τῶν νομίμων τόκων καὶ οὐχὶ αἱ περιοριστικαί, αἵτινες μᾶλλον παρεξετάθησαν καὶ ἐνισχύθησαν δι' αὐτῆς. Τὰς συνεπείας δὲ ταύτας πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ὁμολογήσῃ ὡς ἐξαγόμενον νόμου ἰσχύοντος εἰσέτι, ὅστις τὴν νεαρὰν τοῦ Βασιλείου τελευταίαν ἀποφαίνεται διάταξιν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας τῶν Ῥωμαίων.

Ἂν δὲ ἀληθῶς κατηργημένη ἦ πᾶσα ἡ περὶ τόκων νομοθεσία, ἡ ἀπόδειξις ἐθίμου ἐπιτρέποντος νὰ συμφωνῆται τόκος δὲν ἀρκεῖ πρὸς ἐπιδίκασιν ἀσυμφωνήτου τόκου· διότι διὰ τοιούτου ἐθίμου κατηργήθη ἡ νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ὡς πρὸς ἓν μόνον εἶδος ὑποθέσεων, τ. ε. ὡς πρὸς τὸν κατὰ συμφωνίαν τόκον· ἐπὶ δὲ ὑποθέσεων περὶ ἀσυμφωνήτου τόκου ὁ δικαστὴς, ἢ πρέπει ν' ἀρνῆται πάντα τόκον, ὅπου ὁ διάδικος δὲν ἐπικαλεῖται καὶ ἀποδεικνύει ἔθιμον, ἐπιτρέπον τὸν ἀπαιτούμενον ἀσυμφώνητον τόκον, ἢ τοὐλάχιστον, ὡς ὁ Ῥωμ. νομοδιδάσκαλος, διὰ τὸ νόμῳ ἐξεῖναι τὸ συμπεφωνημένον τόκον, κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ καρπῶν διατάξεων ἐνομοθέτει περὶ τόκων ἀσυμφωνήτων, οὕτω καὶ αὐτὸς, διὰ τὸ ἐθίμῳ ἐπιτρέπεσθαι τὸ συμφωνεῖν περὶ τόκου, νὰ ἐπιδικάζῃ δύναται ἀσυμφώνητον τόκον κατ' ἀναλογίαν τῶν περὶ καρπῶν διατάξεων. Ἀλλ' ἡ ἐντεῦθεν ζημία ἀκαταλόγιστός ἐστι· διότι δυσχερὴς μὲν ἔσεται ἡ ἀπόδειξις, ὅτι κατ' ἔθιμον ἰσχύει ὅ,τι νοῦς νομικὸς σοφῶν ἀνδρῶν, οἷος ἦτο ὁ τῶν Ῥωμ. νομοδιδασκάλων, παρήγαγε καὶ ἐκανόνισε· τοῦτ' ἔστιν ὅ,τι κατὰ τὰ νομοποιηθέντα δόγματα αὐτῶν ἴσχυεν ἐπὶ ῥωμαίων περὶ τόκων ἀσυμφωνήτων· ἀπαράδεκτος δ' ἔσεται οὐχ ἧττον ἡ ἀναίρεσις κατὰ πάσης ἀποφάσεως, ἥτις, διὰ τὴν κατάργησιν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐθίμου, ἀρνεῖται τὴν ἐπιδίκασιν ἀπαιτήσεως τόκου, καί τοι δικαίας οὔσης ἄλλως κατὰ τὰς περὶ καρπῶν νομίμους διατάξεις, διὰ τὸν λόγον, ὅτι κατὰ τὸ ἀρ. 810 τῆς Πολ. Δικον. δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινε κατ' ἀναλογίαν νόμον τινά.

II. Παρατηρήσεις περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς καὶ ἀνεπιτυχοῦς τοῦ σκοποῦ τῆς νομολογίας.

Ἡ Ἱστορία τῶν ἐθνῶν εἶναι, κατὰ τὴν ῥῆσιν σοφοῦ καὶ εὐφυοῦς ποιητοῦ τῆς Γερμανίας (18), τὸ δικαστήριον αὐτῶν· εἰς τὰς διδακτικὰς δὲ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀνατρέχοντες εὑρίσκομεν, ὅτι ἐξ ἴσου μὲν ἐπιβλαβεῖς ὑπῆρξαν διὰ τὰς κοινωνίας ἡ τε παντελὴς τοῦ τόκου ἀπαγόρευσις καὶ ἡ ἄπειρος ἐπισώρευσις αὐτῶν· σωτήριον δὲ μόνον δι' ὀφειλέτας καὶ δανειστὰς τὸ μέτρον τῶν τόκων καὶ ἀνάλογον πρὸς τὸ κεφάλαιον. Ἡ περὶ τοὺς τόκους ἀμετρία προάγεται μὲν εὐκόλως ἐκ τῆς κοινῆς ἀνάγκης καὶ πολλῆς ζητήσεως τῶν χρημάτων, ὡς μέσου τὰ πάντα δυναμένου πορίζειν, καταθλίβει δὲ τὰ μάλιστα τὰς ἀπόρους καὶ δυσπότμους τάξεις, τὰς ἐλέους ἀξίας καὶ οὐχὶ καταθλίψεως, ἐπιφέρει δὲ τὴν ἐπισώρευσιν τῶν τόκων· ἡ δὲ κατάθλιψις αὕτη καὶ ἐπισώρευσις ἀπεχθὲς καὶ ἀνόσιον κατέστησε κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ μέσους αἰῶνας μάλιστα τὸ ἔργον τοῦ τοκιστοῦ, ἐκ βάθρων δὲ διέσεισε πολλάκις τὰς πολιτείας, αἵτινες πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀμέσου, ἢ ἐμμέσου ἀπαγορεύσεως παντὸς τόκου κατέφυγον. (19). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δεσ-

---

18) Schiller in der « Resignation »

19) Ὁ Σόλων κατά τινας μὲν διὰ τελείας ἀποκοπῆς τῶν χρεῶν, κατ' ἄλλους δὲ διὰ τῆς τῶν τόκων μετριότητας ἠναγκάσθη ν' ἀνακαμφίσῃ τοὺς πένητας καὶ σώσῃ οὕτω τὴν πολιτείαν σαλευουσαν (Πλουταρχ. Σόλων κεφ. 13 καὶ 15). Ἡ δὲ τοῦ νομοθέτου τῆς Σπάρτης Λυκούργου καταπολίτευσις τῆς πλεονεξίας καὶ ἡ κατάργησις παντὸς νομίσματος χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἐνδεικνύει, ὅτι ἓν τῶν αἰτίων τοῦ ἀναδασμοῦ τῆς γῆς καὶ τῆς μεταργυρίας τοῦ λυκουργικοῦ πολιτεύματος ὑπῆρξε καὶ ὁ διὰ τὴν ἀμετρίαν καὶ ἐπισώρευσιν τῶν τόκων πλεονασμὸς τῶν χρεῶν. (Πλουτάρχ. Λυκοῦργος κεφ. 9) Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος συνέτεινε βεβαίως οὐκ ὀλίγον καὶ εἰς τινα ἀπαγόρευσιν τοῦ τόκου ἐν τῇ δημοκρατικῇ Ῥώμῃ (Tacit. Ann. 6. 16. Liv. 7. 42. Ἀππιανὸς 1. 5. 4· ἐν αὐτῇ δὲ καὶ Κάτων ἠρώτησε, quid foenerari? πικρῶς ἀντηρώτησε· quid hominem occidere? Ὁ δὲ μωσαϊκὸς νόμος ἀπηγόρευσε τὸ πρῶτον τοῖς Ἑβραίοις τὰ πρὸς ἀλλήλους ἐπίτοκα δάνεια ὑπὲρ τῶν πενήτων μόνον, ἔπειτα δὲ καὶ παντάπασιν. Glück τόμ. 21. § 1129· ἀνόσιον δὲ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν προφητῶν τὸ τοκίζειν. Ἡ δὲ δόξα αὕτη κατέλαβε μετὰ αἰῶνας καὶ τοὺς Χριστιανούς· διότι ἀπαγορευτικαὶ παντὸς τόκου διατάξεις ἐξεδόθησαν ὑπό τε Λέοντος τοῦ μεγάλου πάππα τῷ 444, καὶ ὑπὸ τῶν ἐν Κωνσταντίᾳ καὶ Παρισίοις συνόδων τοῦ δυτικοῦ κλήρου κατὰ τὸν ἕνατον αἰῶνα, αἵτινες τὸν τοκισμὸν εἶδος πλεονεξίας ἐπάρατον καὶ βδελυκτὸν ἀποκαλοῦσι· τὴν ἀπαγόρευσιν δ' ἐκείνην καὶ πολλοὶ ἄλλοι πάπται ἐπανέλαβον κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα καὶ τοὺς ἑπομένους διαπρίπουσι δὲ μεταξὺ τῶν διατάξεων αὐτῶν ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ αἱ τοῦ πάππα Ἀλεξάνδρου τοῦ τρίτου καὶ Γρηγορίου τοῦ δεκάτου διατάξεις, δι' ὧν ὡς ἀφωρισμένοι ἐτιμωροῦντο οἵ τε φανεροὶ τοκισταὶ καὶ οἱ ὑπὲρ τῶν τόκων νομοθέται καὶ δικασταί. Ἄξιον δὲ παρατηρήσεώς ἐστι τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν αἰῶνα ὁ δυτικὸς κλῆρος ἀπηγόρευε καὶ θεοῖς μὴ κληροικοῦς πάντα τόκον, ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐτοκρατορίᾳ ἡ μὲν χάριν τοῦ πάπ-

μεύουσα τὴν κυκλοφορίαν τοῦ προχειροτέρου καὶ παντοδυνάμου ἀνταλλακτικοῦ μέσου, ἐν ᾗ πᾶσα ζωογονεῖται κοινωνία, ἐπιβλαβῶς καθίσταται, πέραν τῆς ἀνάγκης τηρουμένη, ἐκείνοις μάλιστα, ὑπὲρ ὧν ἐθεσμοθετήθη· διὰ τοῦτο δὲ καὶ οἱ τοιοῦτοι ἀπαγορευτικοὶ θεσμοὶ οὐδέποτε ἐπὶ πολὺ ἐτηρήθησαν, ἀλλὰ ποῦ μὲν νόμῳ κατηργήθησαν, ποῦ δὲ διὰ τῆς ἐπινοήσεως τόκου, σχῆμα ἀλλότριον περιβεβλημένου, ἠθετοῦντο ἐν γνώσει καὶ τῇ συναινέσει πολλάκις τοῦ νομοθέτου αὐτοῦ (20). Ἐν τῷ μέτρῳ λοιπὸν τῶν τόκων, καὶ τῇ ἀναλογίᾳ αὐτῶν πρὸς τὸ κεφάλαιον κεῖται, κατὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐθνῶν, ἡ σωτηρία καὶ τῶν ὀφειλετῶν κατὰ τῆς ἄκρας πλεονεξίας τῶν δανειστῶν, καὶ τῶν δανειστῶν κατὰ τῆς ἀνάγκης ἀδίκων ἀπαγορευτικῶν τοῦ τόκου νόμων· πρὸς δὲ καὶ αὐτῆς τῆς πολιτείας κατὰ τῶν κακουργημάτων ὀφειλετῶν, βαρυθυμούντων διὰ τὸ ὑπέρμετρον τῆς πλεονεξίας τῶν δανειστῶν αὐτῶν, καὶ ὑπὸ ἀπελπισίας κατεχομένων.

Τὰς ἀποφάσεις δ' ἐκείνας σεβομένη καὶ ἡ Ῥωμ. καὶ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, ἐκανόνισε καὶ ὥρισεν ἀκριβῶς τὰ περὶ μέτρου καὶ ἀναλογίας τῶν τόκων διὰ πολλῶν καὶ διαφόρων περιοριστικῶν καὶ ἀπαγορευτικῶν διατάξεων περὶ τόκου καὶ παντὸς ἄλλου εἴδους διαφέροντος (21).

πα ἐν μοναστηρίῳ τὸν πατριάρχην Φώτιον καθείρξασα κοσμικὴ ἐξουσία, μιμουμένη τὸν δυτικὸν κλῆρον, ἀπηγόρευε τὸν τόκον καὶ τοῖς μὴ κληρικοῖς, ὁ δὲ ἀνατολικὸς κλῆρος διὰ τοῦ πατριάρχου τούτου ἐπέτρεπε καὶ τοῖς κληρικοῖς τὸ ἀπαιτεῖν τόκον ἑξέκτην ὑπερμηρίας (Νομοκάνων τιτ. 9. κεφ. 27).

20) Λέων ὁ αὐτοκράτωρ κατήργησε τὴν τοῦ τόκου ἀπαγορευτικὴν διάταξιν τοῦ Βασιλείου, πατρὸς αὐτοῦ, ὡς ἀφιλανθρώπους καθιστῶσαν, καθ' ἃ λέγει, τοὺς δανειστὰς καὶ ἐπιζήμιον διὰ ταῦτο οὖσαν τοῖς δεομένοις δανείων (ἰδὲ νεαρὰν διάταξιν πγ΄ τοῦ αὐτοκράτορος αὐτοῦ). Ἐν δὲ Γερμανίᾳ, ὅπου ἡ τόκου ἀπαγορευτικὴ διάταξις τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας μέχρι τῶν 17ου αἰῶνος ἰσχυρεῖτο, ἐπενοήθη ἡ ἀγορὰ ἐτησίας χρηματικῆς πρασίδου, ἀντὶ τόκων, ἥτις ἔπαυεν, ἅμα ὁ ἀγοραστὴς (δανειστὴς) ἐλάμβανε παρὰ τοῦ πωλητοῦ (ὀφειλέτου) τὸ δοθὲν διὰ τὴν πρᾶσιν τίμημα (δάνειον). Ψευδῶς δ' ἐξελέγχεται ἡ δόξα, ὅτι ὁ τόκος ἀντίκειται εἰς τὰ χριστιανικὰ δόγματα, ἐξ αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου· διότι ἂν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παραινῶν λέγει «δανείζετε, μηδὲν ἀπελπίζοντες, τ. ε. καίτοι μηδὲν ἀναλαβεῖν ἐλπίζοντες, δὲν κρίνει ὅμως καὶ ἀναξιον νὰ παραβάλῃ τὴν ἐκ τοῦ τόκου ὠφέλειαν πρὸς τὴν ψυχικὴν (Matthäus Κβ΄. 18΄ λ΄).

21) Ἰδὲ N. un. Κώδ. (7. 17) B. 87 (9. 1) ε ἐν ὅσῳ εἰς ἀπέραντον ἡ ψῆφος (τοῦ δικαστοῦ) ἄγεται, ἐκ τῆς ἰδίας ἀδυναμίας πίπτει· . . . γινώσκομεν τῇ φύσει εἶναι ἀκόλουθον, ταύτας μόνον τὰς τιμωρίας (ζημίας) ἀπαιτεῖσθαι, αἵτινες μετὰ τῆς ἁρμοζούσης συμμετρήσεως προφέρονται, ἢ ἀπὸ τῶν νόμων ὁρτῷ πέρατι περικεκλεισμέναι ὁρίζονται· τοῦτο οὖν οὐ μείον ἐγκλημα, ἀλλὰ καὶ ἐν κλοπῇ ἡ ὑμετέρα περιλαμβάνει διάταξις. . . .

Ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν περιοριστικῶν διατάξεων, τ. ε. τῶν περὶ τοῦ μέτρου τοῦ ἐτησίου τόκου, παραλείπομεν ὡς περιττὰ καταστάντα· διότι οὐδεὶς δύναται ἀμφισβητῆσαι τὴν κατάργησιν αὐτῶν καὶ τὴν γενίκευσιν τοῦ ἀνωτάτου μέτρου, ἤτοι τοῦ τόκου τῶν 12]00· περιοριζόμεθα δὲ νὰ ὑποβάλωμεν παρατηρήσεις ὡς πρὸς τὴν νομολογηθεῖσαν κατάργησιν τῶν περὶ τοῦ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τῶν τόκων διατάξεων τοῦ Ρωμ. καὶ Βυζαντινοῦ δικαίου.

Τὰ περὶ τόκων μετὰ τὴν μοναδικὴν μάλιστα διάταξιν τοῦ Βιβλ. 7. τιτλ. 47. τοῦ Κώδηκος, τὴν παρακολουθήσασαν τὰς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τῶν τόκων τροποποιήσεις τοῦ Ἰουστενιανοῦ, ἐν μέρει μὲν διέπουσι γενικαὶ τοῦ Ρωμ. καὶ Βυζαντινοῦ δικαίου ἀρχαὶ, ἐν μέρει δὲ ἰδιάζοντες θεσμοί· καὶ

Λ) Περὶ τῶν γενικῶν ἀρχῶν.

α) Κατὰ γενικὴν καὶ θεμέλιαν ἀρχὴν τοῦ Ρωμ. δικαίου οἱ φυσικοὶ καρποὶ ἁπλοῖ ἀποδίδονται τ. ε. ἄνευ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν καθυςέρησιν αὐτῶν· 22) ἐν τοῖς καρποῖς δὲ κατετάττετο καὶ ὁ τόκος ὑπὸ τῶν ρωμ. νομοδιδασκάλων καὶ νομοθετῶν, καὶ κατατακτέος ἐστὶ καὶ σήμερον ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ κατὰ τὸ παράδειγμα ἐκείνων, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται· ἄρα τόκος ἀσυμφώνητος ἐπὶ τόκου, ὡς ἀποζημίωσις διὰ καθυστέρησιν καρποῦ, δὲν δύναται καὶ σήμερον νὰ ἐπιδικασθῇ διὰ τὸ ἀντίκεισθαι τὴν ἐπιδίκασιν αὐτοῦ εἰς γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν, ἰσχύουσαν εἰσέτι. 22 α)

β) Ὁ κριτικώτατος Βαγγερὼβ ἑρμηνεύων τὴν l. un. C. (7. 47) λέγει περὶ τοῦ νόμου τούτου τὰ ἑξῆς. 23) Ὅταν ἐξ ἐνοχῆς ὡρισμένη

22) Π. χ. τῷ δεσπότῃ κτήματος ἀκινήτου ὁ κατέχων κακῇ πίστει ἀποδίδει τὸ κτῆμα μετὰ τῶν καρπῶν τῶν συλλεχθέντων πρὸ τῆς ἀγωγῆς καὶ μετ' αὐτὴν, οὐχὶ δὲ καὶ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ὠφέλειαν, ἣν ἠδύνατο ἔχειν ὁ δεσπότης ἐκ τοῦ τιμήματος αὐτῶν, ἂν ἐξ ἀρχῆς εἶχεν αὐτὸς τὸ κτῆμα καὶ ἐπώλει ἐν καιρῷ τοὺς καρποὺς (N 15 Π (22. 1.) N 22 Κώδ. (3. 32) B 106 (15. 1) N 33 καὶ 79 Π. (6. 1) N 33 καὶ 78 (15. 8)· ὡσαύτως δὲ καὶ τῷ ἀγοραστῇ ἁπλοῖ ἐπιδικάζονται οἱ καρποὶ, καὶ ἂν παρὰ τὴν συμφωνίαν μετὰ πολλὰ ἔτη παραδοθῇ τὸ κτῆμα (N 13 § 10, 13 Π (19. 1). B 13 (19. 1).

22 α) Ὡς πρωτοδίκης καὶ πρόεδρος πρωτοδικῶν καὶ ἐφέτης δεκαπενταετίαν ἤδη ὑπηρετῶν δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ὑποστηριχθῇ ποτε δικαστικῶς αἴτησις ἀνατοκισμοῦ, καὶ τοι δίκαι περὶ καθυστερούντων τόκων, καθ' ἑκάστην παρουσιάζονται· δὲν ἀντίκειται λοιπὸν ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἀνατοκισμοῦ εἰς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ὅσον τινὲς νομίζουσι· διότι, ἂν τοιοῦτόν τι ὑπῆρχε, πάντες πάντοτε ἤθελον τὸ κέρδος αὐτῆς ἀμφισβητεῖν, ἀνατοκισμὸν ἐπὶ ἀνατοκισμοῦ ἀπαιτοῦντες.

23) Pectf. für Pand—Vorl. § 57 l. Anm 4.

ποσότης, ἢ ἄλλο ὡρισμένον πρᾶγμα ὀφείλεται, π. χ. ἐξ ἀγοραπωλησίας, ἢ μισθώσεως, ἢ ἄλλου οἱουδήποτε συναλλάγματος, καὶ ὁ ὀφειλέτης διὰ τῆς ἀθετήσεως, ἢ μὴ προσηκούσης ἐκπληρώσεως τῆς ὑποχρεώσεώς του ζημιοῖ τὸν δανειστὴν, ἡ ἀποζημίωσις, ὡς πρόσθετόν τι καὶ δευτερεῦον (accessorium), δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνῃ τὴν κυρίαν ἀπαίτησιν, ἀλλὰ τὸ διαφέρον, τ. ε. τὸ ὅλον τῆς ἀπαιτήσεως, περιορίζεται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ κυρίου ἀντικειμένου. Ὁ περιορισμὸς δ' οὗτος συνέχεται προφανῶς μὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς τοκοληψίας πέραν τοῦ διπλασίου (ultra alterum tantum), πρὸς δὲ μὲ τὰς γνωστὰς τοῦ διπλασίου ἐπερωτήσεις (duplae stipulationes), τ. ε. τὰς δ' ἐπερωτήσεων ὑποσχέσεις τοῦ διπλασίου, ἂν τὸ πωλούμενον ἐκνικηθῇ, ἢ ἐλαττώματα ἔχῃ ὑποκεκρυμμένα, καὶ μὲν τὸν ἤδη ἐπὶ τῶν ῥωμ. νομοδιδασκάλων ἰσχύοντα κανόνα, καθ' ὃν ἐπὶ ἐκνικήσεως τὸ διαφέρον δὲν τιμᾶται πλέον τοῦ διπλασίου· 24) δι' ὅλων δὲ τῶν περιορισμῶν τούτων διαφαίνεται ἡ σκέψις τοῦ νομοθέτου, ὅτι ἄτοπόν ἐστι τὸ ὑπερτερεῖν τὴν παραρτηματικὴν καὶ δευτερεύουσαν ἀπαίτησιν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως· ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν δὲ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως τοῦ Κώδηκος, παρατηρητέον, ὅτι ἐφαρμόζεται, οἱονδήποτε καὶ ἂν ᾖ κατ' εἶδος τὸ ἀντικείμενον τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως, ἀρκεῖ νὰ ἦναι ὡρισμένον καὶ νὰ δύνηται νὰ ἐκτιμηθῇ εἰς χρήματα. Ὡσαύτως δὲ χωρεῖ διὰ τὴν ὅλως γενικὴν ἔκφρασιν τοῦ αὐτοκράτορος ἐπὶ πάσης ἀθετήσεως τῆς ὑποχρεώσεως, τ. ε. οὐ μόνον, ὅταν δὲν παρέχηται παντάπασι τὸ ὀφειλόμενον πρᾶγμα, ἢ ποσὸν, ἢ παρέχηται μὲν, ἀλλ' εἶτα ἐκνικᾶται, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν παρέχηται ἐν τῷ συμπεφωνημένῳ τόπῳ ἢ κατὰ τὸν ὡρισμένον χρόνον, ἢ ὅταν παρέχηται ἐλαττωματικὸν, ἢ ἐξ ἀμελείας τοῦ ὀφειλέτου φθείρηται ἢ ἀπόλλυται. — Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Βαγγεροῶ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διατάξεως. τούτοις δὲ προσθέτομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἑξῆς· ὅτι παράρτημα ἀποτελεῖ ἡ διάταξις αὕτη τῶν N. 27 § 1. N. 29, 30 Κώδ. (4. 32), οἵτινες τὸν πέραν τοῦ διπλασιασμοῦ τόκον ἀπαγορεύουσι, καὶ τὴν αὐ-

24) N. 44 συνδ. τῷ N. 43 (19. 1) B. 43 καὶ 44 (19. 8): τὴν περὶ πράσεως ἀγωγὴν ἔχεις (ὁ ἀγοραστὴς ἐπὶ ἐκνικήσεως δούλου), μεθοδεύουσαν τὸ τίμημα καὶ τὴν δαπάνην τῆς διδασκαλίας (τοῦ δούλου), καὶ πᾶν διαφέρον, εἰ μὴ ἄμετρος ἐστὶν ἡ δαπάνη. Οὐ γὰρ ὀφείλει περαιτέρω τοῦ διπλοῦ ζημιοῦσθαι (τὸν πράτην).

τὴν ἀπαγόρευσιν ἐκφράζει καὶ παρεκτείνει, τοῦτο ἐξάγεται οὐ μόνον ἐκ τῆς τῶν ἐτῶν τῆς ἐκδόσεως αὐτῶν ἀλληλουχίας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὁμοιολεξίας, ἣν μεταχειρίζεται ὁ αὐτοκράτωρ, λέγων περὶ μὲν τοῦ περιορισμοῦ τοῦ τόκου ἐν τῇ μερικωτέρᾳ τοῦ N. 27 § 1 Κώδ. (4. 32) διατάξει: Cursum usurarum ultra duplum minime procedere concedimus. περὶ δὲ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ διαφέροντος ἐν τῇ γενικωτέρᾳ μοναδικῇ τοῦ Κώδ. (7. 47) διατάξει: Sancimus, in omnibus, casibas, qui certam habent duantitatem vel naturam, veluti in venditionibus, et locationibus et omnibus contractibus hoc, quod interest, dupli quantitatem minime excedere 25). Ἰσχυούσης λοιπὸν εἰσέτι τῆς διατάξεως ταύτης, τῆς περιοριζούσης τὸ διαφέρον μέχρι διπλασιασμοῦ, 25 α) τόκος ἀσυμφώνητος λόγῳ ἀποζημιώσεως δι' αἰτίαν ὑπερημερίας, ἢ χρήσεως ἀλλοτρίων χρημάτων, τ. ε. πᾶς λόγῳ διαφέροντος ἐπιδικαζόμενος τόκος δὲν δύναται, καὶ ἂν ἡ περὶ τόκων νομοθεσία κατηργημένη ᾖ, νὰ ὑπερβαίνῃ τὸ διπλάσιον· διότι, ὡς εἴρηται, ἡ διάταξις ἐκείνη ἐφαρμόζεται πανταχοῦ, ὅπου πρόκειται περὶ ἀπαιτήσεως διαφέροντος, ἤτοι ἀποζημιώσεως, παραγομένης ἐξ οἱουδήποτε συναλλάγματος, ἀντικείμενον ἔχοντος ὡρισμένον, ἡ δὲ ἀπαίτησις ἀσυμφωνήτου τόκου ἀπαίτησις ἐστὶ διαφέροντος, ἐκ συναλλάγματος παραγομένη, ποσότητα ὡρισμένην ἔχοντος ἀντικείμενον, καὶ διὰ τοῦτο συμπεριλαμβάνεται εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς γενικῆς διατάξεως, περὶ ἧς ὁ λόγος 26).

25) Ἰδὲ καὶ B 87 (9 1): Θεσπίζομεν τοίνυν ἐν πᾶσι τοῖς θέμασιν, ἅτινα ῥητὴν ἔχουσι ποσότητα, ἢ φύσιν, τυχὸν ἐν πράσεσιν, ἐν μισθώσεσιν, ἐν πᾶσι τοῖς συναλλάγμασι, τὰ διαφέροντα τὴν τοῦ διπλασίονος, ποσοτητα μηδαμῶς ὑπερβαίνειν.

25 α) Ἡ ἰσχὺς αὐτῆς, ὡς εἰκὸς, ἀναμφισβήτητός ἐστιν· ἰδὲ Π Καλλιγᾶ Συστ. τοῦ Ῥωμ. Δικ. τόμ. 3 § 381. καὶ Π Παπαῤῥηγοπούλου Ἐνοχ δίκ. § 341.

26) Ἰδὲ καὶ Glück τομ. 21, Σελ. 115, ὅστις τὴν αὐτὴν διάταξιν, καθὸ γενικὴν, συμπεριλαμβάνουσαν θεωρεῖ καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ τόκου πέραν τοῦ διπλασίου. — Καὶ τῷ ὄντι δὲν φαίνεται ἡ διάταξις τοῦ Κώδ. (7. 47) εὐνοϊκωτέρα πρὸς τὸν μισθωτὴν, ἢ ἡ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου πρὸς τὸν δανειστὴν, διότι ὑποθετέον, ὅτι ὁ κηπουρὸς Α. δανείζεται ἐντόκως παρὰ τοῦ Β. δραχμὰς 1500 καὶ δίδει αὐτὰς τῷ Γ. εἰς μίσθωσιν κήπου δεκαπενταετῆ· ὁ κῆπος διεκδικεῖται ὑπὸ τοῦ Γ. δι' ὅλης τῆς δεκαπενταετίας ἐπὶ ματαίῳ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν παραδίδεται τῷ μισθωτῇ Α. ἐντεῦθεν δὲ καθυστερεῖ καὶ τὴν πληρωμὴν τῶν τόκων καὶ τοῦ δανείου μετὰ παρέλευσιν δὲ τῆς δεκαπενταετίας ὁ Α. κινεῖ ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Γ. ἀπαιτῶν ἀποζημίωσιν διὰ τὴν μὴ ἐκπλήρωσιν τῆς συμφωνίας περὶ ἐκμισθώσεως καὶ ὑποστηρίζει, ὅτι δὲν ἐτιμᾶτο μὲν ἡ μίσθωσις πλέον τῶν 1500 δρ. δι' αὐτῆς ὅμως ἠδύνατο αὐτὸς ἐργαζόμενος ὡς τεχνίτης κηπουρὸς ν' ἀπολαμβάνῃ 50 δρ. κατ' ἔτος· ὁ δὲ δικαστὴς διὰ τὸ ῥητὸν ἔχειν

Β. Ἰδιάζοντες περὶ ἀπαγορεύσεως τόκου θεσμοί.

Κατὰ τὴν πρὸ Ἰουστινιανοῦ ἰσχύσασαν νομοθεσίαν ἐπετρέπετο ὁ ἀνατοκισμός.

α) Δυνάμει συμφωνίας, ἐπὶ συγκεφαλαιώσεως τοῦ τόκου, γενομένης μεταξὺ δανειστοῦ καὶ ὀφειλέτου.

β) Ἄνευ συμφωνίας, ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀνανεώσεως· διὰ τῆς δίκης δηλαδὴ ἀνενεοῦτο ἡ ὅλη ἀπαίτησις κεφαλαίου τε καὶ τόκου· διὰ δὲ τῆς ἀνανεώσεως ταύτης συνεχωνεύετο ὁ τόκος εἰς τὸ κεφάλαιον, καὶ διὰ τοῦτο ὁ τοῦ δεδικασμένου τόκος (usurae rei judicatae) ἐπληρόνετο ἐπὶ τοῦ ὅλου, τ. ε. ἐπί τε τοῦ κεφαλαίου καὶ τῶν ἐπιδεδικασμένων τόκων.

Ὡς πρὸς δὲ τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ὑπερδιπλασίου, παρατηρητέον, ὅτι ἐπί τε ἐκουσίας καὶ ἀναγκαστικῆς ἀνανεώσεως ὁ παύσας τόκος ἠδύνατο ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου· διότι διὰ τῆς ἀνανεώσεως καταργεῖται αὐτοδικαίως (ipso jure) ἡ παλαιὰ ἐνοχὴ, καὶ νέα τίθεται εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς κατά τε τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν τόκον (27).

Ἀλλ' ὁ Ἰουστινιανὸς ἀπηγόρευσε τὸν ἐπὶ συγκεφαλαιώσεως τοῦ τόκου καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς ἀνανεώσεως χωροῦντα πρότερον ἀνατοκισμὸν, διατάξας ἐπιτακτικῶς νὰ περιορίζηται ὁ τόκος ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ ἐπὶ συγκεφαλαιώσεως ἐκουσίας καὶ ἐπὶ ἀναγκάστικῆς ἀνανεώσεως εἰς μόνον τὸ ἀρχικὸν κεφάλαιον (28).

Ἐκτὸς δὲ τῶν ἀπαγορεύσεων τούτων, ἀπαγορεύεται προσέτι καὶ τὸ συμφωνεῖσθαι ἐξ ἀρχῆς τόκον πέραν τοῦ διπλασίου, καὶ ἐπιτάττεται ῥητῶς ἡ ἀπόδοσις τοῦ δυνάμει τοιαύτης συμφωνίας ληφθέντος ὑπερδιπλασίου (29).

Οὐδαμοῦ ὅμως τῆς νομοθεσίας αὐτοῦ εὑρηται ῥητὴ καταργησις

ποσότητα καὶ φύσιν τὴν σύμβασιν καὶ διὰ τὸ τιμᾶσθαι τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς δρ. 1500, ἐπιδιάζει τῷ μισθωτῇ τὸ ποσὸν τοῦτο ὡς ἁπλῆν ἀξίαν τοῦ πράγματος (rei aestimatio. ἰδὲ Vang § 571 Anm 3), καὶ ἕτερον ἴσον ποσὸν διὰ τὸ διαφέρον (id, quod interest, ἐν ᾧ κατὰ τὸ lucrum cessans, τὸ ἀπολεσθὲν κέρδος. Β. 37 (7. 1): ἐκ τοῦ κέρδους οἱ παλαιοὶ τὸ διαφέρον ὥριζαν) ἂν δὲ μόνον τὸ διπλάσιον τῶν 1500 δρ. ἐπιδικαστέον ἢ τὸ μισθωτῆ, ἡ ζημία αὐτοῦ προφανῶς μείζων ἀποβαίνει τῆς τοῦ δανειστοῦ αὐτοῦ· διότι ὁ μὲν λαμβάνει δρ. 3000 ἀντὶ 1500, ὁ δὲ δανειστὴς δρ. 3000 ἀντὶ 1200)· ἰδὲ καὶ N 33 Π. (19 2) B 32 (20 1).

27) § 3 Εἰσηγ. (3. 29) 30 (N. 8 Κώδ. (8. 42) B. 42 (26. 4).

28) N 28 Κώδ. (4. 32) B. 75 (23. 3). N. 3). πρ. Κώδ. (7. 54) B. 38 (9. 3)

29) N. 26 § 1 Π. (12 6) B. 26 (24. 6).

τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνανεώσεως τῆς παλαιᾶς ἀπαιτήσεως κεφαλαίου τε καὶ τόκου εἰς κεφάλαιον ἐπίτοκον· διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον νομίζομεν, ὅτοι τοιαύτη ἀνανέωσις οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς τοῦ τόκου διατάξεις, ὅταν δὲν ὑποκρύπτῃ καταδολίευσιν αὐτῶν· τοῦτέστιν, ὅταν ὁ ὀφειλέτης, ἐπελθούσης τῆς λήξεως τοῦ χρόνου τοῦ δανείου, ἕτοιμον καὶ πρόχειρον ἔχῃ τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν εἰσέτι ὀφειλόμενον τόκον πρὸς πληρωμήν, ἀνάγκην ὅμως ἔχων κεφαλαίων διὰ τὸ ἐμπόριον αὐτοῦ, ἢ ἄλλας ἐπιχειρήσεις, καὶ σκοπῶν νὰ δανεισθῇ ἐκ νέου τὰ πληρωτέα χρήματα, ἀντὶ νὰ πληρώσῃ αὐτὰ καὶ λάβῃ ἀμέσως πάλιν εἰς δάνειον, ἐνεργῇ τὸ δάνειον τοῦτο δι' ἀνανεώσεως τοῦ παλαιοῦ χρέους, ἡ ἀνανέωσις αὕτη οὐδ' εἰς τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων ἀντιβαίνει, αἵτινες τὴν περιστολὴν τῆς ἐκ τῆς ἐπισωρεύσεως τῶν τόκων ἐξογκώσεως τῶν χρεῶν ἐξ ἀνάγκης καταπλεονεκτουμένων ὀφειλετῶν σκοποῦσι κυρίως, καὶ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ ἀτόπου, ὅπερ ἔχει τὸ ὑπερέχειν τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως τὴν παρεπομένην (30). Ὡσαύτως δὲ δύνανται ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὅρον τῆς μὴ κατασοφιστείας τοῦ νόμου νὰ συμφωνηθῶσιν ἐξ ἀρχῆς μία, ἢ καὶ περισσότεραι ἀνανεώσεις ὑπὸ αἵρεσιν· π. χ. ὑπὸ τὴν αἵρεσιν τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ὑπὲρ οὗ τὸ δάνειον βιομηχανικοῦ καταστήματος ἢ τοῦ δημοσίου ἔργου (31). Ἂν δὲ τὰ εἰρημένα ὀρθὰ, ἀβλαβεῖς ἔσονται οἱ ἀπαγορευτικοὶ νόμοι καὶ διὰ τὰς μακροχρονίους ἐπιχειρήσεις (32). Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον τῆς μὴ ῥητῆς

---

30) Ἴδε καὶ Puchta. Pand. § 229 Anm 11. καὶ Holzschuher Theor. u Cas. d. g. Civ. R. τομ. 3 Σελ. 64. — Καὶ argum. N 28 Κώδ. (4. 32) καὶ Β 75 (23. 3): εἰ γὰρ τοὺς τόκους εἰς κεφάλαιον ἀναγαγεῖν ἐπιτέτραπται καὶ πάντης τῆς ποσότητος τόκους ἐπερωτᾶν, ποία διαφορὰ ἦν τοῖς χρεώσταις, οἵτινες τῇ ἀληθείᾳ τόκους τόκων ἀπητοῦντο; τοῦτο δηλαδὴ ἦν οὐ πράγματι ἀλλὰ ῥήμασι μόνον νομοθετεῖν. — Ἆρα καὶ ἡ ἀνανέωσις, ὅταν μὲν ῥήμασι μόνον νέον παράγῃ χρέος, πράγματι δὲ τὸ παλαιὸν νὰ πολλαπλασιάσῃ σκοπῇ, ἄκυρός ἐστιν· ὅταν δὲ καὶ πράγματι νέου ὅλως χρέους τὴν διομολόγησιν σκοπῇ, ἡ ἀκύρωσις αὐτῆς ἤθελε καταστήσει τὸ δικαίωμα τοῦ συμφωνεῖν ἀβολιεύτως διὰ τῶν ληφθέντων χρημάτων νέον ἔντοκον δάνειον μετὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὅπερ ὁ δανειστὴς ἔχει μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ παλαιοῦ, ῥήμασι μόνον δικαίωμα καὶ οὐχὶ πράγματι.

31) N. 8 § 1. N. 14 § 1 Π. (46. 2.) Β. 8, 14 (26. 4) § 3 Εἰσηγ. (3. 29) 30). — Παρατηρητέον ἐνταῦθα, ὅτι τοιαῦτα μακροχρόνια δάνεια ἀπανίως θέλουν καθίστασθαι ἀναγκαῖα· διότι διὰ συναιτερισμοῦ κατορθοῦνται σήμερον αἱ μεγάλαι ἐμπορικαὶ καὶ βιομηχανικαὶ ἐπιχειρήσεις, διὰ νόμων δὲ εἰδικῶν κανονίζονται τὰ ὑπὲρ δημοσίων ἔργων δάνεια.

32) Ἴδε ἔνογ. δίκαιον Π. Παπαῤῥηγοπούλου Σελ. 81, ὅστις ἄλλως σκέπτεται.

καταργήσεως τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναγκαστικῆς ἀνανεώσεως, ὡς πρὸς τὸ ὑπερδιπλάσιον, πρὸς δὲ καὶ διὰ τὴν τοῦ ἀναγκαστικοῦ μέσου ἰδιότητα, ἣν ἔχει κατὰ τὸ Ῥωμ. δίκαιον ὁ τοῦ δεδικασμένου τόκος (usurae rei judicatae), ἀπαιτεῖται ὁ τόκος οὗτος, ὡς ὅλως νέος, καὶ μετὰ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ κεφαλαίου (33).

Οὕτως ἐχόντων τῶν περὶ ἀπαγορεύσεως τόκων νενομισμένων, ἐλάχιστον αὐτῶν μέρος καταργεῖται διὰ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου· καὶ μάλιστα ἐκεῖνο, ὅπερ ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ καταργηθῇ, ὡς προωρισμένον νὰ προφυλάττῃ τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀπερισκέπτους ὀφειλέτας κατὰ τῆς ἀφιλανθρωπίας καὶ πλεονεξίας τῶν τοκογλύφων· διότι καὶ ἂν ὀρθὸν ᾖ τὸ εἰρημένον, ὅτι αἱ περὶ τόκων περιοριστικαὶ διατάξεις δὲν ἰσχύουν παρ' ἡμῖν, ὁ δανειστὴς ἔχει σήμερον τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτῇ τόκον ἐπὶ τόκου, καὶ τόκον πέραν τοῦ διπλασίου, ὁσάκις συμφωνεῖται τοιοῦτος τόκος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὀφειλέτου· μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης συμφωνίας, οὐδέτερον δύναται ν' ἀπαιτήσῃ πρὸ τῆς καταδίκης· διότι, ὡς εἴρηται, ἡ ἀπαίτησις αὐτῶν ἀντίκειται εἰς γενικὰς τοῦ Βυζαντινοῦ δικαίου ἀρχὰς καὶ διατάξεις περὶ καρπῶν καὶ διαφέροντος, ἐν οἷς καὶ ὁ τόκος, ἰσχυούσας εἰσέτι παρ' ἡμῖν.

III.

Παρατηρήσεις ὑπὲρ τῆς ἰσχύος τῶν περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου περιοριστικῶν διατάξεων τῆς Ῥωμ. καὶ Βυζαντινῆς νομοθεσίας, καὶ περὶ τοῦ μὴ ὀρθοῦ τῆς τἀναντία καθιερούσης νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου (34).

---

33). Τοῦτο ὑποστηρίζει καὶ ὁ διάσημος Κυιηλάκιος (Glück τομ. 21 Σελ. 60 καὶ

34) Ἀποδεχόμενος δὲ φαίνεται καὶ ὁ Σαβινὴς System d. h. R. R. τομ. 6 Σελ. 412) καὶ ἄλλοι (Holzeh. τόμ. 3 σ. ὕϛ)· ἐξάγεται δὲ προσέτι καὶ ἐκ τοῦ εἰρημένου νόμου 3 πρ Κώδ. (7. 54)· διότι δι' αὐτοῦ ἀποφαίνεται ὁ αὐτοκράτωρ, ὅτι τὸν Ν. 28 Κώδ. (4. 32), δι' οὗ ἀπηγόρευσε τὸν διὰ συγκεφαλαιώσεως τοῦ τόκου συμφωνούμενον ἀνατοκισμόν, δὲν θεωρεῖ ἀρκοῦντα πρὸς ἀπαγόρευσιν τοῦ διὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀνανεώσεως γωρούντος αὐτοδικαίως ἀνατοκισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἀπηγόρευσεν αὐτὸν ἰδίως. Διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον δὲν ἤθελε παραλείψει διὰ τῆς αὐτῆς διατάξεως ν' ἀπαγορεύσῃ καὶ τὴν πέραν τοῦ διπλασίου πληρωμὴν τοῦ τόκου τοῦ δεδικασμένου, ὡς μὴ ἀρκούσης τῆς διατάξεως 27 § 1 Κώδ (4. 32), ἂν σκοπὸν εἶχε νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν διατάξιν ταύτην καὶ εἰς τὸν τόκον τοῦ δεδικασμένου· ἡ δὲ ἀναγκαστικοῦ μέσου ἰδιότης τοῦ τόκου τοῦ δεδικασμένου ἐξάγεται μάλιστα ἐκ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, ὅπερ πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ συνίστατο εἰς 24|00, ὑπ' αὐτοῦ δὲ περιωρίσθη εἰς 12|00 (N. 2 Κώδ. (7. 55)· πρὸς δὲ καὶ ἐκ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἄρχεται, ὅταν τὰ λοιπὰ ἀναγκαστικὰ μέσα ἄρχωνται (N. 3

Ἡ νομολογία αὕτη, καθ' ἣν κατηργημένοι εἰσὶ σήμερον οἱ εἰρημένοι περιοριστικοὶ θεσμοὶ ἐπὶ τῆς σκέψεως ταύτης στηρίζεται.

Τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 βασιλ. διάταγμα θέτει εἰς ἐνέργειαν τοὺς ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου ἰσχύοντας πολιτικοὺς νόμους τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς κατηργημένους δι' ἄλλων νεωτέρων νόμων αὐτῶν, καὶ ὁρίζει, ὅτι τῶν ἰσχυόντων αὐτοκρατορικῶν νόμων κατισχύουσι τὰ ἔθιμα. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ περιέχεται ἡ τοῦ αὐτοκράτορος Βασιλείου Νεαρὰ, ἡ μὴ ἐπιτρέπουσα παντάπασι τὴν τοκοληψίαν καὶ διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως ταύτης ἀχρήστους καὶ ἀκύρους καταστήσασα πάσας τὰς προηγουμένας περὶ τόκων περιοριστικὰς διατάξεις, τὴν δὲ Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου ἔθιμον κατήργησεν ἐπιτρέπον τὸν τόκον, αἱ διατάξεις ἐκεῖναι δὲν ἰσχύουν πλέον, ὡς καταργηθεῖσαι διὰ τῆς νεαρᾶς, καὶ ὁ τοκισμὸς σήμερον παντὸς *νομίμου* δεσμοῦ ἀπηλλαγμένος ἐστί· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ προτείνων ὑπὲρ ἑαυτοῦ περιορισμόν τινα τοῦ τόκου ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς περιοριστικὰς τοῦ Ῥωμ. καὶ Βυζαντινοῦ νόμου διατάξεις ἀλλ' ὀφείλει νὰ στηρίζῃ αὐτὸν ἑκάστοτε εἰς ἔθιμον καὶ νὰ ἀποδεικνύῃ αὐτὸ (35).

Ἡ νομολογία αὕτη ἐπὶ τῶν ἓξ μόνον ὑποθέσεων δύναται νὰ στηριχθῇ καὶ φαίνεται ἐν μέρει στηριζομένη

Α. Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου καὶ κατὰ τὸ σύνολον τῆς Βυζαντινῆς νομοθεσίας νεωτέρα τῶν περὶ τόκων περιοριστικῶν νόμων διάταξίς ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικρατεστέρα αὐτῶν κατὰ τὸν κανόνα· αἱ μεταγενέστεραι διατάξεις ἰσχυρότεραι τῶν πρὸ αὐτῶν εἰσὶν (36)· ἢ τοὐλάχιστον·

Κωδ. (7. 54) B. 88 (9. 3): Θεσπίζομεν, ἵνα εἴτις καταδικασθείη, μετὰ τὰς δοθείσας παρ' ἡμῶν τετραμηνιαίους ἀναβολὰς ἑκατοστιαίους μὲν τόκους κατὰ τὴν φύσιν τῆς καταδίκης αὐτὸς ἀναγκάζηται καταβαλεῖν ἀλλὰ μόνον τοῦ κεφαλαίου, καὶ οὐχὶ τῶν τόκων.

(34) Πολ. ἀποφάσεις Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 11 καὶ 277 (1856).

(35) Τῆς νομολογίας ταύτης προηγήθη τῷ 1852 ὁ τρίτος τόμος τῆς ἀξιολόγου πρώτης ἐν Ἑλλάδι συγγραφῆς περὶ Ῥωμ. δικαίου κατὰ τὴν σημερινὴν ἰσχὺν αὐτοῦ τοῦ Π. Καλλιγᾶ, ἐν ᾗ (ἐν § 304 καὶ 305) ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς ἀκύρους ἀποφαίνεται τοὺς νομίμους τῶν τόκων περιορισμοὺς, οὓς ἐπιβλαβεῖς θεωρεῖ, διότι ἡ πανορθώσασα τὰ περὶ τόκων διάταξις Λέοντος δὲν μνημονεύεται ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ, ἀλλὰ μόνη ἡ τοῦ Βασιλείου Νεαρὰ περιέχεται ἐν αὐτῇ διὰ τὸν αὐτὸν δὲ λόγον καὶ ὁ τῷ 1856 ἀρειοπαγίτης Π. Παππαρρηγόπουλος τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνει ἐν τῷ περὶ ἐνοχῶν εὐμεθόδῳ συγγράμματι αὐτοῦ (§ 315).

(36) N. ult. II. (1. 1).

Β. Ἐπὶ τῶν ἑξῆς συνάμα ὑποθέσεων·

α) Ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι, τὸ βασιλικὸν διάταγμα σκοπὸν εἶχε νὰ περιορίσῃ τὴν ἰσχὺν τῆς Βυζαντινῆς νομοθεσίας, ἐφ' ὅσον μόνον κατὰ τὴν ἐξάβιβλον ἰσχύει· καὶ

β) ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, ὅτι ὁ Ἀρμενόπουλος τὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου ὡς διάταξιν ἐν ἰσχύει συμπεριέλαβε, τὰς δὲ περὶ τόκου περιοριστικὰς διατάξεις ὡς νόμους ἱστορικὴν μόνον καὶ οὐχὶ πρακτικὴν ἀξίαν ἔχοντας.

Ἀλλὰ τοιαῦται ὑποθέσεις οὐδὲν ἔχουσι, καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ὑπὲρ ἑαυτῶν, πολλὰ δὲ εἰσὶ τὰ κατ' αὐτῶν μαρτυροῦντα, ἅπερ ἐν συνόψει ἐπιχειροῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν.

Α. Ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος, παραλαβὼν τὴν βασιλείαν τῷ 867, ἐξέδοτο περὶ τὸ ἔτος 878 νόμον, Πρόχειρον καλούμενον καὶ εἰς 40 τίτλους διῃρημένον (37), ἐν ᾧ ἐγγράψας κεφαλαιωδῶς καὶ ἑλληνιστὶ πολὺ τῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθεσίας μέρος καί τινα τῶν μετ' αὐτὸν νομοθετηθέντων, παρέλιπεν ἐντελῶς πάσας τὰς περὶ τόκου διατάξεις, συμπεριέλαβε δὲ ἀντ' αὐτῶν μόνην τὴν ἑαυτοῦ Νεαρὰν διάταξιν, τὴν ἀπαγορεύουσαν τὴν τοκοληψίαν, ὡς ἀπευκταίαν καὶ ἀναξίαν δῆθεν τῆς τῶν Χριστιανῶν πολιτείας (38).

Ὁ αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἐξέδοτο περὶ τὸ ἔτος 885 ἕτερον νόμον, Ἐπαναγωγὴν τοῦ νόμου καλούμενον καὶ εἰς 40 ὡσαύτως τίτλους διῃρημένον (39)· ἐν αὐτῷ δὲ ἐπαναλαμβάνεται μὲν ἡ τοῦ τόκου ἀπαγόρευσις τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ παρίσταται ὡς διάταξις μὴ σκοποῦσα ν' ἀπαγορεύσῃ τὸν τόκον καὶ τοῖς ὀρφανοῖς καὶ ἀνηλίκοις· διότι ἐν τῷ κεφ. ϛ΄. τοῦ κή. τίτλου τῆς Ἐπαναγωγῆς εἴρηται πρὸς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς, ἅπερ ὡς οὐσιώδη, ἀντιγράφομεν.

«Διὰ ταύτης ἡμῶν τῆς νομοθεσίας καὶ αὐτὸ τοῦ τόκου τὸ ὄνομα »ἀπελαύοντες, οὔτε τοὺς καποὺς ἁπλῶς, οὔτε τοὺς καμάτους, οὔτε »τὰ ἐνοίκια συγχωροῦμεν εἰς χρέος λογίζεσθαι, ἀλλὰ νέμεσθαι μὲν »τὸν δανειστὴν τῶν ἐνεχυριασθέντων ἀγρῶν τοὺς καρποὺς καὶ τῶν οἰ-

(37) Historiae Juris Graeco-Romani delineatio. Auct. C. E. Zachariae, § 25. — Καὶ προλεγομένοις τοῦ ἰδίου ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Προχείρου νόμου.

(38) Πρόχ. Νόμος. τίτλ. 16 κεφ. 14.

(39) H. J. G.-R. del. A. C. E. Zachariae. § 26. Καὶ προλεγ. αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκδ. τῆς ἐπαναγωγῆς.

» κημάτων τὰ ἐνοίκια καὶ τοὺς καμάτους τῶν δούλων ἄχρις ἂν ἡ ἐκεῖ-
» θεν εἰσφορὰ τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ δανείου ἐξισωθείη, μετὰ τοῦτο δὲ
» εἴτε ἂν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἢ τῶν οἴκων νομίζοιτο, ταῦτα ψηφίζεσθαι
» καὶ λογίζεσθαι εἰς τὸ χρέος· τοὺς μέντοι τόκους, ὡς προείρηται, πε-
ριελόντες, *ἐπὶ μόνων τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων συγχωροῦμεν αὐ-
τοὺς καταβάλλεσθαι.*

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου δὲν περιλαμβάνει καὶ τοὺς ἐκ τῶν καρπῶν καὶ ἐνοικίων καὶ καμάτων τῶν ἐνεχυρασθέντων ἀγρῶν, οἰκημάτων καὶ δούλων ληπτέους τόκους· διότι ἂν ἡ νεαρὰ αὕτη τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ τοῦ τοιούτου τόκου περιελάμβανε, δὲν ἤθελεν ἰδίως ἀπαγορευθῇ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἐπαναγωγῇ· ὡσαύτως δὲ ἐξάγεται ἐκ τῆς αὐτῆς διατάξεως τῆς Ἐπαναγωγῆς, ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τῆς νεαρᾶς δὲν ἐξετείνετο καὶ εἰς τὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων δάνεια, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν κατεβάλλετο καὶ ἐπὶ Βασιλείου ὁ νόμιμος τόκος. Μὴ ἀπαγορευθέντος δὲ τοῦ τόκου καὶ τοῖς ὀρφανοῖς καὶ ἀνηλίκοις, ἐφ' οὗ οὐχ ἧττον αἱ περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου περιοριστικαὶ διατάξεις ἐφαρμογὴν εἶχον διὰ τὸ μηδεμίαν ἐξαίρεσιν ποιεῖν αὐτάς, αἱ διατάξεις αὗται πρέπει ἀναγκαίως νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οὐδέποτε καταστᾶσαι ἄχρηστοι διὰ τῆς τοῦ Βασιλείου νεαρᾶς, ἂν καὶ δὲν περιέχωνται ἐν τῷ Προχείρῳ νόμῳ καὶ τῇ Ἐπαναγωγῇ τοῦ νόμου· διότι καὶ τὸ μὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς νόμοις περιεχόμενον ἐκ τῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθεσίας ἰσχύει κατὰ τὴν ῥητὴν τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος ὁμολογίαν, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ δὲν ἠκυρώθη ὑπ' αὐτοῦ (40).

(*Ακολουθεῖ.*)

---

(40) Ὅτι ὁ Βασίλειος δὲν προέθετο διὰ τῶν δύο νόμων νὰ καταργήσῃ ὅ,τι τῶν παλαιῶν νόμων δὲν περιείχετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ πρὸ αὐτοῦ καλὰ νομοθετήματα καὶ μάλιστα τὰ τοῦ Ἰουστινιανοῦ σαφέστερα τοῖς πᾶσι καὶ προχειρότερα νὰ καταστήσῃ σκοπὸν εἶχε, τοῦτο πρόδηλον καθίστατει ἐκ τῶν ἑξῆς· Ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ προχείρου νόμου ὁ Βασίλειος μεμφόμενος τοὺς πρὸ κατόχους αὐτοῦ ὡς συντελέσαντας, δι' ὧν ἐξέδοντο ἐκλογῶν νόμων, εἰς ἀνατροπὴν μᾶλλον καλῶν νομοθεσιῶν, γραφειῶν ὑπὸ πολλῶν βασιλέων καὶ διδασκάλων ἐν μείζονι μοίρᾳ τὴν εὐνομίαν τιθεμένων, ἐπιφέρει ταῦτα· « εἴτε ἐλλιπὲς ἔχει τὸ παρ' ἡμῶν γραφόμενον, τ. ε. ὁ πρόχειρος νόμος, — οὐδὲ » γὰρ οἷόν τε ἀπείρων βιβλίων γραφὴν ἐν ταύτῃ τῇ συντομίᾳ περιληφθῆναι, — χρεών » τοις φιλοπόνως ἐγκύπτουσιν ἐν τῷ παρ' ἡμῶν ἀρτίως ἀνακεκαθαρμένῳ τοῦ νόμου » πλάτει τὴν τοῦ ζητουμένου γνῶσιν ἀρύσασθαι. Ἐπειδὴ δὲ ἀνακαθάρσεως τῶν παλαιῶν νόμων ἐμνημονεύσαμεν, εἰδέναι χρὴ, ὅτι συναγηοχότες ἐν ἐνὶ τεύχει τὰ ἀνηρημένα πάντα τεθείκαμεν, ὡς ἂν δήλη καὶ σαφὴς ἡ τούτων ἀργία πᾶσι γνωρίζοιτο· τὰ μέν τοι γε συνεστῶσα τῶν παλαιῶν νόμων ἐν τῷ οἰκείῳ σχήματι μενόντων » ἐν ἑτέροις ἑξήκοντα βιβλίοις καθυπετάξαμεν, τοῖς βουλομένοις σπουδὴν καὶ περὶ τὴν

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

(Ἴδε συνέχειαν Φυλλάδ. ΜΗ'.)

Ἂν δὲ τὰ προειρημένα ὀρθὰ, αἱ περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου περιοριστικαὶ διαπάξεις, αἵτινες περιέχονται ἐν τῇ ἑξαβίβλῳ (41), δὲν κατέστησαν ἄχρηστοι διὰ κατατάξεως τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ διετήρησαν καὶ κατὰ τὴν ἑξάβιβλον τὸ χρήσιμον καὶ κῦρος αὐτῶν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐπὶ χρεῶν ὀφειλομένων πρὸς ὀρφανοὺς καὶ ἀνήλικας, ὧν τὸν τόκον, ὡς εἴρηται, δὲν ἀπαγορεύει ἡ Νεαρά. (42). Ἡ συνήθεια λοιπὸν ἐπαναγαγοῦσα τὴν τοκοληψίαν ἐπὶ παντὸς δανείου, καὶ καταργήσασα οὕτω τὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου κατὰ τὴν σκέψιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, δὲν κατέστησε διὰ τοῦτο τὰ δάνεια ἀπεριόριστα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἠθίμου

» γνῶσιν καὶ μάθησιν τοῦ πλάτους τῶν νόμων ἐγκατελείψαντες. » Ἐν δὲ τῷ προοιμίῳ τῆς Ἐπαναγωγῆς ταὐτὰ ἐπαναλαμβάνει λέγων· «Καὶ πρῶτον μὲν τὰ ἐν πλάτει τῶν » παλαιῶν νόμων κείμενα ἅπαντα ἀνακαθαρίσασα ἡ ἡμετέρα βασιλεία, ἐν τεσσαρά» κοντα βίβλοις ἀθόλωτον καὶ ἀνόθευτον τὸ πᾶν χύμα τοῦ νόμου ὡς πόμα θεῖον ὑμῖν » ἐκέρασε· νῦν δὲ ἰδίᾳ ἐπὶ ἐναντιώσει τοῦ εἰρημένου θείου δόγματος καὶ ἐπὶ καταλύ» σει τῶν σωστικῶν νόμων παρὰ τῶν ἰσαύρων (αὐτοκρατόρων) φληναφίας ἐκτεθείσας » κάτωθι ἀποβαλομένη καὶ ἀπορρίψασα, ἐκ τῶν εἰρημένων τεσσαράκοντα βίβλων τῶν » προλεχθεισῶν ὡς θεοδιδάκτων νόμων ἐκλεξαμένη ἐν τεσσαράκοντα τίτλους, ἰσαρίθ» μῳ ταῖς βίβλοις, ἐν γένει φέρειν σωτήριον καὶ ψυχωφελῆ νόμον καὶ σύντομον καὶ » σαφῆ εἰσαγωγικὸν ἐκείνων τῶν ἐν ταῖς τεσσαράκοντα βίβλοις κειμένων ὑμῖν » ζηλοτυπήσατο.»

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Βασιλείου ἐξ αὐτῶν δὲ δῆλον γίνεται, ὅτι ὁ βασιλεὺς οὗτος συνεταξε καὶ συλλογὰς τῶν παλαιῶν νόμων ἑξηκονταβίβλους ἢ τεσσαρακονταβίβλους, ἐν τὸ πλεῖστον καὶ καλλιστον μέρος ἀπετέλει βεβαίως ἡ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθεσία· ὡς προχείρους δὲ καὶ εἰσαγωγικοὺς τῶν συλλογῶν τούτων νόμους θεωρῶν τὸν Πρόχειρον νόμον καὶ τὴν Ἐπαναγωγὴν τοῦ νόμου ἐπέτρεψε ρητῶς τὴν εἰς τοὺς παλαιοὺς νόμους προσφυγήν· ἅρα προκειμένου λόγου περὶ ἐπιτόκου χρέους ὀρφανοῦ καὶ ἀνηλίκου ὁ δικαστὴς ἠδύνατο καὶ ἐπὶ Βασιλείου ν' ἀνατρέχῃ εἰς τὴν περὶ μέτρων καὶ περιορισμῶν τοῦ τόκου νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ κατ' αὐτὴν ν' ἀποφαίζῃ.

(41) Ἑξαβίβλου Γ'. ζ'. 4 καὶ 5.

(42) Ἡ παράλειψις τοῦ 6'. κεφ. τοῦ κή'. τίτλου τῆς Ἐπαναγωγῆς ἐν τῇ Ἑξαβίβλῳ δὲν εἶναι λόγος πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς νεαρᾶς καὶ εἰς τὰ πρὸς ὀρφανοὺς καὶ ἀνηλίκα χρέη· διότι ἡ διαταξις αὐτὴ τῆς Ἐπαναγωγῆς, ὡς ἐπίσημος ἑρμηνεια τῆς νεαρᾶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου γενομένη, ὑποχρεωτικὴ ἐστι καὶ σήμερον διὰ τὸν δικαστὴν κατὰ τοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας, καθ' οὓς ὁ δικαστὴς πρέπει ἑρμηνεύων τὸν νόμον ν' ἀνατρέχῃ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ εὑρισκων μνημεῖα ἐπίσημα καὶ ἀναμφισβήτητα, ἑρμηνεύοντα στενώτερον τὸν νόμον, ἢ ὅσον ἡ λέξις ἐφράζει, νὰ περιορίζῃ ὀφείλει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπίσημον ἑρμηνείαν. (ἴδε Savigny System τόμ. 1 § 33 καὶ 37).

δάνεια ὑπόκεινται εἰς τὰς περὶ τόκων περιοριστικὰς διατάξεις, ὡς τὰ νόμιμα τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων· διότι καὶ ταῦτα, καθὸ ἔντοκα δάνεια καὶ οὐχὶ ὡς δάνεια ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων, ὑποβάλλονται εἰς τὰς διατάξεις ἐκείνας.

Β. Τελευτήσαντος τοῦ Βασιλείου, Λέων ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ διάδοχος κατήργησε τὴν νεαρὰν τοῦ πατρός του καὶ ἐπανώρθωσε πᾶσαν τὴν τοῦ Ἰουστινιανοῦ περὶ τόκων νομοθεσίαν διὰ δύο πράξεων, αἵτινες καταφανῆ μὲν τὴν κατάργησιν ταύτην καὶ ἐπανόρθωσιν καθιστῶσι, μέχρι δὲ τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας τὸ κῦρος αὐτῶν ἐτήρησαν· εἰσὶ δὲ αἱ πράξεις αὗται

α) Ἡ ΠΓ'. Νεαρὰ διάταξις αὐτοῦ, ἐν ᾗ ῥητῶς λέγει, ὅτι «τὸ καλὸν »παύει ὅρισμα (τοῦ πατρὸς αὐτοῦ), ἀνθορίζων ἐπὶ τόκῳ τὴν χορῆσιν »τῶν δανείων προέρχεσθαι, καθὼς τοῖς παλαιοτέροις ἔδοξε νομοθέ»ταις.» (43)

β) Ἡ ὑπὸ τοῦ ἰδίου γενομένη καὶ δημοσιευθεῖσα ἀνακάθαρσις τῶν παλαιῶν νόμων, ἡ λεγομένη τὰ Βασιλικὰ τ. ε. νόμιμα (44), ἐν οἷς ἡ

---

(43) Ἴδε καὶ τὸ κάλλιστον κριτικὸν σύγγραμμα: Histoire du droit byzantin par Mortreuil. Tome II. p. 286. Ἐχει δὲ ἡ αὐτὴ Νεαρὰ καὶ ἐπεξήγησίν τινα τὴν ἑξῆς. «φημὶ δὴ τῷ λεγομένῳ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς, ὅπερ ἐστὶ κεφάλαιον ἓν ἐφ' ἑνὶ ἑκάστῳ »νομίσματι ἀνὰ πᾶν ἔτος τοῖς δανεισταῖς εἰς κέρδος γινόμενον· ἀλλ' ἡ προαθεῖσα αὕτη κατ' εὐδὲν, νομίζομεν, τροποποιεῖ τὴν περὶ τόκου νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ· διότι καὶ κατ' αὐτὴν ὁ νόμῳ ὁριζόμενος τόκος ἦτο κατὰ κανόνα ὁ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς (4|00 καὶ 1|6|00), ὡς τοῦτο δῆλον γίνεται ἐκ πολλῶν διατάξεων (Β. 74 (23. 3) 118 καὶ 119 (29. 1) 70 (42. 1) 3 (61. 1) Νεαρ. 32 κεφ. 1. καὶ 34.) ὁ δὲ τῶν 8|00 καὶ 1|3|00 διὰ τὰ ἐμπορικὰ δάνεια καὶ ὁ 6|00 καὶ 1|4|00 διὰ τὰ μὴ ἐμπορικὰ ἀπετέλουν περιορισμοὺς τοῦ τῆς συνηθείας τόκου· ἐκλιπούσης δὲ πάσης περὶ τόκου συνηθείας διὰ τῆς τοῦ Βασιλείου νεαρᾶς, ὁ Λέων ἔπρεπε νὰ ὁρίσῃ καὶ ὥρισε τὰ λαμβάνηται τόκος, ὅσον οἱ παλαιότεροι νομοθέται ὥριζον, ὅπου εὐθὺμου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὁρισθῇ ὁ τόκος, τ. ε. 4|00 καὶ 1|6|00· ἡ εἰρημένη λοιπὸν προσθήκη οὐδένα παρεισάγει, καθ' ἡμᾶς, νεωτερισμόν, ἀλλὰ τὸν κατὰ τοὺς παλαιοτέρους νομοθέτας ἐν ἐλλείψει ἐθίμου ἰσχύοντα κανόνα περὶ τῶν 4|00 καὶ 1|6|00 ἐπανορθοῖ καὶ διὰ τοῦτο ὥςπερ κατ' αὐτοὺς δὲν ἀπηγορεύετο, οὕτω καὶ κατὰ τὸν Λέοντα δὲν ἀπαγορεύεται ἡ γένεσις καὶ κατὰ μικρὸν παγίωσις ἐθίμου ἐπιτρεπόντος τόκον πλέον τῶν 4|00 μέχρι τῶν 9|00 καὶ 8|00· ταχυμήριον δὲ ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἐννοίας τῆς νεαρᾶς τοῦ Λέοντος παρέχουσι τὰ βασιλικά, ἐν οἷς αἱ περὶ τῶν διαφόρων μέτρων τοῦ τόκου διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ περιέχονται, παραλείπεται δ' ὅλως καὶ εὐδ' ἐν σχολίῳ μνημονεύεται ἡ περὶ τόκου ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς Νεαρὰ τοῦ Λέοντος.

44) Ὅτι ἐπὶ Λέοντος ἐπεραιώθη ἡ τῶν βασιλικῶν συλλογὴ καὶ ἐδημοσιεύθη, μαρτυροῦσι τό τε προοίμιον αὐτῶν καὶ τὸ προοίμιον τῆς λεγομένης Ἐκλογῆς νόμων κτλ. (τ. ε. ἐπιτομῆς τῶν Βασιλικῶν) καὶ ἡ Σύνοψις τοῦ Μιχαὴλ Ψελλοῦ. Μόνος ὁ Θεόδωρος Βαλσαμὼν φαίνεται ἀποδίδων τὴν τελευταίαν ἀνακάθαρσιν τῶν παλαιῶν νόμων Κωνσταντίνῳ τῷ υἱῷ τοῦ Λέοντος (ἴδε Zachar. H. J. G—R. delin. § 29). Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὰ περὶ δημοσιεύσεως, ἐνταῦθα ὀλίγα καθίστανται ἐπὶ πολλῶν, ὅτι τὰ Βα-

περὶ τόκων νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ μετενεχθεῖσα καὶ πολλαχοῦ αὐτῆς κεῖται καὶ ἴδιον τίτλον κατέχει, τὰ περὶ μέτρων τοῦ τόκου καὶ τὰ περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου συλλήβδην καὶ ἀκριβῶς περιλαβόντα (45). Ὅτι δὲ ὡς νομοθεσία ἰσχύουσα μετηνέχθη εἰς τὰ Βασιλικά, περὶ τούτου μαρτυρεῖ οὐ μόνον ἡ εἰρημένη ΠΓ'. ἀναμφισβήτητος Νεαρὰ τοῦ Λέοντος, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῶν Βασιλικῶν (46)· διότι κατ' αὐτὸ πᾶν μὲν ὅ,τι τῶν πρὸ τοῦ Λέοντος νομοθετημάτων ἄχρηστον ἢ περιττὸν κατέστη, ἢ διὰ νεωτέρων διατάξεων ἀπεδοκιμάσθη, δὲν συμπεριελήφθη, ἀλλ' ἀπετμήθη τῆς συνυφάνσεως τοῦ ἑξηκονταβίβλου τῶν Βασιλικῶν· ἄρα ἡ περὶ τόκων νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ, μὴ ἀποτμηθεῖσα τοῦ συνόλου καὶ συμπεριληφθεῖσα εἰς τὰ Βασιλικά, ὡς νομοθεσία ἀναζήσασα ἐπὶ Λέοντος καὶ ἐν πλήρει οὖσα ἰσχύϊ περιέχεται ἐν αὐτοῖς (47). Ἐκτὸς δὲ τούτων τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἐν τοῖς Βασιλικοῖς περὶ τόκων νομοθεσίας ἐπιβεβαιοῦσιν.

α) Ἰδιωτικαὶ ἐκδόσεις τοῦ τε Προχείρου νόμου καὶ τῆς Ἐπαναγωγῆς τοῦ νόμου, γενόμεναι μεταξὺ τοῦ δεκάτου καὶ δεκάτου τρίτου αἰῶνος καὶ ἐκ τῶν Βασιλικῶν τοὺς νόμους τούτους συμπληροῦσαι, ἐν αἷς τὰ περὶ τόκων ἐν ἰδίῳ τίτλῳ συμπεριλαμβάνονται, ὡς πρόσθετος αὐτοῖς νομοθεσία (48)· καὶ

σιλικὰ κατίσχυσαν παντὸς ἄλλου νόμου καὶ ἦσαν ὁ μόνος ἐν ἰσχύϊ νόμος. (Ἴδε Biener geschichte d. Novell. 148, 210 καὶ ἐπ. καὶ Histoire du droit byzantin par Mortreuil Tome II p. 61, 64, 68, 77, 82).

(45) Ἴδε Βασιλ. βιβλ. 23. τίτλ. 3. Περὶ τόκων καὶ καρπῶν καὶ πραγμάτων καὶ πέσης προσθήκης καὶ ὑπερθέσεως.

(46) Ἴδε προοίμιον Λέοντος, ἐν ᾧ εἴρηται « Τὰς πάσας τῶν νόμων πραγματείας » ἡμεῖς σωματοποιησάμενοι ἐν τεύχεσιν ἓξ συνεκεφαλαιώσαμεν, πᾶν μὲν ἐναντίον καὶ » τὴν χρῆσιν οὐ παρεχόμενον ἐν τοῖς πράγμασι, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς πολλὰ τῶν τῆς ἀρ» χαιότητος νομοθετημάτων παρευδοκιμηθῆναι τοῖς ὑστέροις, ὑπεξελόντες καὶ ἀποχρί» νοντες· πᾶν δὲ, ὃ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλὰ περιττὸν ἐδόκει, ἀποτεμόντες τῆς συνυφάν» σεως. »

47) Ἂν ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ἐν σχολείῳ μνημονεύεται ἐν τῷ περὶ τόκων τίτλῳ τῶν Βασιλικῶν, τοῦτο ἔτι μᾶλλον τὴν κατάργησιν αὐτῆς ἐνδεικνύει καὶ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας· διότι ἄτοπος ὅλως ἡ ὑπόθεσις, ὅτι τὰ ὡς διατάξεις τῶν Βασιλικῶν καταταχθέντα κατηργημένα εἰσί, τὸ δὲ ἐν σχολίῳ ἐκτεθειμένον ἰσχὺν νόμου ἔχει. Ὅτι δὲ τὸ αὐτὸ σχόλιον δάκτυλος ἰδιώτου πολλοὺς αἰῶνας μετὰ τὴν κύρωσιν τῶν Βασιλικῶν ἔν τινι τῶν σωζομένων χειρογράφων προσέθηκεν ἐκ τῆς Ἑξαβίβλου τοῦ αὐτοῦ Ἀρμενοπούλου ἀντιγράψας, τοῦτο δείκνυσιν ἡ ἐπιγραφὴ αὐτοῦ αὐτή. Ζήτει τοῦ Προχείρου κεφ. τελευτ. τίτ. ζ' τοῦ γ' βιβ. τ. α'. τῆς ἑξαβίβλου, ἥτις καὶ Πρόχειρον ἐπιγράφεται. Ἴδε καὶ Mortreuil II. σ. 171, 172 καὶ 286. III. σ. 246.

48) Ἴδε ἔκδοσιν τοῦ Προχείρου νόμου ὑπὸ C. E. Zachariae Prochiron auctum. καὶ

6') Ἰδιωτικαὶ πραγματεῖαι περὶ τῆς ἰσχυούσης νομοθεσίας τῶν Βασιλικῶν, ἐν αἷς αἱ περὶ τόκων διατάξεις, ὡς νόμοι ἐν ἰσχύϊ ἐκτίθενται (49).

γ' Πᾶσαι αἱ πρὸ τῆς Βασιλείας ἐθνοσυνέλευσεις καθιέρωσαν ὡς νόμον ἐν Ἑλλάδι τὴν θεσμοθεσίαν τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων (50)· ὡς νομοθεσίαν δὲ Βυζαντινὴν καὶ αἱ ἐθνοσυνελεύσεις ἐνόουν καὶ πᾶς τις

Epanagoge privata, σ. 124, 132, 157, 163 καὶ 184 τοῦ αὐτοῦ H. J. G—R. delin. § 42 καὶ 48.

49) Zachariae H. J. G—R. delin. Ὅπου παλαὶ τοιαῦταν πραγματεῖαι ἀναφέρονται, ἐν αἷς καὶ αἱ ἐξῆς μᾶλλον τῶν ἄλλων λόγου ἄξιαι.

α) Ἐκλογὴ νόμων τῶν ἐν ἐπιτόμῳ ἐκτεθειμένων καὶ ἐν Ν' τίτλοις διηρμοσμένων κτλ. Ἡ βίβλος αὕτη ἐγράφη ἐπὶ αὐτοκράτορος Ῥωμανοῦ τῷ 920 ἐπιτεμὴ δὲ τίς ἐστι τῶν Βασιλικῶν, τὰ χρειώδη αὐτῶν περιέχουσα, ὡς ἐν προοιμίῳ ὁ συγγραφεὺς λέγει· συμπεριλαμβάνει δὲ πρὸς ἄλλαις τισὶ τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου καὶ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ, τὴν ἀπαγορεύουσαν τὸν τόκον, ἣν τάττει ἐν τῷ ιζ' αὐτῷ τῷ ἐπιγραφομένῳ « περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου τοῦ τόκου, » μεταξὺ τῶν περὶ μέτρων καὶ περιορισμῶν τῶν τόκων διατάξεων τῶν Βασιλικῶν. Ἀφ' οὗ δὲ, κατὰ τὰ ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ συγγραφέως αἰρημένα, τὰ χρειώδη τῶν βασιλικῶν περιέλαβεν ἡ ἐπιτομὴ αὐτοῦ, ἡ δὲ σύνταξις καὶ δημοσίευσις τῶν Βασιλικῶν τῷ Λέοντι ἀπονέμεται, ἐξ αὐτῶν δὲ πᾶσαι αἱ περὶ τόκων διατάξεις ἀντεγράφησαν καὶ περὶ τὴν νεαρὸν τοῦ Βασιλείου ἐτέθησαν, εὐλόγως, νομίζομεν, δύναται εὐλόγως εἰπεῖν, ὅτι αἱ μὲν περὶ τόκων διατάξεις καί τοι ληφθεῖσαι οὐχὶ ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπανορθώσαντος τὴν νομοθεσίαν ταύτην νόμου τῶν Βασιλικῶν, ὡς διατάξεις ὅμως κατηργημέναι κεῖνται ἐν τῇ ἐπιτομῇ, ἡ δὲ νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ὡς νόμος ἐν ἰσχύϊ, ἂν καὶ ἐκ τοῦ Προχείρου ἐλήφθη, νόμου παλαιοτέρου τῶν Βασιλικῶν. (Ἴδε καὶ Ἐπιτομὴν ἔκδ. τοῦ Ζαχαρίᾳ).

β) Τὸ μικρὸν κατὰ στοιχεῖον (Synopsis minor). Ἡ βίβλος αὕτη συνετάχθη κατὰ τὸν δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον αἰῶνα· περιέχει δὲ πόνημά τι τοῦ Μιχαὴλ ἀνθυπάτου καὶ κριτοῦ τοῦ Ἀττταλειώτου, πραγματευομένου περὶ τῶν Βασιλικῶν καὶ τῶν νεαρῶν τοῦ Λέοντος· μαρτυρεῖ δὲ καὶ αὐτὴ ὑπὲρ τῆς ἐπανορθωθείσης ἰσχύος τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας· διότι πολλὰς σποράδην περιέχει διατάξεις περὶ τόκων· πραγματευομένη δὲ καὶ ἰδίως τὰ περὶ τόκου ἀντιγράφει ἐν συνάψει μὲν, ἀλλὰ μετ' ἀκριβείας ἀρχετῆς τὰς περὶ μέτρου καὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου διατάξεις τῶν Βασιλικῶν, εὐδόλως δὲ τὴν νεαρὰν τοῦ Βασιλείου μνημονεύει (ἴδε καὶ τὴν ἔκδοσιν τῆς βίβλου ταύτης ὑπὸ Ζαχαρίᾳ).

γ) Ἡ Πείρα, ἤγουν διδασκαλία ἐκ τῶν πράξεων τοῦ μεγάλου κυροῦ Εὐσταθίου τοῦ Ῥωμαίου· συνετάχθη κατὰ τὸν ἑνδέκατον αἰῶνα· διαιρεῖται δὲ εἰς 73 τίτλους καὶ περιέχει πολλὰ τῆς νομοθεσίας τῶν δικαστηρίων τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος καὶ μάλιστα τοῦ ἐνωτάτου δικαστηρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· πολλαχοῦ δ' αὐτοῦ ἐπιμαρτυρεῖται ἡ ἰσχὺς τῶν περὶ τόκων διατάξεων τῶν Βασιλικῶν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ περὶ ἐνεχύρων καὶ τόκων καὶ διαφερόντων καρπῶν ΙΘ' τίτλῳ (ἴδε ἔκδ. Πείρας ὑπὸ Ζαχαρίᾳ).

50) Πολίτευμα τῆς ἐν Ἐπιδαύρῳ Ἀ. ἰθνικ. Συνελ. ἄρ. 98· αἱ πολιτικαὶ καὶ ἐγκληματικαὶ διαδικασίαι βάσιν ἔχουσι τοὺς Νόμους τῶν ἀειμνήστων Χριστιανῶν ἡμῶν Αὐτοκρατόρων.

Πολίτευμα τῆς Β'. ἐν Λάστρᾳ ἰθν. Συνιλ. ἄρ. 80 κατὰ τὰ ἐγκληματικὰ καὶ πολιτικὰ ἰσχύουσιν οἱ νόμοι τῶν ἡμετέρων ἀειμνήστων χριστιανῶν Αὐτοκρατόρων.

Πολιτ. Σύνταγ. τῆς Ἑλλ. τῆς Γ'. ἰθν. Συνιλ. ἄρ. 142· οἱ Βυζαντινοὶ νόμοι ἔχουν ἰσχύν.

Ὡσαύτως τῆς Γ' ἰθνοσ. πολ. σύνταγ. ἄρ. 291· οἱ Βυζαντινοὶ νόμοι ἔχουν ἰσχύν.

ἐννοεῖ τὴν πασῶν τῶν Βυζαντινῶν νομοθεσιῶν νεωτέραν καὶ διὰ τοῦτο ἐπικρατεστέραν, τ. ε. τῶν νόμων τῶν Βασιλικῶν, ἐν οἷς, ὡς εἴρηται, ἡ περὶ τόκων νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ ὡς νομοθεσία τοῦ ἐπανορθώσαντος αὐτὴν Λέοντος ὁλόκληρος περιέχεται· ἀφ' οὗ δὲ καὶ διὰ τῆς κυρώσεως τῶν ἐθνοσυνελεύσεων νόμου ἰσχὺν προσέλαβον καὶ εἶχον πρὸ τῆς καθιδρύσεως τῆς Βασιλείας οὐχὶ ἡ τοῦ Βασιλείου Νεαρὰ, ἀλλ' οἱ περὶ τόκων θεσμοὶ τῶν Βασιλικῶν, ὡς νόμοι τοῦ Λέοντος καὶ διὰ τοῦτο νεώτεροι αὐτῆς, ἡ ἐξάβιβλος ἔπρεπεν ὡς πρὸς τὴν νομοθεσίαν ταύτην τῶν τόκων νὰ θεωρῆται νόμος ἐν ἰσχύϊ, καὶ ἂν ὁ Ἀρμενόπουλος ἔζη καὶ συνέταττε τὴν βίβλον ταύτην ἐπὶ Βασιλείου καὶ τὴν Νεαρὰν αὐτοῦ, τὴν καταργοῦσαν τὸν τόκον, ὡς νόμον ἰσχύοντα, κατεχώριζε· διότι τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 Βασιλικὸν διάταγμα δὲν ἐσκόπει βεβαίως ν' ἀνατρέψῃ τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐθνοσυνελεύσεων καθιερούν ὡς νομοθεσίαν τοῦ Κράτους τὴν ἐπὶ Ἀρμενοπούλου ἰσχύσασαν Βυζαντινὴν νομοθεσίαν, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ ἦτο νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἐξαβίβλου διὰ τὸ πρόχειρον καὶ εὐμεταχείριστον αὐτῆς, ὡς βιβλίου περιέχοντος ἐν συνόψει τὴν ὑπὸ τοῦ ἔθνους κυρωθεῖσαν Βυζαντινὴν νομοθεσίαν, ἣν ὡς νόμον τοῦ Κράτους ἀνεγνώρισε καὶ ὁ Βασιλεύς, ὡς ἐκ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ διατάγματος ἐξάγεται, ὁμοίου ὄντος ταῖς διατάξεσι τῶν ἐθνοσυνελεύσεων.

δ). Ὁ Ἀρ. Πάγος, διὰ τὸ περιέχεσθαι ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου τὴν ἀπαγορεύσασαν τὸν τόκον καὶ ἀκυρώσασαν οὕτω πᾶσαν τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν, θεωρεῖ τὰς ἐν τῇ αὐτῇ βίβλῳ περιλαμβανομένας περὶ τόκων περιοριστικὰς διατάξεις κατηργημένας καὶ τὴν σήμερον διὰ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου καὶ νεωτέραν ἐκείνων τὴν διάταξιν ταύτην. Ἀλλὰ τὰ προειρημένα καὶ τὰ ἑπόμενα τούτοις καταδεικνύουσι, καθ' ἡμᾶς τοὐλάχιστον, ἐσφαλμένας ἀμφοτέρας τὰς ἐφ' ὧν στηρίζεται ὑποθέσεις καὶ ὅτι μὲν αἱ περὶ τόκων περιοριστικαὶ διατάξεις χρήσιμοι ἦσαν καὶ μετὰ τὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου καὶ τὸ κῦρος αὐτῶν δὲν ἀπώλεσαν, περὶ τούτου ἀρκοῦντα εἴπαμεν ἤδη· ὅτι δὲ νεώτεραι διατάξεις εἰσὶν αὗται τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου καὶ κατ' αὐτὴν τὸν Ἀρμενόπουλον καὶ διὰ τοῦτο ἐπικρατέστεραι αὐτῆς, τοῦτο ἐπιχειρήσομεν τελευταῖον νὰ ὑποδείξωμεν, ὡς ἐπιμαρτυρούμενον ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς ἐξαβίβλου· καὶ

1) Ἡ ἐξάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου συμπλήρωσίς τίς ἐστι τοῦ Προ-

χείρου νόμου τοῦ Βασιλείου καὶ διὰ τοῦτο καὶ « Πρόχειρον νόμων » ἐπιγράφεται· συνετάχθη δὲ περὶ τὸ ἔτος 1345, ὅτε ἡ περὶ τόκων νομοθεσία διὰ τῆς ΠΓ'. νεαρᾶς τοῦ Λέοντος καὶ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Βασιλικῶν ἐπανορθωθεῖσα πρὸ πολλοῦ ἐν πλήρει ἰσχύϊ ὑπῆρχεν.

2) Αὐτὸς ὁ Ἀρμενόπουλος ὁμολογεῖ τὴν ἰσχὺν ταύτην ἐν τῇ προθεωρίᾳ λέγων, ὅτι τὸ Πρόχειρον τοῦ Βασιλείου ἐλλειπέστατον καθίστατο κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτοῦ, ὡς μὴ περιέχον τὰ ἀναγκαιότερα καὶ διὰ τοῦτο ἐπεχείρει νὰ συμπληρώσῃ αὐτὸ προσθήκῃ τῶν δεόντων καὶ ὑστερημάτων καὶ τέλειον κατ' ἐπιτομὴν νὰ καταστήσῃ (51)· ἄτοπον δ' εἶναι καὶ νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι ὁ ἐπὶ τοιούτοις καυχώμενος Ἀρμενόπουλος συμπεριέλαβε πᾶσαν σχεδὸν τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν καὶ εἰς ἴδιον τίτλον κατέταξεν αὐτήν, καί τοι ἄχρηστον οὖσαν.

3) Ὁ Ἀρμενόπουλος ἤντλησεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἀντέγραψε τὰ συμπληρώματα τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου, ἐν οἷς καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐλλείπουσαν νομοθεσίαν περὶ τόκων, ἐκ βίβλων κατ' ἐπιτομὴν τὰ Βασιλικὰ περιεχουσῶν· διότι αἱ συμπληρωτικαὶ τῆς ἑξαβίβλου πηγαὶ ἦσαν, α) Συλλογή τις λεγομένη σήμερον, « Μεγάλη σύνοψις τῶν Βασιλικῶν » (Synopsis major Basilicorum) ἐπιγραφομένη, δὲ ἐκλογὴ καὶ σύνοψις τῶν Βασιλικῶν ἑξήκοντα βιβλίων σὺν παραπομπαῖς κατὰ στοιχεῖον. β) τὸ Μικρὸν κατὰ στοιχεῖον· τ. ε. ἡ λεγομένη νῦν Μικρὰ τῶν Βασιλικῶν σύνοψις. γ) Ἡ πεῖρα· καὶ δ) Τὰ Βασιλικὰ αὐτὰ (52)· ἄρα αἱ περὶ τόκων διατάξεις τῆς Ἑξαβίβλου δὲν προέρχονται ἐκ τῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθεσίας, ὡς ὁ Ἀρ. Πάγος φαίνεται ἐκλαμβάνων, ἀλλ' ἐκ τῶν Βασιλικῶν, νεωτέρων τῆς νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου νόμων καὶ διὰ τοῦτο ἐπικρατεστέρων.

---

51) Ἴδε Προθεωρίαν τῆς Ἑξαβίβλου.

52) Ἴδε Zachariae H. J. G—R. delineatio § 49.— Πρόλογον Heimbach ἐν τῇ ἐκδ. τῆς ἑξαβίβλου σ. 19— Πρὸς δὲ παράβαλε τὰ ἐξῆς περὶ τόκων κεφ. τῆς ἐξ. πρὸς τὰς εἰρημένας πηγάς. ἐξ Α. β'. 47 (ἐκ τῶν Βασιλικῶν) ἐξ Α. γ'. 38 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ.). ἐξ Α. δ'. 71 (ἐκ τῶν Βασ.) ἐξ Γ. γ'. 41. καὶ 49 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνοψ.). ἐξ. Γ. γ. 50 (ἐκ τῆς Μεγ. καὶ Μικ. Συνόψ.). ἐξ. 51 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ.). ἐξ. Γ. ε. 6 (ἐκ τῶν Βασ.). ἐξ 81 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ.) ἐξ Γ. ζ'. περὶ τόκων 2 (ἐκ τῶν Βασ. καὶ ἐκ τῆς Πείρας) 4. 5. (ἐκ τῆς Μικ. Συνόψ.) 6. (ἐκ τῆς Πείρας) 7. (ὡσαύτως) 8. (ἐκ τῶν Βασ.) 9. (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ.) 11—14 (ὡσαύτως) 16 (ἐκ τῆς Πείρ.) 18—23 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ. τὸ δὲ τέλος τοῦ 23 καὶ ἐκ τῶν Βασ.). ἐξ. Γ. θ'. 4. (ὡσαύτως) ἐξ Γ. Ι', 27 (ἐκ τῶν Βασ.). ἐξ. Δ. ί. 46 (ἐκ τῆς Μεγ. Συνόψ.). ἐξ. Ε. ή. 64 (ὡσαύτ.) ἐξ. Ε. ιά. 38, 39 (ὡσαύτως), καὶ ἄλλα. (Ἴδε ἐκδ. Heimb.).

4) Ἡ ἐν τῷ Βιβ. Γ'. τίτλ. γ'. κεφ. 106 τῆς Ἑξαβίβλου περιεχομένη περὶ προτιμήσεως Νεαρὰ τοῦ Ῥωμανοῦ, ἢ Κωνσταντίνου, μεταγενεστέρων τοῦ Βασιλείου καὶ Λέοντος αὐτοκρατόρων, ἀρκεῖ καὶ μόνη νὰ καταδείξῃ τὴν ἀχρηστίαν, εἰς ἣν περιῆλθεν ἔκτοτε ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου, καὶ τὴν πλήρη ἰσχὺν τῆς ἐπανορθωθείσης περὶ τόκων νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ· διότι ἡ εἰρημένη νεαρὰ ἐπιτάττουσα τὴν καταβολὴν τοῦ τιμήματος μετὰ τοῦ *νομίμου* τόκου ἀορίστως ὑποτίθησιν ἰσχυούσας τὰς περὶ νομίμων τόκων διατάξεις, ἐν αἷς καὶ αἱ περὶ πληρωμῆς τόκου ἐπὶ τοῦ τιμήματος· αὕτη δὲ ἡ ὑπόθεσις φέρει ἀναγκαίως εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι νεκρὰ καὶ ἄχρηστος ἦτο ἤδη ἡ Νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ἐπὶ Ῥωμανοῦ ἢ Κωνσταντίνου, υἱοῦ τοῦ Λέοντος· τοιαύτη δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μεταγενεστέρου Ἀρμενοπούλου, τοῦ συμπεριλαβόντος τὴν περὶ προτιμήσεως Νεαρὰν εἰς τὴν ἑξάβιβλον αὐτοῦ (53).

5) Ἄξια παρατηρήσεώς εἰσι καὶ τὰ ἑξῆς, ὡς καταδεικνύοντα τὴν ἰσχὺν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας καὶ κατὰ τὴν Ἑξάβιβλον.

α) Ὁ Ἀρμενόπουλος ἐν τῇ προθεωρίᾳ λέγει. « Οἱ δὲ παρ' ἡμῶν » τοῖς προτέροις προστεθέντες τίτλοις, τεσσαράκοντα ὄντες, ἢ καὶ » πλείους, ὡς καὶ τοῦτ' ἔφην, νυγχάνουσι. Προσθεῖναι δὲ κἀκεῖνα τοῖς » εἰρημένοις ἄξιον, ὡς πολλὰ μὲν ἐν τοῖς παλαιοῖς τίτλοις παρ' ἡ» μῶν εἰσι προστεθειμένα κεφάλαια, τὰ κάλλιστά μοι δοκεῖν καὶ » ἀναγκαιότατα. » Ἆρα ὅτι προσετέθη τοῖς παλαιοῖς τίτλοις τοῦ Προχείρου, κάλλιστον καὶ ἀναγκαιότατόν ἐστιν· ὅπερ σημαίνει χρησιμώτατον τοῖς δικαζομένοις· διότι ἄλλως μωρὰ κομπορρημοσύνη καθίσταται τὸ λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ προθεωρίᾳ, ὅτι τὸ Πρόχειρον τοῦ Βασιλείου παρέλειψε τὰ ἀναγκαιότερα καὶ διὰ τοῦτο συμπληρώσεως χρῄζον κρίνει αὐτὸ, ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἐλλείψεις τοῦ Προχείρου ἐθεώρει, ὅσα ὁ νόμος οὗτος παρέλιπε κατηργημένα καὶ μηδεμίαν

53) Ἴδε καὶ σχόλιον ὑπὸ τὸ κεφ. 7θ τοῦ Γ. γ'. τῆς ἑξαβίβλου (ἐκδ. Heimbach), ἐν ᾧ λέγεται, ὅτι ἐπὶ ὑπερμέτρου βλάβης ὁ ἀγοράσας θέλων ἐρρωμένην εἶναι τὴν πρᾶσιν ὀφείλει παρασχεῖν καὶ τοὺς τόκους τοῦ μὴ καταβληθέντος τιμήματος· προστίθεται δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι « οὕτως ὁ Μάγιστρος (μεταγενέστερος τοῦ Λέοντος, ἴδε Πείρα) ἀπε» φήνατο καὶ ταῖς ἄλλοις πᾶσι κριταῖς ὥρισε· » πρὸς δὲ σχόλιον ὑπὸ τὸ κεφ. 17 τοῦ Γ. ζ. τῆς ἑξαβίβλου, πραγματευομένον περὶ τοῦ ποσοῦ τοῦ ἑκατοστιαίου τόκου, ἐν ᾧ τίθηται ἐν τέλει καὶ ταῦτο « ἡμεῖς δὲ καθάπερ νῦν ὁρῶμεν γινόμενον, οὕτω δήπου » καὶ λέγομεν».

ἔχοντα ἰσχὺν καὶ ἐπὶ Ἀρμενοπούλου. Ἂν λοιπὸν ἡ Ἐξάβιβλος ἐν μὲν τῷ Βιβ. Γ. τίτ. ε. περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου, ἐν ᾧ περιέχεται ὅλος σχεδὸν ὁ περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου τίτλος τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου, περιλαμβάνει καὶ τρεῖς ἄλλοθεν ληφθείσας διατάξεις περὶ καταβολῆς τόκων (2, 6, 81, ἐξ.), ἐν δὲ τῷ Βιβ. Γ. τίτ. θ΄. περὶ παρακαταθήκης, ἐν ᾧ περιλαμβάνεται ὅλος ὁ δέκατος ὄγδοος τίτλος τοῦ Προχείρου περὶ καταθήκης καὶ ἑπτὰ μόνον εἰσέτι κεφάλαια ἐξ ἄλλων πηγῶν, τῶν ἑπτὰ τούτων τὸ μὲν (2. ἐξ.) περὶ τόκου καὶ ἄλλων παραρτημάτων πραγματεύεται, ἕτερον δὲ (3. ἐξ.) μόνον περὶ τόκου, πάσας τὰς περὶ τόκου διατάξεις ταύτας βεβαίως ὡς διατάξεις ἐν ἰσχύϊ καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαιοτάτας προσέθηκεν ὁ Ἀρμενόπουλος ἐν τῇ Ἐξαβίβλῳ (54).

β΄) Ἡ Ἐξάβιβλος ἐν τῷ βιβ. Γ. τίτ. ι. περὶ κοινωνίας περιλαμβάνει ὅλον τὸν ιθ΄. τίτλον περὶ συστάσεως κοινωνίας τοῦ Προχείρου, ὅπως ἔχει, πλὴν τοῦ ιή. κεφαλαίου αὐτοῦ, ὅπερ πραγματευόμενον κατὰ τὰ Βασιλικὰ καὶ περὶ τότου ἐξ αὐτῶν ἀντιγράφει καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ παραλείποντος τὰ περὶ τόκου Προχείρου (55). Πρὸς τί δὲ ἡ παράλλαξις αὕτη, ἂν μὴ χρήσιμος ἦν τοῖς δικαζομένοις καὶ διὰ τοῦτο ἀναγκαιοτάτη;

6) Ἡ διατήρησις τῆς ιδ΄ διατάξεως τοῦ δεκάτου ἕκτου τίτλου τοῦ

54) Παράβαλε ἐξαβ. Γ. ε. 3—5 (Προχείρου 16 ε. —γ΄). ἐξ. 15. (Πρ. δ΄) 22 (Πρ. ι΄) 27 (Πρ. στ΄.) 28 (Πρ. ζ΄) 34 (Πρ. η) 92 (Πρ. θ΄.) 91 (Πρ. ιά.) 60 (Πρ. ιγ΄.) τὰ δὲ τῆς ἐξ. οὐ δὲ ιδ΄ εἰς τὸ Δ. ή. 14 τὸ δὲ ιδ΄ εἰς τὸ Γ. ζ΄. 24, (Ἰδε ἐκδ. Heimbach). Παράβαλε καὶ ἐξαβ. Γ. γ΄ 1 (Προχείρου 18 ά) 5—12 (Πρ. β—θ΄) 14. 15 (Πρ. ιε ιέ) 17—20 (Πρ. ιέ— ιθ΄).

55) Παράβαλε ἐξαβ. Γ. ί 1. 2. (Προχ. 19. ά. β΄.) 6—10 (Πρ. γ΄—ζ΄) 16 (Πρ. ιέ) 18—28 (Πρ. θ΄—ιθ.)— Προχ. 19. 18. Ὁ κοινωνὸς ὑπερτιθεμένων τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνανεώσῃ τὸν κοινὸν εἶκον, ἐπιλογὴν ἔχει, ἢ τὰ δαπανηθέντα λαβεῖν εἰσω δ΄. μηνῶν μετὰ τὴν ἀνανέωσιν, καὶ ἔχει περὶ τὴν ἀπαίτησιν προνόμιον, ἢ καὶ τὸν εἶκον εἰς δεσποτείαν μετὰ τὴν τετράμηνον, ἢ μᾶλλον διὰ τῆς περὶ κοινωνίας ἀγωγῆς λαβεῖν τὸ διαφέρον· ἴσως γὰρ οὐ βούλεται σχεῖν τὸν εἶκον· διὰ τοῦτο δὲ τετραμήνῳ περιωρίσθη, ἐπειδὴ μετ' αὐτὴν ὁ νόμος τὴν δεσποτείαν δίδωσι τῷ ἀνανεώσαντι. Τὸ δὲ κεφ. 27 (Γ. 1) τῆς Ἐξαβίβλου ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὁ κοινωνὸς ὑπερτιθεμένων τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνανεώσῃ τὸν κοινὸν εἶκον, ἐπιλογὴν ἔχει, ἢ τὰ δαπανηθέντα λαβεῖν μετὰ τὸ κωλῦσαι τεσσάρων μηνῶν μετὰ τὴν ἀνανέωσιν, καὶ ἔχει περὶ τὴν ἀπαίτησιν προνόμιον, ἢ καὶ τὸν εἶκον εἰς δεσποτείαν μετὰ τὴν τετράμηνον, ἢ μᾶλλον διὰ τῆς περὶ κοινωνίας ἀγωγῆς λαβεῖν τὸ διαφέρον· ἴσως γὰρ οὐ βούλεται σχεῖν τὸν εἶκον. Διὰ τοῦτο δὲ τετραμήνῳ περιωρίσθη ὁ τόκος, ἐπειδὴ μετ' αὐτὴν ὁ νόμος τὴν δεσποτείαν δίδωσι τῷ ἀνανεώσαντι.

Προχείρου, δι' ἧς ἀπαγορεύεται ὁ τόκος, καὶ ἡ κατάταξις εἰς τὸν περὶ τόκου τίτλον τῆς Ἐξαβίβλου οὐδὲν ὑπὲρ τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἐνδεικνύει· διότι ὁ Ἁρμενόπουλος διὰ τῆς Ἐξαβίβλου τὴν συμπλήρωσιν ἐσκόπει τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου, ὡς τοῦτο ῥητῶς ἐν τῇ προθεωρίᾳ ἐκφράζει (56)· ἀφ' οὗ δὲ ἡ ἑξάβιβλος αὐτὸ τοῦτο τὸ Πρόχειρον τοῦ Βασιλείου ἐστὶ συμπεπληρωμένον, ἔπρεπε νὰ διατηρηθῇ ἡ εἰρημένη διάταξις αὐτοῦ, καί τοι ἄκυρος οὖσα (57)· ἡ δὲ μετάθεσις αὐτῆς ἀπὸ τοῦ τίτλου τοῦ περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου εἰς τὸν προστεθέντα ὑπὸ τοῦ Ἁρμενοπούλου τίτλον περὶ τόκου καὶ ἡ προσθήκη τοῦ τίτλου τούτου καὶ ἀντιγραφὴ ἐκ τῶν Βασιλικῶν ἐπιβεβαιοῦσιν ἀπεναντίας τὴν ἰσχὺν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας καὶ κατὰ τὴν Ἑξάβιβλον αὐτήν· διότι ἂν ἡ διάταξις τοῦ Προχείρου, ἡ καταργοῦσα τὸν τόκον, ἐπικρατεστέρα ἦν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας, δὲν ἤθελε τίτλον ἴδιον περὶ τόκων προσθέσει ὁ Ἁρμενόπουλος, ἀλλὰ μᾶλλον τὴν διάταξιν τοῦ Προχείρου ἐν τῷ τίτλῳ περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου ἤθελεν ἀφήσει, ὡς καλῶς κειμένην· ἐπειδὴ ὅμως ἄκυρος ἦτο πλέον ἡ διάταξις αὕτη, προσέθηκε μὲν ἐν τῷ περὶ δανείου τίτλῳ διατάξεις περὶ τόκων διὰ τὸ ἐπίτοκα εἶναι κατὰ τὸν αἰῶνα αὐτοῦ τὰ δάνεια·

---

56) Τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ παραλληλισμοῦ τῶν τίτλων καὶ κεφαλαίων τοῦ Προχείρου νόμου πρὸς τὰ τῆς Ἑξαβίβλου καὶ τἀνάπαλιν, τοῦ μετὰ πολλῆς ἀκριβείας γενομένου ἐν ταῖς τοῦ Προχείρου καὶ τῆς Ἑξαβίβλου ἐκδόσεσι Γ. Ε. Ζαχαρίᾳ τε καὶ Εἰμβάχῳ, ἀνδρῶν ἐπὶ ἀξιαγάστῳ φιλοπονίᾳ καὶ ὀρθῇ κρίσει διαπρεπόντων· οἷς ἡ Ἑλλὰς καὶ πᾶσα ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἀπείρους ὀφείλουσι χάριτας διὰ τὰς πολλὰς καὶ ἐρίστας ἐκδόσεις καὶ πραγματείας αὐτῶν περὶ τοῦ βυζαντινοῦ δικαίου, τοῦ δ' ὅλων τῶν δουλικῶν αἰώνων ἐν ἰσχύϊ παρ' ἡμῖν διασωθέντος, καὶ νῦν ἰσχύοντος καὶ ἐν τῷ μέλλοντι κατὰ τὰ πλεῖστα ἰσχύοντος, ἐὰν ὀρθοφρονῶμεν. Ἴδε καὶ Mortreuil Tom. III. σ. 352. Hermenopule a pris pour base principale de son travail le texte du Prochiron de Basile. C'est un point incontestable. Le Prochiron de Basile se retrouve en entier dans l' Hexabiblos ect.

57) Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς διατάξεως ταύτης, ἡ ἐν τῇ ἑξαβίβλῳ περιεχομένη, δὲν εἶναι βεβαίως τοῦ Ἁρμενοπούλου, ἀλλ' ἀντιγραφέως τινὸς αὐτῆς· διότι α) Ἡ ἑξάβιβλος ἀντιγραφή τίς ἐστιν, ὡς εἴρηται, τοῦ Προχείρου, μετὰ συμπληρώσεως, ἐν αὐτῷ δὲ περιέχεται ἡ διάταξις τοῦ Βασιλείου ἄνευ ἐπιγραφῆς.

β) Ὁ Ἁρμενόπουλος ἐν τῇ προθεωρίᾳ τὸ Πρόχειρον, ἐν ᾧ περιέχεται ἡ διάταξις, νόμον ἐπικαλεῖ τοῦ Βασιλείου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ Κωνσταντίνου καὶ Λέοντος, οὓς κατὰ τὴν βυζαντινὴν συνήθειαν ὠνόμασεν ὁ πατὴρ τῶν συμβασιλεῖς αὐτοῦ· γινώσκων δέ, ὅτι τὸ Πρόχειρον ἔργον τοῦ Βασιλείου ἐστί, δὲν ἤθελε ποτὲ κατατάξει τὰ ἰδ. κεφάλαιον αὐτοῦ εἰς διάταξιν τοῦ Λέοντος ἐπιμαρτυρεῖ δὲ τὸ παρεμβεβλημένον καὶ ἐν τῶν χειρογράφων τῆς Ἑξαβίβλου, ὅπερ δὲν ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν (ἴδε ἐκδ. Heimbach)· ἄρα οὐδόλως ἀμφίβολον νὰ καταστήσῃ δύναται ἡ ἐπιγραφὴ ἐκείνη τὴν ἐκ τοῦ Προχείρου ἀντιγραφὴν τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου.

ἀφεῖλε δὲ τοῦ τίτλου τούτου τὴν διάταξιν ἐκείνην καὶ κατέταξεν εἰς τὸν περὶ τόκων τίτλον ἐγγράψας αὐτῇ τὸ κρονικὸν σημεῖον, τὸ διαστέλλον τὰ τοῦ Προχείρου κεφάλαια τῶν προσθέτων, ἅπερ τὸ ἡλιακὸν εἶχον σημεῖον· διότι οὐδὲν μὲν πλέον ἐσήμαινεν ἐν τῷ τίτλῳ περὶ δανείου, εἰς τὰ περὶ τόκου δὲ ἀνήγετο· (ἴδε Προθεωρίαν ἐξ. ἐν ᾗ εἴρηται καὶ τοῦτο· εἰσὶ δὲ καί τινα τῶν ἐκ τοῦ παλαιοῦ (τ. ε. τοῦ Προχείρου) τοῖς ἡμετέροις τίτλοις προσκείμενα)· ἴσως δὲ καὶ ἵνα γίνηται καταφανέστερον ἥ τε ἀτέλεια τοῦ Προχείρου καὶ τὸ τελειότερον τῆς Ἑξαβίβλου (58).

Πολλὰ λοιπὸν εἰσὶ τὰ μαρτυροῦντα καὶ ἀναμφίβολον καθιστῶντα τοῦτο, ὅτι οἱ περὶ τόκων θεσμοὶ καὶ κατὰ τὴν Ἑξάβιβλον νεώτεροι καὶ ἐπικρατέστεροι διὰ τοῦτο εἰσὶ τῆς διατάξεως τοῦ Βασιλείου περὶ ἀπαγορεύσεως τοῦ τόκου, ἡ δὲ διάταξις αὕτη ὡς νόμος ἱστορικὴν μόνον ἔχων ἀξίαν κεῖται ἐν αὐτῇ.

IV. Συνοπτικὴ ἀνακεφαλαίωσις τῶν προειρημένων περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου μετά τινων προσθηκῶν.

Α. (59) Τόκον ἐπὶ τόκου καὶ τόκον καθυστερροῦντα πέραν τοῦ διπλασίου δὲν ὀφείλει νὰ καταβάλῃ ὁ μὴ τοιοῦτον τόκον ῥητῶς διομολογήσας ὀφειλέτης, καὶ ἂν ὀρθὴ ἡ τοῦ Ἀρ. Πάγου νομολογία περὶ τῆς καταργήσεως τῶν περὶ τόκου περιοριστικῶν διατάξεων ἦ διότι πᾶσα τόκου ἀσυμφωνήτου ἀπαίτησις, διαφέροντος ἀπαιτήσις ἐστι φύσει καὶ κατὰ τὰς περὶ τοῦ διαφέροντος νομίμους διατάξεις κανονίζεται, καθ' ὅσον ἰδιάζων περὶ τόκου νόμος δὲν κανονίζει ἄλλως τὰ περὶ τόκων (60)· μὴ ἐπενεγκόντος δὲ νόμου τινὸς ῥωμαϊκοῦ· ἢ βυζαντινοῦ τροποποίησίν τινα τῶν περὶ διαφέροντος διατάξεων ὑπὲρ τοῦ ἀσυμφωνήτου τόκου ὡς πρὸς τὸν ἀνατοκισμὸν καὶ τὸ ὑπερδιπλάσιον, ὃ

---

58) Ἴδε Προθεωρίαν ἐν τίλει, καὶ ἐκδ. ἑξαβ. Heimbach, ὅπου τὸ κρονικὸν σημεῖον ἐν τῇ λατινικῇ μεταφράσει τῆς 2ᾶ διατάξεως τοῦ βιβ. Γ. τίτ. ζ. σημείῳ δείκνυται.

59) Ἴδε ἀνωτέρω Η. Α.

60) Οἱ Ῥωμαῖοι κατ' ἀρχὰς ἐπέτρεπον ἕνεκεν ὑπερβέσεως καὶ ἄλλων αἰτιῶν τὴν ἀπαίτησιν ἀσυμφωνήτου τόκου ἐπὶ τῶν καλῆς μάλιστα πίστεως συναλλαγμάτων (bonae fidei contractus), ὡς ἀπαίτησιν διαφέροντος· ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ τὰ περὶ τόκων ἰδίοις νόμοις ἐκανονίσθησαν, ἡ ἀπαίτησις τόκου ὑπὲρ τὸ διπλάσιον δὲν ἔπαυσε νὰ θεωρῆται ὡς ἀπαίτησις διαφέροντος· διότι ὡς πολλαχοῦ τὸ διαφέρον, οὕτω καὶ ὁ τόκος ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ διπλασίου κατεβάλλετο (ἴδε Glück. τόμ. 21, σ. 35 καὶ 104. καὶ N. 21 § 1 (12. 6.). Β. 26 (24. 6). καὶ Madai d. Lehre v. d. Mora σ. 353. καὶ Zachariä Syst d. H. R. R. § 269.)

δικαστὴς καὶ σήμερον δὲν δύναται νὰ ἐπιδικάσῃ τοιοῦτον τόκον· διότι εἰ μὲν θεωρήσει τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀδιομολογήτου τόκου, οἷα φύσει ἐστὶ καὶ πρέπει νὰ θεωρῆται, ἂν νομοθεσία περὶ τόκου δὲν ὑπάρχῃ σήμερον, ὡς καταργηθεῖσα διὰ τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, τοῦτ' ἔστιν ὡς ἀπαίτησιν διαφέροντος, ἀνατοκισμὸς καὶ τόκος ὑπὲρ τὸ διπλάσιον δὲν χωρεῖ· διότι κατὰ γενικὴν ἀρχὴν καὶ ῥητὴν διάταξιν τοῦ ῥωμ. καὶ βυζαντινοῦ δικαίου διαφέρον διαφέροντος, οἷός ἐστιν ὁ τόκος τόκου, καὶ διαφέρον πέραν τοῦ διπλασίου τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως οὐκ ἐπιδικάζεται (61). Ἂν δὲ τὰς περὶ τόκων διατάξεις τοῦ ῥωμ. καὶ βυζαντινοῦ δικαίου διὰ τὴν ἐθίμῳ ἀναγέννησιν τοῦ τόκου ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμόσῃ, αἱ διατάξεις αὐταὶ κατ' οὐδὲν παραλλάσσουσιν ὡς πρὸς τὸν ἀνατοκισμὸν καὶ τὸ ὑπερδιπλάσιον τόκου ἀδιομολογήτου τῶν περὶ διαφέροντος νομίμων ἀρχῶν· διότι καὶ κατ' αὐτὰς τόκος μὲν ἐπὶ τόκου δὲν καταβάλλεται, καθότι οὔτε διαφέρον διαφέροντος, οὔτε καρποῦ καρποῦ δύναται ἀπαιτηθῆναι· τόκος δὲ ἀσυμφώνητος ὑπὲρ τὸ διπλάσιον δὲν ὀφείλεται, διότι ῥητῶς τὸ ῥωμ. καὶ βυζαντινὸν δίκαιον τὴν ἐπὶ παντὸς διαφέροντος ἰσχύουσαν ἀρχὴν καὶ ἐπὶ ἀπαιτήσεων τόκου ἐφαρμόζει (62).

Β. Οἱ ἰδιάζοντες περὶ τόκων θεσμοί, τὸ τὸν συμπεφωνημένον καὶ ἀσυμφώνητον ἀνατοκισμὸν καὶ ὑπερδιπλάσιον τόκον ἀπαγορεύοντες, ἰσχύουσι καὶ σήμερον καὶ μὴ ὀρθή ἐστιν ἡ περὶ τοναντίου νομολογία τοῦ Ἀρ. Πάγου.

α) Διότι τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, τῆς ἀπαγορευούσης τὸν τόκον, μὴ συμπεριλαμβανούσης καὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων ἐπιτόκους ἀπαιτήσεις, αἱ εἰρημένοι θεσμοὶ καθίσταντο χρήσιμοι καὶ μετ'

61) Ὅτι ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ ἀνατοκισμοῦ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὑπηγορεύθη, ἵνα μὴ τὴν ἐκτίσιν τῶν τόκων ἐπὶ πλέον δυσχερῆ καθιστῶν ὁ ἀνατοκισμὸς τὰ κεφάλαια ἐπ' ἄπειρον πολλαπλασιάζῃ, περὶ τούτου ἴδε Glück τόμ. 21 σ. 124 Περὶ δὲ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ διαφέροντος ἴδε N. 13 Π. (46. 8)· in quantum mes interfait id est quantum mihi abest (κεφάλαιον), quantumque lucrari potuis (τόκος) καὶ Β. 13 (9. 14).

62) Παρατηρητέον ἐνταῦθα, ὅτι ὁ τόκος ἐξαιρεῖται κατὰ νόμον τῷ καμπῷ κατά τινα μόνον, κατ' ἄλλα δὲ διαφέρει αὐτοῦ· πρβλ. ὁ κακῆς πίστεως ὀφείλει καὶ τοὺς μὴ συλλαχθέντας ὑπ' αὐτοῦ καρποὺς, οὓς ὁ κύριος ἠδύνατο νὰ συλλέξῃ, ὁ δὲ κακῆς πίστεως κάτοχος ἀλλοτρίων χρημάτων δὲν ὀφείλει τοὺς τόκους, οὓς ὁ κύριος ἠδύνατο νὰ λάβῃ, ἴδε ἄλλως δὲ ὁ ἀναγόμενος, διότι δὲν ἔδωκεν αὐτὰ ἐπὶ τόκῳ N. 62 πρ. Π (6. 1) N. 20 § 11 Π. (5. 3). Ἴδε καὶ ἄλλας διαφορὰς ἐν τόμ. 21, σ. 148 κ.ἑ. τόμ. 8. σ. 208 Glück.)

αὐτὴν ἐπὶ τοιούτων χρεῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὁ λόγος, ἐφ' οὗ στηρίζεται ἡ νομολογία, ὅτι δῆθεν οἱ θεσμοὶ οὗτοι κατέστησαν ὅλως ἄχρηστοι καὶ ἄκυροι διὰ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης, δὲν εἶναι ὀρθός (63).

β). Διότι οἱ αὐτοὶ θεσμοὶ ἀνέλαβον μὲν ἦν εἶχον ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐκτενεστέραν ἰσχὺν καὶ χρῆσιν διὰ τῆς πγ' Νεαρᾶς τοῦ Λέοντος, τῆς καταργησάσης τὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου καὶ ἐπανορθωσάσης τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, πρὸς δὲ καὶ δι' ἑτέρου νόμου τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, ἤτοι τῶν Βασιλικῶν, ἐν οἷς ἡ αὐτὴ περὶ τόκου νομοθεσία ὁλόκληρος περιέχεται· νόμοι δὲ τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους κατέστησαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1822 διὰ τῆς ἐθνικῆς καὶ βασιλικῆς κυρώσεως τῶν πολιτικῶν νόμων τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ἤτοι τοῦ νόμου τῶν Βασιλικῶν, ὅστις ὁ νεώτερός ἐστι νόμος τῶν αὐτοκρατόρων τούτων (64).

γ). Διότι καὶ κατὰ τὴν ἐξάβιβλον αὐτὴν νεώτεραι τῆς τοῦ Βασιλείου νεαρᾶς εἰσὶν αἱ εἰς αὐτὴν περιεχόμεναι περὶ τόκων διατάξεις, ὡς προερχόμεναι ἐκ τῶν Βασιλικῶν, νεωτέρων, ὡς εἴρηται, νόμων τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου (65).

Γ. Ἰσχυουσῶν καὶ σήμερον τῶν περὶ τόκου περιοριστικῶν διατάξεων, ὁ μὲν ἀνατοκισμὸς οὐδαμοῦ ἐπιτρέπεται, ὡς παντοῦ καὶ πάντοτε ἀπαγορευόμενος· διπλασιάσαντος δὲ τοῦ τόκου τὸ κεφάλαιον, πᾶσα παύει τοκοληψία μέχρι τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως, ὅτε ἐκ νέου ἄρχεται· διότι, ὡς εἴρηται, ὁ τοῦ δεδικασμένου τόκος χωρεῖ καὶ ἐπὶ χρεῶν τόκῳ διπλασιασθέντων (66).

---

63) Ἴδε ἀνωτέρω III Α'.

64) Ἴδε ἀνωτέρω III Β'. Γ'.

65) Ἴδε ἀνωτέρω III Δ.

66) Ἴδε ἀνωτέρω σημ. 33— Τῇ τοῦ δεδικασμένου ἐκτελεστικῇ ἰσχύι περιειλημένη οὖσα σήμερον ἡ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου διομολόγησις χρέους κατὰ τὴν ἡμετέραν Πολ. δικονομίαν, τὴν αὐτὴν, νομίζομεν, ἔχει διὰ τοῦτο δύναμιν ὡς πρὸς τὴν ἀνανέωσιν τοῦ τόκου καὶ ἐπὶ διπλασιασθέντων ἤδη κεφαλαίων, ἣν εἶχε παρὰ ῥωμαίοις ἡ ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ γινομένη ὁμολογία τοῦ ἀπαιτουμένου χρέους (N. un. Κῶδ. (7. 59). Β 9 (4. 9). Ὁ ἐν βήματι ὁμολογήσας ὡς ὁ καταδικασθείς ἐστι καὶ καταβαλεῖν ἀναγκάζεται) τ. ε. καὶ ἐπὶ ἐκτελέσεως ἐκτελεστοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου ὁ τόκος ἄρχεται ἐκ νέου ἐπὶ χρεῶν διπλασιασθέντων ἤδη. Ὅτι δὲ τὰ περὶ τοῦ τόκου τοῦ δεδικασμένου ὅλως τοῦ οὐσιαστικοῦ δικαίου εἰσὶν, ἴδε Σαβινῆ Syst. d. H. R. R. σ. 111 — Τελευταῖον παρατηρητέον, ὅτι τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, ὡς νόμων σκοπευόντων τὴν πραστασίαν δημοσίου συμφέροντος (publicae utilitatis), τ. ε. συμφέροντος τῆς πολιτείας ἁτάσης, μόνον γενικὰ ἔθιμα, καθ' ὅλην τὴν ἐπικράτειαν ὑπὲρ παντὸς, ἢ καὶ ὑπὲρ τάξεώς τινος, π. χ. ὑπὲρ τῶν ἐμπόρων ἐπικρατήσαντα, δύνανται νὰ κατισχύσωσι καὶ οὐχὶ τοπικαὶ συνήθειαι, ἂν τυχὸν ὑπάρχωσι, διότι ὅσα ἡ πολιτεία ὑπὲρ ἑαυτῆς θεσμοθετεῖ, ταῦτα καὶ ἡ ὁλομέλεια αὐτῆς νὰ καταργήσῃ δύναται. (Ἴδε Σαβινῆ System d. H. R. R. τόμ. 1 § 29 σ. 179. § 30 σ. 196 καὶ παράρτημα Η)· δὲν ἀντίκειται δ' εἰς τοῦτο τὸ ἀπὸ 23 Φεβρ. 1835 Β. Διάταγμα, διότι τὸ 1 ἄρθρον αὐτοῦ τὸν ὑπὲρ τῶν νεωτέρων ἐθίμων κανόνα τοῦ Ῥωμ. δικαίου ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνει καὶ δὲν ἐννοεῖ βεβαίως νὰ καταργήσῃ τὴν εἰρημένην λογικωτάτην ἐξαίρεσιν.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ,

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ.

ΚΑΙ ΤΟΥ

ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΥΠΟ

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗ.

Ἐκδίδεται δὶς τοῦ μηνὸς

Τὸ τ. Γ'. ἄρχεται κατὰ μῆνα Ἰάνιον τοῦ Ἔτους 1860.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

1860.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Δύο λόγοι, Κύριοι, μὲ ἠνάγκασαν ν' ἀναβάλλω ἄχρι τοῦδε τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἐφημερίδος ταύτης· α') ἡ κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν δικαστηρίων ἀπομάκρυνσις τῶν πλείστων τῶν Κ. συνδρομητῶν, καθὸ δικαστ. ὑπαλλήλων ἀπὸ τὰς κατοικίας των, ἥτις ἐπιφέρει ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων, καὶ β') ἡ δυσκολία πρὸς εἴσπραξιν τῶν καθυστερουμένων συνδρομῶν, συνισταμένων εἰς 150 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διὰ τὸ ὁποῖον ἐσκεπτόμην νὰ μὴ ἐξακολουθήσω πλέον, ἀλλ' ἐπείσθην εἰς τὴν ἐξακολούθησιν παρ'ἀνθρώπων σεβαστῶν, βεβαιούντων με ὅτι πάντα τὰ ἔργα εἰς τὰς ἀρχὰς ἀπαντῶσι δυσκολίας· διότι εἶναι πολὺ σκληρὸν, Κύριοι, κοπιάζων τις ἐπὶ ἓν ἔτος, οὐχὶ μόνον νὰ μὴ ὠφεληθῇ ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ εἰσπράξῃ ὁλόκληρον τὸ δαπανηθὲν ποσὸν, ἐνῷ ἔχει συνδρομητὰς ἀρκετοὺς νὰ καλύψωσι τὴν δαπάνην, εἰς τὴν συνδρομὴν τῶν ὁποίων στηριζόμενος ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἔργου.

Ὑπάρχουσιν εἰς τὰς ἐπαρχίας τινὲς συνδρομηταὶ, οἵτινες καὶ τοι πολλάκις ζητηθέντες πάλιν δεν ἐπλήρωσαν· παραλείπω δέ τινας ἄνευ οὐδενὸς λόγου ἀρνουμένους.

Ὅθεν παρακαλῶ ὑμᾶς, Κύριοι, ἵνα αὐθόρμητοι προσέλθητε εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιφορτισθέντας τὴν εἴσπραξιν καὶ πληρώσητε τὴν πρὸ δύο μηνῶν λήξασαν συνδρομήν.

Εἰδοποιῶ δὲ προσέτι, ὅτι ὅσοι τῶν Κυρ. συνδρομητῶν κατοικοῦσιν εἰς ἀπόκεντρα χωρία ἢ δήμους δὲν δύνανται νὰ λάβωσι φύλλον, ἐὰν δὲν προπληρώσουν ἢ τοὐλάχιστον δὲν συστήσουν τινὰ εἰς Ἀθήνας μεθ' οὗ νὰ συνεννοοῦμαι·

Ὅτι ἡ ἐτησία συνδρομὴ καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίας ὡρίσθη προπληρωτέα ἐνταῦθα εἰς δραχ, δώδεκα·

Ὅτι ὁ δεχθεὶς τὸ πρῶτον φύλλον ὑποχρεοῦται εἰς τὴν πληρωμὴν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς·

Ὅτι οἱ μεταβάλλοντες διαμονὴν ὀφείλουσι νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν τὴν νέαν διαμονήν των πρὸς ἀποστολὴν ἐκεῖ τῶν φύλλων ὡς καὶ οἱ μὴ λαμβάνοντες τυχὸν φύλλον νὰ μᾶς εἰδοποιῶσι ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἑπομένου, διὰ ν' ἀνερευνῶμεν ποῦ ἀπωλέσθη καὶ τοῖς τὸ ἀποστέλλομεν.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 7βρίου 1860.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΦΥΛΛΑΔ. Ν'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡ. 1860.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. πρόξενοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

1) Ἔγκυρον κοινοποιήσεως δικογράφου εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ διαδίκου κατοικίαν ἣν οὗτος μετέβαλεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντιδίκου του. 2) Ἀπαράδεκτον τῆς περὶ κατοχῆς ἀγωγῆς ἐτανεκινήθη παρὰ τοῦ ἰδίου ἡ περὶ κυριότητος. 3) Ἀγωγὴ περὶ κυριότητος δωρηθέντων, δὲν ἀποκλείεται διὰ τῆς πρὸ ταύτης κινηθείσης περὶ τοῦ κύρους τοῦ δωρητηρίου ἐγγράφου. 6) Τοῦ εἰς πολλοὺς δωρηθέντος ἢ πωληθέντος πράγματος γίνεται κύριος ὁ καταλαβὼν αὐτό. 4) Ἡ μεταρρύθμισις τῆς προδικαστικῆς ἀποφ. δὲν ἐπιφέρει καὶ τὴν τῆς ὁριστικῆς, καθ' ἣς δὲν ἔγινεν ἔφεσις. 5) Ἡ ἐξάλειψις τῶν συνεπειῶν τῆς ἀγωγῆς ἐπιφέρει καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῆς διακοπῆς τῆς παραγραφῆς. 6) Ἀρμοδ. Δικ. πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς μετὰ τὴν μίσθωσιν χρήσεως τοῦ μισθωθέντος· 7) Ἀγωγὴ περὶ ἀνακτήσεως κατοχῆς καὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἰδιοκτ. ἕνεκεν δημοσίου ἀνάγκης πρὸ πάσης ἀποζημ. 8) Περιπτώσεις καθ' ἃς τίθεται ὁ Ἀξιωματικὸς εἰς ἀποστρατείαν 9) Ἔρευνα ἐπιτρεπομένη κατ' ἀποφάσεως περὶ φόρου ἐπικαρπίας κτήματος ἐφ' οὗ ἡ κατοχὴ τοῦ ἐνάγοντος ἀμφισβητεῖται.— Περὶ ἀνατρ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

ζητ. 1) Κοινοποίησις δικογράφου λογίζεται ἄκυρος, γενομένης τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ πρὸς ὃν κοινοποιῆται τοῦτο κατοικίαν, ἣν οὗτος μετέβαλεν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντιδίκου του;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,951· τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

(*Φυλλάδ. Ν'. Σεπτεμβ.*)

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ τρία ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐπιδοτήρια, ἡ μὲν ἀπόφασις τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν ὡς Ἐμποροδικῶν, καθ' ἧς ἡ ἔφεσις, ἐπεδόθη ἐνταῦθα ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Μάρκου Χ. Ἰωάννου ἀπόντος αὐτοῦ πρὸς τὸν λαβόντα καὶ ὑπογράψαντα τὸ ἀποδεικτικὸν τοῦ Κλητῆρος σύνοικον καὶ συνέταιρόν του Ἰωάννην Β. Ῥεψίδην τὴν 14 Ὀκτωβρίου 1859, τὰ δὲ δύω ἐφετήρια κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ἐπεδόθησαν ἐνταῦθα πρὸς τοὺς ἀντικλήτους δικηγόρους τῶν ἐφεσιβλήτων τὴν 14 Νοεμβρίου 1859. τοὐτέστι μετὰ παρέλευσιν τῆς παρὰ τοῦ Νόμου ὡρισμένης τριακονθημέρου προθεσμίας· ὅθεν ἡ ἔνστασις τῶν ἐφεσιβλήτων περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ὡς ἐκπροθέσμου ἀποδεδειγμένη οὖσα στηρίζεται εἰς τὸ ἄρθρ. 752) τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ἡ ἀντένστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ τῆς νομιμότητος τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, λόγῳ τοῦ ὅτι αὐτὸς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιδόσεως δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν κατοικίαν, εἰς ἣν ἡ ἀπόφασις αὕτη πρὸς τὸν σύνοικον αὐτοῦ Ῥεκλίδην ἐνεχειρίσθη, ἀλλὰ διέτριβεν εἰς Σῦρον, καὶ ὅτι ἐν Ἀθήναις, ὅπου ὡς ἀνωτέρω ἐπεδόθη ἡ ἀπόφασις, δὲν κατοικεῖ μονίμως, καθίσταται ἐκ τῶν ἐνόντων ἀνυπόστατος, διότι ἀδιάφορον εἶναι ἂν δὲν εὑρίσκετο αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως ἐν τῇ κατοικίᾳ του, καθόσον, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸ ἄρθρ. 143 τῆς Πολ. Δικονομίας, γίνεται ὅ,τι ὁ κλητὴρ ἔπραξεν, ἤγουν ἡ ἀπόφασις ἐπιδίδεται εἰς ἄλλον σύνοικον τοῦ ἀπόντος διαδίκου, καὶ διότι τόσον πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως, ἤγουν διὰ τῆς ἀγωγῆς του τῆς ἐνταῦθα ἰδιοχείρως παρ' αὐτοῦ ὑπογεγραμμένης, ὁ Μαρ. Χ. Ἰωάννου, χαρακτηρίσας ἑαυτὸν ῥητῶς ἔμπορον, κάτοικον Ἀθηνῶν, ἐδήλωσε μὲ τοῦτο εἰς τοὺς ἀντιδίκους του, ὅτι ἐνταῦθα ἔχει, ὅπου ἐμπορεύεται καὶ κατοικεῖ, τὴν μόνιμον κατοικίαν του, καὶ οὐδεμίαν μεταβολὴν κατοικίας ἐγνωστοποίησεν ἀκολούθως εἰς αὐτοὺς, ὅσον καὶ διὰ τῶν μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως ἐφέσεών του, παρ' αὐτοῦ ἐπίσης ἰδιοχείρως ὑπογεγραμμένων ἐνταῦθα, πάλιν ἐχαρακτήρισεν ἑαυτὸν κάτοικον Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἀδιαλείπτως τὴν αὐτὴν μόνιμον κατοικίαν διετήρησεν. Ὅθεν, ἐναντίον τῶν ἰδίων του ἐγγράφων δηλώσεων, πᾶσα ἄλλη ἀπόδειξις εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ζητημ. 2) Ὅταν τὶς κινήση ἀγωγὴν περὶ κυριότητος, οὔσης ἐκκρεμοῦς τῆς περὶ κατοχῆς, ὑποτίθεται ὅτι παρητήθη ταύτης, ἥτις θεωρεῖται κατηργημένη; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,045 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἄρθρ. 476. 2 καὶ 6) 485 καὶ 486 τῆς Πολ. Δικονομίας, δίκη ὑφισταμένη καταργεῖται καὶ διὰ τῆς ἐξαλείψεως τοῦ πρὸς τὴν ἀγωγὴν δικαιώματος καὶ διὰ συναινέσεως, ὅταν ἡ συναίνεσις ἐξεφράσθη καὶ σιωπηλῶς διὰ τοιούτων ἀναμφισβητήτων πράξεων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξάγεται ἀναγκαίως καὶ ὁ περὶ συναινέσεως σκοπὸς, οὐδ' ἀπαιτεῖται ἀναγκαίως ἡ ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων παραδοχὴ τῆς συναινέσεως.

Ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἀφ' οὗ οἱ ἐνάγοντες Κοψιὰ, καί τοι ἐκκρεμοῦς ἔτι οὔσης πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ διακατοχῆς ἀγωγῆς των, ἐκίνησαν οὐχ ἧττον τὴν ἤδη προκειμένην περὶ κυριότητος, ἔπεται ὅτι διὰ τῆς ἀναμφισβητήτου πράξεώς των ταύτης συνήνεσαν σιωπηλῶς εἰς τὴν ἐντελῆ κατάργησιν ἢ ἀποπεράτωσιν τῆς περὶ διακατοχῆς ἐκκρεμοῦς δίκης, καθόσον κατὰ τὸ ἄρθρ. 629, § 3 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀγωγὴ περὶ διακατοχῆς καὶ κυριότητος δὲν δύνανται (ἐκτὸς ἐν τῇ προνοουμένῃ παρὰ τοῦ αὐτοῦ παραγράφου ἐξαιρέσει) νὰ συνυπάρχωσι, καὶ, ὅταν ὁ διάδικος κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγὴν δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν περὶ διακατοχῆς· ἄρα ἡ ἐπίδοσις τῆς περὶ κυριότητος ἀγωγῆς, τοιαύτης ὅσης τῆς κατὰ Νόμον συνεπείας αὐτῆς, ἀναγκαίως ἐμπεριεῖχε τὴν σιωπηρὰν συναίνεσιν τῶν ἐναγόντων εἰς τὸ πέρας τῆς περὶ κατοχῆς ἀγωγῆς, εἰς ἣν, ἐγνώριζον ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπανέλθωσι πλέον καὶ συνεπήνεγκον αὐτοδικαίως τὴν κατάργησιν καὶ ἀποπεράτωσιν ταύτης τῆς περὶ διακατοχῆς ἀγωγῆς των, ἣν δὲν δύνανται πλέον νὰ συζητήσωσιν, οὐδὲ νὰ ἐπαναλάβωσιν, ἐξαλειφθέντος διὰ τοῦτο καὶ τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ πρὸς τοιαύτην ἀγωγὴν ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου των· ὥστε μὴ βάσιμος, δυνάμει τῶν εἰρημένων λόγων, καθίσταται καὶ ὀρθῶς ἑπομένως, ἂν καὶ δι' ἄλλους λόγους ἀπερρίφθη διὰ τῆς εἰρημένης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἡ μνησθεῖσα ἔνστασις τῶν ἐφεσιβλήτων.

Ζητ. 3) Ὅταν ἡ ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις ἀφορᾷ τὸ κῦρος ἢ μὴ δωρητηρίου τινός, ἤτοι ἁπλῶς τὸ κῦρος τοῦ συναλλάγματος τῆς πρός τινα δωρεᾶς, οὐχὶ δὲ τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος τῶν δωρηθέντων, ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀποκλείει τὴν περὶ κυριότητος τῶν δωρηθέντων ἀγωγήν.—Οὐχί;

β') Ὅταν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα δωρηθῇ ἢ πωληθῇ εἰς δύο πρόσωπα, τίς γίνεται κύριος αὐτοῦ;— Ὁ λαβὼν πρῶτος τὴν κατοχήν. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,044 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

ἀ) Ἐπειδὴ διὰ τῆς μεταξὺ τῆς δικαιοπαρόχου ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων Σοφίας χήρας Ἰω. Λαγάνη καὶ τοῦ Θεοδώρου Καντζιλιέρη δίκης ἐδικάσθη καὶ ἀπεφασίσθη μόνον τὸ κῦρος ἢ μὴ τοῦ πρὸς τοῦτον δωρητηρίου, ἤγουν ἁπλῶς τοῦ συναλλάγματος τῆς δωρεᾶς, οὐχὶ δὲ τὸ ζήτημα τῆς κυριότητος τῶν δωρηθέντων, διότι τοιοῦτον μόνον ἀντικείμενον, ἤγουν τὴν ἀκύρωσιν τοῦ συναλλάγματος, εἶχεν ἡ ἀγωγὴ τῆς εἰρημένης δωρητοῦ καὶ αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ τὴν διεκδίκησιν ἢ τὴν ἀπαίτησιν ἀποδόσεως τῶν δωρηθέντων κτημάτων ὡς δῆθεν παραδοθέντων εἰς τὸν δωρεοδόχον, καθὰ οὗτος ἐσφαλμένως διατείνεται, καὶ καθ' ἃ βεβαιοῖ τὸ περιεχόμενον τῆς παρ' αὐτοῦ ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου ὑπ' ἀρ. 8,713 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 517 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν. Ὅθεν δεδικασμένη ὑπάρχει μόνον ἡ προσωπικὴ ἐνοχὴ τῆς δωρητοῦ πρὸς τὸν πρῶτον δωρεοδόχον Θ. Κατζιλιέρην, τὴν ὁποίαν δὲν θεωρεῖται ὑπόχρεως νὰ ἐκπληρώσῃ πρὸς αὐτὸν ἡ νῦν ἀντίδικός του, διότι ὁ ἐκκαλῶν, οὔτε Προτοδίκως, οὔτε ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς κληρονόμον τοῦ δωρετοῦ καὶ διάδοχον ἐκ τούτου τῶν προσωπικῶν ἐνοχῶν ταύτης.

β') Ἐπειδὴ δ' ὅταν τις πωλήσῃ τι ἢ δωρήσῃ εἰς δύο πρόσωπα ἀλλεπαλλήλως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, κύριος τούτου γίνεται κατὰ τὸν Νόμον 31 §. 2 Π. 19. 1 Ν. 9 § 4 Π 6. 2. οὐχὶ ὁ πρῶτος μεθ' οὗ συνελλάχθη ὁ ἰδιοκτήτης ἀλλ' ὁ πρῶτος εἰς ὃν παρεδόθη ἡ κατοχὴ τοῦ παρεχομένου κατὰ τὸ συνάλλαγμα πράγματος, ἕπεται ὅτι ὀρθῶς διετάχθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἀναγκαίου τούτου πρὸς λύσιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς γεγονότος, καὶ ἀνυπόστατος εἶναι ὁ λόγος τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα ἀπώλεσε

τὴν κατοχὴν (ἂν εἶχε λάβει τοιαύτην) καὶ δὲν ἐκίνησε κατ' αὐτοῦ ἐντὸς ἑνὸς ἔτους τὴν περὶ ἀνακτήσεως τῆς κατοχῆς ἀγωγὴν, ἀπώλεσε διὰ τοῦτο καὶ τὴν προαποκτηθεῖσαν κυριότητα, διότι ἀφοῦ τις δυνάμει νομίμου τίτλου λάβῃ παρὰ τοῦ πρώην ἰδιοκτήτου διὰ παραδόσεως ἀκίνητόν τι, γίνεται ἔκτοτε κύριος αὐτοῦ, καὶ ἂν, στερούμενος ἔπειτα τὴν νομὴν, δὲν ζητήσῃ ταύτην ἐντὸς ἔτους, στερεῖται μόνον τὴν περὶ ἀποβολῆς τῆς κατοχῆς ἀγωγὴν, δικαιοῦται ὅμως νὰ κινήσῃ τὴν διεκδικητικὴν τῆς κυριότητός του, ἥτις διατηρεῖται ἐνόσῳ διὰ νομίμου τρόπου δὲν μεταβιβασθῇ εἰς ἄλλον, ἀγωγὴν, ὡς ἔπραξεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἐφεσίβλητος γενομένη ἐνάγουσα ἀντὶ ἐναγομένης ἄρθρ. 629 τῆς Πολ. Δικονομίας. Νόμος 23 καὶ 24 Π. 6. 1.)

Ζήτ. 4) Ὅταν τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν μετερρύθμισε παρεμπίπτουσάν τινα ἀπόφασιν, δύναται νὰ μεταρρυθμίσῃ καὶ τὴν ἐπελθοῦσαν ὁριστικὴν, καθ' ἧς δὲν ἐγένετο ἔφεσις ;— Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 17,999. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῆς Χρισ. Α. Μαργέλου ἐφ' ἧς ὑπάρχει ἐκδεδομένη κατ' ἔφεσιν ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀρ. 14,008. ἡ διορίσασα πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως εἰσηγητὴν, τοῦ ὁποίου τὴν ἀντικατάστασιν ἐξαιτεῖται ἤδη διὰ τῆς προκειμένης κλήσεως ἡ αὐτὴ Χρυσοῦλα Α. Μαργέλλου, ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη παρὰ τοῦ ἐν Λαμίᾳ ἐμποροδικείου, ὁριστικὴ κατ' ἀντιμωλίαν ἀπόφασις ὑπ' ἀρ. 41 τῆς 2 Μαΐου 1855, ἀπορρίπτουσα τὴν εἰρημένην ἀγωγὴν τῆς Χρυσούλας Α. Μαργέλου. Ἡ δ' ἀπόφασις αὕτη ἐν ὅσῳ ὑφίσταται καὶ κατέστη τελεσίδικος, ἔχει κατηργημένην τὴν ὅλην δίκην, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 476. 1) τῆς Πολ. Δικονομ. μόνον δὲ μέσον πρὸς οὐδετέρωσιν τῶν ἀναγκαίων καὶ νομίμων συνεπειῶν τοιαύτης ἀποφάσεως καὶ τῆς τελεσιδικίας αὐτῆς ἦτον ἡ κατ' αὐτῆς ἐμπρόθεσμος καὶ τακτικὴ πρὸς τὸ ἀνώτερον Δικαστήριον ἔφεσις ἐπὶ σκοπῷ τῆς μεταρρυθμίσεως αὐτῆς, ἐὰν παρὰ τοῦ ἀνωτέρου Δικαστηρίου μετὰ προηγουμένην συζήτησιν καὶ ἔρευναν κριθῇ αὕτη ἐστηριγμένη εἰς ἐσφαλμένας βάσεις. Ὅθεν ἀνυπόστατος εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς

Χρυσούλας Θ. Μαργέλου περὶ τοῦ ὅτι αὐτοδικαίως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἄκυρος ἡ εἰρημένη ὑπ' ἀρ. 41 ὁριστικὴ τῶν Ἐμποροδικῶν ἀπόφασις, λόγῳ τοῦ ὅτι αὕτη στηρίζεται εἰς τὴν διάταξιν τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως τῶν αὐτῶν Ἐμποροδικῶν ὑπ' ἀρ. 14. τὴν δὲ τελευταίαν ταύτην ὑπ. ἀρ. 14 ἀπόφασιν εἶχε μεταῤῥυθμίσει δῆθεν ἡ προμνησθεῖσα ὑπ' ἀρ. 14,008 ἀπόφασις τῶν Ἐφετῶν, καθόσον πρῶτον μὲν, ὡς προελέχθη, μόνον δυνάμει τοῦ νομίμου ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως κατὰ τῆς ὁριστικῆς ὑπ' ἀρ. 41 ἀποφάσεως δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ζητήματος, ἂν τῷ ὄντι αὕτη στηρίζεται εἰς ἐσφαλμένην βάσιν, καὶ τούτου οὕτως ἔχοντος νὰ τὴν μεταῤῥυθμίσῃ, καὶ διὰ τῆς μεταῤῥυθμίσεως νὰ μηδενίσῃ τὴν ἰσχύν της, καὶ δεύτερον, ἐκ περισσοῦ, ἡ ὑπ' ἀρ. 14,008 ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου, δὲν περιέχει διάταξιν μεταῤῥυθμίζουσαν τὴν προδικαστικὴν τοῦ ἐμποροδικείου ὑπ' ἀρ. 14 ἀπόφασιν, ἀλλὰ διάταξιν ἀναβλητικὴν τῆς αἰτηθείσης τότε μεταῤῥυθμίσεως αὐτῆς.

Ζητ. 5 Ἐκλείπει ἡ τῆς παραγραφῆς διακοπὴ ὅταν, καταργηθείσης δίκης τινὸς, ἐξέλειπον αἱ συνέπειαι τῆς ἀγωγῆς, ἐξ ἧς πηγάζει; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,990 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐξ αὐτῶν τῶν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων ὑποβαλλομένων ἰχυρισμῶν τῆς ἐκκαλούσης περὶ τοῦ ὅτι ἡ κατὰ τὸ 1847 ἔτος ἀγωγὴ αὐτῶν περὶ διεκδικήσεως τῶν ἐπιδίκων κληρονομικῶν κτημάτων ἐγκατελείφθη παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, προκύπτει ὅτι, ἡ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης εἰσαχθεῖσα δίκη κατηργήθη διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν διαδίκων, κατὰ τὸ ἄρθρ. 485 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθόσον ἡ μὲν ἐνάγουσα καὶ νῦν ἐκκαλοῦσα κινήσασα περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὡς ἰσχυρίζεται τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἀγωγὴν, ἐξέφρασε διὰ τούτου σαφῶς καὶ ἀναμφισβητήτως τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταργηθῇ ἡ δίκη ἐκείνη· ὁ δ' ἐναγόμενος καὶ νῦν ἐφεσίβλητος κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, μὴ ἀντιτάξας τὴν ἔνστασιν τῆς ἐκκρεμοδικίας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πρώτης ἀγωγῆς τῆς ἀντιδίκου του, παρεδέχθη τὴν κατάργησιν τῆς δι' αὐτῆς εἰσαχθείσης δίκης· ταύτης δὲ καταργηθείσης, ἔπαυσε κατὰ τὸ ἄρθρ. 157 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ

συνέπεια τῆς διακοπῆς τῆς παραγραφῆς τῆς ἀγωγῆς, ἂν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχουσα τοιαύτην συνέπειαν καὶ κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, ὡς ἰσχυρίζεται ἡ ἐκκαλοῦσα.

Ζητ. 6. Ἀγωγὴ ἀφορῶσα αἴτησιν περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκα τῆς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας τῆς μισθώσεως χρήσεως τοῦ μισθωθέντος κτήματος, ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ εἰρηνοδικείου; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,991 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ὁ Α. Κωστάκης ἰσχυρίζεται ὅτι μετὰ τὴν ἔκπνευσιν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγομένων συμφωνηθείσης ἐνοικιάσεως τῆς ἀποθήκης του, ἤτοι μετὰ τὴν ά. Ἰουνίου 1843, ἐξακολουθήσαντος τοῦ ἐνοικιαστοῦ νὰ μεταχειρίζηται αὐτὴν, ὁ ἐνάγων ἐστερήθη τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας του μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου 1855, ὅτε ἔλαβε τὴν κλεῖδα παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐναγομένων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων ἐξαιτεῖται ὅπως ἀποζημιώσωσιν αὐτὸν οἱ ἐναγόμενοι καὶ κληρονόμοι τοῦ πατρός των, διὰ τὴν στέρησιν τῶν ὠφελειῶν τῆς ἀποθήκης του ἀπὸ τῆς ά. Ἰουλίου 1843 μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου 1855, εἴτε διὰ τῆς πληρωμῆς ἐνοικίων κατὰ τὴν περὶ ἐνοικιάσεως συμφωνίαν τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγομένων εἴτε διὰ τῆς ἐκτιμήσεως πραγματογνωμόνων, ὥστε ἀντικείμενον τῆς προκειμένης ἀγωγῆς εἶναι οὐχὶ ἡ ἀπαίτησις ἐνοικίου εἰς τὴν περὶ μισθώσεως συμφωνίαν τοῦ πατρὸς τῶν ἐναγομένων μετὰ τοῦ ἐνάγοντος στηριζομένη, καθόσον τὸ συμφωνηθὲν ἐνοίκιον κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐξαετοῦς μισθώσεως ἀπὸ 1 Ἰουνίου 1837 μέχρι 1 Ἰουνίου 1843 ὁμολογεῖ ὁ ἐνάγων, ὅτι προεπληρώθη, καὶ περὶ τούτου δὲν πρόκειται, ἀλλ' ἡ εἰς τὸν ἐνάγοντα ὀφειλομένη ἀποζημίωσις διὰ τὴν ἐκτὸς τῆς περὶ μισθώσεως τῆς ἀποθήκης συμφωνίας καὶ ἄνευ ἰδιαιτέρου Συμβολαίου γενομένην χρῆσιν αὐτῆς· στηριζομένης τῆς τοιαύτης τοῦ ἐνάγοντος ἀπαιτήσεως εἰς τὴν ἐκ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένην ὑποχρέωσιν πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ὅσου διὰ τῆς ζημίας τοῦ ἐνάγοντος ὠφελήθη πλουτισθεὶς ὁ ἐναγόμενος, καθίσταται ἀβάσιμος ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ἐνώπιον τοῦ

ὁποίου ἐκινήθη ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, ἔνστασις τῶν ἐκκαλούντων, στηριζομένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου. 490 § θ τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ἣν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν εἰρηνοδικῶν ὑπάγονται αἱ ἀναγόμεναι εἰς τὸ ἐνοίκιον διαφοραὶ, μεταξὺ ἐνοικιαζόντων καὶ ἐνοικιαστῶν, αἱ προερχόμεναι ἐκ τοῦ συναλλάγματος τῆς μισθώσεως.

Ἐπειδὴ ἕνεκα τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῆς βάσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, κατὰ τὰ προεκτεθέντα καθίσταται ἄσκοπος καὶ ματαία ἡ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐγειρομένη ἀμφισβήτησις περὶ τοῦ κύρους τοῦ περὶ τῆς εἰς τὸν πατέρα τῶν ἐναγομένων ἐξαετοῦς μισθώσεως τῆς αὐτῆς ἀποθήκης ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς αἰτίας, ἐξ ἧς ἀρχικῶς περιῆλθεν ἡ ἀποθήκη εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἐναγομένων, ἀφοῦ οὗτοι δὲν ἀμφισβητοῦσι τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος καὶ διακατοχῆς τοῦ ἐνάγοντος ἐπ' αὐτῆς, ἐπὶ μόνῃ δὲ τῇ βάσει τοῦ γεγονότος (ἐὰν προσηκόντως ἀποδειχθῇ) τῆς στερήσεως τῶν ὠφελειῶν αὐτῆς, μὲ ζημίαν ἄδικον τοῦ ἐνάγοντος ἐκ μέρους τῶν ἐναγομένων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, εἶναι οὗτοι ὑπόχρεοι διὰ τῆς ἀγωγῆς in factum ἵνα ἀποζημιώσωσι τὸν ἐνάγοντα μὴ ἐξαρτωμένης τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης ἐκ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ χρῆσις τῆς ἀποθήκης περιῆλθεν εἰς τοὺς ἐναγομένους καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, καθόσον οὗτοι δὲν ἐπικαλοῦνται τίτλον τινα πρὸς δικαιολογίαν τῆς χρήσεως τοῦ ἀλλοτρίου πράγματος ἄνευ ἀποζημιώσεως, περὶ δὲ τῆς ὑπ' αὐτῶν γενομένης χρήσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποθήκης ἄνευ ῥητῆς συμφωνίας ἀπὸ τῆς ά. Ἰουνίου 1843 μέχρι τῆς 23 Ἰουνίου 1855 ὅτε ἀπεδόθη παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ἰωάννου Ἀγγαλ. Ἀνδρέου ἡ κλεῖς εἰς τὸν ἐνάγοντα (κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτου) δὲν ἐδύνατο ἀποδεδειγμένως ὁ ἐνάγων νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, καθὸ ἀφορῶσαν πράξεις τῶν ἀντιδίκων του, ὥστε ἐκλαμβανομένου ὡς ἀκύρου τοῦ ἐγγράφου περὶ τῆς μισθώσεως τῆς ἐν λόγῳ ἀποθήκης πρὸς τὸν πατέρα τῶν ἐναγομένων μέχρι τῆς ά. Ἰουνίου 1843 κατὰ τὴν ἔνστασιν τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὡς ἐκ τούτου, οὐδὲ στερεῖται νομικῆς βάσεως ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, οὐδὲ ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ διὰ παντὸς νομίμου μέσου καὶ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἤτοι τῆς στερήσεως τῆς χρήσεως τῆς ἀποθήκης τοῦ ἐνάγον-

τος, ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῇ ἄνευ συμφωνίας διαμονῆς τῶν ἐναγομένων καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

Ζητ. 7. Ὅταν, λόγῳ δημοσίας ἀνάγκης ἀφαιρῆται ἡ ἰδιοκτησία τινὸς πρὶν ἔτι ἀποζημιωθῇ, δύναται οὗτος ν' ἀναλάβῃ τὴν κατοχήν της, προσέτι δὲ καὶ ἀποζημίωσιν; —Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,980. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος ὅτι ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἐνήργησε παρὰ τὴν καθιερωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συντάγματος ἀρχήν, τὴν ἀφαίρεσιν τῆς κατοχῆς τοῦ ἐνάγοντος, πρὶν ἢ οὗτος ἀποζημιωθῇ ὑπὸ τοῦ Δήμου διὰ τὴν ἀξίαν τῆς ἰδιοκτησίας του, ἔδιδεν αὐτῷ δικαίωμα (μὴ ὑφισταμένης κατεπειγούσης ἀνάγκης τῆς ἀφαιρέσεως, ὡς παραδείγματος χάριν ἐν ἀπροσδοκήτῳ πολέμῳ) νὰ διεκδικήσῃ τὴν εἰς τὴν διατηρουμένην ἔτι κυριότητα αὐτοῦ ἀπόδοσιν τῆς κατοχῆς τῆς ἰδιοκτησίας του, ἵνα μείνῃ παρ' αὐτῷ μέχρις οὗ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ συντάγματος ἀποζημιωθῇ παρὰ τοῦ μέλλοντος νὰ τὸ λάβῃ Δήμου, καὶ προσέτι κατὰ τὰς περιστάσεις ν' ἀπαιτήσῃ καὶ ἀποζημίωσιν τῆς ζημίας ἣν ὑπέστη ἐντοσούτῳ ἐκ τῆς στερηθείσης χρήσεως τῆς κατοχῆς τῆς ἰδιοκτησίας του, ἀλλὰ τοιαύτας βάσεις, καὶ τοιαύτας αἰτήσεις δὲν ἔχει ἡ προκειμένη ἀγωγή. Ὅταν δὲ ἀπεναντίας ὁ ἰδιότης δέχεται τὸ συμβὰν ἀποτέλεσμα ἢ γεγονὸς, τῆς πρὸ τῆς ἀποζημιώσεώς του γενομένης ἀφαιρέσεως τῆς κατοχῆς τῆς ἰδιοκτησίας του, καθόσον ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητεῖ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὸ κτῆμα ἀξίαν τοῦ κτήματος αὐτοῦ, τότε δὲν δικαιοῦται νὰ τὴν ζητήσῃ, εἰμὴ παρ' ἐκείνου καθ' οὗ ἠδύνατο ἄλλως νὰ κινήσῃ τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν, ἤγουν τοῦ κατέχοντος αὐτὸ ὡς κυρίου, ὅστις ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι ὁ δῆμος, ὁ καὶ διὰ τῆς πληρωμῆς τῆς ἀξίας του καταστησόμενος κύριος αὐτοῦ κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ νόμου ἢ τοῦ Β. Διατάγματος.

Ζητ. 8. Ἀξιωματικὸς τοῦ Στρατοῦ τίθεται αὐτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατείαν; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,962. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 14 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ Νόμου, οὐδεὶς δύναται νὰ τεθῇ αὐτεπαγγέλτως εἰς εἰς ἀποστρατείαν, ἄνευ ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητός του εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐκ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης ἐξάγεται ἀριδήλως, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀποδείξεως καὶ χωρὶς νὰ διατηρηθῶσιν αἱ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἀξιωματικῶν διατασσόμεναι παρὰ τοῦ Νόμου διατυπώσεις, ἤθελεν ἀντεπαγγέλτως τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν, δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὰ δικαστήρια, διὰ νὰ ματαιώσῃ τὸ κατ' αὐτοῦ ληφθὲν μέτρον, τὸ ὁποῖον ἐπαναφέρον τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον στερεῖ αὐτὸν δικαιωμάτων ἀνακτηθέντων διὰ πολλῶν ἀγώνων, τὰ ὁποῖα ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ ἐξασφαλίσῃ προσδιορίσας τὰς περιστάσεις, καθ' ἃς ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς δύναται νὰ λάβῃ τοιοῦτον σοβαρὸν μέτρον κατὰ ἀξιωματικοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ Δημόσιον καὶ πρωτοδίκως καὶ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου δὲν προσήγαγεν ἀπόδειξίν τινα δικαιολογοῦσαν τὸ κατὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου ληφθὲν μέτρον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἐφεσίβλητος προσήγαγε τὴν ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1858 γνωμοδότησιν τῆς ἀνωτάτης στρατιωτικῆς ὑγειονομικῆς ἐπιτροπῆς, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται, ὅτι ὑποβληθέντος τοῦ ἐφεσιβλήτου κατὰ διαταγὴν τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ εἰς ἐξέτασιν, ἡ ῥηθεῖσα ἐπιτροπὴ ἐγνωμοδότησεν, ὅτι ὁ ῥηθεὶς ἐφησίβλητος δὲν πάσχει κατὰ τὰς σωματικὰς δυνάμεις καὶ ὅτι εἶναι εἰσέτι ἱκανὸς πρὸς ἐκστρατείαν. Ἐπομένως ὑπαρχούσης παντελοῦς ἐλλείψεως ἀποδείξεως, τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια, οὐχὶ βεβαίως νὰ ἑρμηνεύσουν τὰς ὑπαρχούσας τυχὸν ἀποδείξεις ἢ νὰ ἐπέμβουν εἰς τὰς πράξεις τοῦ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, ὡς πρὸς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀξιωματικῶν (καθόσον ἀναντιῤῥήτως ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ εἰρημένου ὑπουργοῦ, νὰ ἑρμηνεύσῃ τὰς εἰς αὐτὸν καθυποβληθείας ἀποδείξεις καὶ πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ νὰ θέσῃ ἢ νὰ μὴ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὁντινα ἐγκρίνῃ) ἀλλὰ δὲν δύναται παντάπασιν ὁ ἁρμόδιος ὑπουργὸς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως νὰ θέσῃ εἰς ἀποστρατείαν ἀξιωματικὸν, διότι τούτου δοθέντος ἤθελεν εἶσθαι πάντη περιττὸν τὸ ν' ἀπαιτῶνται παρὰ τοῦ νόμου ἀποδείξεις περὶ τῆς ανικανότητός του πρὸς ἐκστρατείαν· ἄλλως τε ἐκ τῶν σαφῶν διατάξεων τοῦ νόμου ἐξάγεται, ὅτι ἀφαιρούσης τὴν ἀποστρατείας τὸν στρατιωτικὸν χαρακτῆρα, καὶ μεταβαλλούσης

οὕτως εἰπεῖν, τὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη στρατιωτικὸν εἰς ἁπλοῦν πολίτην ἀνεπιστρεπτὶ, ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε ν᾽ ἀφίσῃ νὰ ἐξαρτᾶται ἡ τύχη τοῦ ἀξιωματικοῦ ἀπὸ μόνην τὴν θέλησιν τοῦ ὑπουργοῦ, καὶ τοῦτο γίνεται ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς καταστάσεις τοῦ ἀξιωματικοῦ, διότι ὁ γενόμενος ἀπόστρατος δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὸν στρατὸν, ἐν ᾧ ὁ ἐν ἀργίᾳ ἢ διαθεσημότητι τεθεὶς ἀξιωματικὸς δύναται καὶ οὗτος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Τμῆμα Β'.

Ζητ. 9) Ὅταν ζητῆται φόρος ἐπικαρπίας ἐκ δρ. 300, ἀμφισβητεῖται δ᾽ ἡ κυριότης καὶ ἡ κατοχὴ τοῦ ἐνάγοντος, ὅπερ προκαλεῖ ἀπόδειξιν περὶ κυριότητος καὶ κατοχῆς, ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν; —Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 18,008 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ περιστρεφομένης τῆς ἀμφισβητήσεως μεταξὺ τῶν διαδίκων ὡς πρὸς τὴν ἰδιότητα τῶν ἀγρῶν, δι᾽ οὓς ὁ ἐνάγων καὶ ἐφεσίβλητος ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἐναγόμενον καὶ ἐκκαλοῦντα νὰ τῷ πληρώσῃ δραχ. 385 διὰ φόρους ἐπικαρπίας, τὸ δικάσαν δικαστήριον δὲν ἠδύνατο ν᾽ ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἀπὸ 10ης Δεκεμβρίου 1858 ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφασίσῃ παρεμπιπτόντως ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα ὁ ἐκκαλῶν κατεῖχε καὶ ἐνέμετο τὸν ἀγρὸν, δι᾽ οὗ ζητεῖται φόρος ἐπικαρπίας· ἐπομένως ἐὰν καὶ τὸ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ζητούμενον ποσὸν διὰ φόρους ἐπικαρπίας δὲν ὑπερβαίνῃ τὰς 500 δραχμὰς, οὐχ ἧττον αἱ ἐκκληθεῖσαι ἀποφάσεις, δι᾽ ὧν τὸ δικάσαν Δικαστήριον διέταξεν ἀποδείξεις περὶ τῆς κατοχῆς καὶ κυριότητος τῶν περὶ ὧν πρόκειται γαιῶν καὶ παρεδέχθη, ὅτι αὗται κατέχονται διανοίᾳ κυρίου ἀπὸ τὸ δημόσιον, καὶ δὲν ἀποτελοῦσι μέρος τῶν γαιῶν, ἃς τὸ δημόσιον παρεχώρησεν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν, καθόσον μόνον ἀφορῶσι τὴν ἰδιότητα, ὑφ᾽ ἣν κατέχονται οἱ ἀγροὶ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, διότι τῆς προκειμένης δίκης ἀντικείμενον εἶναι κυρίως ἡ ἰδιότης τῶν ἀγρῶν, καὶ οὐχὶ τὸ ζητούμενον ποσὸν, ὅπερ ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἀμφισβητεῖ παντάπασι. Τούτων δ᾽ οὕτως ἐχόντων, ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι βάσιμος.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ.

(Ὅρα συνέχεια φυλλάδιον ΜΖ'. Σελ. 752.)

Διαδικασία. (1).

49. Ἡ ἀνατροπὴ δὲν ἐπέρχεται αὐτοδικαίως εἰμὴ ἐν τοῖς Εἰρηνοδικείοις.

50. Δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ. 532 § 4 πολ. εὐρ. λ. ἀνατροπῆ § 39.

Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς ἐπιδίδεται εἰς τὸν ἀντίδικον ἢ τὸν ἀντίκλητον αὐτοῦ. Ὅρα κατωτ. § 55 ἑπ.

Ἐγγράφεται εἰς τὸ πινάκιον. Εὐρ. λ. ἀνατροπὴ §. 43.

51. Ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀγωγὴ δύναται νὰ συζητηθῇ ὁμοῦ μὲ τὴν ἔφεσιν αὐτήν;—Ναὶ, διότι ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δὲν ἀποτελεῖ νέαν δίκην, ἀλλὰ παρεμπίπτουσαν, καθότι ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς εἶναι τὸ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ πρόοδος τῆς κυρίας κατ ἔφεσιν δίκης καὶ νὰ καταργηθῇ ὁλοσχερῶς αὕτη, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσχύν της ἡ ἐφεσιβληθεῖσα ἀπόφασις· ὅταν δ' ἡ παρεμπίπτουσα καὶ ἡ κυρία δίκη εἰσὶν ὥριμοι, δύνανται νὰ ἐκδικασθῶσι συγχρόνως (228, 227 πολ. δικ.) ἀποφ. 726 τοῦ 51 ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (Νομ. σ. 5479).

Ἀρμοδιότης (2)

52 Εἰσάγεται εἰς τὸ τῆς κυρίας διαφορᾶς δικαστήριον ὡς παρεμπίπτουσα. Δαλ. ἀρ. 299. Ἀπ. Ἀρ. π. 36 τοῦ 45.—Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 2458 ἐν εὐρ. λ ἀνατροπὴ §. 42.

Βαθμοὶ δικαιοδοσίας. (3)

53. Κατὰ τὰ ἄρθρ. 811. καὶ 812. τῆς Πολ. Δικονομ. ἀπόφασις ὑποκειμένη εἰς ἔφεσιν δὲν προσβάλλεται δι' αἰτήσεως ἀναιρέσεως·

(1) Δαλ. αὐτ. ἀρ. 264 ἑπ.
(2) Δαλλ. ἀρ. 264 ἑπ. — Πρλ. ἀπ. ΑΠ. 234 τοῦ 36 καὶ εὐρ. γ. σ. 45.
(3) Δαλλ. ἀντ.

ἐφέσιμος εἶναι ἡ ἀπόφασις, ἥτις ἐκδίδεται ἐπὶ παρεμπίπτοντος ζητήματος, τοῦ ὁποίου τὸ κύριον ἀντικείμενον ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν. Ἄρα ὅταν ἡ κυρία δίκη ὑπάγεται εἰς ἔφεσιν, ὑπάγεται εἰς ἔφεσιν καὶ τὸ περὶ ἀνατροπῆς αὐτῆς. Ἀποφ. πολ. Ἀρ. Παγ. 78 τοῦ 1853.

54. Ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς δίκης ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τῆς δίκης ὑπάγηται εἰς ἔφεσιν; ἡ 135 τοῦ 1858 ἀπ. τῶν ἐν Ν. ἐφετῶν φέρει·

Ἡ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς πρωτόδικος ἀπόφασις εἶναι ἐφέσιμος καὶ ἡ ἐπὶ τῆς παρεμπτούσης ἀγωγῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀνατροπῆς αὐτῆς τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐκκαλούντων ἀφορώσης τὴν κατάργησιν ταύτης, εἶναι ἐφέσιμος· ὁ ἰσχυρισμὸς δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου, ὅτι, ὥσπερ τὸ Ἐφετεῖον δικάζει ἀνεκκλήτως, μὴ ἐπιτρεπομένου ἐκ τοῦ Νόμου ἄλλου βαθμοῦ δικαιοδοσίας, τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἐφέσεως εἰσαγομένας εἰς αὐτὸ παρεμπιπτούσας ἀγωγὰς, οὕτω καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον δικάζει ἀνεκκλήτως τὰς περὶ ἀνατροπῆς ἐκκρεμεῖς ἐνώπιόν του δίκας, δὲν εἶναι ὀρθὴ, διότι ἡ περὶ ἀνατροπῆς δίκης ἀγωγὴ, καθὸ ἀφορῶσα τὴν κατάργησιν αὐτῆς, εἶναι παρεμπίπτουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 225. τῆς Πολ. Δικον. καὶ παρεμπιπτόντως δικάζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον, εἰς ὃ εἶναι ἐκκρεμὴς ἡ κυρία δίκη, ἐπομένως ἐὰν πρόκηται περὶ ἀνατροπῆς ἐφέσεως, τὸ Ἐφετεῖον δικάζει ἀνεκκλήτως ἐπ' αὐτῆς, ὡς καὶ εἰς τὰς λοιπὰς παρεμπιπτούσας ἐνώπιόν του γενομένας ἀγωγάς· ἐὰν δὲ πρόκηται περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, ἐκκρεμοῦς οὔσης ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ἡ περὶ τούτου ἀπόφασις ὑπόκειται εἰς τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον, ὅταν ἡ κυρία δίκη εἶναι ἐφέσιμος.

Εἰς ποῖον ἐπιδίδονται τὰ δικόγραφα. (1)

55. Ὅταν δικηγόρός τις διωρίσθη, διὰ τοῦ ἀναιρετηρίου, ἀντίκλητος τοῦ διαδίκου παρὰ τῷ Ἀρ Πάγῳ (148. 849 Πολ. Δικ.) καλῶς ἐπιδίδεται εἰς αὐτὸν ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀναιρέσεως ταύτης ἀγωγή. (481 Πολ. Δικ.) ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 361 τοῦ 1853.

56. Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ παραδίδεται εἰς τὸν ἀντίκλητον

(1) Ἀνωτ. § 49.

τοῦ ἀντιδίκου· ἄρα καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον (1), ἐν ὅσῳ δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀνατροπὴν (2) ἡ παῦσις τῆς πληρεξουσιότητος. 481, 463 ἐδ 3 πολ. δικ. ἀπ. πολ. ἀρ. π. 116 τοῦ 1852, ἧς ἡ πρώτη σκέψις φέρει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 481 τῆς Πολ. Δικονομ. ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δύναται νὰ παραδοθῇ εἰς τὸν ἀντίκλητον τοῦ ἀντιδίκου ἢ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτὸν, ἄρα καὶ εἰς τὸν πληρεξούσιον, διότι αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀντικλήτου· ὁ δὲ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης ἧς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται, εἶναι καὶ πληρεξούσιος ἐπὶ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, διότι αὕτη εἶναι παρεμπίπτουσα τῆς κυρίας ὑποθέσεως καὶ ταύτην κυρίως ἀφορᾷ. Ὅθεν ἐν ὅσῳ δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν αἰτοῦντα τὴν ἀνατροπὴν ὁ θάνατος τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ, ἢ ὅτι ὁ πληρεξούσιος τοῦ ἀντιδίκου του ἔπαυσε νὰ εἶναι τοιοῦτος (ἄρθ. 463 ἐδ. 3. τῆς Π. Δ.) δύναται ὁ αἰτῶν τὴν ἀνατροπὴν νὰ ἐπιδώσῃ τὴν περὶ ταύτης ἀγωγὴν εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου του Α. Σ. ὀρθῶς ἀπεύθυνε κατ' αὐτοῦ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν καὶ ὀρθῶς ἐπέδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν δικηγόρον Ζῶτον πληρεξούσιον τοῦ εἰρημένου Σ. καθότι ὁ δικηγόρος οὗτος ἐνήργησε τὴν ἀναίρεσιν, ἧς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται.

Ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς δίκης καλῶς ἐπιδίδεται τῷ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀντικλήτῳ; Ἴδε Ἀποφ. 54. τοῦ 1856 τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετ. τοῦ νομικ. σελ. 6113.

---

(1) Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἐπιδίδεται τῷ ἀντικλήτῳ. Ἀπ. 4529 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ.

(2) Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 481 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτρεπούσης εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπίδοσιν τῆς περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγῆς, συνάγεται, ὅτι ἡ τοιαύτη ἀγωγὴ παρεμπίπτουσα ἐπιδίδεται εἰς τὸν πληρεξούσιον τῆς κυρίας δίκης. Ἀπ. Ἐφ. Ν. 135 τοῦ 1858 ἐν νομ. σ. 6316.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἐκδότης

Α. ΧΑΡΙΓΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΩ « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. πρυξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

10.) Ἡ ἀνόρυξις λάκκου παρὰ μεσοτοίχῳ δὲν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως. 11) Ἀπόκτησις δουλείας ἐπὶ ἀνηκοτ. ὑδραγωγείου διὰ τῆς νομίμου παραγραφῆς. 12) Ἀνεπίτρεπτον μαρτυρικῆς ἀποδείξεως εἰς τοὺς γενικοὺς ἢ ἰδικοὺς διαδόχους, ὅταν δὲν ἐπιτρέπηται καὶ τοῖς κυρίοις διαδίκοις. 13) Πτώχευσις, καὶ ἀποφάσεις περὶ πτωχεύσεως ἀλλοδαπ. Δικαστ. — Περὶ ἀνατροπῆς, συνέχεια καὶ τέλος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

Ζητ. 10) Ἡ κατασκευὴ λάκκου ἀπαγορεύεται ἀπολύτως εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν τοῦ ἑνὸς πήχεως ἀπὸ τοῦ μεσοτοίχου; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,901, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 18 τοῦ ἀπὸ 12 Ὀκτωβρίου 1836 Διατάγματος περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν δὲν ἀπαγορεύεται ἀπολύτως τοῦ νὰ ὑπάρχωσι λάκκοι εἰς ἀπόστασιν μακροτέραν τοῦ ἑνὸς

πήχεως ἀπὸ τοῦ μεσοτοίχου, ἀλλὰ κανονίζεται ἡ κατασκευὴ λάκκων τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένου εἴδους, καθόσον δύνανται νὰ ἦναι ἐπιβλαβεῖς εἰς τὴν στερεότητα τοῦ μεσοτοίχου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν ἀνάγεται εἰς τὸ αὐτὸ ὡρισμένον εἶδος ὁ λάκκος ὁ παρακείμενος εἰς τὸν μεσότοιχον τῶν διαδίκων ἐντὸς τοῦ ὑπογείου τοῦ Δ. Παππᾶ, ὡς δ' ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν πραγματογνωμόνων προκύπτει, ὅτι ὁ λάκκος οὗτος δὲν εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπιβλαβὴς εἰς τὸν μεσότοιχον τῶν διαδίκων, ἀλλὰ δύναται εἰς τὸ μέλλον νὰ καταστηθῇ τοιοῦτος, ἐκ τῆς τυχαίας χρήσεως αὐτοῦ εἰς σκοπὸν μηκέτι πραγματοποιηθέντα, μηδὲ ὁμολογούμενον παρὰ τοῦ Δ. Παππᾶ. Ἐπὶ δὲ τῇ βάσει τῆς γνωμοδοτήσεως ταύτης τῶν πραγματογνωμόνων, καθίσταται πρόωρος ἡ διάταξις τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ νὰ πληρώσῃ τὸν λάκκον τοῦτον ὁ Δοῦκας Παππᾶ, καθόσον μόνον ἕνεκα τῆς παρανόμου χρήσεως αὐτοῦ, ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ περὶ ἧς πρόκειται αἴτησις τοῦ ἐφεσιβλήτου Γεωργίου Βάβαρη· ἀλλ' οὗτος δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι τοιαύτη χρῆσις γίνεται παρὰ τοῦ Δοῦκα Παππᾶ· εἶναι ἐπομένως ὡς πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην μεταῤῥυθμιστέα ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις.

Ζητ. 11. Διὰ τῆς παραγραφῆς τῆς δουλείας ἐπὶ ὑδραγωγείου τινὸς, ἣν πρὸ τριακονταετίας ἔχει τις, ἀποκρούει τὴν ἀγωγὴν τοῦ νὰ μὴ λαμβάνῃ ὕδωρ πρὸς ἄρδευσιν τοῦ κτήματός του ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ ὑδραγωγείου αὐτοῦ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,920 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἀντιτάξαντος τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν ἀγωγὴν τὴν τῆς παραγραφῆς ἔνστασιν, ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐπέβαλεν αὐτῷ διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 7,753 ἀποφάσεως τὴν ἀπόδειξιν τῶν ἀποτελούντων τὴν βάσιν τῆς ἐνστάσεως ταύτης ἰσχυρισμῶν του καὶ ὀρθῶς ἐπίσης ἐξετίμησε τὰς καταθέσεις τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἐκ τοῦ συνόλου τῶν ὁποίων, πρὸς ἀλλήλας συνδυαζομένων, ἀποδεικνύεται πραγματικῶς, ὅτι ἐν διαστήματι πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ὁ ἐναγόμενος καὶ οἱ δικαιοπάροχοι αὐτοῦ κατέχουσι δημοσίως, ἀδιακόπως καὶ ἀνεπιλήστως τὸ διεκδικούμενον ὕ-

ὕδωρ, δι' ἰδιαιτέρου παρ' αὐτῶν ἑκάστοτε ἐπισκευαζομένου ὑδραγωγείου ἐν τῇ δεξαμενῇ τοῦ κήπου των διοχετευόμενον.

Ἐπειδὴ ἡ συστηθεῖσα διὰ τῆς παραγραφῆς ταύτης δουλεία τοῦ εἰρημένου ὑδραγωγείου, ἀναγνωριζομένη ὑπὸ τοῦ νόμου 10 Π. (8. 5), ἀποκρούει τὴν προκειμένην ἀγωγὴν καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀληθείας τῶν περὶ τῆς κυριότητος τοῦ διεκδικουμένου ὕδατος ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος Δήμου. Αἱ δὲ τοῦ Βυζαντινοῦ καὶ Ὀθωμανικοῦ δικαίου διατάξεις, τὰς ὁποίας ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων, ἀφορῶσαι τὰ εἰς τὸ Δημόσιον δίκαιον ὑπαγόμενα ὕδατα, δὲν ἰσχύουσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, μὴ ὄντος τοῦ διεκδικουμένου ὕδατος ἐκ τῶν τῆς κατηγορίας ταύτης, ἀλλ' ἀνήκοντος ὁμολογουμένως κατὰ τὴν ἀγωγὴν εἰς τὴν τοῦ ἐνάγοντος δήμου κυριότητα.

Ζητ. 12. Οἱ γενικοὶ καὶ εἰδικοὶ διάδοχοι τῶν διαδίκων δύνανται ν' ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων γεγονὸς, τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπετρέπετο εἰς τοὺς κυρίους διαδίκους; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,902 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 400 τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ δημόσιον ἔγγραφον ὑποχρεοῖ τά τε συναλλαξάμενα μέρη καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους αὐτῶν πρὸς διαστολὴν τῶν τρίτων, καθ' ὧν αὐτὸ μόνον τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐγγράφου ἀποδεικνύει· ὡς ἀντιπρόσωποι δὲ τῶν συναλλαξαμένων μερῶν ἐννοοῦνται καὶ οἱ μερικοὶ διάδοχοι αὐτῶν, ἤτοι οἱ εἰς οὓς τὰ δικαιώματα τῶν συναλλαξαμένων μερῶν ἐπὶ τοῦ πράγματος, ὅπερ ἀποτελεῖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ συμβολαίου, μετεβιβάσθησαν διὰ μερικοῦ τίτλου, οἷον ἀγορᾶς, δωρεᾶς κλπ. ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς δικαιοπαρόχους αὐτῶν, ὡς πρὸς τὰ διὰ τοῦ αὐτοῦ τίτλου μεταβιβασθέντα δικαιώματα, καθὰ προδήλως ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρ. φράσεως, περὶ τοῦ ὅτι τὸ δημόσιον ἔγγραφον ἀποτελεῖ, περὶ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων ὡς συμβάντων ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου, ἐντελῆ ἀπόδειξιν πρός τε τὰ μέρη, τοὺς κληρονόμους, καὶ ἄλλους ἀντιπροσώπους αὐτῶν, ἐννοουμένων διὰ τούτων τῶν γενικῶν καὶ τῶν μερικῶν διαδόχων τῶν μερῶν, συμ-

περιλαμβανομένων ἁπάντων εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου διάταξιν, ὑπὸ τὴν γενικὴν φράσιν *ἀντιπροσώπων* τῶν μερῶν, πρὸς διαστολὴν τῶν τρίτων ὡς τοιούτων θεωρουμένων) οὐχὶ ἁπλῶς πάντων τῶν μὴ λαβόντων μέρος εἰς τὴν συνομολόγησιν τοῦ συμβολαίου ὡς συμβαλλομένων (καθὰ ἰσχυρίζεται ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μὴ παραγόντων τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν ἐκ τῶν συμβαλλομένων, μηδὲ δικαιώματα τούτων ἐξασκούντων. (penities ex traneus, Toullies § 245 ἐπ. additiones.)

Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, διεκδικοῦντος τοὺ Ἰωάν. Φώτου τὴν ἐπίδικον ἅμαξαν ἐκ δικαιώματος τοῦ Χρήστου Παππαπέτρου καὶ ἐπὶ τῷ τίτλῳ τῆς παρὰ τούτου γενομένης πωλήσεως τῆς αὐτῆς ἁμάξης εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα, τὰ μεταξὺ τοῦ εἰρημένου πωλητοῦ Παππαπέτρου καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἀλ. Γερομίχα συνομολογηθέντα συμβόλαια ὑπ' ἀρ. 3569, 3570, περὶ τῆς εἰς τοῦτον προγενεστέρας πωλήσεως τῆς αὐτῆς ἁμάξης, ὑποχρεοῦσι καὶ τὸν ἐκκαλοῦντα Ἰωάν. Φώτου, εἰς ὃν ἕνεκα τούτου δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπόδειξις τῆς παρ' αὐτοῦ προτεινομένης εἰκονικότητος τῶν αὐτῶν συμβολαίων, εἰμὴ διὰ τῶν μέσων, ἅτινα ἤθελον ἐπιτραπῆ καὶ εἰς τὸν πωλητὴν Παππαπέτρον.

Ζητ. 13) Εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως δύναται νὰ κηρυχθῇ ἔμπορος κατ' αἴτησιν δανειστοῦ, ἐξασφαλισμένου δι' ὑποθήκης; Οὐχί· (1)

Ὅταν τοῦτο εἶναι βεβαιωμένον, ἡ τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου ἀπόφασις, στηριζομένη εἰς αἴτησιν περὶ παντελοῦς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους, κηρύττεται ἐκτελεστὴ ἀπὸ τοῦ ἡμεδαποῦ δικαστηρίου; —Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 17,932. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως εὑρίσκεται, καὶ πτωχὸς νὰ κηρυχθῇ δύναται ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου κατ' αἴτησιν δανειστῶν ὁ ἔμπορος ὀφειλέτης, ὅταν ὁ μὲν ἄνευ τινὸς νομίμου λόγου, τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους του ἀρνεῖται, ὁ δὲ δανειστὴς δὲν ἔχει ἐν χερσὶ τὰ πρὸς πλη-

(1) Τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἀνήρεσεν ὁ Ἄρειος Πάγος, εἰς τὸ προσεχὲς δὲ φύλλον θέλομεν παραθέσει τὴν περὶ τούτου ἀπόφασίν του 155 τοῦ 1860.

ῥωμὴν μέσα, τουτέστι δὲν εἶναι ἐξησφαλισμένος δι' ἐνεχύρων ἢ ὑποθηκῶν, διότι τότε δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι ὁ μὴ καταβάλλων τὸ χρέος ἔμπορος ὀφειλέτης ἀφερέγγυος κατέστη καὶ πᾶσαν τὴν πίστιν ἀπώλεσεν.

Ἐπειδὴ ὁμολογούμενόν ἐστι καὶ ἐκ τῶν προσαγομένων συμβολαίων ἀπὸ 3[15 Φευρουαρίου 1852 καὶ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ ὑπ' ἀρ. 4713. πρὸς δὲ καὶ ἀπὸ 3 Μαΐου 1852 πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἰρηνοδίκου Κ. — ἐξάγεται ἐντελῶς ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Γιαννόπουλοι συνεφώνησαν μετὰ τῆς ἀντιδίκου των τραπέζης κατὰ τὴν 3[15 Φεβρουαρίου 1852 νὰ πληρώσωσι τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος των μετὰ ἓν ἔτος, παρέσχον δὲ αὐτῇ πρὸς ἐξασφάλισιν αὐτῆς διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ χρέους, πολλὰ μὲν ἐμπορεύματα ὡς ἐνέχυρον, δύο δὲ μεγάλα ἀκίνητα κτήματα αὐτῶν εἰς ὑποθήκην· τοιαύτης δὲ ὑπαρχούσης ἀσφαλείας, ἡ πτώχευσις τῶν Γιαννοπούλων τότε μόνον ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ καλῶς κηρυχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐμποροδικείου Ζακύνθου, ἂν ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα ἐξεποίει τὰ ἐνέχυρα καὶ τὰς ὑποθήκας, καὶ τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ἤρκει εἰς ἐξόφλησιν τοῦ ὅλου χρέους, ἐπὶ ματαίῳ δὲ τότε ἀπήτει παρὰ τοῦ ἀντιδίκου της τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐλλείμματος· τὴν δὲ αἴτησιν τοῦ νὰ κηρυχθῶσιν οἱ ὀφειλέται της εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως ἐπὶ τῶν γεγονότων τῆς ἐκποιήσεως ταύτης καὶ ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς τοῦ ὑπολοίπου ἐστήριζεν, ἢ τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι τὰ ἐνέχυρα καὶ αἱ ὑποθῆκαι οὐδόλως ἀρκοῦσιν εἰς πληρωμὴν τοῦ χρέους, οἱ δὲ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι δὲν ἤθελον ἀποδειχθῆ ἀνυπόστατοι ὑπὸ τῶν Γιαννοπούλων· στηριζομένη ὅμως ἡ ἀπόφασις τοῦ ἐμποροδικείου Ζακύνθου ἐπὶ αἰτήσεως, ἀποσιωπώσης παντελῶς τὴν ὑποθήκην μάλιστα τῶν ἀκινήτων κτημάτων, καὶ ἐπὶ μόνων τῶν λόγων, ὅτι οἱ Γιαννόπουλοι ἔπαυσαν τὰς πληρωμάς των, διότι παρῆλθεν ἡ διὰ τοῦ ἀπὸ 3[15 Φευρουαρίου 1852 παραταθεῖσα ἐνιαύσιος πρὸς πληρωμὴν προθεσμία, κατεδικάσθησαν δὲ τελεσιδίκως διὰ τῆς ἀπὸ 12 Αὐγούστου 1853 ἀποφάσεως τοῦ τριμελοῦς ἐμποροδικείου εἰς πληρωμὴν τοῦ αὐτοῦ χρέους, ἀπηλλοτρίωσαν δὲ τὸ ἐμποροεργαστήριόν των κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1853· δὲν δύναται νὰ κηρυχθῇ ἐκτελεστὴ ἐν Ἑλλάδι, ὡς ἀντικειμένη εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα, καθιστῶντα ἀνυπόστατον τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην

περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως, διότι α) ἀποφάσεις ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων δὲν δύνανται νὰ κηρυχθῶσιν ἐκτελεσταὶ, ὅταν ἀντιφάσκωσιν ὁλοσχερῶς ἢ καὶ ἐν μέρει εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα (Ἀρθ. 859 καὶ 860 Πολ. Δικ. καὶ traeté du droit international privé par M. Foelix II. p. 96.) Ἡ δὲ ἀπόφασις τοῦ ἐμποροδικείου Ζακύνθου στηρίζεται εἰς αἴτησιν περὶ παντελοῦς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους ὅπερ μὴ ἀληθὲς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 3]15 Φεβρουαρίου 1852 συμβολαίου, καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4713 τῆς 9 Ἀπριλίου 1852 ἑτέρου συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου· καθότι ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται ὅτι ἡ Τράπεζα εἶχεν ἐν χερσὶν ἐνέχυρα καὶ ὑποθήκας, τοιαύτην δὲ ἀσφάλειαν ἔχουσα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῇ παντελῆ ἄρνησιν τῆς πληρωμῆς τοῦ πρὸς αὐτὴν χρέους· β') ἂν κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου 1853 ἐξεποίησεν ἡ ἑταιρία Γιαννοπούλων, μέρος τῶν ἐμπορευμάτων τῶν ἐν τῷ ἐμπορierγαστηρίῳ, παραχωρήσασα αὐτὰ πρὸς πληρωμὴν ἄλλου χρέους της, ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς σκοποῦσα τὴν ἄρνησιν τῆς πληρωμῆς τοῦ πρὸς τὴν Τράπεζαν χρέους, ἂν ἐνώπιον τοῦ ἐμποροδικείου Ζακύνθου ὁμολογήσασα τὰ ἀνέχυρα καὶ τὰς ὑποθήκας, ἤθελεν ἰσχυρισθῇ καὶ βεβαιώσει τὸ ἀνεπαρκὲς αὐτῶν πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἄλλου χρέους.

Ἐπειδὴ τὸ ἀπὸ 27 Ἰαννουαρίου 1854 ἔγγραφον τῶν Γιαννοπούλων πρὸς τὴν Τράπεζαν, καὶ ἡ ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1855 ἀπόφασις τοῦ ἐν Ζακύνθῳ Κακουργιοδικείου ἀδόλως ἀνατρέπουσι τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μὴ ὀρθοῦ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Μονομελοῦς ἐμποροδικείου Ζακύνθου, διότι ἐπὶ τοιούτων ἐγγράφων, οὐδόλως στηρίζεται, οὐδ' ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ τοιαύτη ἀπόφασις· καθότι ά.) ἡ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς 27 Ἰαννουαρίου ὁμολογία τῶν Γιαννοπούλων, ὅτι δὲν δύνανται νὰ πληρώσωσι τὸ χρέος των, γενομένη, ὡς ἐξ αὐτοῦ δῆλον γίνεται, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ καταστήσῃ τὸν διευθυντὴν τῆς Τραπέζης συγκαταβατικώτερον εἰς συμβιβασμὸν καὶ ἄφεσιν πολλοῦ μέρους τῶν κατ' αὐτῶν ἀπαιτήσεών του, ὡς προερχομένων κατὰ μέγα μέρος ἐξ ἐγγυήσεων ὑπὲρ ἐμπόρων ἐκ δυστυχημάτων, ἀφερεγγύων καταστάντων, δύναται διὰ τοῦτο νὰ θεωρηθῇ σπουδαία. β'.) Ἡ ἀπόφασις τοῦ Κακουργιοδικείου ὡς πολλῷ μεταγενεστέρα οὖσα τῆς τοῦ Ἐμποροδι-

κείου, καὶ ὡς στηρίζουσα τὸν δόλον τῶν Γιαννοπούλων εἰς τὸ ἀνεπαρκὲς τῆς ἀσφαλείας τῶν ἀνεχύρων καὶ οὐχὶ τῶν ὑποθηκῶν ἃς ἀγνοοῦσα φαίνεται, ὡς μὴ μνημονεύουσα αὐτῶν, καὶ εἰς τὴν φυγὴν τῶν Γιαννοπούλων, ἣν ἐπροκάλεσεν ἡ κήρυξις τῆς πτωχεύσεώς των, οὐδόλως ὑποστηρίζει τὴν ἄρνησιν τῆς πληρωμῆς τοῦ πρὸς τὴν Τράπεζαν χρέους, καθ' ὃν χρόνον ἐκηρύχθη ἡ πτώχευσις αὐτῶν· ἂν δὲ ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἀναφέρει, ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι δανεισταὶ πλὴν τῆς Τραπέζης, ὁ λόγος οὗτος οὔ μόνον ἐξ οὐδενὸς ἐγγράφου χρεωστικοῦ βεβαιοῦται, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἐμπορο-δικείου δὲν δύναται νὰ προταθῇ, ὡς στηριζομένης εἰς μόνην τὴν ἄρνησιν πληρωμῆς χρέους πρὸς τὴν Τράπεζαν.

Περὶ ἀνατροπῆς.

(Ὅρα συνέχεια φυλλάδιον Ν'. Σελ. 796.)

57. Ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς δίκης καλῶς ἐπιδίδεται τῷ κατὰ τὴν κυρίαν δίκην ἀντικλήτῳ; Ἴδε ἀποφ. 54. τοῦ 1856 τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετ. Ἐν νομικ. σελ. 6113.

58. Εἰς τίνα ἐπιδίδεται ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ ἐνηλικιωθέντων τῶν τέκνων; Ἴδε τὴν 5207 καὶ 8808 ἐπ. τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

59. Ἔχει νόμιμον συνέπειαν ἡ ἐπίδοσις τῆς περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγῆς τοῦ πληρεξουσίου τοῦ ἐπιτρόπου ὀρφανοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ; Ἡ 329 τοῦ 1856 ἀπ. τῶν ἐν Ν. Ἐφ. φέρει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 102. § 1 καὶ 5. καὶ 153 ἐδ. 1. τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ πληρεξουσιότης τοῦ τε παριστάνοντος τὸν διάδικον ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ ἀντικλήτου παύει αὐτοδικαίως μὲ τὸν θάνατον τοῦ δόντος, καὶ μόνη ἡ τοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 148 ἀντικλήτου, καὶ μόνον ἐν περιπτώσει ἀνακλήσεως, ἐξακολουθεῖ ἕως οὗ διορισθῇ νέος, ὅπερ δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου, οὐδ' ὅταν ὁ διάδικος κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου· ὅθεν ὁ Κ. Φαρμακόπουλος, ἂν καὶ ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1848, ἕως τοῦ Μαρτίου 1849, πληρεξούσιος εἰς τὴν δίκην τῶν ἀνηλίκων ὀρφανῶν

τοῦ Ι. Φαρμακοπούλου, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἤδη ἡ ἀνατροπὴ, ἡ πληρεξουσιότης αὐτοῦ ἔπαυσεν ἀφ' ἧς ἡ μήτηρ αὐτῶν Θεοφάνη, ἥτις ἀντεπροσώπευεν αὐτὰ τότε ὡς ἐπίτροπος αὐτῶν, ἔπαυσε νὰ ἀντιπροσωπεύῃ αὐτὰ ἐλθοῦσα εἰς β'. γάμον, ἢ τοὐλάχιστον ἀφ' ἧς ἀπέθανεν· ὅτι δ' αὐτῆς ἦτο πληρεξούσιος, ἐξάγεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 375 ἔτους 1849 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν· ἄρα ὁ ῥηθεὶς Κ. Φαρμακόπουλος, ἐπιδιδομένου εἰς αὐτὸν δικογράφου ἐν ὀνόματι τῶν εἰρημένων ὀφανῶν, δυνάμει πληρεξουσιότητος ἀρχαίας, δεδομένης αὐτῷ ἀπὸ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἀποθανόντα καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἄνθρωπον μὴ ζῶντα, ὀρθῶς ποιῶν ἐδήλωσε τὴν παῦσιν τῆς πληρεξουσιότητός του καὶ τὴν αἰτίαν τούτου, ἵνα μὴ τυχὸν εὑρίσκηται εἰς πλάνην ὁ ἐπιδίδων· ὅτι δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1853 ἦτον ἀληθῶς ἀποθαμμένη ἡ δοῦσα εἰς τὸν Κ. Φαρμακόπουλον τὴν πληρεξουσιότητα, συνομολογεῖ ἤδη καὶ δὲν ἀμφισβητεῖ τὸ δημόσιον. (Νομικ. ἀρ. 6141).

Ἀποτελέσματα ἀνατροπῆς. Ἀδιαίρετον. (1)

60. Διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἐξαλείφεται ἡ ὅλη δίκη μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, καὶ οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν καὶ πρὸ τῆς δίκης. 483, 157, Πολ.

Ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης μόνον τὴν διαδικασίαν καὶ τὰ παρεπόμενα αὐτῇ ἐξαφανίζει, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ δίκαιον αὐτό· Πολ. 484. ὅθεν τὸ δίκαιον δύναται νὰ ἐπιδιωχθῇ διὰ νέας ἀγωγῆς, ἂν δὲν παρεγράφη ἐν τῷ μεταξὺ ἢ ἄλλως ἀπωλέσθη. (2)

61. Ἀποβάλλουσι πᾶσαν δύναμιν ὅλαι αἱ δικαστικαὶ πράξεις καὶ ἀποφάσεις προπαρασκευαστικαὶ ἢ παρεμπίπτουσαι (3) 483 § 1. Rioche, peremption, 107) καὶ δὲν δύναται ἀκολούθως νὰ γίνῃ χρῆσις αὐτῶν.

Δὲν ἰσχύει πλέον παρ' ἡμῖν (λέγει ὁ Οἰκ. § 194 σημ. 18) ὁ κανὼν

(1) Δαλλ. αὐτ. ἀρ. 303 ἐπ.

(2) Ἀνατραπείσης τῆς δίκης, καταργεῖται ἡ διακόπτουσα τὴν παραγραφὴν τῆς ἀγωγῆς αἰτία καὶ ὅλος ὁ τῆς διαδικασίας χρόνος ψηφίζεται εἰς τὸν πρὸ τῆς κινήσεως τῆς ἀγωγῆς χρόνον τῆς παραγραφῆς. Ἴδε ἀνάπτυξιν εἰς Οἰκ. § 194 σημ. 17. εὐρ. λ. ἀνατροπὴ § 55.

(3) Τί δὲ ὡς πρὸς τὰς ὁριστικάς; εὐρ. λ. ἀνατροπὴ §. 48 καὶ λ. παραγραφὴ §. 31· Σαβιν· § 243, Γαλλ. γ § 537 ἐπ. Παπ, τ. 2 γ. 443 ἐπ. Molitor § 1028.

probata remanent, ἤτοι ἡ ἀνατροπὴ καταργεῖ καὶ τὰς ἐν τῇ ἀνατραπείσῃ δίκῃ ἀποκτηθείσας ἀποδείξεις. Τοῦτο ἔχει παρ' ἡμῖν σημασίαν μόνον ὡς πρὸς τὰς μαρτυρίας καὶ τὸν ὅρκον· τὰ μέσα ταῦτα τῆς ἀποδείξεως χάνουσι (1) τὴν δύναμιν, ἣν ἐν τῇ ἀνατραπείσῃ δίκῃ εἶχον, καὶ δύνανται τὸ πολὺ νὰ χρησιμεύσωσιν ἐν ἄλλῃ δίκῃ ὡς τεκμήρια ἁπλῶς δικαστικά. Αἱ ὁμολογίαι (2) τῆς ἀνατραπείσης δίκης ἰσχύουσι μὲν, ἀλλ' ὡς ἐξώδικοι· οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς διδάσκουσιν ἐν μέρει ἄλλας ἀρχάς. Καρ. ζ, 1451. Δαλλ. ἀρ. 307 ἐπ.

62. Ὁμολογίαι γενόμεναι εἰς δίκην, ἥτις ἀνετράπη ἢ ἀφ' ἧς ἐγένετο ἀποχὴ, δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν;—Ὄχι· ἡ 13522 τοῦ 1855 ἀπόφασις Ἐφ. Ἀθ. φέρει·

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τόσον τοῦ ἀρθ. 483 περὶ ἀνατροπῆς τῆς ὅλης δίκης, οἱ διάδικοι, μετὰ τὴν παραίτησιν ὡς καὶ μετὰ τὴν ἀνατροπὴν, ἐπανέρχονται ἐντελῶς εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς ὅλης δίκης, καὶ κατ' ἀμφοτέρας τὰς διατάξεις ταύτας γίνεται παραπομπὴ καὶ εἰς τὸ ἄρθρ. 157 τῆς Πολ. Δικονομ. κατὰ τὸ ὁποῖον διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς ἀγωγῆς παύουν ὅλαι αἱ νόμιμοι συνέπειαι αὐτῆς· ἕπεται ὅτι ἀναγκαία συνέπεια τῆς ἐπανόδου τῶν διαδίκων ἐντελῶς εἰς τὴν στάσιν, εἰ, ἣν ἦσαν πρὸ τῆς δίκης, εἶναι κατ' ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις, τῆς τε παραιτήσεως καὶ τῆς ἀνατροπῆς, τὸ νὰ θεωρῶνται οἱ διάδικοι ὡς μὴ ἐνεργήσαντες ποσῶς τὰς δικαστικὰς πράξεις τῆς παραιτηθείσης ὡς καὶ τῆς ἀνατραπείσης δίκης, καὶ ἐπομένως τὸ νὰ μὴ δύνηται ὁ εἷς τῶν διαδίκων εἰς ἑτέραν δίκην νὰ μεταχειρισθῇ κατὰ τοῦ ἑτέρου καμμίαν ἐκ τῶν εἰρημένων πράξεων, θεωρουμένων ὡς μὴ οὐσῶν, διότι ἄλλως, ἂν ἠδύνατο ν' ἀντιταχθῇ εἰς αὐτὰς τὸ περιεχόμενον τῶν πράξεων ἐκείνων, δὲν ἤθελε βεβαίως εἶσθαι εἰς τὴν στάσιν εἰς ἣν ἦσαν καὶ πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως των, ἀλλ' εἰς χειροτέραν· καὶ τῷ ὄντι τὸ ἄρθρ. 483 περὶ ἀνατροπῆς, ὅπου ἡ συνέπεια αὕτη τῆς στερήσεως παντὸς κύρους τῶν πράξεων καὶ τῆς παντελοῦς μὴ χρήσεως αὐτῆς ῥητῶς ἐκφράζεται, δὲν ὁρίζει αὐτὴν, εἰμὴ ὡς ἓν φυσικὸν συμπέρασμα τῆς καθιερουμένης πρότερον ἀρχῆς, τοῦ ὅτι οἱ διά-

(1) Pigeau I. 14.

(2) Ὅρα τὴν ἐπομ. ἀπόφασιν.

δικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν, εἰς ἣν ἦσαν πρὸ τῆς δίκης, διότι μετὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς γενικῆς ἀρχῆς ταύτης, προστίθεται ἡ ἀνωτέρω συνέπεια διὰ τῶν λέξεων, «ὅθεν ἰδίως κλπ.» συνάγεται δὲ ἡ ταυτότης ἀρχῶν καὶ συνεπειῶν τόσον εἰς τὴν ἀνατροπὴν, ὅσον καὶ εἰς τὴν παραίτησιν ὅλης τῆς δίκης, καὶ ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι εἰς ἀμφοτέρας ὑπάρχει ἡ αὐτὴ αἰτία, ἤγουν ἡ ἀποχὴ ἐκ τῆς δίκης ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει σιωπηλῶς εἰκαζομένη παρὰ τοῦ Νόμου, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ῥητῶς παρὰ τοῦ διαδίκου ἐκφραζομένη. Ὅθεν ὀρθῶς καὶ νομίμως παρὰ τοῦ ἐμποροδικείου δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν ἡ ἀπὸ 18 Δεκεμβρίου 1882 ἀναφορά του Κ. μὲ διεύθυνσιν παρὰ πόδας τῆς 19 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ αἱ ἐν αὐτῇ δηλώσεις αὐτοῦ ὡς ὑποχρεωτικαὶ δικαστικαὶ ἢ ἐξώδικοι ὁμολογίαι αὐτοῦ, καθόσον προκύπτει ἀνενδοιάστως, ὅτι αὕτη ἐχρησίμευσε, κατὰ τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει δίκην, ὡς ἀπολογία ἡ ἀπάντησις τοῦ Κ. εἰς τὴν ἐκεῖσε ἀγωγὴν τοῦ Δ. ἔκ τε τοῦ περιεχομένου αὐτῆς, ἐκ τοῦ ὅτι, ὡς τοιαύτη, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπιτροπῆς, καὶ ὅτι, ὡς τοιαύτη, ἀπεδέχθη καὶ παρὰ τῶν διαδίκων εἰς τὴν δίκην ἐκείνην, καθόσον βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι εἰς αὐτὴν, ὡς τοιαύτην, ἀνταπήντησεν ὁ ἐνάγων ἐνώπιον τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς, χωρὶς νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον αὐτῆς, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπετείνετο δῆθεν εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ οὐχὶ ἀμέσως εἰς ἐπιτροπὴν ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ προξενικὸν γραφεῖον, ὅπου οὗτος εἶχε διευθύνει τὴν ἀγωγήν του, καὶ ἀνταπήντησε καὶ ὁ Καράλης. Εἶναι πάντῃ ἀδιάφορον ὅθεν, ἐὰν ἡ μνησθεῖσα ἀναφορὰ ἀπετείνετο, ὡς εἴρηται, εἰς τὴν Πρεσβείαν ἀμέσως, ἀφοῦ ἄλλως ἐν τέλει διὰ αὐτῆς παρεκάλει ὁ ἀναφερόμενος τὴν Πρεσβείαν νὰ διευθύνῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἁρμόδιον Γραφεῖον καὶ αὕτη ἐκεῖσε διεύθυνεν αὐτήν. »

63. Ὁ ἡττηθεὶς καταδικάζεται εἰς τὰ ἔξοδα τῆς τε ἀνατραπείσης καὶ τῆς ἐπὶ ἀνατροπῇ δίκης. 483 § 2 Πολ.

64. Τί δὲ ὡς πρὸς τοὺς τόκους; Εὐρ. λ. ἀνατροπὴ §. 54.

65. Ἀνατραπείσης τῆς ἐφεσίμου δίκης, γίνεται τελεσίδικος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, μὴ ὑποκειμένη πλέον εἰς ἔκκλησιν.

Παρατηρητέον ὅτι ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις γίνεται τελεσίδικος καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἔτι προθεσμία πρὸς ἔφεσιν (Καρ. ζ. 1686 ἐκτ. Δαλλ. ἀρ. 321)· καὶ περὶ ἀποδείξεως ἂν ἦτον ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις γίνεται

τελεσίδικος, ἤτοι δὲν ὑπόκειται πλέον εἰς ἔφεσιν· Καρ. ζ. 1689 δίς. Δαλλ. ἀρ. 334.

66. Ἀνατρέπεται καὶ ἡ ἔφεσις τοῦ ζητοῦντος τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐφέσεως τοῦ ἀντιδίκου του; Ἴδε ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 17038 τοῦ 59.

67. Διὰ τῆς ἀνακλήσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀγωγῆς, οἱ διάδικοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν πρώτην κατάστασιν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀντέφεσις συγχωρεῖται. ἀπ. 4523 τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ. — ἴδε ἐν εὐρ. λ. ἔφεσις· §. 427.

69. Διὰ τῆς ἀνατροπῆς ἀνατρέπεται ἡ ὅλη δίκη καὶ οὐχὶ μόνον τὸ παρεμπίπτον, μεθ' ὃ ἐπῆλθεν ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ, διότι καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ παρεμπίπτοντος τούτου ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις. οὖσα νόμιμος πρᾶξις, τείνουσα πρὸς περαίωσιν τῆς δίκης, ἐὰν μετ' αὐτὴν ἐπέλθῃ ἡ ἀνατροπὴ τῆς δίκης ἕνεκα μὴ ἐξακολουθήσεως αὐτῆς ἐπὶ τριετίᾳ δι' ἄλλης νομίμου πράξεως, στερεῖται καὶ αὕτη παντὸς κύρους διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ὅλης δίκης. 479. 483. Πολ. δικ. Ἀπ. Πολ. Ἀρ. Π. 65 τοῦ 1852.

69. Ἡ τῆς ἐφέσεως κατὰ παρεμπιπτούσης ἀποφάσεως ἀνατροπὴ συνεπιφέρει καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη;—Ὄχι, κατὰ τὴν 16701 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. ἔχουσαν καὶ γνώμην μειονοψηφίας καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὅτι κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 483 περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς ἀνατροπῆς καθιερουμένην ἀρχὴν καὶ ἡ τῆς ἐφέσεως ἀνατροπὴ, ὅταν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις δὲν εἶναι ὁριστικὴ ἀλλὰ παρεμπίπτουσα, συνεπάγεται τὴν ἀπόσβεσιν τῆς ὅλης δίκης. καὶ τὴν ἀκύρωσιν ὅλων τῶν κατ' αὐτὴν ἐκδοθεισῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων, μὴ ἐξαιρουμένης οὔτε τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καθὸ παρεμπιπτούσης καὶ ταύτης, οὔτε, τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς, ἀφοῦ κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 762 διὰ τῆς ἐφέσεως μεταβιβάζεται ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἡ ὅλη δίκη, ὁ δὲ 3 § τοῦ ἄρθρ. 483 δὲν ἐξαιρεῖ τῆς ἀνατροπῆς ἢ τὰς ἐπιδεκτικὰς μόνον τελεσιδικίας ἀποφάσεις, ὁποῖαι ἀναντιῤῥήτως δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν αἱ ἐκκαλούμεναι παρεμπίπτουσαι, ὡς μὴ περαιοῦσαι τὴν δίκην, καὶ ὡς ὑποκείμεναι πάντοτε εἰς ἀκύρωσιν διὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀνατροπῆς τῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ, μολαταῦτα, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 483 § 3

τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ τῆς Ἐφεσίμου δίκης ἀνατροπὴ, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως τοῦ εἴδους τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς ὁριστικῆς ἢ παρεμπιπτούσης, καθίστησι τελεσίδικον τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ ἐναντίον, ὡς πρὸς τὰς ἐκκαλουμένας παρεμπιπτούσας, ὁ λόγος ὅτι αὗται εἰσὶν ἀνεπίδεκτοι τελεσιδικίας ὡς μὴ περαιοῦσαι τὴν δίκην, καθόσον ἡ τελεσιδικία ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁρίζεται ἁπλῶς ὅπως κατασταθῶσιν ἀπρόσβλητοι διὰ νέας ἐφέσεως αἱ πρωτόδικοι ἀποφάσεις, ἔστω καὶ παρεμπίπτουσαι. Ἡ δὲ ῥητὴ αὕτη συνέπεια τῆς ἀνατροπῆς τῆς Ἐφέσεως ἀποκρούει ἐντελῶς τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἡ ἀνατροπὴ αὕτη συνεπάγεται καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς ἡ ἐκκαλουμένη παρεμπίπτουσα ἀπόφασις ἐξεδόθη, ὥστε ἀπορριπτέα καθίσταται ἡ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου στηριζομένη ἔνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς, ὡς καὶ ἡ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου γενομένη κλῆσις τοῦ ἐναγομένου Δημοσίου περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἀγωγῆς, ἐφ' ἧς αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν.

70. Ἐπὶ ὁμοδικίας πῶς ἔχουσι τὰ τῆς ἀνατροπῆς; (1) Οἱ Γάλλοι ὁμοθυμαδὸν σχεδὸν διδάσκουσι τὸ ἀδιαίρετον τῆς διαδικασίας, ἐπομένως καὶ τῆς ἀνατροπῆς. Λέγουσι λοιπὸν, ὅτι ὁσάκις ἐκ πολλῶν ἐναγομένων διακόψῃ εἷς μόνος τὴν παραγραφὴν τῆς δίκης, θεωρεῖται αὕτη διακεκομμένη καὶ ὡς πρὸς τοὺς λοιποὺς συνεναγοντας· ἀνακόλουθοι ὅμως εἰς τὴν ἀρχὴν των ταύτην οὔτε παραδέχονται πάντες, ὅτι ἡ παρά τινος τῶν πολλῶν ἐναγομένων κινηθεῖσα ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς ὠφελεῖ καὶ τοὺς λοιποὺς συνεναγομένους. Διὰ τί ὄχι; ἀφοῦ ἡ δίκη εἶναι ἀδιαίρετος! Οἱ συγγραφεῖς οὗτοι (πολ. Καῤῥ. ζ. 1427. Δαλλ. ἀρ. 3445. Rodier, de la solidarité σ. 382) οὔτε νόμον τινὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς ἐπικαλοῦνται, οὔτε δικαιολογίαν ἄλλην πείθουσαν· ὅθεν ἀσφαλέστερον εἶναι νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι μόνον τῶν ἀδιαιρέτων δικαίων ἢ ἀντικειμένων (2) ἡ ἀνατροπὴ καταργεῖ καθ' ὁλοσχέρειαν τὴν δίκην ὡς πρὸς ὅλους τοὺς ὁμοδίκους. Οἰκ. §. 194. σημ. 3.

---

(1) Εὑρ. λ. ἀνατροπὴ § 49 ἐπ.

(2) Οἰκ. §, 67 γ,—

71. Ἡ περὶ ἀνατροπῆς τῆς δίκης ἀγωγὴ εἶναι ἀδιαίρετος, ὅταν μάλιστα ἀφορᾷ κατοχήν· ὅταν λοιπὸν ὑπάρχωσι πολλοὶ ἐναγόμενοι, οἵτινες ἔκαμαν ἔφεσιν ἀλλ' ἐζητήθη ἡ ἀνατροπὴ ταύτης δι' ἀγωγῆς, ἥτις δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς ἕνα τῶν ἐκκαλούντων, εἰμὴ μετὰ τὴν ὑπὸ τούτου γενομένην ἐγγραφὴν τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ πινάκιον, ἡ ἐγγραφὴ αὕτη ἔχει ἀποτελέσματα ὑπὲρ ὅλων τῶν ἐκκαλούντων καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνατροπήν. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 15921 τοῦ 1858.

72. Ἡ ἔφεσις τοῦ ἐναγομένου δύναται νὰ κηρυχθῇ ἀνατετραμμένη κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος, καί τοι οὔσης τῆς παρὰ τούτου γενομένης ἐφέσεως εἰσέτι ἐκκρεμοῦς ἐνώπιον τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, ὅταν δὲν πρόκηται περὶ ἀντικειμένου ἀδιαιρέτου. Ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 31 τοῦ 44 ἐν. εὐρ. 1 σ. 259.— Ηρλ. ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 17038.

Ἀνεξαρτήτως τοῦ διαιρέτου ἢ ἀδιαιρέτου τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης ἰδίως αὐτὴ εἶναι φύσει ἀδιαίρετος· καὶ ἀδιαίρετος ἐπομένως πρέπει νὰ ἦναι καὶ ἡ ἀνατροπὴ αὐτῆς, τοὐτέστι, σκοπουμένης διὰ τῆς περὶ ἀνατροπῆς ὅλης τῆς ὑφισταμένης δίκης, διότι κύριος σκοπὸς τῆς περὶ ἀνατροπῆς εἶναι ἡ ἐξάλειψις τῶν δικῶν (176 179 Πολ.) πρὸς ἀποπεράτωσιν αὐτῶν, ἔπεται ὅτι ἡ τῆς ἀνατροπῆς ἀγωγὴ πρέπει νὰ ἐπιδίδηται εἰς ὅλους τοὺς διαδίκους καὶ τότε φέρει τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμά της, ὅταν ἀπέναντι ὅλων δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ δίκη· ἀλλ' ἂν πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς, εἷς τῶν διαδίκων ἐπιχειρήσῃ νόμιμον τινὰ πρᾶξιν, ἡ ἀνατροπὴ δὲν χωρεῖ. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 17825 τοῦ 1860. ἐν Νομ. Μελισ. Σελ. 712.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Περὶ ἀνατροπῆς.

---

73. Οὔσης ἐκκρεμοῦς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, χωρεῖ ἡ περὶ προκλήσεως, ἐχούσης αὐτὸ ἐκεῖνο ὡς ἀντικείμενον, ὅπερ περιείχετο ἐν τῇ προτέρᾳ ἀγωγῇ ; —Οὐχί·

Ὁ Α ἐνήγαγε τὸν Β, ὅστις κατόπιν ἐζήτησε τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ, μὴ περιορισθεὶς εἰς τοῦτο, ἐπροκάλεσε τὸν Α νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν πρὶν ἢ ἀποφασισθῇ τὸ περὶ ἀνατροπῆς, περὶ τοῦ αὐτοῦ

ἐκείνου ἀντικειμένου, ὅπερ ἀφώρα ἡ πρώτη ἀγωγή, ἧς ἡ ἀνατροπὴ ἐζητήθη· ἡ πρόκλησις αὕτη ἐθεωρήθη ἀπαράδεκτος, διότι ἀπαιτεῖται ἀπόφασις κηρύττουσα τὴν ἀνατροπήν. (481 πολ. δικ.)— Τὸ δὲ δικαίωμα τοῦ προκαλοῦντος ἐξετάζεται καθ' ἣν ἐποχὴν ἐνήργησεν αὐτό, καὶ ὄχι ἐξ ὅσων μετὰ ταῦτα ἔλαβον χώραν, ἤτοι ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ ταῦτα ἐκηρύχθη ἡ ἀνατροπή. Ἀπ. Α. Π. 430 του 1852· Νομ. 5813

74. Ὁ ζητῶν τὴν ἀνατροπὴν ἐφέσεώς τινος δὲν συνομολογεῖ διὰ τούτου, ὅτι ἡ ἔφεσις ἐπεδόθη προσηκόντως. ἀπ. Ἐφ. Α0. 11838 τοῦ 1854. τμ. ά. ἧς ἡ 2 σκέψεις φέρει.

Ἐπειδὴ καὶ κατὰ συνέπειαν ἀκύρου ἐφέσεως καθίσταται ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν ἡ κατ' ἔφεσιν δίκη ἐνόσῳ τὸ Ἐφετεῖον δὲν κηρύξῃ δι' ἀποφάσεως, κατ' αἴτησιν τῶν διαδίκων, ἄκυρον τὴν ἔφεσιν· ὅθεν αἱ προηγούμεναι τοῦ Χ. Λ. παρεμπίπτουσαι ἀγωγαὶ περὶ ἀνατροπῆς τῆς προκειμένης κατ' ἔφεσιν δίκης, δὲν περιέχουν ἐξ ἀνάγκης καὶ σιωπηλῶς τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐγκύρου δῆθεν τῆς προκειμένης ἐφέσεως, ἢ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς, ὡς ἀντενίστανται ὁ ἐκκαλῶν· ἄλλως τε ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγή, ἥτις ἀποτελεῖ χωριστὴν παρεμπίπτουσαν δίκην, πρέπει ἀναγκαίως νὰ προηγῆται της εἰς τὸ ἀκροατήριον εἰσαγωγῆς τῆς ἐφέσεως, καθ' ἣν ὁ ἐφεσίβλητος δικαιοῦται καὶ ὀφείλει νὰ ὑποβάλλῃ ἀμέσως τὰς περὶ ἀκυρότητος ἐνστάσεις του, διότι ἂν ἔπρεπε δῆθεν νὰ προτείνῃ τὰς ἐνστάσεις ταύτας πρὸ τῆς ἀγωγῆς περὶ ἀνατροπῆς, αὕτη ἤθελεν ἀναγκαίως ματαιοῦσθαι διὰ τῆς νομίμου πρὸ αὐτῆς εἰσαγωγῆς τῆς κατ' ἔφεσιν δίκης εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐπιμελείᾳ του ἐκκαλοῦντος.

75. Ἡ περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴ δὲν παριστᾷ νέαν δίκην, ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀναιρέσεως ἐκκρεμῆ κυρίαν δίκην, ἀλλ' εἶναι παρεμπίπτουσα αὐτῆς δίκη. Ἀποφ. Πολ. Ἀρ. Πάγ. 159 τοῦ 1849.

76. Ἡ ἀποῤῥίπτουσα τὴν περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀγωγὴν καὶ ἔνστασιν ἀπόφασις εἶναι παρεμπίπτουσα, διότι ἀφορᾷ τὴν τῆς ἐφέσεως ἀνατροπήν, ἥτις πρὸς τὴν κυρίαν τῆς ἐφέσεως δίκην ἀποτελεῖ παρεμπίπτον ζήτημα κατὰ τὸ ἄρθρ. 225 τῆς Πλ. δικ. καὶ ὡς τοιαύτη ἠδύνατο ν' ἀνακληθῇ.—Ἀπ. πλ. Ἀρ. Π. 333 τοῦ 1857, κυρ. τὴν 627 τοῦ 1849 ἐφ. Ν.

76. Ἀγωγὴ περὶ ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως ἀπαιτεῖται καὶ ὅταν ὁ

μὲν ἐφεσείων παραιτῆται μετὰ τὴν ἀγωγὴν ταύτην τῆς ἐφέσεως, ἡ δ' ἀπόφασις, καθ' ἣς ἡ ἔφεσις, δὲν ἐκοινοποιήθη· Ἀπ. Πολ. Ἀρ. Πάγ. 268 τοῦ 1850 φέρουσα.

Ἐπειδὴ μὴ ἐπιχειρίσαντος τοῦ ἀναιρεσείοντος πρᾶξιν τινὰ ἔγκυρον καὶ νόμιμον πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ νόμου τεταγμένης τριετοῦς προθεσμίας, ἀφ' ὅτου ἐγένετο παρ' αὐτοῦ ἔφεσις καθ' ἃ βεβαιοῖ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον, ὁ ἀναιρεσίβλητος ἀπέκτησε δικαίωμα τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγὴν πρὸς ἐξάλειψιν τῆς ἐφέσεως, ὥστε ἡ παραίτησις τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς ἐφέσεώς του δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ βλάψῃ τὸ κεκτημένον δικαίωμα τοῦ ἀντιδίκου του. Ἄρα νομίμως τὸ αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἐπελήφθη τῆς περὶ ἀνατροπῆς ἀγωγῆς καὶ παρεδέχθη αὐτὴν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀπόφασις, καθ' ἣς ἡ ἔφεσις, δὲν ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, καθόσον ὁ νόμος ὁρίζων, ὅτι διὰ τῆς ἀνατροπῆς τῆς ἐφέσεως καθίσταται τελεσίδικος ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, δὲν διακρίνει ἂν αὕτη ἐκοινοποιήθη ἢ μὴ πρὸς τὸν ἐκκαλέσαντα αὐτὴν διάδικον.

78. Ὅρα τὴν 234 τοῦ 56 πολ. ἀπ. Α. Π. καὶ 15546 ἀποφ. ἐφ. Ἀθ. δι' ὧν δὲν λύεται οὐσιωδες τὸ ζήτημα.

79. Ἡ ὑπ' ἀρ. 9457 τοῦ 1852 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν φέρει.

9457. Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὴν δικογραφίαν δύο ἀποδεικτικῶν τοῦ Κλητ. Κ. τὰ ὁποῖα οὐδόλως προσεβλήθησαν, βεβαιοῦται ὅτι τὸ ἀπὸ 9 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἔγγραφον παραιτήσεως ἐκ τῆς πρώτης περὶ ἀνατροπῆς αγωγῆς. καθὼς καὶ ἡ προκειμένη νέα περὶ τοῦ ἀντικειμένου ἀγωγὴ ἐπεδόθησαν προσηκόντως πρὸς τὸν ἐναγόμενον Διονύσιον Ἰω. Βάλβην διὰ τοιχοκολλήσεως εἰς τὴν ἐνταῦθα κατοικίαν του, ἰσχυρᾶς δὲ καὶ νομίμου οὔσης τῆς ἐπιδόσεως ταύτης, καθίσταται ἄσκοπος πᾶσα ἔρευνα περὶ τοῦ κύρους ἢ μὴ τῆς ἐν Μεσολογγίῳ προγεγονείας τῶν αὐτῶν ἐγγράφων πρὸς τὸν αὐτὸν διάδικον ἐπιδόσεως, καὶ ἀπορριπτέα ἐπομένως, ὡς περιττὴ, ἡ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ἐπιδόσεως ταύτης ἔστασις τοῦ ἐναγομένου Διονυσίου Βάλβη.

Ἐπειδὴ, ἀνυποστάτου ὄντος τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι δὲν ἐπιδόθησαν νομίμως πρὸς τὸν εἰρημένον ἐναγόμενον τὰ προαναφερθέντα ἔγγραφα,

ἔπεται ἡ ἀπόῤῥιψις τῆς ἐνστασεως τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς, ἣν ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἐστήριξαν οἱ ἐναγόμενοι,

Ἐπειδὴ ἡ ὑπ. ἀρ. 54 ἀπόφασις τῶν ἐν Μεσολογίῳ ἐκκλήτων, ἐξαρτωμένη ἀπὸ τὸν ὅρον, ἐὰν ὁ τότε ἐναχθεὶς Πᾶνος Γαλάνης δὲν ἤθελε προσαγάγει τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐπιβληθεῖσαν αὐτῷ ἀπόδειξιν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστα θῇ ὁριστικὴ διὰ μόνης τῆς κοινοποιήσεώς της πρὸς τὸν εἰρημένον Γαλάνην, καὶ τῆς ἐπὶ ματαίῳ δῆθεν παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας πρὶν ἢ ἐπέλθῃ πρᾶξις τις τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου βεβαιοῦσα, ὅτι ἀπωλέσθη τῷ ὄντι τὸ πρὸς ἀπόδειξιν δικαίωμα, καὶ ὅτι ἐξεπληρώθη οὕτω ὁ διαληφθεὶς ὅρος· πᾶσα ἑπομένως περὶ τῆς εἰρημένης ἐπιδόσεως ἀπόδειξις, οἵαν προσφέρονται νὰ προσαγάγωσιν οἱ ἐναγόμενοι, καθίσταται περιττὴ, ἀφοῦ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν ταύτην δὲν ἐπῆλθεν ὁμολογουμένως ἡ ἀπαιτουμένη, ὡς εἴρηται, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προαναφερθέντος ὅρου πρᾶξις τοῦ ἁρμοδίου Δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὴν 29 Αὐγούστου 1849 ἐπίδοσις της εἰρημένης ἀποφάσεως, ἣν ἐπικαλοῦνται οἱ ἐναγόμενοι ὡς πρᾶξιν κωλύουσαν τὴν αἰτουμένην ἀνατροπὴν, καὶ μὴ παρελθόντος εἰσέτι ἀπὸ τῆς ἐπιχειρήσεώς της τοῦ πρὸς ἀνατροπὴν ἀπαιτουμένου χρόνου, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, καθότι ἡ ἐπίδοσις αὕτη γενομένη μετ' ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν, ἐπὶ τῇ ἐσφαλμένῃ ὑποθέσει, ὅτι ἡ διαληφθεῖσα ἀπόφασις ἦτον ἤδη ὁριστικὴ καὶ τελεσίδικος, δὲν ἐμφαίνει τὸν σκοπὸν τῆς ἐξακολουθήσεως τῆς δίκης, ἧς ἡ ἀνατροπὴ ζητεῖται, ἀλλὰ τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἀμέσου δικαστικῆς ἐκτελέσεως τῆς εἰρημένης ἀποφάσεώς, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον τείνουσα, οὐδὲ νόμιμος ἦτο ἀφοῦ ἡ σκοπουμένη ἐκτέλεσις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκβιασθῇ νομίμως, ὡς ὁ Ἄρειος Πάγος, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 294 τῆς 27 Δεκεμβρίου 1850 ἀποφασεώς του ὥρισεν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, προδικαστικῆς οὔσης τῆς ὑπ' ἀρ. 54 ἀποφάσεως τῶν ἐν Μεσολογγίῳ Ἐκκλήτων καὶ ὑποκειμένης ὡς τοιαύτης εἰς ἀνατροπὴν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ Δικονομίας, ἡ προκειμένη περὶ τῆς ἀνατροπῆς ταύτης ἀγωγὴ καθίσταται βάσιμος, ἀφοῦ μετὰ τὴν κατὰ τὸ ἔτος 1825 ἔκδοσιν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως δὲν γένετο πρᾶξις τις νόμιμος πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐφ' ἧς ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη.

80. Ἀναδρομικὴ ἰσχὺς τῶν περὶ ἀνατροπῆς διατάξεων τῆς πολ. χωρεῖ; Ὅρα εὐρ. λ. ἀνατροπὴ σ. 258.

Ὁ Ἐκδότης
Α. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12 Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

14. Ἐπιτρεπτὸν ἐξετάσεως ἐκ νέου μάρτυρος πρὸς διασάφησιν τῆς μαρτυρίας του. 15) Ἀποτελέσματα τοῦ δοθέντος ἀρραβῶνος εἰς ἀγαπαπωλησίαν. 16) Ἁρμοδιότης τῶν τακτ. Δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως διαφορᾶς ἥτις ἐκ τῆς ἐγκεκριλένης οἰκοδομῆς τοῦ γείτονος προξενουμένης ζημίας. 17.) Συμβιβασμὸς πρὸς κατάργησιν δίκης, ἐφ' ᾧ, ἐξοδεύθη ἀνώμην ἀπόφασις, γίνεται διὰ συμβολαίου ἢ Δικαστ. Πράξεως. 18) Κληρονομία. 19) Κληρονομίας παραίτησις μὴ περιοριζομένη ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος. 20) Ἡ μεταβίβασις συναλλαγματικῆς δι' ἰδίου παραχωρητηρίου δὲν καλύπτει τὰς κατὰ τοῦ ἐκδόχου ἀνταστάσεις, τὰς δυναμένας προταθῆναι καὶ κατὰ τοῦ ἐκχειρητοῦ. 21. Δικαιώματα αὐτοῦ ἀποδέκτου τοῦ Γραμματ. πληρώσαντος, εἰς τὸν κομιστὴν τὸ χρέος τῆς συναλλαγματικῆς. 22 Ἀνατροπὴ δίκης. 23) Ἀξιωματικοὶ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Α. Μ. πληρώνονται μισθὸν διαθεσιμότητος. 24) Πότε δύναται ὁ μισθωτὴς νὰ ἐπιδιώξῃ ἀναγκαστικῶς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τῆς μισθώσεως συμβολαίου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

Ζητ. 14. Τὸ δικαστήριον δύναται νὰ διατάξῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων πρὸς διασάφησιν τῆς μαρτυρίας των; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,941 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, μὴ προκειμένου περὶ νέας τινὸς ἀποδείξεως, ἀλλ' ἁπλῶς περὶ διασαφήσεως τῶν πραγμάτων, περὶ ὧν οἱ ἐξετασθέντες ἡ μάρ-

τυρες κατέθησαν, οὐδὲν δικαίωμα τῆς ἐκκαλούσης περιώρισε τὸ Πρωτοδικεῖον, διατάξαν, δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 172 τῆς Πολ. Δικονομίας, νὰ ἐξετασθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς εἰρημένης διασαφήσεως ὡρισμένοι μάρτυρες ἐκ τῶν ἤδη ἐξετασθέντων, καὶ ὀρθῶς ἀπέρριψε τὴν περὶ ἐξετάσεως νέων μαρτύρων αἴτησιν αὐτῆς, ὡς μὴ στηριζομένην εἰς τὸν Νόμον, καὶ ἀποκρουομένην μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 338 τῆς Πολ. Δικονομίας, οὐδὲ δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν αἴτησιν ταύτην ὁ λόγος, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ὁρισθέντων ὑπὸ τοῦ Πρωτοδικείου μαρτύρων ἀπεβίωσαν, καθότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καί τοι ἀδυνάτου ἐν μέρει καθισταμένης τῆς διαταχθείσης διασαφήσεως, δὲν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐξέτασις νέων μαρτύρων, ἀλλ' ὀφείλει τὸ Δικαστήριον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διεξαχθείσης ἤδη ἀποδείξεως.

Ζητ. 15. Ὁ ἀγοραστὴς, ὅστις ἔδωκε διὰ τὸ πωληθὲν ἀρραβῶνα, δύναται ν' ἀποχωρήσῃ μονομερῶς τοῦ συναλλάγματος ὑποκείμενος εἰς τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀρραβῶνος; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,942 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ τοῦ περὶ τῆς προκειμένης ἀγοροπωλησίας συνταχθέντος ἐγγράφου τῆς πρώτης Ἰουνίου 1859 ἀποδεικνύεται, ὁ ἐνάγων πωλητὴς ἔλαβε παρὰ τοῦ ἐναγομένου ἀγοραστοῦ ἀρραβῶνα ἐκ δραχμῶν διακοσίων, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, ἀφοῦ διὰ τῆς ἐν τέλει τῶν τελευταίων ἐγγράφων προτάσεών του γενομένης προσθήκης, ὡμολόγησε ῥητῶς ὁ ἐνάγων, ὅτι ὁ ἐναγόμενος δὲν παρέλαβε πραγματικῶς τὴν πωληθεῖσαν αὐτῷ ξυλείαν, ἀποβαίνει ἀστήρικτος ἡ προκειμένη περὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος καὶ ἀποζημιώσεως, ἕνεκα τῆς καθυστερήσεως αὐτοῦ, ἀγωγὴ καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς ἀληθείας τῶν λοιπῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι δηλ. ὁ ἐναγόμενος ὑπεσχέθη νὰ παραλάβῃ τὴν ἐν λόγῳ ξυλείαν, εἰς ἣν εὑρίσκετο αὕτη κατάστασιν, καὶ ὅτι ἄλλως ἡ ξυλεία ἦτο σύμφωνος μὲ τοὺς ὅρους τοῦ τῆς πωλήσεως αὐτῆς ἐγγράφου, καθόσον, καί τοι ἀληθῶν ὑποτιθεμένων τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων, ὁ ἐναγόμενος ἠδύνατο οὐχ ἧττον ν' ἀποχωρήσῃ μονομερῶς τοῦ συναλλάγματος, ὡς ἔπραξεν, ὑποκείμενος διὰ τοῦτο

εἰς μόνην τὴν ἀπώλειαν τοῦ δοθέντος, ὡς εἴρηται, ἀρραβῶνος· ἀφοῦ κατὰ τὸν ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἁρμενοπούλου· τιτλ. γ΄. Β. διαλαμβανόμενον νόμον, εἰς τὸν ἀρραβῶνα ἀποδίδεται σιωπηλῶς ἡ φύσις τοῦ ἐκ μεταμελείας ἢ ὑστεροβουλίας διαλυτικοῦ τοῦ συναλλάγματος ὅρου, διὰ τῆς ἀπωλείας τοῦ ἀρραβῶνος ὑπὸ τοῦ δόντος καὶ τῆς ἀποδόσεως διπλοῦ ὑπὸ τοῦ λαβόντος, εἴτε ἐγγράφως εἴτε ἀγράφως ἡ πρᾶσις γίνεται.

Ζητ. 16. Εἶναι ἁρμόδια τὰ τακτικὰ Δικαστήρια νὰ δικάσωσι πᾶσαν ἀπαίτησιν περὶ ἀποζημιώσεως, διὰ τὴν εἰς τὴν γειτονικὴν ἰδιοκτησίαν προξενουμένην βλάβην ἐκ τῆς ἀνεγέρσεως οἰκοδομῆς τινος ἐναντίον τῶν διατεταγμένων, καὶ περὶ ἄρσεως τῶν ἐκ τοιαύτης οἰκοδομῆς κωλυμάτων ἢ ἐπαπειλουμένων κινδύνων καὶ περιοριζόντων τὴν ἐλευθέραν καὶ νόμιμον ἐξάσκησιν τοῦ κεκτημένου δικαιώματος τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ γείτονος; — Ναί, (καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον, ἡ δὲ ἄδεια τοῦ ἀρχιτέκτονος καλύπτει τὴν εὐθύνην τοῦ ἀνεγείροντος τὴν οἰκοδομὴν ἀπέναντι μόνον τῆς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐπιτηρούσης ἀρχῆς·) κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,022, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου καὶ 12 Νοεμβρίου 1836 Β. Διαταγμάτων, περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, εἶναι ἀνατεθειμένη εἰς τὴν διοικητικὴν Ἀρχὴν καὶ ἰδίως εἰς τὸν ἁρμόδιον Ἀστυνόμον καὶ Μηχανικὸν τῆς Πόλεως, καθόσον ἀφορᾷ τὸ κοινὸν, ἢ Δημόσιον συμφέρον, χάριν τοῦ ὁποίου δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐπιχείρησις οἰκοδομῆς ἄνευ τῆς προηγουμένης ἐγκρίσεως τοῦ σχεδίου παρὰ τοῦ Μηχανικοῦ τῆς Πόλεως καὶ τῆς ἀδείας τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς· (Διατ. 3 Δεκεμβρίου 1836 ἄρθρ. 58 καὶ 59 Δ. 3 Ἀπριλίου 1835 ἄρθρ. 29 κτλ.) διὰ δὲ τῆς ἀδείας ταύτης καλύπτεται ἡ εὐθύνη τοῦ ἀνεγείραντος τὴν οἰκοδομὴν, διὰ τὴν παράβασιν τῶν αὐτῶν Διαταγμάτων, ἀπέναντι τῆς τὴν δημοσίαν τάξιν ἐπιτηρούσης ἀρχῆς (ἄρθρ. 598 καὶ 605 τοῦ Ποιν. Νόμου)· ἀλλὰ καθόσον ἀφορᾷ τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον, διὰ τὴν εἰς γειτονεύουσαν ἰδιοκτησίαν προξενουμένην βλάβην, ἐκ τῆς ἀνεγέρσεως οἰκοδομῆς τινὸς ἐναντίον τοῦ κα-

νονισμοῦ τῶν αὐτῶν Διαταγμάτων, πᾶσα ἀπαίτησις περὶ ἀποδόσεως τῆς ἐκ τούτου προξενηθείσης ζημίας, καὶ περὶ ἄρσεως τῶν ἐκ τοιαύτης οἰκοδομῆς ἐπερχομένων ἐμποδίων ἢ ἐπαπειλουμένων κινδύνων, περιοριζόντων τὴν ἐλευθέραν καὶ νόμιμον ἐξάσκησιν τοῦ κεκτημένου δικαιώματος τῆς χρήσεως τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ γείτονος, ὑπάγεται, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν Πολ. Δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκδίκασιν τοιαύτης ἰδιωτικῆς ἀπαιτήσεως, ἡ παρὰ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς δοθεῖσα ἔγκρισις καὶ ἄδεια διὰ τὴν ἀνέργεσιν τῆς οἰκοδομῆς δὲν ἀποτελεῖ νόμιμον τεκμήριον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ κρίσις τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, καὶ περὶ τοῦ βασίμου αὐτῆς, ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν διατάξεων τῶν περὶ οἰκοδομῶν Νόμων καὶ Διαταγμάτων, καθόσον ἡ πρᾶξις τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς, ἐντὸς τῆς ἁρμοδιότητος αὐτῆς ἐνεργησάσης, δὲν εἶχεν ὡς κύριον ἀντικείμενον τὴν εἰς τὴν κρίσιν τῶν Δικαστηρίων ὑποβαλλομένην διαφοράν, οὐδὲ εἰς τὴν διάλυσιν ταύτης, διὰ τῆς πράξεως τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς, συνέπραξαν ἀμφότερα τὰ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου διαφερόμενα μέρη· καθίσταται ὅθεν ἀβάσιμος ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος Σ. Σ. περὶ τῆς ἀναρμοδιότητος τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων, εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τῆς ἐφεσιβλήτου, καὶ τὴν διάλυσιν τῶν κατὰ τὴν πρόκειμένην δίκην ἐγειρομένων ἀμφισβητήσεων τῶν διαδίκων, ἐπὶ τῷ λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ κλίβανος καὶ ἡ οἰκία τοῦ αὐτοῦ ἐκκαλοῦντος καὶ ἐναγομένου ἀνειγέρθησαν ἀδείᾳ τοῦ Μηχανικοῦ καὶ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ κατὰ τὸ δοθὲν αὐτῷ σχέδιον, ἐγκριθὲν παρὰ τῆς διοικητικῆς Ἀρχῆς καὶ σύμφωνον μὲ τὰς ἐν ἰσχύϊ διατάξεις περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν.

Ζητ. 17. Ὅταν γίνηται συμβιβασμὸς περὶ δίκης, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ὁριστικὴ ἐρήμην ἀπόφασις, μὴ καταστᾶσα τελεσίδικος, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 477 καὶ 478 τῆς Πολ. Δικ. ἤτοι πρέπει νὰ συντάσσηται ἔκθεσις δικαστική, ἢ πρᾶξις συμβολαιογραφική; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18058. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἐκδεδομένη τελεσίδικος ἀπόφασις, ἀλλ' ἀπόφασις ὁριστικὴ μὲν, πλὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, κατ' ἐρήμην, ἤγουν ὑποκειμένη εἰς τὰ ἔνδικα μέσα τῆς ἀνακοπῆς ἢ τῆς ἐφέσεως, ἐν ὅσῳ αἱ προθεσμίαι τῶν ἐνδίκων τούτων μέσων διατηροῦνται, ἀφ' ὅτου ὁ ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν ἐκοινοποίησεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀντίδικον διὰ νὰ κάμῃ χρῆσιν, ἂν θέλῃ, τῶν μέσων τούτων κατὰ τῆς ἀποφάσεως, ἡ δίκη θεωρεῖται εἰσέτι ὑφισταμένη καὶ διαρκὴς μεταξὺ τῶν διαδίκων τούτων· ὅθεν ἐφαρμοστέαι ἦσαν ἐνταῦθα, προκειμένου λόγου περὶ συμβιβασμοῦ γενομένου, ὡς ὁ ἐνάγων διατείνεται, διαρκουσῶν ἔτι τῶν προθεσμιῶν τούτων, αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 477 καὶ 478 τῆς Πολ. Δικονομ. ὡς πρὸς τὸν καταρτισμὸν τοῦ ἀξιουμένου συμβιβασμοῦ, καθόσον ὁ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν εἰρημένων προθεσμιῶν συμφωνούμενος συμβιβασμὸς ἔχει ὡς ἀντικείμενον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προλάβῃ τὴν προσβολὴν τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως διὰ τῶν ἐκκρεμῶν ἐνδίκων μέσων, καὶ τὴν ὡς ἐκ τούτου μὴ παραιτέρω δυνάμει τῆς ἐνεργείας τούτων ἐξακολούθησιν τῆς δίκης.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις αὗται ὁρίζουν, ὅτι περὶ τοῦ γενομένου συμβιβασμοῦ καὶ τῶν λεπτομερεστέρων συμφωνιῶν του συντάσσεται δικαστικὴ ἔκθεσις, ἡ πρᾶξις Συμβολαιογράφου, ἤγουν, κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Νόμου, ἔγγραφα ἐπίσημα ἀντιστοιχοῦντα πρὸς δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ μὴ ἀφίνοντα ἀφορμὴν εἰς νέαν δίκην περὶ τοῦ Συμβιβασμοῦ αὐτοῦ· ἐπομένως ὁ προφορικῶς συνομολογούμενος συμβιβασμὸς ἐπὶ ἐκκρεμῶν δικῶν δὲν ὑφίσταται ὑποχρεωτικὸς καὶ ἰσχυρὸς ἐν ὅσῳ δὲν συνταχθῶσι τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, καὶ μόνον διὰ τῆς συντάξεως τῶν ἐγγράφων τούτων καταρτίζεται ἰσχυρῶς πρὸς ἀπόσβεσιν τῆς δίκης· ἄρα, τῶν ἐγγράφων τούτων μὴ συνταχθέντων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ προταθεῖσα ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι προφορικῶς εἶχε συνομολογηθῇ, εἴτε διὰ μαρτύρων, εἴτε δι' ὅρκου τελεστέα, ἦτο πάντῃ περιττὴ, ὡς τοῦ γεγονότος, ὃ ἡ ἀπόδειξις ἔτεινε νὰ βεβαιώσῃ, ἤγουν τῆς προφορικῶς μόνον γενομένης συνομολογήσεως συμβιβασμοῦ, διαρκούσης τῆς πρὸς ἀνακοπὴν ἢ ἔφεσιν προθεσμίας, μὴ δυναμένου ν' ἀποτελέσῃ νομίμως τὴν κατάργησιν τῆς τότε ὑφισταμένης ἔτι διαφορᾶς, κατὰ τὸν συνδιασμὸν τῶν ἄρθρ. 477 καὶ 478 τῆς Πολ. Δικονομίας, μετὰ τοῦ Νόμου 17 Κωδ. 21 (de fide instrum.) καὶ διὰ τοῦ-

το ὀρθῶς ἀπερρίφθησαν αἱ προταθεῖσαι αὗται ἀποδείξεις, ἃς οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ διὰ τῆς ἐφέσεως αὐτῶν ἐπικαλοῦνται.

Ζητ. 18. Θεωρεῖται κληρονόμος ἐκεῖνος, ὑπὲρ οὗ ὑπάρχει διαθήκη τις ἐγκαθιστῶσα ὡς τοιοῦτον αὐτὸν, ὅστις ἄλλως, χωρὶς νὰ κάμῃ δήλωσιν ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν, ἀποποιεῖται τὴν κληρονομίαν ;— Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18229 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν, ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἐτροποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 560 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθ' ὃ πᾶς κληρονόμος, ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας συντάττει ἀπογραφὴν καὶ ἐκφράζεται ἐὰν ἀποδέχηται ἢ ἀποβάλλῃ τὴν κληρονομίαν, καὶ ἐπομένως ἡ ἐναγομένη σιωπήσασα ἀπὸ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1859, ὅτε ἀπεβίωσεν ὁ σύζυγός της, ἐπιβαρύνας αὐτὴν μὲ τὸ κληροδότημα, μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καὶ μὴ φροντίσασα οὐδὲ κατόπιν τῆς δηλώσεώς της νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν τῆς ἐγκαταλειφθείσης ὑπὸ τοῦ συζύγου της περιουσίας, οἵα δήποτε καὶ ἂν ᾖ, ὑποτίθεται ἀποδεχθεῖσα τὴν κληρονομίαν· β'.) ὅτι ἀφοῦ κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν δίκαιον. (L. 20 pr. 2 §. 1 L, 88, de acg. vel omit. (29. 2) B. xx xv. 14, § 17. 79 § 7. y de hered aguis, 2 (19) Θεόφιλος Βιβ. 18 § 7· ὡς κληρονόμος ἐνεργεῖ ὁ ἐνεργῶν ὡς κύριος ἄνευ διακρίσεως τῆς ἀξίας τοῦ διατιθεμένου κληρονομικοῦ πράγματος, ἡ ἐναγομένη δωρησαμένη παλαιὰ ἐνδύματα τοῦ συζύγου της εἰς Μανιάτην καὶ ἓν δισσάκιον καὶ ἓν ἐφάπλωμα εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐνήργησε πρᾶξιν κυρίου, καὶ ἐπομένως κληρονόμου ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ δὲ τοιαύτη διάθεσις κληρονομιαίων πραγμάτων προδήλως ἐμφαίνει, ὅτι αὐτὴ ἀνεμίχθη εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ συζύγου της, καθόσον, κατὰ τὸ ἄρθρ. 1078 τῆς Πολ. Δικονομίας, δὲν ἠδύνατο δι' οἱονδήποτε λόγον νὰ διαθέσῃ ἄλλως τὰ κληρονομιαῖα αὐτὰ πράγματα, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ὡς κληρονόμος, εἰμὴ κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἄρθρ. 1076 καὶ 1077 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ὁριζομένας διατυπώσεις· μόλα ταῦτα.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸν Νόμον 12 Π. (29 2.), ἡ ἐναγομένη καίτοι μὴ δηλώσασα πρὸ τῆς ἀγωγῆς, ἔστω καὶ ἐν γνώσει τῆς ἐν λόγῳ διαθή-

κης, τὴν ἀποχὴν αὐτῆς ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ συζύγου της, δὲν δύναται μόλα ταῦτα νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεχθεῖσα τὴν κληρονομίαν ταύτην, εἰμὴ καθόσον ἐνήργησε τυχὸν πράξεις ἐμφαινούσας, τὴν εἰς τὴν κληρονομίαν ἀνάμιξιν αὐτῆς, οὐδ' ἐπήνεγκεν ὡς πρὸς τοῦτο τροποποίησίν τινα εἰς τὸν ἀστυνομικὸν Νόμον ἡ Διάταξις τοῦ ἄρθρ. 560 τῆς Πολ. Δικονομίας, καθότι αὕτη ὑποθέτουσα τὸν κληρονόμον ἐγκύρως πρὸ τῆς τετραμήνου πρὸς διάσκεψιν προθεσμίας ἐναχθέντα, τῷ χωρηγεῖ ἁπλῶς πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προθεσμίας ταύτης τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 553. §. 5. ὁρισθεῖσαν ἀναβλητικὴν ἔνστασιν, ἐξ οὗ συνάγεται μὲν ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τετραμήνου προθεσμίας ἐναχθεὶς ὁ κληρονόμος, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, στερεῖται τῆς ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως παραγομένης ἀναβλητικῆς ἐνστάσεως, δὲν ἕπεται ὅμως ποσῶς ἐντεῦθεν, ὅτι ἀπώλεσεν οὗτος καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καθαρᾶς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, καὶ ἄνευ τῆς ὑπὸ τοῦ ἀστυκοῦ δικαίου ὁριζομένης ἀποβολῆς αὐτῆς, διὰ ῥητῆς δηλώσεως ἢ δι' ἀναμίξεως εἰς τὴν κληρονομίαν.

Ἐπειδὴ, πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ περὶ τῆς ἀναμίξεως ταύτης ἰσχυρισμοῦ του, ὀφείλει ὁ ἐνάγων ν' ἀποδείξῃ πρὸ πάντων τὴν ὕπαρξιν τῆς ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτοῦ ὁρισθείσης κληρονομικῆς περιουσίας, ἣν ἰδιοποιήθη καὶ διέθεσε δῆθεν ἡ ἐναγομένη, ἀλλ' ἐκ τοῦ συνόλου τῶν καταθέσεων τῶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐξετασθέντων μαρτύρων, ἀποδεικνύεται ἀπεναντίας, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγομένης οὐδεμίαν περιουσίαν κατέλιπε, πλὴν τοῦ ἐφαπλώματος καὶ τοῦ περιέχοντος τὰ παλαιὰ ἐνδύματά του δισσακίου του, ὅπερ μετὰ τὸν θάνατόν του παρέδωκεν ἡ ἐναγομένη πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὡς πλησιέστερον αὐτοῦ συγγενῆ, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδωρήσατο πρός τινας ἀχθοφόρους τὰ παλαιὰ ἐνδύματα, ὡς ἐπικίνδυνα ἕνεκα τοῦ ἐκ φθίσεως προελθόντος θανάτου τοῦ συζύγου της, ἡ δὲ τοιαύτη διάθεσις τῶν εὐτελῶν τούτων πραγμάτων ἄνευ τινὸς ὠφελείας, ἀλλὰ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ προεκτεθέντος κινδύνου γενομένη, δὲν ἀποτελεῖ βεβαίως τὴν ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 1078 τῆς Πολ. Δικονομίας προβλεπομένην ἀπαλλοτρίωσιν, οὐδὲ πρᾶξιν ἰδιοποιήσεως, ἢ διαχειρίσεως τῆς κληρονομικῆς περιουσίας, ἐμφαίνουσαν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποδοχῆς τῆς κληρονομίας.

Ἐπειδὴ, ἐν ἐλλείψει πάσης ἀποδείξεως περὶ τῆς ὑπάρξεως οἵας δήποτε (ἐκτὸς τῶν εἰρημένων εὐτελῶν πραγμάτων) περιουσίας ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου της, ἀπο-

βαίνουσιν ἄνευ ἐπιῤῥοῆς οἱ λόγοι. ὅτι τὰ ἐν τῇ συζυγικῇ οἰκίᾳ ὑπάρχοντα θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν σύζυγον, καὶ ὅτι ἑπομένως ὤφειλεν ἡ ἐναγομένη νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπογραφὴν αὐτῶν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡ περίστασις, ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου της ἡ ἐναγομένη λαμβάνει τὸ ἐνοίκιον τῆς οἰκίας, ἣν ὁ σύζυγος ἐξ ἰδίων του δῆθεν ἀνήγειρε, δὲν ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀναμίξεως τῆς ἐναγομένης εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς συζύγου της, ἀφοῦ ῥητῶς ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι τὸ οἰκόπεδον τῆς οἰκίας ταύτης ἀνήκει εἰς τὴν ἐναγομένην, ἤτις ἑπομένως, καθὸ κυρία τοῦ ἐδάφους, εἶναι κατὰ τὸν Νόμον κυρία καὶ τῆς οἰκοδομῆς, ὡς τοιαύτη δὲ, καὶ οὐχὶ ὡς κληρονόμος τοῦ συζύγου της, ἐδικαιοῦτο νὰ κατέχῃ καὶ διαχειρίζηται τὴν ἐν λόγῳ οἰκίαν, εἰσπράττουσα, ὡς ἔπραξε, τὸ ἐνοίκιον αὐτῆς· ἀποβαίνει δὲ ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ὁ λόγος, ὅτι ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 4,493, 4,873, καὶ 4,874 συμβολαίων προκύπτει δῆθεν, ὅτι τὴν οἰκίαν ταύτην κατεῖχε καὶ ἐνοικίαζεν ὡς ἴδιον αὐτοῦ κτῆμα ὁ σύζυγος, ἀφοῦ διὰ τοῦ μεταγενεστέρου ὑπ' ἀριθ. 7,193 συμβολαίου, ῥητῶς οὗτος συνωμολόγησε τὸ ἐπὶ τῆς κυριότητος καὶ κατοχῆς τῆς ἐν λόγῳ οἰκίας δικαίωμα τῆς ἐναγομένης.

Ζητ. 19. Ἐντὸς πόσου χρόνου δύναται νὰ παραιτηθῇ ὁ κληρονόμος; — Τὸ ζήτημα λύεται διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18121 τοῦ 1860 ἀποφάσεως φερούσης·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ § 1. N. 22 Κ. (6.30.) ὁ εἰς τὴν κληρονομίαν καλούμενος ὑπεξούσιος ἢ αὐτεξούσιος, (ἴδιος ἢ ἐξωτικὸς) θεωρεῖται μὲν ὡς ἀλλότριος τῆς κληρονομίας ἐὰν φανερῶς παραιτηθῇ αὐτῆς ἐντὸς τῆς τριμήνου προθεσμίας, ἣν ὁ Νόμος παρακατιὼν προσδιορίζει διὰ τὴν ἐξ ἀπογραφῆς ἀποδοχήν· ἀλλὰ δὲν ὁρίζεται τὸ τρίμηνον τοῦτο διάστημα ὡς ἀνατρεπτικὴ προθεσμία διὰ τὴν παραίτησιν ἀπὸ τῆς κληρονομίας· ὑπὸ δὲ τοῦ Νόμου τούτου μὴ προνοουμένης τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν οὐδεμία δήλωσις γίνεται παρὰ τοῦ καλουμένου καὶ μὴ ἀναμιγνυομένου εἰς τὴν κληρονομίαν, οὐδεμία ἐπηνέχθη τροποποίησις εἰς τὰς προγενεστέρας τοῦ ἐν ἰσχύϊ Ῥωμαϊκοῦ Νόμου διατάξεις, τὰς εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 17527 ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου μνημονευομένας (Παρ. καὶ τοῦ Νομ. 11 52 57

69 95 Π. 29.2.) καθ' ἃς ὁ κληρόνομος, ἐφ' ὅσον χρόνον διατηρεῖ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διεκδικήσῃ τὴν κληρονομίαν καὶ ἐν ὅσῳ εἰς αὐτὴν δὲν ἀνεμιγνύετο, εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπέχῃ ἢ νὰ παραιτηθῇ αὐτῆς, ἐξ οὐδεμιᾶς νομίμου προθεσμίας περιοριζόμενος, ἵνα δηλώσῃ τὴν περὶ τῆς ἀποδοχῆς, ἢ τῆς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας θέλησιν αὐτοῦ, καὶ εἰς μόνην τὴν περίπτωσιν, καθ' ἣν ἐζήτει αὐτὸς τὸ δικαίωμα τῆς διασκέψεως (περὶ τῆς ὁποίας ἐνταῦθα δὲν πρόκειται) ὑποχρεούμενος ν' ἀποφανθῇ ἐντὸς τῆς παρὰ τῆς ἀρχῆς χορηγουμένης αὐτῷ ἐπὶ τούτῳ προθεσμίας· καθόσον καὶ αὐτὴ ἡ ἐκ τοῦ Ν. 19 12 6. 30, ὁριζομένη ἐνιαύσιος προθεσμία ἀφορᾷ μόνον τὸ εἰς τοὺς κληρονόμους παραπεμπόμενον δικαίωμα τῆς διασκέψεως, ἵνα ἀποδεχθῶσιν, ἂν θέλωσι, τὴν κληρονομίαν, εἰς ἣν ἐκαλεῖτο ὁ δικαιοπάροχος αὐτῶν, ἐκ δὲ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρ. 560, 756, καὶ 1,074 ἐπ. Πολ. Δικονομίας οὐδεμία ὁρίζεται προθεσμία εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἁπλῆς καὶ καθαρᾶς ἀποβολῆς τῆς κληρονομίας, καθόσον ἀναφέρονται εἰς μόνην τὴν ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως παραγομένην ἀναβλητικὴν ἔνστασιν τοῦ κληρονόμου, ἔχοντος μὲν ἐντὸς τῆς χορηγουμένης αὐτῷ τετραμήνου προθεσμίας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ σκεφθῇ, πρὶν ἢ ἀποφανθῇ ἐὰν δέχηται ἢ ἀποποιῆται τὸν τίτλον εἰς τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ κληρονόμου, ὑποχρεουμένου δὲ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης ν' ἀπαντήσῃ κατ' οὐσίαν εἰς τὰς κατ' αὐτοῦ ὡς κληρονόμου ἀπευθυνομένας ἀπαιτήσεις τῶν πιστωτῶν τῆς κληρονομίας, ἀλλὰ μηδόλως περιοριζομένου ἐκ τῶν αὐτῶν διατάξεων εἰς τὸ ν' ἀποποιηθῇ τὴν κληρονομίαν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τετραμήνου προθεσμίας, ἐὰν ἄλλως δὲν ἐστερήθη τὸ δικαίωμα τοῦτο, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀστυκοῦ Δικαίου· κατὰ δὲ ταύτας τὰς διατάξεις ὡς εἴρηται, καὶ ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑποτεθῇ, ὅτι οὐδεμία δήλωσις ἐγένετο παρὰ τῆς Μαρίας Σμόλεντζ περὶ τῆς παραιτήσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρός της Κ. Ἀξιώτου, πρὶν τῆς ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐμφανίσεώς της, ὅπου ῥητῶς ἐξεφράσθη, ὅτι δὲν εἶναι κληρονόμος τοῦ ἰδίου πατρὸς καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἦτον ὑπεξουσία τοῦ πατρὸς κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν τῆς κληρονομίας αὐτοῦ, ἂν καὶ ἰσχυρίζηται τὸ ἐναντίον, δὲν θεωρεῖται, καθὰ ἰσχυρίζονται οἱ ἀντίδικοι αὐτῆς, ὡς ἐκπεσοῦσα τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀποποιηθῇ τὴν κληρονομίαν ταύτην, λόγῳ τῆς ἁπλῆς σιωπῆς αὐτῆς ἐπί τινα χρόνον, ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὴν ἐπαγωγῆς τῆς κληρονομίας, ἢ

ἀπὸ τῆς πρὸς αὐτὴν κοινοποιήσεως τῆς προκειμένης ἐφέσεως· εἶναι δὲ ἐξεταστέος ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων περὶ τῆς ἀναμίξεως αὐτῆς εἰς τὴν πατρικὴν κληρονομίαν, κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,527 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου. (1)

Ζητ. 20. Ὅταν τὸ εἰς διαταγὴν γραμμάτιον δὲν μετεβιβάσθη διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως, ἀλλ' ἐξεχωρήθη διὰ χωριστοῦ παραχωρητηρίου, αἱ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ δύνανται ν' ἀντιταχθῶσι καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,952 τοῦ 1860 ἔτους, ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ προκείμενον εἰς διαταγὴν γραμμάτιον δὲν μετεβιβάσθη παρὰ τοῦ λήπτου Κωνστ. Π. Βούρου, εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Γεωργ. Σαντιώτου, διὰ τακτικῆς ὀπισθογραφήσεως, ἐπ' αὐτοῦ γενομένης, ὥστε κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 187 καὶ 136 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου νὰ θεωρῆται ὁ εἰρημένος Γεωργ. Σαντιώτης κύριος τοῦ γραμματίου εἰς διαταγὴν ὡς τρίτος κομιστὴς, καθ' οὗ ἀπαράδεκτος εἶναι αἱ κατὰ τοῦ πρώτου λήπτου ἀποτεινόμεναι ἐνστάσεις· ἀλλ', ὡς ἀμφότεροι οἱ διάδικοι συνομολογοῦσι, ἐξεχωρήθη εἰς τὸν Γεωργ. Σαντιώτην διὰ χωριστοῦ παραχωρητηρίου Συμβολαίου τῆς 18 Φεβρουαρίου 1858· ὅθεν, προκειμένου λόγου ἁπλῶς περὶ παραχωρήσεως ἀπαιτήσεως, αἱ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ δύνανται, δυνάμει τοῦ Νόμου, ν' ἀντιταχθῶσι καὶ κατὰ τοῦ ἐκδοχέως, ὁποῖος εἶναι ἐνταῦθα, ὡς εἴρηται, ὁ Γεωρ. Σαντιώτης, ὅταν αὗται ἀφορῶσι τὸ χρέος αὐτὸ, καὶ οὐχὶ ἀτομικῶς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκχωρητοῦ. Ὅθεν ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐθεώρησε τὰς ἐνστάσεις τοῦ ἐναγομένου ὡς παραδεκτὰς, καὶ οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔχει ἐφαρμογὴν καὶ σχέσιν κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἡ ἀναγομένη εἰς τὰς ὑποθέσεις τὰς ἀφορώσας τὰς συναλλαγματικὰς· διάταξις τοῦ ἄρθρ. 729 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἣν ἐπικαλεῖται ὁ ἐκκαλῶν.

(1) Ὅρα Νομ. Μελ. σελιδ. 633. φυλ. ΛΘ'.

Ζητ. 21. Ὅταν τις, ὡς τριτεγγυητὴς καὶ ἀλληλεγγύως ἄλλως τε ὑπόχρεως ἀπέναντι τοῦ κομιστοῦ τοῦ γραμματίου, ἐπλήρωσε τὸ χρέος τοῦ ἀποδέκτου τοῦ γραμματίου αὐτοῦ, ὑπεισέρχεται ὁ πληρώσας εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ καὶ δικαιοῦται ν᾽ ἀπαιτήσῃ ἐντόκως παρὰ τοῦ ὀφειλέτου, ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ καὶ ἐπλήρωσεν ;— Ναί, (οὐχὶ ὅμως καὶ ὅσα ἀπερισκέπτως ἐξώδευσεν ὁ ἴδιος) κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 18,046, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν κατὰ τὴν προκειμένην ἤδη ἀγωγὴν ἀπέναντι τοῦ ἐνάγοντος Ἀντωνιάδου ἐνοχὴν τοῦ Δαμηνοῦ, ὡς ἐκ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος εἰς διαταγὴν γραμματίου, ἀφοῦ καὶ ἐκ τοῦ γραμματίου τούτου προκύπτει καὶ ὡς ἡ προεκδοθεῖσα ὑπ᾽ἀριθ. 17,438 ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου τούτου διέλαβεν, ἀφοῦ ὁ Ἀντωνιάδης ἐπλήρωσεν, ὡς τριτεγγυητὴς καὶ ἀλληλεγγύως ἄλλως τε ὑπόχρεως ἀπέναντι τοῦ κομιστοῦ τοῦ γραμματίου, τὴν κατὰ τοῦτο ὀφειλὴν τοῦ ἀποδέκτου Δαμηνοῦ, ὑπεισελθὼν ἐκ τούτου εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ Δούκα Παππᾶ, δικαιοῦται εὐλόγως ν᾽ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κυρίως ὀφειλέτου Δαμηνοῦ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ καὶ πραγματικῶς ἀπεδειχθῇ, ὅτι ἐπλήρωσε τῷ εἰρημένῳ Δούκᾳ Παππᾷ· ἑπομένως, ἐκ τῶν ὅσων διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς του ἀπαιτεῖ, δικαιοῦται νὰ λάβῃ μόνον, ὅσα συνεπείᾳ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐπικυρωθείσης ἄνω εἰρημένης ὑπ᾽ ἀριθ. 565 ἀποφάσεως, λόγῳ κεφαλαίων, τόκων καὶ δικαστικῶν ἐξόδων, ἐπλήρωσεν, ἅτινα εἰσὶ (κατά τε τὴν ἐπὶ τοῦ προσαγομένου ἐκτελεστοῦ ἀπογράφου τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 15,942 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴν, καὶ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δούκα Παππᾶ σημειωθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀπογράφου ἐξόφλησιν ἀφαιρουμένων τῶν ἐξόδων τῆς κατ᾽ ἔφεσιν δίκης, καὶ τῶν δι᾽ αὐτὴν γραφικῶν μὴ ὄντων εἰς βάρος τοῦ Δαμηνοῦ, ὡς κατωτέρω ῥηθήσεται) δραχ. 4043 ἐντόκως ἀνὰ 12 0]0 κατ᾽ ἔτος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς πληρωμῆς, ἤγουν τῶν μὲν δραχ. 500 ἀπὸ τῆς 6 Φεβρουαρίου, τῶν δὲ 543 δρ. ἀπὸ 18 Ἰουνίου 1858 (§ 6. In de fide L. 20 § 1. L. 53 L. 12 § 9 Π.(17. 1.)L. 1.Κ.(4,35.)L. 37 Π (22 1) δὲν δικαιοῦται δὲ ν᾽ ἀπαιτήσῃ καὶ τὸ λόγῳ ἐξόδων καὶ ζημιῶν ἕτερον ἐκ δραχ. 500 ποσὸν ὡς ἡ

ἀγωγὴ διέλαβε, διότι ἀφοῦ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἦν ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ Δαμηνοῦ ὑπόχρεως, δυνάμει τοῦ Νόμου, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ γραμματίου τῷ κομιστῇ, ὡς καὶ ἐναχθεὶς κατεδικάσθη πρωτοδίκως διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως, ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν. ἂν δὲ, ἐκ τοὐναντίου, ἠθέλησε νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ νὰ ἐγείρῃ μετ' αὐτὴν, ὡς ἀξιοῖ, ἄλλας δίκας, προκαλῶν οὕτω μὴ εὐλόγως ὅσα, ὡς διατείνεται, ὑπέστη ἕνεκα τοιούτων δικῶν ἔξοδα καὶ ζημίας, αἱ πράξεις αὗται καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν, ὡς προερχόμεναι οὐχὶ ἐκ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Δαμηνοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τοῦ ἐνάγοντος, δὲν δύνανται νομίμως νὰ εὐθύνωσι τὸν Δαμηνὸν, καὶ νὰ καταλογισθῶσιν εἰς βάρος αὐτοῦ (συμπέρασμα τοῦ Νόμου 29 § 1. Πανδ. de mad. L. 82 § 1 ἐν τέλει Π de verb oblig. ἠνωμένας L. 79 π. de jud.) Ἐὰν δὲ πάλιν διά τινος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευομένων ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ὁ ἐκκαλῶν δὲν προσάγει, κατεδικάσθη ὁ Δαμηνὸς ἀπέναντι αὐτοῦ εἰς δικαστικά τινα ἔξοδα, τότε δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ὡς πρὸς αὐτὰ τὴν ἀπόφασιν κατὰ τῆς σχολαζούσης περιουσίας του καὶ περιττὴ ἡ ἀπαίτησις αὐτῶν ἐν τῇ προκειμένῃ ἀγωγῇ.

Ζητ. 22. Ἀνατροπὴ δίκης δύναται νὰ λάβῃ χώραν ὡς πρὸς ἕνα τῶν διαδίκων καὶ νὰ μένῃ ἐκκρεμὴς αὕτη ὡς πρὸς τὸν ἕτερον; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18164 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 488 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ ὑφισταμένης δίκης, δὲν εἶναι παραγραφὴ οὐσιαστικοῦ δικαιώματος, διότι (ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς συνεπείας τῆς ἀνατροπῆς δίκης κατ' ἔφεσιν ὑφισταμένης) οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὴν δίκην, ὅθεν καὶ δὲν ἰσχύουσι πρὸς ἐκτίμησιν αὐτῆς αἱ ἀρχαὶ, αἵτινες διέπουσι τὰς ἄλλας παραγραφὰς, ἀλλ' ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ἐξάλειψιν καὶ κατάργησιν ὁλοσχερῶς τῆς δίκης, μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς· ὅθεν εἶναι φύσει ἀδιαίρετος, καὶ δὲν δύναται ἑπομένως ἐπὶ δίκης, καθ' ἣν ὑπάρχουν πλείονες διάδικοι, νὰ γίνῃ ἡ ἀνατροπὴ δεκτὴ μόνον διά τινας ἐξ αὐτῶν, ἡ δὲ δίκη νὰ ὑφιστᾶται μεταξὺ τῶν ἄλλων, καθόσον τοῦτο ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὸν

1) Ὁρ. Ν. Μελ. σελ. 722.

σκοπὸν τῆς ἀνατροπῆς ὡς παραβιάζον τὴν ἀρχὴν τῆς ἑνότητος τῶν δικῶν, τείνει εἰς τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα τοῦ κατακερματισμοῦ αὐτῶν, καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ αὐτῶν (ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἀνετράπη ἡ δίκη, κατὰ τὸ δικαίωμά του, ἀνανεώσῃ τὴν ἀγωγὴν κατ' ἐκείνου ὑπὲρ οὗ καὶ μόνου ἀνετράπη ἡ πρώτη) ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Νομοθέτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας ἐξεταστέον ἐστὶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἂν ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης, ἧς ἡ ἀνατροπὴ ἐζητήθη δι' ἀγωγῆς τοῦ Λουκκατζίκου κατὰ τῶν νῦν ἀνακοπτόντων, δὲν ὑπάρχῃ διάδικος καὶ ὁ Α. Κουρόπουλος, ἢ ἂν ὑπάρχῃ, καὶ οὕτως ἡ δίκη ὑφίσταται κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαχθέντων, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16886 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐγγράφων τῆς ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης δικογραφίας, προκύπτει προδήλως, ὅτι παρὰ τῶν νῦν ἀνακοπτόντων, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1844 ἀγωγῆς των ἐνήχθη οὐχὶ μόνον ὁ Κ. Λουκατζίκος, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀναγ. Κουρόπουλος, ὅστις καὶ παρέστη τότε εἰς τὴν συζήτησιν ὑπερασπισθεὶς ἰδιαιτέρως, ὡς βεβαιοῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 προδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν ὡς ἐμποροδικῶν, καὶ ὅτι ἔκτοτε δι' οὐδενὸς νομίμου τρόπου ἔπαυσεν οὗτος τοῦ νὰ κατέχῃ τὴν θέσιν ἐναγομένου ἀπέναντι τῶν ἐναγόντων, διατηρούντων τὰς κατ' αὐτοῦ ἀξιώσεις των· ὥστε καὶ ἂν ἡ ἐνώπιον τῶν εἰρημένων ἐμποροδικῶν ἐκκρεμὴς, κατὰ συνέπειαν τῆς μνησθείσης προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεως, ἀγωγὴ ἤθελεν ἀνατραπῇ διὰ τὸν Λουκατζίκον, ἤθελεν ὅμως ὑφίστασθαι κατὰ τοῦ Ἀναγ. Κουροπούλου.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ προκειμένη ἀγωγὴ τοῦ Λουκατζίκου, μὴ δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐξάλειψιν ὅλης τῆς δίκης, εἶναι ἀπαράδεκτος. Τὸ δὲ ζήτημα ἂν ὀρθῶς, ἢ μὴ, ὁ Ἀναγ. Κουρόπουλος συνενήχθη ὡς συνεταῖρος τοῦ Λουκατζίκου, καὶ ὡς ὑπευθύνου ἀπέναντι τῶν ἐναγόντων, εἶναι ζήτημα τῆς ὑφισταμένης κυρίας δίκης.

Ζητ. 23 Οἱ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως ἀξιωματικοὶ διατηροῦσι τὸν βαθμόν των, δικαιούμενοι νὰ λάβωσι καὶ τὸν τῆς διαθεσιμότητος μισθὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔπαυ-

ἀγωγὴ διέλαβε, διότι ἀφοῦ, κατὰ τὰ προεκτεθέντα, ἦν ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ Δαμηνοῦ ὑπόχρεως, δυνάμει τοῦ Νόμου, πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου τοῦ γραμματίου τῷ κομιστῇ, ὡς καὶ ἐναχθεὶς κατεδικάσθη πρωτοδίκως διὰ τῆς μνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 563 ἀποφάσεως, ὤφειλε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν. ἂν δὲ, ἐκ τοὐναντίου, ἠθέλησε νὰ ἐκκαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ νὰ ἐγείρῃ μετ' αὐτὴν, ὡς ἀξιοῖ, ἄλλας δίκας, προκαλῶν οὕτω μὴ εὐλόγως ὅσα, ὡς διατείνεται, ὑπέστη ἕνεκα τοιούτων δικῶν ἔξοδα καὶ ζημίας, αἱ πράξεις αὗται καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν, ὡς προερχόμεναι οὐχὶ ἐκ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Δαμηνοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τοῦ ἐνάγοντος, δὲν δύνανται νομίμως νὰ εὐθύνωσι τὸν Δαμηνὸν, καὶ νὰ καταλογισθῶσιν εἰς βάρος αὐτοῦ (συμπέρασμα τοῦ Νόμου 29 § 1. Πανδ. de mad. L. 82 § 1 ἐν τέλει Π de verb oblig. ἡνωμένας L. 79 Π. de jud.) Ἐὰν δὲ πάλιν διά τινος τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ μνημονευομένων ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ὁ ἐκκαλῶν δὲν προσάγει, κατεδικάσθη ὁ Δαμηνὸς ἀπέναντι αὐτοῦ εἰς δικαστικά τινα ἔξοδα, τότε δύναται νὰ ἐκτελέσῃ ὡς πρὸς αὐτὰ τὴν ἀπόφασιν κατὰ τῆς σχολαζούσης περιουσίας του καὶ περιττὴ ἡ ἀπαίτησις αὐτῶν ἐν τῇ προκειμένῃ ἀγωγῇ.

Ζητ. 22. Ἀνατροπὴ δίκης δύναται νὰ λάβῃ χώραν ὡς πρὸς ἕνα τῶν διαδίκων καὶ νὰ μένῃ ἐκκρεμὴς αὕτη ὡς πρὸς τὸν ἕτερον ; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18164 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 488 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ἀνατροπὴ ὑφισταμένης δίκης, δὲν εἶναι παραγραφὴ οὐσιαστικοῦ δικαιώματος, διότι (ἐκτὸς τῆς ἐξαιρετικῆς συνεπείας τῆς ἀνατροπῆς δίκης κατ' ἔφεσιν ὑφισταμένης) οἱ διάδικοι δύνανται νὰ ἀρχίσωσιν ἐκ νέου τὴν δίκην, ὅθεν καὶ δὲν ἰσχύουσι πρὸς ἐκτίμησιν αὐτῆς αἱ ἀρχαὶ, αἵτινες διέπουσι τὰς ἄλλας παραγραφὰς, ἀλλ' ἀποβλέπει κυρίως εἰς τὴν ἐξάλειψιν καὶ κατάργησιν ὁλοσχερῶς τῆς δίκης, μετὰ πασῶν τῶν συνεπειῶν αὐτῆς· ὅθεν εἶναι φύσει ἀδιαίρετος, καὶ δὲν δύναται ἐπομένως ἐπὶ δίκης, καθ' ἣν ὑπάρχουν πλείονες διάδικοι, νὰ γίνῃ ἡ ἀνατροπὴ δεκτὴ μόνον διά τινας ἐξ αὐτῶν, ἡ δὲ δίκη νὰ ὑφιστᾶται μεταξὺ τῶν ἄλλων, καθόσον τοῦτο ἀντιβαίνει προφανῶς εἰς τὸν

1) Ὁρ. Ν. Μελ. σελ. 722.

σκοπὸν τῆς ἀνατροπῆς ὡς παραβιάζον τὴν ἀρχὴν τῆς ἐνότητος τῶν δικῶν, τείνει εἰς τὸ ἐπιβλαβὲς ἀποτέλεσμα τοῦ κατακερματισμοῦ αὐτῶν, καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ αὐτῶν (ἐὰν ὁ καθ' οὗ ἀνετράπη ἡ δίκη, κατὰ τὸ δικαίωμά του, ἀνανεώσῃ τὴν ἀγωγὴν κατ' ἐκείνου ὑπὲρ οὗ καὶ μόνου ἀνετράπη ἡ πρώτη) ὅπερ δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Νομοθέτου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτας ἐξεταστέον ἐστὶν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἂν ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης, ἧς ἡ ἀνατροπὴ ἐζητήθη δι' ἀγωγῆς τοῦ Λουκκατζίκου κατὰ τῶν νῦν ἀνακοπτόντων, δὲν ὑπάρχῃ διάδικος καὶ ὁ Α. Κουρόπουλος, ἢ ἂν ὑπάρχῃ, καὶ οὕτως ἡ δίκη ὑφίσταται κατ' αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαχθέντων, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16886 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἐγγράφων τῆς ἐπὶ τῆς κυρίας δίκης δικογραφίας, προκύπτει προδήλως, ὅτι παρὰ τῶν νῦν ἀνακοπτόντων, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ὀκτωβρίου 1844 ἀγωγῆς των ἐνήχθη οὐχὶ μόνον ὁ Κ. Λουκατζίκος, ἀλλὰ καὶ ὁ Αναγ. Κουρόπουλος, ὅστις καὶ παρέστη τότε εἰς τὴν συζήτησιν ὑπερασπισθεὶς ἰδιαιτέρως, ὡς βεβαιοῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 προδικαστικὴ ἀπόφασις τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτοδικῶν ὡς ἐμπροδικῶν, καὶ ὅτι ἔκτοτε δι' οὐδενὸς νομίμου τρόπου ἔπαυσεν οὗτος τοῦ νὰ κατέχῃ τὴν θέσιν ἐναγομένου ἀπέναντι τῶν ἐναγόντων, διατηρούντων τὰς κατ' αὐτοῦ ἀξιώσεις των· ὥστε καὶ ἂν ἡ ἐνώπιον τῶν εἰρημένων ἐμποροδικῶν ἐκκρεμὴς, κατὰ συνέπειαν τῆς μνησθείσης προδικαστικῆς ὑπ' ἀριθ. 2 ἀποφάσεως, ἀγωγὴ ἤθελεν ἀνατραπῇ διὰ τὸν Λουκατζίκον, ἤθελεν ὅμως ὑφίστασθαι κατὰ τοῦ Αναγ. Κουροπούλου.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ προκειμένη ἀγωγὴ τοῦ Λουκατζίκου, μὴ δυναμένη νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐξάλειψιν ὅλης τῆς δίκης, εἶναι ἀπαράδεκτος. Τὸ δὲ ζήτημα ἂν ὀρθῶς, ἢ μὴ, ὁ Αναγ. Κουρόπουλος συνενήχθη ὡς συνεταῖρος τοῦ Λουκατζίκου, καὶ ὡς ὑπευθύνου ἀπέναντι τῶν ἐναγόντων, εἶναι ζήτημα τῆς ὑφισταμένης κυρίας δίκης.

Ζητ. 23 Οἱ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως ἀξιωματικοὶ διατηροῦσι τὸν βαθμόν των, δικαιούμενοι νὰ λάβωσι καὶ τὸν τῆς διαθεσιμότητος μισθὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἔπαυ-

σαν νά ἔχωσιν ἄλλην ὑπηρεσίαν; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18189, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, διαληθέντων, δυνάμει τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου 1833 Β. Διατάγματος, ἁπάντων τῶν ἐν Ἑλλάδι τακτικῶν στρατευμάτων, κατὰ τὸ 18 ἄρθρ. αὐτοῦ, τὰ δικαιώματα ἑνὸς ἑκάστου τῶν εὑρισκομένων ἀξιωματικῶν ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῶσι παρὰ τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς, ἥτις μετὰ τὴν ἀπαιτουμένην ἐξέλεγξιν ὤφειλε νὰ καθυποβάλῃ ὑπ' ὄψιν τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἀναφορὰν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας ἡ Α. Μ. ἤθελεν ἀποφασίσει περὶ βαθμῶν καὶ τῶν ἀναλόγων μισθῶν τῶν ἀξιωματικῶν, ἐκ τούτου δὲ συνάγεται, ὅτι ὄχι μόνον ἡ παρὰ τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς ἐξέτασις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ γνωμοδότησις αὐτῆς ἦσαν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ προσέτι καὶ ἡ ἔγκρισις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἄνευ τῆς ὁποίας οὐδεὶς τῶν ἀξιωματικῶν, ἐκτὸς ἐκείνων περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ εἰρημένου Διατάγματος, ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸν πρότερον, ἢ καὶ κατώτερον βαθμόν.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν Δημ. Κυριακίδης πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἦτο διὰ τοῦ ἀπὸ 14/26 Μαΐου 1830 ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος διωρισμένος λοχαγὸς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, καὶ διετέλει ὡς τοιοῦτος.

Ἐπειδὴ ὡσαύτως διὰ τοῦ ἀπὸ 17 Ἀπριλίου 1857 καὶ ὑπ' ἀριθ. 6120 ἐγγράφου τοῦ ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν ὑπουργοῦ, τὸ ὁποῖον προσήγαγε τὸ Δημόσιον, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐκκαλῶν καὶ ἀνακόπτων Δ. Κυριακίδης, συμμορφωθεὶς μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 25 Φεβρουαρίου (9 Μαρτίου 1833) Β. Διατάγματος, καθυπέβαλε τὰ περὶ τοῦ βαθμοῦ του ἔγγραφα εἰς τὴν διορισθεῖσαν ἐπιτροπὴν, καὶ ὅτι αὐτὴ ἐγγράψασα αὐτὰ εἰς τὸ Πρωτόκολλον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ τοῦ ἔτους 1833 προέτεινε διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ λοχαγοῦ, ἀλλ' ἂν καὶ ἀμφότερα τὰ προεκτεθέντα γεγονότα εἶναι ἀναμφισβήτητα, οὐχ ἧττον ὁ ἐκκαλῶν Δ. Κυριακίδης, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, δὲν ἠδύνατο δυνάμει τοῦ προμνησθέντος διατάγματος ν' ἀνακτήσῃ τὸν πρότερον βαθμόν του ἢ καὶ κατώτερον, πρὶν ἢ ἐγκριθῇ παρὰ τῆς Α. Μ. ἡ πρότασις τῆς ῥηθείσης ἐπιτροπῆς.

Ἐπειδὴ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι ὁ Δ. Κυριακίδης κατὰ τὸ ἔτος 1833 διορισθεὶς εἰς διοικητικὴν ὑπηρεσίαν ἐδέχθη αὐτὴν καὶ ἔκτοτε διετέλει (ἐκτός τινων χρονικῶν διαστημάτων ἅτινα προσδιορίζονται ἐκ τῆς ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1857 ἀγωγῆς του) ὁτὲ μὲν εἰς διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, ὁτὲ δὲ εἰς οἰκονομικὴν, ἀπολαμβάνων ὁμολογουμένως μισθὸν ἀνώτερον τοῦ λοχαγοῦ.

Ἐπειδὴ, ὄντος τοῦ ἐκκαλοῦντος διωρισμένου εἰς διοικητικὴν ὑπηρσίαν, τὴν ὁποίαν ἑκουσίως παρεδέχθη, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἠδύνατο νὰ κατατάξῃ τὸν ἐκκαλοῦντα οὔτε εἰς τὰ Βασιλικὰ στρατεύματα, οὔτε εἰς τὴν τάξιν τῶν διαθεσίμων, εἰμὴ ἀφ' ἧς οὗτος ἀπολυθεὶς τῆς ὑπηρεσίας, εἰς ἣν διετέλει, ἤθελε καθυποβάλλει διὰ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς αἴτησιν εἰς τὴν Α. Μ. περὶ τῶν στρατιωτικῶν ἐκδουλεύσεών του, ἀναγνωρισθεισῶν καὶ παρὰ τῆς διορισθείσης ἐπιτροπῆς. Ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς μόνον, καθ' ἣν εὑρισκόμενος ἄνευ ἄλλης ὑπηρεσίας ἐζήτησε νὰ ἐγκριθῇ ὁ βαθμός του, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὰς στρατιωτικὰς τάξεις, ἢ νὰ τεθῇ εἰς διαθεσιμότητα, δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ καὶ δικαστικῶς τὸν τῆς διαθεσιμότητος μισθὸν, διότι ἡ Α. Μ. διαλύσασα ἕνεκα τῶν τότε περιστάσεων τὸν τακτικὸν στρατὸν, δὲν ἐννόησε ν' ἀφαιρέσῃ τὸν δικαίως ἀποκτηθέντα στρατιωτικὸν βαθμὸν, ὅστις ἀναμφισβητήτως θεωρεῖται ἰδιοκτησία ἀναφαίρετος τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐξελέγξῃ τοὺς καταχρηστικῶς, ἕνεκα τῶν τότε δυσχέρων περιστάσεων τῆς Ἑλλάδος, δοθέντας εἴς τινας βαθμοὺς, καὶ διότι καὶ ὁ εἰς διαθεσιμότητα εὑρισκόμενος ἀξιωματικὸς ὑπέκειτο εἰς στρατιωτικὰς διατάξεις, τὰς ὁποίας τηρῶν δικαιοῦται ν' ἀπολαμβάνῃ τὸν τῆς διαθεσιμότητος βαθμόν.

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλῶν ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁσάκις ἀπελύθη τῆς Διοικητικῆς, ἢ Οἰκονομικῆς ὑπηρεσίας εἰς ἣν διετέλει, ἐζήτησεν ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ἀρχῆς ν' ἀναγνωρισθῇ ὁ στρατιωτικὸς βαθμός του, ὁ δ' ἰσχυρισμός του οὗτος ἔχει οὐσιώδη ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης ὑποθέσεως· ἐπομένως ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ αὐτὸν διὰ παντὸς νομίμου μέσου, ἐκτὸς τοῦ τῶν μαρτύρων, καθόσον ἦτον εὔκολον εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα νὰ ἔχῃ περὶ τοῦ προεκτεθέντος ἰσχυρισμοῦ του ἔγγραφον ἀπόδειξιν.

Ζητ. 24. Ὁ ἐκμισθωτὴς δύναται τότε μόνον νὰ ἐπιδιώξῃ ἀναγκαστικῶς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ τοῦ μισθώματος συμβολαίου, ὅτε ἤθελεν εἶσθαι ὁμολογημένη ἡ παράδοσις καὶ κάρπωσις τοῦ μισθίου κτήματος, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,193 τοῦ 1860. ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἐκμισθωτὸς δύναται τότε μόνον νὰ ἐπιδιώξῃ ἀναγκαστικῶς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περὶ τοῦ μισθώματος συμβολαίου, ὅτε ἐν αὐτῷ ἤθελεν ὁμολογεῖσθαι ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἐπικειμένης αὐτῷ ὑποχρεώσεως, τοὐτέστιν ἡ παράδοσις καὶ κάρπωσις τοῦ μισθίου κτήματος. Μὴ ὁμολογουμένης δὲ τῆς καρπώσεως ταύτης ἐν τῷ ἐκτελουμένῳ ὑπ' ἀριθ. 3219 Συμβολαίῳ ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος μισθωτοῦ, καὶ ἀντιτάττοντος μάλιστα κατὰ τῆς ἐκτελέσεως, ὅτι δὲν ἐκυρώθη δυνάμει τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου, ἀλλὰ τῇ ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1854 ἐγγράφῳ ἀδείᾳ τοῦ Οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, ἣν ἔδωκε καὶ προσάγει, ἡ ἐκτελουμένη ἀπαίτησις τῆς ἐφεσιβλήτου κοινότητος καθίσταται ἀνεκκαθάριστος, καὶ διὰ τοῦτο ἀνεπίδεκτος ἐκτελέσεως, πρωτοῦ ἀποφασισθῇ δικαστικῶς, ὅτι ἐξετελέσθη ἡ ἐπικειμένη τῇ κοινότητι ὑποχρέωσις πρὸς τὸν ἐκκαλοῦντα· ὅθεν δεκτὴ ἡ ἀνακοπὴ αὐτοῦ, καὶ ἀκυρωτέα ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3219 συμβολαίου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Παρακαλεῖσθε, Κύριοι, ὅπως μοὶ ἐμβάσητε ταχέως τὸ καθυστερούμενον παρ' ὑμῶν ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς, διότι παρῆλθον ἤδη δύο μῆνες καὶ μὴ παρατείνετε ἐπὶ πλέον αὐτὸ ἀδικοῦντες με.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ.

Εἰς τὸ προεκτεθὲν φυλλάδιον Σελ. 798 σειρὰ τελευτ. ἀντὶ ἀνεπιλήσως ἀνάγνωθι *ἀνεπιλήπτως*.—Εἰς τὴν σελ. 802 σειρὰ 18 ἀντὶ ἄλλου χρέους, ἀνάγνωθι *ὅλου χρέους*· παρακατιὼν ἀντὶ ἀδόλως *οὐδόλως*· καὶ εἰς τὴν προτελευταίαν σειρὰν ἀντὶ δύναται διὰ τοῦτο, ἀναγ. *δὲν δύναται διὰ τοῦτο*.— Εἰς τὴν Σελ. 804 σειρὰ 8 ἀντὶ ὀφανῶν ἀναγ. *ὀρφανῶν*.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτέα ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12 Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

25) Συναλλάγματα δι' ἀλληλογραφίας συναπτόμενα. 26) Γυνὴ, βοηθουμένη κατὰ τὴν ἀναδοχὴν χρέους ὑπὸ τοῦ Βελλ. Δογ. καὶ ὅταν ἁπλῶς ὑπεισέρχεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ δανειστοῦ. 28) Ἡ χορηγηθεῖσα ὑπηρεσία, δι' ἐπιστασίας εἰς ἀγρούς, δὲν ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων. 27) Διατάξεις ἰσχούσαι ὡς πρὸς Μονὰς κλπ. οἰκοδομηθείσας παρ' ἰδιωτῶν, καὶ ὡς πρὸς τὰ περὶ τούτων ἀμφισβητούμενα [illegible]. 30) Ἐπιτρεπτὸν συμψηφισμοῦ χρέους τοῦ ἐκδότου συναλλαγματικῆς, ὅταν οὗτος ἐξεχωρήθη ἀπὸ τὸν δανειστὴν εἰς τὸν ὀφειλέτην τοῦ ἐκδότου. 30) Συμφωνία δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου περὶ πωλήσεως ἀκινήτου δὲν ἀποτελεῖ ἀπαλλοτρίωσιν. 31) Ἡ ἐγκατάλειψις κληροδοτήματος δὲν ἀποκλείει τὴν ἀπρακτικὸν καὶ ἄπορον σύζυγον τῆς νομ. Κληρονομικῆς μερίδος. 32) Περὶ προκλήσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Α'.

Ζήτ. 25 Ποῦ πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τελεσθέντα τὰ δι' ἀλληλογραφίας συναπτόμενα συναλλάγματα;

Ἀναμφισβήτητον εἶναι, ὅτι συναλλάγματα συνάπτονται καὶ δι' ἀλληλογραφίας, ἀλλ', ἵνα θεωρηθῇ τελεία καὶ ὑποχρεωτικῶς ἐκπεφρασμένη ἡ τῶν μερῶν συναίνεσις ἐπὶ συναλλαγμάτων δι' ἀλληλογραφίας συστηνομένων, ἀρκεῖ μόνη ἡ ἀποδοχὴ τοῦ πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ πρότα-

σις, ἢ δύναται νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ ὁ προτείνας ἐν ὅσῳ δὲν τῷ γίνῃ γνωστὴ ἡ ἀποδοχή;

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς οὐ μικρὰς διαμφισβητήσεις. *Πρώτη γνώμη*· οἱ μὲν φρονοῦσιν, ὅτι ὅταν ἡ διαπραγμάτευσις ἐνεργῆται δι' ἀλληλογραφίας, τὸ συνάλλαγμα θεωρεῖται τετελεσμένον, ἅμα ὁ μὲν τῶν συμβαλλομένων ἐκφρασθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ὁριστικῶς περὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ τιμήματος, ὁ δὲ διὰ τῆς ἀπαντήσεως αὐτοῦ συνοινέσῃ, καὶ ἡ ἀπάντησις αὕτη φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ πρώτου· ὥστε, κατ' αὐτοὺς, ἂν ἡ ἀπάντησις τοῦ προσώπου, πρὸς ὃ ἐστάλη ἡ τὴν πρότασιν περιέχουσα ἐπιστολὴ, δὲν φθάσῃ εἰς χεῖρας τοῦ προτείναντος, δὲν ὑπάρχει ἐκπεφρασμένη ἡ συγκατάθεσις, μέχρι δὲ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ πρόθεσίς του, οὖσα μόνον εἰς αὐτὸν γνωστὴ, δὲν τελειοποιεῖ τὸ συνάλλαγμα· ἡ ἁπλῆ πρότασις, ἥτις ἐγένετο πρός τινα, δὲν τὸν καθιστᾷ κύριον αὐτῆς πρὶν ἢ τὴν ἀποδεχθῇ, ἵνα συμπέσωσιν αἱ δύο γνῶμαι· πρὸ τούτου, ἡ πρότασις δύναται ν' ἀνακληκληθῇ· (1), καθὼς καὶ ἡ ἀπάντησις δύναται νὰ μεταβληθῇ ἐνόσῳ δὲν φθάσῃ εἰς γνῶσιν τοῦ πρώτου ἐπιστείλαντος· οὗτος (ὁ πρῶτος ἐπιστείλας), μέχρις οὗ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἀπαντήσεως, εἶναι ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῆς ἀποδοχῆς· πῶς δ' εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεοῦταί τις ἐκ συμφώνου βουλήσεως, ἧς ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξιν!

Β'. Γνώμη. Ἄλλοι, (2) ἐν οἷς καὶ ὁ περίδοξος, ἀλλ' ἀπόμαχος πλέον (πρὸς δυστυχίαν τῆς ἐπιστήμης) νομοδιδάσκαλος Σαβινὺ (Τ. 8 §. 371 καὶ 373) θεωροῦσι τὴν μεταξὺ ἀπόντων, δι' ἐπιστολῆς, σύμβασιν συναφθεῖσαν ἐν ᾧ τόπῳ ὁ τὴν πρότασιν παραδεξάμενος συμβαλλόμενος ἀποστέλλει τὴν συναινετικὴν ἀπάντησιν, διότι αὐτόθι, λέγουσι, κατηρτίσθη ἡ σύμφωνος δήλωσις τῶν βουλήσεων, ἤτοι ὁ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἀποστείλας ὑποτίθεται προσελθὼν αὐτοπροσώπως τῷ ἑτέρῳ καὶ λαβὼν τὴν συναίνεσιν αὐτοῦ. Τὸ ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (ἀπ. 304 τοῦ 1860 ἐν. Ἐφ. Δικ. σ. 59) ἀκολουθεῖ τὸ σύστημα τοῦτο, σκεφθὲν ὅτι

---

(1) Καλλ. τ. 36 49 Παπ §. 346.—Voet comm. εἰς Πανδ. v. i. §, 75 §, 14. Troplong de la vente § 21 ἐπ. ὅστις πολεμεῖ καὶ τὰς ἐναντίας γνώμας.—Vaïchter, ἀρχ. τῆς πολ. πράξεως τ. 19 σ. 114 ἐπ.—Pothier de la vente ἀρ. 32. Puranton 15, 45, Puveryier de la vente 1,58 ἐπ· Mertin rép. λ. vente § 1 art 3 ἀρ. 11. Touillier vi, 29. Pardessus droit comm. 1,250 —Φάλλ. ἐμπ. Δικ. §, 389.

(2) Carré pr. ζ. 1507 δίς. com. vii, 367. Φεδερ. σ. 399.

ἀφοῦ ἡ ἀπάντησις παραδοθῇ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἡ οὕτω πως ἐκφρασθεῖσα συναίνεσις καθίσταται ἀμετάκλητος. (1)

Ἡ πρώτη γνώμη φαίνεται ὀρθοτέρα, διότι, κατὰ τὸν Voetius, ὁ τὴν συναινετικὴν ἀπάντησιν ἐπιστέλλων ὑποτίθεται ὁδοιπορῶν πρὸς τὸν πρῶτον ἐπιστείλαντα καὶ praesens praesenti δηλῶν τὴν συναίνεσίν του.

Νομολ. Ὁ Α ἐπρότεινε πρὸς τὸ Δημόσιον, ὅτι ἀγοράζει τὸν δεῖνα σῖτον πρὸς 2 δρ. τὸ κοιλόν· τὸ Δημόσιον ἀπήντησεν, ὅτι δέχεται τὴν πρότασίν του, ἂν δὲν γίνῃ προσφορὰ ἀνωτέρα. Ζητεῖται, ἂν, μὴ γενομένης ἀνωτέρας προσφορᾶς, ὑφίσταται σύμβασις ἀγοραπωλησίας, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Α ἐζήτησε νὰ λάβῃ τὸν σῖτον, διδομένης αὐτῷ προθεσμίας πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος; Τὸ ζήτημα ἐλύθη καταφατικῶς διὰ τοῦ 168 τοῦ 1851 πολ. τοῦ Ἀρ. Πάγου ἀποφάσεως.

Ζητ. 26. Γυναῖκες, ἀναδεχόμεναι ἀλλότριον χρέος, βοηθοῦνται ἀπὸ τοῦ Βελλιανείου δόγματος;— Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,196. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν· Ἐφετ. Ἀθ.

Ἐπειδή, κατὰ τὸ Βελλιάνειον δόγμα, ἡ γυνὴ ὅταν, ἀναδεχθῇ ἀλλότριον χρέος, προστατεύεται πρὸς ἀπαλλαγὴν τῶν συνεπειῶν τῆς ἀναδοχῆς αὐτῆς, καὶ ἀληθῶς τὸ δόγμα κατ' ἐξαίρεσιν δὲν τήν ὑπερασπίζεται, ὅταν ἀπέναντι τῆς ἀναδοχῆς ἱκανοποιῆται, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ διαλαμβάνοντος τὴν ἐξαίρεσιν ταύτην Νόμ. 23. Κωδ. 4. 29, ἡ ἱκανοποίησις πρέπει νὰ ἦναι πραγματικὴ, συνισταμένη εἰς ἀργύρια ἢ πράγματα, ἅτινα αὐτὴ λαμβάνει, οὐχὶ δὲ εἰς τὴν αὐτῆς ὑπεισέλευσιν εἰς τὴν θέσιν τοῦ δανειστοῦ ἀπέναντι τῶν ὀφειλετῶν, τῶν ὁποίων τὸ χρέος ἀνεδέχθη, διότι τὸ δικαίωμα τοῦτο σιωπηλῶς καὶ ἀναγκαίως ἔχει χῶραν εἰς πᾶταν ἀναδοχήν, καὶ τότε ἡ περίστασις αὕτη, ἀντὶ ν' ἀποτελέσῃ τὴν παρὰ τοῦ Νόμου 23. Κωδ. 4. 29. προνοουμένην ἐξαίρεσιν, ἤθελε ῥιζηδὸν ματαιώνει, κατὰ κα-

(1) Ηρλ. Molitor T. 1 σ. 88. Ζαχαρίαν. § 343 Οἰκ. § 53. Ηρλ. καὶ τὴν 14444 τοῦ 1856 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀρ. Ἐφ. (καὶ Εὐρ. 2 πώλησις §, 233)· καθ' ἣν ἡ συνάντησις ἀνατρέχει ἢ ὑφίσταται καθ' ἣν ἐποχὴν ἕκαστος ἐπρόφερεν ἢ ἐδήλωσεν αὐτὴν εἴτε ἀμφότεραι συμπίπτουσιν εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς παρὰ τοῦ, πρὸς ὃν ἐγένετο ἡ πρότασις, πραγματικῆς ἀποδοχῆς.

νόνα, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τὸ Βελλιάνειον Δόγμα. Ὅθεν ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις παρεδέχθη, ὅτι ἡ ἐκχώρησις, ἣν ὁ Πρασιώτης συνωμολόγησεν εἰς τὴν ἐνάγουσαν, τῆς κατὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφειλετῶν ἀπαιτήσεώς του, ἣν καὶ σιωπηλῶς ἀπέκτα αὕτη, ὡς προελέχθη, ἀπετέλει ἱκανοποίησιν δοθεῖσαν εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι ὑπήγετο εἰς τὴν προνοουμένην παρὰ τοῦ μνησθέντος Νόμου ἐξαίρεσιν.

Ζητ. 27. Ἐπιστασία ἀγροτικὴ ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων;— Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,198. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις φέρει·

Ἐπειδὴ, ἡ ἐναγομένη καὶ ἐφεσίβλητος δὲν ὁμολογεῖ, ἀλλὰ ῥητῶς ἀρνεῖται ὅλους τοὺς ἰσχυρισμούς, ἐφ' ὧν ὁ ἐνάγων καὶ ἐκκαλῶν ἐστήριζε τὴν ἀγωγὴν, καὶ στηρίζει τὰς αἰτήσεις αὐτοῦ, ὅθεν εἰς τὸν ἐνάγοντα ἀπόκειται ν' ἀποδείξῃ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς του.

Ἐπειδὴ προκειμένου λόγου περὶ ὑπηρεσίας ἀφορώσης ἐπιστασίαν ἀγροτικῶν κτημάτων, γενομένην ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἰδιοκτήτου αὐτῶν, καὶ τοῦ γενικοῦ διαχειριστοῦ τούτου, ὡς ῥητῶς ἐκθέτει ὁ ἐκκαλῶν, τὸ συνάλλαγμα τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας δὲν δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς συνεστηκὸς σιωπηρῶς, καθὰ διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτοῦ, καθόσον ἐκ τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῆς τοιαύτης σχέσεως δὲν ἐπιτρέπεται λογικῶς νὰ παραδεχθῇ τις, ὅτι ἄνθρωπος αὐτόκλητος καὶ αὐθόρμητος, παρόντος τοῦ ἰδιοκτήτου, δύναται νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὸ νὰ ἐνεργῇ συνεχῆ ἐπιστασίαν τῶν κτημάτων τούτου, αὐτὸς δὲ νὰ βλέπῃ αὐτὸν τοιαῦτα πράττοντα, νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ ἀνέχηται, καὶ ἐκ τούτων νὰ συνάπτηται συνάλλαγμα σιωπηρὸν, ἀλλὰ διὰ τοιαύτην σχέσιν, μὴ συνισταμένην εἰς μοναδικόν τι καὶ παροδικὸν γεγονὸς, ἀλλ' εἰς μέτρον διαρκοῦς καθημερινῆς ἐνεργείας, γινομένης κατὰ τοὺς ὅρους καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ἰδιοκτήτου, ἀναγκαίως προαπαιτεῖται ἐκπεφρασμένη συνεννόησίς τις μεταξὺ τῶν δύο προσώπων, περὶ τῆς παρεχομένης ἐπ' ἀμοιβῇ καὶ ἀποδεχομένης ὑπηρεσίας. Προκειμένου λοιπὸν λόγου περὶ συναλλάγματος ἐπιστασίας ἀγροτικῶν κτημάτων, καταρτιζομένου ἀναγκαίως δι' ἀμοιβαίας ῥητῆς προσυνεννοήσεως, ὁ ἐνάγων ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ μαρτυρικὴ, ἣν οὗ-

τος προτείνει, εἶναι ἀπαράδεκτος, πρὸς βεβαίωσιν μὲν τῆς συμφωνίας, ὡς καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ὀρθῶς ἐξεφράσθη, διότι τὴν ἀπαγορεύουσι τὰ ἄρθρ. 300, καὶ 301 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀφοῦ ἡ ἀπαίτησις ὑπερβαίνει τὰς δραχμὰς 50·—πρὸς βεβαίωσιν δὲ αὐτοτελῶς τῆς ἐκτελεσθείσης ὑπηρεσίας ὡσαύτως (ἐν ὅσῳ δηλ. δὲν προβεβαιωθῇ νομίμως ἡ ῥητὴ συνεννόησις ἢ συμφωνία περὶ αὐτῆς,) διότι τείνει πλαγίως, παρὰ τὴν διαταξιν τῶν εἰρημένων ἄρθρων, ν' ἀποδείξῃ δι' ἀπηγορευμένου μέσου ἐξ εἰκασίας, τὴν ἀναγκαίως προαπαιτουμένην συμφωνίαν.

Ζητ. 28. Ποῖαι διατάξεις ἰσχύουσι περὶ τῶν ναῶν, τῶν παρ' ἰδιωτῶν οἰκοδομηθέντων καὶ περὶ τῶν κτημάτων, ὅσα ἦσαν ἀφιερωμένα εἰς τοὺς ναούς.—Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,177 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις φέρει·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 Διατάγματος, τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς ἰδιωτικὰ θεωρούμενα Μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι, ἤτοι τὰ ἀνεγερθέντα παρ' ἰδιωτῶν ἰδίᾳ αὐτῶν δαπάνῃ καὶ μένοντα ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν αὐτῶν ἢ τῶν διαδόχων των εἰς τὸ ἑξῆς, τὰ μὲν Μοναστήρια δὲν δύνανται νὰ ἦναι τοιαῦτα εἰς τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, ἤτοι διαμονὴ μοναχῶν πρὸς τὴν θείαν λατρείαν ἐγκαταβιούντων ἐν αὐτοῖς, οἱ δὲ Ναοὶ δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς δημοσίαν χρῆσιν, (ἄρθρ. 4 καὶ 5) καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ παύουσι τοῦ ν' ἀποτελῶσιν ὡς εὐαγεῖς οἴκοι, (pia causa) ἠθικὰ πρόσωπα δυνάμενα νὰ ἔχωσιν ἰδίαν περιουσίαν (ἄρθρ. 3), καὶ ἑπομένως παραχωροῦνται εἰς τὸν ἰδιοκτήτην πρὸς ἰδιαιτέραν αὐτοῦ χρῆσιν, ὡς ἰδιαίτερα εὐκτήρια καὶ ἡσυχαστήρια (ἄρθρ. 4 καὶ 5)· ἀλλὰ πρὸς τοῦτο κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 1. ἐδ. ά, ὑποχρεοῦται ὁ ἀξιῶν δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τοῦ Ναοῦ ἢ τοῦ Μοναστηρίου ν' ἀποδείξῃ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ, ἤτοι ὅτι αὐτὸς ἢ ὁ δικαιοπάροχός του ἀνήγειραν, ἰδίᾳ δαπάνῃ, τὴν Μονὴν ἢ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπιφυλάξαντες εἰς ἑαυτοὺς, ἢ τοὺς διαδόχους των τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τοῦ ἱεροῦ καταστήματος· ἐξαιροῦνται δὲ τῆς διατάξεως ταύτης, κατὰ τὸ ἄρθρ. 3, ἐκεῖνα ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 1 ὁριζομένων Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν, ἅτινα ἀ-

φωσιώθησαν ἅπαξ εἰς τὴν δημοσίαν χρῆσιν, καὶ ἔπαυσαν ὅπως δήποτε τοῦ νὰ διοικῶνται καὶ διαχειρίζωνται ἀμέσως παρὰ τῶν ἀξιούντων αὐτὰ ὡς ἰδιόκτητα. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὰ κτήματα τῶν ἐν τῷ ά. ἐδαφίῳ τοῦ ἄρθρ. 1 μνημονευομένων Μοναστηρίων καὶ Ἐκκλησιῶν, ἐκ τῆς διατάξεως αὐτῆς δὲν ἕπεται ὅτι θέλουσι μένει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ Μοναστηρίου ἢ τοῦ Ναοῦ τὰ κτήματα, τὰ ἀφιερωθέντα εἰς συντήρησιν αὐτοῦ, ὡς ἂν ἦσαν παρακολούθημα ἢ πρυσαύξημα τοῦ εὐαγοῦς οἴκου, *ἐξ ἐναντίας* (κατὰ τὴν φράσιν τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρ. 1) τὰ κτήματα, περὶ ὧν ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ δὲν ἤθελεν ἔχει τὰς ἀποδείξεις τοῦ *ὅτι ἀνήκουσιν ἰδίως εἰς τὸν πρῶτον κτήτορα* (δομήτορα) *ἢ τοὺς ἀπογόνους του*, θεωρούμενα ὡς ἀφιερώματα ἄλλων, θέλουν παραλαμβάνεσθαι εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον. Ἡ δ' ἔννοια αὕτη τῆς διατάξεως τοῦ δευτέρου ἐδαφίου προκύπτει ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τοῦ δευτέρου πρὸς τὸ πρῶτον ἐδάφιον, διότι ἂν τὸ διάταγμα θεωροῦν τὰ κτήματα ὡς παρακολούθημα τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ, ἐκ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ ἀναγνωριζομένου δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας ἐτεκμαίρετο τὸ αὐτὸ δικαίωμα καὶ ἐπὶ τῶν κτημάτων, ἤθελεν ἐπεκτείνει καὶ ἐπ' αὐτῶν τὴν διάταξιν τοῦ πρώτου ἐδαφίου, ἐξαιροῦν διὰ τῆς ἐναντιωματικῆς φράσεως· « *ἐξ ἐναντίας* κτλ. μόνα ἐκεῖνα δι' ἃ ἤθελεν ἀποδείξει τὸ Δημόσιον, ὅτι ἀφιερώθησαν παρ' ἄλλων ἢ τῶν ἱδρυτῶν καὶ τῶν ἀπογόνων των. Ἀλλ' ὁ νομοθέτης, ἀφοῦ διὰ τοῦ πρώτου ἐδαφίου ἀναγνωρίζει τὸ τῆς ἰδιοκτησίας δικαίωμα ἐπὶ τοῦ Ναοῦ ἢ τοῦ Μοναστηρίου, θέτει διὰ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου ἐναντίαν διάταξιν ὡς πρὸς ὅλα τὰ εἰς αὐτὸ ἀνήκοντα κτήματα, καὶ διακρίνων μεταξὺ τούτων ἀπαιτεῖ τὴν προσαγωγὴν νέων ἀποδείξεων, ὡς πρὸς τὰ παραχωρητέα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ Εὐαγοῦς καταστήματος, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν προσαχθεῖσαν ἤδη καὶ παραδεδεγμένην ἀπόδειξιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας ἐπὶ τοῦ καταστήματος αὐτοῦ, ἡ δὲ ἀπαιτουμένη ἀπόδειξις ῥητῶς ὁρίζεται ἐν τῷ ἐδαφίῳ δευτέρῳ, ὡς ἀφορῶσα τὸ δικαίωμα τῆς ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς κυριότητος τοῦ δομήτορος ἢ τῶν διαδόχων τούτου κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀφιερώσεως τῶν αὐτῶν κτημάτων. Τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς ἐναντίας ἑρμηνείας ἐξαγόμενον ἐπιχείρημα ἐκ τῆς ἑπομένης φράσεως τοῦ ἐδαφίου δευτέρου, «*ἀλλ' ἀφιερώθησαν παρ' ἄλλων*,» εἶναι ἀνίσχυρον, διότι ἡ φράσις αὕτη δὲν προστίθεται ὡς ἀντικείμενον τῆς προηγουμένως δια-

ταττομένης ἀποδείξεως,ἀλλὰ (ὡς ἐξάγεται ἰδίως καὶ ἐκ τῆς φράσεως τοῦ Γερμανικοῦ κειμένου Ἐφημερ. Κυβερνήσεως 1834 σελὶς 237) τίθεται ὡς κατηγορούμενον *εἰς τὰ κτήματα*, περὶ ὧν δὲν ὑπάρχει ἡ ἀπόδειξις τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος τοῦ δομήτορος ἢ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Τοῦτο δ' ἐξάγεται καὶ ἐκ τῆς λογικῆς ἑρμηνείας τοῦ Νόμου, διότι, ἐνῷ ἡ μὲν ἀπόδειξις τῆς κυριότητος τοῦ δομήτορος ἐπὶ τοῦ κτήματος ἦτον ἀναγκαία πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἀξιώσεως τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ, ἡ δὲ τῆς παρ' ἄλλου ἀφιέρωσις τοῦ κτήματος ἦτον ἀναγκαία πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀντιθέτου ἀξιώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, δὲν ἠδύνατο νὰ ὁριοθῇ συνάμα, ἐν τῇ αὐτῇ φράσει, ὡς ἀντικείμενον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἀποδείξεως, ὁ ἀντίθετος τῶν διαφερομένων μερῶν ἰσχυρισμός· ἐὰν δὲ τὸ δεύτερον μέρος τῆς φράσεως περιεῖχεν,ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἐφεσίβλητος, τὸ κύριον θέμα τῆς ἀποδείξεως, εἰς τὸ Δημόσιον ἐπιβαλλομένης, καθίστατο πάντη περιττὴ ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ὁριζομένη ἀνταπόδειξις, μὴ προσαγομένης τῆς ἀποδείξεως ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου· ἄλλως τε τοιαύτη ἑρμηνεία τοῦ Νόμου, καθ' ἣν τὰ εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὴν Μονὴν ἀνήκοντα κτήματα, ὡς παρακολουθήματα αὐτῆς θεωρούμενα, εἰκάζονται, ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς Μονῆς ἢ τοῦ Ναοῦ, ἄχρις οὗ παρὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου προσαχθῇ ἡ ἀπόδειξις, τοῦ ὅτι ἀφιερώθησαν παρ' ἄλλων ἢ τοῦ δομήτορος καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν πραγματικὴν θέσιν τῶν διαδίκων, διότι ἔχοντος ἀνέκαθεν τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ Ναοῦ ἢ τῆς Μονῆς τὴν διαχείρησιν τῶν κτημάτων καὶ κατέχοντος τὸ βρέβιον καὶ τὰ ἔγγραφα τοῦ ἱεροῦ καταστήματος, ἐν οἷς περιλαμβάνονται τὰ ἀφιερωτήρια τῶν κτημάτων, ἤθελεν εἶσθαι ἀνέφικτος εἰς τὸ Δημόσιον ἡ προσαγωγὴ τῶν ἀποδεικτικῶν τούτων μέσων, ἄνευ τῶν ὁποίων καθίστατο λίαν δυσχερὴς ἡ ἐξακρίβωσις τῶν περιστάσεων τῆς ἀφιερώσεως, τῶν ὁποίων τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ γνῶσιν, προκειμένου περὶ πράξεων μεταξὺ τρίτων προσώπων λαβουσῶν χώραν, εἰς ἐποχὰς πολὺ ἀρχαιοτέρας τῆς συστάσεως αὐτοῦ, οὐδὲ στηρίζεται ἡ ἑρμηνεία αὕτη εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ τὰς διατάξεις τῶν λοιπῶν, παρ' ἡμῖν ἰσχυόντων, πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων, διότι ἂν καὶ εἰς τὸ διάταγμα τῆς 26 Ἀπριλίου 1834 χαρακτηρίζωνται *ἰδιόκτητα* τὰ ἐν αὐτῷ μνημονευόμε-

να ἰδιωτικὰ Μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι, δὲν ἀναγνωρίζονται διὰ τοῦτο οἱ εὐαγεῖς οὗτοι οἶκοι ὡς *πράγματα* εἰς τὴν νομικὴν τῆς λέξεως σημασίαν, ἤτοι ἀντικείμενα παντὸς ἀνθρωπίνου δικαίου, κατὰ τὴν ἔννοιαν τὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸ διάταγμα, διὰ τῆς δευτέρας αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, χαρακτηρίζονται δὲ ὡς ἰδιωτικὰ καὶ ἰδιόκτητα, πρὸς διάκρισιν τῶν Πατριαρχικῶν Ἐπισκοπικῶν, ἐνοριακῶν κτλ. τὰ Μοναστήρια καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τὰ ἀναγερθέντα παρ' ἰδιωτῶν, οἵτινες διετήρησαν ἐπ' αὐτῶν τὸ δικαίωμα τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως, κατὰ τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης κειμένους Νόμους, καὶ τὰ ὁποῖα κατὰ τὸ διάταγμα, δὲν δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς κατοικητήρια μοναχῶν καὶ τόπος τῆς δημοσίας λατρείας, καὶ ὡς ἠθικὰ πρόσωπα δυνάμενα ν' ἀποκτήσωσιν ἰδίαν περιουσίαν, μένουσι δὲ μολαταῦτα ὡς εὐκτήρια καὶ ἡσυχαστήρια, ἤτοι πράγματα τοῦ θείου δικαίου (res divini juris) εἰς τὴν ἀτομικὴν χρῆσιν τοῦ διαδόχου τοῦ ἱδρυτοῦ, ὡς ἐκ τούτου χαρακτηριζομένου ὡς ἰδιοκτήτου, ἔχοντος δηλονότι τὴν ἰδιωτικὴν καὶ ἀποκλειστικὴν χρῆσιν αὐτῶν· διότι κατὰ τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰσχύοντας Νόμους, τοὺς ὁποίους κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπεκαλέσθη καὶ ὁ ἀνακόπτων Ταμίας, ἦτο μὲν εἰς ἕκαστον ἰδιώτην ἐπιτετραμμένον ν' ἀνεγείρῃ, ἀδείᾳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, Μονὴν ἢ Ἐκκλησίαν, ὑπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐντελοῦς καταρτίσεως τοῦ εὐαγοῦς οἴκου (κ. 8. Β. 5, 3, κ. 7. Ν. 131 Κανὼν ΙΖ. τῆς ἐν Νικαίᾳ 2. Συνόδου.) καὶ τῆς ἀφιερώσεως ἀποχρώσης πρὸς συντήρησιν καὶ χρῆσιν τοῦ εὐαγοῦς οἴκου περιουσίας (κ. 1. Ν. 5— Βλασταρ. Συνταγμα. Στοιχ. Ε. Κεφ. ΙΒ'. τοῦ αὐτοῦ Σχολ. εἰς τὸν κανόνα 12 τῆς 2 Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν Νικαίᾳ, Λέοντος Νεαρά 14) καὶ ἠδύνατο ὁ δομήτωρ νὰ ἐπιφυλάξῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν διοίκησιν τοῦ ἱεροῦ καταστήματος κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύει ἐκκλησιαστικοὺς Νόμους καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχε δικαίωμα κυριότητος οὐδ' ἐπὶ τοῦ εὐαγοῦς οἴκου, ὡς ἀφοσιωμένου εἰς τὴν θείαν λατρείαν, οὐδ' ἐπὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ, ὡς ἀφιερωμένων εἰς τὸ ἠθικὸν πρόσωπον τοῦ εὐαγοῦς οἴκου (κ. 8. Ν. 131.— κ. ζ. Β. 5. 1.—Θ. Β. 5. 2. Κανὼν ά τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Α'. καὶ Β'. Συνόδου), καὶ αὐτὴ δὲ ἡ διοίκησις καὶ διαχείρισις τοῦ κτήματος ὑπέκειτο εἰς τὴν ἐποπτείαν καὶ ἐπιτήρησιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἐχούσης καὶ τὸ

δικαίωμα τοῦ ν' ἀντικαθιστᾷ τὸν διοικητὴν (Ἡγούμενον) τῆς Μονῆς (κανὼν ά τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Α'. καὶ Β'. Συνόδου — κ. 10 Ν. 131 — Κανὼν 38 τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Θ. Βες. 52)· ἐκ δὲ τούτων καὶ ἐκ τῶν διατάξεων. (κ. 33 ἐξ. 2, 1 — § 1. ζ. 2, 6 — Ν. 9. Π. 41. 3 — Ν. 6. Π 18. 1) προκύπτει, ὅτι οὐδ' ὁ εὐαγὴς οἶκος δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρᾶγμα τοῦ κοινοῦ δικαίου, καὶ ὡς κτῆμα τοῦ κτήτορος (δομήτορος), οὐδ' ἑπομένως θεωροῦνται ὡς παρακολουθήματα τὰ εἰς συντήρησιν αὐτοῦ ἀφιερωμένα κτήματα, καὶ οὐδὲ κατὰ τὸ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 Διάταγμα, τὰ ἰδιόκτητα καλούμενα Μοναστήρια καὶ Ἐκκλησίαι, (ἤτοι διοικούμενα καὶ διαχειριζόμενα ὑπὸ τῶν κτητόρων) ἀναγνωρίζονται ὡς κτήματα, οὐδ' ὡς παρακολούθημα συνεπείᾳ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. ά. ἐδ. 1 τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, οὐδὲ καθ' ἑαυτὰ ὡς ἀντικείμενα τοῦ ἀνθρωπίνου δικαίου, κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἐν ἰσχύει Νόμων, τὰ εἰς τοὺς ἰδιωτικοὺς εὐαγεῖς οἴκους ἀφιερωθέντα κτήματα μένουσιν εἰς τὴν κυριότητα τῶν κτητόρων ἢ τῶν διαδόχων τούτων, εἰς ἣν οὐδέποτε ὑπῆρχον μετὰ τὴν ἀφιέρωσιν αὐτῶν, μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 Διατάγματος. Κατὰ δὲ τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος ἀστυκοῦ δικαίου, ἡ Ἐκκλησία ἢ τὸ Μοναστήριον θεωρούμενον ὡς ἠθικὸν πρόσωπον (Pia causa) ἐφ' ὅσον ἔχει ἰδίαν περιουσίαν, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ διατηρῆται ἄνευ τῆς ἐγκρίσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς Κυβερνήσεως (Μακελδ. Ἐγχ. § 145)· καὶ ἐν ὅσῳ μὲν δι' αὐτῆς ὑφίσταται ὡς ἠθικὸν πρόσωπον, διατελεῖ ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν ἀντιπροσωπούντων αὐτὸ, ἐχόντων τάξιν ἐπιτρόπων καὶ κηδεμόνων, μετὰ δὲ τὴν κατάργησιν αὐτοῦ, ὡς ἠθικοῦ προσώπου, ἡ περιουσία του μεταβιβάζεται, δυνάμει τοῦ Νόμου, εἰς τὸ Δημόσ ἐκτὸς ἐὰν ὁ παραχωρήσας αὐτὴν εἰς τὸ ἠθικὸν πρόσωπον διέθεσε περὶ αὐτῆς κατὰ τὴν ἀφιέρωσιν, προνοήσας τὴν περίπτωσιν τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἠθικοῦ προσώπου. (Mülenbruch doctrina § 201.)

Συμφώνως δὲ μὲ τὰς ἀρχὰς ταύτας, καὶ τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις, ἡ Κυβέρνησις, συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν τοῦ Κράτους, εἶχε τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἄμεσον διοίκησιν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας παντὸς εἰς τὴν θείαν λατρείαν ἀφοσιωμένου καταςήματος τῶν ἰδιοκτήτων λεγομένων Μονῶν καὶ Ἐκκλησιῶν, ἤτοι τῶν διατηρουμένων ὑπὸ τὴν διοίκησιν καὶ διαχείρισιν τῶν

ἱδρυτῶν, διὰ δὲ τοῦ διατάγματος τῆς 26 Ἀπριλίου 1834, ἀντὶ τοῦ ν' ἀναγνωρίσῃ δικαιώματα κυριότητος μὴ ὑπάρχοντα, παρεχώρησεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἰδιωτικὴν χρῆσιν τῶν αὐτῶν εὐαγῶν οἴκων, καὶ τοῖς ἀπέδωκε διὰ νὰ ἔχωσι τοῦ λοιποῦ ὡς ἰδιοκτησίαν των ὅσα κτήματα ἀποδείξωσιν, ὅτι ἐξ ἰδίας περιουσίας ἀφιερώθησαν εἰς τὸν ὑπ' αὐτῶν ἀνεγερθέντα καὶ διοικούμενον Ναὸν ἢ Μοναστήριον, κατ' ἀναλογίαν τῆς διατάξεως τοῦ κ. 15. Β. 5. 3 καὶ εἰς τὴν παραχώρησιν ταύτην ἡ Κυβέρνησις εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θέσῃ οἵους ἐνέκρινεν ὅρους, μὴ περιοριζομένη εἰς τοῦτο ἐκ κεκτημένου τινος δικαιώματος τῶν καταχρηστικῶς καλουμένων ἰδιοκτητῶν τῶν εὐαγῶν οἴκων· ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ περὶ οὗ πρόκειται διατάγματος, ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῶν διατάξεων τῶν σχετικῶν διαταγμάτων α') τῆς 4 Δεκεμβρίου 1834 περὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τῶν ἐν ταῖς διαλυθείσι Μοναστηρίοις μοναχῶν, ἰδίως τοῦ ἄρθρ. 3. καθ' ὃ, εἰς τοὺς ἀξιοῦντας δικαίωμα κυριότητος ἐπὶ κτημάτων τοῦ Μοναστηρίου, ἐπιβάλλεται τὸ χρέος τῆς ἀποδείξεως ἐντὸς ὡρισμένου χρόνου· προσαγομένης δὲ τῆς ἀποδείξεως, ἀποδίδονται μὲν εἰς τοὺς μοναχοὺς τὰ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντα κτήματα, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ἔχωσι τὴν ἐπικαρπίαν αὐτῶν ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ παραχωρήσωσι τὴν κυριότητα εἰς τὴν Μονὴν τῆς ἐγκαταβιώσεως αὐτῶν ἢ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον· β') τοῦ ἀπὸ 30 Μαΐου 1836 περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, καθὸ ἕνεκα τοῦ λόγου, ὅτι κατὰ τοὺς καθεστῶτας Νόμους τὰ κτίρια, ὅσα ἀφιερώθησαν ἅπαξ εἰς τὴν δημοσίαν θείαν λατρείαν, καθὼς καὶ οἱ τόποι ἐφ' ὧν ἀνηγέρθησαν, δὲν ὑπάγονται εἰς οὐδενὸς ἰδιοκτησίαν, καὶ ἂν κατεδαφίσθη τὸ κτίριον· ἐπομένως αἱ κατερειπωμέναι ἐκκλησίαι καὶ τὰ γήπεδα αὐτῶν δὲν δύνανται νὰ ἐκποιηθῶσιν, εἰμὴ πρὸς ἐπίτευξιν ἄλλων θεαρέστων ἔργων, διὰ τοῦ ἄρθρ. 3. ἐδαφ. τελευταίου, διατάττεται, ὅτι αἱ ἰδιωτικαὶ ἐκκλησίαι ὑπάγονται εἰς τὸ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 Δ:άταγμα, καὶ οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις ἐπὶ τοιούτων ἐκκλησιῶν, τῶν ἐρειπίων, τῶν γηπέδων ἢ τῆς ὕλης αὐτῶν, ὀφείλουσιν, ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν, νὰ παρουσιάσωσι τὰς ἀπαιτήσεις των, ὑποβάλλοντες τὰς προσηκούσας ἀποδείξεις εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐπιτροπὴν, καὶ κατὰ τὸ ἄρθρ. 6. ἐὰν ἡ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματεία ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς, ὀφείλει ὁ ἀπαιτῶν, ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριάκοντα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεως, νὰ *ἐνάξῃ τὸ Δημόσιον*, ἐν τούτοις

ὅμως ἡ ἀμφισβητουμένη ἰδιόκτητος ἐκκλησία ἢ τὸ ἐρείπιον αὐτῆς μένει εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου· ἐξ ἁπάντων δὲ τούτων συνάγεται, ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. ά. τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 Διατάγματος, τὸ Δημόσιον, εἴτε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον, ἔχον τὴν ἀποκλειστικὴν διοίκησιν καὶ τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας τῶν ἐαυτῶν οἴκων, ὑποχρεοῦται νὰ παραχωρήσῃ τὰ Μοναστήρια ἢ τὰς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων οἱ ἱδρυταὶ διετήρησαν τὴν ἄμεσον διοίκησιν καὶ διαχείρησιν εἰς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ διαδόχους αὐτῶν, πρὸς ἰδιωτικὴν των χρῆσιν μετὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν προσηκουσῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ δικαιώματος αὐτῶν, ἐκ δὲ τῶν κτημάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς αὐτοὺς εὐαγεῖς οἴκους, ὑπεχρεώθη νὰ παραχωρήσῃ ἐκεῖνα μόνα, περὶ ὧν ὁ ἀποδεδειγμένος ἰδιοκτήτης, εἰς τὴν ἀνωτέρω σημασίαν τῆς λέξεως, ἤθελε προσαγάγει τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἀφιερώθησαν ἐκ περιουσίας ἰδίας τοῦ ἱδρυτοῦ ἢ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἰδιόκτητον μονὴν ἢ ἐκκλησίαν ἀφιερωθέντα κτήματα ἤθελον παραλαμβάνεσθαι εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον. Συνεπείᾳ δὲ τούτων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ εἰς τὸν ἐναγόμενον καὶ νῦν ἀνακόπτοντα διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἐπιτραπεῖσα ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὰ παρὰ τοῦ Δημοσίου διεκδικούμενα κτήματα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν μονὴν τῶν ἁγίων Μαρτύρων Μηνᾶ Βίκτορος καὶ Βικεντίου ἐνέμετο ὁ εἰρημένος ἐναγόμενος καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ ἐπὶ πλέον τῶν τεσσαράκοντα ἐτῶν, καθίσταται ἀλυσιτελὴς καὶ ἄσκοπος εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, καθόσον, ἰσχυριζομένου τοῦ αὐτοῦ διαδίκου, ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα ἐνέμοντο αὐτὸς καὶ οἱ δικαιοπάροχοί του, οὐχὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ὡς ἰδιωτικὴν αὐτῶν περιουσίαν, ἀλλ' ἐπ' ὀνόματι τῆς Μονῆς ὡς εἰς ταύτην ἀνήκοντα καὶ καθὸ ἰδιοκτῆται, ἤτοι ἱδρυταὶ, διοικηταὶ καὶ διαχειρισταὶ τῆς περιουσίας τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἡ τεσσαρακονταετὴς διακατοχὴ αὐτῶν ἠδύνατο εἰς τὴν μονὴν νὰ προσκτήσῃ τὴν κυριότητα τῶν παρ' αὐτῶν κατεχομένων κτημάτων, ἐκ τούτου δὲ καὶ ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἐναγόμενος εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς Μονῆς, δὲν ἕπεται ὅτι εἶναι Κύριος τῶν διὰ τῆς μακροχρονίου παραγραφῆς παρ' αὐτῆς ἀποκτηθέντων κτημάτων, καθόσον ταῦτα, κατὰ τὸ ἄρθρ. ά ἐδάφ. δεύτερον τοῦ ἀπὸ 26 Ἀπριλίου 1834 διατάγματος, ὡς προείρηται, θέλουν παραλειφθῆ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ταμεῖον, ἐὰν δὲν προσαχθῇ παρὰ τοῦ ἐναγομένου Ταμία,

μετὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐπὶ τῆς μονῆς δικαιώματός του, καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ὅτι τὰ διεκδικούμενα κτήματα, ἀνήκοντα εἰς τὴν κυριότητα τοῦ κτήτορος ἢ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, παρ' αὐτῶν τούτων ἀφιερώθησαν εἰς τὴν Μονὴν· ἀπόδειξις, ἥτις οὐδόλως προκύπτει ἐκ τῆς διακατοχῆς τῶν κτημάτων παρὰ τῶν αὐτῶν προσώπων, ὡς διοικητῶν καὶ διαχειριστῶν τῆς περιουσίας τῆς Μονῆς.

Ζητ. 29 Ὁ ἀποδέκτης συναλλ. καταδικασθεὶς ἤδη νὰ πληρώσῃ τὸ ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ποσὸν, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγήν του διὰ τῆς τοῦ χρέους πληρωμῆς πρὸς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις. — Κατὰ συνέπειαν δὲ δικαιοῦται νὰ προτείνῃ καὶ τὸν συμψηφισμὸν τοῦ χρέους του, ἂν τοῦτο ἐξεχωρήθη τῷ ὀφειλέτῃ ἐντολεῖ του; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18104 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἀποδέκτης, καταδικασθεὶς τελεσιδίκως καὶ καταδιωκόμενος πρὸς πληρωμὴν, δύναται ὡς καὶ πᾶς ἐντολοδόχος ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπαλλαγήν του ἀπὸ τῆς καταδίκης καὶ καταδιώξεως ταύτης, διὰ πληρωμῆς τοῦ δι' ὃ κατεδικάσθη χρέους πρὸς τὸν ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸν συμψηφισμὸν τοῦ χρέους του, ἂν τοῦτο ἐξεχωρήθη τῷ ὀφειλέτῃ ἐντολεῖ του, ὑπὸ τοῦ πρὸς ὃν κατεδικάσθη νὰ πληρώσῃ· ἀρκοῦσα δ' ἀπόδειξις τῆς τοῦ ἀποδέκτου ἀπαιτήσεως ἔστω ἡ ἐκ τῆς συναλλαγματικῆς ἀποδεικνυομένη ἀποδοχὴ, ὅταν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ παραγγελία τοῦ ἐκδότου πρὸς αὐτὸν δὲν ἐμφαίνῃ τὸ ὑπαρκτὸν τῆς προβλέψεως, ἔργον δ' ἔστι τοῦ ἐκδότου, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ν' ἀποδείξῃ ἄλλοθεν τὴν ὕπαρξιν τῆς προβλέψεως· ὅθεν ὀρθῶς μὲν ἐθεωρήθη δεκτὴ ἡ ἀγωγὴ ὡς αἰτοῦσα παρὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν πληρωμὴν ἴσου ποσοῦ τῷ ἐπιδικασθέντι τῷ ἐκχωρητῇ Π. Κ. Περβουδάκῃ, καὶ τὸν συμψηφισμὸν αὐτόν· νομίμως δ' ὑποχρεώθη ὁ ἐναγόμενος ν' ἀποδείξῃ τὴν πρόβλεψιν ἐγγράφως ἢ δι' ὅρκου, διὰ τὸ ὑπὲρ πεντηκοντάδραχμον αὐτῆς.

Ζητ. 30 Συμφωνία, δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου συνομολογηθεῖσα, περὶ πωλήσεως ἀκινήτου, ἀποτελεῖ ἀπαλλοτρίωσιν; — Οὐ-

χί· Γενομένη δὲ ἡ συμφωνία αὕτη ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς συντάξεως ἐπισήμων πωλητηρίων δίδει χώραν εἰς μεταμέλειαν; — Ναί. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,182 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ μονομερῶς ἐκδοθέντος παρὰ τῆς Ἑλένης Φιλαλήθους ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 6 Βρίου 1859, τὸ ὁποῖον ἐπικαλοῦνται οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ ἐνάγοντες, δηλοῦται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνης *συνεφωνήθη ἡ πώλησις τοῦ οἰκοπέδου τῆς τελευταίας*, κατὰ τοὺς ἐν τῷ ἐγγράφῳ σημειουμένους ὅρους, ὅτι *ἀπέναντι τῆς πωλήσεως ταύτης* ἔλαβεν αὕτη δραχμὰς μετρητὰς 1300, ὅτι ἐντὸς 15 ἡμερῶν *δέλουν γίνει τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ἐπὶ Συμβολαιογράφου*, ὅπου θέλει μετρηθῆ καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῶν χρημάτων.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου θεωρεῖ ἄκυρον τὴν συμφωνίαν αὐτὴν περὶ πωλήσεως ἀκινήτων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐὰν δὲν καταρτισθῆ διὰ Συμβολαιογραφικῆς πράξεως.

Ἐπειδὴ ἀπέναντι τῆς διατάξεως ταύτης τοῦ Νόμου, γνωστῆς ἀναγκαίως εἰς ὅλους ἐν γένει, καὶ τὴν ὁποίαν εἶχον ὑπ' ὄψιν ἰδίως καὶ οἱ νῦν συμβαλλόμενοι κατὰ τὸ εἰρημένον ἔγγραφον, ὅταν προφορικῶς συνεφώνησαν τὴν πώλησιν, διότι προνοοῦσι ῥητῶς δι' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν συντάξεως συμβολαιογραφικοῦ πωλητηρίου, συνάγεται, ὡς ἀναγκαία συνέπεια, ὅτι πᾶσα πώλησις ἀκινήτου, ἥτις συμφωνεῖται προφορικῶς, ἢ καὶ δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἐν γνώσει τῶν συμφωνούντων, ὅτι τοιαύτη συμφωνία, ἐὰν δὲν καταρτισθῆ διὰ συμβολαιογραφικῆς πράξεως, εἶναι ἄκυρος, συμφωνεῖται ὑπὸ τὸν ἀναβλητικὸν ὅρον τῆς συντάξεως συμβολαιογραφικοῦ πωλητηρίου, καὶ ἐπομένως ὅτι τότε μόνον τελειοποιεῖται, ὅταν ὁ ἀναβλητικὸς ὅρος ἐπέλθῃ, ἄλλως εἶναι ἀτελὴς καὶ δίδει χώραν εἰς μεταμέλειαν κατὰ τὰς ῥητὰς διατάξεις τῶν Νόμων 17. Κωδ. 4. 21 καὶ Ἰνστιτ. 3. 24. (Trop longue vente. § 18. καὶ σχόλιον) καὶ διὰ τοῦτο δὲν γεννᾷ δικαίωμα πρὸς ἀγωγήν· μόνον δὲ ἂν ἐδόθησαν ἀρραβῶνες, λαμβάνουσιν ὡς πρὸς αὐτοὺς χώραν αἱ περὶ αὐτῶν εἰδικαὶ διατάξεις τῶν προειρημένων Νόμων. Ὅθεν ὀρθὸν εἶναι τὸ διατακτικὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ἂν καὶ θεωρηθῇ ἀποδεδειγμένη κατὰ τοὺς

ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐκκαλούντων ἡ προφορικὴ τῆς 6 Βρίου 1859 συμφωνία, ἣν ζητοῦσι καὶ δι' ὅρκου ν' ἀποδείξωσι.

Ζητ. 31 Ἡ σύζυγος, ἥτις ἔλαβε τὸ ἀφεθὲν αὐτῇ κληροδότημα, δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ, ἄπροικος καὶ ἄπορος οὖσα, νὰ συμπληρωθῇ ἡ νόμιμος κληρονομικὴ μερὶς αὐτῆς; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρθ. 18183 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἔνστασις, καθόσον στηρίζεται εἰς τὸν λόγον, ὅτι ἡ ἐνάγουσα καὶ ἀπεδέχθη καὶ ἐξετέλεσε τὴν διαθήκην τοῦ συζύγου της, λαβοῦσα ἐν μέρει μὲν ἐξωδίκως, ἐν μέρει δὲ δικαστικῶς, δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τὸ διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ἀφεθὲν αὐτῇ κληροδότημα, ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμ. Βιβλ. 5. τιτλ. 8. § 81) περιεχομένην διάταξιν τοῦ Νόμου (Νεαρ. 53. κεφ. ς'. καὶ Νεαρᾶς 117 κεφ. 5), ἡ ἐνάγουσα ἐν περιπτώσει ἀποδείξεως τῆς ἰδιότητος αὐτῆς, ὡς ἀπροίκου καὶ ἀπόρου γυναικὸς, καί τοι λαβοῦσα δυνάμει τῆς διαθήκης τὸ προαναφερθὲν κληροδότημα, δικαιοῦται οὐχ ἧττον, ἐὰν τὸ κληροδότημα τοῦτο ᾖναι, ὡς διατείνεται, ἔλαττον τοῦ τετάρτου τῆς καθαρᾶς περιουσίας τοῦ συζύγου της, ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκ ταύτης συμπλήρωσιν τῆς ὑπὸ τοῦ Νόμου χορηγουμένης αὐτῇ μερίδος.

Ζήτ. 23 Εἰς τὸ ἀκροατήριον ὁ προκαλούμενος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προτείνῃ, καί τοι μὴ ποιήσας ἔγγραφον πρὸ τῆς δίκης ἔνστασιν, ὅτι ἡ πρόκλησις δὲν συγχωρεῖται ἐπὶ ἀξιώσεων ἀφορουσῶν ἐνοχικὴν ἀπαίτησιν; Ναί.

Β'. Συγχωρεῖται πρόκλησις περὶ ἀξιώσεως, ἀφορώσης ἐνοχικὴν ἀπαίτησιν; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,223 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ θεμελιώδης κανὼν τῆς διανομῆς τῆς δικαιοσύνης ὑπάρχει, ἐγκείμενος εἰς τὰ καθήκοντα αὐτὰ τοῦ Δικαστοῦ, τὸ ὅτι ὁ δικαστὴς,

μὴ δυνάμενος νὰ ἀναπληρώσῃ πράγματα μὴ προταθέντα παρὰ τῶν διαδίκων, ὀφείλει ὅμως πάντοτε καὶ αὐτεπαγγέλτως νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν Νόμον καὶ ἐπομένως νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀποβάλῃ αἴτησιν διαδίκου, μὴ στηριζομένην εἰς τὸν Νόμον· ὁ κανὼν, δ' οὗτος ὑπαγορευόμενος ἐκ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ δικαίου ὑπάρχει καὶ καθιερωμένος ἀπὸ ῥητὰς τοῦ Νόμου διατάξεις ἐν τῷ μοναδικῷ Νόμῳ Κωδ. 2. 11· καὶ ἐν τοῖς συνδυασμένοις ἄρθροις 170 καὶ 595 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὁ δ' ἐναγόμενος, τὸν ὁποῖον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ ὁ δικαστὴς ἀναπληροῖ ὡς πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Νόμου ἐρειδομένην ὑπεράσπισιν αὐτοῦ κατὰ τῆς μὴ ἐρειδομένης εἰς τὸν Νόμον ἀγωγῆς τοῦ ἐμφανιζομένου διαδίκου, δύναται διὰ τοῦτο ἐμφανιζόμενος ν' ἀποκρούσῃ καὶ αὐτὸς πάντοτε τὴν ἀγωγὴν ἐπὶ τῆς ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ συζητήσεως, ἀντιτάττων τὸν ἐναντιούμενον εἰς αὐτὴν νόμον (Ὅρα καὶ ἄρθρον 746) χωρὶς ἐκ τούτων νὰ θεωρῆται ὡς προτείνων ἐνστάσεις ἀπαραδέκτου, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τ' ἄρθρ. 551 καὶ 552 τῆς Πολ. Δικονομίας, τότε μόνον ὑπάρχουσι τοιαῦται, ὅταν ἦναι *νέαι πραγματικαὶ* προτάσεις τοῦ ἐναγομένου, δι' ὧν καταργεῖται ἡ ἀγωγὴ ἐν μέρει ἢ καθολοκληρίαν, *στηριζόμεναι εἰς ἱστορικὴν αἰτίαν, ἣν ὀφείλει οὗτος ν' ἀποδείξῃ* ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως, ὁποῖαι εἰσὶν αἱ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἀνατρεπτικαὶ ἐνστάσεις, ἃς ἀναφέρει τὸ ἄρθρον 563, 2) τῆς αὐτῆς Δικονομίας περὶ συμβιβασμοῦ, τελεσιδικίας, παραγραφῆς κλπ. αἱ στηριζόμεναι εἰς ἀποδεικτέα γεγονότα κατὰ πρῶτον, καὶ εἰς νόμιμον λόγον ἀκολούθως.

Ἐπειδὴ διὰ τοὺς λόγους τούτους ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν τῆς προκαλούσης, δι' ἧς αὕτη ἀπέκρουσεν ὡς ἐνστάσεις ἐκπροθέσμως προβληθείσας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαραδέκτους, τοὺς λόγους, οὓς περιστρεφομένους εἰς τὰς διατάξεις καὶ εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ Νόμου, ἤγουν τοῦ ἄρθρου 81 τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ προκαλούμενοι ὑπέβαλον δι' ἀπολογίας εἰς τὸ Δικαστήριον κατὰ τῆς αἰτήσεως τῆς προκαλούσης, τοῦ νὰ ἐπιδικασθῇ δηλαδὴ εἰς αὐτὴν ἡ πρόκλησις καὶ τὸ ἐπικαλούμενον διὰ τῆς προκλήσεως ἀποτέλεσμα τῆς ἀποσβέσεως τῶν ἀξιώσεων τῶν προκαλουμένων, ὡς τῆς προκλήσεως καὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης, ἕνεκα τοῦ εἴδους τῶν διὰ τῆς προκλήσεως ἀποδιδομένων αὐτοῖς ἀξιώσεων καὶ τῆς ἀποδιδομένης ὡσαύτως αὐτοῖς ἀπέναντι τῆς προκαλούσης θέσεως, μὴ στηριζομένων εἰς τὸν Νόμον, καθόσον καὶ τὸ Δικαστήριον αὐτὸ, ἐν σιωπῇ ἢ ἀπουσίᾳ

τῶν προκαλουμένων ἠδύνατο καὶ ὤφειλε, λαμβάνον ὑπ' ὄψιν τὰ παρὰ τῆς προκαλούσης ἐν τῇ προκλήσει αὐτῆς προταθέντα πράγματα καὶ παραβάλλον αὐτὰ πρὸς τὸν Νόμον, νὰ μὴ ἐπιδικάσῃ τὰς αἰτήσεις αὐτῆς, ἐὰν ἐπείθετο ὅτι εἰς τὸν Νόμον δὲν στηρίζονται.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἐκφράζεται τὸ ἄρθρ. 81, § 1. τῆς Πολ. Δικονομίας τὸ εἰσαγαγὸν εἰς τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως κανόνος, ὅτι οὐδεὶς ὑποχρεωθήτω ἄκων ἐνάγειν (N. Μον. Κ. 3. 7. καὶ ἄρθρ. 77. 3. τῆς Πολ. Δικονομίας) τὴν πρόκλησιν πρὸς ἀγωγὴν, λέγον «πρόκλησις πρὸς »ἀγωγὴν *τότε μόνον γίνεται* 1) ὅταν ὁ προκαλούμενος, χωρὶς νὰ ἔχῃ »τὴν διακατοχὴν, καυχᾶται ὅτι ἔχει ἀξίωσιν ἕνεκα τῆς ὁποίας δύνα»ται νὰ ἐναχθῇ ἄλλος» ἐξάγεται ἀριδήλως ὅτι ὁ Νομοθέτης ἀπέβλεψεν ἐκ προθέσεως νὰ περιλάβῃ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐδαφίῳ τοῦ μνησθέντος ἄρθρου τὸν ἀκριβῆ ὁρισμὸν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εἰσαγομένης ἐξαιρέσεως, τοὐτέστιν ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα κατ' αὐτὸν ἀπῃτοῦντο νὰ συνυπάρχωσι διὰ νὰ γίνηται πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν· ἄρα ἕκαστον στοιχεῖον τοῦ μνησθέντος ὁρισμοῦ πρέπει νὰ θεωρηθῇ νομοθετημένον ὡς ὅρος ἀπαραίτητος τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῆς τῆς προκλήσεως.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἀπαιτεῖται πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς προκλήσεως τὸ ὅτι ὁ προκαλούμενος νὰ καυχᾶται ἐπὶ ἀξιώσει ἕνεκα τῆς ὁποίας δύναται νὰ ἐναχθῇ ἄλλος, χωρὶς ὁ προκαλούμενος αὐτὸς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, ὅπερ ἐμπεριλαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅτι ἡ ἀξίωσις πρέπει νὰ ἀφορᾷ ἀντικείμενον ἐπιδεκτικὸν διακατοχῆς, ἵνα νὰ στερῆται ὁ προκαλούμενος· ἐπομένως ἡ πρόκλησις, καὶ τὸ δι' αὐτῆς ἐπιζητούμενον ἀποτέλεσμα τῆς ἐμπροθέσμου ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς παρὰ τοῦ προκαλουμένου ἢ τῆς ἀποσβέσεως ταύτης, ἂν μὴ ἐμπροθέσμως ἐπιδοθῇ, τότε μόνον στηρίζεται εἰς τὸν νόμον αὐτὸν τοῦ ἄρθρ. 81 τῆς Πολ. Δικονομίας, κατὰ τὴν περιωρισμένην δι' αὐτοῦ παρ' ἡμῖν εἰσαγωγὴν τῆς ἐξαιρέσεως ταύτης, ὅταν ἡ πρόκλησις ἀποδίδῃ εἰς τὸν προκαλούμενον καύχησιν ἀξιώσεώς τινος, ἀφορώσης ἀπαίτησιν ἐμπράγματον (τείνουσα οὕτω νὰ προστατεύσῃ τὴν τοῦ προκαλοῦντος διακατοχὴν οὐχὶ μόνον κατὰ τῶν δι' ἔργου προσβολῶν ὡς τὰ ἄρθρ. 629 καὶ ἑπόμενα τῆς Πολ. Δικονομίας προνοοῦσιν ἤδη ἐπὶ ἀκινήτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν διὰ διαφημιζομένων καυχήσεων ἐπὶ πάσης διακατοχῆς, καὶ οὐχὶ ἀξιώσεως ἀφορώσης ἀπαίτησιν ἐνοχικὴν

(ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΦΥΛΛΑΔ. ΝΔ΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. 1860.

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. Ἐφετείου Ἀθ. 24 Περὶ τοῦ ἐν Σύρῳ ἰσχύοντος ἐθίμου ὡς πρὸς τὴν κυριότητα τῶν μετὰ τὸν γάμον κτωμένων.

Νομ. Ἀρ. Παγ. 33. Ἔμπορος, κηρύττεται εἰς πτώχευσιν καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει ἐξασφαλισμένων δανειστῶν. — 34 Λημοδιόσιος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὅταν παραπονῆται στρατιωτικός τις, ὅτι ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν. — 35 Ἐπιτρέπεται ὁρκοδοσία διαδίκου εἰς ἄλλην παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστ. ὁρισθεῖσαν ἡμέραν. — 36 Περὶ νομισκῆς σημασίας, ἣν ἔχει ὁ τοῦ καθ' οὗ ἡ μετὰ διεκδικήσεως ἀνακοπὴ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ὁ ἀνακόπτων δὲν κατέχει πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας. — 37 Ἀνεπίδεκτον κατασχέσεως προικῴου διὰ τὰς ἐπ' αὐτοῦ δαπάνας τοῦ συζύγου. — 38 Παραγραφὴ ἐπὶ τῶν προικοδοτηθέντων ἀκινήτων δὲν χωρεῖ πρὸ τῆς πρὸς τὸ Δημόσιον ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ προικοδοτηθέντος. — 39 Δυτεπάγγελτος ἐξέτασις τοῦ ἐφεσίμου ἢ μὴ ἀποφάσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

(Συνέχεια τῆς ὑπ' ἀριθ. 18223 ἀποφ. φυλ. ὅρα ΝΓ΄.)

Τμῆμα Α΄.

χρέους· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ ἀποδιδόμεναι, διὰ τῆς προκλήσεως, εἰς τοὺς προκαλουμένους ἀξιώσεις εἶναι ἀμφότεραι τῆς τελευταίας κατηγορίας, ἤγουν περὶ δικαιώματος προμηθείας δι' ἐμπορικὴν διαχείρησιν, καὶ περὶ τόκου ἀνωτέρου ἐκείνου, ὃν ἡ προκαλοῦσα ἀποδέχεται· ὅθεν ἡ πρόκλησις καὶ ἡ αἴτησις τῆς ἀποδοχῆς τοιούτων ἀξιώσεων, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ περὶ αὐτῶν ἀγωγὴ δὲν ἐκινήθη παρὰ τῶν

προκαλουμένων ἐντὸς τῶν ὁρισθέντων διὰ τῆς προκλήσεως τριάκοντα ἡμερῶν, συνυπολογιζομένης καὶ τῆς ἀποστάσεως, ὀρθῶς ἀπερρίφθη διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ὡς μὴ στηριζομένη εἰς τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, καὶ ἐν περιπτώσει ὅτι ἠδύνατο νὰ ἑρμηνευθῇ τὸ ἄρθρ. 81 ὅπως ἡ προκαλοῦσα ἐννοεῖ, ἤγουν ὅτι διὰ πᾶσαν ἀξίωσιν δίδουσαν χώραν εἰς ἀγωγὴν, περὶ ἧς καυχᾶταί τις, ἐπιτρέπεται ἡ πρόκλησις, ἤτοι καὶ διὰ τὰς ἀφορώσας προσωπικὰ χρέη, αἱ δὲ λέξεις « Χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν » εἶναι μόνον ὑποδεικτικαὶ τῆς ἐνδεχομένης περιπτώσεως, καθ' ἣν ἡ ἀξίωσις ἤθελεν ἔχει ὡς ἀντικείμενον ἐνσώματα πράγματα, πάλιν, κατά τε τὸ περιεχόμενον τῆς προκλήσεως αὐτῆς, καὶ ἐκ περισσοῦ κατὰ τοὺς πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς προσαχθέντας *ὑπ' αὐτῶν* λογαριασμοὺς τῶν προκαλουμένων, ἡ πρόκλησις αὕτη, καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἐπιζητουμένη αἴτησις δὲν στηρίζονται εἰς τὸν Νόμον δι' ἄλλον λόγον, διότι τὸ μνησθὲν ἄρθρον διὰ τοῦ ὅρου, ὅτι *τότε μόνον ἡ πρόκλησις γίνεται, ὅταν ὁ προκαλούμενος, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν διακατοχὴν, καυχᾶται κτ.λ.* καθιεροῖ ἐν τοσούτῳ ῥητῶς μίαν ἀναλλοίωτον ἄλλως καὶ φυσικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν τοῦ ὅτι, ὁσάκις τις διατελεῖ εἰς θέσιν ὑπερασπίσεως, ὅπερ ἐστὶν εἰς θέσιν ἐναγομένου, δὲν δύναται νὰ ὑποχρεωθῇ πρὸς βλάβην ἑαυτοῦ νὰ ἀνταλλάσσῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ παραδοθῇ ἐπὶ Δικαστηρίου ὡς ἐνάγων, διὰ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τὴν καταδίκην τοῦ ἐναγομένου νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἤδη ἔχει παρ' αὐτῷ, καθόσον τοιοῦτον ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ ἐπιδιώκωσιν αἱ προκαλοῦσαι ἀπόφασιν ἢ διάταξιν τοῦ Δικαστηρίου ἀγωγαὶ, διὰ νὰ γίνωσι δεκταὶ, ἤγουν ἀπόφασιν καὶ διάταξιν ἐπιδεκτικὴν ἐκτελέσεως καὶ καταδίκην περὶ ἀποδόσεως πράγματος, ἐπιχειρήσεως ἢ παραλείψεως πράξεων, καὶ οὐχὶ μόνον κανονιστικὴν ἀναγνώρισιν ἐνοχικῶν δικαιωμάτων, ὅπερ εἶναι ἀντικείμενον τῶν αἰτιολογιῶν τῆς ἀποφάσεως (ἄρθρ. 182 ϛ. 878—884). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἐνῷ ἡ προκαλοῦσα διὰ τῆς προκλήσεως αὐτῆς διατείνεται ὅτι οἱ προκαλούμενοι ἔχουσι κατ' αὐτῆς, ὡς κληρονόμου τοῦ ποτὲ συζύγου της, τὰς δύο προειρημένας ἀξιώσεις τῆς τε προμηθείας, συνισταμένης εἰς Γαλλικὰ τάλληρα 19,078. 60|00 καὶ τοῦ τόκου ἀνὰ 8 τοῖς ἑκατὸν ἀντὶ τῶν 4 0|0 ἐπὶ τῶν παρ' αὐτῶν διαχειριθεισῶν χρηματικῶν ποσοτήτων τῆς κληρονομηθείσης περιουσίας της, διὰ τῆς αὐτῆς προκλήσεως

ἐκθέτει ἡ προκαλοῦσα, ὅτι τὰ ποσὰ τῶν δύο τούτων ἀξιώσεων ἔχουν ἤδη εἰς χεῖράς των οἱ προκαλούμενοι ἐκ τῆς παρ' αὐτῆς ὑπαρχούσης πολὺ ἔτι μεγαλητέρας χρηματικῆς ποσότητος ἀνηκούσης τῇ προκαλούσῃ, τῆς ὁποίας ποσότητος αὐτοὶ εἰσὶ *καὶ ὁμολογοῦνται* ὀφειλέται πρὸς τὴν προκαλοῦσαν καὶ μετὰ τὴν ἔκπτωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησαν διὰ τοῦ λογαριασμοῦ των πρὸς πίστωσιν ἑαυτῶν τῆς ἀξίας τῶν εἰρημένων δύο ἀξιώσεών των, ἀπὸ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν προκαλοῦσαν ὑπ' αὐτῶν ἔντοκα κεφάλαια, καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα προφανῶς δηλοῦσι καὶ οἱ ὑπὸ τῆς προκαλούσης ἐπικαλούμενοι ἐν τῇ προκλήσει της καὶ προσαγόμενοι λογαριασμοὶ τῶν προκαλουμένων, ὥστε οὗτοι *πληρωθέντες ἤδη τὰς ἀξιώσεις των* διὰ τῆς ἐκπτώσεως ταύτης καὶ ὀφείλοντες ὁμολογουμένως εἰς τὴν προκαλοῦσαν πλειότερα, διατελοῦσιν ἀναγκαίως εἰς θέσιν τοῦ ν' ἀποκρούσωσιν αὐτοί, ὡς ἐναγόμενοι, ἀγωγὴν τῆς προκαλούσης, ἂν θελήσῃ αὕτη ν' ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτῶν δικαστικῶς περιπλέον τῆς ὀφειλῆς, ἣν αὐτοὶ ὁμολογοῦσι καὶ ἀποδέχονται, καὶ οὐχὶ εἰς θέσιν τοῦ ν' ἀπαιτήσωσι παρὰ τοῦ Δικαστηρίου δι' ἀγωγῆς τὴν καταδίκην τῆς προκαλούσης ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὰ ὁποῖα ἤδη ἔχουσι ποσὰ τῶν εἰρημένων ἀξιώσεων αὐτῶν· ὥστε νομίμως δὲν δύνανται νὰ προκληθῶσιν εἰς ἀγωγὴν τοιαύτην.

Ἐπειδὴ, τέλος πάντων, τότε μόνον τὸ ἄρθρον 81 ὑποχρεοῖ τινὰ καὶ ἄκοντα νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν ὅταν καυχᾶται, ὅτι ἔχει τοιαύτην· ἂν δέ τινες ἐκ τῶν Γερμανῶν συγγραφέων παραδέχονται, ὅτι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο καὶ μία ἐξώδικος ἐπιστολὴ τοῦ ἔχοντος τὴν ἀξίωσιν πρὸς ἐκεῖνον, καθ' οὗ ἔχει αὐτὴν, ὀρθῶς ὅμως ἑρμηνευομένου τοῦ Νόμου, κατά τε τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως *καυχᾶται*, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως τοῦ Νόμου 5 τοῦ *Κωδ.* (7. 14·), ἐξ οὗ ἠρύσθη ἡ ἀρχὴ τῆς προκλήσεως (*diffamitir*), κατὰ τὸν σκοπὸν, δι' οὗ ἐχορηγήθη τὸ ἐξαιρετικὸν μέτρον τοῦτο τῆς προκλήσεως, τεῖνον εἰς τὸ νὰ προστατεύσῃ τὸν καθ' οὗ ἡ ἀξίωσις ἀπὸ τὴν προσβολὴν, ἣν ἡ καύχησις αὐτῆς δύναται νὰ ἐπιφέρῃ εἰς τὴν κτηματικὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ (Credit), ἀπαιτεῖται καύχησίς τις διαφημιζομένη, διότι αὐτὴ μόνη δύναται νὰ παραγάγῃ τὸ μνησθὲν ἀποτέλεσμα τῆς προσβολῆς, καὶ δὲν δικαιολογεῖ ἐπομένως τὴν πρόκλησιν οὔτε ἡ ἁπλῆ ἔν τινι ἐμπορικῷ λογαγαριασμῷ τοῦ διαχειριστοῦ ἀλλοτρίων συμφερόντων ἐγγραφὴ ἐνὸ

κονδυλίου ὑπὲρ αὐτοῦ λόγῳ προμηθείας ἢ λόγῳ τόκου ἀνωτέρου τοῦ ὑπὸ τοῦ ἄλλου ἀποδεχομένου, καὶ μάλιστα λογαριασμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ διαχειριζόμενος κηρύττεται, κατὰ τὸ τελευταῖον ἀποτέλεσμα αὐτοῦ, πάλιν ὀφειλέτης τοῦ πρὸς ὃν οὗτος διευθύνεται, οὐδ' ἡ ἐπιστολὴ ἡ ζητοῦσα τὴν ἔγκρισιν τοῦ λογαριασμοῦ τούτου παρ' ἐκείνου, εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ ὁποίου οὗτος διευθύνεται· ὅθεν καὶ ὑπὸ τὴν ὄψιν ταύτην ἡ προκειμένη πρόκλησις, κατὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἰσχυρισμοὺς, δὲν στηρίζεται εἰς τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ, δι' ὅλους τοὺς εἰρημένους λόγους, ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἀπέρριψε τὴν πρόκλησιν καὶ τὰς ἐπ' αὐτῆς στηριζομένας αἰτήσεις τῆς προκαλούσης.

Ζητ. 33 Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἂν, κατὰ τὸ ἰσχύον ἐν Σύρῳ ἔθιμον, οὐχὶ μόνον ἡ ἐπικαρπία, ἀλλὰ καὶ ἡ κυριότης τῶν ἀποκτωμένων μετὰ τὸν γάμον κινητῶν καὶ ἀκινήτων μεταβαίνωσιν ἐξ ἡμισείας εἰς ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους, οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ προῖξ, ἥτις ἀνήκει εἰς τὸν κομιστὴν, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν σκέπτεται, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17954 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς του ὡς ἑξῆς·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16997 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων, προέκυψεν, ὅτι κατὰ τὸ ἔθιμον Σύρου τὸ ὑπάρχον ἐν ἰσχύϊ πρὸ πολλῶν ἐτῶν πρὸ τοῦ 1810, ὅτε συνεστήθη ὁ μεταξὺ τοῦ ἀποθανόντος Ἰωαν. Γριμάλδη καὶ τῆς ἐναγούσης Κάνδιας Γριμάλδη γάμος καὶ πολὺ μετὰ τὸ 1810 διαρκῶς καὶ ἰσχύον ὡς Νόμος διὰ τοὺς κατοίκους Σύρου, ὄχι μόνον ἡ ἐπικαρπία, ἀλλὰ καὶ ἡ κυριότης τῆς ἀποκτωμένης μετὰ *τὸν γάμον*, κινητῶν καὶ ἀκινήτων κτημάτων, ἀπὸ ἑκάτερον τῶν συζύγων *περιουσίας*, ὄχι ὅμως καὶ ἡ προῖξ, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἕκαστος τῶν συζύγων διὰ προικοσυμφώνου, ἡ ὁποία ἀνῆκεν εἰς τὴν σύζυγον ἂν προσήχθη παρ' αὐτῆς, ἢ εἰς τὸν σύζυγον, ἂν ταύτην ἤνεγκεν οὗτος· καὶ πρὸς τοῦτο οἱ μάρτυρες οὗτοι ἀναφέρουσι καὶ παραδείγματα, καθ' ἃ ἡ πλήρης κυριότης τῶν τοιούτων κτημάτων μετέβαινεν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς συζύγους ἐξ ἡμισείας, ἤτοι α) Τὰ τοῦ Κωνσταντίνου Ῥούσου κλπ.

. . . . . Τὰ παραδείγματα δὲ ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ, προκειμένου περὶ τῆς πόλεως Σύρου, ὀλίγιστον ἐχούσης πληθυσμὸν, μὴ ἀνταποδειχθέντων μάλιστα παραδειγμάτων ἐναντίων· ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ, καθόσον ἀφορᾷ τὴν κυριότητα τῶν εἰς τὴν κοινοκτημοσύνην κτημάτων, συμφωνοῦσι καὶ μὲ τὸ σύστημα τῆς κοινοκτημοσύνης μεταξὺ συζύγων, ὅπου τοῦτο εἶναι καθιερωμένον, καὶ ὅπου κατὰ πλήρη κυριότητα ἔχει μέρος ἑκάτερος τῶν συζύγων εἰς τὰ ἐμπεριλαμβανόμενα ἐν κοινοκτημοσύνῃ· καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν προαφαίρεσιν τῆς προικὸς, τοῦτο εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐθίμου, ἣν βεβαιοῦσιν οἱ μάρτυρες, καὶ οἵτινες δι' ὅρου εἰδικοῦ χαρακτηρίζουσιν αὐτὴν (καθόσον ἡ ἰδέα ἐνεστερνίσθη εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν, καὶ ἔλαβεν καὶ ἔκτασιν ἰδίαν) ὅτι δηλαδὴ μόνον τὰ ἀκουίστα (τὰ ἀποκτώμενα) κατὰ τὸν γάμον, ὑπάγονται εἰς κοινοκτημοσύνην, καὶ ὄχι ὅ,τι ἔφερεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἕκαστος τῶν συζύγων· οὕτως, ὅταν ὁ πατὴρ δίδῃ εἰς τινα τῶν συζύγων προῖκα, βεβαίως τοῦτο δὲν εἶναι τῶν συζύγων ἀπόκτημα, ἀλλ' ὀφειλὴ τοῦ πατρὸς, τὴν ὁποίαν καὶ πρὸ τοῦ γάμου ὤφειλεν, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν γάμον ἐξεπλήρωσεν· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν διαφιλονεικεῖται ὁ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἰσχυρισμὸς, ὅτι τὰ ζητούμενα διὰ τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς κτήματα καὶ πράγματα εἶναι περιουσία ἀποκτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γριμάλδη ἐν καιρῷ τοῦ γάμου, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1812 ἐγγράφου ῥητῶς ἀναφέρουσιν, ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ σημειούμενα πράγματα ἐδόθησαν ὄχι ὡς δωρεὰ, ἀλλ' ὡς προῖξ εἰς τὴν Κάνδιαν Γριμάλδη παρὰ τοῦ πατρός της, διότι οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν προικίσῃ ἐν καιρῷ τοῦ γάμου της· ἐπομένως ὡς προικῶα ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν κοινοκτημοσύνην.

Ὁ Ἄρ. Πάγος ἀνήρεσε τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 128 ε. ε. ἀποφάσεώς του, διότι ἐπεβλήθη ἡ ἀπόδειξις εἰς τὸν μὴ ὑπόχρεων πρὸς τοῦτο διάδικον· ἐσκέφθη δὲ οὕτω·

Ἐπειδὴ, κατὰ μὲν τὸ ἄρθρ. 248 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς διάδικος εἴτε ἐνάγων εἴτε ἐναγόμενος, ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ ἐκεῖνα τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα προτείνει καὶ θεωροῦνται ἀναγκαῖα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐτοτελοῦς αἰτήσεως ἢ ἀνταιτήσεώς του, καθόσον ταῦτα ἀμφιβάλλονται,

κατὰ δὲ τὸ 77 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας, ὁ ἐνάγων ὑποχρεοῦται εἰς ἀπόδειξιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς του, ἀδιαφόρως ἂν ὁ ἐναγόμενος δὲν δύνηται ν' ἀποδείξῃ τὰς κατ' αὐτῆς ἐνστάσεις του, καὶ τότε μόνον ὁ ἐνάγων ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, ὅταν ἡ βάσις τῆς αἰτήσεώς του ἄνευ περιορισμοῦ ὁμολογῆται παρὰ τοῦ ἐναγομένου (ἄρθρ. 245 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας)· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 16997 τοῦ 1859 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν βεβαιοῦται, ὅτι ἡ Κάνδια Γρυμάλδη διὰ τῆς ἀγωγῆς της ἰσχυρίσθη, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου της ἴσχυεν ἐν Σύρῳ ἔθιμον περὶ συζυγικῆς κοινοκτημοσύνης ὡς σιωπηρὰ συνέπεια τοῦ γάμου, ὅτι ὁ ἐναγόμενος Κουκούλας ἠρνήθη τὴν ὕπαρξιν ἐθίμου κοινοκτημοσύνης, ἰσχύοντος καὶ μετὰ τὴν ἤδη ἐπικρατοῦσαν νέαν νομοθεσίαν, ὡμολόγησεν ὅμως, ὅτι ἄλλοτε ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον τοῦτο, οὐχὶ ἀπολύτως καὶ γενικῶς εἰς ὅλους, ἀλλ' ὑπὸ ὅρους τινὰς, καὶ εἰδικῶς πρὸς μόνους τοὺς ἐν τῇ ἄνῳ Σύρῳ τοῦ Λυτικοῦ δόγματος αὐτόχθονας. Ἆρα, κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου βεβαιωθέντα, ὁ ἐναγόμενος δὲν ὡμολόγησεν ἄνευ περιορισμοῦ τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς τῆς ἐναγούσης, ἀλλ' ἀπέκρουσεν αὐτήν· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ Δικαστήριον ὤφειλε νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν ἐνάγουσαν εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς της, τὸν δὲ ἐναγόμενον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ περιορισμοῦ, ὅπερ ἂν καὶ τὸ Ἐφετεῖον αὐτὸ ἀναγνώρισεν ἀναγκαῖον, ὅμως δὲν τὸ διέταξε (σκέψις 2 τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως), ἀλλ' ἐπηρκέσθη νὰ ἐξαγάγῃ, χωρὶς προηγουμένως νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἐθίμου, (Πολ. Δικονομίας ἄρθρ. 306) τὴν ὕπαρξιν τούτου ἐκ τῶν μὴ ἀποδειχθέντων παρὰ τοῦ ἐναγομένου περιορισμῶν· ἐπομένως παρεβίασε τὰς εἰρημένας οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως τῆς Πολ. Δικ. διατάξεις, θεωρῆσαν βάσιμον τὴν ἀμφισβητουμένην τῆς ἐναγούσης ἀγωγὴν, λόγῳ ὅτι ἐκ τῆς ἐπιβληθείσης περὶ τῶν περιορισμῶν ἀποδείξεως εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐξήγετο ἡ ὕπαρξις τοῦ ἐθίμου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤ. ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ζητ. 34 Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἂν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως κηρύττηται ἔμπορος κατ' αἴτησιν δανειστοῦ ἐξησφαλισμένου

δι' ὑποθήκης (ὅπερ τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,932 ἀποφάσεώς του (ἐν Σελιδ. 1860 Νομ. Μελ.) ἔλυσεν ἀποφατικῶς, ὁ Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 165 τοῦ 60 ἀποφάσεώς του, ἀναιρέσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, εἶπεν·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἵνα παραδεχθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐμποροδικείου Ζακύνθου ἀντιφάσκει εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα, ἐσκέφθη ὅτι δὲν δύναται κατὰ τὸν ἐμπορικὸν Νόμον, ἐπὶ τῇ αἰτήσει δανειστοῦ ἐξησφαλισμένου δι' ἐνεχείρων καὶ ὑποθηκῶν, νὰ κηρυχθῇ ὁ ἔμπορος εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως, τοιουτοτρόπως δὲ κακῶς ἐφήρμωσε τὰ ἄρθρ. 437, καὶ 449 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου, καθ' ἃ ἡ παῦσις τῶν πληρωμῶν γενικῶς, *καὶ οὐχὶ ἡ ἔλλειψις ἀσφαλείας* παρὰ τῷ δανειστῇ τῷ προκαλοῦντι τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως· φέρει τὴν κατάστασιν τῆς πτωχεύσεως καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν ὤφειλε τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐμπορικὴν κατάστασιν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Ἐμποροδικείου Ζακύνθου.

Ζητ. 35. Ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἂν νομίμως ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν ἀξιωματικός τις, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 120 τοῦ 60 ἀπόφασιν κυροῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,962, ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ς. ψήφισμα τῆς τελευταίας ἐθνικῆς συνελεύσεως, αἱ ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ ὑπήχθησαν ἐν γένει εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἐκτὸς τῶν ἐν αὐτῷ εἰδικῶς προβλεπομένων ἐξαιρέσεων· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, ἡ διαφορὰ ὑφίσταται περὶ δικαιώματος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου ἐπὶ ῥητοῦ νόμου, εἰδικῶς κανονίζοντος αὐτὸ, στηριζομένου· ἤτοι ὅτι ἡ Κυβέρνησις παρανόμως ἔθεσεν αὐτὸν εἰς ἀποστρατείαν· τὸ δικαίωμα δὲ τοῦτο, ἂν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ἤθελεν ἀποτελεῖ ὑπόθεσιν τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, ἀλλ' οὔτε τὸ εἰρημένον ψήφισμα, οὔτε ἄλλος τις νομος ὑπήγαγεν αὐτὸ εἰς τὴν διοικητικὴν ἀρχήν· ἀπεναν-

τίας μάλιστα ἐκ τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ νόμου, συνδυαζομένου μὲ τὸ 26 ἄρθρ. τοῦ διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου τῶν στρατιωτικῶν συντάξεων, συνάγεται, ὅτι ἡ ἀποστρατεία εἶναι δικαίωμα τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπὶ τῶν νομικῶν αὐτῶν διατάξεων στηριζόμενον, εἰς ἣν δὲν δύναται ἡ Κυβέρνησις αὐτεπαγγέλτως, ἤτοι διοικητικῶς καὶ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ἀξιωματικοῦ, νὰ μεταθέσῃ αὐτὸν, εἰμὴ μόνον ἕνεκεν ἀνικανότητος εἰς τὴν Στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, κατὰ τρόπον ὑπὸ τοῦ νόμου ὡρισμένον, ἀποδεικνυομένης· τοιαύτη δὲ ἀπόδειξις ἀνικανότητος τοῦ ἀναιρεσιβλήτου δὲν ἐχρησίμευσεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς βάσις τῆς τοῦ Ὑπουργείου ἀποφάσεως, ὡς παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον· ἐπομένως δὲν ὑπάρχουσιν αἱ προϋποθέσεις τῆς διοικητικῶς ἐκτελουμένης εἰς ἀποστρατείαν μεταθέσεως, καὶ διὰ τοῦτο ὀρθῶς ἐκηρύχθησαν ἁρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια.

Ζητ. 36. Ἐπιτρέπεται νὰ ὁμώσῃ ὁ διάδικος εἰς ἄλλην ἡμέραν παρὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὁρισθεῖσαν; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 121 τοῦ 1860 ἀποφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, κυροῦσαν τὴν 17,754, τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρ. 352, 355, 193, καὶ 197, τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ ὁμόσων ὀφείλει νὰ δώσῃ τὸν ὁποῖον ἀπεδέχθη ὅρκον κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου ὡρισμένην προθεσμίαν καὶ δὲν δύναται, ἄνευ τῶν ἐν τῷ 355 ἀναφερομένων ἐπιβλαβῶν συνεπειῶν, νὰ παρατείνῃ ἢ νὰ συντέμῃ αὐτὴν ἰδιορρύθμως καὶ μονομερῶς, διότι ὁ προσδιορισμὸς τῆς προθεσμίας γίνεται ὑπὲρ ὅλων τῶν διαφερομένων διαδίκων· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ ἂν ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ὡρκίσθη τὴν πρώτην δικάσιμον μετὰ παρέλευσιν τῶν πέντε ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς περὶ παραδοχῆς τοῦ ὅρκου δηλώσεώς του, ὅπως διέταξε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 17,486 ἀποφάσεώς του, ἔδωκεν ὅμως τὸν ὅρκον αὐτὸν ἐντὸς τῆς πέμπτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς δηλώσεώς του, τοῦτο δὲ ἐγένετο διὰ παραδοχῆς τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου καὶ κατὰ συναίνεσιν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, διότι ὁ μὲν ἀ-

ναιρεσίβλητος, κοινοποιήσας πρὸς τὸν ἀντίδικόν του τὴν περὶ παραδοχῆς τοῦ ὅρκου δήλωσίν του, εἰδοποίησεν αὐτὸν συγχρόνως, ὅτι τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἔμελλε νὰ ὁρκισθῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προσημειωθείσης ἀποφάσεως καὶ ἐκλήτευσεν αὐτὸν, ἵνα ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὁρκοδοσίαν, οὗτος δὲ δὲν ἐνεφανίσθη, καὶ τὸ Ἐφετεῖον, μὴ ἔχον ἀντίρρησιν τῶν διαδίκων, ἐδέχθη τὸν ὅρκον εἰς ἄλλην παρὰ τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεώς του προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, οὕτω δὲ οὔτε ὁ ἀναιρεσίβλητος μετέβαλε ταύτην μονομερῶς, οὔτε τὸ Ἐφετεῖον ἐναντίον τῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν διὰ τῆς ἀποφάσεώς του προσδιορισθεῖσαν προθεσμίαν, οὐδὲ αἱ περὶ προθεσμιῶν διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας παρεβιάσθησαν. Ἐὰν δὲ ὁ ἀναιρεσείων, ὡς διατείνεται, πρὸ τῆς ὁρκοδοσίας ἐκοινοποίησεν, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ ἐπιφέρῃ ἀντιρρήσεις εἰς τὴν ὁρκοδοσίαν, τοῦτο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐμφανιζόμενος καθ' ἣν ἡμέραν ἐκλητεύθη παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του· ὁ δὲ λόγος, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην δὲν ἐπροτάθη ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, καὶ κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου προτεινόμενος, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ, τῆς ὁρκοδοσίας γενομένης κατὰ τὸν προεκτεθέντα τρόπον, τὸ Ἐφετεῖον ὀρθῶς καὶ νομίμως διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεώς του δὲν παρεδέχθη τὸν περὶ ἐκπροθέσμου αὐτῆς προταθέντα λόγον, καὶ ἀπέρριψε τὴν ἐκ τούτου γενομένην περὶ ἀκυρώσεως αἴτησιν τοῦ ἀναιρεσείοντος.

Ζητ. 37 Εἰς δίκην περὶ ἀνακοπῆς ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως, καθ' ἣν ἀξιοῖ ὁ ἀνασκόπτων ὅτι εἶναι κάτοχος καὶ κύριος τοῦ κατασχθέντος κτήματος, ἔχει νομικὴν τινὰ σημασίαν ἡ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ ἀντίρρησις, ὅτι ὁ ἀνακόπτων δὲν ἔχει τὴν ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας νομήν; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 143 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἀπὸ 6 Ἀπριλίου 1856 προτάσεων τοῦ ἀναιρεσείοντος τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου γενομένων, οὗτος ἰσχυρίσθη, ὅτι κατέχει πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους τὰ ἐπίδικα κτήματα, καὶ ὁ ἀντίδικός του ὤφειλε νὰ κινήσῃ κυρίαν ἀγωγὴν ζητῶν

τὴν παραχώρησιν αὐτῶν καὶ οὐχὶ τὴν διὰ τῆς ἀνακοπῆς του ζητουμένην παράλειψιν τῆς κατοχῆς· τὸ δὲ Ἐφετεῖον, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του, σκεφθὲν ὅτι δὲν πρόκειτσι ἤδη ἀγωγὴ περὶ διακατοχῆς, ἵνα λυφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ προθεσμία τοῦ ἑνὸς ἔτους καὶ ἡμέρας μιᾶς, ἀφ' ἧς ὁ Τσαούσης ἐξεβλήθη ἀπὸ τῆς κατοχῆς, καὶ ὅτι οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν ἔχει, αἰτιολογεῖ τὴν ἀπόφασίν του ὡς πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτὸν, διότι ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης συνεπτυγμένως παραδέχεται, ὅτι ἡ ἀνακοπή του ἔχει ἀντικείμενον τὴν τῆς κυριότητός του ἀναγνώρισιν καὶ τὴν εἰς αὐτὸν παραχώρησιν τῶν κτημάτων.

Ζητ. 38. Ὁ δανειστὴς τοῦ συζύγου δύναται νὰ κατάσχῃ προικῷον κτῆμα διατεινόμενος ὅτι ὁ σύζυγος, καθ' οὗ ἔχει ἀπαιτήσεις, ἐδαπάνησεν εἰς αὐτό;— Οὐχί· ἔχει ἁπλῶς ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 148, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγ. κυροῦσαν τὴν 17,622 ἀπόφ. τοῦ Ἐφετ. Ἀθηνῶν, καὶ φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, ὡς παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, αἱ ἀποφάσεις, δυνάμει τῶν ὁποίων ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου ἐνήργησεν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῆς οἰκίας τῶν τέκνων τοῦ Ν. Στράτου, εἶναι κατὰ μόνου τοῦ τελευταίου, ἐπομένως, καὶ ἂν οὗτος, ὡς διαχειριστὴς τῆς προικῴας περιουσίας τῆς συζύγου του, κατεδικάσθη, συνεστῶτος τοῦ γάμου, πάλιν, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάσισεν, ἡ οἰκία δὲν ἐδύνατο νὰ ἐκποιηθῇ ἀναγκαστικῶς διὰ δαπάνας, εἰς αὐτὴν γενομένας συνεστῶτος τοῦ γάμου, τοῦ Ν. Στράτου, διότι ἀφοῦ καὶ οὗτος μετὰ τὴν διάλυτοῦ γάμου περιελθούσης τῆς οἰκίας εἰς τὰ τέκνα, ἀπαίτησιν ἀποζημιώσεως δύναται νὰ ἔχῃ Βασ. (28. 10) ν. 5, ἕπεται ὅτι καὶ ὁ δανειστὴς αὐτοῦ ταύτην τὴν ἀπαίτησιν δύναται νὰ ἔχῃ κατὰ τῶν τέκνων ἢ, ἂν ἀπέκτησε πραγματικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτῆς, δύναται νὰ διεκδικήσῃ αὐτὰ κατὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς οἰκίας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐκτελέσῃ κατ' αὐτῶν τὰς κατὰ τοῦ Ν. Στράτου ἀποφάσεις.

Ζητ. 39. Κτητικὴ παραγραφὴ χωρεῖ εἰς κτῆμα προικοδοτηθὲν,

(1) Ὅρα τὴν Ἀποφ. 17,622 ἐτοῦ ἐν Ἀθ. Ἐφετ. ἐν Νομ. Μελισ. Σελ. 633.

δυνάμει τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου, πρὶν ἡ ἐκπληρωθῶσιν αἱ πρὸς τὸ Δημόσιον ὑποχρεώσεις του; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 153 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγ. κυροῦσαν τὰς 1050 (1858) καὶ 1058 (1859) ἀποφ. τῶν ἐν Ναυπ. Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ οἱ Νόμοι, εἰς οὓς τὸ Δημόσιον ἐστήριξε τὴν περὶ κτητικῆς παραγραφῆς ἔνστασίν του, ἐφαρμόζονται τότε, ὅταν τις καταλάβῃ τὸ ἐγκαταλειφθὲν πρᾶγμα μὲ τὴν διάνοιαν νὰ ἔχῃ αὐτὸ ὡς κύριος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ Ἐφετεῖον ἐκτιμᾷσαν τὰ εἰς αὐτὸ ὑποβληθέντα ἔγγραφα, ἐν οἷς καὶ τὴν ῥηθεῖσαν διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου, συνήγαγεν ὅτι τὸ Δημόσιον ἔλαβε τὸ μέτρον νὰ ἐνεργήσῃ τὸν ἀναπλειστηριασμὸν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, κατὰ τὸν περὶ προικοκτησίας Νόμον, διότι οἱ προικοδοτηθέντες δὲν ἐξεπλήρωσαν τὰς εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένας ὑποχρεώσεις, καὶ τὸ Δημόσιον κατεῖχε τὸ ἐπίδικον ἐν ὀνόματι τῶν προικοδοτηθέντων· ὅθεν ἐπὶ τοιούτων γεγονότων στηριχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, δὲν παρεβίασε τὰς περὶ κτητικῆς παραγραφῆς διατάξεις τοῦ Νόμου, ἀφοῦ δὲν παρεδέχθη ὅτι τὸ Δημόσιον κατέλαβε καὶ κατεῖχεν ὡς κύριον.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, σκεφθὲν προσέτι ὅτι τὸ Δημόσιον, λαβὸν τὸ μέτρον ν' ἀναπλειστηριάσῃ τὸ κτῆμα, δὲν ἐννόησε νὰ θεωρήσῃ διαλελυμένον ἐκ συναινέσεως τὸ τῆς προικοδοτήσεως συνάλλαγμα, οὔτε τοὺς περὶ κτητικῆς παραγραφῆς Νόμους, ἐσύγχυσε μὲ τοὺς περὶ διαλύσεως συμφωνίας ἐκ συναινέσεως, οὔτε εἰς τὸ γεγονὸς τοῦ ἀναπλειστηριασμοῦ ἔδωκε σημασίαν νομικὴν, ἣν δὲν εἶχεν, ἀλλὰ ταῦτα ὡς γεγονότα ἐξετίμησεν, ὡς ὤφειλε, διὰ ν' ἀποφασίσῃ, ἐὰν τὸ Δημόσιον κατέλαβε καὶ κατεῖχεν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, καθότι τοῦτο ἐχρησίμευσεν εἰς λύσιν τῆς προταθείσης παραγραφῆς.

Ζήτ. 40 Δύναται τὸ Ἐφετεῖον νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως, ἂν ἡ ἀπόφασις ἦναι ἐφέσιμος ἢ μή;

Συμβουλευόμενοι τὴν γαλλικὴν νομολογίαν, εὑρίσκομεν καταφατικὴν τοῦ ζητήματος λύσιν. Nous pensons, (λέγει ὁ Δαλλ. ἐν.λ.appel civil §. 218) que, lorsque le jugement est en dernier res-

sort, la fin de non recevoir contre l' appel est d'ordre public et doit être suppleée d'office par le juge.

Κατὰ τὸν συγγραφέα λοιπὸν αὐτὸν, τὸ ἀπαράδεκτον ἀνεκκλήτου ἀποφάσεως ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν καὶ ἀναπληροῦται αὐτεπαγγέλτως ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ αὐτοῦ. (1) Ἄλλος συγγραφεὺς, ὁ Chauveau sur Carré (pr. ζ. 1633 δὶς) λέγει: Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀείποτε ἐλύθη καταφατικῶς, καὶ ὀρθῶς· διότι ὅταν ὁ νόμος ἀπονέμῃ τὴν ἀμετάκλητον τοῦ δεδικασμένου ἰσχὺν εἰς ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν ὑπό τινος δικαστοῦ, ἐντὸς ὡρισμένων ὁρίων, ἡ δημοσία τάξις ἀπαιτεῖ, ὥστε τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης νὰ μὴν ὑποβληθῇ εἰς νέαν συζήτησιν· ὅθεν οἱ διάδικοι δὲν δύνανται νὰ συναινέσωσιν, εἴτε ῥητῶς εἴτε σιωπηλῶς, ἵνα ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως τὸ Ἐφετεῖον, οὔτε τοῦτο δύναται νὰ ἐπιληφθῇ αὐτῆς. Τὴν ἀρχὴν δὲ ταύτην παραδέχεται καὶ ὁ συγγραφεὺς τῆς διατριβῆς, ἥτις κατεχωρίσθη εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Devilleneuve τ. 31 μέρος 2 σ. 70.—Τὴν αὐτὴν γνώμην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Carré,(pr. ζ. 739 ἐδ. 4.τῆς σ. 170 τῆς ἐν Βρυξ. ἐκδ. τοῦ 1846) (2) λέγων; il ne faut pas confondre . . . l'exception résultant de l'expiration des délais avec l'exception posée *sur le dernier ressert*; dans ce dernier cas, il y a incompétence matérielle d'ordre dublic, par conséquent proposable en tout état de cause et pouvant être suppleée par le juge.

Τὴν αὐτὴν ἄρχὴν καθιέρωσε καὶ ἡ γαλλ. νομολογία· (3) ἡ τῶν γαλλικῶν μάλιστα Ἐφετείων νομολογία προβαίνει ἔτι μακρύτερα, παραδεχομένη ὅτι διὰ τῆς σιωπῆς τῶν διαδίκων δὲν καλύπτεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἔνστασις καὶ ἐπομένως, ὅτι δύναται νὰ προταθῇ ἐν πάσῃ τῆς δίκης στάσει, ἀλλὰ τὸ ἀκυρωτικὸν δὲν προβαίνει μέχρι τούτου, ἀποφανθὲν que l'on ne peut se faire un moyen de cassation de ce que les juges d'appel ont statué sur l'appel d'un jugement en dernier ressort, lorsque la fin de non récavoir n'a

(1) Ἴδε Merlin quést, λ. appel §, 9, καὶ λ. dernier ressort Berriat σ. 222 καὶ 420, 513, Benek. σ. 64. Δαλλ. dégrès 513. Talandier ἀρ. 65.

(2) Τὴν αὐτὴν ὑποστηρίζει οὗτος γνώμην καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα, de la comp, ζ. 313.

(3) Μὲ τὴν γνώμην ταύτην συμφωνεῖ καὶ ὁ Οἰκ. § 251 σημ. 5 ἐδ. 2) ὅστις προσθέτει: Τὴν τελεσιδικίαν δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ Ἐφετεῖον ἄλλως εἰμὴ ἂν στηρίζηται εἰς τὸ ἐκ πρόθεσμον. (Πολ. 751. 755). Ἀσύμφωνοι περὶ τούτου εἰσὶν οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς Carré ζ. 1595. 739 δὶς §, 4. Dalloz appel civil ἀρ. 1150 Taland ἀρ. 177 ἑπ.

pas été proposée (rej 27 Ιουλ. 1825). Πρλ. Δαλλ. αὐτ. §, 220.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀρχὴ, ἣν παραδέχονται οἱ γάλλοι συγγραφεῖς καὶ ἡ νομολογία τῶν σοφῶν τῆς Γαλλίας δικαστηρίων· ἴδωμεν ἤδη τὶ ἐν Ἑλλάδι γίνεται.

Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον, διὰ τῆς ἀποφάσεως 9172, καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος, διὰ τῆς ἐπικρούσης αὐτὴν 372 τοῦ 1852 ἀποφάσεώς του, λύουσι τὸ ζήτημα ἀποφατικῶς, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 751 τῆς Πολ. Δικ. ἐκτὸς μόνον τῆς τελεσιδικίας τῆς προκυπτούσης ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως, περὶ ἧς ἐξετάζει καὶ αὐτεπαγγέλτως τὸ δικαστήριον, ἄλλη δὲν ὑπάρχει αὐτοδικαίως· ὥστε, κατὰ τὰς ἀποφάσεις ταύτας, διὰ ν' ἀποφασισθῇ ἂν ἦναι τελεσίδικος δι' ἄλλον λόγον ἡ πρωτόδικος ἀπόφασις, πρέπει νὰ τὸ προτείνωσιν οἱ διάδικοι; Τὴν αὐτὴν γνώμην καθιέρωσεν ὁ Ἀρ. Πάγ. καὶ διὰ τῆς 31 τοῦ 1857 (ἀναιρεσάσης τὴν 888 τοῦ 53 Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ.)καὶ 91 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς του, ἀναιρεσάσης τοῦ 17,838 Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. καὶ φερούσης.

«Ἐπειδὴ ἐν ταῖς χρηματικαῖς δίκαις δὲν ἐνεργοῦσι, κατὰ γενικὸν κανόνα, αὐτεπαγγέλτως τὰ δικαστήρια, ἀλλὰ κατ' αἴτησιν τῶν δικαζομένων, ἐκτὸς ἂν ῥητῶς ὁ Νόμος δώσῃ αὐτοῖς τοιαύτην ἐξουσίαν (Πολ. Δικ. 155. 170)· τὸ ἄρθρον δὲ 737 τῆς Πολ. Δικον. τὸ προσδιορίζον τὴν τῶν Ἐφετῶν ἁρμοδιότητα καὶ ὑποβάλλον εἰς αὐτοὺς τὰς μὴ ἀνεκκλήτως ἀπηγγελμένας ἀποφάσεις τῶν Πρωτοδικῶν, ἐμποροδικῶν καὶ τῶν τούτοις ἴσων διαιτητῶν, δὲν δίδει ῥητῶς ἐξουσίαν εἰς τοὺς Ἐφέτας νὰ ἐξετάζωσιν αὐτεπαγγέλτως, ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἦναι ἀνέκκλητος, καὶ δὲν ὑπόκηται ὡς τοιαύτη εἰς ἔφεσιν, ἐν ᾧ, ὁσάκις ὁ Νόμος παρέτχεν εἰς τὰ δικαστήρια ἐξουσίαν νὰ ἐξετάζωσιν ἐξ ἐπαγγέλματος τὴν ἁρμοδιότητά των, λέγει τοῦτο ῥητῶς, ὡς ἐκ τῶν ἄρθρ. 24. 25. 751. καὶ 755 τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἐναργῶς ἐξάγεται· διότι καὶ τὸ ἄρθρ. 749 ὁρίζει, ὅτι αἱ τελεσίδικοι ἀποφάσεις δὲν ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν, καὶ ἐπομένως εἰσὶν ἀναρμόδιοι οἱ Ἐφέται νὰ δικάσωσιν αὐτάς· ἡ τελεσιδικία ὅμως αὕτη, εἰς ἣν ὑπάγεται διὰ τὴν ἐν τῷ 750 ἄρθρ. περικοπὴν « ἢ καθ' ὁποιονδήποτε ἄλλον τρόπον » καὶ ἡ τῶν ἀνεκκλήτως ἀπαγγελλομένων ἀποφάσεων, δὲν παράγεται αὐτοδικαίως, ἤγουν τὸ Ἐφετεῖον δὲν δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν ἐξ ἐπαγγέλματος· ὅτι δὲ τὸ αὐτοδικαίως τοῦ 751 ἄρ-

θρου ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην, συνάγεται προφανῶς ἐκ τῆς ἐξαιρέσεως, ἣν τὸ αὐτὸ ἄρθρ. κυροῖ, ἤτοι ὅτι μόνη ἡ ἐκ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως τελεσιδικία γεννᾶται αὐτοδικαίως, καὶ αὐτὴν δύναται νὰ λάβῃ αὐτεπαγγέλτως ὑπ' ὄψιν τὸ Ἐφετεῖον· ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις ταύτας διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀποφηναμένη, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον δύναται νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως, ἂν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἦναι ἀνέκκλητος.»

—Ἡ ἐπικρατεστέρα νομολογία τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν συμφωνεῖ μὲ τὴν γαλλικὴν νομολογίαν, ὡς μαρτυροῦσιν αἱ ὑπ' ἀρ. 2,993 τοῦ 44 (ἐν εὐρ. τ. 4 σ. 288), 11,464 τοῦ 53· 16,474· 17,838 τοῦ 60 (ἴδε ὅρα εἰς Νομ.μελ. σ.697)ἀποφάσεις του.Τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ νομολογία τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν. ὡς βεβαιοῖ ἡ 269 τοῦ 1856 ἀπ. τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφετῶν, ἣν ὅρα εἰς νομ. μέλ. σ. 71 καὶ ἡ ὡς ἀνωτέρω ἀναιρεθεῖσα 888 τοῦ 53. Μὲ τὰς ἀποφάσεις ταύτας συνᾴδει καὶ ἡ γνώμη τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λέξει Ρουσ. ἐν Θέμ. 6 σ. 32.

Εἰς ἕτερον ἄρθρονθέλομεν ἐξετάσει ποία γνώμη εἶναι προτιμοτέρα·ἀπὸ τοῦδε δὲ συντασσόμεθα μὲ τὰς παρατηρήσεις τοῦ εὐφυοῦς συγγραφέως τῆς Ἐφ. τῶν Δικ. σ. 83 διατριβῆς. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἀνωτ.μνημονευθεῖσα 16,474 ἀπ. τῶν ἐν Ἀθ. ἐφ.

«Ἐπειδὴ,ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀγωγῆς τοῦ Παύλου Παπαλεωνάρδου ἤδη ἐκκαλοῦντος,οὗτος ἐζήτησε ν' ἀναγνωρισθῇ ὅτι ἡ ἐναγομένη ἑταιρία τῷ ὀφείλει δραχ. 1809 54]00, νὰ συμψηφισθῶσι δὲ ἀπέναντι αἱ ἀπαιτήσεις αὐτῆς ἐκ δραχ. 1170 καὶ 13[00 καὶ οὕτω νὰ ὑποχρεωθῇ αὕτη νὰ τῷ πληρώσῃ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δραχμῶν ἑξακοσίων τριάκοντα ἐννέα καὶ 41]00 μετὰ τοῦ τόκου πρὸ τῆς ἐπιδόσεωςτῆς ἀγωγῆς,ἤτοι ἄνευ τόκου μέχρι τῆς ἐπιδόσεως, ὥστε τοιουτοτρόπως ἡ αἴτησις τῆς ἀγωγῆς ἀφορᾷ μόνον ποσὸν δραχμῶν 639 καὶ 41]00· εἶναι δ'ἀδιάφορος ὁ λόγος τῆς πιστοχρεώσεως, ἐξ ἧς προκύπτει, ἤτοι ἂν τὸ ποσὸν τοῦτο ἦναι λείψανον μεγαλητέρας ποσότητος· ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τῶν ἀνταγωγικῶν προτάσεων τῆς ἐναγομένης καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἑταιρίας, αὕτη ἐζήτησε νὰ ἀπορριφθῇ μὲν ἡ ἀγωγὴ, νὰ ὑποχρεωθῇ δὲ ἀνταγωγικῶς ὁ ἐνάγων νὰ τῇ πληρώσῃ δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα πέντε· ὥστε τὸ ὅλον ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς τῆς ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς εἶναι δραχ. ἑπτακόσιαι ἐνενήκοντα τέσσαρες καὶ 41]00.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 737 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ ὁποῖον καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς του καὶ ὡς ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ κανονίζει τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἐφετείου, οἱ Ἐφέται ἀποφασίζουσι περὶ πασῶν τῶν κατὰ τὰ ἄρθρ. 116, 529, 530, 718 καὶ 719 μὴ ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων τῶν Πρωτοδικῶν, Ἐμποροδικῶν ἢ Διαιτητῶν, χωρὶς τοῦ νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν ἂν ἡ ἀπόφασις ὠνομάσθη πρωτόκλητος ἢ ἀνέκκλητος, ἤγουν οἱ ἐφέται ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσιν ἂν κατὰ τὸν νόμον θεωρῆται ὡς ἐκδεδομένη τοιαύτη. Ἕπεται ἐπομένως ὅτι τὸ Δικαστήριον δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἦναι ἁρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀφορώσης ἀπόφασιν ἐκδοθεῖσαν ἀνεκλήτως, διότι οὕτως ἐξετάζει τὴν ἰδίαν ἁρμοδιότητα ὡς ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς, διότι δὲν περιεδύθη δικαστικὴν ἐξουσίαν δευτέρου βαθμοῦ ἐπὶ ὅλων τῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν ἐκκλητῶν.

Ἐπειδὴ ὁ Ε § τοῦ κεφαλαίου πρώτου, τμήματος Ε'. τῆς Πολ. Δικονομίας, ἤτοι τὰ ἄρθ. 748—751 δὲν ἀφορῶσι τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ Ἐφετείου, περὶ ἧς πραγματεύεται μόνον ὁ Β'. παράγραφος τοῦ αὐτοῦ τμήματος, ἀλλὰ μόνον τὸ Ἐφέσιμον ἢ μὴ ἀποφάσεών τινων ἐκκλητῶν ὡς τῶν ἀκύρων, τῶν προπαρασκευαστικῶν καὶ παρεμπιπτουσῶν καὶ τῶν τελεσιδίκων, εἴτε ἕνεκα ἀνατροπῆς, εἴτε διὰ παραιτήσεως τῆς ἐφέσεως κλπ. καὶ περὶ τῶν τοιούτων τελεσιδίκων ἀποφάσεων διατάσσει τὸ ἄρθ. 751 τῆς Πολ. Δικονομίας ὅτι δὲν ὑπάρχει τελεσιδικία αὐτοδικαίως ἐκτὸς τῶν ἐν τῷ ἄρθρῳ 755 περιστάσεων, ἤτοι ὅτε ἡ ἔφεσις ἐγένετο ἐκπροθέσμως, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθεισῶν. Ὑπάρχει δὲ διαφορὰ μεταξὺ ἀποφάσεως τελεσιδίκου καὶ ἀνεκκλήτως ἀπαγγελθείσης ἀποφάσεως, διαφορὰ, ἥτις ῥητῶς καταφαίνεται εἰς τὸ ἄρθρον 785 τῆς Πολ. Δικονομ. ὅπου γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς πρώτης καὶ περὶ τῆς δευτέρας· καὶ τῷ ὄντι, ἂν ὁ νομοθέτης ἐσυγχώρησε τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν ἐφέσεως κατὰ πρωτοκλήτου ἀποφάσεως, ἡ ὁποία ἀπ' ἀρχῆς ὑπήγετο εἰς ἔφεσιν. ἀλλ' ἐκπροθέσμως ἐξεκαλέσθη, δὲν εἶναι διόλου συνεπὲς νὰ εἴπῃ τις, ὅτι δὲν ἤθελε συγχωρήσει τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως, καθ' ἧς καὶ ἀπ' ἀρχῆς δὲν ἐσυγχωρεῖτο ἔφεσις.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐκ περισσοῦ, σύμφωνος μὲ τὴν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀπόῤῥιψιν τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀπαραδέκτου, κατ' ἀποφάσεως ἀνεκκλήτως ἐκδοθείσης

εἶναι καὶ ἡ νομολογία τῶν Γαλλικῶν Δικαστηρίων (ὅρα Ledru Rolin λ. appel. Ν. 195 199 καὶ τὰς αὐτόθι σημειουμένας ἀποφάσεις).

Ἐπειδὴ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει καθ' ἣν ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 751 τῆς Πολ. Δικονομ. ἀναφερομένη τελεσιδικία ἀφορᾷ καὶ τὰς ἀνεκκλήτως ἐκδοθείσας ἀποφάσεις τῶν κατωτέρων δικαστηρίων, πάλιν ἡ συνέπειαι κατὰ τὸ αὐτὸ ἄρθρον δὲν εἶναι, εἰμὴ ὅτι ἐὰν δὲν ἐπροβλήθη ἡ τελεσιδικία καὶ ἐξεδόθη ἀπόφασις ἐπὶ τῇ *ἐφέσει* τελεσιδίκου ἀποφάσεως δὲν δύναται οὔτε νὰ αἰτηθῇ, οὔτε νὰ ἀπαγγελθῇ ἀκυρότης τῆς μὴ λαβούσης ὑπ' ὄψιν τὴν τελεσιδικίαν ἀποφάσεως, ἐξ οὗ ἔπεται, ὅπως εἶναι συντεταγμένον τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅτι τὸ Δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν εἶναι ὑπόχρεων, ἀλλὰ δύναται καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν τελεσιδικίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως κατὰ τὰς περιστάσεις· διότι ἄλλως, ἀντὶ νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐξεδόθη ἐπὶ τῆς ἐφέσεως τελεσιδίκου, ἤθελεν ἀπαγορεύει καὶ τὸ ἐφετεῖον νὰ προτείνῃ τὸ ἀπαράδεκτον ἐξ ἐπαγγέλματος· μὲ ἄλλας λέξεις, ὁ νομοθέτης ἐβουλήθη νὰ μετριάσῃ τὴν ἀκυρότητα τῆς τελεσιδικίας, ὅταν αὕτη δὲν ἐπροβλήθη, ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὴν ἐξαλείψῃ· σύμφωνος δὲ μὲ τὸ σύστημα τοῦτο εἶναι, ὡς ἐκ περισσοῦ, καὶ τὸ ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας, (ὅρα Ledru Rollin mot appel. Ν. 200--202 καὶ τὰς κατὰ ἀποφάσεις τοῦ ἀκυρωτικοῦ τῆς Γαλλ.).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλῶ τοὺς ἐνταῦθα Κ. Κ. συνδρομητὰς ὅπως, δεικνύοντες τὴν συνήθη αὐτῶν προθυμίαν, εὐαρεστηθῶσι ν' ἀποτίσωσι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς, διὰ νὰ προλάβω τὰς πολλὰς δαπάνας, ἃς προκαταβολικῶς ὑφίσταμαι· ἐκ τούτου δὲ μάλιστα, καὶ διὰ τὸ ὀλιγάριθμον τῶν συνδρομητῶν, ἐτόλμησα νὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν καὶ παρ' ὅσων ἡ ἠθικὴ βαρύτης εἶναι πολὺ ἀνωτέρα πάσης χρηματικῆς καταβολῆς, καὶ οἵτινες ἴσως οὐδεμίαν ἔχουσι χρείαν τῆς ὕλης ταύτης, καθ' ὃ συγγραφεῖς αὐτῆς.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομ. Ἀρ. Παγ.—41 Τύποι, κανονίζοντες τὸν τρόπον τῆς ἐξαγωγῆς ἐμπορευμάτων.—42 Κάτοχος κατὰ παράκλησιν ἀκινήτου.—43 Ἐπιτρεπτὸν μαρτυρ. ἀποδείξεως ὑμορρ. ἑταιρίας,

Νομ. Ἐφ. Ἀθηνῶν—44 Διαθῆκαι εἰς ξένον Κράτος συντεταγμέναι—45 Κλήρονος ὑπὸ αἴρεσιν τόκος ἐπὶ κληροδοτημάτων.—46 Πώλησις παρὰ πτωχεύσαντος γενομένη ἐκτὸς τῶν 10 πρὸ τῆς πτωχεύσεως ἡμερῶν.—47 Ὑποθήκην ἐπὶ κοινοῦ κτήματος τοῦ συζύγου ἐπιτρέπεται εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἐγγράψῃ δυνάμει τοῦ προικοσυμφώνου.48 — Παραιτέρω ἀνάκρισις.—49 Ἐνδικα μέσα πρὸς κατάργησιν ἀκύρων ἀποφάσεων.—50 Κυριότης ἀκινήτων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤ. ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ζητ. 41. Ποῖοι τύποι πρέπει νὰ τηρῶνται, ὅταν πρόκηται περὶ ἐξαγωγῆς ἐμπορευμάτων;—Ἡ Ν' ἀριθ. 96. τοῦ 1860 ἀποφ. τοῦ Ἀρ. Παγ. φέρει·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 9. καὶ 11, τοῦ ἀπὸ 22 Δεκεμ. 1847 περὶ δημοτικῶν φόρων Νόμου ὁ δημοτικὸς δασμὸς εἰσπράττεται διὰ τοῦ δημοτικοῦ εἰσπράκτορος ἢ διὰ τῆς τελωνιακῆς ἀρχῆς, ὁσάκις δὲ τὰ εἰς δασμὸν ὑποκείμενα τρόφιμα ἢ ἐμπορεύματα μετακομίζονται διά τινος δήμου ἢ ἀποτίθενται προσωρινῶς ἐντὸς αὐτοῦ, ὀφείλει ὁ εἰσαγαγὼν αὐτὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἐπιτεταμμένον τὴν εἰσπραξιν, τουτέστι τὴν δημοτικὴν ἢ

τελωνιακὴν Ἀρχὴν, δίδων αὐτῇ ἀκριβῆ σημείωσιν τῶν εἰδῶν καὶ τοῦ ποσοῦ ἑκάστου αὐτῶν, μετὰ δὲ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν τὰ εἴδη, ὅσων ἡ ἐξαγωγὴ δὲν ἀποδειχθῇ ἐπιμελείᾳ τῶν εἰσαγαγόντος, ὑποβάλλονται εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ νενομισμένου δασμοῦ.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκ τῶν ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου καὶ 13 Μαρτίου 1857 ἀναφορῶν τῆς ἑταιρίας Πράτζικα ἀποδεικνύεται ὅτι αὕτη ἐγνοςωποίησε πρὸς τὸν τελώνην τὴν αὐτῆς θέλησιν τοῦ νὰ ἐξαγάγῃ τοῦ δήμου τὰ ἐν αὐταῖς σημειούμενα ἐμπορεύματα· ἐκ δὲ τῶν παρουσιαζομένων φορτωτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὰ δηλωθέντα ἐμπορεύματα ἐξήχθησαν ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἀπὸ τοῦ δήμου· οἱ δὲ ἰσχυρισμοὶ τούτου, ὅτι δὲν εἰδοποιήθη ὁ ἐπὶ τῆς εἰσπράξεως δημοτικὸς ὑπάλληλος, αἱ ἀναφοραὶ δὲν φέρουσιν ἀριθμὸν, οὔτε εἰς τὸ πρωτόκολλον κατετάχθησαν, οὔτε προσέτι φέρουν τὴν ὑπογραφὴν δημοτικοῦ ὑπαλλήλου· ὅτι ἡ ἑταιρία δὲν ἐναπέθεσε τὰ ἐμπορεύματα εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποθήκην, δὲν ἔχουσιν ὑπόστασιν, καθότι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι δὲν εἰδοποιήθη ὁ δημοτικὸς ὑπάλληλος, ἂν καὶ αἱ ἀναφοραὶ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποτείνωνται, εἰδοποιήθη ὅμως ὁ τελώνης, καὶ τοῦτο, ὡς ἐξετέθη, ἤρκει· ἡ δ' ἐμφάνισις τῶν εἰς τοῦτον ἀναφορῶν βεβαιοῦται διὰ τῆς ἰδίας ἐπ' αὐτῶν ὑπογραφῆς του, καὶ ὁ Νόμος δὲν ἔθεσεν ἰδιαίτερον, καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τύπον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐμφανίσεως· τέλος ὁ Νόμος δὲν ἐπιβάλλει τήν ὑποχρέωσιν εἰς τὸν εἰσάγοντα ἐμπορεύματα πρὸς μετακόμισιν εἰς ἄλλον δῆμον νὰ τὰ ἐναποθέσῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἀποθήκην, ἀλλὰ τὸν ὑποχρεοῖ νὰ δώσῃ ἀναλόγως ἐγγύησιν (ἄρθρ. 11. τοῦ αὐτοῦ Νόμου), ἂν ὅμως τοῦτο ζητηθῇ, ὅπερ δὲν ἰσχυρίζεται ὁ δῆμος.

Ζητ. 42. Ὁ κατὰ παράκλησιν κάτοχος ἔχει ἀγωγὴν ἢ ἔνστασιν κατοχῆς κατὰ τῶν κυρίων τοῦ πράγματος ἢ τοῦ δικαιοδόχου αὐτοῦ;—Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 101 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Παγ. κυροῦσαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 448 (59) τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνόλου τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδει-

κνύεται, ὅτι τὸ Ἐφετεῖον, σταθμίσαν τὰς ἐπισήμους ἀποδείξεις, παραδέχεται, ὅτι τὸ ἐπίδικον οἰκόπεδον ἀναντιρρήτως, κατὰ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τοῦ ἀναιρεσείοντος, εἶναι ἐθνικὸν καὶ κατείχετο παρ' αὐτοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, ὅτι τὸ οἰκόπεδον τοῦτο παρεχωρήθη διὰ δημοσίου ἐγγράφου εἰς τὴν νεοφώτιστον Δημήτρο, ἥτις καὶ τὸ παρέλαβεν, ὅτι αὕτη κατ' ἀρχὰς ἐπώλησεν ἓν τρίτον τούτου πρὸς τὸν ἀνερεσίβλητον καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὸ κατέχῃ ὡς συγκοινωνὸς ἀδιαιρέτως ἐν ὀνόματι τούτου καὶ ἐξ ἀμοιβαίας συναινέσεως, ὅτι ἀκολούθως ἐξεποίησε τῷ ἰδίῳ καὶ τὰ ἕτερα δύο τρίτα καὶ παρέδωκεν αὐτῷ τὸ ὅλον, καὶ ὅτι ὁ ἀναιρεσείων, κατέχων τὸ ἐν λόγῳ οἰκόπεδον, ὡς ἐθνικόν, ἐν ὀνόματι τοῦ δημοσίου, δὲν εἶχε δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ τὴν παραχώρησιν εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον (τὸν ἐνάγοντα) ὑπεισελθόντα εἰς τὰ τοῦ δημοσίου δικαιώματα· ἄρα ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι, ὄντος αὐτοῦ κατόχου πρὸ τῆς πρὸς τὴν νεοφώτιστον παραχωρήσεως, δὲν ἠδύνατο αὕτη ν' ἀποκτήσῃ πραγματικὰ δικαιώματα, καθότι τὸ Ἐφετεῖον θεωρεῖ αὐτὸν ἐκ παρακλήσεως κάτοχον, ὁ δὲ τοιοῦτος, ὡς καὶ τὸ Ἐφετεῖον σκέπτεται, δὲν ἔχει κατὰ Νόμον (τεμαχ. 17. de precario 43, 26) οὐδ' ἀγωγὴν, οὐδ' ἔνστασιν κατοχῆς κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ πράγματος ἢ τοῦ δικαιοδόχου αὐτοῦ, καὶ ἂν, πρὶν ἢ εἰς τοῦτον παραδοθῇ τὸ τῆς παρακλήσεως ἀντικείμενον, κατείχετο κατ' ἀνοχὴν τοῦ κυρίου παρὰ τοῦ κατὰ παράκλησιν κατόχου, διότι ὁ κύριος ἀπέναντι τούτου οὐδέποτε παύει νὰ κατέχῃ. Τὰ δὲ ἀνωτέρω παρὰ τοῦ Ἐφετείου παραδεχθέντα, ἀποκρούουν καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι ἡ ἐγκατάστασις τῆς νεοφωτίστου, μὴ γνωστοποιηθεῖσα εἰς αὐτὸν, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὴν νόμιμον κάτοχον τοῦ ἐπιδίκου κτήματος, ὄντος αὐτοῦ πρὸ αὐτῆς κατόχου διανοίᾳ κυρίου, καὶ ὅτι τὸ μόνον συμβόλαιον, δι' οὗ ἡ νεοφώτιστος ἐπώλησε τὸ τρίτον εἰς τὸν ἀναιρεσείοντα, δὲν ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν κύριον ἄνευ παραδόσεως, καθότι τὸ Ἐφετεῖον δὲν ἀναγνωρίζει κάτοχον ἐν ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι τὸν ἀναιρεσείοντα, καὶ διότι θεωρεῖ πλήρη τὴν παρὰ τοῦ δημοσίου γενομένην παραχώρησιν καὶ παράδοσιν εἰς τὴν νεοφώτιστον καὶ παρ' αὐτῆς εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον.

Ζητ. 43 Ὑπαρχούσης ἀρχῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ἐπιτρέπεται ἡ δι' ὅρκου ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις ὁμορρύθμου ἑταιρίας; — Ναὶ; κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 168 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγ. ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 319· (60) Ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἔκφρασις τοῦ 39 ἄρθρ. τοῦ ἐμπορ. Νόμου ὁρίζοντος, ὅτι αἱ ὁμόρρυθμοι ἢ ἑτερόρρυθμοι ἑταιρίαι πρέπει ν' ἀποδεικνύωνται δι' ἐγγράφων δημοσίων ἢ ἰδιωτικῶν, δηλοῖ ὅτι ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐτέθη πρὸς τὸ δημόσιον συμφέρον, διότι δὲν εἶναι ἀπαγορευτικὴ, ὡς εἶναι ἡ παρακατιοῦσα τοῦ 40 ἄρθρ. τοῦ αὐτοῦ Νόμου, περὶ τῶν ἀνωνύμων ἑταιριῶν. Ὅθεν πρόδηλον ἐστὶν, ὅτι ἡ τοῦ 39 ἄρθρ. διάταξις ἐτέθη πρὸς τὸ συμφέρον μόνον τῶν συμβαλλομένων, ἑπομένως δὲν συγχωρεῖται μὲν μεταξὺ τῶν συμβληθέντων συναιτέρων ν' ἀποδειχθῇ ἡ ὕπαρξις ὁμορρύθμου ἢ ἑτερορρύθμου ἑταιρίας ἁπλῶς διὰ μαρτύρων, διότι ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ ἔγγραφον, συγχωρεῖται ὅμως ν' ἀποδειχθῇ διὰ τοῦ μέσου τούτου, ὁσάκις ὑπάρχει ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως, πρὸς δὲ δι' ὅρκου ἢ δι' ὁμολογίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ὁμόρρυθμον χαρακτηρίσαν τὴν ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου Πανταζῆ ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀναφερομένην ἑταιρίαν καὶ παραδεχθὲν, ὅτι ἡ σύστασίς της δὲν δύναται ἄλλως ν' ἀποδειχθῇ, εἰμὴ δι' ἐγγράφου δημοσίου ἢ ἰδιογράφου, καὶ διὰ τοῦτο ἀρνηθὲν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ ἔγγραφον, ὅπερ ὁ ἀναιρεσίων ἐπρότεινεν, ὡς ἀποτελοῦν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως περὶ τῆς ὑπάρξεώς της, ζητῶν νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικός του, ὡς διαχειριστὴς τῆς ἑταιρίας ταύτης, εἰς λογοδοσίαν, ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὸ διαληφθὲν ἄρθρον τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου καὶ παρεβίασε τὰς περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας (ἄρθρ. 248. 304 §4.)—

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Ζητ. 44. Διαθῆκαι, ἐν Κωνσταντινουπόλει συνταχθεῖσαι, ὑπὸ ποίου τόπου Νόμων κανονίζονται;—Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,050

τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρει·(1)

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἠδύνατό τις ἴσως ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 61 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος περὶ διαθηκῶν, ἐπιτρέπουσα εἰς τὸν εἰς ξένον Κράτος εὑρισκόμενον Ἕλληνα νὰ διαθέσῃ δι' ἰδιογράφου διαθήκης ἢ διὰ δημοσίας (ἐπὶ Μνήμονος), καὶ περιορίζουσα ῥητῶς εἰς τὰς δημοσίας διαθήκας τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κανόνος, καθ' ὃν ὁ τύπος τοῦ ἐγγράφου κανονίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ τόπου ἐν ᾧ συνετάχθη, καθιεροῖ ῥητὴν ἐξαίρεσιν τῆς ἀρχῆς locus regnit actum, καθόσον ἀμόνον τὰ δύο ταῦτα εἴδη τῶν διαθηκῶν, ἰδιογράφου (ἢ ὁλογράφου) καὶ δημοσίας ἐπιτρέπουσα, ἀπαγορεύει πᾶν, ἄλλο εἶδος διαθήκης, εἴτε ἐκ τῶν ὁριζομένων ἐν τῷ αὐτῷ ψηφίσματι οἷον τῆς μυστικῆς καὶ τῆς προφορικῆς, εἴτε ἐκ τῶν ὁριζομένων ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ ξένου Κράτους, ἐν ᾧ εὑρίσκεται ὁ διαθέτης Ἕλλην· καὶ β) ὡς πρὸς μόνην τὴν δημοσίαν διαθήκην διατάσσεται καὶ εἰς μόνην ταύτην περιορίζεται ἡ τήρησις τῶν περὶ τῶν τύπων αὐτῆς δεατάξεων τοῦ ξένου Κράτους, καθόσον παρὰ τῶν ὑπαλλήλων αὐτοῦ, οἵτινες εἶναι ἁρμόδιοι εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμωσθῇ ὁ ἡμεδαπὸς Νόμος· καθόσον ὅμως ἀφορᾷ τὴν ἰδιόγραφον διαθήκην, δὲν ὑφίσταται τὸ αὐτὸ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἡμεδαποῦ Νόμου· καὶ κατ' αὐτὸν, μόνη ἰδιόγραφος διαθήκη ἐπιτρέπεται ἡ συντασσομένη κατὰ τὸν τύπον, τὸν ὁριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 31 τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος· τοιαύτη δὲ εἶναι καὶ ἡ ἔννοια τῆς σχετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 999 τοῦ Γαλλικοῦ πολιτικοῦ κώδηκος, παρ' οὗ ἐλήφθη ἡ τοῦ ἄρθρ. 61 τοῦ ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος, καθὰ προκύπτει ἐκ τῆς παραθέσεως τοῦ ἄρθρ. 62 πρὸς τὸ ἄρθρ. 1000 τοῦ Γαλλικοῦ Κώδηκος. Μόλα ταῦτα, ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 386 τῆς Ολ. Δικονομίας, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, καθιεροῦται ἐν γένει ὁ κανὼν τοῦ ὅτι ὁ τύπος τῶν ἐγγράφων κανονίζεται κατὰ τοὺς ἰσχύοντας καθ' ὃν τόπον καὶ χρόνον ἐξεδόθη τὸ ἔγγραφον, ἄνευ διακρίσεως μεταξὺ τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, συμπεριλαμβανομένων εἰς τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ τῶν ἰδιογράφων διαθηκῶν· Foelix droit int. privé § 55. ἐξαίρεσιν δὲ τῆς διατάξεως ταύτης ἀποτελεῖ τὸ ἄρθρ. 61 τοῦ ἀπὸ 11

(1) Πρλ. Καλιγ. τ. ά. σ. 243.=Ἐφημ. Δικαστ. σ. 53—Ἀποφ. Ἀρ. Παγ. 54 1860—Νομ. Μέλισσαν Σελ. 641, 642, καὶ 694. § 5.—

Φεβρουαρίου 1830 ψηφίσματος, ἀλλὰ μάλιστα σκοπὸν ἔχει νὰ κυρώσῃ τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐπιτρέπον ῥητῶς, διὰ τὴν σύνταξιν μὴ ἰδιοχείρου διαθήκης, τὴν τήρησιν τῶν τύπων τῆς χώρας ἔνθα ἡ διαθήκη ἔγεινε, καθόσον ὑποθέτων εἰς τὴν χώραν ταύτην μνήμονας καὶ ἁρμοδιότητα τῶν μνημόνων εἰς σύνταξιν διαθηκῶν, παραδέχεται ῥητῶς, ὅτι οἱ ἐκεῖσε τύποι ἰσχύουσιν ἄλλως, διδομένης εἰς τὸ ἄρθρ. 61 τῆς ἐναντίας ἑρμηνείας, ἤθελε συμβῇ καὶ τὸ ἄτοπον, ὅτι εἰς τὰς Ἐπικρατείας, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι Συμβολαιογράφοι, ὡς εἰς τὰ μέρη τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ὅπου δὲν ὑπάρχουσι Πρόξενοι ἢ Ὑποπρόξενοι τῆς Ἑλλάδος, οἱ αὐτόσε διατρίβοντες Ἕλληνες, μὴ γνωρίζοντες γράμματα ἢ μὴ δυνάμενοι νὰ γράψωσιν ὁλοσχερῶς τὴν διαθήκην αὐτῶν, ἤθελον μένει ἀδιάθετοι, καὶ συνταχθεισῶν δὲ ὁλογράφου τῆς διαθήκης παντὸς, εἰς οἱονδήποτε ξένον Κράτος διατρίβοντος Ἕλληνος, κατὰ τὸ ἄρθρ. 31 τοῦ ψηφίσματος, ἤθελε μένει προβληματικὸν τὸ κῦρος αὐτῆς, ἕνεκα τῆς δυσχερείας τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρ. 32 ὡς πρὸς τὰς εἰς ξένα Κράτη συνταχθεισῶν ἰδιογράφους διαθήκας, προκειμένης τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ χαρακτῆρος ὑπὸ τριῶν μαρτύρων ἐνώπιον ἡμεδαποῦ Δικαστηρίου μακρὰν τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τοῦ διαθέτου, καὶ ὅπου ἐνδέχεται νὰ μή ἦναι γνωστὸς ὁ χαρακτὴρ τῆς γραφῆς αὐτοῦ. Εἶναι ἐπομένως ἐξεταστέον τὸ κῦρος τῆς ὑπὸ τῆς ἐκκαλούσης προσαγομένης διαθήκης τοῦ Μ. Μηλιούρη κατὰ τοὺς τύπους τοὺς ἐν χρήσει εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἐπειδὴ, συνεπείᾳ τῆς ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ ἐκτεθείσης ἀρχῆς τοῦ ἐγκύρου τῆς διαθήκης, κατὰ τοὺς εἰς τὸν τόπων τῆς συντάξεως αὐτῆς ἐν χρήσει τύπους, ἀποτελεῖ τὴν νομικὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐκτελέσεως τῆς διαθήκης, εἰς δὲ τὰς πρατάσεις τοῦ διαδίκου, ὅστις ἐπικαλεῖται τὴν διαθήκην ὡς ἔγκυρον τίτλον τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, περιλαμβάνεται σιωπηρῶς ὁ πραγματικὸς ἰσχυρισμὸς τοῦ ὅτι εἶναι συντεταγμένη κατὰ τοὺς εἰς τὸν τόπον τῆς συντάξεως αὐτῆς ἐν χρήσει τύπους, καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, στηριζομένης τῆς ἀγωγῆς τῆς Αἰκατερίνης Μηλιούρη εἰς τὸ ἔγκυρον τῆς διαθήκης τοῦ Ματθαίου Μηλιούρη, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς νέος ἰσχυρισμὸς, μὴ προταθεὶς πρωτοδίκως ὁ διὰ τῆς ἐφέσεως προτεινόμενος λόγος, τοῦ ὅτι ἡ διαθήκη εἶναι συντεταγμένη κατὰ τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁριζομένους τύπους καὶ

καθίσταται ἀβάσιμος ἡ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προτάσεως ταύτης ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Μ. Μηλιούρη.

Ἐπειδὴ, ἀμφισβητουμένου κατ' οὐσίαν τοῦ αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ τῆς ἐκκαλούσης, καθίσταται ἀναγκαία ἡ ἀπόδειξις αὐτοῦ διὰ τῶν νομίμων μέσων, μὴ ἐξαιρουμένων τοῦ τῶν μαρτύρων, καθόσον ἀποδεδειγμένως δὲν ἠδύνατο ἡ ἐκκαλοῦσα νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἀπόδειξιν περὶ τῶν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐν χρήσει τύπων τῶν διαθηκῶν.

Ζητ. 45. α) Δύο ὄντων τῶν κληρονόμων καὶ τοῦ μὲν ὑπὸ αἵρεσιν, τοῦ δὲ ἄνευ αἱρέσεως, ὁ τελευταῖος πληρόνει τὰ χρέη τῆς κληρονομίας, δυνάμενος νὰ ζητήσῃ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν ὑπὸ αἵρεσιν, ὅταν οὗτος, ἐκπληρωθείσης τῆς αἱρέσεως, καταστῇ κληρονόμος;—Ναί.

β) Ὁ κληρονόμος δικαιοῦται ν' ἀφαιρέσῃ ἐκ τῶν κληροδοτημάτων ὅ,τι ἀναγκαῖοι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τεταρτημορίου;—Ναί· ὑπολογίζονται δὲ καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ διαθέτου γενόμεναι δωρεαὶ, ὅταν ἐξαίρεσιν δὲν ἔκαμεν οὗτος.

γ) Τόκοι ἐπὶ κληροδοτημάτων ἀπὸ πότε ἄρχονται;—Ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ἐξώδικος δ' ἀπαίτησις δὲν τὰ καθιστᾷ ἔντοκα.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρι0. 18,322 τοῦ 1860 Ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν·

α) Ἐπειδὴ, δύο ὄντων τῶν κληρονόμων καὶ τοῦ μὲν ὑπὸ αἵρεσιν, τοῦ δὲ ἄνευ τινὸς αἱρέσεως, δὲν διορίζεται κηδεμὼν πρὸς διαχείρισιν τῆς μερίδος τοῦ ὑπὸ αἵρεσιν, ἀλλ' ὁ ἄνευ αἱρέσεως ἐγκατασταθεὶς κληρονόμος δύναται νὰ λάβῃ εἰς κατοχὴν ἅπασαν τὴν κληρονομίαν καὶ τότε ὀφείλει νὰ πληρώσῃ ἐξ αὐτῆς τὰ χρέη τῆς κληρονομίας, ἐπιφυλαττόμενος νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἀναλογοῦν εἰς τὸν ὑπὸ αἵρεσιν εἰς βάρος αὐτοῦ, ὅτε, ἐκπληρωθείσης τῆς αἱρέσεως, κληρονόμος καταστῇ (arg· Ν 1 § 4 Π (50. 4) Ν 9. Π (42. 4) Β 9 (9. 6)· ὅθεν ὀρθῶς ἐγένετο δεκτὴ ἡ κατὰ τῆς ἐναγομένης ἀγωγὴ, καί τοι τὴν πληρωμὴν τοῦ ὅλου χρέους διώκουσα, ἀφοῦ δὲν ἀνεῖται, ὅτι τὸ ὅλον τῆς κληρονομίας διαχειρίζεται, οὐδ' ὅτι ἡ αἵρεσις τῆς διαθήκης ἐξεπληρώθη, ἀλλὰ μόνον τοῦτο ἀναφέρει εἰς τὰς προτάσεις αὐτῆς, ὅτι «κακῶς δὲν ἐκινήθη ἡ ἀγωγὴ καὶ κατὰ τοῦ συγκληρονόμου, τοῦ ἰσχυριζομένου τὸ κατ' αὐ-

τοῦ, ὅτι ἐξῆλθε ὁ ὅρος τοῦ διορισμοῦ του», διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ νομίζῃ ὁ ὑπὸ αἵρεσιν κληρονόμος, ὅτι ἐξεπληρώθη αὕτη, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἀληθῶς νὰ ἐξεπληρώθη, καὶ τοῦτο ἔπρεπε νὰ ἰσχυρισθῇ ἡ ἐναγομένη.

Ἐπειδὴ ἡ ἐκκαλοῦσα παραπονεῖται κατὰ τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου. ὡς λόγους δ' ἐπιφέρει, ὅτι τόκοι πληρώνονται ἀπὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον κλήσεως πρὸς πληρωμὴν τοῦ χρέους καὶ ὅτι ἡ ἐξωδίκως γενομένη, περὶ ἧς τῇ ἐπεβλήθη ὅρκος, δὲν ἀρκεῖ· οὕτω δ' ἐκθέτουσα τὸ κατὰ τῆς περὶ τοῦ ὅρκου διατάξεως παράπονον, φαίνεται δεχομένη νὰ πληρώσῃ τόκον ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, ὅπερ ἄλλως τε καὶ νόμιμον ἐστὶ (ἄρθρ. 156 τῆς Πολ. Δικονομίας), ἀρνεῖται δὲ μόνον νὰ πληρώσῃ τόκον διὰ τὴν πρὸ τῆς ἀγωγῆς ὑπέρθεσιν· ἡ ἀρνησίς της δ' αὕτη εἰς τὸν νόμον στηρίζεται, διότι, αἰτηθείσης τῆς πληρωμῆς κατὰ τὸν ἐπαχθέντα ὅρκον εὐθὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς διαθήκης, ὅτε ἡ ἐναγομένη δὲν εἶχε γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῆς κληρονομίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐγίνωσκεν ἂν ἀρκῇ εἰς καταβολὴν τῶν κληροδοτημάτων, εὐλόγως καὶ νομίμως ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τὴν πληρωμὴν τῶν κληροδοτηθεισῶν τῇ ἐναγούσῃ 500 δραχμῶν. (1)

Ἐπειδὴ, κατὰ νόμον, ἔχει μὲν πᾶς τις κληρονόμος τὸ δικαίωμα ν' ἀφαιρέσῃ τοῖς κληροδόχοις ὅ,τι ἀναγκαῖον πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ αὐτῷ ἀνήκοντος τετάρτου τῆς κληρονομίας μέρος, ἀλλὰ τὸ τέταρτον τοῦτο λογίζεται μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν τῆς κηδείας τοῦ διαθέτου δαπανῶν καὶ ὅλων τῶν χρεῶν τῆς κληρονομίας ἐπὶ τοῦ ὑπολειπομένου· ὑπολογίζεται δὲ εἰς τὸ τέταρτον τοῦτο καὶ ὅ,τι ὁ διαθέτης ζῶν ἐδωρήσατο τῷ κληρονόμῳ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ· ἡ δ' ἐναγομένη ὁμολογεῖ διὰ τῶν προτάσεών της, ὅτι ἡ ὅλη κληρονομία συμποσοῦται εἰς δραχ. 15,836 καὶ 49(00, ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς δαπάνης τῆς κηδείας ἓκ δραχ. 1500, τῶν πληρωθέντων διὰ χρέος τῆς κληρονομίας δραχ. 2,050, καὶ τῶν πληρωθησομένων διὰ χρέη ἄλλα δραχ. 2,130 ὑπολείπεται ποσὸν δραχ. 10,156, 49(00 καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν κληροδοτημάτων μένουσιν εἰς τοὺς κληρονόμους δραχ. 2,640, ταῦτα δὲ ὁμολογοῦσα συνομολογεῖ καὶ ὅτι δὲν μειοῦται τὸ τέταρτον αὐτῆς διὰ τῶν κληροδοτημάτων, διότι τὸ ποσὸν τῶν δραχ.

(1) Ὁρα Νομ. Μελ. Σελ. 530 § 2.

2,640 ὑπερβαίνει τὸ τέταρτον τῶν 10,156 49(00 δραχ. διὰ τοῦτο δὲ, πρὸς δὲ καὶ διότι κατὰ τὴν διαθήκην ἡ ἐναγομένη ἔλαβε προῖκα παρὰ τοῦ διαθέτου ζῶντος, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ὑπολογισθῇ καὶ αὐτὴ ὡς κληρονομικὴ μερίς της, ἄνευ νομίμου λόγου αἰτεῖται τὴν μείωσιν τοῦ κληροδοτήματος τῆς ἀντιδίκου της.

Ζητ. 46 Πώλησις, γενομένη πρὸς ἀγοραστὴν γινώσκοντα τὸ ἀναξιόχρεων καὶ τὴν ἐπικειμένην πτώχευσιν τοῦ πωλητοῦ, ἔρρωται; Οὐχὶ. τὸ δὲ ἀριθ. 447 τοῦ Ἐμπορ. Νόμου δὲν κάμνει διάκρισιν πληρωμῆς χρεῶν, ληξιπροθέσμων ἢ μὴ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,340 τοῦ 1860 ἀπόφασιν ἐφ. Ἀθ. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ καὶ ἂν ὡς ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τῆς συναρμολογίας τῶν ἄρθρων 442—447 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου ἠδύνατό τις νὰ ἐξαγάγῃ, ὅτι αἱ γενόμεναι κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως διάστημα πληρωμαὶ μὴ ληξιπροθέσμων χρεῶν, ὁσάκις εἰσὶν ἀρχαιότεραι τῆς κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως κατὰ δέκα ἡμέρας, δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄκυροι καὶ ὅτι δύνανται νὰ κηρυθῶσιν ἔγκυροι, ἐὰν φαίνηται ἡ καλὴ πίστις τοῦ μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος συναλλαξαμένου· ὅμως οὐδέποτε, οὐδὲ καὶ ἐπὶ ληξιπροθέσμων χρεῶν, αἱ πράξεις μεταξὺ πτωχεύσαντος καὶ τρίτου τινος ἢ πληρωμαὶ ἀκόμη καὶ ἐπὶ ληξιπροθέσμων χρεῶν δύνανται νὰ ὦσιν ἔγκυροι, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἡ καλὴ πίστις. Ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχεν ἡ καλὴ πίστις τοῦ Ἀλεξ. Δημητριάδου, ἐξάγεται ἔκ τε τοῦ ὅτι ὁ πωλητὴς καὶ μετὰ ταῦτα πτωχεύσας εὑρίσκετο, κατὰ τὰς ἀνωτέρω μαρτυρίας, εἰς θέσιν στενόχωρον, ἤγουν δὲν ἐπήρκει εἰς τὰς πληρωμάς του, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς Δημητριάδης, ἐνῷ ὅτε ἐπώλησε τὰς πραγματείας ἐπὶ πιστώσει εἰς τὸν Κρεσέγγυον καὶ ἔλαβε τὰ γραμμάτια διὰ τὸ τίμημα, δὲν ἀπήντησεν ἐλαχίστην ἐγγύησιν, ἀκολούθως μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐζήτει παρὰ τοῦ εἰρημένου Κρεσεγγύου ἐξασφάλισιν καὶ πρὸς τοῦτο ἐγένετο ἡ πώλησις τοῦ πλοίου, ὅπερ δηλοῖ, ὅτι ἐθεώρει τὸν ὀφειλέτην του εἰς κατάσασιν ἀναξιόχρεων, ἐξ ἧς ἐποχῆς ἡ μένουσα περιουσία του ἦτο πλέ-

ον ἐχέγγυον ὅλων τῶν δανειστῶν του καὶ δὲν ἠδύνατο ὁ εἰρημένος Δημητριάδης νὰ τὴν σφετερισθῇ πρὸς πληρωμὴν τῶν μὴ ληξιπροθέσμων χρεῶν μὲ ζημίαν τῶν λοιπῶν δανειστῶν· ἐκ περισσοῦ δὲ συνάγεται ἡ γνῶσις αὕτη τῆς καταστάσεως τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν πώλησιν ὁ Κρεσέγγυος ἔπαυσε πραγματικῶς τὰς πληρωμάς του καὶ δέκα ἡμέρας ὕστερον ἐκηρύχθη ἡ πτώχευσίς του· ὅθεν ἡ ἀγορὰ τοῦ πλοίου τούτου, γενομένη ὑπὸ τοῦ ἀγοραστοῦ ἐν γνώσει τοῦ ἀναξιοχρέου καὶ τῆς ἐπικειμένης πτωχεύσεως τοῦ Κρεσεγγύου, εἶναι πρὸς καταδολίευσιν τῶν λοιπῶν δανειστῶν, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ ἐκ γροσίων ἑκατὸν χιλιάδων δάνειόν του, μὴ ληξιπρόθεσμον μάλιστα κατὰ τὸ μεῖζον μέρος, εἶναι ἄκυρος κατὰ τὴν ῥητὴν καὶ γενικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 447 τοῦ ἐμπορ. Νόμου, μὴ διακρίνοντος πληρωμὴν ληξιπροθέσμων χρεῶν ἀπὸ μὴ ληξιπροθέσμων. Ἑπομένως ἡ ἀνταγωγικὴ πρότασις τοῦ συνδίκου τῆς πτωχεύσεως Κρεσεγγύου περὶ ἀκυρότητος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 644 πωλητηρίου εἶναι βάσιμος. (1)

Ζητ. 47 Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν σύζυγον νὰ ἐγγράψῃ ὑποθήκην, δυνάμει τοῦ προικοσυμφώνου, ἐπὶ μεριδος τινὸς ἀνηκούσης εἰς τὸν σύζυγόν της ἐκ τινος κτήματος κοινοῦ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἄλλων καὶ ὄντος ἀδιανεμήτου; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,341, τοῦ ἔτους 1860 ἀπόφασιν Ἐφ. Ἀθ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ τίτλος τῆς προικὸς χορηγεῖ μὲν εἰς τὴν σύζυγον δικαίωμα πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης, ἀλλ' ἐπὶ μόνων τῶν τοῦ ἀνδρὸς ἀκινήτων (ἄρθρ. 11 καὶ 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου)· ἀφοῦ δ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμολογεῖται ὑπὸ τῆς ἐναγομένης, ὅτι τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν αὕτη ἐνήργησε, δυνάμει τοῦ νόμου, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς προικὸς αὐτῆς, τὴν τῆς προσβαλλομένης ὑποθήκης ἐγγαφὴν, δὲν ἀνήκουσιν ἀποκλειστικῶς τῷ συζύγῳ αὐτῆς, ἀλλ' εἰσὶ κοινὰ καὶ ἀδιαίρετα μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του, ἐν οἷς καὶ ὁ τοῦ ἐναγοντος πατὴρ καὶ δικαιοπάροχος, ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ἐξαλειπτέαν ὡς ἀνίσχυρον τὴν ἐγγραφὴν ταύτην ὡς πρὸς τὸ ἐξ ἀδιαιρέτου ἀναλογοῦν

(1) Ὅρα Νομ. Μέλισσα Σελ. 643—645.

ὁμολογουμένως τῷ πατρὶ τοῦ ἐνάγοντος τέταρτον μέρος τῶν ἐν λόγῳ κτημάτων· ἀδιάφορον δ' ἂν ἡ ἐναγομένη ἰσχυρίσθη πρωτοδίκως, ὡς διατείνεται ἤδη, ὅτι τὰ τῆς προικὸς αὐτῆς χρήματα μετεχειρίσθησαν οἱ τῶν κτημάτων τούτων συγκύριοι ἀδελφοὶ Ζήνη εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἑταιρίας των, καθόσον ἡ ἁπλῆ αὕτη ἀξίωσις κἂν τε θεωρηθῇ ἀληθὴς, καὶ ἀγωγὴν τῇ ἐναγομένῃ καθ' ὅλων τῶν εἰρημένων συνιδιοκτητῶν προσδίδουσα, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως νόμιμον πρὸς ἀπόκτησιν ὑποθήκης τίτλον.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Τμῆμα Β'.

Ζητ. 48 Ἐπιτρέπεται περαιτέρω ἀνάκρισις κατ' αἴτησιν κατηγορουμένου, καθ' οὗ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω καταδίωξις, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ ἐντελῶς οὗτος τῆς καταδιώξεως;—Ναί, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 257. (1860) βούλευμα Ἐφ. Ἀθ. ἔχον οὕτως·

Ἐπειδὴ, ναὶ μὲν τὸ ἄρθρ. 253 τῆς Ποιν. Δικ. διαλαμβάνει, ὅτι ὅταν διὰ βουλεύματος πρὸς καιρὸν παύσῃ ἡ περαιτέρω κατά τινος καταδίωξις δύναται νὰ διαταχθῇ περαιτέρω ἀνάκρισις κατὰ τοῦ κατηγορουμένου ἂν ἡ ὑπάρξασα ἀνάκρισις ἐνισχυθῇ διὰ νέων ἀποδείξεων μὴ προϋποβεβλημένων εἰς τὴν δοκιμασίαν τοῦ Δικαστηρίου· ἀλλ' οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει διὰ νὰ παραδεχθῇ τίς, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐπιτρέπει τὴν περαιτέρω ἀνάκρισιν, ὅταν αἱ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ διατάττοντος τὴν προσωρινὴν παῦσιν τῆς περαιτέρω ἀνακρίσεως βουλεύματος ἐπελθοῦσαι ἀποδείξεις ἐπιβαρύνωσι τὸν κατηγορούμενον ἀ) τείνουσι εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπαρχουσῶν ἤδη πρὸς παραπομπήν, οὐχὶ οὐδὲ καὶ ὅταν αὗται τείνωσιν εἰς ἀθώωσιν τοῦ κατηγορουμένου. Ἄλλως τε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ νομοθέτης, ὅστις διὰ πολλῶν διατάξεών του ἐπροσπάθησε νὰ περιφρουρήσῃ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ διὰ παντὸς ὑπὸ τὸ βάρος κατηγορίας τὸν πολίτην, ὅστις διὰ νέων ἀποδείξεων δύναται νὰ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπαρχούσας ἤδη περὶ τῆς ἀθωώτητός

του ἀποδείξεις. Ἡ δὲ σκέψις τοῦ συμβουλίου τῶν πλημμελειοδικῶν, ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἠδύνατο δι' ἀνακοπῆς νὰ προσβάλλῃ τὸ βούλευμα, δι' οὗ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω καταδίωξις, δὲν εἶναι παντάπασιν ἰσχυρὰ, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν, κατὰ τὸν Νόμον, ἡ ἀνακοπὴ εἶναι ἀπαράδεκτος ἐὰν δὲν γίνῃ ἐντὸς 24 ὡρῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ, ὁ κατηγορούμενος εἶναι πιθανὸν ν' ἀνεῦρε τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ νέας ἀποδείξεις πολὺ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας· εἰς τρόπον ὥστε, παραδεχομένης τῆς δοθείσης παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῶν πλημ. ἑρμηνείας, καὶ ὁ δυνάμενος ν' ἀποδείξῃ ἐντελῶς τὴν ἀθωότητά του διὰ νέων ἀποδείξεων ἤθελε μόλα ταῦτα μένει διὰ παντὸς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κατηγορίας, ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὰς ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων ἐπιεικεῖς διατάξεις τοῦ Νομοθέτου.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ μὲν κατηγορούμενος Ἰωάννης Γαρδίκης μετὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἀπὸ 1 Μαρτίου 1860 καὶ ὑπ' ἀριθ. 113 βουλεύματος, δι' οὗ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω κατ' αὐτοῦ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καταδίωξις, διὰ τῆς ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1860 ἀναφορᾶς του πρὸς τὸν παρὰ τῷ Δικαστηρίῳ τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειοδικῶν εἰσαγγελέα προέτεινε διαφόρους μάρτυρας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀθωότητός του ὑπαρχουσῶν ἤδη ἀποδείξεων· ὁ δὲ ῥηθεὶς Εἰσαγγελεὺς ἐξέτασε τὸν Νικόλαον Σουένον εἰρηνοδίκην καὶ Λεωνίδαν Τσάκαν γραμματέα εἰρηνοδικείου, οἵτινες ἐβεβαίωσαν διάφορα περιστατικὰ ἔχοντα οὐσίωδη ἐπιῤῥοὴν, ὡς πρὸς τὴν ἀθωότητα τοῦ κατηγορουμένου Γαρδίκη· ἐπομένως πρέπει νὰ διαταχθῇ περαιτέρω ἀνάκρισις, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Λαμίᾳ Πλημμελειαδικῶν ὀφείλει ν' ἀποφανθῇ.

Ζήτ. 49. Αἱ ἄκυροι ἀποφάσεις μόνον διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων καταργοῦνται. (1)

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι οὐσιῶδες, καὶ εἶναι καλὸν νὰ τὸ ἐξετάσωμεν ἀνατρέχοντες εἰς τε τὴν ῥωμαϊκὴν καὶ γαλλικὴν νομοθεσίαν, διότι

(1) Πρλ, οἰκ. §, 251 σημ. 2 Ῥουσόπουλ. περὶ ἐνδίκων μέσων σ. 36.—Ἀπ. πολ δικ. 128 τοῦ 1851.—Berriat σ. 406 11. Dalloz λ appel civil s, 146.

ἐκ τῆς συμπαραβολῆς αὐτῆς δυνάμεθα ὀρθοτέραν νὰ μορφώσωμεν γνώμην.

Ῥωμ. δίκαιον.—Κατὰ τὸ δίκαιον αὐτὸ, τὸ ζήτημα λύεται ἀποφατικῶς· αἱ ἄκυροι ἀποφάσεις δὲν παράγουσιν ἀποτέλεσμά τι· δὲν ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐκκληθῶσι, καὶ διὰ τοῦτο, ἂν δὲν ἐξεκκαλοῦντο ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν, δὲν ἐλάμβανον δεδικασμένου ἰσχύν. Ὅθεν ἐδύναντο πάντοτε νὰ προσβληθῶσι, τὸ δὲ δι' αὐτῶν δικασθὲν νὰ ὑποβληθῇ εἰς νέαν ἐξέτασιν· (1) τὸ τερ. 49 Π (49,1) φέρει «si expressim sententia contra juris rigorem data fuerit, valere non debet; et ideo sine appellatione causa denuò induci potest . . » συνεπείᾳ δὲ τοῦ κανόνος τούτου, ὁ Merlin (rep. λέξ. appel τμ. 1 § 5) λέγει, ὅτι πᾶς δικαστὴς, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου προσήγετο ἀπόφασίς τις ἄκυρος, ἠδύνατο νὰ τὴν κηρύξῃ ὡς τοιαύτην, μολονότι δὲν ἦτον ἀνώτερος τοῦ ἐκδόντος αὐτήν· τὴν γνώμην ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ὁ νόμος 1 τοῦ Κώδ. de sent. et interl. omn. jud, ὅστις φέρει «non videtur nobis rationem habere sententia decessoris tui: qui cum cognovisset inter petiteren et procuratorem, sed ipsum dominum litis condemnavit, cujus persona in judicio non fuit. Potes igitur, ut re integrâ, de causa cognoscere, δηλαδὴ» ἐὰν προφανῶς ἡ ἐκπεφωνημένη ψῆφος παράνομός ἐστιν, οὐκ ἰσχύει· καὶ ἄνωθεν χωρὶς ἐκκλήτου λέγεται ἡ δίκη, κἂν ὁ καταδικασθεὶς ἐκκαλεσάμενος ἐξεβλήθη διὰ παραγραφῆς. N. 2 Κώδ. (7. 44) πρλ. Goldschmid Adhandl 64 σ. 111 Βάϊερ σ. 1082.

Γαλλ. δίκαιον. Αἱ ἀρχαὶ αὗται εἰσὶν ἤδη ἐφαρμοστέαι εἰς τὴν Γαλλίαν; Διακρίνουσι λέγοντες, εἰ μὲν ἡ ἀκυρότης ἀνάγεται εἰς στοιχεῖον οὐσιῶδες τῆς ἀποφάσεως, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἔφεσις, ἀλλ' ἀγωγὴ περὶ ἀκυρότητος ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν· εἰ δὲ ἀφορᾷ ἐπουσιώδη μέρη τῆς ἀποφάσεως (des conditions accessoires), πρέπει νὰ γίνῃ ἔφεσις, ἐπειδὴ ὑπάρχει ἀπόφασις ἐξαντλοῦσα τὸν πρῶτον τῆς δικαιοδοσίας βαθμόν. Berriat σ. 406 σημ. 11.

Ἡ διάκρισις αὕτη δὲν φαίνεται βάσιμος, λέγει ὁ Dalloz λ. appel § 146· εἶναι βέβαιον, κατὰ τὴν γνώμην ὅλων τῶν συγγραφέων, ὅτι πᾶσα ἀπόφασις πρέπει νὰ ὑρίσταται, οἱαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ ἐλατ-

(1). Νόμ. 19 Βασ. (9. 1).

τώματά τις, ἐνόσῳ δὲν προσεβλήθη δι' ἐφέσεως· (1) τὰ ἔνδικα δὲ μέσα εἰσὶν ἡ ἔφεσις, ἡ ἐπανάληψις, ἡ ἀναίρεσις κτλ, ἀλλ' ὁ νόμος δὲν ὁμιλεῖ περὶ ἀγωγῆς κυρίας πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἀποφάσεως, καὶ, σιωπῶντος τοῦ νόμου, δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν ἀναπληρώσωμεν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, δὲν εἶναι ἀμφιβολία (ὡς λέγει ὁ Merlin, αὐτ.) ὅτι τὸ ἔνδικον τῆς ἐφέσεως μέσον δὲν εἶναι τόσον ἀναγκαῖον διὰ νὰ φθάσῃ τὶς εἰς τὴν ἀκύρωσιν ἀποφάσεως πλημμελοῦς κατὰ τύπον, ὅσον διὰ νὰ μεταῤῥυθμισθῇ κεφάλαιον τι κακῶς δεδικασμένον.

Τὴν ἀρχὴν ταύτην παραδέχεται πληρέστατα καὶ ἡ Γαλλ. νομολογία, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Dalloz (λ. appel civil § 146).

Σημειωτέον (λέγει ὁ αὐτὸς Γαλλ.) ὅτι ἐν τοῖς προεκτεθεῖσιν ὡμιλήσαμεν περὶ πρωτοβάθμων ἀποφάσεων, περὶ δὲ τῶν ἀνεκκλήτως ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων ἄλλαι ἐφαρμοστέαι ἀρχαί. Ὁ Carré ὅμως διδάσκει, ἐξ ἀναλογίας τῶν περὶ ἀναρμοδιότητος ἀρχῶν, ὅτι δύναται νὰ κάμῃ τὶς ἔφεσιν ἕνεκα τυπικῶν ἀκυροτήτων καὶ κατ' ἀνεκκλήτων ἀποφάσεων· en effet (λέγει εἰς τὸ ζ. 1562) un jugement nul peut subsister, et les premiers juges ne pouvant se reformer, il est rigoureusemet nécessaire d' admere le recours vers les juges supérieurs, s' il n'est pas susceptible d' opposition.

Ἡμεῖς, λέγει ὁ Dalloz, δὲν προσθαίνομεν ἕως αὐτοῦ· ἡ ἀνέκκλητος ἀπόφασις δὲν πρέπει, ὡς καὶ ἡ ἐφέσιμος, νὰ θεωρηθῇ αὐτοδικαίως ὡς ἄκυρος, ἀλλ' ἡ ἀκυρότης ὡς πρὸς ἀμφοτέρας δὲν δύναται νὰ γίνῃ εἰμὴ διὰ τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων· κατ' ἀνεκκλήτων δ' ἀποφάσεων, μὴ ὑποκειμένων εἰς ἀνακοπὴν, χωρεῖ τὸ ἔνδικον μέσον τῆς ἀναιρέσεως καὶ ἡ ἐπανάληψις· ἡ ἔφεσις λοιπὸν εἶναι ἀπαράδεκτος. Ὅρα Favard de langlade τ. ι. σ. 171 ἀρ. 7 καὶ Cheuvean sur Carrè loc ci 4.

Ἡ δὲ κατὰ τὴν Ἑλλ. νομοθεσίαν;—Παρ' ἡμῖν(2) δὲν ἰσχύει ἡ τῶν Ῥωμ. δικ. ἀρχή· καὶ αἱ ἄκυροι ἀποφάσεις ἔχουσι παρ' ἡμῖν ὕπαρξιν καὶ δεδικασμένον ἀποτελοῦσιν· ὥστε πρὸς ἀποτροπὴν τῆς τελεσιδικίας ὀφείλει ὁ ἀδικούμενος νὰ προσβάλῃ αὐτὸς διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων, τῆς ἐφέσεως, ἐὰν ὦσιν ἐφέσιμοι, τῆς ἀναψηλαφίσεως καὶ ἀναιρέσεως, ἐὰν ὦτιν ἀνέκκλητοι. Μόνον αἱ τὸν ἐξωτερικὸν τύπον ἐστερημέναι ἀποφάσεις εἰσὶν ἐντελῶς ἀνίσχυροι καὶ δύνανται πάντοτε καὶ ἐνώπιον

(1) Merlin αὐτόθι. Chauv sur Carré σ. 1562.
(2) Οἰκ. αὐτ.

παντὸς δικαστηρίου νὰ προσβληθῶσι· πολ. 759 § 2. Παρ' ἡμῖν λοιπὸν αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως τοῦ § 2 τὸν ἄρθρου 759 τῆς Πολ. Δικ. μόνον δι' ἐνδίκων μέσων καταργοῦνται. (1)

Ἀλλὰ ποῖα ἐλαττώματα πρέπει νὰ φέρῃ ἀπόφασίς τις, ἵνα θεωρηθῇ ὡς στερουμένη τὸν ἐξωτερικὸν τύπον; ὁ νόμος ἀναφέρει δύο μόνον *θέματα ὀνομαστί* α) ἐὰν ἐδίκασεν ἄνθρωπος μὴ ἔχων δικαιοδοσίαν (2), ἢ β) ὁ διαιτητὴς μετὰ παρέλευσιν τοῦ δοθέντος αὐτῷ χρόνου (3) ἐκτὸς ὅμως αὐτῆς δύναται νὰ παραδεχθῇ ὁ δικαστὴς (4) καὶ ἄλλας ἐλλείψεις καθιστώσας τὴν ἀπόφασιν ἐντελῶς ἀνίσχυρον· οἷον ἡ ἔλλειψις τῶν ἀναγκαίων ὑπογραφῶν ἐν τῇ ἀποφάσει, ἢ τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου δημοσιεύσεως αὐτῆς (ἀπ. 139 τοῦ 58)· ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀναγκαίου ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν· ἢ ὅλως ἀόριστος ἡ ἀδύνατόν τι διατάττουσα ἀπόφασις ἀνεπίδεκτός ἐστι τελεσιδικίας. Νόμ. 69. 46. Βασ. (9. 1). ν. 3 Π (49. 8) ν. 3 Κ. (7. 45).

Νομολογία.—Ἴδωμεν ἤδη καὶ παραδείγματα τινὰ ἀναφυέντα ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

Ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα τὸ 1828 ὑπὸ ἐκτάκτου ἐπιτροπῆς καὶ ὑπὸ δημογερόντων, ἐθεωρήθη μὴ ἀποτελοῦσα τελεσιδικίαν, διότι οἱ ῥηθέντες δὲν εἶχον δύναμιν δικαστικήν. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Παγ· 43 τοῦ 1847, σκ. 3 (ἐν εὐρ. τ 4 σ. 127).

Κατὰ τὸ ἄρθρον 759 τῆς Πολ Δ.ικ. ἀρκεῖ νὰ γίνῃ αἴτησις ἀκυρότητος τῆς ἀποφάσεως, ἥτις δὲν ἔχει τὸν ἐξωτερικὸν τῆς ἀποφάσεως τύπον· ἡ χρῆσις δὲ τοῦ μέσου τούτου δὲν δύναται νὰ γίνῃ δι' ἀγωγῆς κυρίας, ἀλλὰ μόνον δι' αἰτήσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὅπου προσάγεται. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 1554 τοῦ 1840 ἐν εὐρ. τ. 3 σ. 127· (ἐπρόκειτο περὶ ἀκυρώσεως ἀποφάσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς)· σύμφωνον μὲ τὰς ἄνω ἐκτεθείσας ἀρχὰς εὑρίσκετε τὴν 2,159 τοῦ 1842 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. (5) οἵ-

(1) Contra ἡ 4,782 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν. Πρλ. Toull. ἀρθ. 295 ἐπ.

(2) Ἁρμεν. (α. 4) 43. Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 1937 ἐν εὐ. 4. σ.119 Πρλ. καὶ τὴν 384 τοῦ 43 Ἐφ. Ν. ἐν εὐρ. 6 σ. 742 ἐπ.

(3) Κώδ. (7. 64) 6.— Βασ. (9· 1) 138—Οἰν. § 244 σημ. 19 ἐπ. εὐρ. 6 σ. 107 ἐπ.

(4) Εἰς τὸ τέλος τοῦ §, 2 τοῦ 759 ἄρθρου παρελείφθη ἐν τῇ Ἑλλ. μεταφράσει τὸ «κτλ» τοῦ Γερμ. κειμένου.

(5) Εὐρ. τ. 3. σ. 110.

τινες δὲν μετέβαλον ἀπόφασιν τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, δι' ἧς κατεδικάσθη εἰς ἀποζημίωσιν πρόσωπον μὴ δικαζόμενον.

Μέτρα συντηρητικὰ δύναται νὰ λάβῃ ὁ εἰρηνοδίκης, ἀλλὰ δι' ἀποφάσεως τακτικῆς, ἐκδοθείσης συνεπείᾳ συζητήσεως. Ἄλλως ἡ πρᾶξις αὕτη κηρύττεται, καὶ κατ' ἔνστασιν, ὡς μὴ οὖσα· ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 14,688, ἣν ἴδε εἰς Νομ. Μέλ. σ. 173.

Ζητ. 50. Ὁ νόμος τῶν Παν. (49. 14) 5. 1 καθιεροῖ τὸν ἐξαιρετικὸν κανόνα, ὅτι καὶ ἄνευ παραδόσεως ἀποκτᾶται ἡ κυριότης τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου πωληθέντος κτήματος;—Ὄχι. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Π.159 τοῦ 1860, κυροῦσα τοῦ 180 τοῦ 1858 καὶ 14 τοῦ 1859 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Παρακαλῶ τοὺς συνδρομητὰς τῶν κάτωθι σημειουμένων ἐπαρχιῶν ἵνα πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν διὰ τὸ λῆξαν πρὸ ἑπτὰ μηνῶν ἔτος, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι καθίσταται λίαν δυσάρεστος καὶ ὡς εἰπεῖν, σκληρὰ ἡ ἐπὶ πλέον καθυστέρησις τῆς ἀποτίσεως ὀφειλῆς, ἣν δὲν θέλουσιν δυνηθῆ ν' ἀποφύγωσι, καθ' ὅσον ἔλαβον καὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον τακτικῶς· ἐξαιτοῦμαι δὲ τὴν συγγνώμην τῶν καθυστερούντων διὰ τὴν ἀνάγκην εἰς ἣν εὑρέθην ἵνα τοῖς ὑπενθυμίσω τὸ καθῆκον τοῦτο κατ' ἐπανάληψιν, δαπανῶν ἑκάστοτε ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως καὶ μὴ εἰσπράττων τακτικῶς καὶ ἐγκαίρως.

Χαλκίδος (τινὲς). Μεσολόγγιον. Ἀταλάντης. Δρεχμάνιον. Ξηροχώριον (πάντες διετίαν) Δούνιστας. Σύρου (τινὲς). Πατρῶν (τινὲς). Φιλιατρῶν (τινὲς). Ἀγουλινίτζας. Κορίνθου (πάντες) καὶ Λαμίας.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Εἰς τὸ προκείμενον φυλλάδιον ἐπροτιμήσαμεν, ἀντὶ τῆς συνήθους ὕλης, τὴν καταχώρησιν τῆς κάτωθι διατριβῆς τοῦ ἀξιοτίμου Καθηγητοῦ Κυρ. Π. Καλλιγᾶ, ἵνα ἕκαστος παραβάλλῃ ταύτην μὲ τὴν ἑτέραν τοῦ ἐναντίαν γνώμην ἔχοντος, ἐπίσης ἀξιοτίμου Καθηγητοῦ καὶ Ἀρειοπαγίτου, Κ. Β. Τ. Οἰκονομίδου, δημοσιευθεῖσαν διὰ τοῦ Σόλωνος ἐν Σελ. 282. καὶ ἐπ. Ἐπροτιμήσαμεν προσέτι καὶ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ὑπ' ἀρ. 70 ε. ε. ἐγγράφου τοῦ Κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ἐν ᾧ, διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἀκριβείας, ἀγχινοίας τε καὶ σαφηνείας λύει τὸ ζήτημα, περὶ τοῦ ἂν τις δύναται νὰ λάβῃ ἀντίγραφον τῶν πρακτικῶν τῆς διασκέψεως τοῦ Δικαστηρίου.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΠΟΙΝΙΚΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΕΠΙ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΚΩΝ.

Ὑπὸ

Π. ΚΑΛΛΙΓΑ.

Ὁ τὴν ἑρμηνείαν τῶν νόμων καὶ τὴν ὁμοιόμορφον αὐτῶν ἐκδοχὴν ποδηγετῶν παρ' ἡμῖν Ἄρειος Πάγος συμβαίνει ἐνίοτε, μετὰ μακρὰν πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ ἀπαρέγκλιτον πορείαν, δι' ἀγχιτρόφου μεταβολῆς, νὰ τραπῇ εἰς τὸ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον, ἐγκαταλιμπάνων ἐν ἀπαρηγορήτῳ ἀμηχανίᾳ τοὺς πιστοτέρους ὁπαδούς, ἀήθεις μάλιστα εἰς δικαστικὰς παλινδρομίας καὶ μὴ εὑρίσκοντας πάντοτε, ὡς εἶναι ἐπόμενον, ἐν ταῖς αἰτιολογίαις τῆς ἀποφάσεως τοὺς ἐπιστημονικοὺς λόγους, ἐξ ὧν τὸ ἀνώτατον τοῦτο δικαστήριον ὡρμήθη πρὸς τοιαύτην αἰφνιδίαν μετατροπήν.

Τοῦτο ἔπραξεν ἐσχάτως, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 266 π. ε. ἀποφάσεως τὸ ἀνώτατον δικαστήριον ἀπορανθὲν λακωνικῶς, ὅτι « ἐκ τῆς ποιν. » ἀποφάσεως δὲν δύναται νὰ παραχθῇ τὸ δεδικασμένον τῆς βά- » σεως τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς — *τῆς στηριζομένης εἰς τὴν* » *αὐτὴν αἰτίαν*, διότι οὔτε αὐτὸς (ὁ διάδικος) ἦτο πολιτικὸς ἐνά- » γων εἰς τὴν ποινικὴν δίκην, οὔτε ἐναγόμενος (;) — τὸ (δὲ δικα- » σθὲν) γεγονὸς δὲν εἶναι *ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν* τῆς κυρίας » δίκης, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς *προδικαστικὸν* καὶ ἑπομένως ἀμε- » τακλήτως δικασθὲν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου. »

Ὅσοι κεχηνότες ἐνέγνωσαν τὴν σύντομον ταύτην σκέψιν, ἐν ᾗ οὐδεμία μνεία γίνεται τοῦ παρ' ἡμῖν κειμένου νόμου, μεθ' ὧν συγκαταριθ-

μούμεθα, μεγίστην χρεωστοῦν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Καθηγητὴν καὶ Ἀρειοπαγίτην *Κ. Οἰκονομίδην*, ἐκθέσαντα ἐν *Σόλωνι* σελ. 282 καὶ ἑπ. διὰ μακρῶν τοὺς ἐπιστημονικοὺς λόγους τῆς αἰφνιδίας ἀλλοιώσεως τῆς νομολογίας.

Ὁ Κ. Οἰκονομίδης, ὅστις οὐδέποτε ἐξέδωκέ τι μὴ ἐσκεμμένον καὶ βεβασανισμένον καθ' ὅλας τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ μελέτας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης παρέχει τοὺς καταπειστικωτέρους τῶν λόγων.

Ἠθέλαμεν ὅμως ἀδικήσει μεγάλως τὰς γνώσεις καὶ τὴν κρίσιν αὐτοῦ, τὰς ὁποίας, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτιμῶμεν, ἀποδίδοντες εἰς αὐτὸν τὴν ἀξίωσιν τοῦ ἀλανθάστου· διὰ τοῦτο προτάσσοντες πάντοτε τὴν ἀλήθειαν τοῦ Πλάτωνος δοκιμάζομεν μετὰ πλείστης ὅσης συστολῆς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἐπιστημονικῶν λόγων τοιούτου παρ' ἡμῖν καινοφανοῦς δόγματος. Audiatur et altera pars.

Μικρὸν ἐν τούτοις θαρροῦντες, μετὰ τὴν ἀποκήρυξιν τῆς ἡμετέρας γνώμης παρὰ τοῦ αὐθεντοῦντος δικαστηρίου, δὲν ἀκολουθοῦμεν κατὰ πόδας τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν Συναδέλφου. Διὰ τοῦτο δὲν κινδυνεύομεν τὸ ἐλαφρὸν ἡμῶν ἀκάτιον εἰς τὸ εὐρὺ πέλαγος, ἀλλὰ, χάριν ἀσφαλείας, παραπλέομεν τὴν ἀκτὴν τοῦ κειμένου αὐτοῦ τοῦ νόμου.

Γνωρίζομεν ὅτι ὀλίγη ὑπάρχει ἡ ἐπικουρία ἐκ τῆς γυμνῆς καὶ σχεδὸν ἀκατοικήτου ταύτης παραλίας. Ἀλλὰ τοὐλάχιστον τὸ βλέμμα τοῦ πατρίου νομοθέτου ἐμπνέει εἰς ἡμᾶς θάρρος, καίτοι ὀλίγον δυναμένου. Τί εἶναι ὁ Ἕλλην νομοθέτης; Κυριάρχης ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ὀλίγων χιλιάδων, ἄνευ τῆς παντοδυνάμου ἀρωγῆς τῶν χρησμολόγων τῆς ἐπιστήμης, πολλάκις εἰς μάτην λαλεῖ καὶ βοᾷ καὶ μέγα φθέγγεται· ἄνευ μαρτυρίας αὐθεντικῆς ξένου τινος συγγραφέως ἐκ τῶν πάνυ εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ τοῦτο πρὸς χάριν, διὰ νὰ μὴ λογίζεται ἰδιότροπος καὶ μόνος εἰς τὸ εἶδός του (sui generis.)

Πολλοὺς ἐντεῦθεν διατρέχει κινδύνους ὁ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνικοῦ νόμου στρατευόμενος, ἀλλ' οὐχ ἧττον δεχόμεθα ἀπὸ τοῦδε τὴν ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτοῦ ἧτταν ἀσμένως καὶ μεθ' ὁποταγῆς, οὔτε, διότι τυχὸν εὑρίσκεται μόνος, παραδίδομεν τὰ ὅπλα, ἄπαγε δὲ τῆς βλασφημίας νὰ ταχθῶμεν ποτὲ κατ' αὐτοῦ.

Ὁ ἡμέτερος νόμος πλῆρες διέγραψε σύστημα περὶ τῆς σχέσεως ποινικῆς δίκης πρὸς πολιτικήν.

Ἐν μὲν τῇ Πολ. Δικον. ἀρ. 10 καθιεροῖ τὴν ἀρχὴν, ὅτι *συνήθως ἡ πολιτικὴ διαδικασία ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς.*

Τοῦτο ἐπεξηγεῖται σαφέστερον διὰ τοῦ ἀρ. 589, ὅτι ἐν περιπτώσει ὑποψίας κολκσίμου πράξεως ὁ εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὴν ἀναστολὴν τῆς πολιτικῆς διαδικασίας.

Τὸ αὐτὸ ἐπικυροῦται διὰ τοῦ ἀρ. 8 τῆς Ποιν. Δικον. (1) Ἀλλ' ἡ ἀναβολὴ εἶναι πρόσκαιρον μέτρον χάριν τῆς δικαστικῆς τάξεως, τὸ δὲ σπουδαῖον ἀποτέλεσμα τῆς ἀναβολῆς, καὶ ἡ σχέσις τῶν διαφόρων τούτων δικαστηρίων, δηλ. ποινικοῦ πρὸς πολιτικὸν, διαγράφονται ἐν ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. ὅτι *ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ (ἢ προδικαστικοῦ)* (2) *ζητήματος παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν, εἴτε ποινικὸν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος.*

Περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀποτελέσματος πρόκειται ἤδη.

Διὰ τοῦ ἀρ. 12 τῆς Ποιν. Δικον. προβλέπεται καὶ ἡ περίπτωσις μετιγενεστέρας πολιτικῆς δίκης, *μετὰ τὸ πέρας τῆς ποινικῆς εἰσαγομένης. Ἡ ἀθωωτικὴ ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου.*

Ἡ διάταξις αὕτη δὲν συμφωνεῖ πληρέστατα πρὸς τὴν ἐν ἀριθ. 12 τῆς Πολ. Δικον. διότι, κατ' αὐτὴν, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἐκ νέου ἐξέτασις τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἐνῷ κατὰ τὴν Ποιν. Δικον. μετὰ τὴν ἀθώωσιν, οὐχ ἧττον ἐξετάζεται ἡ πολιτικὴ εὐθύνη τοῦ ἀθωωθέντος καὶ ἐνδέχεται νὰ ἐπιδικασθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή. Κατὰ τὸ λοιπὸν μέρος, περὶ πολιτικῆς ἀγωγῆς μετὰ τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν, δὲν ὑπάρχει ἀντινομία, διότι πρόκειται μάλιστα συμφώνως πρὸς τὴν ποιν. καταδίκην νὰ ἐπιδικασθῇ τώρα καὶ πολιτικὴ ἀποζημίωσις.

Θετέον πρὸς στιγμὴν, ὅτι ὁ νομοθέτης ὡς πρὸς τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν εἶναι πρὸς ἑαυτὸν ἀνακόλουθος· ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι

(1) Ἀνάλογος ἡ ἐν Ἀρ. 3 τῆς Ποιν. Δικ. τῆς Γαλλίας διάταξις.

(2) Κατὰ τὸ γερμ. κείμενον Vorfrage.

ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ κλείσωμεν ὅλας τὰς σελίδας τοῦ νόμου καὶ τὰ πάντα νὰ διαθέσωμεν κατ' ἰκείαν θεωρίαν;

Ὅταν ὁ νομοθέτης ἦναι ἀνακόλουθος, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι σπάνιον, οὐδὲν ἄλλο δικαιούμεθα νὰ πράξωμεν, πλὴν νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς ἀνακόλουθοι, παραδεχόμενοι ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος, προσέχοντες ὅμως μὴ ὑπερβῶμεν τὰ ἐσκαμμένα καὶ μὴ ἐπεκτείνωμεν τὴν ἐξαίρεσιν πέραν τῶν τεθέντων ὁρίων, ὥστε καὶ αὐτοῦ τοῦ κανόνος νὰ ἐπικρατήσῃ. Πᾶσα ἄλλη ἀξίωσις ἡμῶν εἶναι νομοθετικὴ ἀντιποίησις, ἔχουσα ἀναπόφευκτον συνέπειαν τὴν πολυνομίαν, δηλ. τὴν κατ' οἰκείαν ἑκάστου κρίσιν τοῦ νόμου διαῤῥύθμισιν.

Ἀλλ' ὅσον μεγαλοφώνως καὶ ἂν ἀποφαίνηται ἐνταῦθα ὁ Ἕλλην νομοθέτης, κινδυνεύει νὰ εὕρῃ κωφεύοντας τοὺς πρὸς οὓς λαλεῖ, διότι περὶ τοῦ ὁρισθέντος ἀποτελέσματος οὐδὲν ἀπαντᾶται ἐν τῇ Γαλλικῇ νομοθεσίᾳ. (1)

Ἐν ἀπορίᾳ νόμου οἱ Γάλλοι καταφεύγουν εἰς τὸ περὶ τελεσιδικίας ἀρθ. 135 τοῦ πολιτ. Κώδηκος καὶ εἰς τὸ ἀρθ. 463 τῆς Ποιν. Δικον. περὶ πλαστογραφίας. Τὸ φυσικώτερον λοιπὸν εἶναι νὰ εἴπωμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι, τί ἄλλο ἐσκόπει ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, εἰμὴ νὰ καθιερώσῃ ὅσα οἱ Γάλλοι κατὰ λογοθεώρητον κατασκευὴν πορίζονται, ὁρμώμενοι ἐκ τῶν μνημονευθέντων τεκμηρίων. Μὴ δὲν ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τὰς αὐτὰς διατάξεις περὶ τελεσιδικίας καὶ πλαστογραφίας;

Ἀλλ' ὅσα διὰ τοῦ ἀριθ. 10—12 τῆς Πολ.Δικον. καὶ 8 καὶ 12 τῆς Ποινικῆς διαγορεύει ὁ Ἕλλην νομοθέτης, τί γίνονται;—Εὔκολος ἡ ἀπάντησις. Grecus legislator taceat in Ecclesia! Ἔνθα σιωπᾷ ὁ Γαλλ. νόμος, ὁ Ἕλλην. δὲν ακούεται.

Καὶ ἐν τῇ Πολιτ. Δικον. ἡμῶν (ἀρ. 274) ὑπάρχει ὁ αὐτὸς τοῦ δεδικασμένου ὁρισμός, μὴ χρησιμεύων ὅμως ἀκριβῶς πρὸς διάγνωσιν τῆς σχέσεως μεταξὺ ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης.

Διὰ τὴν τελεσιδικίαν πέντε ἀπαιτοῦνται ταὐτότητες, ἐξ ὧν μόλις δυνάμεθα νὰ δείξωμεν μίαν ἐπὶ τῆς σχέσεως ταύτης.

Ἀπαιτεῖται τοὐτέστι α) ταὐτότης *ἀντικειμένου*, ἀλλὰ τῆς μὲν ποινικῆς δίκης σκοπὸς ἡ τιμωρία, τῆς δὲ πολιτικῆς ἡ ἀποζημίωσις. β) Ταὐτότης αἰτίας (ὡς *ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος*), καὶ τοιαύτην

(1) Ὅρα τὴν μνημονευομένην παρὰ τοῦ Κ. Οἰκονομίδου βιβλιογραφίαν, εἰς ἣν πρόσδες, Faustin Hélie III σελ. 774.

δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, λόγου χάριν, κλοπὴν, ἀνθρωποκτονίαν, ὕβριν κτλ. γ'.) Ταὐτότης *διαδίκων*, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ποιν. δίκης παρίσταται ὁ Εἰσαγγελεὺς ὑπὲρ τοῦ δημοσίου συμφέροντος, ἐνῷ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ὁ παθὼν ὑπὲρ τοῦ ἰδίου. δ'.) Ταὐτότης *ἰδιότητος*, ἀλλ' ἀφοῦ λείπει ἡ ταὐτότης διαδίκων, πολὺ μᾶλλον δὲν ὑπάρχει ἡ τῆς ἰδιότητος· ε'.) Ἐπὶ τέλους ἀπαιτεῖται ταὐτότης τοῦ δικαίου, ἐνῷ ἐπὶ μὲν τῆς ποιν. δίκης πρόκειται περὶ ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ καταλογισμοῦ, ἐπὶ δὲ τῆς πολιτικῆς δίκης περὶ τοῦ πολιτικοῦ δικαίου καὶ τῶν διεπουσῶν τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα ἀρχῶν.

Μία ταὐτότης ἐκ τῶν πέντε μακρὰν ἀπέχει τοῦ νὰ ἐκπληρῇ τὸν ὁρισμὸν τῆς τελεσιδικίας, καταῤῥεούσης πανταχόθεν.

Ἀλλ' ὁ νομοθέτης, ὅστις ἔδωκε τὸν ὁρισμὸν τῆς τελεσιδικίας, δὲν ἔχει τάχα τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν νὰ δεχθῇ καὶ ἐξαίρεσίν τινα; Ἢ ὁ νομοθέτης τῆς Ἑλλάδος, ὡς κυριάρχης ἑνὸς μόνου ἑκατομμυρίου καί τινων χιλιάδων, δὲν ἀπολαμβάνει τὰ αὐτὰ τῶν ἄλλων κυριαρχικὰ δικαιώματα;

Μήπως ὁ ὁρισμὸς οὗτος εἶναι ἀξίωμα τοῦ ὀρθοῦ λόγου ἀπαρέγκλιτον, οὐδαμῶς δ' ἐφαρμογὴ τῆς ἐν γένει περὶ τελεσιδικίας ἀρχῆς, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐξαίρεσις φέρει εἰς τὸν κρημνὸν τοῦ παραλογισμοῦ;

Ὅταν ὁ νομοθέτης ἀποφαίνηται ἐν ἀρθ. 12 τῆς Πολ. Δικον. ὅτι *δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος*, ὑπερέβη τάχα τὰ ὅρια τῆς ἰδίας ἐξουσίας, ὡς ὑπερβὰς τὰ ὅρια τῆς λογικῆς;

Τὴν ἐξαίρεσιν ἐν τούτοις σαφῶς χαρακτηρίζει ὁ νομοθέτης, ἀποκαλῶν τὴν ποινικὴν ἀπόφασιν *προδικαστικὴν*, ἢ *προκαταρκτικὴν* τῆς πολιτικῆς. Τοιαύτη σχέσις προδικαστικοῦ ζητήματος ὑπάρχει τῳόντι μεταξὺ ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης;

Ἤδη μανθάνομεν, ὅτι εἶναι αὐτόχρημα τέρας, χίμαιρα, γρυπαίετος καὶ ἐφεύρεσις τῶν νομικῶν ποιητῶν. Τινὲς διηγοῦνται, ὅτι μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν δύω ἐπταλόφων εὑρέθη τὸ κρανίον τοῦ μυθολογουμένου τέρατος, ἀλλ' εἶναι ὀπτικὴ τῶν ἀρχαιολογούντων ἀπάτη. Ἔστω! παρὰ Ῥωμαίοις δὲν ὑπῆρξε προδικαστικὸν ζήτημα (praejudicium) μεταξὺ ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης, διατὶ δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ σήμερον μεσοῦντος τοῦ ιθ'. αἰῶνος;

Ἰδοὺ ὁ λόγος! Εἴπομεν ὅτι μία καὶ μόνη ταὐτότης ἀπαντᾶται μεταξὺ τῶν δύω τούτων δικῶν, ἡ τῆς πραγματικῆς βάσεως, οἷον, *ἂν ἐπράχθη κλοπὴ*, καὶ τὰ παραπλήσια. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἐπιτρέπει ὁ ὀρθὸς λόγος, τὸ προδικαστικὸν ζήτημα αὐτὸ ἔχει ὑπόστασιν, ὅταν ὑπάρχῃ *ζήτημα χωριστὸν καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων στοιχείων* (νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ) *συνιστάμενον, οὗ τινος ἡ λύσις ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τὴν τῆς κυρίας ὑποθέσεως διάγνωσιν.* (1)

Αὕτη εἶναι ἡ μόνη συγκατάθεσις πρὸς τὸν ἡμέτερον νομοθέτην, ὅστις ἐν ἀρ. 227 ῥητῶς ἀποκαλεῖ προδικαστικὰ ζητήματα *ἀποδείξεις, ἀκυρότητας, ἐξαιρέσεις, διακοπὴν διαδικασίας* κτλ.

Τῳόντι, μετὰ τὴν παραδοχὴν αὐτοῦ τοῦ ὁρισμοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος, τοιαύτη σχέσις ἀποβαίνει ἀπαράδεκτος μεταξὺ ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης. Ἐνῷ ἀπαιτεῖται, οὐ μόνον αὐτοτέλεια νομικοῦ στοιχείου (τῆς ποινικῆς εὐθύνης κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πολιτικὴν), ἀλλὰ συνάμα καὶ αὐτοτέλεια πραγματικοῦ στοιχείου, τότε ἡ ταυτότης αὐτοῦ, ὅτι ὑπῆρξεν ὕβρις, κλοπή, ἀνθρωποκτονία, ἀντὶ νὰ βοηθῇ πρὸς ὕπαρξιν προδικαστικοῦ ζητήματος, μάλιστα μάχεται ἀπολύτως.

Ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὸν ὁρισμὸν τοῦτον ζητεῖται σχέσις ἐπιῤῥοῆς τῆς λύσεως τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος πρὸς τὴν διάγνωσιν τῆς κυρίας ὑποθέσεως (ἀγωγῆς ἢ ἐνστάσεως). Ἐνταῦθα τῳόντι εὑρίσκομεν ἀνεπαρκῆ τὴν βοήθειαν τῆς ἰδίας ἡμῶν κρίσεως. Πῶς, ὅταν διαφέρῃ τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον, ἐνῷ διαφέρει καὶ τὸ νομικὸν, ὑφίσταται σχέσις καὶ ἐπιῤῥοὴ καὶ προδικαστικὸν ζήτημα, ὅταν δὲ ὑπάρχῃ ταυτότης πραγματικοῦ στοιχείου, κόπτεται ὁ δεσμὸς καὶ ἡ πρὸς ἄλληλα ἐπίδρασις;

Κατὰ ποῖον λογικὸν νόμον συμβαίνει, ὥστε ὅσον ἐγγύτερα πρὸς ἄλληλα διάκεινται δύο ζητήματα, τόσον αὐξάνει ἡ διάστασις αὐτῶν, τοῦτο διαφεύγει τὴν καταληπτικὴν ἡμῶν δύναμιν μέχρι νεωτέρας ἐξηγήσεως. Τῳόντι δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, πῶς ἀναφαίνεται σχέσις καὶ ἐπιῤῥοὴ μεταξὺ ζητημάτων, καθ' ἃ οὐδὲν ὑπάρχει κοινὸν, οὔτε νομικὸν, οὔτε πραγματικὸν στοιχεῖον. Ποῦ πλέον ὁ πρὸς ἄλληλα δεσμὸς καὶ ἡ ἄκρα συνάφεια μέχρι προδικαστικοῦ ζη-

(1) Ἐν ἐγχειριδ. Ἀ. σελ. 217 ὑποσ. 7 δὲν ὑπάρχει εἰσέτι λόγος περὶ χωριστοῦ στοιχείου, νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ.

τήματος, ὅλως ἀπαραδέκτου ἄνευ τοιαύτης ἀλλοτριότητος; Φθάσαντες ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ χάσματος καὶ ἀνίκανοι πρὸς ῥόδιον ἅλμα, προτιμοτέραν κρίνομεν τὴν ὀπισθοδρόμησιν καὶ ἐν τῇ ἁπλότητι ἡμῶν ἄλλον λόγον, ὁμολογοῦμεν, δὲν εὑρίσκομεν τοῦ μοναδικοῦ τούτου φαινομένου, πλὴν τοῦ ἐξῆς. Παραδεχόμενοι ὅτι διὰ τῆς ταυτότητος τοῦ πραγματικοῦ στοιχείου μάλιστα ὑπάρχει σχέσις προδικαστικοῦ ζητήματος συνομολογοῦμεν, ὅτι ὁ Ἕλλην νομοθέτης, ὁ κυριάρχης ἑνὸς ἑκατομμυρίου καί τινων χιλιάδων, κατώρθωσε νὰ δώσῃ ζωὴν καὶ ὕπαρξιν εἰς τὴν μεταξὺ ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης σχέσιν προδικαστικοῦ ζητήματος, ἐνῷ ὁ ἀγὼν περὶ ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου.

Ἂν ὅμως, παρακολουθοῦντες καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδιοτροπίαν τοῦ Ἕλληνος νομοθέτου, ἀποσείσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν ζυγὸν τοῦ ἀρτιγενοῦς ὁρισμοῦ, ὡς σφαλεροῦ, διὰ τὸ ἐν *ἀρχῇ αἰτεῖσθαι*(petitio principii), ἀλλέως παρίστανται ἐνώπιον ἡμῶν τὰ πράγματα.

Τί εἶναι, εἴτε ἡ πολιτικὴ, εἴτε ἡ ποινικὴ δίκη, ἀναλυόμεναι; Εἶναι συλλογισμὸς συγκείμενος ἐκ μείζονος καὶ ἐλάσσονος προτάσεως καὶ ἐκ συμπεράσματος. Ἡ μὲν μείζων πρότασις περιέχει ἀφοριστικῶς τὸ λῆμμα, ἤτοι τὴν ἔκθεσιν τοῦ νομικοῦ κανόνος, λ. χ. ἐπὶ μὲν ποινικῆς δίκης, ὅτι ὁ κλέπτης τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, ἐπὶ δὲ πολιτικῆς, ὅτι ὁ κλέπτης ἀποζημιοῖ τὸν κλαπέντα. Κατὰ τὴν ἐλάσσονα πρότασιν γίνεται εἰδικῶς ἡ κατάφασις τοῦ ἐν τῷ λήμματι πραγματικοῦ γεγονότος, ἤτοι ὅτι ὁ Γάϊος ἔκλεψε τὸν Σεμπρώνιον Ἐπὶ τούτοις ἐπέρχεται τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ μὲν τῆς ποιν. δίκης, ὅτι ὁ Γάϊος καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν, ἐπὶ δὲ τῆς πολιτικῆς, ὅτι καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ Σεμπρωνίου.

Κατ' ἀμφοτέρας τὰς δίκας ἡ ἐλάσσων πρότασις εἶναι κοινὴ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ἐστήριξεν ὁ Ἕλλην νομοθέτης τὴν διάταξιν, ὅτι *ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ δηλ. τοῦ κοινοῦ ζητήματος, παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου* (τοῦ ποινικοῦ), δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ πάλιν ἀνάδικον δι' ἄλλου δικαστηρίου (τοῦ πολιτικοῦ) τὸ αὐτὸ ζήτημα. Ἄνευ τοιαύτης κοινωνίας βάσεως πραγματικῆς, διότι ἡ νομικὴ συσχετίζεται διὰ τῶν πραγμάτων, τὸ προδικαστικὸν ζήτημα οὐδέποτε ἔχει ὑπόστασιν.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ δίκη κατὰ τὰ ἁπλούστερα αὐτῆς στοιχεῖα, ἀλ-

λ' ἐνίοτε γίνεται πολυσύνθετος, ὥστε ἀντὶ συλλογισμοῦ ὑπάρχει σωρείτης. Τοιαύτη πρότασις τοῦ σωρείτου εἶναι ἀποδείξεις, ἀκυρότητες, ἐξαιρέσεις κτλ. ὅσα κατὰ τὸ ἀρ. 227 τῆς Πολ. Δικον. ἀποκαλοῦνται προδικαστικὰ, ἢ παρεμπίπτοντα ζητήματα. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ τῆς πλαστογραφίας ζήτημα, δικαζόμενον ποτὲ μὲν προδικαστικῶς παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ποιν. δικαστηρίου, ποτὲ δὲ παρεμπιπτόντως, παρὰ τοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ (ἀρ. 454 καὶ 456 τῆς Πολ. Δικον.). Τὸ νὰ παραδεχθῇ τις τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἐπὶ μόνου σωρείτου, συγκειμένου ἐκ τεσσάρων, ἢ πολλῶν προτάσεων, νὰ μὴ παραδεχθῇ δ' αὐτὸ ἐπὶ ἁπλοῦ συλλογισμοῦ, συγκειμένου ἐκ τριῶν, εἶναι κατ' ἁπλῆν ὄρεξιν, sic volo, sic jubeo.

Δὲν στηρίζεται τάχα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ ἡ παραπομπὴ ἐμποροδικῶν εἰς τὸ ἁρμόδιον πολιτικὸν δικαστήριον τῆς ἐκδικάσεως ζητήματος παρεμπίπτοντος, μὴ ἀνήκοντος ὅμως εἰς τοὺς Ἐμποροδίκας (Πολ. Δικον ἀρ. 729, 730);

Καὶ ἐν τῷ πολιτικῷ δικαίῳ τί ἄλλο εἶναι ἡ θεωρία τῆς *συρροῆς* ἀγωγῶν, εἰμὴ ἡ κοινὴ πραγματικὴ βάσις, ὥστε ὁ ἱκανοποιηθεὶς διὰ τῆς περὶ ἑταιρίας ἀγωγῆς δὲν εἶναι δεκτὸς πλέον περὶ διαιρέσεως κοινοῦ;

Ἡ τάχα ἐπὶ τῶν προδικαστικῶν ζητημάτων ἀποδείξεως, ἀκυρότητος, ἐξαιρέσεως, δὲν ὑπάρχει κοινὴ βάσις, τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον, ὡς πρότασιν τοῦ σωρείτου, δὲν δύναται νὰ παρεκκλίνῃ ὁ δικαστὴς, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἔσχατον συμπέρασμα;

Ἐπὶ πλαστογραφίας οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι, διότι τὸ ποιν. δικαστήριον συνάμα καταδικάζει τὸν πλαστογράφον καὶ καταστρέφει τὸ πλαστὸν ἔγγραφον (Πολ. Δικον. ἀρ. 460) (1), ὥστε ἐξ ἀνάγκης ἄνευ τοῦ ἀποδεικτικοῦ μέσου, τοῦ διὰ τῆς καταστροφῆς προδικασθέντος ἐγγράφου, προχωρεῖ εἰς τὸ ἑξῆς ἡ δίκη.

Πρὸς μικρὸν ἀποσείσαντες τὸν ζυγὸν τοῦ περὶ προδικαστικοῦ ζητήματος ὁρισμοῦ, ὡς συγκειμένου δῆθεν ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος αὐθυπάρκτων, διὰ τῆς ἀποχωρίσεως ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ σώματος, λαμβάνομεν τὴν ὄρεξιν νὰ περισκιρτήσωμεν, καὶ οὕτω δοκιμάζομεν τὴν ἐξήγησιν τῆς ἑξῆς ἀπορίας. Διατὶ κατὰ τὸ ἀρ. 456 τῆς Πολιτ. Δικον. τότε μόνον ἐπιτρέπεται κυρία ἀγωγὴ ἐνώπιον πολιτικοῦ δικα-

(1) Ἀνάλογος ἡ ἐν ἀρ. 463 τῆς Ποιν. Δικ. τῆς Γαλλίας διάταξις.

στηρίου πρὸς ἀποζημίωσιν ἕνεκα πλαστογραφίας, ὅτε ὁ κακουργήσας ἀπέθανεν, ἢ ἡ κατηγορία παρεγράφη, ἐνῷ ἐπὶ πάσης ἄλλης ἀξιοποίνου πράξεως ἀπονέμεται ἐκλογικὸν δικαίωμα πολιτικοῦ ἢ ποινικοῦ δικαστηρίου (Ποιν. Δικ. ἀρ. 6, 7); Μήπως καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἕλλην νομοθέτης, κυριάρχης ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ ὀλίγων χιλιάδων, ἠδίκησε τὸν ὀρθὸν λόγον σκεφθείς, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ αὐτουργοῦ, ἢ τὴν παραγραφὴν τῆς κατηγορίας, ὅτε δὲν εἶναι πλέον ἁρμόδιον τὸ ποιν. δικαστήριον, δὲν δύναταί τις ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε νὰ εἰσάξῃ ἀγωγὴν κυρίαν ἐνώπιον πολ. δικαστηρίου πρὸς καταστροφὴν ἐγγράφου πλαστοῦ, ἀλλ' ἐν περιπτώσει μόνον, ὅτε ὑπέστη βλάβην ἀποζημιώσιμον παρὰ τοῦ κακουργήσαντος, ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ; Μήπως τοιουτοτρόπως πληροῦται χάσμα τῆς νομοθεσίας, ὅτι ἡ μὲν ἐπανάληψις τῆς διαδικασίας ἐπιτρέπεται, ὅτε ἡ ἀπόφασις ἐστηρίχθη ἐπὶ πλαστοῦ ἐγγράφου (ἀρ. 785 5), ἀλλ' ἐν τούτοις οὐδὲν μέσον ὑπάρχει πρὸς ἐξέλεγξιν τῆς πλαστογραφίας μετὰ θάνατον τοῦ πλαστογράφου, ἢ μετὰ τὴν παραγραφὴν τῆς κατηγορίας, διότι ἐκλείσθη ἡ ποινικὴ ὁδὸς, ἐνῷ οὐδὲ ἡ πολιτικὴ ὑπάρχει ἠνεωγμένη, ἀποπερατωθείσης τῆς κυρίας δίκης, ἧς ἠδύνατο νὰ γίνῃ παρεμπίπτον τὸ τῆς πλαστογραφίας ζήτημα; Ἀπεναντίας διὰ τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς δὲν ἐπανορθοῦται τώρα ἡ βλάβη, ἐναγομένων διὰ κυρίας ἀγωγῆς, εἴτε τοῦ πλαστογράφου, μετὰ τὴν παραγραφὴν, εἴτε τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ἤδη θανόντος;

Ταῦτα ἐν τούτοις ἐν παρόδῳ καὶ παρεμπιπτόντως, ἄνευ ἀξιώσεως ὅτι ἀπαρτίζουν τὸ δὴ λεγόμενον προδικαστικὸν ζήτημα, δι' ὃ ἀπαιτοῦνται τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα, καὶ σῶμα καὶ ψυχή!!

Μὴ λησμονήσωμεν ἐν τούτοις ἐν τῇ περισκιρτήσει ἡμῶν, ὅτι ἄλλα δεινὰ καὶ μεγάλα λέγονται κατὰ τοῦ νομοθέτου ἡμῶν, ὅτι δῆθεν δεχόμενος τελεσιδικίαν ἐκ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ ποιν. δικαστηρίου, δεσμεύει τὸ πολιτικὸν δικαστήριον πρὸς ἐπιδίκασιν ἀποζημιώσεων, ὥστε ἡ περὶ αὐτῶν δίκη, τί ἄλλο εἶναι, πλὴν ἁπλοῦς ἀστεϊσμός; Πρὸς τί κάθηνται οἱ δικάζοντες ἐπὶ τῶν ἑδρῶν αὐτῶν, καὶ πρὸς τί ἡ κυριαρχικὴ αὐτῶν ἐξουσία περὶ ἐκτιμήσεως τῶν γεγονότων, ὅταν οὐδὲν ἄλλο δύνανται νὰ πράζουν, πλὴν νὰ κύψουν τὸν αὐχένα εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου καὶ ἁπλῶς ν' ἀριθμήσουν εἰς δραχμὰς καὶ λεπτὰ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας; Πρὸς

τραγωνισμὸς τοῦ κύκλου, καὶ περὶ τοῦ ἅπαξ δικασθέντος καὶ ὅσα ἄλλα ἔῤῥιψας εἰς τὸ ἀρ. 12 τῆς Πολ.Δικον. ὡς μὴ ὤφειλες! Aut, aut!

Ἀπέχομεν ν' ἀπαντήσωμεν ἀντὶ τοῦ νομοθέτου καὶ ἀγνοοῦμεν τὴν τέχνην, δι' ἧς καλοῦνται αἱ σκιαὶ τῶν κεκοιμημένων.

Σπεύδομεν ἐν τούτοις νὰ διορθώσωμεν ἴδιον ἡμῶν λάθος. Ἐν τῇ ἁπλότητι καὶ ἀσθενείᾳ ἡμῶν εἴπομεν, ὅτι διττὴ ἡ βάσις τῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, εἴτε *ἀδίκημα* ὑπὸ τοῦ ποιν. νόμου τιμωρούμενον, εἴτε *ἀμέλεια* μὴ τιμωρουμένη. Ἐὰν οὕτως ἔχῃ, ἐλέγομεν, μετὰ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τοῦ ποιν. δικαστοῦ ὑπολείπεται ἡ ἐξέτασις τοῦ πολιτικοῦ, ἂν χωρῇ ἀποζημίωσις ἐπὶ τῇ βάσει ἀτιμωρήτου ἀμελείας. Διὰ τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἐνομίζαμεν ἄρδην αἱρομένην τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀντίφασιν. Ὁποία ἡδονή! καὶ πόσον ἐφήμερος! ὡς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, τὰ πάντα ματαιότης! Τὸ κυριώτερον ἐλάνθανεν ἡμᾶς, ὅτι πάντοτε εἰσαγομένης ἀγωγῆς πρέπει νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἀποτέλεσμα καταδίκης. Ὑπὶ ὑποθέσει λοιπὸν ὅτι ὁ πολιτικὸς δικαστὴς, μὴ δυνάμενος νὰ δικάσῃ ἐπὶ τῇ βάσει ἀξιοποίνου πράξεως, δὲν εὑρίσκει ἀμέλειαν, τί μέλλει νὰ πράξῃ; Καὶ ἡμεῖς καὶ ἄλλοι ἐν τῇ ἁπλότητι αὐτῶν, λέγομεν, ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ δικαστὴς ἀπορρίπτει τὴν ἀγωγὴν, ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰ δύω τρίτα τῶν εἰσαγομένων ἀγωγῶν ἢ καὶ πλείονας, κατὰ τὸν ἐτήσιον πίνακα, καθὸ ἐβασίμους. Δι' ἡμᾶς βέβαια, οἵτινες δεχόμεθα προδικαστικὸν ζήτημα, καίτοι ἀσώματον, δὲν φαίνεται τοιοῦτόν τι κακόηχον καὶ αὐτόχρημα χασμῳδία, ἀλλ' εἰς τὸν ἀπαιτοῦντα, ὁσάκις δικάζει ὁ πολιτικὸς δικαστὴς, πάντοτε νὰ ὑπάρχῃ βάσις καὶ θεμέλιον καὶ πάντοτε καταδίκη, εἶναι τῳόντι σόλοικον τὸ περὶ διττῆς φύσεως τῆς ἀγωγῆς, ἧς οὐδεμία βεβαιοῦται.

Καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο ἀξιόποινος πρᾶξις διότι ἐνίοτε καὶ αὐτὴ ἡ ἀμέλεια εἶναι, καὶ ἀπαρτίζει τὸ ἀθωωθὲν ἀδίκημα παρὰ τοῦ Ποιν.δικαστοῦ. Θέλομεν καὶ τότε, ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ ἡμῶν, προσφέρει ὁλοκαύτωμα ὅλας τὰς τοιαύτας περιστάσεις, προτιμῶντες τὴν θυσίαν τῶν μονοφυσιτικῶν ἀγωγῶν, ἀντὶ τῆς θυσίας τῆς τρωθείσης ἡμῶν γνώμης; Ἢ θέλομεν προθῦ σοφιζόμενοι καὶ διαστέλλοντες βαθμοὺς ἀμελείας, ἀξιοποίνου τουτέστι καὶ μὴ ἀξιοποίνου, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε τὸ διφυὲς τῆς ἀγωγῆς, χάριν τοῦ πολιτικοῦ δικαστοῦ, δυναμένου νὰ εὕρῃ βάσιμον τὴν μὴ ἀξιόποινον ἀμέλειαν μετὰ τὴν ἀθώωσιν τῆς ἀξιοποίνου, καὶ συνεπάγουσαν πολιτικὴν εὐθύνην ἀποζημιώσεως;

Εἰς μάτην καὶ αὐτὸ τὸ σόφισμα, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλου εἴδους μονοφυσιτικαὶ ἀγωγαί, αἱ στηριζόμεναι εἰς μόνον τὸν δόλον. Οὕτω καθ' ὑπόθεσιν ἐπὶ κλοπῆς, μετὰ τὴν ἀθώωσιν, δύναται τάχα νὰ εἰσαχθῇ πολιτικὴ ἀγωγὴ ἐπὶ τῇ βάσει ἀμελείας ; Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἔφθασε ν' ἀπαντήσῃ τῳόντι (δι' ἀποφ. 13689), ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ ἀγωγὴ τῆς κυριότητος ! « Sancta simplicitas ! Ἴσως ἐνόμισεν, ὅτι ὁ κλέπτης ἐναγόμενος ἀντέταξε τὸ δεδικασμένον τῆς ἀθωώσεώς του, ὡς ἐπιχείρημα ὅτι εἶναι κύριος τοῦ δῆθεν κλοπιμαίου, ἢ ὅτι δὲν χρεωστεῖ τὴν ἀπόδοσιν αὐτοῦ ὡς νόμιμος κάτοχος, ὅτε ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐνάγοντα τὴν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις μόνης τῆς ποινῆς σὲ ἀπήλλαξεν, οὐδαμῶς δὲ προδικάζει τὸ πολιτικὸν ζήτημα τῆς κυριότητος ἢ τῆς κατοχῆς (1).

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, μόνον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις νομίζει ὅτι δὲν πρέπει εἰς πᾶσαν περίστασιν καὶ ἐξάπαντος νὰ εἶναι ἐφικτὴ μετὰ τὴν ἀθώωσιν ἡ πολιτικὴ ἀγωγή, ἐπιτρέπονται τοιαῦται σκέψεις.

Ἅμα ἐν ἀρ. 12 τῆς Ποιν. Δικονομίας ἀναγινώσκομεν ὅτι ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, τάχα ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ δύνανται νὰ παρέλθουν, οὐδέποτε ὅμως ἐπιτρέπεται μετὰ τὴν ἀθώωσιν τὸ ἀνέφικτον ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων; Εἶναι αὗται νόμισμα πραγματικόν, καὶ ὁ νομοθέτης ἄλλα μὲν ὑπόσχεται, ἄλλα δὲ δίδει;

Καὶ ἕτερον διέφυγεν ἡμᾶς ἀνακόλουθον δῆθεν τοῦ νομοθέτου.

Δεδόσθω πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἡ καταδικαστικὴ τοῦ ποινικοῦ δικαστοῦ ἀπόφασις προδικάζει τὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς, δὲν ἔπρεπε τάχα νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἀμοιβαιότης, ὥστε εἰς τὸ αὐτὸ σέβας πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ πολιτικοῦ δικαστοῦ νὰ ὑποχρεωθῇ καὶ ὁ ποινικός ;

Μέχρι τοῦδε ὁμολογοῦμεν, ὅτι τοιαύτην ἀμοιβαιότητα ἐνομίζαμεν καθιερουμένην διὰ τοῦ ἀρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἣν ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, *εἴτε πολιτικὸν, εἴτε ποινικὸν*, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος.

Ἀλλὰ τί μανθάνομεν ἤδη, ὅτι ἂν τοῦτο ἦτον ἀληθὲς, τότε ἀποφασισθέντος ἅπαξ παρὰ τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου, *ὅτι δὲν ὑπάρ-*

(1) Ὅρα Εὑρετ. Ἰωαν. τόμ. ΙΓ', σελ. 196.

χει κλοπὴ. ἔπρεπε νὰ δεχθῇ τὸ δεδικασμένον περὶ τοῦ πραγματικοῦ τούτου γεγονότος καὶ τὸ ποιν. δικαστήριον.

Εὐστοχωτάτη ἡ παρατήρησις καὶ ἀμήχανος ἡ ἀπάντησις. Ἀλλ' ἐν τούτοις, καίτοι πολλὰς καταβαλόντες ἐρεύνας, δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνακαλύψωμεν, πότε ὁ πολιτικὸς δικαστὴς δύναται ν' ἀποφανθῇ ἁρμοδίως, ὅτι *ὑπῆρξε κλοπὴ*, ἐνῷ παραβιάζει ῥητὴν διάταξιν μὴ παραπέμπων τὴν κολάσιμον πρᾶξιν εἰς τὸν ποινικὸν δικαστὴν (ἀρ. 589) καὶ ἀναμένων τὴν ἀπόφασίν του. Ἂν τοῦτο οὕτως ἔχῃ, ἡ καθ' ὑπέρβασιν καθηκόντων ἀπόφασις, πῶς δύναται νὰ δεσμεύσῃ τὸν ποινικὸν δικαστήν;

Τοῦτο μόνον κατόπιν πολλῆς ἐρεύνης ἠδυνήθημεν ν' ἀνακαλύψωμεν, ὅτι δίδεται τῳόντι καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν δικαστὴν ἡ τῆς ἀμοιβαιότητος ἱκανοποίησις, ἀλλὰ λίαν περιωρισμένη διὰ τοῦ ἀρ. 11 τῆς Πολ. Δικον. ὅτι *μόνον, ὅταν ἡ πολιτικὴ δίκη περιέχῃ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς ποινικῆς διαδικασίας, ἀποφαίνονται κατ' ἐξαίρεσιν πρῶτα τὰ πολιτικὰ δικαστήρια ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἀγωγῆς.*

Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς πολιτικοὺς δικαστάς, ἂν καὶ αὐτοὶ εὐχαριστῶνται διὰ τῆς γλίσχρου ταύτης ἱκανοποιήσεως, ἢ ἂν ἐξ ἄκρας φιλοτιμίας δέχωνται μόνην τὴν ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἀμοιβαιότητα.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ φιλολογικῶς, πόσον κακόζηλος φαίνεται ἡ τοῦ νομοθέτου ἔκφρασις, ὅτι διὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως *δὲν ἐμποδίζεται* ἡ ἐπιδίωξις τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ὅτι δῆθεν ὑπάρχει τελεσιδικία. Δὲν ἔπρεπεν ὁ νομοθέτης ἀπεναντίας νὰ ἐκφράσῃ ἐπὶ λέξεως, ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις εἶναι *στήριγμα ἀκλόνητον* τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ; Μὴ θέλομεν εἰπεῖ καὶ ἐνταῦθα σοφιζόμενοι, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐξέλαβε συμπληρουμένην τὴν ἔννοιαν διὰ τοῦ ἀρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. περὶ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος καὶ τοῦ ἅπαξ δικασθέντος ; Ἀλλὰ πάλιν δὲν κατορθοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν καὶ ὑπὸ τὴν ἐναντίαν ἔννοιαν, ὅτι δῆθεν οὔτε διὰ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως ὑπάρχει τελεσιδικία, πῶς φθάνει ὁ νομοθέτης εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν ἐμποδίζεται ἡ ἐπιδίωξις τῶν πολιτικῶν ἀπαιτήσεων.

Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἀκούομεν τὸν νομοθέτην ῥητῶς λαλοῦντα καὶ υἱοθετοῦντα τὸ *προδικαστικὸν* ζήτημα, τὸ ὁποῖον παραπέμπομεν εἰς τὰ

βάθη τοῦ Ταρτάρου δι' ἔλλειψιν ἰδίου σώματος, πρὸς τί καταγινόμεθα νὰ μαντεύσωμεν τὴν μὴ ἐκφρασθεῖσαν ἔννοιαν;

Ἐσχάτως ἀνεγίνωσκον βυζαντινοῦ τινος νεκρικὸν διάλογον ἐπιγραφόμενον *Τιμαρίωνα* (1), ὅστις διηγεῖται, ὅτι οἱ ψυχαγωγοὶ ἀπέσπασαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, διότι συνεπείᾳ νόσου ἀπέβαλε τῶν στοιχείων τὸ τέταρτον, τὴν χολὴν, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει τὸ βιώσιμον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἰατρικῆς τέχνης. (2) Ὁ Μίνως, ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Θεόφιλος, ἀντὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, ἐδίστασαν νὰ δικάσουν μόνοι περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ ἀξιώματος, ὅτι ἐκ τεσσάρων μόνον στοιχείων ὑπάρχει τὸ βιώσιμον, ὥστε προσέλαβον συμπαρέδρους τὸν Ἀσκληπιὸν, καὶ τὸν Ἱπποκράτην, καὶ ὁμοῦ ἀπεφάνθησαν κατὰ τῶν ψυχαγωγῶν, ἀποδόσαντες πάλιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα, ὡς προώρως ἐξαχθεῖσαν.

Ἀνάλογον εἶναι καὶ τὸ ἀξίωμα, καθ' ὃ παρεπέμφθη εἰς Ἅδου τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ποινικῆς δίκης ἐπὶ πολιτικῆς, διότι δῆθεν χρεῖται ἰδίου *σώματος*, ἢ κατ' Ἄρειον Πάγον στερεῖται γεγονότος *ἀνεξαρτήτου καὶ χωρίστου* τῆς κυρίας δίκης, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Ὡς νομικοὶ ὁ Μίνως, ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς δὲν χρήζουν ἄλλων συμπαρέδρων, διὰ ν' ἀποφανθοῦν τὸ ἐναντίον, ὥστε ἐλπίζομεν ἄνευ ἀναβολῆς νὰ ἐπιτρέψουν πάλιν τὴν ἀναβίωσιν τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος.

Ζητ. 51 Ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃ τίς ἀντίγραφον τῶν πρακτικῶν διασκέψεως τοῦ Δικαστηρίου; Τὸ ζήτημα τοῦτο ὑποβληθὲν ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν εἰς τὸν Κυρ. Πρόεδρον τῶν αὐτῶν ἐλύθη ὡς ἀκολούθως διὰ τοῦ ὑπ' ἀρ. 70 ε. ε. ἐγγράφου τοῦ δευτέρου, φέροντες.

Ἐκ τῶν σχετικῶν διατάξεων τοῦ περὶ δικαστηρίων ὀργανισμοῦ, τῆς πολιτικῆς δικονομίας, καὶ τοῦ Ποιν. Νόμου, (3) συνάγονται τὰ ἑξῆς. Μετὰ τὴν δημοσίαν συζήτησιν ἑκάστης πολιτικῆς ὑποθέσεως, προηγεῖται τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου διά-

(1) Elisson Anal, IV ἐν λειψίᾳ 1860.

(2) Τέσσαρα τὰ στοιχεῖα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ἄρα τέσσαρα καὶ τῆς ζωῆς.

(3) Πρλ. τὰ ἄρθ. 86 τοῦ ὀργαν. 162 § 1 καὶ 177 τῆς πολ. Δικ. καὶ 453 τοῦ Ποιν. Νόμου.

σκεψις καὶ ψηφοφορία τῶν δικαστῶν πρὸς κατάρτισιν τῆς ἀποφάσεως γινομένη οὐχὶ δημοσίως· ἡ δ' ἔκθεσις ἢ τὸ πρακτικὸν τῆς μυστικῆς ταύτης διασκέψεως καὶ ψηφοφορίας περιέχει δύω διακεκριμένα γεγονότα, τὴν ψῆφον, δηλαδὴ, ἑκάστου τῶν δικαστῶν, καὶ τὴν παμψηφίαν ἢ κατὰ πλειονοψηφίαν καταρτισθεῖσαν ἀπόφασιν. Τὴν δ' οὕτως καταρτισθεῖσαν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ τῆς διασκέψεως ἐκτεθεῖσαν ἀπόφασιν, μεταφερομένην εἰς ἕτερον ἔγγραφον, ἀποτελοῦν, τὸ ἔγγραφον τὸ ὀνομαζόμενον ἀπόφασιν, δημοσιεύει τὸ Δικαστήριον, περιέχον τοὺς λόγους τῆς παμψηφίας ἢ τῆς πλειονοψηφίας, καὶ, ἐνίοτε ὑπὸ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς μειονοψηφίας, χωρὶς ὅμως ν' ἀναφέρωνται τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὲρ ἢ κατὰ ψηφοφορησάντων δικαστῶν. Ἑπομένως τὸ μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς διασκέψεως, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν ψηφοφορίαν μένει κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου μυστικὸν, καὶ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν καταρτισθεῖσαν ἀπόφασιν, καθίσταται κατὰ τὰς αὐτὰς διατάξεις τοῦ νόμου δημοσιευτέον. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς διασκέψεως ἐπὶ τῆς μεταξὺ τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ Χρ. Ρέντη δίκης, τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἀντίγραφον, τὸ ἀφορῶν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου, ἐδημοσιεύθη, ἤδη ὡς βεβαιοῖ τὸ τῆς 8 Μαΐου 1851. πρακτικὸν δημοσιεύσεως, διαλαμβάνον, ὅτι τότε ἐπὶ ἀκροατηρίου ἐπαγγέλθη δημοσίως ἡ καταρτισθεῖσα ἐπὶ τῆς εἰρημένης δίκης ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 8348, ἥτις ἦτον ἀντίγραφον τῆς περιληφθείσης εἰς τὸ προηγούμενον τῆς διασκέψεως πρακτικόν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδημοσιεύθη ἤδη, ὡς καὶ ἀπῃτεῖτο, τὸ μέρος τοῦ πρακτικοῦ τῆς διασκέψεως τὸ ἀφορῶν τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν δὲν εὑρίσκω λόγον, ἵνα ἀρνηθῇ τις τὴν ἔκδοσιν *ἀποσπάσματος* τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος πρακτικοῦ διασκέψεως, περιλαμβάνοντος τὴν καταρτισθεῖσαν καὶ δημοσιευθεῖσαν ἀπόφασιν, καὶ τοῦτο εἶναι ἰδίως ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει τοὺς διαδίκους, καὶ τὸ ὁποῖον δικαιοῦνται νὰ γνωρίζωσιν, ἀρνουμένου ἀντιγράφου ἐκ τοῦ αὐτοῦ πρακτικοῦ ὡς πρὸς τὸ μέρος τῆς γενομένης ψηφοφορίας, τὸ ὁποῖον, κατὰ νόμον, πρέπει νὰ διατηρῆται μυστικὸν καὶ μὴ ἐνδιαφέρον ἄλλως τοὺς διαδίκους.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περιληψις τῶν περιεχομένων.

Περὶ συμβολ. ἀντιβαινόντων εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη. 51) Νομ. Ἀρ. Παγ. 52) Ἔκθεσις πλειστηριασμοῦ. 53) Ἐφέσιμον δίκης. 54) Αἱ ἀκυρότητες αὐτῆς ποίας τάξεως εἶναι. 55) Διαθήκης ἀκυρότητες. 56) Γραμμάτια Κρητικά. 57) Ἡ δολίως ἀπομάκρυνσις τῶν ὑπερθεματιστῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ δὲν ἀκυροῖ τὴν κατακύρωσιν. 58) Κατάσχεσις συντηρητική. 59) Ἔκθεσις κατακυρωτικὴ πλειστηριασθέντος πράγματος. 60) Πότε προτείνεται ἡ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις. 61) Προσωπικὴ κράτησις. 62) Ἀρμοδ. τῶν τκκ Δικαστ. ἐπὶ τῶν ἐκ Δημοτικῶν φόρων διαφορῶν. 63) Ἐπίδικοι ἀπαιτήσεις. 64) Πότε ὑπάρχει προβλῆψις ἀπαλλάττουσα τὸν ἐκδότην συναλλαγματικῆς

—oo—

Κατὰ τὸ ἄρθρον 1172. τοῦ Δικ. ὀργανισμοῦ (1) οἱ συμβολαιογράφοι δὲν πρέπει νὰ συντάττωσι συμβόλαια περὶ αἰτήσεων παρανόμων (2) καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἀντιβαινουσῶν.

§ 1 Τοιαύτην διάταξιν περιεῖχε καὶ τὸ Ῥωμ. Δικ. καθ' ὃ pacta, quae contra leges constitutionesque, velcontra bonos mores fiunt,

(1) Πρλ. τὰ ἄρθρα 1133 καὶ 1172 τοῦ Γαλλ. Κώδ.—Οἰκ. § 33—Dall. λέξ. obligations.

(2) Εἰς τὰ σχόλια τῶν Βασιλ. (ια. α) 67 εὑρηνται τὰ ἑξῆς.

Πλὴν γνωσθῇ (attamen scias), φέρει σχόλιον τι τοῦ αὐτοῦ βιβλ. καὶ τίτλου, ὅτι δύναταί τις πακτεύειν κατὰ κονσουετουδίνεμ. ‖(κατὰ τῶν ἐθίμων), ὡς φησι βιβλ. Δ'. τίτλ. ξέ διάτ. Θ'.

Πᾶν σύμφωνον διατίθεται μαχόμενον ἀσθενεῖ, ὡς ὅτε συμφωνηθῇ, διαζυγίῳ διαλυομένου τοῦ γάμου παρ' αἰτίαν τῆς γυναικὸς (culpa mulieris), μὴ κερδαίνειν τὸν ἄνδρα τὴν προῖκα.

Ταύτην τὴν διάταξιν ὑπομνηματίζων ὁ Ἥρως Πατρίκιος, τολμηρὸν ἔφη εἶναι τὸ ἐξαριθμήσασθαι καὶ καταλέξαι, ποῖά ἐστι τὰ . . ἐναντία νόμου γενόμενα πάκτα,

nullam vim habere indubitati juris est. (3) Χρηστὰ δὲ ἤθη εἶναι ἡ δημοσία ἐκείνη τιμιότης, honestas publica, εἰς τὰς ἐντολὰς τῆς ὁποίας ὁ νόμος δὲν προσδίδει ποινικήν τινα κύρωσιν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας καθιστᾷ σεβαστὰς μὴ ἀπονέμων νόμιμόν τινα ἰσχὺν εἰς τὰ ἀντιβαίνοντα αὐτῇ. (4)

§ 2 Ἡ συμφωνία λοιπὸν ἀντιβαίνει εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη, ὅταν πρόκηται περὶ ἐκπληρώσεως πράξεων, αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὴν ὡραίαν τοῦ Ῥωμαίου νομοδιδασκάλου ἔκφρασιν, laedunt (quae facta) pietatem, existimationem, verecumdiam nostram· (5) συμφωνίαι λοιπὸν προσβάλλουσαι τὰ χρηστὰ ἤθη εἰσὶν αἱ προσβάλλουσαι τὴν δημοσίαν εὐσέβειαν, σεμνότητα καὶ κοσμιότητα· εἰσὶν αἱ πράξεις, αἱ ὁποῖαι, ἀθῶαι αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, δὲν λαμβάνουσιν ἀνηθικότητος χαρακτῆρα εἰμὴ ἐπειδὴ ἀπαγορεύεται νὰ τὰς ἐπιβάλῃ τίς ὡς συμφωνίας εἰς δικαστικὰ συμβόλαια. Τοιαῦταί εἰσι ά) αἱ ἀναγόμεναι εἰς τοὺς γάμους, (6) οἷον ἡ συμφωνία τῆς ἀγαμίας, ἡ συνομολόγησις ὅρου δεσμεύοντος

ὡς τὸν ἥρωα καὶ κοινὸν τῆς Οἰκουμένης διδάσκαλον Κύριλλον τελείως καὶ ἀνελλιπῶς τὰ περὶ τούτων συναγαγόντα ἐν τῷ ὑπομνήματι τῶν δεφινίτων αὐτοῦ. Τὸν γὰρ δὲ πάκτις τίτλου ὑπομνηματίζων τελείως καὶ ἀνελλιπῶς . . . συνήγαγε τὰ περὶ τούτων· νῦν δὲ διέσπαρται ἐν πᾶσι τοῖς διγ.»

— Εἰς τὸ ἄρθρ. 172 τοῦ δικ. ὀργ. ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ παρανόμους αἰτήσεις τὰς ἀφορώσας ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορεύεται· οὐχὶ δὲ καὶ τὰς αἰτήσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσι πράξεις θεωρουμένας τότε μόνον ἀκύρους, ὅταν ἡ ἀκύρωσίς των ζητηθῇ παρὰ τοῦ ἔχοντος συμφέρον. — Εἰς τὰς πρώτας οἱ συμβολαιογράφοι δύνανται καὶ ὀφείλουν ν' ἀρνῶνται τὴν συνδρομήν των, οὐχὶ δὲ εἰς τὰς δευτέρας, αἵτινες λογίζονται ἔγκυροι ἐνόσῳ ὁ ἔχων τὸ δικαίωμα τῆς ἀκυρώσεως σιωπᾷ· π. χ. δύο σύζυγοι ζητοῦσι τὴν σύνταξιν συμβολαίου περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου των, ἢ δύο ἄνθρωποι ζητοῦσι τὴν σύνταξιν συμβολαίου περὶ συστάσεως ἑταιρίας, σκοπὸν ἐχούσης τὴν λαθρεμπορίαν ἢ ἄλλην πρᾶξιν ἀπηγορευμένην (οἷον ἡ περὶ ἱερουλίας. Βασ. Κεφ. κζ. θέμ. ς'. καὶ πέ. θέμ. ἔσχατον (ια. α) ὑπὸ τοῦ νόμου· εἰς τοιαύτας αἰτήσεις ὁ συμβολαιογράφος ἀρνεῖται τὴν συνδρομήν του. — Ὅταν ὅμως εἷς σύζυγος ζητῇ, ἔχων ἐπιτροπικὴν τῆς συζύγου του, τὴν πώλησιν προικῴου, ἡ αἴτησις δὲν εἶναι (κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων) τοιαύτη, ὥστε ν' ἀρνηθῇ τὴν σύνταξιν συμβολαίου ὁ συμβολαιογράφος, διότι τὸ ἔγκυρον τοῦ συμβολαίου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεως τῆς συζύγου (Π. λ. ὅμως ἐν εὐρ. τὴν λέξιν προῖξ καὶ Καλλ. γ σ. 96 ἑπ.)

(3) Διάτ. 6 Κώδ. de pactis (2. 3) — Ὅσα σύμφωνα γένηται ἢ ὑπεναντία νόμων ἢ ὑπεναντία τῶν καλῶν τρόπων, ταῦτα μηδεμίαν ἔχειν ἰσχύν. Βασ. (11. 1.) 67 Ηρλ. καὶ Βασιλ. (μγ. 5).

(4) Οὔτε δὲ ἀπ' ἐπερωτήσεως ἔρρωται τὰ παρὰ τοὺς ἀγαθοὺς τρόπους (contra bonos mores). Βασιλ. βιβλ. μγ. τίτλ. 5 κεφ. Δ'.

(5) Τεμ. 13 Πανδ. (28. 7).

(6) Ὡς πρὸς τὸν γάμον, οἱ ῥωμαῖοι εἶχον τὴν ἀρχὴν ὅτι· semper in conjunctio-

τὴν πρὸς τὸν γάμον ἐλευθερίαν (7), ἡ συνομολόγησις συμφωνίας περὶ χωρισμοῦ ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης (8), ἢ περὶ διαζυγίου (τεμ. 8. § 1 Π. usu et hab.—διάταξ. 5 Κώδ. de inst. et subst.

β'. Συμφωνίαι ἔχουσαι σχέσιν μὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, οἷον ἡ περὶ μεταβολῆς, ἢ μὴ, θρησκεύματος. Ὅρα Dall. λ. disposit. entre.—vifs ἀρ. 165·

γ'. Συμφωνία σχέσιν ἔχουσα μὲ τὴν φυσικὴν ἐλευθερίαν,τείνουσα νὰ τὴν δεσμεύσῃ, οἷον ἡ συμφωνία τοῦ νὰ κατοικῇ τίς πάντοτε εἰς τόπον ὡρισμένον, ἢ νὰ ὑποβάλῃ τὰ τῆς κατοικίας του εἰς τὴν ἐκλογὴν τρίτου· (τεμ. 71. § 2 Π. de cond. Ἴδε Dall. λ. dispos. entre—vifs ἄρ. 169 ἐπ.)

Ὅρος δὲ ἐπιβαλλόμενος τῷ δωροδόχῳ τοῦ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν δωρητὴν, δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη. Dalloz αὐτ. ἄρ. 449—2ον.

δ'.Ὅροι ἀφορῶντες τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐπαγγελμάτων,ἀλλὰ μόνον οἱ ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιφέροντες τὴν ἀπόλυτον ςέρησιν πάσης κατὰ τοῦτο ἐλευθερίας, ἢ τὴν παραδοχὴν ἐπαγγέλματος, τὸ ὁποῖον δὲν συμβιβάζεται, κατὰ τὴν δημοσίαν ἠθικὴν, μὲ τὴν θέσιν τοῦ προσώπου Δαλλ. αὐτ. ἄρ. 165 167.

έ. Ὅροι σχέσιν ἔχοντες μὲ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ διαθέτειν,καὶ ἐπιβάλλοντες ἐνὶ τῶν συμβαλλομένων τὴν παραδοχὴν κληρονόμου τινός. Stipulatio hoc modo concepta, si haeredem me non feceris,tantum dare spondes? inutilis est quia contrà bonos mores est. τεμ. 61 Π. de verb. obl.

§ 3 Συμφωνία νὰ μὴ πράξῃ τις τί ἀντιβαῖνον εἰς τοὺς νόμους ἢ εἰς τὰ

---

nibus non solum quod liceat considerandum est, sed et quid honestum sit. τιμ. 42 Πρ.Π. de ritu nupt.

Θεωρεῖται λοιπὸν ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὰ ἤθη πᾶσα σύμβασις ἐναντία εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ γάμου· οἷον συμφωνίαι μετὰ τῶν μεσαζόντων ὥστε νὰ συνάψωσι γάμον τινὰ ἐπικερδῆ· διότι οὕτως ὁ γάμος γίνεται ἀντικείμενον ἐμπορίας.

(7) Ἀθέμιτος λοιπὸν ἡ τῶν συγγενῶν συμφωνία, δι' ἧς ὑποχρεοῦνται ἐκ προοιμίων νὰ συνάψωσιν εἰς γάμον τὰ τέκνα των. Chardon τόμ. 3 ἄρ. 617. Touillier ἄρ. 303. —ὡσαύτως ἡ συμφωνία τοῦ νὰ νυμφευθῇ ὁ ἐπίτροπος κόρην διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν του Touillier ἄρ. 181. Duranton ἄρ. 369. Συμφωνίαι τοιαῦτα δίδουσι χώραν εἰς ἀποζημιώσεις ; Ὅρα Dalloz,λξ mariage ἄρ. 82 ἐπ.—Τί δὲ περὶ τῆς συμπεφωνημένης, ἵνεκα μὴ ἐκτελέσεως, ποινικῆς ῥήτρας ; Ὅρα ἡμέτ. Εὐρ. τόμ. 5· σ. 140 καὶ τὸ τῶν ἀγορεύσεων,(réquisitoires)τοῦ Εἰσαγγ. Δουπίνου σύγγραμμα, τομ.γ. σ. 82.

(8) Ὅρα τὴν ἀπὸ 8 Ἀπριλίου 1851 ἀπόρ. τῶν ἐν gaen Ἐφετῶν.

χρηστὰ ἤθη δὲν ἴσχυε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις, τὸ δὲ περὶ αὐτῆς συμβόλαιον ἦτο ῥιζικῶς ἄκυρον· τεμ. 7 § 3 Π. de pactis. Τοιαύτη σύμβασις δὲν ἰσχύει, ὡς δυναμένη νὰ δώσῃ ἀφορμὴν à d' indignes spéculations, ὡς λέγει ὁ Σαβιγνύ.—Τὴν αὐτὴν ἑρμηνείαν δέχονται καὶ ἐν Γαλλίᾳ, μολονότι ὑπάρχει κατὰ τοῦτο χάσμα εἰς τὸν Γαλλ. ἀστυκὸν Κώδηκα (Πρλ. Dalloz. Λ. obligations ἄρ. 1142). Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἐν τῷ Ῥωμ. Δικ, πρόκειται περὶ ὅρου, ὅστις ἐστὶν, οὕτως εἰπεῖν, ἡ αἰτία τῆς συμβάσεως (condition causale)· ὅθεν γίνεται διάκρισις ἐν γένει εἰς τὴν Γαλλίαν μεταξὺ τῆς περιπτώσεως,καθ' ἣν ὁ ὅρος εἶναι ἡ αἰτία τῆς συμβάσεως condition qui exprime le motif déterminant le contrat), καὶ τῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν ὁ ὅρος δὲν φέρει τοιοῦτον χαρακτῆρα· ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, ἐφαρμόζουσιν, εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ ἄρθρ. 1173, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ οὐχί. (1)

Τὴν αὐτὴν λύσιν δεχόμεθα ἂν πρόκηται περὶ ὅρου τοῦ ποιῆσαι ὅ,τι νόμιμον καὶ χρηστόηθες ἐστίν· ἂν ὁ ὅρος ἦναι ἡ αἰτία τῆς συμβάσεως, αὕτη εἶναι ἄκυρος· ἰσχύει δὲ, ὅταν ὁ ὅρος αὐτὸς δὲν ἦναι ἡ παραγωγὸς αἰτία. Τὰ αὐτὰ, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀποφαίνεται καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀποφατικὸν ὅρον τὸν ἠθικῶς ἢ νομικῶς ἀδύνατον· ἀδιάφορον δὲ ἂν ἐκφράζηται διὰ γενικῶν λέξεων, si benefium fiat, ἢ ἀναφέρηται εἰς εἰδικὴν πρᾶξιν. Ὅρα Dall. λ. disposit entre vifs ἀρ. 128 ἐπ. καὶ Τροπλ. donations § 254.

§ 4 Συμφωνία, δι' ἧς ὁ θεματοφύλαξ ἀπαλλάττεται τοῦ νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν παρακαταθήκην, εἶναι ῥιζικῶς ἄκυρος ὡς ἀντιβαίνουσα εἰς τὴν δημοσίαν ἠθικήν. Dall. λ. dépot séquestre ἀρ. 45 ἐπ.

§ 5 Συμφωνία, ἣν δικηγόρος συνάπτει μὲ τὸν ἐντολέα του ὥστε νὰ μετέχῃ τοῦ κέρδους τῆς δίκης, εἶναι ἄκυρος ὡς ἀντικειμένη εἰς τὰ καθήκοντα τῆς τιμῆς· αὐτ. λ. avocat ἀρ. 267 ἐπ. Δικ. Ὀργ. ἄρθρ. 145.

§ 6 Ὑποσχέσεις πρὸς δημόσιον ὑπάλληλον διὰ νὰ πράξῃ τι, ἔστω καὶ νόμιμον, εἶναι ἄκυροι, ὡς ἀντιβαίνουσαι καὶ εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη καὶ εἰς τὸν ποινικὸν νόμον· ὅθεν δὲν δίδουσιν ἀφορμὴν εἰς ἀγωγήν.—Ἂ-

(1) Ὅρα Ποτιέρον ἀρ. 204. Τουλλιέρον τ. 6 ἀρ. 482 Ζαχ. τ. 3. σ. 375 σημ. 15 ἔκδ. Masse ;—Μαρκαδὲ ἐν ἄρθρ. 1172 ἀρ. 1.

κυροι δ' εἶναι καὶ αἱ πρὸς τοὺς τρίτους ὑποσχέσεις, ὅταν οἱ τρίτοι ἀναδέχωνται νὰ μεσολαβήσωσι παρά τινι ὑπαλλήλῳ.

§ 7 Δὲν ἀντιβαίνει ὅμως εἰς τὰ χρηστὰ ἤθη ἡ συμφωνία τοῦ ν' ἀποζημιώσῃ τίς νέαν τινὰ ἕνεκα τῆς βλάβης, τὴν ὁποίαν τῇ ἐπέφερε διὰ τῶν πρὸς αὐτὴν σχέσεών του.

§ 8 Ἰσχύει δὲ ὑπόσχεσις ἐγκληματίου τινὸς πρὸς τὸν παθόντα, ἵνα μὴ τὸν καταμηνύσῃ; Ὅρα Dall λ. obligations ἀρ. 635—637 καὶ τὸ σχόλ. τῶν Βασ. εἰς νόμ. ξθ (11. 1.)

Νομολ.—Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνεφύη τὸ ἑξῆς ζήτημα.—Σύζυγοί τινες συνέταξαν ἐπίσημον συμβόλαιον, εἰς ὃ ἐσημείωσαν ὅτι· προκειμένου νὰ διαλύσωσι διὰ συναινέσεως τὸν γάμον των κανονίζουσι τὰ τῆς προικὸς οὕτω κτλ.—Βραδύτερον ὁ γάμος διελύθη, διότι ἡ σύζυγος μετέβη εἰς ἐξωτικὴν οἰκίαν. Ζητηθείσης δὲ καὶ μὴ δοθείσης τῆς προικὸς, ὡς διελάμβανε τὸ συμβόλαιον ἐκεῖνο, ἡ σύζυγος κατέσχε περιουσίαν τοῦ πρώην συζύγου, ὅστις διὰ νέου συμβολαίου ἔλαβε παράτασιν προθεσμίας πρὸς δόσιν τῆς προικός· τέλος δ' ἐζήτησε τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πρώτου συμβολαίου, ὡς ἀντιβαίνοντος εἰς τὸ ἄρθρ. 172.—Τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπεβλήθη εἰς τὸ ἐν Ἀθ. Ἐφετεῖον, ὅπερ (ἀπ. 18,573 τοῦ 1860) δὲν ἐθεώρησεν ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 172, ἐπειδὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἄκυρον τὸ πρῶτον συμβόλαιον, μετὰ τὴν διάλυσιν ὅμως τοῦ γάμου ἐκυρώθη αὐτό.—Ἐζητήθη ἀναίρεσις, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐσυζητήθη ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ζητ. 52. Ἐπὶ πλειστηριασμοῦ ἀκινήτων, ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις πρέπει νὰ συντάσσηται, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, διὰ τῆς προσλήψεως δύο μαρτύρων;

Ζητ. 53. Ἡ ἐκ τῆς παραβάσεως τῆς διατυπώσεως ταύτης διάταξις εἶναι δημοσίας τάξεως, ἀφορῶσα τὴν οὐσίαν τοῦ συναλλάγματος, καὶ διὰ τοῦτο μὴ καλυπτομένη διὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ἀποδοχῆς της;

Τὰ ζητήματα ταῦτα ἐπαρουσιάσθησαν ἐνώπιον τῶν δύο Ἐφετείων, καὶ ἀμφότερα παρεδέχθησαν (1) ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀκυρότης δὲν ἀ-

(1) Ἀπ' ἐφ' Ἀθ. 16822 τοῦ 59—Ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. 256 τοῦ 1860 ἐν ἐφ' Δικαστ. σ. 2 ἐπ)

Ὅρα Νομ. Μέλισσ. Σελ. 450—454.

φορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν, καὶ διὰ τοῦτο καλύπτεται· ἤτοι, ὅτι διὰ τὴν μὴ πρόσληψιν δύο μαρτύρων ἄκυρον περὶ κατακυρώσεως ἔκθεσιν δὲν δύναται νὰ προσβάλῃ ὁ ἀποδεχθεὶς καὶ ἐκτελέσας αὐτὴν διάδικος. Ὁ Ἀρ. Πάγος, ἀναιρέσας τὴν 16,822 ἀπ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, παραδέχθη τὴν ἐναντίαν ἀρχὴν διὰ τῆς 166 τοῦ 59 (1) ἀποφάσεώς του. Ζητηθείσης ἀναιρέσεως καὶ κατὰ τῆς ἀνωτέρω ἀποφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφ. ὁ Ἀρ. Πάγος ἐξεφράσθη τελευταῖον οὕτω διὰ τῆς 171 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς του.

« Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ γράμματος τῆς ὑπὸ χρονολογίαν 22 Φεβρουαρίου 1858 ἐνώπιον τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀγωγῆς τοῦ Γρηγορίου Στεφάνου ἀποδείκνυται, ὅτι οὗτος ζητεῖ τὴν διάρρηξιν τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τῆς ἐν Ἑρμουπόλει οἰκίας του, λόγῳ ἀκυροτήτων τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν ἐπάνοδον τῶν πρὸ αὐτοῦ ἐπ' αὐτῆς δικαιωμάτων του, ἐπιτρέπεται δὲ κατὰ νόμον ἡ τοιαύτη ἀγωγή, καθότι διὰ τῆς κατακυρώσεως ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν λαμβάνει ἄλλα δικαιώματα εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ πλειστηριασθέντος πράγματος παρ' ὅσα αὐτὸς ὁ ὀφειλέτης ἔχει (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 979.) ἄρα ἂν τὸ ἀναγκαστικὸν συνάλλαγμα παρανόμως ἐγένετο, δὲν ἀπώλεσε τὰ δικαιώματά του ὁ κύριος τοῦ πράγματος, καὶ ἐπομένως δικαστικῶς δύναται νὰ προσβάλῃ τὴν παράνομον τοῦ κτήματός του ἀπαλλοτρίωσιν. Ὅθεν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἔνστασις τῶν ἐκκαλούντων δὲν εἶναι βάσιμος.

Ἐπειδὴ οὗτοι διὰ τῶν ὑπὸ χρονολογίαν 23 Ἰουνίου 1860 ἐγγράφων προτάσεών των ἐνώπιον τοῦ Ἀρ. Πάγου διατείνονται ὅτι, καὶ ἂν ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως ὑποτεθῇ ἄκυρος, διὰ τῆς συναινέσεως τοῦ ἐνάγοντος ἐκαλύφθησαν αἱ ἀκυρότητες, ἐκ δὲ τῆς ὑπ' ἀριθ. 378 ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες ὡμολόγησαν, ὅπερ καὶ ἤδη δὲν ἀρνοῦνται, ὅτι ἡ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος προσβαλλομένης κατακυρώσεως ἔκθεσις, οὐδόλως ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὸν, ἄρα ἀφ' οὗ οὗτος δὲν ἔλαβε γνῶσιν τῶν τυχὸν ἀκυροτήτων τῆς κατακυρωτικῆς ἐκθέσεως, ἡ ἐκ μέρους του παραδοχὴ αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ ἐκπεφρασμένη δι' ἀναμφισβητήτων πράξεων, αἵτινες δὲν ἀποδείκνυνται, οὔτε τοιαῦται ὑπὸ τῶν ἐναγομένων ἀναφέρονται, καθότι τότε ἡ παραδοχὴ μιᾶς πράξεως, εἰς ἣν δὲν ἔλαβε μέρος ὁ προσβάλλων αὐτὴν, δύναται ἐκ πλαγίων περιστατικῶν νὰ εἰκασθῇ,

ὅταν ὑπάρχῃ ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὁ προσβάλλων τὴν πρᾶξιν ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἐκ δὲ τῆς παρὰ τοῦ ἐνάγοντος λήψεως τῶν 1154 δραχ. αἵτινες, οὖσαι περίσευμα τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ὑπῆρχον ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ ταμείῳ καὶ τας ὁποίας τοῦτο εἶχε λάβει δι' ὀφειλὴν τοῦ Στεφάνου, δύναται μὲν νὰ εἰκασθῇ, ὅτι οὗτος ἐγίνωσκεν, ὅτι ἡ οἰκία του ἐπλειστηριάσθη, ἀλλὰ δὲν βεβαιοῦται ἐκ τούτου, ὅτι ἐγίνωσκε τὸ τῆς ἐκθέσεως τοῦ πλειστηριασμοῦ περιεχόμενον καὶ ὅτι παρεδέχθη τὰς ἀκυρότητας· ὁ δ' ἕτερος τῶν ἐκκαλούντων ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ συναίνεσις τοῦ ἐνάγοντος ἀποδεικνύεται. καὶ ἐκ τῆς ἑκουσίας τῆς οἰκίας παραδόσεως, ἀφ' ἑνὸς εἶναι ἀπαράδεκτος, καθὸ μὴ προταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου (Πολ. Δικ. ἄρθρ. 160 καὶ 747), ὡς τοῦτο ἐκ τῶν ἀπὸ 4 Μαρτίου καὶ 10 Ἰουνίου 1858 ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου ἐγγράφων προτάσεών των ἀποδείκνυται, ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως οὐδένα περὶ τούτου ποιούσης λόγον, καὶ ἐκ τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 28 Ἰουνίου 1858 ἐφετηρίου ἐγγράφου τῶν ἰδίων, δι' οὗ οὐ μόνον δὲν παραπονοῦνται ἕνεκα τοῦ ἀνωτέρω λόγου κατὰ τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως, ἀλλ' οὔτε κἂν τὸ ἀναφέρουσιν· ἀφ' ἑτέρου στερεῖται βασιμότητος, διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὲς, ὅτι ἑκουσίως παρὰ τοῦ ἐνάγοντος παρεδόθη ἡ οἰκία, ὅπερ δὲν ζητοῦσι ν' ἀποδείξωσιν οἱ ἐκκαλοῦντες, τοῦτο βεβαιοῖ ὅτι ἐγίνωσκε τὴν ἀναγκαστικὴν αὐτῆς ἐκποίησιν, ἀλλὰ δὲν εἶναι τεκμήριον ἀλάνθαστον, ὅτι ἐγίνωσκε καὶ τὴν ἔκθεσιν τῆς κατακυρώσεως, ἐξ ἐναντίας ἠδύνατό τις νὰ πεισθῇ ἐκ τούτου ὅτι, μὴ κοινοποιηθείσης αὐτῷ ταύτης, τὴν ἠγνόει.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὰ ἄρθρ. 979 καὶ 902 τῆς Πολ. Δικ. περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως ἀκινήτων πρέπει νὰ συντάσσηται ἔκθεσις κατὰ δὲ τὰ ἄρθρ. 133 135 τῆς αὐτῆς Δικ. καὶ 181 ἀριθ. 3 τοῦ ὀργ. πᾶσα ἔκθεσις πρέπει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ν' ἀναφέρῃ ῥητῶς τὸν τόπον, ὅπου αὕτη συνετάχθη, ἡ δὲ ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1854 κατακυρωτικὴ ἔκθεσις δὲν μνημονεύει ἐν αὐτῇ τὸν τόπον, ἔνθα συνετάχθη· ἄρα εἶναι ἄκυρος. Ἐκ δὲ τοῦ ὅτι ἀναφέρεται ἐν αὐτῇ, ὅτι συνετάχθη ὑπὸ τοῦ εἰρηνοδίκου Ἑρμουπόλεως, ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Τελωνίου ἔξωθεν τοῦ Καφφενείου Βασιλείου Γιανούτζου, καὶ ἂν ἐπετρέπετο εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ εἰκάσῃ ὅ,τι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ν' ἀποδειχθῇ μόνον ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου, ἤθελεν ὑπάρχει πάντοτε ἀμφίβολος ἡ εἰκασία ὅτι συνετάχθη ἐν Ἑρμουπόλει, διότι δὲν εἶναι ἀδύνατον δικαστικός τις ὑπάλληλος

νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸ λάθος νὰ συντάξῃ ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκτὸς τῆς περιφερείας του. οὐδὲ εἶναι πασίγνωστον καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι μόνον ἐν Ἑρμουπόλει ὑπάρχει πλατεῖα τελωνείου, Καφφενεῖον Γιανούτζου.

Ἡ δὲ ὑπ' ἀριθ. 16,822 ἀπόφασ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρει οὕτω·

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ κατακυρωτικὴ ἔκθεσις, τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦνται οἱ ἐκκαλοῦντες πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας κυριότητός των, συνταχθεῖσα ἄνευ προσλήψεως μαρτύρων, ἐναντίον τῶν διατάξεων τῶν ἀρθ. 979 καὶ 902 τῆς Πολ. Δικ. συνδυασμένων μὲ τὰ ἄρθ. 178 καὶ 180 τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων, εἶναι ἄκυρος, μὴ δυναμένη καὶ μετὰ τὴν παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου λῆψιν τῶν δρ. 1124 καὶ 50]00 τοῦ ἐκπλειστηριάσματος νὰ ἔχῃ ἰσχὺν ἀνωτέραν τῆς τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀφοῦ αἱ διατάξεις τῶν ἄρθ. 402 τῆς Πολ. Δικ. καὶ 190 τοῦ Δικ. ὀργανισμοῦ, διαγράφουσαι τὰς συνεπείας τῆς παρατύπου συντάξεως τῶν ἐπισήμων συμβολαίων, οὐδεμίαν ποιοῦσι διάκρισιν μεταξὺ τύπων ἀποδεικτικῶν καὶ τύπων συντακτικῶν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ συναλλάγματος· ἐκ δὲ τῆς παραβολῆς τοῦ ἄρθ. 44 καὶ 402 τῆς Πολ. Δικ. προκύπτει ἀδιστάκτως, ὅτι δὲν δύναται τὸ παράτυπον ἐπίσημον συμβόλαιον, εἰς ὃ δὲν ἀπέδωκεν ὁ νομοθέτης μας ἰσχὺν ἀνωτέραν τῆς τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, νὰ ἰσχυροποιηθῇ, ὡς τοιοῦτον, διὰ τῆς ἰδιωτικῆς ἀποδοχῆς, ἀφοῦ ἐπὶ μὲν τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων, εἰς ἃ ἐννοεῖ ὁ νομοθέτης νὰ καθιερώσῃ ἀκυρότητας καλυπτομένας διὰ τῆς ἀποδοχῆς, ῥητῶς διέλαβεν, (ἄρθ. 411 τῆς Πολ. Δικ.) ὅτι ἡ ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν τύπων τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων ἀκυρότης δὲν δύναται πλέον νὰ προταθῇ παρ' ἐκείνου τῶν διαδίκων, ὅστις ἐξεπλήρωσε τὸ καθ' ἑαυτὸν, τὴν ἐν τῷ ἐγγράφῳ συμφωνίαν. Ἐνῷ ἐν τῇ περὶ δημοσίων ἐγγράφων σχετικῇ διατάξει τοῦ ἄρθ. 402 τῆς Πολ. Δικ. οὐ μόνον δὲν καθιεροῖ τὸ τοιοῦτον ἀλλὰ παραπέμπει εἰς τὰ ἄρθ. 190 τοῦ Ὀργανισμοῦ, ὅπερ οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ παρὰ τοὺς τύπους συντασσόμενον συμβόλαιον, ἐὰν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν ἀκυρότητα ἢ ἐὰν συντρέχῃ ἄλλη τις πρᾶξις ἀποδοχῆς ἀναπληροῦσα τῆς ὑπογραφῆς τὴν ἔλλειψιν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἰσχύει ὡς ἰδιωτικὸν ἔγγραφον καὶ μόνον

καθ' ὃ ἐπίσημον θεωρεῖται ἄκυρον· ἄλλως τε, οὐδὲ δύναταί τις νὰ παραδεχθῇ ἐναντίον τοῦ ἄρθ. 42 τοῦ περὶ Χαρτοσήμου Νόμου, ὅτι ἔγγραφον τοιοῦτον, εἰς ὃ ἀποδίδεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ἰσχὺς ἰδιωτικοῦ μόνον ἐγγράφου, δύναται νὰ προσδώσῃ πραγματικὰ δικαιώματα καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τίτλος κυριότητος ἐπὶ ἀκινήτου ἰδιοκτησίας, μόνον καὶ μόνον, διότι συνέτρεξε μετὰ τὴν σύνταξιν ἰδιωτικὴ αὐτοῦ ἀναγνώρισις, ἐνῷ ὁ νομοθέτης, ἀπαιτήσας διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας τὴν ὕπαρξιν ἐπισήμου συμβολαίου ἐγκύρου καὶ κηρύξας ἀνεπαρκῆ εἰς τοῦτο τὴν ἰδιωτικὴν θέλησιν, κατέστησε τὸ ἔγκυρον ἐπίσημον συμβόλαιον, στοιχεῖον τῆς ἀγοραπωλησίας τῶν ἀκινήτων, ὅλως ἀνεξάρτητον τῶν ἄλλων αὐτῷ συστατικῶν στοιχείων καὶ οὐδόλως ἀναπληρούμενον διὰ τῆς ἰδιωτικῆς θελήσεως· ὥστε οὐδεμίαν ἐφαρμογὴν δύνανται πλέον νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ διατάξεις τῶν Νόμων 10 Π. (27,9) καὶ C 1. 6 § 16, 23 C 2 K. 6, 92 προκειμένου περὶ παραλείψεως τύπων, οὐχὶ πλέον ἀποδεικτικῶν ἁπλῶς, ἀλλὰ συστατικῶν τοῦ συναλλάγματος.

Μολαταῦτα·

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν παρὰ τῶν ἐκκαλούντων προσαγομένων ἐγγράφων ἀποδεικνύεται, ὅτι συνεπείᾳ τοῦ κατὰ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1851 γενομένου πλειστηριασμοῦ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπισπεύσαντος δανειστοῦ Δημ. Δοκραμάνη καὶ τῆς κατακυρώσεως αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χρίστου Νικολαΐδου, ἐνεργοῦντος διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ τε καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοδίκων αὐτοῦ, κατετέθη ὑπὸ τούτου παρὰ τῷ εἰρηνοδίκῃ Ἑρμουπόλεως, ὡς ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ, τὸ ἐκ δρ. 2,300 ἐκπλειστηρίασμα, ἐξ οὗ δραχ. 1124 καὶ 54(00 παρεδόθησαν πρὸς τὸν ταμίαν Σύρου πρὸς πληρωμὴν καθυστερουμένων φόρων οἰκοδομῆς, ὅτι τῆς πληρωμῆς τούτων ἀπαλλαχθεὶς ὁ ἐφεσίβλητος ἐζήτησε δι' ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον ὅπως ἀποδοθῶσιν αὐτῷ τὰ εἰς τὸ ταμεῖον παραδοθέντα *χρήματα ἀνήκοντα ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν*, ὡς ὁ ἴδιος ἐκφράζεται καὶ διὰ τῆς ἐξοφλήσεως αὐτοῦ ὁμολογεῖ κτλ.

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ κυρίου τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος παραλαβὴ τοῦ ὑπερβάλλοντος ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀναγγελθέντων δανειστῶν ὡς ἰδίας περιουσίας, ἀποτελεῖ ἐκ μέρους αὐτοῦ σιωπηρὰν ἀλλ' ἀναμ-

φισβήτητον ἀποδοχὴν καὶ ἐκουσίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκτέλεσιν, ἐξ ἧς προκύπτει, ὅτι ἐκαλύφθησαν δι' ἐμπράκτου αὐτοῦ ἐπικυρώσεως, αἱ ἐλλείψεις, δι' ἃς ἠδύνατο ὁ ὀφειλέτης νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, τεκμαιρομένης τῆς παραιτήσεως τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ προσβάλῃ τὸ κῦρος αὐτοῦ τε ὡς καὶ τῆς ἐκθέσεως τῆς κατακυρώσεως, κατὰ τὴν ἀρχὴν τὴν καθιερωμένην ὑπὸ τῶν Νόμων 10. Π. 27. 9. καὶ c 16 § 1. Κ. 6. 2 —c 2. Κ. 6. 42. καὶ τῶν ἄρθ. 202, 464, 411, 485 καὶ 486. τῆς Πολ. Δικον. καὶ καθόσον, γενομένου τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐξ ὀνόματος τοῦ ὀφειλέτου, ἡ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου ἀπαίτησις καὶ εἴσπραξις τοῦ ὑπολοίπου μέρους τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἶναι πρᾶξις, δι' ἧς ὁ ὀφειλέτης οἰκειοποιεῖται τὴν πώλησιν ὡς ἰδίαν αὐτοῦ πρᾶξιν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ προσβάλῃ ἐπὶ ἀκυρότητι τὰς ἰδίας αὐτοῦ πράξεις, ἄρθ. 202 τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἀπολύτως ὡς μὴ γενομένη, λόγῳ τοῦ ὅτι ἐγένετο δηθεν ἀναρμοδίως, ἤγουν παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου μετὰ τοῦ γραμματέως του, ὡς δικαστοῦ, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ εἰρηνοδίκης ἐνεργεῖ ὡς συμβολαιογράφος, εἶναι δὲ ἀνυπόστατος, ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, διότι ἀφοῦ τὰ ἄρθ. 891, καὶ 965 τῆς Πολ. Δικον. ἐπιτρέπουσιν εἴτε εἰς τὸν εἰρηνοδίκην, εἴτε εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἀδιακρίτως εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας, προκύπτει, ὅτι ὁ εἰρηνοδίκης ἔχει ἐκ τοῦ νόμου αὐτοῦ, ὡς τοιοῦτος, ἁρμοδιότητα· ἂν δὲ συμπεριέλαβεν εἰς τὰς πράξεις του καὶ τὸν γραμματέα του, οὔτε τὴν ἁρμοδιότητά του, οὔτε τὸν χαρακτῆρα του ἐκ τούτου μετέβαλεν.

Ἐπειδή, ἀφοῦ πραγματικῶς ἐγένετο παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ὑπαλλήλου ἡ ἐπίσημος κατακυρωτικὴ ἔκθεσις, ὅλοι οἱ λοιποὶ τύποι περὶ τὴν σύνταξιν τῆς περιλαμβανούσης τὴν κατακύρωσιν ἐκθέσεως, οὓς ὁ ἐνάγων προτείνει ὡς παραβιασθέντας, δὲν εἶναι τύποι πανηγυρικοὶ (solemnitatis causa) τῆς συστάσεως ἢ ὑπάρξεως αὐτῆς τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀναγκαστικῆς πωλήσεως, ὡς ἐπὶ ἐκουσίας πωλήτεως εἶναι κατὰ τὸ ἄρθ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἡ ἔκδοσις ἐπισήμου καὶ οὐχὶ ἰδιωτικοῦ πωλητηρίου, ἀλλ' ἀποδεικτικοὶ (probationis causa) τῆς πράξεως τῆς κατακυρώσεως, ἰδίως τῆς ὑπογραφῆς δύο μαρτύρων, δὲν ὁρίζεται παρὰ τοῦ ἄρθ. 992 ἐπιτακτικῶς καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, οὐδ' ἀφορᾷ τὴν δημοσίαν τάξιν.

Ἐπειδὴ ἐξ οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως ἀπαιτεῖται ἡ εἰς τὸν ὀφειλέτην γνωστοποίησις τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως διὰ τὸ κῦρος αὐτῆς, ἐκουσία παραίτησις τῆς διαδοχῆς τῆς ἐπιδίκου οἰκίας εἰς τοὺς ὑπερθεματιστὰς ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου καὶ νῦν ἐνάγοντος ἐνδείκνυσι τὴν ἐκουσίως καὶ ἐλευθέρως παρ' αὐτοῦ γενομένην ἐκτέλεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὴν γνῶσιν τῆς τε κατακυρώσεως καὶ τῶν προηγηθεισῶν αὐτῆς πράξεων, ἥτις ἄλλως ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς εἰς τὴν διακατοχὴν τοῦ πλειστηριασθέντος κτήματος διατήρησιν τῶν ὑπερθεματιστῶν καὶ νῦν ἐναγομένων ἐπὶ τετραετίαν, σιωπῶντος τοῦ ἐνάγοντος ὀφειλέτου καὶ δυναμένου εὐχερῶς καὶ ἑκάστοτε νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν ἐκθέσεων περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἐκποιήσεως, καθ' ἃ ἐγγράφων δημοσίων κατατεθειμένων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ εἰρηνοδίκου, ὀφείλοντος ν' ἐπιδείξῃ αὐτὰ εἰς τὸν ὀφειλέτην ζητούμενα τυχὸν, καὶ ἰδίως ἡ γνῶσις αὐτοῦ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς περὶ ἀποδόσεως αἰτήσεως καὶ τῆς ἐξοφλήσεως τῆς παραλαβῆς τοῦ μέρους τοῦ ἐκπλειστηριάσματος τοῦ παραδοθέντος παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου εἰς τὸν ταμίαν Σύρου, καθόσον ἦτον ἀδύνατον εἰς τὸν ἐνάγοντα νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι μέρος τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐδόθη εἰς τὸν ταμίαν χωρὶς νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως τοῦ διαλαμβάνοντος ταῦτα, καθὼς καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ἐκ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ποσὸν, οὗτινος τὴν ἐπίδοσιν ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Δημοσίου, χωρὶς νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ ποσὸν τοῦ ὁλικοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς τὸ ποσὸν, δι' ὃ κατετάχθη τὸ Δημόσιον καὶ τὸν λόγον τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ, λαμβάνων γνῶσιν τῆς περὶ κατακυρώσεως ἐκθέσεως τῆς ἀναγγελίας τοῦ Δημοσίου καὶ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως, ἅτινα ἀναγκαίως ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ εἰς τὸν φάκελλον τῆς δικογραφίας τοῦ πλειστηριασμοῦ, καὶ ἠδύνατο αὐτοπροπώπως νὰ ἐξετάσῃ, ὡς διατρίβων εἰς τὴν καθέδραν τοῦ εἰρηνοδικείου, παρ' ᾧ ἦτον ἡ δικογραφία κατατεθειμένη ὅτε ἀπεδόθη αὐτῷ παρὰ τοῦ ταμείου τὸ εἰς τὸ Δημόσιον ἀπονεμηθὲν ποσὸν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς μὴ ἀμφισβητηθείσης ἐξοφλήσεως τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐφεσιβλήτου.

Ζητ. 54. Πότε ἡ δίκη εἶναι ἀνέκκλητος; — Δι' ἀνακοπῆς του ὁ Α κατὰ τοῦ ληφθέντος κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ δημοσίου καταναγκαστικοῦ μέσου ἐζήτησε· 1) ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ δημοσίου, ὡς μὴ ὀφείλων τί εἰς αὐτό.—2) νὰ καταδικασθῇ τοῦτο εἰς ἀποζημίωσιν.—Εἰς τὴν δίκην λοιπὸν ταύτην ἀνεφύη τὸ ζήτημα, ἂν αὕτη ἦτον ἐφέσιμος; Τὸ ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (ἀπ. 1051.τοῦ 1860)ἐθεώρησεν αὐτὴν ἀνέκκλητον,διότι τὸ ὑπὸ τοῦ δημοσίου ζητούμενον ποσὸν ἦτον ἔλαττον τῶν δρ. 500, τοῦτο δὲ ἦτο τὸ κύριον τῆς δίκης ἀντικείμενον·τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ Ἀρ.Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 166 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς του,σκεφθεὶς οὕτως.

Ἐπειδὴ ἡ ἀνακοπὴ τοῦ Ἰω. Πολίτου κατὰ τῶν καταναγκαστικῶν κατ' αὐτοῦ μέτρων τοῦ Δημοσίου περιεῖχε δύω αἰτήσεις α) ν' ἀπαλλαχθῇ τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου, ὡς μὴ ὀφείλοντος εἰς αὐτό· καὶ β) νὰ καταδικασθῇ τὸ Δημόσιον νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν κράτησίν του· ἐντεῦθεν δὲ δηλοῦται, ὅτι αἱ αἰτήσεις εἰσὶ διάφοροι καὶ ὅτι ἡ τῆς ἀποζημιώσεως εἶναι ἀνταγωγική. Ὅθεν τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Δημοσίου, ἐξ ἧς ἐζήτει ὁ ἀναιρεσείων ν' ἀπαλλαχθῇ, οὔσης κατωτέρας τῶν 500 δραχ. ὀρθῶς τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ἀνέκκλητον τὴν πρωτόδικον ἀπόφασιν, τὴν ἀπορρίψασαν τὴν ἀνακοπὴν, ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἀποδεδειγμένως ὀφείλει ὁ ἀναιρεσείων τὸ ζητούμενον ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ποσὸν, καθότι τοῦτο ἦτο τὸ κύριον τῆς δίκης ἀντικείμενον· ἀρθρ. 530 τῆς Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ ἐὰν μόνη ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησις ὑπερέβαινε τὸ ποσὸν τῶν 500 δραχ. καὶ ἡ ἔφεσις ἦτο μόνον κατὰ τοῦτο δεκτὴ κατὰ τύπον, περὶ τούτου λόγος ἀναιρέσεως δὲν ὑπάρχει· ἐκτὸς ὅμως τούτου, ἡ ἔφεσις ἦτον ἀπορριπτέα καὶ κατ' οὐσίαν, καὶ ὀρθῶς ἔχει τὸ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ἀφ' οὗ τελεσιδίκως ἀπερρίφθη ἡ ἀνακοπὴ, ἡ στηριζομένη εἰς μόνον τὸν λόγον, ὅτι οὐδὲν ὤφειλεν ὁ ἀναιρεσείων εἰς τὸ Δημόσιον.

Ζητ. 55. Εἶναι ἄκυρος ἡ ἐνώπιον συμβολαιογράφου συντασ-

σομένη διαθήκη, ὅταν προσελήφθη διερμηνεύς;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 79 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ περὶ διαθηκῶν ψήφισμα, ὁ συμβολαιογράφος δέχεται τὴν τελευταίαν θέλησιν τοῦ διαθέτου παρόντων τριῶν μαρτύρων ἢ τεσσάρων, ἐὰν ὁ διαθέτης δὲν ἠξεύρῃ νὰ γράψῃ· (ἄρθρ. 3)· χρεωστεῖ δὲ νὰ προσέχῃ εἰς τὴν ἔκθεσιν τῆς θελήσεως τοῦ διαθέτου, γράφων τοὺς ἰδίους λόγους του χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ τὰς ἐννοίας του (ἄρθρ. 13)· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἐκ τοῦ 18 ἄθρου τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, καθ' ὃ δὲν συγχωρεῖται νὰ παρευρεθῇ ἐν ᾧ τόπῳ συντάσσεται ἡ διαθήκη ἄλλος εἰμὴ ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες, συνάγεται ἀναμφιβόλως, ὅτι ὅτε συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἐννοῶσι τὸν διαθέτην καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀμέσως ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν δήλωσιν τῆς τελευταίας θελήσεως του, διότι εἰς τὴν ἄμεσον τῶν διττῶν αὐτῶν προσώπων σύμπραξιν ὑπάρχουσιν αἱ ἐγγυήσεις τοῦ Νόμου, θέλοντος νὰ κατατίθηται εἰς ἀμφοτέρους ἀπ' εὐθείας ἡ τελευταία θέλησις· αἱ ἐγγυήσεις δ' αὗται καταστρέφονται διὰ τῆς προσλήψεως διερμηνέως. Ὅθεν τὸ Ἐφετεῖον συνεμορφώθη μὲ τὸν Νόμον διατάξαν ἀπόδειξιν ἂν ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ μάρτυρες ἐγίνωσκον τοῦ διαθέτου τὴν γλῶσσαν, διότι ὁ Νόμος 21 Βασιλ. (35. 1) ἀφορᾷ βεβαίως τὰς μυστικὰς διαθήκας· ἐπὶ δὲ τῶν προφορικῶν ἐγγράφων ἀπαιτεῖται, καὶ κατὰ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον (Ν. 16 Βασιλ. 35. 2), νὰ βεβαιῶσιν οἱ μάρτυρες τὰ ὑπὸ τοῦ διαθέτου λεγόμενα.

Ζητ. 56. Γραμμάτιον κρητικὸν, προγενέστερον τοῦ διατάγματος τῆς 28 Αὐγ. 1854, προσδίδει εἰς τὸν λαβόντα αὐτὸ τὸ τῆς ἐπιλογῆς δικαίωμα;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 158 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, κυροῦσαν τὰς 17,760 καὶ 17,986 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται, ὅτι τὰ περὶ ὧν ἡ δίκη κρητικὰ γραμμάτια, ἕνεκα τῶν ἐν αὐτοῖς ὑπαρχουσῶν διατάξεων πρὸς ἅπαντας τοὺς Οἰκονομικοὺς Ἐφόρους τοῦ Κράτους τοῦ νὰ ἐνεργήσωσιν, ἅμα παρουσιασθῶσιν αὐτοῖς τὰ γραμμάτια αὐτὰ, τὴν

ὁροθέτησιν καὶ καταμέτρησιν τῶν παρὰ τῶν πιστωτῶν ζητουμένων γαιῶν, παρέχουσιν εἰς τοὺς πιστωτὰς Κρῆτας τὸ τῆς ἐπιλογῆς τῶν γαιῶν δικαίωμα. Ὅθεν τὰ γραμμάτια ταῦτα, προγενέστερα ὄντα τοῦ Διατάγματος τῆς 28 Αὐγ. 1854, ὀρθῶς ἐθεωρήθησαν μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὰς διατάξεις αὐτοῦ· διότι ἅμα τῇ ἐκδόσει καὶ παραδόσει αὐτῶν εἰς τοὺς Κρῆτας κατηρτίσθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ Δημοσίου συνάλλαγμα, δι' οὗ, ὡς εἴρηται, τὸ τῆς ἐπιλογῆς δικαίωμα ἐδόθη εἰς τὸν πιστωτήν.

Ζητ. 57. Ἂν τις δολίως, ἀπομακρύνων τοὺς ὑπερθεματίζοντας, κατορθώσῃ νὰ κατακυρωθῇ αὐτῷ τὸ πλειστηριαζόμενον εἰς τιμὴν εὐτελῆ, ἡ κατακύρωσις δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν, ἣν εἶχε τὸ κατακυρωθὲν κατὰ τὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐποχήν Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 83 τοῦ 1860, κυροῦσα τὴν 16,903 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. καὶ φέρουσα (1)

Ἐπειδὴ, ὅταν τις κατὰ τὸν δημόσιον πλειστηριασμὸν ἐμποδίσῃ τὴν συρροὴν τῶν ἀγοραστῶν δολίως, ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀγοράσῃ αὐτὸς τὸ πλειστηριαζόμενον πρᾶγμα εἰς εὐτελῆ τιμὴν, δὲν ἀκυροῦται ὁ πλειστηριασμὸς, διότι οὔτε αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. οὔτε ὁ Ποινικὸς Νόμος τιμωροῦν τὴν ἐπίτηδες γενομένην ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ. Ὅθεν ἡ περίπτωσις αὕτη πρέπει νὰ κανονισθῇ κατὰ τὸν πολιτικὸν Νόμον· κατὰ δὲ τοῦ Νομ. 13 § 5 (19, 1) τῶν Πανδ. ὅταν τίς, ὑφαιρέσας ἐκ τῆς κληρονομίας πράγματα, πείσῃ τὸν κληρονόμον νὰ τῷ πωλήσῃ τὴν κληρονομίαν, ἡ πώλησις δὲν ἀκυροῦται, ἀλλ' ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὴν ἀξίαν, ἣν ἤθελεν ἔχει ἡ κληρονομία, ἐὰν ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ὑφαιρεθέντα. Ἐκ τούτου δ' ἕπεται, ὅτι καὶ ἄν τις, δολίως ἀπομακρύνων τοὺς θέλοντας νὰ ἀγοράσωσι, κατορθώσῃ ν' κατακυρωθῇ αὐτῷ τὸ πλειστηριαζόμενον εἰς τιμὴν εὐτελῆ, ἡ κατακύρωσις δὲν ἀκυροῦται ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἀγοραστὴς νὰ ἀποτίσῃ τὴν ἀξίαν, ἣν εἶχε τὸ κατακυρωθὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πλειστηριασμοῦ.

Ζητ. 58. Μετὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐπικυροῦ-

---

(1) Πρλ. Οἰκ ζ, 293 σημ. 11. π. κυρ. ρ. 408.

σαν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἀπαιτεῖται νέα ἀναγκαστικὴ κατάσχεσις ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων;—Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 81. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, κυροῦσαν τὰς ὑπ' ἀριθ. 16,710, 17,023 καὶ 17,210 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του ὀρθῶς παρεδέχθη, ὅτι μετὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν καὶ τὴν ἐπικυροῦσαν αὐτὴν ἀπόφασιν δὲν ἀπαιτεῖται νέα ἀναγκαστικὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀκινήτων κτημάτων, διότι εἰς τὴν συντηρητικὴν ἐνεργουμένην κατὰ τὰ 1038,957 καὶ ἑπ. ἄρθρα τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας τηροῦνται, ὡς καὶ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν, οἱ αὐτοὶ τύποι, μετὰ δὲ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς συντηρητικῆς, τὸ 1043 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικονομίας ἀπαιτεῖ νὰ γίνηται μόνη ἡ διαδικασία, περὶ ἧς διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρ. 965 καὶ ἑπ. ἥτις, ὡς παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ἐγένετο, ἔτι δὲ καὶ ἡ γνωστοποίησις τῶν μετὰ τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν γενομένων βελτιώσεων.

Ζητ. 59. Ἡ ἔλλειψις τῆς ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς κατακυρώσεως μνείας, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο πρὸς τὸν πλείονα προσενεγκόντα μετὰ τὴν τελευταίαν προσφοράν, δοθέντος σημείου διὰ σκεπαρνίου ἢ κώδωνος, δὲν εἶναι οὐσιώδης, οὔτε λόγος ἀκυρότητος· ἡ τήρησις δὲ τοῦ τύπου αὐτοῦ ὑποτίθεται ὑπάρχουσα μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου· (974, 902, 999, Πολ) Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 72 τοῦ 1860, ἀναιροῦσα τῶν 211 τοῦ 1857 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίου. (1)

Ζητ. 60. Ἡ τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἐφέσεως ἔνστασις προτείνεται κατὰ πᾶσαν τῆς δίκης στάσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος (755 πολ) καὶ τοι μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐφεσιβλήτου (ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγ. 156 τοῦ 1860)· ἐπομένως οὔτε διὰ ῥητῆς, οὔτε διὰ σιωπηλῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἐ-

(1) Πρλ. καὶ τὴν οκ. 5 τῆς 81 τοῦ 1860 ἀπ. Α. ἔχουσαν. Ἐπειδὴ τὸ Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν δὲν παρεμόρφωσεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀλλ' ἐκτιμῆσαν τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐπίσθη, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο τρία λεπτὰ μετὰ τὸν τελευταῖον πλειοδότην, ἤτοι τὴν τελευταίαν προσφοράν, ἡ δὲ γενομένη ἐκτίμησις δὲν ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίκρισιν τοῦ Ἀρ. Π· οὕτω δὲ πεισθὲν δὲν ἔσφαλεν εἰπὸν, ὅτι εἶναι ἄνευ ἐπιῤῥοῆς ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι ἡ κατακύρωσις ἐγένετο μετὰ μεσημβρίαν, διότι νόμιμος εἶναι ἡ κατακύρωσις, τρία λεπτὰ ἀπὸ τῆς τελευταίας προσφορᾶς γενομένη. Ὅρα σχετ. ἀποφ. ὑπ ἀριθ. 17,023 τῶν Ἀθ. Ἐφετ. ἐν Νομ. Μίλ, Σελ. 509—510.

φεσιβλήτου, ὅτι ἡ ἔφεσις ἐγένετο ἐμπροθέσμως, δύναται νὰ καλυφθῇ ἡ τοῦ ἐκπροθέσμου αὐτῆς ἔνστασις.—Ἐκ τοῦ ὅτι δὲ δὲν δύναταί τις νὰ προτείνῃ τὴν ἔνστασιν τῆς μὴ ἐπιδόσεως, δὲν ἕπεται ὅτι δὲν δύναται νὰ προτείνῃ καὶ τὴν τοῦ ἐκπροθέσμου, οὖσαν διάφορον ἐκείνης. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 169 τοῦ 1860.

Ζητ. 61. Κράτησις δὲν ἀπαγγέλλεται κατὰ τοῦ τρίτου, παρ' ᾧ ἐγένετο κατάσχεσις, ὅταν τὸ χρέος του δὲν συνεπάγηται κράτησιν προσωπικήν. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 112 τοῦ 1860, ἀναιροῦσα τὰ 1271 τοῦ 59 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ.

Ζητ. 62. Αἱ περὶ δημοτικῶν φόρων διαφοραὶ δὲν ἀφῃρέθησαν ἐκ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ὑπὸ τοῦ διατάγ. τῆς 7 Μαΐου 1837, ἢ ὑπὸ τοῦ ἕκτου ψηφίσματος τῆς ἐθνικῆς ἐν Ἀθ. συνελεύσεως. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 96 τοῦ 1860.

Ζητ. 63. Ἐπίδικοι ἀπαιτήσεις παραχωροῦνται, ἀκυρωθεισῶν τῶν Ῥωμ. διατάξεων διὰ τῶν ἄρθρων 156 καὶ 1100 τῆς Πολ. Δικ. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 76 τοῦ 1860 (2)

Ζητ. 64. Ὁ ἐκδότης συναλλαγματικῆς τινὸς τότε μόνον ἀπαλλάσσεται τῆς πρὸς πληρωμὴν ὑποχρεώσεώς του, ὅταν ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ὀφειλέτης ὤφειλεν αὐτῷ τὸ ποσὸν ταύτης κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως· ἤτοι, ἵνα ὑπάρξῃ πρόβλεψις, ἀπαλλάτουσα τῆς πληρωμῆς συναλλαγματικῆς τινὸς τὸν ἐκδότην αὐτῆς, ἀπαιτεῖται ἡ βεβαίωσις, ὅτι κατὰ τὴν λῆξιν τῆς συναλλαγματικῆς ὁ ἀποδέκτης ὤφειλε πραγματικῶς πρὸς τὸν ἐκδότην ἴσην τοὐλάχιστον ποσότητα. Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ ἔλαβεν ἁπλῶς ὁ ἀποδέκτης χρήματα τοῦ ἐκδότου. (115, 116, 140. Ἐμ. Ν. 1) ἀπόφασις πολ. Ἀρ. Πάγου 165 τοῦ 1860.

---

(1) Πρλ. Νομ. Μιλ. Σελ. 713.

(2) Πρλ. εὐρ. Γ. παραχώρησις §, 37. Δαλλ. τ. καὶ §, 403 Οἰκ. §, 128 σημ. 4. Παπ. 3. σ. 43 σημ. 28.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

65) Διατριβὴ τοῦ Καθηγητοῦ καὶ Ἀρεοπαγίτου Κ. Β. Τ. Οἰκονομίδου περὶ τοῦ εἰς τίνα ἀνήκει ἀπαίτησις ἐκχωρηθεῖσα πολλοῖς· κλπ.

Νομολογία. Ἐφετείου Ἀθηνῶν.

66) Περὶ τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Ὀθωμανικῶν Ἁλλήλων εἰς τὸ ἐκδίδειν χοντζίτια καὶ τοι εὑρισκομένων μακρὰν τῆς περιφερείας ἐν ᾗ διωρίσθησαν. κλπ.

—oo—

65) *Τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως ἐκχωρηθείσης καὶ ἔπειτα κατασχεσθείσης ἢ ἐκ δύο ἀλλεπαλλήλων ἐκχωρήσεων, ὁποτέρα προτιμᾶται;*

Τοῦ ζητήματος τούτου δὲν εὑρίσκεται εἰδικὴ ἐξέτασις καὶ λύσις ἐν ταῖς πηγαῖς τοῦ Ῥωμ. δικαίου, οἱ δὲ συγγραφεῖς ἐκ γενικῶν ἀρχῶν αὐτοῦ ὁδηγούμενοι, ἐξετάζοντες τὸ ζήτημα διαφόρως, λύουσιν αὐτό. Κατὰ τοὺς μὲν προτιμᾶται ὅστις ἐκ τῶν ἐκδοχέων *γνωστοποιήσῃ* πρότερος τὴν ἐκχώρησιν.

Dispiciendum (1) arbitror, λέγει ὁ Sande, utrum utraque cessio facta sit re integra, h. e. antequam intervenerit unum ex tribus a Gordiano propositis in c. 3 C. de novat, et tunc ces-

(1) De actionum cessione κεφ. ιβ'. § 8.

sionarii praeoccupantis conditionem meliorem esse existimo. Nam re integra, cum actio directa, eademque efficax, apud cedentem remanserit, nihil prohibet, quominus ejus exercitium rursus alteri mandare possit. Hoc vero casu potior erit, qui vel prior debitori denunciavit, vel cum eo litem contestatus est, vel partem debiti accepit. Nec refert: quod in priorem cessionarium actio utilis translata sit; ea enim inefficax est, antequam unum ex istis tribus, quae a Gordiano recensentur in l. 3 C. de novat, intercesserit. Sin re non integra (h. e. postquam cessionarius unum ex istis tribus— adimpleverit) secunda cessio sit facta, priorem cessionarium praeferendum existimo. Est enim haec secunda cessio inutilis et nullius momenti, ideo, quod eo tempore sit facta, quo cedens ipse actionem, cessionario invito, movere non potuit. Ἤγουν κατὰ τὸν νομικὸν τοῦτον, ἂν ἡ δευτέρα ἐκχώρησις γείνῃ πρὶν ἢ ὁ πρῶτος ἐκδοχεὺς φθὰς *καταλάβῃ* τὴν ἀπαίτησιν παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ, εἴτε γνωστοποιῶν τὴν ἐκχώρησιν, εἴτε κινῶν ἀγωγὴν, εἴτε λαμβάνων μέρος τοῦ χρέους, προτιμητέος ἐστὶ τότε ὁ πρότερος γνωστοποιήσας τῷ ὀφειλέτῃ τὴν ἐκχώρησιν. Τὴν αὐτὴν γνώμην ἀποφαίνεται καὶ ὁ Musset ἐν τῇ τοῦ Linde Zeitschrift (Neue Folge τόμ. 12 σελ. 339), συμφώνως τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναφερομένῃ ἀποφάσει τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἐν Wiesbaden. Πειρᾶται δὲ ν' ἀποδείξῃ ὅτι τῆς ἐκχωρήσεως ἀναγκαῖον προσὸν ἐστὶ καὶ ἡ *γνωστοποίησις* αὐτῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην· διότι, λέγει, συγχωροῦσι μὲν οἱ νόμοι ν' ἀλλάξῃ τις δανειστὴν *ἄκων*, οὐχὶ ὅμως καὶ *ἀγνοῶν*· ἑπομένως ὁ γνωστοποιήσας *πρότερος* εἶναι ὁ νέος δανειστὴς αὐτοῦ.

Ἡ ἐναντία δὲ δόξα ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ *πρότερος ἐκδοχεὺς* προηγεῖται, ἐὰν γνωστοποιήσῃ τῷ ὀφειλέτῃ τὴν ἐκχώρησιν πρὶν ἢ ὁ νεώτερος ἐκδοχεὺς φθὰς λάβῃ τὸ χρέος ἢ συνομολογήσῃ μετ' αὐτοῦ ἀπαλλακτικὴν ἢ ἄλλην τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος σύμβασιν.

Ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης, ἐκτὸς τῶν ἀρχαιοτέρων νομικῶν

Lauterbach Colleg. Pand. lib. IH'. tit. 4. §. 8.

Voetius Comment. ad Pand. lib. IH'. tit. 4. §. 17.

Wernher Comment. ad Dig. ad tit. de. h. v. a. v. § 15, κηρύττονται ὁ Mühlenbruch (Cession § 48) καὶ ὁ Sintenis (pract. ὧν ὁ μὲν Civilr, β'. 821) ᾧ δέ πως σκέπτεται ὁ ἐκχωρητὴς, λέ-

γει, δὲν δύναται ν' ἀπαγορεύσῃ τῷ ὀφειλέτῃ τὴν τοῦ ἐκχωρηθέντος χρέους καταβολὴν εἰς τὸν ἐκδοχέα, ἀλλὰ μόνον λαμβάνων τὸ ὀφειλόμενον ἢ ἀπαλλάττων τὸν ὀφειλέτην δι' ἀφέσεως δύναται νὰ προλάβῃ αὐτόν· ἐνῷ οὗτος καὶ δι' ἁπλῆς γνωστοποιήσεως ἀποκλείει ἐκεῖνον. Τὴν προτίμησιν τοῦ ἐκδοχέως ταύτην ἀποδεικνύει τρανῶς ὁ νόμ. 55 Π. de procur. (3. 3) καὶ εὐκολύνει τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος «Ποία τῶν κατὰ διαφόρους χρόνους γενομένων πολλῶν ἐκχωρήσεων προτιμᾶται;» Ὁ δεύτερος ἐκδοχεύς, μὴ λαβὼν βεβαίως πλείονα δικαιώματα ὧν εἶχεν ὁ ἐκχωρητὴς αὐτὸς, μόνον δι' οὗ τρόπου οὗτος, ἰσχύει καὶ αὐτὸς ν' ἀποκλείσῃ τὸν πρῶτον ἐκδοχέα, ἤγουν εἴτε λαμβάνων re integrâ (τουτέστι πρὸ τῆς ὑπὸ τοῦ πρώτου γενομένης γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως) τὸ ὀφειλόμενον, εἴτε καὶ συνομολογῶν μετὰ τοῦ ὀφειλέτου σύμφωνόν τι de non petendo. Ταῦτα ὁ Mühlenbruch, ὁ δὲ Vangerow (Γ'. 134) λέγει περὶ τῆς γνώμης αὐτοῦ, ὅτι ἐντελῶς ἐστὶ σύμφωνος πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχάς. Τὴν αὐτὴν γνώμην ὑπερασπίζεται ὅτε Wächter Erörter. 274, καὶ ὁ Schäffer ἐν τῷ Archiv für pract. Rechtswissenschaft I. 149, φαίνεται δέ μοι καὶ ἡ ὀρθοτέρα κατὰ Ῥωμ. δίκαιον· διότι ἀναμφισβήτητον ὑπάρχει, ὅτι ἡ ἐκχώρησις τετελεσμένη ἐξ ἰδίου καὶ ὁ ἐκδοχεὺς τῆς ἀπαιτήσεως ἀποκτᾷ πάντα τὰ ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως δικαιώματα, ἅμα καταρτισθῇ ἡ περὶ ἐκχωρήσεως σύμβασις, εἴτε πώλησις εἶναι αὕτη, εἴτε δωρεὰ, εἴτε ἄλλη τις μεταβιβαστικὴ πρᾶξις. Τὰ δικαιώματα δὲ ταῦτα δὲν εἶναι βεβαίως *κυριότης* τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως, ἤγουν ὁ ἐκδοχεὺς δὲν διαδέχεται εἰς τὴν ἐνοχὴν τὸν ἐκχωρητὴν, ὥστε νὰ ἦναι πλέον ἀπέναντι τοῦ ὀφειλέτου αὐτὸς δανειστὴς, καὶ ὁ ἐκχωρητὴς νὰ παύσῃ πλέον τοῦ εἶναι τοιοῦτος· ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν δανειστὴς μένει ὁ ἐκχωρητὴς, ὁ δ' ἐκδοχεὺς ἀποκτᾷ μόνον τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ λάβῃ δι' ἑαυτὸν τὸ χρέος, εἴτε δικαστικῶς εἴτε ἐξωδίκως· δύναται λοιπὸν ν' ἀπαιτήσῃ τὴν *καταβολὴν* τοῦ χρέους καὶ τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἐνοχῆς. (2) Ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης ἀγνοεῖ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῶν πραγμάτων, μὴ λαβὼν μέρος εἰς τὴν ἐκχώρησιν καὶ ἐνδεχόμενον ἐν ἀγαθῷ τῷ συνειδότι νὰ καταβάλῃ τὴν ὀφειλὴν τῷ ἐκχωρητῇ. Πρέπει νὰ βλαφθῇ ἐν-

(2) Ὡς λόγος τοῦ τοιούτου περιορισμοῦ ἀναφέρεται ἡ προσβολὴ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ὀφειλέτου ἐκ τῆς ἀκόντος αὐτοῦ ἀλλαγῆς τοῦ δανειστοῦ, διότι ὁ νέος δανειστὴς ἐνδέχεται νὰ ἦναι τραχύς τις καὶ ἀφιλάνθρωπος.

τεῦθεν καὶ νὰ πληρώσῃ καὶ πάλιν εἰς τὸν κατόπιν ἐμφανιζόμενον ἐκδοχέα; Ὄχι βεβαίως. Ὁ ὀφειλέτης, πρὶν ἢ μάθῃ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον τὴν γενομένην ἐκχώρησιν, δύναται ἐγκύρως νὰ καταβάλῃ τὸ ὄφλημα εἰς τὸν δανειστὴν ἢ νὰ συνομολογήσῃ μετ' αὐτοῦ οἱανδήποτε ἀπαλλακτικὴν σύμβασιν. Νόμ. 3 Κ. de deleg. (8. 42)

Si delegatio non est interposita debitoris tui, ac propterea actiones apud te remanserunt, quamvis creditori tuo adversus eum solutionis causa mandaveras actiones, tamen antequam lis contestetur, vel aliquid ex debito accipiat, vel debitori tuo denuntiaverit, exigere a debitore tuo debitum quantitatem non vetaris, et eo modo tui creditoris exactionem contra eum inhibere.

Ἆρα πρὶν κινήσῃ ἀγωγὴν ὁ ἐκδοχεὺς ἢ λάβῃ μέρος τοῦ χρέους, ἢ *γνωστοποιήσῃ* τὴν ἐκχώρησιν τῷ ὀφειλέτῃ, οὗτος νομίμως καταβάλλει τῷ ἐκχωρητῇ.

Ἡ γνώμη τῶν διατεινομένων ὅτι πλήρης γίνεται ἡ ἐκχώρησις διὰ τῆς *γνωστοποιήσεως* αὐτῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην, οὐδεμίαν ὑποστήριξιν νομικὴν ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτῶν ἔχουσιν. Ἡ γνωστοποίησις (denuntiatio) εἰδοποίησις ἐστὶ τοῦ *γενομένου*, πῶς δύναται ν' ἀποτελέσῃ καὶ *μέρος* αὐτοῦ, ἐὰν μὴ ῥητῶς ἀπαιτήσῃ αὐτὸ ὁ νόμος· ἔπειτα ὁ ἐκδοχεὺς ἔχει τὴν ἐκ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως ἀγωγὴν καὶ *πρὸ* τῆς γνωστοποιήσεως· πῶς λοιπὸν σχέσις νομικὴ, μήπω κατηρτισμένη, παράγει ἀποτελέσματα νομικά; Ἀναμφίβολον λοιπὸν κατὰ Ῥωμ. δίκαιον, ὅτι ἡ ἐκχώρησις πλήρης καὶ τελεία ἐστὶ καὶ πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως· ὅτι δὲ ἡ γνωστοποίησις χρησιμεύει ἁπλῶς εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν ἐκδοχέα ἐναντίον ἐνδεχομένης πληρωμῆς τοῦ χρέους εἰς τὸν ἐκχωρητὴν, γενομένης ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου δι' ἄγνοιαν τῆς ὑπαρχούσης ἐκχωρήσεως.

Ἕπεται ἐκ τῶν ῥηθέντων ὅτι μετὰ τὴν ἐκχώρησιν τὰ πράγματα ἔχουσιν οὕτω· α) ὁ ἐκχωρητὴς μένει δανειστής· ὡς τοιοῦτος δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἐκχωρηθεῖσαν ἀγωγήν· νὰ λάβῃ τὸ χρέος καταβαλλόμενον· νὰ συμβιβασθῇ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ πᾶσαν ἄλλην νὰ συνομολογήσῃ ἀπαλλακτικὴν σύμβασιν· ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκχωρήσῃ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν· β') τὰ αὐτὰ ταῦτα δικαιώματα ἔχει καὶ ὁ ἐκδοχεύς· ἀλλ' ἔχει οὗτος προσέτι καὶ τοῦτο, νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐκχώρησιν τῷ ὀφειλέτῃ, ἢ νὰ προκατάρξῃ τὴν δίκην μετ αὐτοῦ, ἢ νὰ λάβῃ μέ-

ρος τοῦ χρέους, καὶ νὰ στερήσῃ διὰ τῶν πράξεων τούτων τὸν δανειστὴν παντὸς δικαιώματος ἐπὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως· ἐνῶ τὰ δικαιώματα ταῦτα δὲν ἔχει μετὰ τῶν αὐτῶν ἀποτελεσμάτων ὁ ἐκχωρητής· διότι

antequam lis contestetur, vel aliquid ex debito accipiat, vel debitori denunciaverit cessionarius, exigere a debitore cesso debitam quantitatem non vetatur creditor· λοιπὸν νὰ *εἰσπράξῃ* τὰ ὀφειλόμενα πρὸ τῆς προκατάρξεως, τῆς μερικῆς ἐξοφλήσεως καὶ τῆς γνωστοποιήσεως δὲν ἐμποδίζεται ὁ δανειστής· πρβ. καὶ νόμ. 4 Κ. quae res pign. (8. 17) . . . nisi ei, cui debuit, solvit, nondum certior a te de obligatione tua factus· πᾶσαν δὲ ἄλλην πρᾶξιν δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτελέσματος. Ἤγουν ἐὰν κινήσῃ ἁπλῶς ἀγωγὴν καὶ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην· ἐκκρεμῆ ἔτι οὖσαν, ὁ ἐκδοχεὺς, νικᾷ οὗτος ἐκεῖνον· ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ 55 νόμ. Π. (3. 3) ἐξάγεται, καθ' ὃν

procuratore in rem suam dato, praeferendus non est dominus procuratoris in litem movendam, vel pecuniam suscipiendam.

Ἡ διάταξις δηλ. αὕτη, ἐπὶ τῆς ἰσχυούσης δικονομίας ἐφαρμοζομένη, δὲν ἐκφράζει βεβαίως ἄλλο εἰμὴ ὅτι, κινησάντων ἀγωγὴν τοῦ τε ἐκχωρητοῦ καὶ τοῦ ἐκδοχέως, προτιμᾶται ἡ ἀγωγὴ τοῦ δευτέρου. Ὁμοίως ἐὰν ὁ ἐκχωρητὴς φθὰς λάβῃ μέρος τοῦ χρέους, δὲν ἀποκτᾷ διὰ τούτου καὶ μόνου τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ καὶ τὸ ἐπίλοιπον· ἀλλὰ χρεωστεῖ ὁ ὀφειλέτης εἰδοποιηθεὶς κ. λ. ὑπὸ τοῦ ἐκδοχέως νὰ καταβάλῃ αὐτὸ εἰς αὐτόν· τέλος δὲν δύναται ὁ ἐκχωρητὴς νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ὀφειλέτην τὸ νὰ μὴ πληρώσῃ τὸ χρέος εἰς τὸν ἐκδοχέα· Ταῦτα τὰ πορίσματα ἐξάγονται ἀναμφίλεκτα ἐκ τῆς ὀρθῆς ἑρμηνείας τοῦ 3 νόμ. Κ. (8. 42).

Ἐπὶ τέλους παρατηρητέον ὅτι τὴν ἐκχώρησιν, καίτοι ἐντολὴν οὖσαν, δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀνακαλέσῃ ὁ ἐκχωρητής· διότι ὁ ἐκδοχεὺς habet suo nomine utilem actionem, (cit. l. 55. l. 4 Κώδ. 8. 17. l. 2 Κώδ. 4. 10 Vanger Γ'. 114), ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἐντολέως οὐδόλως ἐπηρεαζομένην (νόμ. ΙΚ. 4. 10), ὁ δὲ νόμ. 65 Βασ. (14. 1) καθ' ὃν

ὁ ἐντειλάμενός τινι κινῆσαι ἀγωγὴν δύναται πρὸ προκατάρξεως τῆς δίκης τὴν ἐντολὴν *ἀνακαλέσασθαι*, καὶ δι' ἑαυτοῦ τὸν χρεώστην μεθοδεῦσαι,

ἀναφέρεται εἰς τοὺς κοινοὺς procuratores in litem, ὡς ἐκ τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἐλήφθη (νόμ. 3 Κώδ. 4 35) ἀποδεικνύεται.

Ἐξεταστέον ἤδη τὴν σχέσιν τῶν πολλῶν ἐκδοχέων. Πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως δύναται, ὡς εἴρηται, ὁ δανειστὴς νὰ ἐκχωρήσῃ καὶ δεύτερον τὴν αὐτὴν ἀπαίτησιν. Τότε δ' ἀμφότεροι ἔχουσι *πρὸς τὸν ὀφειλέτην τὰ αὐτὰ* δικαιώματα, καθὸ ἰσχυρῶν οὐσῶν ἐξίσου ἀμφοτέρων τῶν ἐκχωρήσεων· ὥστε ἕκαστος αὐτῶν δύναται νὰ λάβῃ τὸ χρέος καταβαλλόμενον, νὰ συμβιβάσθῃ μετὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ πᾶσαν ἄλλην νὰ συνομολογήσῃ μετ' αὐτοῦ ἀπαλλακτικὴν σύμβασιν· ἀλλὰ καὶ νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν δίκην τοῦ ἐκχωρητοῦ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ νὰ νικήσῃ αὐτόν· τέλος νὰ γνωστοποιήσῃ τὸν ὀφειλέτην περὶ τῆς γενομένης αὐτῷ ἐκχωρήσεως ἢ νὰ κινήσῃ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ πρὸς εἴσπραξιν τοῦ χρέους.

Τὰς πράξεις ταύτας τῆς καταβολῆς, τοῦ *συμβιβασμοῦ* ἢ ἄλλης *ἀπαλλακτικῆς συμβάσεως* δὲν ἔχει δικαίωμα βεβαίως νὰ προσβάλῃ ὁ ἕτερος ἐκδοχεύς, καὶ ἀρχαιότερος ἂν ἦναι, ἐὰν πρὸ τῆς γνωστοποιήσεως τῆς ἰδικῆς του ἐκχωρήσεως ἐγένοντο· διότι ὁ ὀφειλέτης ὑπεχρεοῦτο νὰ θεωρήσῃ αὐτάς, ἕνεκα τῆς ἐκχωρήσεως, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁρμοδίου προσώπου ἐκπορευομένας καὶ πλήρη διὰ τοῦτο νομικὰ ἀποτελέσματα ἐχούσας. Ἀλλ' ἡ ἁπλῆ γνωστοποίησις, ἢ ἡ ἁπλῆ παρέμβασις, ἢ ἡ ἁπλῆ κίνησις τῆς ἀγωγῆς δὲν μεταβάλλουσι τὴν σχέσιν τῶν πραγμάτων καὶ δύνανται νὰ γείνωσιν ἀντικείμενον ἔριδος μεταξὺ τῶν ἐνδοχέων π. χ. εἰς τὴν δίκην, ἣν ἐγείρει ὁ ἐκχωρητὴς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν ἐκχώρησιν, παρεμβαίνουσιν ἀμφότεροι οἱ ἐκδοχεῖς καὶ μάχονται πρὸς ἀλλήλους περὶ πρωτείων· ἢ εἰς τὴν ἀγωγὴν, ἣν ἐκίνησεν ὁ ἕτερος αὐτῶν, παρεμβαίνει καὶ ὁ ἄλλος καὶ τῷ ἀμφισβητεῖ τὰ πρωτεῖα. *Τίς αὐτῶν ἐστὶ κρείττων* ; Ἴσως ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις, ὁ πρότερος τὸν δικαστικὸν ἀγῶνα κατάρξας, ὡς προλαβὼν, προηγεῖται, κατὰ τὴν ἀρχήν· in pari causâ occupantis melior conditio· ἀλλ' οὐδέτερος αὐτῶν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐνταῦθα προλαβὼν καὶ προτιμώμενος, διότι occupans est non qui prior agit, sed

qui prior ad sententiam pervenit· (3) ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἕτερον δόγμα· in pari causa qui prior tempore potior jure, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ κατ' οὐσίαν δικαιώματα εἰς τὸν δεύτερον ἐκχωρητὴν δὲν μετέβησαν ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐξουσία τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ τυπικῶς ὡς δανειστὴς, καθότι εὐλόγως ἰσχύει καὶ ἐνταῦθα ὁ κανὼν neminem plus juris ad alium transferre posse qnam ipse habet (νόμ. §54 Π. de reg. jur). Τὰ αὐτὰ κρατοῦν καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῆς γνωστοποιήσεως, ἥτις κατὰ νόμον δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα ἄλλο εἰμὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν εἰς τὸν ἐκχωρητὴν καταβολὴν τοῦ χρέους, οὐχὶ δὲ καὶ προτίμησιν τινὰ εἰς τὸν γνωτοποιοῦντα νὰ παράσχῃ μόνη.

Ὥστε πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἰσοδυνάμους ἀμφότεραι οἱ ἐκδοχεῖς τίτλους νομιμοποιήσεως προσάγουσι καὶ προτιμητέος αὐτῶν ἐστὶν ὁ πρὸς τῷ τύπῳ καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ δικαίου ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἔχων. Καὶ βεβαίως ὁ πρότερος ἐκδοχεὺς ἔχει καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ δικαίου· ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ ὅλως ἐξήρτητο νὰ γνωστοποιήσῃ τὴν ἐκχώρησιν *ὅταν ἤθελε* καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ διαὐτῆς τὸνὀφειλέτην εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τοῦ λοιποῦ *αὐτὸν* κύριον καὶ *μόνον* δανειστὴν, αἴρων τοιουτοτρόπως πᾶσαν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκχωρητήν· ἐξ οὗ ἀναγκαίως ἔπεται, ὅτι *πάντα* τὰ δικαιώματα τῆς ἀπαιτήσεως ἐκτήσατο *αὐτὸς* καὶ μάλιστα ἅμα τῇ ἐκχωρήσει, τὸ δὲ ἀνωτέρω ῥηθὲν, ὅτι ὁ ἐκχωρητὴς μένει δανειστὴς καὶ μετὰ τὴν ἐκχώρησιν, κατὰ *τύπον* μόνον εἶναι ὀρθὸν, τοῦ ἐκδοχέως ἀπὸ τῆς ἐκχωρήσεως αὐτῆς κτωμένου δικαίωμα αὐτοτελὲς ἐπὶ τῆς ἀπαιτήσεως καὶ ἀνεξάρτητον, ὅπερ ἡ δεδικαιολογημένη μόνον τοῦ ὀφειλέτου ἄγνοια τροποποιεῖ πως, καὶ ἡ γνωστοποίησις ὑπ' αὐτοῦ τῆς ἐκχωρήσεως καθίστησι καθ' ὅλας τὰς ἀναφορὰς ἐνεργόν.

Συμφώνως τῇ γνώμῃ ταύτῃ ἀπεφήνατο καὶ ὁ ἡμέτερος Ἄρειος Πάγος διὰ τῆς ἀποφ. 160 ἔτους τοῦ 1860

Τοῦ προκειμένου ζητήματος ἤψαντο παέργως καὶ οἱ ἡμέτεροι *Καλλιγᾶς* (Γ'. 418) καὶ *Παπαῤῥηγόπουλος*, (Ἐνοχ. δίκ. Γ'. 51 σημ. 14). ἀλλ' οὐκ ἐξελέξαντο τὴν ἀγαθὴν μερίδα. Στριφνὴ δέ πως φαίνεταί μοι ἡ αἰτιολογία τῆς γνώμης αὐτῶν· «ἐπειδὴ, λέγει ὁ πρῶτος, εἶναι φα-

(3) Νόμ. 14 πρ. Π. (9. 4). νόμ. 14 Βασ. (60. 5).
(4) Νόμ. 4 Κώδ. (8. 48).

νερὸν ὅτι ὁ ἐκδοχεὺς δὲν ἀποκτᾷ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἀπαιτήσεως, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐξ αὐτῆς ἀγωγὴν (διότι τοιαύτη ἡ φύσις τῶν προσωπικῶν ἀπαιτήσεων), διατοῦτο, παραχωρηθείσης εἰς διαφόρους τῆς αὐτῆς ἀπαιτήσεως, θελει προτιμηθῇ ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος γνωστοποιήσῃ τῷ ὀφειλέτῃ τὴν ἐκχώρησιν». Πῶς τὸ *ἐπειδὴ* τοῦτο δικαιολογεῖ τὸ συμπέρασμα εἰπάτωσαν οἱ περὶ τὸν Κάντιον σοφοί. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ Γάλλοι συγγραφεῖς εἰσὶν ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτῶν πάντες· ἀλλὰ τὸν Γαλλικὸν νόμον ἑρμηνεύοντες, καθ' ὃν (ἄρθ. 1690)

le cessionnaire n' est saisi à l' égard des tiers que par la signification du transport faite au débiteur,

δὲν ἠδύναντο κατ' ἀνάγκην ἄλλην νὰ ἐξείπωσι γνώμην· διότι κατὰ τὸν Γαλλικὸν νόμον ἡ ἐκχώρησις λογίζεται πλήρης ἀπέναντι τῶν τρίτων διὰ τῆς *γνωστοποιήσεως* αὐτῆς εἰς τὸν ὀφειλέτην. Ἂν ὁ νεωτερισμὸς οὗτος τοῦ Γαλ. δικαίου πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ διόρθωσις ἢ κατὰ τὸν Duranton (XVI-498) une règle surannée que le Code aurait dû supprimer, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος τόπου νὰ ἐξετασθῇ.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—oo—

66) Χοντζέτια ἐκδίδονται ὑπὸ ὀθωμανικῶν ὑπαλλήλων καὶ τοι μὴ διαμενόντων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ εἰς ἣν διωρίσθησαν;—Τὸ ζήτημα τοῦτο λύει ἡ ὑπ' ἀριθ. 17,955 ε. ε. ἀποφάσις τῶν ἐν Ἀθη. Ἐφετῶν, φέρουσα·

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν μαρτύρων τῶν ἐξετασθέντων ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος τῆς ὑπ' ἀριθ. 1574 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐπεκυρώθη αὕτη διὰ τῆς ἀριθ. 15,900 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου, οἱ μὲν καταθέτουσιν, ὅτι κατὰ τὸν Σουλτανικὸν κανονισμὸν, ἤτοι τὸ Τουρκικὸν Δίκαιον, οἱ διάφοροι ὑπάλληλοι ἠδύναντο, καίτοι μὴ εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν, εἰς ἣν διωρίσθησαν, νὰ ἐκδίδωσιν ἔγγραφα τῆς ἁρμοδιότητός των, καὶ μάλιστα οἱ Καττίδες νὰ ἐκδίδωσιν χοντζέτια καὶ πρὶν ἀπέλθωσιν εἰς τὸν τόπον, εἰς ὃν διωρίσθησαν καὶ ὅτι ἂν καὶ δύο ἐπίτροποι τῆς Πόρτας εἶχον διωρισθῇ διὰ τὰ

ἀφορῶντα τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐν Ἀθήναις Θήβαις, καὶ Εὐβοίᾳ κτημάτων τῶν Ὀθωμανῶν, ὅσοι δυνάμει τῶν συνθηκῶν καὶ πρωτοκόλλων εἶχον τὸ δικαίωμα τῆς ἐκ τῆς Ἑλλάδος μεταναστεύσεως πωλοῦντες τὰ ἐν Ἑλλάδι κτήματα αὐτῶν, τὰ ἐν μέρεσιν, ἄτινα ἐν καιρῷ τῶν πρωτοκόλλων τοῦ 1830, δὲν εἶχον καταληφθῇ ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, μόλον τοῦτο, ἰδίως διὰ τὴν ἔκδοσιν τῶν χοντζιτίων, εἶχεν ἐπιφορτισθῇ μόνος ὁ Ἀχμὲτ Σεὶδ καὶ ἠδύνατο οὗτος νὰ ἐκδώσῃ καὶ μόνος τοιαῦτα χόντζέτια· ἄλλοι δὲ μάρτυρες καταθέτουσιν, ὅτι οὐδεὶς ὑπάλληλος πρὶν ἀπέλθῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου διωρίσθη, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκδώσῃ ἐγκύρως ἔγγραφα ἀφορῶντα τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ. Μολονότι δὲ δύναταί τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι οἱ τελευταῖοι μάρτυρες εἶναι μᾶλλον ἀξιόπιστοι, καὶ τὰ καταθετόμενα παρ' αὐτῶν εἶναι μᾶλλον σύμφωνα μὲ τὸ ἐπικρατοῦν παρ' ἅπασι τοῖς ἔθνεσι δίκαιον, καθ' ὃ οὐδεὶς ὑπάλληλος δύναται νὰ ἐνεργήσῃ πρᾶξιν τινα τῆς ὑπηρεσίας του ἐκτὸς τῆς περιφερίας τοῦ τόπου εἰς ὃν εἶναι διωρισμένος, ὅτι καὶ ἂν οἱ εἰρημένοι ἐπίτροποι τῆς Πόρτας δὲν εἶχον ὡρισμένην ἕδραν, εἶχον ὅμως ὡρισμένην περιφέρειαν τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου, εἰς ἃς εὑρίσκοντο κτήματα μεταναστῶν Ὀθωμανῶν, δυνάμενα νὰ ἐκποιηθῶσι κατὰ τὰς συνθήκας, καὶ ὅτι ἐπομένως μόνον κατὰ τὰς ἐπαρχίας ταύτας ἠδύναντο νὰ ἐκδώσωσι τοιαῦτα χοντζέτια, ὅπως καὶ οἱ συμβολαιογράφοι δύνανται μὲν νὰ ἐνεργήσωσι πράξεις οὐ μόνον ἐν τῇ ἕδρᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν περιφέρειάν των, οὐδέποτε ὅμως καὶ ἐκτὸς τῆς περιφερείας των, ὅτε ἰδίως οἱ εἰρημένοι ἐπίτροποι τῆς Πόρτας ἦσαν ἀπεσταλμένοι παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει καὶ δὲν ἠδύναντο ἀκόμωσιν ἔναρξιν τῶν καθηκόντων πρὶν ἀπέλθωσιν ἐν Ἑλλάδι καὶ λάβωσι τὰ ἐκτελεστήριά των, ἀναγνωριζόμενοι ὡς τοιοῦτοι παρὰ τῆς Ἑλλην. Κυβερνήσεως, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν μεταξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν δίκαιον, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ ἀπὸ 7 Σελήνης ζιχλιζὴ 1250 Τουρκικὸν ἔγγραφον χοντζέτιον, γινόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐνώπιον τοῦ Ἀχμὲτ Σεὶδ, ἐπιτρόπου τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, πρὶν οὗτος ἀπέλθῃ ἐν Ἑλλάδι, καὶ λάβῃ τὰ ἐκτελεστήριά του, καὶ ἀνγνωρισθῇ παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, δὲν εἶναι ἔγκυρον, ὅπως δὲν εἶναι τοιοῦτον καὶ πᾶν συμβόλαιον προξένου τινὸς, πρὶν οὗτος ἀπέλθῃ εἰς τὸ ξένον Κράτος, ὅπου εἶναι διωρισμένος καὶ λάβῃ τὸ ἐκτελεστήριον του, ἂν καὶ τὸ συμβόλαιον ἀφορᾷ ὑπόθεσιν τῆς Προξενικῆς περιφερείας του· μόλα ταῦτα τὸ δικαστήριον πείθεται,

ὡς ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ὅτι τὸ εἰρημένον ἔγγραφον τοῦ Ἀχμὲτ Σεΐδ ἐγένετο κατὰ τύπον καὶ εἶναι ἔγκυρον, διότι τὰ κατατιθέμενα περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν ὑπὸ τῶν μαρτύρων εἰσὶ σύμφωνα καὶ μὲ ἄλλα ἔγγραφα προσαχθέντα ἐπὶ τούτου ἐν τῇ δικογραφίᾳ καὶ μὴ ἀμφισβητησθέντα, τὰ ὁποῖα ὡσαύτως ἐξεδόθησαν ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ ὑφ' ἑνὸς μόνου τῶν ἐπιτρόπων τῆς Πόρτας καὶ πρὶν οὗτος λάβῃ τὸ ἐκτελεστήριόν του, καὶ ἐπεκυρώθησαν μάλιστα παρὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διωρισμένης, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ τὸ αὐτὸ ἀπεφασίσθη καὶ ὑπὸ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ προσώπων εἰδημόνων τοῦ Τουρκικοῦ δικαίου, εἰς ἄλλην δίκην, ὅπου ἀνεφύη τὸ αὐτὸ ζήτημα, καὶ τελευταῖον διότι μὴ ἀποδειχθήσης θετικῆς τινὸς διατάξεως Ὀθωμανικοῦ νόμου, ὁριζούσης τὴν ἔκτασιν καὶ τοὺς ὅρους τῆς ἁρμοδιότητος τῶν Ὀθωμανικῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν γένει ἢ εἰδικῶς τῶν τοιούτων ἐπιτρόπων, δὲν δύναταί τις, ὡς πρὸς τὴν ἁρμοδιότητα καὶ τὴν δικαιοδοσίαν ὑπαλλήλων τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἤγουν Κράτους, ἔχοντος τὰ πλεῖστα ἀκανόνιστα, ἀνόμαλα, καὶ διάφορα εὐνομουμένων ἐπικρατειῶν δὲν δύναταί τις ἁρμοδίως καὶ ἀσφαλῶς νὰ ἐφαρμόσῃ ἐξ ἀναλογίας τὰς ἀρχὰς τῶν Εὐρωπαϊκῶν νομοθεσιῶν, ἐν αἷς ῥηταὶ διατάξεις θετικῶν νόμων κανονίζουσιν ἑκάστοτε τὰ περὶ ἁρμοδιότητος ἑκάστης τάξεως ὑπαλλήλου, ὀρθῶς ἄρα τὸ ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψε τὴν κατὰ τοῦ εἰρημένου χοντζετίου ἔνστασιν ἀκυρότητος, στηριζομένην εἰς τὴν μὴ σύμπραξιν καὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τὰ διεκδικούμενα χωρία Μαυρομμάτι καὶ Γκίνεζη εἶναι Βακούφια καὶ τῆς κατηγορίας τῶν Σερὶ Βακουφίων, προσαγομένων ἐγγράφων ἐξαχθέντων ἐκ τῶν ἀρχείων τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, καὶ ἐπικυρουμένων παρὰ τοῦ ἁρμοδίου Τουρκικοῦ ὑπαλλήλου, καὶ βεβαιουμένης τῆς ἐπισημότητός των ὑπὸ τῆς παρὰ τῇ Ὀθωμανικῇ Πόρτᾳ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας, οἱ ἐνάγοντες καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντες Φλέσσας καὶ Ἰωαννίδης προσήγαγον ἔγγραφα ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ κατάστιχον τῶν Καταστίχων (Δεβτηχανὲ) τῶν ἀφιερωμάτων τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἀ) τὸ ἀπὸ 23 Ῥεμποὺλ ἔβαλ 1235 Ὀθωμανικοῦ ἔτους ἔγγραφον ἐξ οὗ προκύπτει, ὅτι καθ' ὑψηλὸν ὁρισμὸν κατεχωρίσθη καὶ ἐφυλάχθη εἰς τὸ λογιστήριον τῶν μακρῶν ἀφιερω-

μάτων, ἐν ἀφιερωτικὸν ἔγγραφον, διαλαμβάνον ὅτι τὰ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Θηβῶν τζιφλίκια, Μαυρομμάτι, καὶ Γκίνεζη, μὴ ἔχοντα ἀνάγκην σημειώσεως ὁροθεσίας διὰ τὴν ἐπισημότητά των μὲ τὰς ἐν αὐτοῖς οἰκοδομὰς καὶ γαίας καλλιεργουμένας εἴκοσι ἓξ ζευγαρίων καὶ ὄρη, ὧν τὰ ὅρια εἰσὶ γνωστὰ, εἶχεν ἀφιερώσει ὁ ῥηθεὶς Ἀγᾶς προλαβόντος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ν' ἀπαντῶνται αἱ ἀνάγκαι καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπικρατούσης αὐτῷ οἰκοδομῆς Ἱεροῦ Τζαμίου ἐν τῇ πόλει καὶ τοῦ σχολείου καὶ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου καὶ νὰ τελῆται ἀνάγνωσις ἐπὶ τοῦ κοιμητηρίου καὶ νά στέλληται ἐτήσιος βοήθεια εἰς τοὺς κατοίκους τῶν ἱερῶν πόλεων Μέκκας καὶ Μεδίνης, καὶ ὅτι ὁ εἰρημένος Ὀσμὰν Ἀγᾶς ἐζήτησε δι' ἀναφορᾶς του νὰ ἐπικυρωθῇ καὶ ἐξελεγχθῇ διὰ χατίου (Σουλτανικοῦ Διατάγματος) ἡ ἀφιέρωσις καὶ ν' ἀποφασισθῇ νὰ πληρώσῃ κατ' ἀποκοπὴν ποσότητα τινὰ ὡς ἀνταλλαγματικὸν δέκατον (φόρον) ὅτι συνεπείᾳ τούτων καὶ προτάσει τοῦ ὑπουργοῦ τῆς οἰκονομίας Μπὰς Δεφτερδὰρκ) ἐξεδόθη ὑψηλὴ διαταγὴ τοῦ Σουλτάνου περὶ τῆς διὰ χατίου ἀφιερώσεως, καὶ ἐξεδόθη κατὰ συνέπειαν ἡ ἐξέλεγξις· β') τὸ ἀπὸ 1234 ἔτος τῆς Ἐγύρας πρωτόκολλον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναφέρεται, ὅτι ἐνώπιον τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Πύλης Μεχμὲτ Θεαρὴ Ἐφέντη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀκροασθῇ τὸν Ὀσμὰν Ἀγᾶν· ἐπιτοπίως παρουσιασθεὶς ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς οὗτος θέλων νὰ κατατάξῃ εἰς τὸν Κώδηκα τὸ παρακατιὸν ἀφιέρωμα καὶ παρόντος τοῦ καὶ παρ' αὐτοῦ διορισμένου ἐπιτρόπου (Μουταβελῆ) Χαφὶζ Ρεσὶτ Ἐφέντη, ὅτι εἰς τὰ μέχρι τοῦδε ἀφιερώματά του εἰς τὸ ἱερὸν Τσαμίον τῆς πόλεως Ἀριωκιὰρ, τὸ σχολεῖον καὶ τὴν βρύσιν καὶ διὰ τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει κοιμητήριον τοῦ Ἐμπὴ Ἐγιούπη Ἐνσαρῆ, καὶ διὰ βοήθειαν τῶν πτωχῶν τῶν ἱερῶν πόλεων Μέκκας καὶ Μεδίνας κλπ. προσέθηκε καὶ τὰ δύο τζιφλίκια Μαυρομμάτι καὶ Γκίνεζη μὲ τὰς ἐν αὐτοῖς οἰκοδομὰς, κῆπον καὶ 26 ζευγάρια γῆν μὲ ἅπαντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ἐπὶ γνωστοῖς ὁρίοις. ἀφιέρωσεν αὐτὰ πρὸς τοὺς εἰρημένους σκοποὺς ἐπὶ τῷ ὅρῳ, ὅτι ὁ ἐπίτροπος τοῦ ἀφιερώματος νὰ παραλάβῃ τα τζιφλίκια, νὰ λαμβάνῃ τὰ προϊόντα καὶ ἀφοῦ ἀφαιρεθῶσι τὰ ἀναγκαῖα ἔξοδα, τὰ ἐπίλοιπα νὰ ἐξοδεύωνται εἰς τὰ ἱερὰ ἀφιερώματα, καὶ ὅτι περισσεύσῃ νὰ λαμβάνωσιν οἱ κατὰ καιρὸν ἐπίτροποι διὰ τὸν ἑαυτόν των καὶ ὅτι ἀφοῦ προσδιώρισε τοὺς ὅρους τούτους παρέδωκεν ἐπιτοπίως τὸ ἀφιερωθὲν, καὶ ἐπομένως τὸ παρέλαβε καὶ τὸ κατέσχεν, ἐν εἴδει ἀφιερώσεως, ὅτι ἀφ' ἧς ἔγινεν ἡ νομικὴ ἐπιβεβαίωσις τούτου, ὁ

Ὀσμὰν Ἀγᾶς εἶπεν, ὅτι ἡ ἀφιέρωσις εἶναι μὲν βάσιμος, ἀλλ' ὄχι καὶ ἀναγκαῖα, καὶ ζητεῖ νὰ τῷ ἐπιστραφῶσι τὰ ἀφιερωθέντα, ὁ δ' ἐπίτροπος Μουταβελῆς ὑπεστήριξεν, ὅτι ἀφοῦ ἅπαξ ἐγένετο ἡ ἀφιέρωσις, δὲν δύναται ν' ἀνατραπῇ, καὶ οὕτω συνετάχθη ἡ πρᾶξις αὕτη.

Ἐπειδὴ, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἐγγράφων, αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ ἀφιερωτήριον, διότι ἀναφέρεται εἰς προηγουμένην ἀφιέρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἦναι τὸ ἔγγραφον αὐτὸ τὸ ἀφιερωτήριον, ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Φλέσσας καὶ ὁ Ἰωαννίδης, ἡ ἀφιέρωσις οὐχ' ἧττον ἔλαβε χώραν, πρῶτον διότι τὸ ἴδιον ἔγγαφον ἀναφέρει, ὅτι ἐβεβαιώθη νομικῶς ἡ πρᾶξις τῆς ἀφιερώσεως, καὶ ἐπομένως κατ' οὐδὲν ἰσχύουσιν αἱ μετὰ ταῦτα προσπάθειαι τοῦ Ὀσμᾶν Ἀγᾶ πρὸς ἀνάκκλησιν· β') διότι καὶ ἀφοῦ μετὰ ταῦτα ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς εἶπεν, ὅτι ζητεῖ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸ ἀφιέρωμά του, καὶ ὁ Μουταβελῆς ἀντέλεξε, δὲν ἦλθεν εἰς συμφωνίαν περὶ τῆς ἀνακκλήσεως τῆς ἀφιερώσεως, οὐδ' ἐγένετο ἀπόφασίς τις παρὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Πόρτας, ὁ ὁποῖος ἐν τοσούτῳ ἐβεβαίωσε προηγουμένως τὴν νομικὴν πρᾶξιν τῆς ἀφιερώσεως, καὶ γ') διότι ἀφοῦ ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς μεταγενεστέρως, ὅπως ἀναφέρῃ ἡ ἀνωτέρω πρᾶξις τοῦ 1235, ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀφιέρωσιν καὶ ἐζήτησε νὰ κυρωθῇ τὸ ἀφιέρωμα διὰ Σουλτανικοῦ Διατάγματος, ἔπεται ὅτι ὡς μηδὲν ἐθεώρησε τὰ ὅσα εἶπεν ἐν τῷ εἰρημένῳ πρωτοκόλλῳ περὶ ἀνακλήσεως, ἄλλως δὲν ἐξηγεῖται πῶς, ἀπελθὼν εἰς τὸ κριτήριον, ἵνα προσκυρώσῃ τὴν γενομένην ἀφιέρωσιν, πρῶτον μὲν προσεκύρωσεν αὐτὴν καὶ ἐβεβαιώθη νομικῶς, δεύτερον δὲ ἐζήτησε ταυτοχρόνως σχεδὸν τὴν ἐπιστοφὴν τοῦ ἀφιερώματος, καὶ ἐν τοσούτῳ συνετάχθη ἡ νομικὴ πρᾶξις, καὶ μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ὡς τύπος τῶν ἀφιερώσεων.

Ἐπειδὴ, τὰ ἔγγραφα ταῦτα τὰ παρὰ τοῦ Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου προσαγόμενα καὶ παρ' αὐτῶν ἐπικαλούμενα, εἶναι σύμφωνα καὶ μὲ τὰ ἀπὸ τοῦ Δημοσίου προσαχθέντα ἀντίγραφα ἐκ τῶν καταστίχων τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι τὰ ὑπὸ τοῦ Δημοσίου περιέχουν καὶ ἐν τέλει τὸ Αὐτοκρατορικὸν Διάταγμα, δι' οὗ προσκυροῦται τὸ ἀφιερωθὲν καὶ διετάχθη νὰ δωθῇ περίληψις πρὸς τὸ ἱερὸν Βακοῦφι, καὶ πρὸς τὸν Βασιλικὸν Μουχασαμὴν (τὸν ἀρχηγὸν τοῦ λογιστηρίου) καὶ ὅτι ὅπως φαίνεται ἐκ τῆς πράξεως τῆς ἐξαχθείσης ἐκ τῶν αὐτῶν καταστίχων προκύπτει, ὅτι καὶ κατὰ 1235 ἔτους τῆς Ἐγείρας

(ἀντιστοιχοῦν μὲ τὸ ἔτος 1838) διωρίσθη ἐπὶ τοῦ ἀφιερώματος Μουταβελῆς ὁ Μουσαφᾶς υἱὸς τοῦ ἀφιερωτοῦ Ὀσμᾶν Ἀγᾶ.

Ἐπειδὴ, μεταξὺ τῶν αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου προσαγομένων ἐγγράφων εἶναι ἐξηγημένον ἐκ τοῦ λογιστηρίου τῶν ἀφιερωμάτων καὶ τὸ ἑξῆς· ὅτι εὑρίσκεται γεγραμμένον καὶ καταχωρημένον εἰς τὸ ἐπίσημον ἀφιερωτήριον τοῦ αὐτοῦ ἀφιερωτοῦ, τὸ φέρον χρονολογίαν 1225, ὅτι διώρησεν ἐπίτροπον τὸν ἀδελφόν του Ἀμπὸζ Ἀγᾶν, ἐνόσῳ ζῇ, τούτου δὲ θανόντος νὰ γίνηται ἐπίτροπος ὁ πρεσβύτερος τῶν τέκνων αὐτοῦ τοῦ ἀφιερωτοῦ καὶ τῶν τέκνων τῶν τέκνων του, καὶ ἀποσβεσθείσης τῆς σειρᾶς ταύτης, νὰ γίνηται ἐπίτροπος ἐκ τῶν τέκνων τῶν τέκνων τῶν συγγενῶν του ὁ πρεσβύτερος καὶ νουνεχέστερος, ὅτι μετὰ ταῦτα ἀναιρέσας ὅλους τοὺς τεθέντας ὅρους, διώρισε νὰ λαμβάνῃ τὰ εἰσοδήματα ὁ ἐπίτροπος διὰ τὸν ἑαυτόν του ἐν ὅσῳ ζῇ οὗτος, καὶ μετὰ ταῦτα νὰ γίνηται ἐπίτροπος ἐκ τῶν ἀρρένων καὶ θηλέων τέκνων του ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ πρεσβύτερος τῶν τέκνων του.

Ἐπειδὴ, καὶ μόνον ἐκ τῶν ἐγγράφων τῶν παρὰ τῶν Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου προσαγομένων καὶ ἐπικαλουμένων, προκύπτει ὅτι τὰ εἰρημένα χωρία Μαυρομμάτι, καὶ Γκίνεζη ἐν τοῖς γνωστοῖς αὐτῶν ὁρίοις, ἀφιερώθησαν δι' ἐπισήμου δικαστικοῦ ἀφιερωτηρίου (χοντζετίου) κατὰ τοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ Ὀθωμανικῷ Κράτει τύπους εἰς τὸ εἰρημένον Τσαμίον πρὸς τοὺς εἰρημένους ἱεροὺς σκοποὺς, καὶ ὅτι ἐξεδόθη τὸ περὶ προσκυρώσεως τοῦ Βακουφίου τούτου Σουλτανικὸν Διάταγμα, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι τοιαῦται καταχωρήσεις ἤθελον λάβει χώραν εἰς τὰ δημόσια βιβλία τῆς Ὑ. Πόρτας, καὶ ἤθελον βεβαιοῖ ψευδεῖς περιλήψεις ἀφιερωτηρίου καὶ Σουλτανικοῦ Διατάγματος περὶ τῆς ἐπικυρώσεως αὐτῶν, ἢ ὅτι μὴ συντετταγμένου κατὰ τοὺς τύπους τοῦ ἀφιερωτηρίου, καὶ μὴ λαβουσῶν χώραν ὅλων τῶν διατυπώσεων τῶν ἀπαιτουμένων περὶ τὴν ἀφιέρωσιν, ἤθελε καταχωρισθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὰ βιβλία τῆς Πύλης, καὶ ἤθελεν ἐκδοθῇ καὶ διάταγμα Σουλτανικὸν περὶ τῆς ἐπικυρώσεώς του.

Ἐπειδὴ, οἱ Φλέσσας καὶ Ἰωαννίδης ἰσχυρίζονται μὲν, ὅτι κατὰ τὸν ἰσχύοντα ἐν Τουρκίᾳ Νόμον, ἡ σύστασις Βακουφίου πρέπει νὰ γίνηται διὰ δικαστικοῦ ἐγγράφου, χοντζετίου, ἔχοντος καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἔγγραφα τύπους, παρόντος τοῦ διωριζομένου Μουταβελῆ κλπ. ἀλλ' ἡ ὕπαρξις τοῦ χοντζετίου καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν κατὰ τὴν ἀφιέρωσιν τύ-

πων, δύναται ν' ἀποδειχθῇ καὶ διὰ μαρτύρων, διότι ά) εἰς τὸ δημόσιον ἦτον ἀποδεδειγμένως ἀδύνατον νὰ ἔχῃ χοντζέτιον, βεβαιοῦν καὶ τὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν παράδοσιν κλπ. διότι εἰς αὐτὸ περιῆλθεν ἐκ συνθηκῶν τὸ δικαίωμα καὶ τὰ ἔγγραφα ὑπῆρχον εἰς τρίτα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα οὐδόλως ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ χορηγήσωσιν εἰς τὸ Δημόσιον β') διότι καὶ ἰδίως κατὰ τὸ έ. ἄρθ. τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1835 συμβάσεως μεταξὺ τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, ἐπικυρωθείσης διὰ τοῦ ἀπὸ 4 Ἀπριλίου 1835 Β. Διατάγματος, συγχωροῦνται πρὸς ἀπόδειξιν ἐπὶ τοιούτων διαφορῶν καὶ μάρτυρες, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρ. 276 τῆς Πολ. Δικ. ὅπου συγχωροῦνται μάρτυρες ἐπιτρέπονται καὶ τὰ δικαστικὰ τεκμήρια, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τά παρὰ τῶν εἰρημένων Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου προσαγόμενα ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκ τῶν κατασίχων παρέχουσι τεκμήρια σπουδαιότατα, ὡρισμένα καὶ σύμφωνα πρὸς ἄλληλα, ἀποδεικνύοντα τὴν ὕπαρξιν ἐγκύρου χοντζετίου, καὶ τὴν διατήρησιν ὅλων τῶν λοιπῶν περὶ συστάσεως Βακουφίων διατυπώσεων διὰ τὰς ἐκτεθείσας ἐν τῇ προηγουμένῃ αἰτιολογίᾳ σκέψεις.

Ἐπειδὴ, ἐπίσης ὡς ἐκ περισσοῦ, τὸ ὅτι νομίμως συνεστήθη τοὐλάχιστον Ἐβλὰτ Βακοὺφ ἢ τὸ Ἀδὲ Βακοὺφ, βεβαιοῦται καὶ ἀπὸ τὴν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 12(24 Δεκεμβρίου 1850 διακοίνωσιν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν τῆς Ὀθωμανικῆς Πρεσβείας, ἥτις μεσολαβοῦσα ὑπὲρ τῶν εἰρημένων Ἰωαννίδου καὶ Φλέσσα, ὡς ἀγοραστῶν ἀπὸ ὑπηκόους Ὀθωμανοὺς, μόλον τοῦτο ἰσχυρίζεται μὲν, ὅτι δὲν ἦσαν τὰ εἰρημένα χωρία Σερὶ Βακούφια, βεβαιοῖ ὅμως, ὅτι ἦσαν Ἐβλὰτ Βακούφια.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ἂν τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως ἀνήκῃ εἰς τὸ Δημόσιον ἢ εἰς τοὺς ἐνάγοντας, διότι ἂν καὶ ἦναι ὑπόχρεων τὸ Δημόσιον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι τὰ εἰρημένα χωρία εἶναι Βακούφια, ἡ ἀπόδειξις αὕτη προκύπτει ἐκ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων, κἄντε δὲ θεωρηθῇ ὅτι ὑπόχρεων πρὸς ἀπόδειξιν ἦτο τὸ Δημόσιον, ὅπως ἀπεφάσισε τὸ Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1574 ἀποφάσεώς του, κἄντε ἐπίσης θεωρηθῇ ὅτι εἰσὶν οἱ Φλέσσας καὶ Ἰωαννίδης, ὅτως ἀπεφάσισε τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15,900 ἀποφάσεώς του, οὔτε ἐκ τῶν ἐξετασθέντων συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1574 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν μαρτύρων, οὔτε ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν ἐξετασθέντων συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 15,900 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστη-

ρίου τούτου μαρτύρων, ἀπεδείχθη τὸ ἐναντίον τῶν ἐγγράφων, ἤτοι ὅτι τὰ ἐν λόγῳ χωρία δὲν ἦσαν Βακούφια, διότι οἱ μὲν ἐν Ἑλλάδι μάρτυρες, οὐδὲν ἄλλο καταθέτουσιν ἢ ὅτι ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς εἶχεν ἀγοράσε τὸ προκείμενον κτῆμα πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἀπὸ τοῦ Σπυρίδωνος, καὶ ἔστειλεν ἐπ᾽ ςάτην Τοῦρκον, ὅςις ἐσύναξε τὰ δικαιώματα, καὶ τινὲς μὲν τῶν μαρτύρων τούτον λέγουν, ὅτι ὁ Τοῦρκος, καθὼς ἤκουσεν, τὰ ἐσύναξε διὰ λογαριασμὸν τοῦ Ὀσμᾶν Ἀγᾶ, καί τινες δὲ ὅτι δὲν γνωρίζουσι διὰ τίνος λογισμοῦ ἐσυνάζοντο, καὶ ὅτι δὲν γνωρίζει ὅτε τὰ χωρία ταῦτα ἦσαν Βακούφια, ἀλλ᾽ ἐκ τούτων δὲν ἔπεται, ὅτι δὲν ἦσαν Βακούφια, διότι οἱ μάρτυρες οὗτοι, εἴτε ὡς ἐκ τῆς τάξεώς των, εἴτε ὡς ἐκ τοῦ τόπου ὅπου εὑρίσκοντο, καθὸ μὴ ὄντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐγένετο ἡ ἀφιέρωσις, ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ ἔχωσι γνῶσιν αὐτῆς, οἱ δ᾽ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἔλαβον παρὰ τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν, τὰ χωρία ταῦτα ἦσαν μὲν Βακούφια, ἀλλὰ Ἐβλὰτ καὶ ὄχι Σερί, ὥστε δι᾽ αὐτῶν βεβαιοῦται μάλιςα ἡ ἰδιότης τῶν χωρίων τούτων ὡς Βακουφίων· ἐπομένως πάντῃ περιττὴ ἀποβαίνει καὶ ἡ ἔνςασις περὶ τῆς ἀκυρότητος τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν ὡς μὴ γενομένων κατὰ τοὺς νομίμους τόπους καὶ ὡς ἀποτελουσῶν ἐκμαρτύριον.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἀπὸ 16 Ἰουνίου 1830 πρωτόκολλον τῶν πληρεξουσίων τῶν τριῶν αὐλῶν Ἀγγλίας Γαλλίας καὶ Ῥωσσίας κατὰ τὴν ἀπὸ 7 Ἰουλίου 1832 συνθήκην μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἰδίων αὐλῶν καὶ τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης τὰ μὲν Σερὶ Βακούφια ἀνήκουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, περὶ δὲ τῶν Ἐβλὰτ, ἤτοι τῶν Βακουφίων ἐκείνων ἐπὶ τῶν ὁποίων ἰδιῶται ὀθωμανοὶ, εἴτε ὡς ἐπίτροποι, εἴτε κληρονομικοὶ διαχειριςαὶ εἶχον ὠφέλιμον δικαίωμα, μόνοι αὐτοὶ οἱ ἐπίτροποι ἢ διαχειρισταὶ ἠδύναντο νὰ διαθέσωσι τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐπομένως καὶ Ἐβλὰτ Βακουφίου θεωρουμένου τοῦ προκειμένου, ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς, ὁ μετὰ ταῦτα Ὀσμᾶν Πασᾶς, ἀπηλλοτριώθη αὐτῶν μετὰ τῶν ἀφιερώσεων, καὶ μόνος ὁ διαχειριςὴς, ὃν εἶχε διωρίσει εἴτε ὁ ἀδελφός του Ὀμπὰζ Ἀγᾶς, κατὰ τὸ ἀπὸ 1225 ἀφιερωτήριον διὰ τὴν σύςασιν Τσαμίου καὶ σχολείου ἐν Ἀρεπιὲρ, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφιέρωμα προστέθηκε κατὰ τὸ 1834 τὰ δύο χωρία Μαυρομμάτι καὶ Γκίνεζη, εἴτε ὁ Χαβὶζ Ἐφέντης, ὡς ἀναφέρει τὸ προτόκωλλον τοῦ Μεχμὲτ Θεοδὶ Ἐφέντη ἀπεσταλμένου τῆς Πόρτας, εἴτε τὰ τέκνα του καὶ ἔγκονός του, ἂν εἶχον

ἀποθάνει οἱ ἀνωτέρω ἐπίτροποι, ὡς διαλαμβάνουν τὰ εἰρημένα ἔγγραφα, οὐδόλως δὲ ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς ἢ Πασσᾶς οὔτε εἶναι ἀληθὲς, ὅτι διώρισεν αὐτὸς ἑαυτὸν Μουταβελῆ διὰ τοῦ ἀπὸ 1225 ἐγγράφου, ὡς ἐν ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν λέγουν οἱ ἐκκαλοῦντες, εἰμὴ μόνον τὸν Ὀμπὰζ Ἀγᾶν, διὰ νὰ ἐπιτροπεύῃ οὗτος, ἐν ὅσῳ ζῇ, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του τὰ τέκνα του, ἄλλως τε διὰ τοῦ μεταγενεστέρου ἐγγράφου τὸ 1834 προκύπτει, ὅτι διώρισε Μουταβελῆ τὸν Χαβοὺζ Ἐφέντην ὡς εἴρηται καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 1249 ἐγγράφου, ἐξαχθέντος ἐκ τῶν αὐτῶν καταστίχων τῆς Πύλης καὶ προσαγομένου ὑπὸ τῶν αὐτῶν Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου, προκύπτει ὅτι ὁ εἰρημένος Ὀσμᾶν Ἀγᾶς διέταξε νὰ μὴ δωθῇ ἡ ἐπιτροπεία εἰς τοὺς υἱοὺς . . . . . ὡς δυναμένους νὰ κατασωτεύσωσι τὸ ἀφιέρωμα, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἔμεινεν αὐτὸς διαχειρίσης, καθόσον ἔρχονται τὰ ἄλλα τέκνα του εἰς τὴν διαχείρησιν καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων του, ὡς φέρει τὸ εἰρημένον ἔγγραφον καὶ ἰδίως ὁ Σουραγιὰμπεης, διότι ὡς ὁμολογεῖται ὑπὸ τῶν Φλέσσα καὶ Ἰωαννίδου, ἦτον υἱὸς τοῦ ἀφιερωτοῦ.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. Ἀρ. Πάγου. 67.) Ἀρμοδιότης τῶν τακτ. δικαστ. περὶ ἐξετάσεως τῆς νομιμότητος ἢ μὴ βουλευτοῦ τινός. 68) Ἀρμοδ. τοῦ ἐμποροδ. εἰς ἐκδίκασιν ἐνστάσεως κατὰ συναλλαγματικῆς, εἰς ἣν ἐνημειώθη προσποιητὴ αἰτία καὶ χρόνος. 69.) Ἀγοραστὴς ἐν γνώσει ἀγοράζων ἀλλότριον δὲν δικαιοῦται εἰς ἀποζημίωσιν. 70.) Διεκδικητικὴ ἀγωγὴ προικῴου πότε θεωρεῖτε παραγεγραμμένη. 71.) Τίτλος ἐπὶ δασῶν.

Νομολ. Ἐφετ. Ἀθηνῶν 73) Εὐθύνη ἐνεχυριαύχου. 74). Τριτανακοπὴ ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τὸ κτῆμα, περὶ οὗ ἡ ἀνακοπτομένη ἀπόφασις μεταξὺ τρίτων ἐκδοθεῖσα. 75.) Ἐπιτριπτὸν παραιτήσεως τοῦ γείτονος τοῦ ἔχειν τὴν ἐπιέαν του ὁ γείτων αὐτοῦ ἐναντίον τῶν διατεταγμένων. 76). Διεκδίκησις τοῦ αὐτοῦ πράγματος κατ' ἐπανάληψιν ὑπὸ διαφόρους νομικὰς αἰτίας δὲν ἐπιτρέπεται. 77.) Κλέβανος. 78) Ὁμορρυθμος ἑταιρία. 79) Παράκοις προθεσμίας ἕνεκεν ἀποστάσεως 80.) Ἐπιτροποκηδεμόνες. 81.) Ἐκχώρησις κληρονομικῶν δικαιωμάτων. 82) Χρόνος παραγραφῆς ἐπὶ ἀπόντων.

—oo—

(Συνέχεια τῆς ὑπ' ἀρ. 17,955 ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ τοιουτοτρόπως μὴ ἀποδεικνυομένου ἐκ τῶν εἰρημένων ἐγγράφων, τοῦ εἰρημένου Ὀσμᾶν Πασσᾶ ὡς ἐπιτρόπου ἢ κληρονομικοῦ διαχειριστοῦ, ἀφοῦ ἀφιέρωσε τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὰ Τσαμία, ἵνα τὰ εἰσοδήματά των χρησιμεύσωσι τὰ μὲν πρὸς ἱεροὺς σκοποὺς τοῦ Τσαμίου καὶ σχολείου, τὰ δὲ ἵνα χρησιμεύσωσι διὰ τοὺς κατὰ καιροὺς κληρονομικοὺς διαχειριστὰς, καὶ οὐδὲν δικαίωμα δι' ἑαυτὸν ἐπεφυλάξατο, ἔπεται ὅτι ἡ γενομένη παρ' αὐτοῦ πώλησις τῶν χωρίων τούτων δὲν μεταβιβάζεται εἰς τοὺς εἰρημένους Φλέσσαν καὶ Ἰωαννίδην τὴν κυριότητα, ἂν μὴ εἰς τὸν διαλειφθέντα Ὀσμᾶν Ἀγᾶν εἶχε μεταβιβασθῇ ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ ἡ κυριότης.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ δύναταί τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ὁ Φλέσσας καὶ Ἰωαννίδης οὐδόλως ἰσχυρίζονται διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεών των, ὅτι ὁ Ὀσμᾶν Πασσᾶς διωρίσθη διαχειριστὴς τῶν εἰρημένων Ἐβλὰτ Βακουφίων, δι' ἄλλης τινὸς πράξεως, ἀλλὰ στηρίζεται μόνον εἰς τὰ παρουσιασθέντα ἔγγραφα, ὅθεν μὴ ἀποδεικνυομένου ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου, ὅτι διωρίσθη διαχειριστὴς, ἀλλὰ μάλιστα ἀποδεικνυομένου καὶ τοῦ ἐναντίου, ἕπεται ἡ ἄμεσος καὶ ἄνευ ἄλλης ἀποδείξεως ἀπόῤῥιψις τῆς ἀγωγῆς.

Μολαταῦτα

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες ῥητῶς, διὰ τῶν ἐγγράφων προτάσεων αὐτῶν, ζητοῦσι νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ ἡ ἀπόδειξις παντὸς ἰσχυρισμοῦ των, ἔχοντος ἐπιῤῥοὴν καὶ μὴ ἀποδειχθέντος ὡς αὐτοὶ ἀπεναντίας φρονοῦσιν ἐκ τῶν παρουσιασθέντων ἐγγράφων, ἐν δὲ ταῖς προτάσεσιν αὐτῶν διαλαμβάνουσι τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ὁ Ὀσμᾶν Ἀγᾶς ἦτον, ὅταν ἐπώλησεν, ἐπικαρπωτὴς καὶ διαχειριστὴς τοῦ Βακουφίου τούτου, διατηρήσας εἰς ἑαυτὸν καὶ μετ' αὐτὸν εἰς τοὺς διαδόχους του τὴν ἐπικαρπίαν καὶ διαχείρησιν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν προαποδείχθη, ὡς οἱ ἐκκαλοῦντες ἀπεναντίας φρονοῦσιν ἐκ τῶν ἐνόντων, ἤγουν ἐκ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο ἐπεκαλέσθησαν, ὅθεν πρέπει περὶ τούτου νὰ ἐπιτραπῇ αὐτοῖς κατὰ τὴν ῥητὴν αἴτησίν των, καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα 172, 244, 248 καὶ 250 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπόδειξις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

—oo—

Ζητ. 67. Ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἡ ἐξέτασις ἂν ἡ ἐκλογὴ βουλευτοῦ τινὸς ἦναι νόμιμος ἢ μή;—Ὄχι· ἡ περὶ τούτου ἔρευνα ἀνήκει εἰς τὴν βουλὴν (66 συντ.) καὶ διαφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα πάσης ἄλλης ἀρχῆς. Ὅθεν ὁ εἰρηνοδίκης πρέπει νὰ περιορίζηται εἰς τὴν ἐξέτασιν, ὅτι οἱ βουλευταὶ ἔλαβον ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς ψήφους πλειοτέρας τῶν ἀντιπάλων των, ἢ ἂν ἔλαβον χώραν καλπονοθεύσεις πρὸς τοῦτο δὲ νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 108 τοῦ 1860 φέρουσα. (1)

(1) Εἰς Παπαθανασίου ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατά τινος Μ. Σεϊδοπούλου ἐνώπιον τοῦ

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ 66 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, μόνη ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃ ἐὰν ἦναι νόμιμος ἢ μὴ, ἡ ἐκλογὴ τῶν βουλευτῶν καὶ ν' ἀποφαίνηται αὐτὴν ὡς ἔγκυρον ἢ μὴ, ἡ δὲ περὶ τούτων ἔρευνα καὶ ἐξελέγξις διαφεύγει τὴν ἁρμοδιότητα πάσης ἄλλης ἀρχῆς ὡς καὶ τῶν δικαστηρίων· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Εἰρηνοδίκης Πύργου ἐν ᾧ ὤφειλε, πρὸς λύσιν τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορᾶς, νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν, ἐὰν ὁ Ἀνδρέας Αὐγερινὸς καὶ οἱ λοιποὶ βουλευταὶ Ἠλείας ἔλαβον ἀληθεῖς καὶ πραγματικὰς ψήφους πλειοτέρας τῶν ἀντιπάλων των ἢ, λαβούσης χώραν καλπονοθεύσεως, ὑπερέβησαν αὐτοὺς διὰ ψευδῶν καὶ πλαστῶν ψήφων καὶ περὶ τῶν γεγονότων αὐτῶν, ὡς ἀμφισβητηθέντων, ἀσχέτως μὲ τὴν νομιμότητα τῆς παραδοχῆς των νὰ διατάξῃ ἀπόδειξιν, ἐξ ἐναντίας σκεφθεὶς, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαφορᾶς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς *νομιμότητος* ταύτης, ἐπέτρεψεν ἀπόδειξιν ἂν οἱ παραδεχθέντες ὡς πλειονοψηφήσαντες βουλευταὶ ἀνεδείχθησαν διὰ καλπονοθεύσεων, ἐν ἄλλοις διέταξεν ἀπόδειξιν ἂν ἡ παραδοχὴ τῶν ὑπαρχόντων βουλευτῶν στηρίζηται εἰς καλπονάθευσιν καὶ ὑπέβαλεν εἰς δικαστικὴν ἐξέλεγξιν τὴν περὶ τῆς ἐκλογῆς κρίσιν τῆς Βουλῆς ὡς καὶ τὸ κῦρος αὐτῆς· οὕτω δὲ ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς ἐξουσίας του, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα δυνάμει τῶν 815, 807. ἄριθ. 3 καὶ 808 ἄριθ· 2 ἄρθ. τῆς Πολ. Δικον.

Ζητ. 68. Ὅταν ζητῇ τις τὴν ἀκύρωσιν συναλλαγματικῆς, ἐπὶ λόγῳ ὅτι κατὰ προσποίησιν ἐσημειώθη ἐν αὐτῇ ὁ χρόνος καὶ ἡ αἰτία, ἡ ἀγωγὴ ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον, διότι τὰ γεγονότα ταῦτα δὲν καθιστῶσιν ἀκύρους τὰς συναλλαγματικὰς, ἀλλ' αὐταὶ διατηροῦσι

Εἰρηνοδ. Πύργου καὶ ἐζητήσατο νὰ ὑποχρεωθῇ οὗτος νὰ τῷ δώσῃ ποσὸν τί ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ἡ μεταξύ των περίδοσις (στοίχημα) περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς Ἠλείας ἦτον ὑπὲρ αὐτοῦ, ὑπῆρχε δὲ ὅρος εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ὅτε αἱ ἐκλογαὶ θέλουν γίνει ἐλεύθεραι καὶ ἄνευ καλπονοθεύσεων. Κατὰ δὲ τὴν συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς ταύτης ὁ ἐναγόμενος ἐπρότεινεν, ὅτι οἱ ἀναδεχθέντες βουλευταὶ εἶναι προϊόντα καλπονοθεύσεων καὶ ἐπρότεινε ν' ἀποδείξῃ τοῦτο, καὶ ὁ εἰρηνοδίκης ἐπέτρεψ δι' ἀποφάσεώς του τὴν ἀπόδειξιν· πλὴν τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου συνεπείᾳ αἰτήσεως ἀναιρέσεως τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως ἀνήρεσεν τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

τὸ κῦρος των μέχρι τῆς δι' ἀποφάσεως ἀκυρώσεώς των· μόνον δὲ ἡ ἐπὶ πλαστογραφίᾳ προσβολὴ καθιστᾶ ἀναρμόδιον τὸ ἐμποροδικεῖον (Piardessos § 1350, πολ. 730).—εἰς τὴν ἐκδίκασιν δὲ τῶν προτεινομένων κατὰ τῆς συναλλαγματικῆς αὐτῆς λόγων δὲν ἐφαρμόζεται τὸ ἄρθρον 729 τῆς Πολ. Δικ.—Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 17,815 τοῦ 1860, ἣν ἴδε εἰς Νομ. Μελ. σ. 709.—Ταύτην ἐπεκύρωσε καὶ ὁ Ἀρ. Πάγος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 77 τοῦ 1860 πολ. ἀποφάσεως αὐτοῦ·

Ζητ. 69. Ὁ ἀγοραστὴς δὲν ἔχει δικαίωμα ἀποζημιώσεως διὰ τὴν εἰς αὐτὸν πώλησιν ἀλλοτρίου πράγματος, ὅτε ἐγνώριζεν (ὄχι ἁπλῶς ἐνόμιζεν) ὅτι τὸ πωληθὲν ἦτον ἀλλότριον· διάτ. 27 (8, 45). Κώδ. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 87 τοῦ 1860

Ζητ. 70. Ἡ τῆς συζύγου ἀγωγή, δι' ἧς διεκδικεῖ προικῷον κτῆμα ἐκποιηθὲν ὑπὸ τοῦ συζύγου της, θεωρεῖται παραγεγραμμένη, ὅταν συνεπλήρωσεν ὁ ἀγοραστὴς τὴν κτητικὴν παραγραφὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου· ἡ δὲ κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ δὲν διακόπτει τὴν παραγραφήν, ὅταν ἡ ἀγωγὴ δὲν ἐκινήθη ἐντὸς τοῦ μηνὸς (527 πολ).—Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου 75 τοῦ 1860, κυροῦσα τὴν ὑπ' ἀρ. 372 τῶν ἐν Λαμίᾳ Πρωτ.

Ζητ. 71. Τὸ περὶ δασῶν διάταγμα τῆς 16 Ἀπριλίου 1842 ἀφορᾷ τοὺς τίτλους, ἐφ' ὧν, παρουσιασθέντων ἐμπροθέσμως, δὲν ἐξεφράσθη ἡ ἁρμοδία ἀρχή· δὲν ἀφορᾷ δὲ τὰ δάση, ὧν τὴν ἰδιοκτησίαν ἀνεγνώρισεν ἡ Κυβέρνησις ὡς ἀνήκουσαν ἰδιώτῃ τινί.—Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγου ὑπ' ἀριθ. 82 τοῦ 1860, κυροῦσα τὰς 14,844 καὶ 18,434 ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ.

Ζητ. 72. Δὲν εἶναι ὑπόχρεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἐκεῖνος, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ὁποίου ἵππος τις φυγὼν καὶ συμπαρασύρας τὸ κάρρον, ἐπέφερε τὸν θάνατον τινὸς, ὅταν ὁ ἀναγόμενος δὲν εἶχε λάβει τὸν ἵππον ἀνήκοντα εἰς τρίτον μετὰ τοῦ κάρρου οὐχὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν, πρὸς δὲ καὶ ὅταν δὲν ἐγνώριζε τὰς κακὰς ἰδιότητας τῶν ἵππων. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγος 93 τοῦ 1860.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—ο—

Ζητ. 73. Ὁ δανειστὴς εὐθύνεται ἐσφραγισμένον λαβὼν ἐνέχειρον ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,979 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἐνάγων ἰσχυρίσθη ῥητῶς διὰ τῆς ἀγωγῆς του, ὅτι τὸ μαργαριτάριον τοῦ ἐνεχύρου ἐδόθη ἐσφραγισμένον ἐντὸς μεταξίνης σακκούλας, ὥστε ἂν ἤδη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ πραγματικοῦ τούτου ἰσχυρισμοῦ ἔκτοτε γενομένου ἐπικαλεῖται κατ' ἔφεσιν τὴν προσαγωγὴν τοῦ γραμματίου τοῦ ἔτους 1841, (ὁπότε καὶ τὸ δάνειον ἐγένετο καὶ τὸ ἐνέχυρον ἐδόθη) ἵνα ἐξαχθῇ ἐκ τῆς παρατηρήσεως αὐτοῦ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀληθείας τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, δὲν ὑποβάλλει ἐκ τούτου νέαν πραγματικὴν πρότασιν ἀπαραδέκτου, ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται ὁ ἐφεσίβλητος, ἂν δὲ τυχὸν δύνηται ν' ἀποδειχθῇ ἀληθῶς, ὅτι κατὰ τὸ 1841 τὸ ἐνέχυρον ἐδόθη ἐσφραγισμένον, τότε, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἐγγράφῳ, τὸ ὁποῖον ἐξέδοτο ἔπειτα ὁ ἐναγόμενος κατὰ τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1850, ὅπου ὁμολογεῖ ὅτι κρατεῖ καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον ἔτι μέρος τοῦ αὐτοῦ χρέους, τὸ αὐτὸ ἔκτοτε λαφθὲν ἐνέχυρον δὲν ἐδήλωσεν ὅτι τοῦτο μετὰ ταῦτα ἐξεσφραγίσθη καὶ ἀσφράγιστον ἀφέθη τοῦ λοιποῦ εἰς αὐτὸν, συνάγεται ἀναγκαίως ὑπὲρ τοῦ ἐνάγοντος τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει εὐθύνην δι' ἐσφραγισμένον ἐνέχυρον.

Ζητ. 74. Ὁ κατέχων κτῆμά τι ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνακόψῃ ὡς τρίτος ἀπόφασιν, ἐκδοθεῖσαν ὑπὲρ ἄλλου περὶ τοῦ κτήματος τούτου; — Δύναται προσέτι νὰ παρεμβῇ καὶ εἰς δίκην ἀφορῶσαν τὸ κτῆμα αὐτό ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,066 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ Εὐγενεία Μπαλαμπανιώτου, ἥτις ἀνέκοψεν ὡς τρίτη τὴν ὑπ' ἀριθ. 16,255 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν ἐκδοθεῖσαν ἐπὶ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τοῦ Δημ. Κυργουσίου κατὰ τῆς Δάφνης Λύλωνίτου, ἁπλῶς πρὸς διατήρησιν τῶν ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δικαίων της καὶ ὅπως προληφθῇ ἡ ἐκτέλεσις τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως

τῆς ἐπιδικαζούσης εἰς τὸν Κυργούσιον τὸ κτῆμα, τὸ κατεχόμενον παρὰ τῆς ἀνακοπτούσης αὐτῆς καὶ ἀνῆκον εἰς τὴν κυριότητα αὐτῆς κατὰ τοὺς ἰσχυρισμούς της, δὲν καθίσταται ἐκ τούτων ὡς ἐνάγουσα καὶ διεκδικοῦσα κατὰ τοῦ Κυργουσίου τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ἀλλ' ὡς ὑπερασπίζουσα τὸ παρ' αὐτῆς ἀξιούμενον δικαίωμα κυριότητος καὶ διακατοχῆς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος κατὰ τῆς διεκδικητικῆς ἀγωγῆς τοῦ Κυργουσίου καὶ κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιδικασάσης εἰς τὸν ἐνάγοντα αὐτὸν τὴν κυριότητα καὶ κατοχὴν τοῦ κτήματος· τοιαύτην δ' ἀνακοπὴν ἠδύνατο νὰ εἰσαγάγῃ ἡ Εὐγενεία Μπαλαμπανιώτου, καί τοι κατέχουσα τὸ ἐπίδικον κτῆμα καὶ δι' ἑτέρας ἀγωγῆς της, ἀποκρούουσα πᾶσαν ἐκ μέρους τοῦ Κυργουσίου διατάραξιν τῆς κατοχῆς αὐτῆς, ἐπίσης καθὼς ἠδύνατο κατέχουσα τὸ κτῆμα καὶ ἐνάγουσα τὸν Κυργούσιον ἐπὶ διαταράξει κατοχῆς, νὰ παρεμβῇ εἰς τὴν μεταξὺ Κυργουσίου καὶ Δάφνης Αὐλωνίτου δίκην ἐκκρεμῆ ἔτι οὖσαν ἀντικρούουσα τὴν διεκδικητικὴν ἀγωγὴν τοῦ Κυργουσίου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ παρ' αὐτῆς ἀξιουμένου δικαιώματος πρὸς κυριότητα καὶ διακατοχὴν τοῦ ἐπιδίκου κτήματος. Ἐπομένως καθίσταται ἀβάσιμος ἡ ἔνστασις τοῦ Κυργουσίου περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς ἡ στηριζομένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 629 § 3. τῆς τῆς Πολ. Δικονομ.

Ζητ. 75. Ἐπιτρέπεται παραίτησις τοῦ γείτονος τοῦ νὰ ἔχῃ τὴν ἑστίαν του ὁ γείτων εἰς μέρος, ὅπου κατὰ νόμον δὲν συγχωρεῖται; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18073 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν Α' Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιδικάσασαν τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἰωάννου Χάνουζα ὑπ' ἀριθ. 2.228 ἀπόφασιν, ἀληθῶς μὲν, προκειμένου λόγου περὶ κοινοῦ ὁμολογουμένως μεσοτοίχου, δὲν δύναται κατὰ τὸν νόμον ὁ ἐναγόμενος νῦν ἐκκαλῶν Δ. Βολκώφ νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοιούτου μεσοτοίχου ἑστίαν, οἵα δήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ χρῆσις, ἣν ποιεῖ αὐτῆς, διότι τοῦτο ῥητῶς ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸ τῆς 9 Ἀπριλίου 1836 περὶ ἐκτελέσεως τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν Διάταγμα, κατὰ τὸ ὁποῖον τὸ μεταξὺ δύο οἰκιῶν μεσότοιχον δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κἀνὲν ἄνοιγμα, ἀλλὰ, καθ' ὅσον ὅμως ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ ἁπλῶς ἰδιωτικὰ μόνον, ἤτοι τῶν συνιδιοκτητῶν τοῦ μεσοτοίχου, συμφέροντα καὶ δικαιώματα,

ὡς ἐκ τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς δῆλον γίνεται, τῶν ὁποίων δύνανται ὡς ἐκ τούτου νὰ διαθέσωσι κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς ἐπομένως καὶ νὰ παραιτηθῇ ὁ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου, ὁ δὲ ἐναγόμενος ἀξιοῖ ὅτι ὁ ἐνάγων συνήνεσεν ἀποδεχθεὶς ἵνα ἐκεῖνος ἔχῃ τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἐν τῷ κοινῷ μεσοτοίχῳ ἑστίαν, καθ' ὅσον, ὡς διϊσχυρίζεται καὶ πρωτοδίκως ἰσχυρίσθη, αὐτὸς ὁ ἐναγόμενος πρῶτος ἀνήγειρε μεσότοιχον εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἡ ἑστία, ὅτι ἐν γνώσει τῆς ὑπάρξεως τῆς ἑστίας καὶ τοῦ καπνοδόχου ὁ ἀνάγων Χάνουζας τῷ ἐπλήρωσε τὸ ἥμισυ τῆς μεσοτοιχίας, χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ τὸ κλείσιμον αὐτῶν, καὶ ὅτι ἀνυψώσας ὁ αὐτὸς ἐνάγων τὸν μεσότοιχον συνανύψωσεν ὁ ἴδιος καὶ τὸν καπνοδόχον τῆς ἐν λόγῳ ἑστίας τοῦ ἐναγομένου καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τούτων ἐπάγει ὅρκον εἰς τὸν ἐνάγοντα.

Ζητ. 76. Ὅταν ὁ Α ἐκίνησεν ἀγωγὴν διατεινόμενος, ὅτι οἰκία τις ἀνήκει εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἀπεφασίσθη, ὅτι ἡ οἰκία αὕτη ἀνήκει τῷ Β, δύναται κατόπιν νὰ τὴν διεκδικήσῃ ἐκ νέου, στηριζόμενος εἰς ἄλλον τίτλον; (1) — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18030 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ αἱ οἰκίαι, περὶ ὧν πρόκειται, ἐκποιηθεῖσαι ἀναγκαστικῶς παρὰ τῆς Ἑλένης χήρας Ἰωάννου Λέκκα ἕνεκα χρέους τοῦ ἐφεσιβλήτου Ἰω. Ῥέππα κατεκυρώθησαν εἰς τὸν Θ. Χατζῆ, οὗτος δὲ τὰς ἐπώλησεν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα Γ. Ῥωσσέτον, ἐπομένως ὁ ἐκκαλῶν, καθὸ εἰδικὸς διάδοχος τοῦ ὀφειλέτου Ἰω. Ῥέππα καὶ τῆς Ἑλένης Λέκκα, ἀντιπροσωπεύει αὐτούς, καθ' ὁλοκληρίαν ὡς πρὸς τὰ ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων οἰκιῶν δικαιώματά των.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1116 ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπεφασίσθη μεταξὺ τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου Κωνστ. Ῥέππα ἀφ' ἑνὸς καὶ τῆς Ἑλένης Λέκκα καὶ Ἰω. Ῥέππα ἀφ' ἑτέρου, ὅτι αἱ ἐπίδικοι οἰκίαι ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐφεσίβλητον Ἰω. Ῥέππαν, καὶ διετάχθη ἡ πρόοδος τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἀπορριφθείσης ὡς μὴ βασίμου

---

(1) Βλ. Οἰκονομ. § 109. Κτλλ. γ'. § 558.

τῆς ἀπὸ 8 9βρίου 1858 ἀνακοπῆς τοῦ Κων. Ῥέππα (δι' ἧς διεκδικεῖ τὰς ῥηθείσας οἰκίας κατὰ τὸ ἥμισυ ὡς περιελθούσας αὐτῷ ἐκ πατρικῆς κληρονομίας) οὗτος δὲν δύναται ἤδη ἀποκρούων τὴν ἀπὸ 17 7βρίου 1859 ἀγωγὴν τοῦ ἐκκαλοῦντος, νὰ ἰσχυρισθῇ ὠφελίμως, ὅτι αἱ οἰκίαι, περὶ ὧν πρόκειται, ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς πατρικῆς κληρονομίας, διότι κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ προμνησθεῖσα ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 1116, ὢν κληρονόμος τοῦ τε πατρός του καὶ τῆς μητρός του ὤφειλεν, ὡς προεξετέθη, νὰ ἐξασκήσῃ ἅπαντα τὰ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν κληρονομιῶν συγχωνευθέντα δικαιώματα· εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διαχωρίσῃ αὐτά, διότι ἄλλως ὁ πολλῶν προσώπων κληρονόμος ἤθελεν ἐπάπειρον βασανίζει τὸν ἀντίδικόν του διεκδικῶν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὑπὸ διαφόρους ἰδιότητας, ἀποκτηθείσας ἤδη· τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, οὐκ ὀρθῶς τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεώς του ἀπέρριψεν ὡς μὴ βάσιμον τὴν τοῦ δεδικασμένου ἔνστασιν τοῦ Γεωργίου Ῥωσσέτου. Ν.10 Πανδ. (19. 1) ἰδὲ toullier tom. 10 § 214 καὶ 215.

Ζητ. 77. Κλίβανος εἰς πόσην ἀπὸ τοῦ μεσοτοίχου ἀπόστασιν πρέπει νὰ κτίζηται;— Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18022 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετ. φέρει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 διατάγματος, περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, «οἱ φοῦρνοι οἰκοδομοῦνται» στερεῶς μὲ λίθους καὶ ἕνα πῆχιν μακρὰν ἀπὸ τὸν μεταξὺ τοῖχον, ὥστε κατὰ τὴν φρᾶσιν ταύτην τοῦ νόμου ἡ λιθόκτιστος οἰκοδομὴ τοῦ φούρνου, ἤτοι ἡ ἐξωτερικὴ πρὸς τὸν μεσότοιχον παρειὰ τοῦ τοίχου τοῦ φούρνου πρέπει νὰ ἦναι εἰς ἀπόστασιν τῆς ἀπέναντι παρειᾶς τοῦ μεσοτοίχου κατὰ μίαν τουλάχιστον πῆχιν καὶ καθ' ὅσον διὰ τοῦ προδημοσιευθέντος διατάγματος τῆς 28 Σεπτεμβρίου 1836 προσδιωρίσθη τὸ μῆκος τοῦ πήχεως ὡς ἴσον μὲ τὸ Γαλλικὸν μέτρον, ἡ ἀπόστασις ἑνὸς βασιλικοῦ πήχεως ἢ γαλλικοῦ μέτρου εἶναι ἡ ὁριζομένη εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1836 Διατάγματος.

Ἐπειδὴ, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 3628 ἀποφάσεως τῶν

Πρωτοδικῶν, ἀνετέθη εἰς τοὺς δι' αὐτῆς διορισθέντας πραγματογνώμονας ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ γεγονότος τῆς ἀποστάσεως τοῦ κλιβάνου τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ διαχωρίζοντος τὰς οἰκίας τῶν διαδίκων καὶ οὐδὲ ῥητῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀνετέθη, οὐδ' ἀπέκειτο εἰς τὴν κρίσιν τῶν πραγματογνωμόνων ἡ ἑρμηνεία τῆς Διατάξεως τοῦ Νόμου, ἤτοι ἡ λύσις τοῦ νομικοῦ ζητήματος, ὁποία εἶναι ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 18 τοῦ προπαρατεθέντος Διατάγματος περὶ σχεδίου τῆς πόλεως ὁριζομένη ἀπόφασις, ὥστε ἡ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ πραγματογνώμονος Γ. Κατσαροῦ διαλαμβανομένη βεβαίωσις αὐτοῦ, ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται κλιβανος τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶναι κατεσκευασμένος συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Διατάγματος, περὶ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, δὲν παρέχει τὴν νόμιμον ἀπόδειξιν τῶν περὶ τούτου ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐκκαλοῦντος, οὐδ' ἄλλοθεν ἐκ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως τοῦ εἰρημένου πραγματογνώμονος ἐξάγονται τὰ ἀπαιτούμενα πραγματικὰ γεγονότα πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καθόσον ἐν τῇ αὐτῇ ἐκθέσει ὁρίζεται εἰς ἓν δέκατον τοῦ μέτρου ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοτοίχου ἀπόστασις τοῦ κοινοῦ μέρους τοῦ κλιβάνου ἔνθα τίθεται ἡ πειρὰ (ἤτοι τῆς ἐσωτερικῆς παρειᾶς αὐτοῦ) καὶ οὐχὶ τῆς ἐξωτερικῆς παρειᾶς τοῦ τοίχου τοῦ κλιβάνου, ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς ἐκθέσεως ὡς καὶ ἐκ τῆς περὶ τῆς αὐτοψίας τοῦ διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως διορισθέντος εἰσηγητοῦ τῶν πρωτοδικῶν ἐξάγεται, ὅτι δὲν διακρίνεται τὸ πάχος τοῦ τοίχου τοῦ κλιβάνου ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἀπέναντι τοῦ μεταξὺ τῶν δύο οἰκιῶν τοίχου ὡς συνεχομένων τοῦ κλιβάνου ἐκ τοῦ τοίχου τούτου, ἀνεπαρκοῦς ὄθεν οὕτως τῆς διεξαχθείσης ἀποδείξεως, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3628 ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν πρὸς ἐκδίκασιν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, καθίσταται ἀναγκαῖον ἀ.) νὰ προσδιορισθῇ τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης ἀναγκαῖον πάχος τοῦ τοίχου τοῦ κλιβάνου ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ τῆς πρὸς τὸν μεσότοιχον τῶν οἰκιῶν τῶν διαδίκων β'.) ἡ ἀπόστασις ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τοῦ αὐτοῦ τοίχου τοῦ κλιβάνου μέχρι τῆς ἀπέναντι ἐπιφανείας τοῦ μεταξὺ τῶν οἰκιῶν τῶν διαδίκων τοίχου.

Ἐτ. 78. Ποῖα τὰ διακριτικὰ σημεῖα τῆς ὁμορρύθμου ἑταιρίας καὶ κατά τί αὕτη διαφέρει τῆς μετοχικῆς; — Ἡ ὑπ' ἀριθ.

17851 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν λύει τὰ ζητήματα ταῦτα, φέρουσα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὡς ὁμόῤῥυθμος θεωρεῖται ἡ ἑταιρία ἡ συσταινομένη μεταξὺ δύο ἢ πλειόνων, σκοπὸν ἐχόντων νὰ συνεμπορεύωνται ὑπὸ ἐπωνυμίαν ἑταιρικὴν, ὥστε οὐσιώδες προσὸν τῆς ὁμοῤῥύθμου ἑταιρίας εἶναι ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἑταιρικῆς ἐπιχειρίσεως καὶ ἡ μετὰ τρίτων διαπραγμάτευσις τῶν ἕνεκα ταύτης συναπτομένων ἐνοχῶν καὶ ὑποχρεώσεων, ἐξ ὀνόματος τῆς ἑταιρίας, ἐχούσης ὡς ἠθικὸν πρόσωπον ἰδίαν ἀτομικότητα καὶ διὰ τῆς ἐπωνυμίας αὐτῆς διακρινομένης, οὐχὶ μόνον ἀπὸ πάσης ἄλλης ἑταιρίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν, ὡς συνεταίρων, ὡς καὶ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ὁμοῤῥύθμου συνεταίρου, ὅστις τυχὸν ὡς διαχειριστὴς διεξάγει τὰς ὑποθέσεις τῆς ἑταιρίας ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς, καὶ κατὰ τοῦτο ἡ ὁμόῤῥυθμος διαφέρει τῆς μετοχικῆς ἑταιρίας, ἥτις δύναται μὲν, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς συνεταίρους, διὰ τὰς ἐνοχὰς αὐτῶν ἐπὶ τῆς περιουσίας τῆς ἑταιρίας, νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποτελοῦσα ἓν ἠθικὸν πρόσωπον διακρινόμενον τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν, ἀλλὰ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους, ὁ μέτοχος συνεταῖρος, ὅστις ἀναλαβὼν τὴν ἀποτελοῦσαν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἑταιρίας ἐπιχείρησιν, ὡς μετόχους εἰς τὸ κέρδος ἢ τὴν ζημίαν αὐτῆς προσέλαβε τοὺς συνεταίρους ἐξακολουθεῖ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, διεξάγων τὴν ἑταιρικὴν ἐπιχείρησιν καὶ ὡς μόνος κύριος αὐτῆς παρουσιαζόμενος εἰς τὰς μετὰ τρίτων διαπραγματεύσεις καὶ συναλλαγὰς τῆς ἑταιρίας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, καὶ ἰδίως ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9290 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Α. Βελισαρίου προκύπτει, ὅτι ὁ Γ. Καμπούρογλους, λαβὼν τὴν 18 Ἰουλίου 1856 παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως τὸ προνόμιον τῆς συστάσεως θεάτρου ἐθνικοῦ, τῆς ἐργολαβίας Ἰταλικοῦ μελοδράματος, καὶ τῆς οἰκοδομῆς ἰδιοκτήτου θεάτρου, παρεδέχθη τὴν 14 Φεβρουαρίου 1858 ὡς συμμετόχους κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὴν ἐκμετάλευσιν τοῦ παραχωρηθέντος αὐτῷ προνομίου, τοὺς ἐκκαλοῦντας Γ. Περῤῥωτὴν, καὶ Ἰωαν. Ζάρκον, κατὰ τοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συμβολαίῳ ὑπ' ἀριθ. 9290 διαλαμβανομένους ὅρους τοῦ νὰ συνεισφέρωσιν οἱ δύο νέοι μέτοχοι τὸ ἥμισυ τῆς ἀναγκαιούσης δαπάνης καὶ ἐνέχονται εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους, ἢ τῆς ζημίας τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκ δὲ τῶν ὅρων τούτων, καὶ ἰδίως

τοῦ ὅρου 7, καθ' ὃν ἐὰν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁρισθείσης διαρκείας τοῦ προνομίου τοῦ Γ. Καμπόρογλου ἀνανεωθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ ἐργολαβία τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, ἡ ἀνανέωσις θέλει λογίζεσθαι διὰ συντροφικὸν λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων, ἐξάγεται ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι σκοπὸν προέθεντο νὰ συστήσωσι μετοχικὴν ἑταιρίαν, καὶ οὐχὶ ὁμόρρυθμον, ὅπως χαρακτηρίζει αὐτὴν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 842, καθόσον κατὰ τῆς συμφωνίας τῶν συνεταίρων, ἡ ἐπιχείρησις τῶν παραστάσεων καὶ τῆς οἰκοδομῆς τοῦ θεάτρου, δὲν ἤθελε διεξάγεσθαι ἐξ ὀνόματος τῆς ἑταιρίας, ὡς ἠθικοῦ προσώπου, ἀπέναντι τῶν τρίτων παριστανομένης δι' ἑταιρικῆς ἐπωνυμίας, ἀλλ' ὁ ἐξ ἀρχῆς ἀναδεχθεὶς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην Καμπούρογλους ἤθελεν ἐξακολουθεῖ νὰ διεξάγῃ αὐτὴν, ὡς κύριος τῆς ἐργολαβίας παριστάμενος πρός τε τὸ Δημόσιον καὶ πρὸς πάντα ἄλλον τρίτον, ἐχόντων τῶν ἄλλων δύο συνεταίρων ἀπέναντι τοῦ ἐργολάβου τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ παντὸς μέτρου ἀφορῶντος τὴν ἑταιρικὴν ἐπιχείρησιν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν εἰς τὰ κέρδη τῆς ἑταιρικῆς ἐπιχειρήσεως.

Ἐπειδὴ, καθὰ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου προσαγομένου ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1857, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν καὶ πρὸ τῆς συστάσεως τῆς μετοχικῆς ἑταιρίας τῶν ἐκκαλούντων μετὰ τοῦ Γ. Καμπούρογλου, συνεφώνησε μετὰ τοῦ ἐνεργοῦντος ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ὡς κυρίου τῆς ἐργολαβίας τῶν θεατρικῶν παραστάσεων, ἵνα λάβῃ ὁ εἰρημένος ἐφεσίβλητος μέρος εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑλληνικῆς δραματικῆς ἑταιρίας, ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς ἐνδιαλαμβανομένους εἰς τὸ εἰρημένον συμφωνητικὸν ἔγγραφον τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1857, δυνάμει δὲ καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνίας ταύτης ἐξηκολούθησεν ὑπηρετῶν εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις τῆς Ἑλλ. ἑταιρίας καὶ μετὰ τὴν σύστασιν τῆς μεταξὺ τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ καὶ τοῦ Γ. Καμπούρογλου συνομοληγηθείσης ἑταιρίας χωρὶς μετ' αὐτῆς νὰ συνάψῃ συμφωνίαν τινὰ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, καὶ ἐκ τῶν ἑκατέρωθεν ὁμολογουμένων ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, εἰς αὐτὴν ἄλλως τὴν μετὰ τοῦ Γ. Καμπούρογλου συμφωνίαν τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1857 στηρίζει ὁ εἰρημένος ἐφεσίβλητος τὴν προκειμένην ἀπαίτησιν αὐτοῦ περὶ πληρωμῆς τῆς καθυστερουμένης ἐκ τῆς συμφωνηθείσης ἀντιμισθείας αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος Α. Σίσυφος, συμφωνήσας μετὰ τοῦ Γ. Καμ-

πούργλου πρὸ τῆς συστάσεως τῆς μετοχικῆς ἑταιρίας τούτου μετὰ τῶν ἐκκαλούτων, καὶ μὴ συναλλαξάμενος μετ' αὐτῶν μηδ' ἐπ' ὀνόματι τῆς ἑταιρίας, δὲν ἔχει ἄμεσον ἀγωγὴν κατὰ τῶν μετόχων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεων τοῦ Γ. Καμπούργλου, οὐδὲ τοιαύτη ἀγωγὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς τὸν ἀόριστον ἰσχυρισμὸν αὐτοῦ, ὅτι οἱ ἐκκαλοῦντες ὠφελήθησαν ἐκ τῆς ἑταιρίας αὐτῶν μετὰ τοῦ Γ. Καμπούργλου, ἄλλως τε δὲν δύναται ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων νὰ μεταβάλλῃ τὴν βάσιν τῆς προκειμένης ἀγωγῆς αὐτοῦ.

Ζητ. 79. Περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀρθ. 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ ὑπ' ἀριθ. 17,897 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 195 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅταν οἱ διάδικοι κατοικοῦν εἰς ἄλλον τόπον, προστίθεται εἰς τὴν νόμιμον προθεσμίαν δι' ἕκαστον σχοῖνον ἀποστάσεως μία ἡμέρα προσέτι, καὶ ὁ νόμος τοῦτο ὁρίζει ῥητῶς ἐπὶ τῆς προθεσμίας τῆς ἐφέσεως (ἀριθ. 755 τῆς Πολ. Δικονομίας) εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν τὸ Γερμανικὸν κείμενον περιορίζῃ τὴν παράτασιν ταύτην εἰς μίαν ἡμέραν διὰ τέσσαρας σχοίνους, διότι παρ' ἡμῖν μόνον τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον εἶναι ὑποχρεωτικὸν, διότι μόνον δι' αὐτοῦ δύναται νὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ νόμος εἰς τὸ κοινὸν ἐν Ἑλλάδι, ἐπομένως προτιθεμένων εἰς τὰς τριάκοντα ἡμέρας, τὴν νόμιμον προθεσμίαν τῆς ἐφέσεως, δεκατεσσάρων ἡμερῶν διὰ τοὺς δεκατέσσαρας σχοίνους τῆς ἀποστάσεως, ἡ ὅλη προθεσμία εἶναι τεσσαράκοντα τεσσάρων ἡμερῶν· ὅθεν ἐπιδοθείσης τῆς μὲν ἐκκαλουμένης ὁριστικῆς ἀποφάσεως εἰς τὸν Παρασκάκην τὴν 20 Αὐγούστου π. ε. ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Δουρὰν καὶ ἀποδεικνύει δι' ἐπιδοτηρίου, τῆς δὲ ἐφέσεως κατά τε τῆς ὁριστικῆς καὶ τῶν παρεμπιπτουσῶν ἀποφάσεων πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἐφεσιβλήτου Δουρὰν, δικηγόρον, Π. Καλλιγᾶν, τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1859, ἔπεται ὅτι ἡ ἔφεσις ἐπεδόθη τὴν τεσσαρακοστὴν τρίτην ἡμέραν, ἤγουν ἐμπροθέσμως· ἐπομένως ἀπορριπτέα ἐστὶν ἡ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῶν ἐφέσεων ἔνστασις τοῦ Δουράν.

Ζητ. 80. Οἱ ἐπιτροποκηδεμόνες δύνανται νὰ συνομολογήσωσι συμβόλαιον περὶ διαλύσεως ἑταιρίας καὶ ἐξελέγξεως τῶν

λογαριασμῶν της ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,088 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἤδη οἱ ἐκκαλοῦντες προτείνουσι κατὰ τοῦ κύρους τοῦ ὑπ' ἀριθ. 12,731 συμβολαίου, τοῦ ἀντιταχθέντος παρὰ τῆς ἐναγομένης ἑταιρίας εἰς τὴν ἀγωγὴν αὐτῶν τῶν ἐκκαλούντων, ὃ καὶ ἀπορριφθεὶς ὡς ἀνυπόστατος διὰ τῆς ἐκκληθείσης ἀποφάσεως, καὶ συνιστάμενος εἰς τὸ ὅτι τὸ διαληφθὲν συμβόλαιον εἶναι συμβιβασμὸς, τὸν ὁποῖον οἱ ἐπιτροποκηδεμόνες αὐτῶν δὲν ἠδύναντο νὰ συνομολογήσωσιν ἐγκύρως, ὡς τῶν κηδεμόνων μὴ ἐχόντων ἐξουσίαν νὰ συμβιβάζωνται περὶ τῆς ὀρφανικῆς περιουσίας, καὶ δεκτὸς ἂν θεωρηθῇ ἤδη κατὰ τύπους ὁ λόγος οὗτος, καί τοι ἀπορριφθεὶς Πρωτοδίκως καὶ μὴ προταθεὶς οὔτε εἰς τὴν ἔφεσιν, οὔτε εἰς τὴν πρώτην δημοσίαν συνεδρίασιν τοῦ Ἐφετείου, εἶναι ὅμως ἀνυπόστατος ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι εἰς τοὺς ἐπιτρόπους καὶ κηδεμόνας εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ συνομολογῶσι συμβιβασμοὺς ἐπὶ ἐκκαθαρισμένων δικαιωμάτων τῶν ἀνηλίκων, συμβιβασμοὺς, περιλαμβάνοντας διὰ τοῦτο θυσίαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων τούτων· ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ προμνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 12,731 συμβολαίου καὶ κατὰ τὰ πράγματα αὐτὰ, ἐπρόκειτο μόνον, λόγῳ τοῦ ὅτι προϋπῆρχεν ἐμπορικὴ ἑταιρία, εἰς ἣν εἶχεν ὁμολογουμένως μερίδιον ὁ πατὴρ τῶν ἀνηλίκων ἐκκαλούντων, ὅστις ἐτελεύτησε διαρκούσης αὐτῆς, νὰ θεωρηθῇ αὕτη διαλελυμένη ἀπέναντι τῶν ἀνηλίκων, ἕνεκα τοῦ συμβάντος θανάτου τοῦ συνεταίρου πατρὸς αὐτῶν, καὶ νὰ ἐξελεχθῶσιν οἱ λογαριασμοὶ τῆς ἑταιρίας μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν οἱ διαχειρισταὶ διεχειρίσθησαν τὴν μετοχήν του, ὅπως ἐκ τῆς ἐξελέγξεως ταύτης γνωρίσωσιν οἱ κηδεμόνες τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ ἀνήλικα ἐκ τῆς διαχειρίσεως ποσὸν, καὶ περὶ τούτου, μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν νὰ δώσωσιν οἱ αὐτοὶ κηδεμόνες ἐξώφλησιν· ταῦτα δὲ τὰ γεγονότα βεβαιοῖ τὸ διαληφθὲν ὑπ' ἀριθ. 12,731 συμβόλαιον ὅτι ἐγένοντο εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν καὶ, κατὰ συνέπειαν, περιέχει τοῦτο ἁπλῶς τὴν διαβεβαίωσιν τῆς λογοδοσίας, τῆς ἐξελέγξεως αὐτῆς καὶ τῆς ἐξοφλήσεως, ὥστε δὲν εἶναι συμβιβασμὸς ἐκκαθαρισμένων δικαιωμάτων τῶν ἀνηλίκων, περιέχων θυσίαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀλλὰ πρᾶξις περιεχομένη ἀναγκαίως ἐντὸς τῶν ὅρων τῆς ἐξουσίας τῶν κηδεμόνων· ἂν δὲ τὸ εἰρημένον ἔγγραφον διαλαμβάνῃ συγχρόνως, ὅτι κατηργήθη ἡ ἐκ-

κρεμὴς τότε ἀγωγὴ, οὐχὶ τῶν ἀνηλίκων κατὰ τῆς ἑταιρίας, ἀλλὰ τῆς ἑταιρίας κατὰ τῶν κηδεμόνων τῶν ἀνηλίκων, τοῦτο οὐδὲν βλάπτει τοὺς ἀνηλίκους, διότι ἡ ἀγωγὴ ἐκείνη εἶχεν ἁπλῶς ὡς ἀντικείμενον τὸ νὰ κηρυχθῇ ἡ ἑταιρία διαλελυμένη ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῶν ἀνηλίκων (ἐκκαλούντων) καὶ ν᾽ἀποφανθῇ τὸ Δικαστήριον, ὅτι κατὰ τοὺς λογαριασμοὺς, τὸ ἐπιβάλλον εἰς τὰ ἀνήλικα ποσὸν ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ πατρός των συνίστατο εἰς δραχ. 4,677 62]80 καὶ νὰ διαταχθῇ, ὅτι τοῦτο νὰ λάβωσι τὰ ἀνήλικα ἐκ τῶν βερεσεδίων τῆς ἑταιρίας, διανεμητέων ἀναλόγως, τὸ δὲ ὑπ᾽ ἀριθ. 12,731, ἐξοφλητήριον τῶν κηδεμόνων δὲν παραδέχεταί τι εἰς βάρος τῶν ἀνηλίκων ἐπιβλαβέστερον τῶν ἐν τῇ εἰρημένῃ ἀγωγῇ περιεχομένων προτάσεων, ἀλλὰ ἀποφαίνεται, ὅτι μετὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν λογαριασμῶν παρὰ τῶν κηδεμόνων τὸ ἀνῆκον εἰς τὰ ὀρφανὰ ποσὸν ἦτον ἀληθῶς τὸ ἄνω εἰρημένον, ὅτι τοῦτο δίδεται εἰς τὰ ὀρφανὰ, οὐχὶ διὰ βερεσιδίων, ὅπερ ἦτον ἀσύμφορον αὐτοῖς, ἀλλὰ διὰ μετρητῶν καὶ ὅτι προσέτι ἡ ἑταιρία ἀποδίδει εἰς αὐτὰ καὶ μίαν ἐξοικονόμησιν 4000 ἑτέρων δραχμῶν μὴ ὀφειλομένων κατὰ τοὺς λογαριασμούς.

Ζητ. 81 Ἀπαγορεύεται ἡ ἐκχώρησις κληρονομικῶν δικαιωμάτων, ὡς καὶ ἡ περὶ λογοδοσίας ἀπαίτησις κατὰ τῶν ἐπιτροποκηδεμόνων, ὡς διαχειριοθέντων τὴν κληρονομίαν; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 18091 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ᾽ ἀριθ. 7,265, 10,712, 11,939 καὶ 19180, συμβολαίων, τὰ τέκνα τοῦ ἀποβιώσαντος Ἰω. Ἀντωνίου Θηβαίου ἡ ψευτογιάννη παρεχώρησαν πρὸς τὸν ἐνάγοντα Ἄγγελον Λεωνίδαν ὅλα τὰ ἐκ τῆς πατρικῆς των κληρονομίας ἀνήκοντα αὐτοῖς δικαιώματα, ἐν οἷς περιλαμβάνεται καὶ ἡ προκειμένη περὶ λογοδοσίας ἀπαίτησις κατὰ τῶν ἐπιτροποκηδεμόνων αὐτῶν, ὡς διαχειριοθέντων τὴν ἐκ τῆς εἰρημένης κληρονομίας περιελθοῦσαν αὐτοῖς περιουσίαν, οὐδ᾽ ἀντίκειται εἰς ἀπαγορευτικὴν τινὰ διάταξιν τοῦ νόμου ἡ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης ἐκχώρησις καὶ ἀπορριπτέα ἑπομένως καθίστανται ἡ τὴν ἐναντίαν βάσιν ἔχουσα ἔνστασις τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς.

Ζητ. 82 Ἡ γνωστοποίησις, περὶ ἧς τὰ ἄρθ. 312 καὶ 310 τῆς

Πολ. Δικον. πρέπει νὰ γίνεται 24 ὥρας οὐχὶ πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ πρὸ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν ὡρισμένας ἡμέρας, τοὐτέστιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων;—Ναί, Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18097, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ συνδ. ἄρθρ. 312 καὶ 310 τῆς Πολ. Δικονομίας, εἴκοσι τέσσαρες ὧραι πρὶν τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προσδιωρισμένης ἡμέρας γνωστοποιοῦνται εἰς τὸν ἀντίδικον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς διακασίας τὰ ὀνόματα, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία ὅλων τῶν πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀνταπόδειξιν κλητευθέντων μαρτύρων, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ ἐκκαλῶν ἐγνωστοποίησε προφορικῶς εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὸ ὄνομα τοῦ μάρτυρος Παναγῆ Ζωγράφου κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐξετάσεων τῶν μαρτύρων, ἐπομένως μὴ γενομένης τῆς γνωστοποιήσεως πρὸ εἴκοσι καὶ τεσσάρων ὡρῶν ἡ διαδικασία τῆς ἀποδείξεως, ὡς πρὸς τὴν κατάθεσιν τοῦ μάρτυρος Π. Ζωγράφου, εἶναι ἄκυρος καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ μαρτυρία τούτου δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, εἶναι δὲ ἀδιάφορον ἂν ὁ ῥηθεὶς μάρτυς δι' ἔλλειψιν καιροῦ δὲν ἐξετάσθη κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἡμέραν, ἀλλὰ μετά τινος ἡμέρας, διότι κατὰ τὰ μνησθέντα ἄρθρα, ἡ γνωστοποίησις πρέπει νὰ γίνηται εἰκοσιτέσσαρας ὥρας οὐχὶ πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, ἀλλὰ πρὸ τῆς πρὸς ἐμφάνισιν προσδιορισμένης ἡμέρας, τοῦτ' ἔστιν πρὶν τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων.

Ζητ. 83 Ἐπὶ παραγραφῶν, πότε θεωρεῖται ὡς παρὼν ὁ διάδικος; ὅταν ἔχῃ τὴν κατοικίαν του (domicilium) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, (ἐπαρχίαν) ὅπου καὶ ὁ κατέχων· ἀπόφασις Ἐφετείου Ἀθηνῶν ὑπ' ἀριθ. 18076 τοῦ 1860 ἔτους, φέρουσα· (1)

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν διάταξιν 15 ἐξαβ. Β. α. πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τακτικῆς (ἐπὶ νομίμου τίτλου καὶ καλῆς πίστεως στηριζομένης) παραγραφῆς ἐπὶ ἀκινήτων ἀπαιτεῖται δεκαετὴς διάρκεια τῆς νομῆς μεταξὺ παρόντων καὶ εἰκοσαετὴς μεταξὺ ἀπόντων, ἐὰν δ' ὁ καθ' οὗ προτείνεται ἡ ἔνστασις ἐπί τινας μὲν ἐνιαυτοὺς ἦτο παρὼν, ἐπί τινας δὲ ἀπὼν, προστίθενται εἰς τὴν δεκαετίαν ἄλλοι τόσοι ἐνιαυτοὶ, ὅσοι ἦσαν οἱ καθ' οὓς ἐξ αὐτῆς τῆς δεκαετίας ἀπὼν γέγονε (ὁ διεκδικῶν) καὶ κατὰ τὸν Ν. τελευτ. τοῦ Κωδ. (7. 23) ὡς παρὼν θεωρεῖται ὁ διεκδικῶν ἐν ὅσῳ ἔχει τὴν κατοικίαν αὐτοῦ (domicilium) εἰς τὸν αὐτὸν τόπον (ἐπαρχίαν) ἐν ᾧ κατοικεῖ καὶ ὁ κατέχων, ὡς κα-

τοικία δὲ, εἰς τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως καὶ κατὰ τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν, ἐννοεῖται ὁ τόπος τῆς μονίμου ἐγκαταστάσεως καὶ τοῦ κέντρου τῶν συμφερόντων τοῦ ἐνάγοντος κατ' ἀντίθεσιν τῆς προσωρινῆς διαμονῆς (nonlong argerpt. 865 ἐπ.)

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1831 ἀποφάσεως τῶν πρωτοδικῶν ἐξεταοθέντων μαρτύρων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ πατὴρ τῶν ἐναγόντων Ν. Ἀρλὼρ κατῴκει εἰς Σπέτζας, ὅπου καὶ διέμενε μέχρι τοῦ 1848, ἔκτοτε δὲ διορισθεὶς ναυτοδίκης διέμενεν ἐκ διαλειμμάτων, ὁτὲ μὲν εἰς Πειραιᾶ καὶ ἄλλοτε εἰς Σπέτζας, μέχρι τῆς 7 9βρίου 1855 ὅτε ἀπεβίωσεν, ἀλλὰ δὲν προκύπτει ὅτι μετέφερεν ἐκ Σπετζῶν εἰς Πειραιᾶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, οὐδ' ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἐξ ὧν οὐδεὶς τοιοῦτον ἀναφέρει, οὐδ' ἐκ τοῦ ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1859 πιστοποιητικοῦ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν, ὅπερ ἐπικαλεῖται ὁ ἐφεσίβλητος Βάθης, διότι ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται μόνον ὅτι ὁ Ν. Ὀρλὼφ, χρηματίσας ναυτοδίκης ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμβρίου 1848 μέχρι τῆς 7 9βρίου 1855 διέμενε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐν Πειραιεῖ, ὅπου ἦν ἡ ἕδρα τοῦ Ναυτοδικείου, ἐξ ὧν συνάγεται συμφώνως μετὰ παρὰ τῶν μαρτύρων κατατιθέμενα, ὅτι ὁ Ν. Ὀρλὼφ διέμενεν εἰς Πειραιᾶ κατὰ τὸ 1848—1855 καθ' ὅσον ἡ παρουσία αὐτοῦ ἦτον ἀναγκαία εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, ὡς Ναυτοδίκου, ἀλλὰ διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου δὲν βεβαιοῦται, ὅτι ἐκ τοῦ διατάγματος περὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Ὀρλώφ, ὡς Ναυτοδίκου, ὡς οὐδὲ ἐκ διατάξεως τινος τοῦ νόμου μὴ ὑπαρχούσης τοιαύτης, ὑποχρεοῦτο ὁ Ὀρλὼφ νὰ ἔχῃ τὴν νόμιμον αὐτοῦ κατοικίαν εἰς Πειραιᾶ, θεωρουμένου ἐπομένως τοῦ Ν Ὀρλὼφ ὡς κατοικοῦντος εἰς Σπέτζας μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἡ κατὰ τῶν ἐναγόντων προτεινομένη παραγραφὴ ὑπολογίζεται ὡς διατρέχουσα κατ' ἀπόντος ἀφ' ἧς ὁ ἐναγόμενος Βάθης ἔλαβεν εἰς τὴν διακατοχὴν αὐτοῦ τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ἤτοι ἀπὸ τῆς 29 Ἰουλίου 1840 μέχρι τῆς 7 9βρίου 1855 ἐποχῆς τοῦ θανάτου τοῦ Ν. Ὀρλώφ.

(1) Βρλ. Εὐρ. λ. παραγραφὴ § 87. ἐπ. καὶ λ. προίξ § 370.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. εν Αθήναις.

Εν Αθήναις . . .	Δρ. 12.	Αί συνδρομαί γίνονται ενταύθα παρά τῷ εκδότῃ.
Εν ταῖς Επαρχίαις.	» 12.	Εν ταῖς Επαρχ. παρά τοῖς επιστ. τῶν Ταχυδ.
Εκτὸς τοῦ Ελ. Κράτους	» 16.	Καὶ εν τῇ αλλοδαπῇ παρά τοῖς Ελλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομ. Εφ. Αθ. 84.) Δωρεὰ αποδεχθεῖσα πρὸς συμπλήρωσιν τῆς προικὸς 85.) Δωρεὰ ἕνεκεν θανάτου 86.) Δωρεὰ μεταξὺ ζώντων 87.) Ενστασις απορίας απαλλάτουσα μόνον τῶν συνεπειῶν τῆς υπερημερίας. — 88.) Πλοίαρχος, δικαιούμενος εἰς επίσχεσιν τοῦ πλοίου διὰ τὰς δαπάνας του 89.) Η αντικατάστασις τῆς προικὸς ισοδυναμεῖ δωρεᾷ. 90) Απαλλοτρίωσις προικός. 91) Εναρξις παραγραφῆς τῆς διεκδικητικῆς αγωγῆς τῶν προικῴων. 92) Πότε ἡ γυνὴ θεωρεῖται ἄπροικος καὶ ἄπορος.

—oo—

§ 1. Μεταξὺ τῆς μισθώσεως καὶ τῆς πωλήσεως ὑπάρχει στενὴ σχέσις, δυναμένη νὰ παρασύρῃ πολλάκις τοὺς νομικοὺς νὰ θεωρήσωσιν ὡς μίσθωσιν ὅ,τι φέρει χαρακτῆρα ἀγοραπωλησίας καὶ τ' ἀνάπαλιν. Locatio et conductio proxima est venditioni et emptioni, iisdemque regulis juris consis i (1)· εἰσὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἐθνικοῦ δικαίου. Locatio et conductio cum naturalis sit et omnium gentium non verbis, sed consensu contrahitur, sicut emptio et venditio

(1) Τεμ. 1. Π. (19. 2) Βασ. (20. 1) 2.

(2)· ἡ μίσθωσις, ὡς ἡ ἀγοραπωλησία (3), ἀπαιτεῖ τρία τινὰ, πρᾶγμα, τίμημα, συναίνεσιν· ἡ διαφορὰ δὲ τοῦ μὲν ἀπὸ τοῦ δὲ συναλλάγματος συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν πώλησις εἶναι μέσον ἀπαλλοτριώσεως, μεταβιβάζον εἰς ἄλλον ὁριστικῶς τὴν κυριότητα αὐτὴν, ἐν ᾧ διὰ τῆς μισθώσεως προσδίδεται προσκαίρως ἄλλῳ τινὶ ἡ ὑλικὴ χρῆσις ἢ κάρπωσις (jouissance) τοῦ πράγματος, οὗ τινος ὁ κύριος διατηρεῖ τὴν νομικὴν καὶ τὴν πολιτικὴν κάρπωσιν.

Ἐπειδὴ δὲ, τῆς μισθώσεως σκοπούμενόν ἐστι ν' ἀσφαλίσῃ τῷ κυρίῳ τὴν πρόσοδον τοῦ πράγματος, ἕπεται ὅτι τὸ μίσθωμα (εἴτε εἰς πρόσοδον, εἴτε εἰς χρήματα συνιστάμενον) κατακερματίζεται ἐκ τῆς φύσεώς του εἰς χρονικὰς περιόδους, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἀγοραπωλησίαν ὁ κύριος ζητεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ πρᾶγμα διὰ χρηματικοῦ κεφαλαίου, καὶ τὸ τίμημα δὲν διαιρεῖται εἰς πληρωμὰς ἀντιπροσωπευούσας τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα, ἀλλὰ κανονίζεται διὰ τῆς ἀμέσου ἢ ὑπὸ προθεσμίαν τινὰ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος.

Ἡ συγγένεια, ἡ μεταξὺ τῆς μισθώσεως καὶ τῆς ἀγοραπωλησίας, εἶναι τόσον στενὴ, ὥστε πολλάκις οἱ Ῥωμαῖοι νομοδιδάσκαλοι διστάζουσιν εἰς τὴν διάκρισιν αὐτῶν (4). Δύο νεώτεροι δὲ νομοδιφεῖς, ὁ **Pothier** καὶ ὁ **Caroccius**, διχογνωμοῦσιν ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς διακρίσεως, θέτοντες ἓν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ **Troplong**, louage ἀρ. 22.

Αἱ διαφέρειαι αὗται ἀναφύονται ἰδίως εἰς τὸ ἑπόμενον ζήτημα.

§ 2. Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ὁ ἀγρολήπτης δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ ἀφαίρεσιν τοῦ μισθώματος καρποφόρων ἀγρῶν, διὰ τὴν συμβᾶσαν τοῖς ἀσυγκομίστοις καρποῖς ἄμετρον βλάβην ἐκ τῆς λεγομένης θερμηνίας (5). Ἐνταῦθα ὅμως ἀναφύεται ζήτημά τι, τοῦτο « *ἡ λεγομένη μίσθωσις τῶν δημοσίων φόρων ὑπάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην;* »

Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου οἱ νομοδιδάσκαλοι διαφωνοῦσι, διότι οἱ μὲν θεωροῦσι τὸ προκείμενον συνάλλαγμα ὡς ἁπλῆν δι' ἀγορᾶς ἐκχώρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοσίου, οἱ δὲ ὡς μίσθωσιν.

(2) Τεμ. 1 Π. (19. 2) — Βασ. (20. 1) 1 Καὶ ὅτι ἡ ἀγορασία τοῦ ἐθνικοῦ νομίμου ἐστί. Διὸ καὶ συναινέσει συνίσταται, καὶ μεταξὺ ἀπόντων, καὶ διὰ μέσου καὶ διὰ γραμμάτων.

(3) Τεμ. 2. Π. (19, 2)

(4) Γάϊος τεμ. 2 §. 1 de cont empt. Εἰς βιβλ. 3 ἀρ. 145. 146 καὶ 147 javolenus τεμ. 65 de cont empt.

(5) Ποῖος ὁ λόγος ; Παπ. 2. σ. 66 σημ. 53.

§ 3. *Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον σύστημα.*— Τὸ δημόσιον (λέγουσιν ὅσοι θεωροῦσι τὸ συνάλλαγμα ὡς δι' ἀγορᾶς ἐκχώρησιν) ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπράττειν ὡρισμένην ποσότητα ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, χρημάτων, δημητριακῶν καρπῶν κτλ. τοῦ δε δικαιώματος τούτου τὴν ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον ἄσκησιν ἐκχωρεῖ, ἐπὶ χρηματικῷ ἀνταλλάγματι, εἰς τοὺς λεγομένους δημοσιῶνας· (6) ἡ παραχώρησις αὕτη παρέχει αὐτοῖς τὴν χρῆσιν πράγματος ἀποδιδομένου μετὰ τὴν χρῆσιν αὐτουσίου εἰς τὸ δημόσιον;—Οὐχί· ὁ ἐκλήκτωρ δὲν ἀποκτᾷ ἢ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐξασκήσῃ κατὰ τὸ ἐνεστὸς ἔτος (ἢ καὶ ἐπὶ μακρότερον χρόνον) τὸ δικαίωμα τῆς εἰσπράξεως ἀντικαταστατῶν πραγμάτων, ὧν γίνεται κύριος. Τὸ ἐκχωρηθὲν δὲ τοῦτο δικαίωμα δὲν εἶναι τὸ ἀφῃρημένον κυριαρχικὸν δικαίωμα τοῦ φορολογεῖν, ἀλλὰ μόνον ἡ ἐξ αὐτοῦ συναγομένη ἐπὶ ὡρισμένον χρόνον ἀπαίτησις ποσοστοῦ τινὸς, εἰσπραττομένου εἴτε ἐκ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ παραγομένων καρπῶν, εἴτε ἐκ τοῦ τιμήματος τῶν εἰσαγομένων ἢ ἐξαγομένων προϊόντων κτλ. Τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἅμα ἐπιτυχούσης τῆς εἰσπράξεως, ἀναιρεῖται, ὥστε ὁ ἐκλήπτωρ, ὁ πληρώσας τὸ ἀντάλλαγμα τῆς ἐκχωρήσεως, οὐδὲν ἀποδίδει εἰς τὸ δημόσιον μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ χρόνου, ἐφ' ὃν τῷ ἐξεχωρήθη ἡ ἀπαίτησις ἐκείνη. Οὐσιῶδες στοιχεῖον τῆς μισθώσεως πραγμάτων εἶναι (προσθέτουσι) πρᾶγμα μὴ δαπανώμενον χρήσει, διότι ἡ συνεπαγομένη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο χρῆσις, περιέχουσα ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἐξουσίαν, καθίστησιν ἀδύνατον τὴν ἀπόδοσιν αὐτουσίου τοῦ πράγματος καὶ ἀναιρεῖ τὸ οὐσιῶδες τοῦτο προσὸν τῆς περὶ μισθώσεως συμβάσεως· ἐπὶ τῆς πράσεως ἡ δεσποτεία τῆς ὕλης ἀμείβεται, ἐπὶ δὲ τῆς μισθώσεως τοῦ αὐτοῦ μένει. Βασ. (19 1) 63.

Ὑπάρχει λοιπὸν ἐνταῦθα τὸ οὐσιῶδες τοῦτο προσὸν τῆς μισθώσεως πράγματος;—Οὐχί· ἄρα (συμπεραίνουσιν) οὔτε μίσθωσις, ἀλλ' ἁπλῆ δι' ἀγορᾶς ἐκχώρησις τῆς ἐκ τοῦ κυριαρχικοῦ τῆς πολιτείας δικαιώματος παραγομένης ἀπαιτήσεως τοῦ δημοσίου ἐπὶ ἀπολήψει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον πιθανῶς ἐλπιζομένων ἀντικαταστατῶν πραγμάτων. (7)

§ 4 *Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον σύστημα.*—Ἂν τὰ περὶ διοδίων (péages)

(6) Καλλ. γ. § 281 καὶ οἱ συγγραφεῖς, ὧν μνείαν ποιεῖται. — Παπ. 6. σ. 39 ἐπ. Οὕτω καὶ ἄλλοι τινές, μνημονευόμενοι εἰς Θέμ. τ. 4 σ. 360 ἐν ὑποσημ.

(7) Τὴν γνώμην ταύτην εὑρίσκετε καὶ εἰς τὴν 202 τοῦ 1849 ἐπ. πολ. Α. Π. ἥτις ὅμως δὲν ἀναφέρει γόμον τινά.

καὶ μισθώσεως τῶν δημοσίων φόρων (octrois) συναλλάγματα, λέγουσιν οἱ ἀντιδοξοῦντες (8), σιωπῶσιν ὡς πρὸς τὰς συνεπείας τῶν τυχαίων καὶ ἐκτάκτων συμβαμάτων, ἐφαρμόζονται τὰ περὶ μισθώσεων ὡρισμένα. Ὅθεν, ἂν ὁ μισθωτὴς δημοσίων φόρων δὲν ἠδύνατο, ἕνεκα στάσεώς τινος, νὰ συλλέξῃ ἐπί τινα καιρὸν ὅ,τι τῷ ἀνήκει καὶ ἀποδείξῃ ὅτι, ὑπολογιζομένων τῶν εἰσοδημάτων τῶν καλῶν καὶ κακῶν χρόνων, ἡ ζημία του εἶναι ἀξία λόγου, χωρεῖ ἡ περὶ ἐλαττώσεως τοῦ τιμήματος ἀγωγή. Amplio, λέγει ὁ Medicis, in conductore gabellarum; qui si fortuito casu fuerit impeditus; non imputatur ei, sed fit remissio justa damnum passum. (9) Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐδέχθη καὶ τὸ ἐν Παρισίοις Ἐφετεῖον, δι' ἀποφάσεως τῆς 11 Μαρτίου 1834, ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τινὸς, adjudicateur du baill du marché aux chevaux, ἔχοντος τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ διὰ πάντα ἵππον ὡρισμένον ποσὸν, οὗ τινος ἐστερήθη ἕνεκα στάσεως τινός. Considerant, φέρει ἡ ἀπόφασις, que Lucas a éprouvé un dommage dansla jouissance de son fait; que la ville de Paris est engagée à faire jouir paisiblement son preneur; que notamment dans les circonstances de la cause, la ville de Paris doit une indemnité.....

Τὸ ζήτημα πρέπει νὰ λυθῇ πρὸ πάντων (λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐν Θέμιδι, τ. 4. σ. 360, διατριβῆς) κατὰ τὴν φαινομένην ἐν τῷ συναλλάγματι γνώμην τῶν συναλλαττομένων, ὅπου ἡ εἰς αὐτὸ δοθεῖσα ὀνομασία δὲν δύναται μὲν μόνη ν' ἀποφασίσῃ, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ μὴ ληφθῇ παντελῶς ὑπ' ὄψιν· ἐν ἀμφιβολίᾳ δὲ κατὰ τὸν νόμον 39

(8) Πρλ. Troplong, louage, ἐπ. ἀρ. 236, 237, οὗτος ἐν τῷ § 93 λέγει « ainsi on peut, loner un péage, un droit d'octroi. Ἀλλ. λ. louage ἀρ. 249 Καὶ ὁ Molitor §, 538 λέγει ὅτι ἀντικείμενον μισθώσεως δύναται νὰ γίνῃ καὶ τὸ droit de percevoir les revenus de l'État.

(9) Part 1, 9, 16 ἀρ. 27. Πρλ. Ferret, tract, de gabella ἀρ. 299. Ὁ Troplong, louage ἀρ. 22 λέγει, ὅτι ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς περιστάσεις τῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν διάνοιαν τῶν μερῶν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Γαΐου· idque ex accidentibus apparet· ὑποθετέον, λ. χ., ὅτι ἐγὼ, κύριος κτήματος τὸ ὁποῖον καλλιεργῶ, πωλῶ προτοῦ τοὺς ὁποίους θέλει ἀποφέρει ἐπὶ δύο ἔτη καρποὺς ἀντὶ ὡλικοῦ τιμήματος ἢ ἀντὶ τόσου ἢ τόσου ἐτησίου τιμήματος.(Περὶ τοῦ εἴδους τούτου ὅρα Troplong vente τ. 1. ἀρ. 204)· ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι πώλησις. Μίσθωσις ἤθελεν εἶσθαι ἂν τὸ κτῆμα παρεδίδετο εἰς ἄτομόν τι, ὥστε νὰ τιθῇ εἰς κατάστασιν νὰ συλλέξῃ αὐτὸ τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας του· ὁ ἀγρολήπτης ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις colonus ἐκ τοῦ ῥήματος

de pactis (2. 14) πρέπει ἡ συμφωνία νὰ θεωρηθῇ μᾶλλον ὡς μίσθωσις παρὰ ὡς τὸ διὰ τὸν παραχωρητὴν ἐπιβλαβέστερον συνάλλαγμα. Διὰ τί δὲ, προσθέτει ἐν ὑποσημειώσει, νὰ μὴ ὑπάρχῃ μίσθωσις, ὅταν τίς π. χ. εἰς τὸν κῆπόν του ἀφήσῃ εἴς τινα τὴν θέρισιν τῶν καρπῶν ἢ τοῦ χόρτου ἀπέναντι χρημάτων ; Τουλάχιστον ἡ περίπτωσις, ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης διατηρεῖ τὴν κατοχὴν ὅλου τοῦ ἀγροῦ δὲν ἀντιλέγει εἰς τὴν παραδοχὴν μισθώσεως.

Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης των ἐπικαλοῦνται οὗτοι χωρία τινὰ τοῦ νόμου (10), ἐν οἷς οἱ λήπτορες καλοῦνται μισθωσάμενοι· ἀλλ' εἰς ἄλλα χωρία, ἀπαντῶσιν οἱ ἀντιδοξοῦντες, καλοῦνται καὶ redemptores, ὅπερ σημαίνει τὸν ἀγοραστήν· (11) αἱ δὲ ἀρχαιότεραι πηγαὶ ὀνομάζουσι τὴν πρᾶξιν τῶν ἐκλῃπτόρων τῶν δημοσίων φόρων *ἀγοράν* (12).

Ἑλληνικὴ νομολογία. — Ἐξετάσαντες τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος γνώμας τῶν νομοδιδασκάλων, παρατηροῦμεν ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα νομολογία δὲν φαίνεται σταθερὰ εἰς τὴν λύσιν του, διότι *ὑπὲρ τοῦ πρώτου συστήματος* (ὅτι ἀγοραπωλησία) εὑρηνται ταῦτα. Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον (ἀπόφ. 5171 τοῦ 1848, ἐν ἡμετέρῳ εὐρ. τ. 5 σ. 633) ἐθεώρησεν ὡς συνάλλαγμα ἀγοραπωλησίας ἐλπίδος τὴν ἐνοικίασιν προσόδων προϊόντων γῆς, ὧν τὸ τίμημα ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ εἰς διαφόρους δόσεις καὶ ὧν τινων τὸ ἥμισυ κατέστρεψαν (κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἐνάγοντος) αἱ ἀκρίδες· ὁ Ἄρειος Πάγος (ἀπόφ. πολ. 202 τοῦ 1849) ἐκύρωσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, σκεφθεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς ἀναίρεσιν, ὅταν δὲν προσεβλήθη κανὼν τοῦ δικαίου καὶ ἂν τὸ κατώτερον δικαστήριον προσέβαλεν ἢ ἐξήγησεν ἐσφαλμένως πράγματα μόνον καὶ ἰδίως τὸ περιεχόμενον τοῦ συμβολαίου· ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ, δὲν προσεβλήθη κανών τις τοῦ δικαίου, καὶ ἂν ἐν τῷ συναλλάγματι ἡ παραχώρησις καλῆται ἐνοικίασις· καὶ ὅτι τὸ συνάλλαγμα δὲν ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς μίσθωσις,

---

colere (cultiver, καλλιεργεῖν) nummis colit, ἔλεγεν ὁ νομοδιδάσκαλος Παῦλος. (τεμ. 26 §. 1. Π. de furtis). Ἂν ὅμως ὁ ἀγοράζων τοὺς ἀναφυησομένους (à naitre) καρποὺς δὲν πρόκηται νὰ παρασκευάσῃ τὴν καρποφορίαν διὰ τῶν χειρῶν του, εἶναι ἁπλοῦς ἀγοραστής. Part 1. 9. 16 ἡ 27 Πρλ. Ferret, tract de gabella ἀρ. 299.

(10) Πρλ. (39. 4) 1 §, 1. καὶ τεμ. 9 §, 1—Βασ. (56 1) 1, 8 Νεαρ. 123. κεφ. 6.
(11) Πρλ. Παπ. τ. 2 σ. 39.
(12) Καλλ. γ. σ. 273 σημ. 14.

διότι οὔτε τὸ δημόσιον ἐπρόκειτο νὰ παραχωρήσῃ πρᾶγμά τι πρὸς χρῆσιν, οὔτε ὁ ἀντίδικός του ἀνελάμβανεν ὑποχρέωσίν τινα ν' ἀποδώσῃ τὸ πρᾶγμα μετά τινα προσδιωρισμένον χρόνον, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῆς μισθώσεως· καὶ ὅτι, τέλος, τὸ δημόσιον δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπικαρπωτής, διότι αὐτὸ δὲν ἦτον ὁ καλλιεργητὴς τῶν κτημάτων, περὶ τῶν προϊόντων τῶν ὁποίων ἐπρόκειτο. Τὰς ἀρχὰς ταύτας παρηκολούθησαν καὶ οἱ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφέται διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 648 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς των (13), ἧς τὸ ἱστορικὸν ὅρα εἰς τὴν 206 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὑπὲρ τοῦ δευτέρου δὲ συστήματος (ὅτι μίσθωσις) εὑρίσκονται ἐν τῇ νομολογίᾳ ταῦτα.— Ἐνώπιον τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ἐπρόκειτο περὶ μειώσεως τοῦ τιμήματος ἐνοικιάσεως ἐλαιοκαρποῦ μονῆς τινός· μειώσεως, ἣν ἐζήτει ὁ ἐνοικιαστὴς ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ῥαγδαία βροχή, μετατραπεῖσα εἰς σύφωνα, κατέστρεψε τὸν καρπὸν κατὰ τὸ ἥμισυ.— Ἐνταῦθα οἱ ἐφέται ἐθεώρησαν (ἀπ. 794 τοῦ 1859) τὸ συνάλλαγμα ὡς μίσθωσιν (14) κατόπιν δὲ ὡς ἀγοραπωλησίαν (ἀπ. 648 τοῦ 1860.) Ζητηθείσης ἀναιρέσεως, ὁ Ἄρειος Πάγος ἀνῄρεσε τὴν ἀπόφασιν διὰ τῆς 206 τοῦ 1860 ἀποφάσεώς του, φερούσης.

«Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον θεωροῦν, ὅτι διὰ νὰ ὑπάρχῃ μίσθωσις, πρέπει τὸ μισθούμενον κτῆμα ν' ἀπαιτῇ καλλιέργειαν, καὶ πειθόμενον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὅτι ἡ συλλογὴ τοῦ ἐλαιοκαρποῦ οὐδεμίαν καλλιεργείας χρείαν εἶχε, παρεδέχθη, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος σύμβασις εἶναι ἀγοραπωλησία· ἡ ἀνωτέρω ὅμως ἐσφαλμένη ἀρχή, ἣν ὡς βάσιν τοῦ συμπεράσματός του τίθησι, παραβιάζει τὰς περὶ μισθώσεως διατάξεις τοῦ νόμου (Εισ. Βιβ. 3. Τιτλ. 25. Πανδ. Βιβλ. 19. τιτλ. 2. Cod. Βιβλ. 4. τιτλ. 65.) καθ' ἃς συστατικὰ τῆς μισθώσεως εἶναι ἡ χρῆσις καὶ ὁ μισθὸς, ἀδιάφορον ἂν ἀπαιτῆται ἢ οὔ καλλιέργεια πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς χρήσεως, ἄν δε, ὁσάκις τὸ παραχωρούμενον πρὸς κάρ-

(13) Οὕτω καὶ ἄλλοτε § 833 ἡρετ. εὐρ. λ. πώλησις, ἐκτὸς ἂν, ὡς φέρουσιν αἱ αὐτόθι ἀποφάσεις των, τὸ κτῆμα ἀπαιτῇ καλλιέργειαν, ἣν ἀναδέχεται ὁ ἐκλήπτωρ.

(14) Οὕτω καὶ ἄλλοτε. Πρλ. §. 832 εὐρ. λ. πώλησις. Πρλ. ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 6368. 11048 14866. — Κατὰ τὴν 232 τοῦ 1847 ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (εὐρ. τ. 5 σ. 760) ὁ ἐνοικιαστὴς δημοσίων προσόδων δὲν ἔχει μὲν ἀγωγὴν περὶ τοῦ διαφέροντος ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἕνεκα ἐπιδρομῆς τῶν στρατιωτῶν δὲν εἰσέπραξε τοὺς φόρους, δύναται ὅμως να κινήσῃ ἀγωγὴν περὶ ἀφέσεως ἢ μειώσεως τοῦ τιμήματος· οἱ ἐν Ἀθήναις Ἐφέται (εἰς οὓς παρεπέμφθη ἡ ἐκδίκασις τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως) ἐθεώρησαν, κατὰ πλει-

πωσιν κτῆμα ἀπαιτεῖ καλλιέργειαν, ὑποτίθεται, μὴ ὑπαρχούσης ἄλλης ἀποδείξεως, ὅτι ἡ σύμβασις ἀφορᾷ μίσθωσιν, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁπόταν δὲν ἀπαιτεῖται καλλιέργεια, τὸ συνάλλαγμα ἀπολύτως εἶναι ἀγοραπωλησία, καθότι τοῦτο καὶ μόνον, δὲν καθιστᾷ βέβαιον, ἂν κατὰ τὴν θέλησιν τῶν συμβαλλομένων ὑπάρχῃ πώλησις ἢ μίσθωσις τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὁ προσδιορισμὸς ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ χαρακτῆρος, ὃν οἱ συμβαλλόμενοι ἠθέλησαν νὰ δώσωσιν εἰς τὴν διομολογηθεῖσαν συμφωνίαν, καὶ ἐκ τῶν στοιχείων, δι' ὧν λαμβάνει ὕπαρξιν ὁ νομικὸς ὁρισμὸς αὐτῆς, τῶν ἀπαρτιζόντων οὐχὶ μέρος, ἀλλὰ τὸ ὅλον αὐτῆς. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον, ἀμφισβητουμένου μεταξὺ τῶν μερῶν τοῦ εἴδους τῆς συμφωνίας, ἀντὶ νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ ὅλον αὐτῆς καὶ τὰ διάφορα στοιχεῖα τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὴν, οἷον τὴν ῥητὴν τῶν μερῶν συνομολόγησιν, ὅτι ἐνοικιάζεται ὁ ἐφετεινὸς καρπὸς τοῦ ἐλαιῶνος τοῦ Ναοῦ « ἡ Κοίμησις » ὅτι οἱ ἐγγυηταὶ ἐγγυῶνται διὰ τὴν ἐνοικίασιν ταύτην καὶ διὰ πᾶσαν τοῦ ἐνοικιαστοῦ ἔλλειψιν, ὅτι καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου θέλουν ἐκπληρώσει τὰς ἀναδεχθείσας ὑποχρεώσεις, ὅτι πρέπει ὁ ἐνοικιαστὴς, μετὰ τὴν συλλογὴν τοῦ καρποῦ, νὰ παραδώσῃ τὰ ἐλαιόδενδρα ἀβλαβῆ, ὅτι θέλουσι παραδοθῆ πρὸς τὸν ἐνοικιαστὴν αἱ ἐν τῷ μετοχίῳ ἐλαιοθῆκαι, κενὰ καταλύματα πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἐργατῶν, δοχεῖα, κλίμακες κτλ. πρὸς συλλογὴν τοῦ καρποῦ, ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα θέλει ἐπιστρέψει ὁ ἐνοικιαστὴς· ὅροι, οἵτινες δύνανται ν' ἀποκρούωσι τὴν περὶ ἀγοραπωλησίας ὕπαρξιν, καὶ ἐκ τῆς σταθμίσεως πάντων τούτων νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ συνάλλαγμα, ἐθεώρησε τοῦτο ἀγοροπωλησίαν, διότι, ὡς ἐρρέθη, ἡ συλλογὴ τοῦ καρποῦ δὲν ἀπαιτεῖ καλλιέργειαν· πράξαν δὲ οὕτω παρεβίασεν, ὡς ἀνωτέρω ἐξετέθη, τοὺς περὶ μισθώσεως νόμους, καὶ τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τοῦ 256 ἀρθ. τῆς Πολ. δικονομίας, καθ' ἃς ὁ δικαστὴς ὀφείλει μὲν ν' ἀποφανθῇ κατὰ πεποίθησιν, ἀλλὰ μετὰ προηγουμένην στάθμισιν τοῦ ὅλου τῶν εἰς αὐτὸν ὑποβληθέντων ἀποδεικτικῶν ἐγγράφων, καὶ ἄλλων ἀποδείξεων, ὅπερ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ Ἐφετεῖον, ὡς ἐξετέθη, παρέλειψε.

§ 6 Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἔπεται, ὅτι ἂν οἱ ἐκλήπτορες δημοσίων προσό-

---

ονοψηφίαν, τὴν πρᾶξιν ὡς μίσθωσιν, παρατηρήσαντες ἰδίως ὅτι τὰ μέρη ἐχαρακτήρισαν αὐτὴν ὡς τοιαύτην, εἰς δὲ τὸν ἐνοικιαστὴν παρεδίδετο καὶ ἵπποι, ἐλαιοτριβεῖα, καταλύματα, κλίμακες κτλ., ἄτινα μετὰ τὴν χρῆσίν των ἔμελλαν αὐτούσια ν' ἀποδοθῶσιν.

δων θεωρηθῶσιν ὡς μισθωταὶ, γίνεται μείωσις λόγῳ ἀνωτέρων δυστυχημάτων. (15) Τὸ σχόλιον τοῦ Βασιλ. μνημονεύει ὡς παράδειγμα τὰ τέλη λιμένων, εἰς οὓς δὲν εἰσέπλευσαν νῆες κατά τινα ἐνιαυτὸν ἕνεκα χειμῶνος, πειρατῶν ἢ πολεμίων, ἐπιτρέπει δὲ τὴν μείωσιν. Βασιλ. (20 1) 25.

§ 7. Περιττὸν εἶναι νὰ προσθέσωμεν ὅτι τὸ ζήτημα, ἂν ὑπάρχῃ ἀγορα-πῶλησία ἢ μίσθωσις, παρουσιάζεται νομικῶς ἀμφίβολον μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν, ὅταν οἱ μήπω διαχωρισμένοι καρποὶ πράγματός τινος παραχωρηθῶσιν εἰς ἄλλον διὰ νὰ τοὺς συλλέξῃ, ὅτε ἀναφύεται τὸ ζήτημα ἂν τὸ συνάλλαγμα πρέπῃ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκμίσθωσις ἢ πώλησις· καὶ ὡς πώλησις ἂν θεωρηθῇ ἡ πρᾶξις, ὁ ἀγοραστὴς ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα μόνον ἂν οἱ καρποὶ πραγματικῶς ὑπάρξωσιν (16)· ἑπομένως καὶ ἐνταῦθα ἡ πρὸ τοῦ διαχωρισμοῦ συμβᾶσα εἰς τοὺς καρποὺς δυστυχία ἀφορᾷ, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς μισθώσεως, τὸν παραχωρητήν· πλὴν ὁ ἀγοραστὴς ἤθελε φέρει τὸν κίνδυνον τοῦ καρποῦ ἅμα τῇ ὑπάρξει αὐτῶν, ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς μισθώσεως διὰ τὴν ζημίαν ἐκπίπτεται ἀνάλογον μίσθωμα.

Ν. Ι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—ο—

Ζητ. 84. Ἡ προικισθεῖσα δύναται νὰ προσβάλῃ δωρεὰν, ἣν ἀπεδέχθη ὡς ἱκανὴν συμπλήρωσιν τῆς προικός της;— Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ' 18,111 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν φέρουσαν·

(15) Πρλ. Καλλ. §, 289 σημ. 102 Πκπ. τ. 2. σ. 64 θέμ. 4 σ. 383 ἔνθα εἰδικώτερον τὰ περὶ τούτου.

(16) Περὶ τῆς emptio rei sperata Πρλ. θέμ. τ. 2. σ. 29. Molitor de la vente §. 375 Ῥάλλ. §. 380 ἑπ. Ἡ ἀγορὰ καρπῶν ἀσυγκομίστων ἢ μέλλοντος ζώων τοκετοῦ ἀποτελεῖ ἀγορὰν ἐλπίδος, ὅταν, ὡς συνήθως συμβαίνει, δὲν δύναταί τις εἰσέτι νὰ προϊδῃ τὸν συλλεχθησόμενον καρπὸν κεφαλαιωδῶς (ὑλικῶς) ἀγοραζόμενον καὶ ἐὰν δι' ἀφορίαν δὲν συλλέξῃ τί ὁ ἀγοραστὴς, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ τίμημα, τοῦ ὁποίου τότε μόνον ἀπαλλάττεται, ὅταν ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν ἢ ἡ εὐφορία ἐμποδίσθη παρὰ τοῦ πωλητοῦ αὐτοῦ, ἢ παρημελήθη παρ' αὐτοῦ ἐν ᾧ τυχὸν τὴν ἀνεδέχθη ἢ ἀπεδέχθη τοὺς κινδύνους. Βασ. (19. 1). σς

Ἐπειδὴ ὁ αὐτὸς ἐφεσίβλητος δ᾽ατείνεται, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα Ἀνεζίνα, ἥτις ὁμολογεῖ καὶ ὡμολόγησε διὰ τῆς ἐξωδίκου διαμαρτυρήσεώς της, ὅτι ἔλαβεν εἰς τὴν κατοχήν της τὰ δύω κτήματα, τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ αὐτῆς τῇ ἐδώρησε μετὰ εἴκοσιν ἔτη, διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἰανουαρίου 1856 ὑπ᾽ ἀριθ. 206 συμβολαιογραφικῆς πράξεως, δι᾽ ἧς ὁ αὐτὸς ἐδώρησε καὶ εἰς τὴν ἰδίαν σύζυγόν του τὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ κινητὰ καὶ διάφορα ἀκίνητα, ἐν οἷς, ὡς φαίνεται, καὶ ἐν ἐκ τῶν περιλαμβανομένων ἐν τῷ τῆς ἐκκαλούσης δωρητηρίῳ τῆς 27 Δεκεμβρίου 1835, τουτέστι τὸ ἀμπέλι εἰς τὰ Ξερόκοδόματα· διατείνεται δὲ ὁ ἐφεσίβλητος, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα Ἀνεζίνα ἔλαβε τὰ εἰρημένα δύω κτήματα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μνησθέντος ὑπ᾽ ἀριθ. 206 ἐγγράφου, ὡς συμπλήρωσιν τῆς προικός της, εὐχαριστημένη οὖσα μὲ αὐτὰ καὶ ἀποδεχθεῖσα οὕτω τὴν πρᾶξιν τοῦ πατρὸς, ὅστις, διὰ προηγουμένων συμβολαίων, εἶχε διαθέσει ὑπὲρ τῶν δύω ἑτέρων ἀδελφῶν τῆς ἐκκαλούσης Ἀνεζίνας τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα κτήματα, τὰ ὁποῖα, διὰ τοῦ δωρητηρίου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1835, εἶχε πρὸς αὐτὴν τότε δωρήσει, τὸ δὲ γεγονὸς τοῦτο, ἂν ἀποδειχθῇ, ἔχει ἐπιρροὴν εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοῦ λοιποῦ ἀνυπόστατον τὴν ἀγωγήν της, ἐφ᾽ ὅσον αὕτη στηρίζεται εἰς τὸ δωρητήριον τοῦτο τῆς 27 Δεκεμβρίου 1835· οὐδὲ ἰσχύει πρὸς ἀντίκρουσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἡ προσαγομένη διαμαρτύρησις τῆς ἐκκαλούσης, διότι αὕτη ἐγένετο μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν προειρημένων δύω κτημάτων, ὁπότε, ὡς διατείνεται ὁ ἐφεσίβλητος ν᾽ ἀποδείξῃ, αὕτη ἀπεδέχθη τοῦ πατρὸς τὰ πεπραγμένα.

Ζητ. 85. Δωρεὰ ἕνεκα θανάτου ἔρρωται, μὴ παραδοθέντων τῶν δωρηθέντων ζῶντος τοῦ δωρεοδότου; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ᾽ ἀριθ. 18110 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, διὰ τοῦ δωρητηρίου τῆς 27 Δεκεμβρίου 1835, λέγει μὲν ὁ σχετικὸς πατὴρ καὶ πενθερὸς τῶν ἐκκαλούντων, ὅτι δωρεῖ αὐτοῖς δραχ. 5,000, ἀλλ᾽ ὅτι ταύτας θέλουσι λάβει οὗτοι ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ τοῦ δωρεοδότου ἀπὸ τὴν γυναῖκά του Μαρίδην ἢ ἀπὸ τὰ τέκνα του· ὅθεν ἡ δωρεὰ αὕτη εἶναι ἕνεκα θανάτου, μὴ παραδοθέντων δὲ εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας τῶν δωρηθέντων χρημάτων, ζῶντος

τοῦ δωρεοδότου, ἡ τοιαύτη δωρεὰ δὲν ἔλαβε νόμιμον ὕπαρξιν κατὰ τὸν Νόμον· δὲν δύναται δὲ νὰ ἰσχύῃ καὶ ὡς κληροδοσία, διότι, θεωρουμένη ὡς δήλωσις τελευταίας βουλήσεως ἔπρεπε νὰ φέρῃ, ἵνα ἰσχύῃ ὡς τοιαύτη, τοὺς περὶ τελευταίας βουλήσεως, τύπους, οὓς διαγράφει τὸ ἐν ἰσχύει τότε ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, ἐνῷ τὸ εἰρημένον ἔγγραφον μὲ τὰς διατυπώσεις οὐδεμιᾶς κατηγορίας διαθηκῶν, ἃς τὸ εἰρημένον ψήφισμα διαγράφει, συμμορφοῦται.

Ζητ. 86. Δωρητήριον, διαλαμβάνον ὅτι ὁ δεωρητὴς τηρήσει, ἐνόσῳ ζῇ, τὴν ἐπικαρπίαν, τὴν δὲ κυριότητα μεταβιβάζει εἰς τὸν δωρεοδόχον, ἀποτελεῖ δωρεὰν μεταξὺ ζώντων ἀποδίδουσα ἀπὸ τοῦδε ἀμετάκλητον κυριότητος δικαίωμα, καὶ οὔτε δύναται ν' ἀνακληθῇ, λόγῳ ἀχαριστίας, κατ' αἴτησιν τῶν κληρονόμων, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18112 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ παρὰ τῶν ἐκκαλούντων προσαγόμενον ἰδιωτικὸν δωρητήριον τοῦ σχετικοῦ πατρὸς καὶ πενθεροῦ αὐτῶν, χρονολογούμενον τῇ 27 Δεκεμβρίου 1855, διαλαμβάνει ὅτι τῶν δι' αὐτοῦ δωρουμένων ἀκινήτων, ἤγουν τῶν ἀμπελώνων, τὴν ἐπικαρπίαν διατηρήσει ὁ δωρῶν ἐφ' ὅρου ζωῆς, χωρὶς νὰ δύνηται τοὺς ἀμπελώνας τούτους νὰ προικίσῃ εἰς ἄλλον ἢ ὁπωσδήποτε νὰ ἐκποιήσῃ· τὴν δὲ κυριότητα μεταβιβάζει εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας, πρὸς οὓς ἐγένετο ἡ δωρεά, ἵνα διαθέσωσιν αὐτὴν ὡς βούλονται· τοιαύτη δὲ δωρεὰ δὲν εἶναι δωρεὰ ἕνεκα θανάτου, ἀλλὰ προδήλως δωρεὰ μεταξὺ ζώντων, αφοῦ, ὡς εἴρηται, τῆς κυριότητος ἀπεξενώθη ὁ ἰδιοκτήτης ὑπὲρ τῶν δωρεοδόχων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς δωρεᾶς καὶ τὴν παράδοσιν εἰς αὐτοὺς ἀμέσως ἐξετέλεσε, κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν 28 τοῦ Κωδ. 8. 54, δηλώσας ὅτι ὡς ἐπικαρπωτὴς μόνον διατηρεῖ τοῦ λοιποῦ παρ' ἑαυτῷ τοὺς εἰρημένους ἀμπελώνας· ὅθεν τοιαύτη δωρεὰ ἀπέδωκεν εἰς τοὺς ἐκκαλοῦντας ἔκτοτε ἀμετάκλητον δικαίωμα κυριότητος, ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἀντιδίκου, ὅτι αὕτη ἠδύνατο ν' ἀνακληθῇ ὡς δωρεὰ μεταξὺ ζώντων θεωρουμένη, λόγῳ ἀχαριστίας, καὶ ὅτι τῷ ὄντι οἱ ἐκκαλοῦντες ἐδείχθησαν ἀχάριστοι πρὸς τὸν δωροεδότην εἶναι ἀπαράδεκτος,

διότι, κατὰ ῥητὴν διάταξιν τοῦ Νόμου, τὴν ἀχαριστίαν προσωπικῶς μόνον ὁ δωρεοδότης, καὶ οὐχὶ ὁ κληρονόμος αὐτοῦ, δύναται νὰ προτείνῃ καὶ ὀφείλει ν' ἀποδείξῃ πρὸς ἀνάκλησιν τῆς δωρεᾶς, ὁ δὲ δωρεοδότης ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἐκίνησε ζῶν τοιαύτην περὶ ἀνακλήσεως, λόγῳ ἀχαριστίας, ἀγωγὴν, οὐδ' ἀνέφερέ που τοιοῦτον λόγον· ἕπεται δ' ἐκ τούτων, ὅτι ἡ διάθεσις, τὴν ὁποίαν ὁ δωρεοδότης μετὰ τὴν εἰρημένην δωρεὰν ἐπεχείρησε, τινῶν ἐκ τῶν δωρηθέντων ἀμπελώνων ὑπὲρ τῆς ἐφεσιβλήτου, χωρὶς νὰ προηγηθῇ ἀνάκλησις, λόγῳ ἀποδεδειγμένης ἀχαριστίας, εἶναι ἀνίσχυρος πρὸς μηδένισιν τῶν προεκτημένων κυριότητος δικαιωμάτων τῶν ἐκκαλούντων.

Ζητ. 87. Ἡ ἔνστασις τῆς ἀπορίας δὲν ἀποσβέννυσι τὸ χρέος τοῦ ὀφειλέτου, ἀλλ' ἀπαλλάττει τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18126. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τῆς ἀπορίας, καὶ βάσιμος οὖσα, δὲν ἀποσβεννύει διὰ παντὸς ὅ,τι δὲν δύναται δι' ἀπορίαν τοῦ ὀφειλέτου νὰ πληρωθῇ ἐκ τοῦ χρέους αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἄπορον ἀπαλλάττει διὰ παντὸς τῶν τῆς ὑπερημερίας συνεπειῶν, ἐν αἷς καὶ ἡ τόκου ὑπερημερίας καταβολὴ, περὶ οὗ οὔτε προτείνει τί ἰδίως ὁ ἀνακόπτων, οὔτε εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προτείνῃ πρὸ τῆς ἐκποιήσεως τῆς ὑπαρχούσης περιουσίας αὐτοῦ, διότι ἂν ὁ ἐκτελῶν ἀπαιτήσῃ νὰ καταταχθῇ καὶ διὰ τοὺς τῆς ἐκτελέσεως τόκους καὶ ἐπιτύχῃ τούτου, δύναται ὁ ἄπορος ὀφειλέτης νὰ παραπονεθῇ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως.

Ζητ. 88. Ὁ πλοίαρχος ἔχει τὸ δικαίωμα ἐπισχέσεως τοῦ πλοίου διὰ τὰς δαπάνας του; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18131. τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ πλοίαρχος εἶχε δικαίωμα ἐπισχέσεως τοῦ πλοίου δι' ὅσα ἔξοδα ἔκαμεν ἐπ' αὐτοῦ, ὡς πᾶς ἐντολοδόχος διὰ τὰς δαπάνας, ἃς κατέβαλε, λόγῳ τοῦ παρ' αὐτῷ ἀντικειμένου, ἐφ' οὗ τὴν ἐντολὴν

ἐνήργησεν, ὅταν κατ' αὐτοῦ ἀπαιτῆται παρὰ τοῦ ἐντολέως ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καὶ ἐν γένει πᾶς τις ὅστις ἐδαπάνησεν ἐν καλῇ πίστει πρὸς βελτίωσιν πράγματος ἀλλοτρίου, ὅταν αἱ δαπάναι στρέψωσι πρὸς ὄφελος τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἀπαιτοῦντος τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος, διότι εἰς τοῦτον ἀπαιτοῦντα τὸ πρᾶγμα χωρὶς νὰ καταβάλῃ τὰς δαπάνας ἀντίκειται ἡ ἔνστασις τοῦ δόλου(1 25. 26. Πανδ. 3. 3. 14 § 1.Π. 10. 3. κλπ. κλπ. Ἐν Μακελδ. §.184. σημείωσις γ')· ὅθεν, ἀντὶ τῆς τρίτης διατάξεως τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τεινούσης πρὸς ἀπόδειξιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς τοῦ Μάρκου Ζάρπα, ἔπρεπεν, ὡς ὁ ἐναγόμενος ἐκκαλῶν διατείνεται, ν' ἀπορριφθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ, καὶ ἀντὶ τῆς δευτέρας διατάξεως, δι' ἧς ἀπερρίφθη ἡ τοῦ ἐναγομένου ἀπαίτησις τῶν λιρῶν ὀγδοήκοντα, πρέπει αὕτη νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὸν, μὴ ὑπαρχούσης ἀντιρρήσεως, ὡς ἐστηριγμένη εἰς τὸν Νόμον.

Ζητ. 89. Ἡ συνεστῶτος τοῦ γάμου ἀντικατάστασις τῆς προικὸς ἰσοδυναμεῖ δωρεᾷ, ἥτις εἶναι ἄκυρος ἂν ὁ σύζυγος ὑποθηκεύσῃ λ.χ. τὸ δωρηθὲν;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,132 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ καὶ ἂν θεωρηθῇ κατὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους μὴ ἄκυρον τὸ ὑπ' ἀριθ. 2003 τῆς 9 Σεπτεμβρίου 1840 συμβόλαιον, ὡς τὸ ἐθεώρησεν ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἣν διὰ τοῦτο προσβάλλει ἡ ἐκκαλοῦσα, εἶναι ὅμως ἄκυρον δυνάμει τῶν ἐν ἰσχύει ἀστυκῶν νόμων κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτοῦ (ὡς ἡ ἐφεσίβλητος Τράπεζα καὶ πρωτοδίκως ὑπεστήριζε καὶ νῦν. ὡς ἐφεσίβλητος, δύναται νὰ ὑποστηρίζῃ ἄνευ ἀνάγκης ἀντεφέσεως, ὡς ἐσφαλμένως ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνίσταται) διότι αὐτὸ διαλαμβάνει, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐκκαλούσης, ὁμολογήσας ὅτι εἶχεν ἐκποιήσει τινὰ ἀκίνητα καὶ κινητὰ τῆς προικός της ἔδωκεν αὐτῇ τὴν προκειμένην ἐπίδικον οἰκίαν του, εἰς ἀντικατάστασιν ἢ ἀνταλλαγὴν τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιηθέντων προικῴων, καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ἔδωκεν αὐτῇ ἀμέσως εἰς τελείαν κυριότητα καὶ κατοχὴν, ἵνα μεταχειρισθῇ ὡς αὕτη ἐβούλετο. Ὅθεν ἡ τοιαύτη παροχὴ εἰς τὴν σύζυγον, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, κτήματος ἀντιπροσωπεύοντος τὴν ἀξίαν τῆς προικὸς, ἀ-

ποτελοῦσα ἐπιστροφὴν τῆς προικὸς, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, θεωρεῖται παρὰ τῶν νόμων ὡς δωρεὰ μεταξὺ συζύγων ἄκυρος (l 28 Π. 23, 4 C un. Κ. 5. 19. C 20. Κ. 5. 12.), ἥτις τότε μόνον ἠδύνατο νὰ κυρωθῇ, ἐὰν ὁ σύζυγος ἀπέθνησκε χωρὶς ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ σύζυγος τὴν ἀνεκάλεσε, καθόσον πρὸ τοῦ θανάτου του ὑπέβαλε τὴν αὐτὴν οἰκίαν διὰ συμβολαίου εἰς ὑποθήκην πρὸς τὴν ἐθνικὴν Τράπεζαν, ὡς ἴδιον ἑαυτοῦ κτῆμα, γεγονὸς ὅπερ οὐδόλως ἀμφισβητεῖται. Ὅθεν ἡ ἀπόφασις εἶναι κατ' οὐσίαν ὀρθὴ ἀπορρίψασα τὴν ἀγωγήν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ τῆς προκειμένης ἀκυρότητος τοῦ τίτλου τῆς ἐναγούσης πρότασις τῆς ἐφεσιβλήτου Τραπέζης δὲν ἀφορᾷ ἔνστασιν ἐκ δικαιώματος μόνου τοῦ συζύγου ἢ τῶν κληρονόμων αὐτοῦ, ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται ἡ ἐκκαλοῦσα, ἀλλὰ καὶ τῶν μερικῶν δικαιοδόχων τοῦ αὐτοῦ συζύγου, οἷα ἐστὶν ἡ ἐθνικὴ Τράπεζα τὸ πραγματικὸν δικαίωμα αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου οἰκίας, ἀπὸ τὴν πρᾶξιν καὶ παραχὴν πρὸς αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ συζύγου.

Ζητ. 90. Ἡ ἀπαλλοτρίωσις τῆς προικὸς θεωρεῖται ὡς ἀκυρότης ἀπόλυτος; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,133 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, μολονότι ἡ προὶξ ἀποτελεῖ μέρος τῆς περιουσίας τοῦ συζύγου, δὲν παύει μόνον ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν σύζυγον ἡ κυριότης τοῦ ἀκινήτου προικῴου κτήματος κατὰ τοὺς Νομ. 75 Π. 23, 3.—30 Κ. 5, 12, καὶ ἀπαγορεύεται μὲν ἐν γένει, ἐξαιρουμένων ῥητῶν περιπτώσεων, ἡ ἀπαλλοτρίωσις τοῦ προικῴου ἀκινήτου κτήματος, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρώσεως· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων, δι' οὓς ἀπαγορεύεται ἐκ τῶν νόμων ἡ ἀπαλλοτρίωσις, προκύπτει ὅτι ἡ ἀκυρότης αὐτῆς καθιεροῦται κυρίως πρὸς τὸ συμφέρον τῆς συζύγου, ἕνεκα τῆς θέσεως αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ συζύγου, διαρκοῦντος τοῦ γάμου, καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δικαιώματος αὐτῆς εἰς ἀπόδοσιν τῆς προικὸς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ γάμου §. 15 Κ. 5. 13 Πρ. J. 2, 8, κ. I. N. 61 ἐκ δὲ τούτων καὶ ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζομένων περιπτώσεων, καθ' ἃς ἡ ἀκυρότης αὕτη καλύπτεται N. 77. § 5. Π. 31,

1 (2)—13 § 4. Π. 23, 5—42, Π. 41, 3—17 Π. 23, 5, κ. ι. § 1. καὶ 2 Ν. 61 ἐξάγεται ὅτι δὲν θεωρεῖται ὡς ἀκυρότης ἀπόλυτος, δυναμένη νὰ προτείνηται παρ' οἱουδήποτε προσώπου, καί τοι μὴ παράγοντος ἔκ τινος τῶν συζύγων τὰ δικαιώματα αὐτοῦ, καὶ σιωπῶντος ἐκείνου τῶν συζύγων, οὗ τινος τὰ ἐπὶ τῆς προικὸς δικαιώματα ἐλαττοῦνται ἐκ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τοῦ προικώου κτήματος (Tronlong-contrat du Mariage 3516 ἑπ). Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀποδεικνυομένου, κατὰ τὰ ἐν τῇ 17,360 ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐκτεθειμένα, ὅτι τὸ ἐπίδικον κτῆμα, ἀνῆκον τίτλῳ προικὸς εἰς τὴν Μπίτζαν Μπαγανᾶ Λανούρδη, παρὰ ταύτης παρεχωρήθη εἰς πληρωμὴν χρέους πρὸς τὴν Μπίτζαν Λανούρδη δικαιοπάροχον τῶν ἐναγόντων, ἂν καὶ ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς εἰς τὴν δευτέραν παραχωρήσεως τοῦ κτήματος, καθ' ὅ προικῷου, τούτου ὅμως μὴ γενομένου, καὶ ἐνόσῳ τὸ δικαίωμα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ προικῷου κτήματος δὲν ἐξασκεῖ ἡ Μπίτζα Μπαγνανᾶ, τὸ τῆς κυριότητος δικαίωμα ταύτης ἐπὶ τοῦ κτήματος θεωρεῖται ὡς διὰ νομίμου τίτλου, τοῦ τῆς δόσεως εἰς πληρωμὴν (solutionis causa), μεταβιβασθὲν εἰς τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἐναγόντων, τὴν δ' ἀκυρότητα τοῦ τίτλου, ἕνεκα τοῦ ἐκ τῆς προικὸς παραγομένου δικαιώματος τῆς Μπάτζας Πταγνανᾶ, δὲν δύναται κατὰ τῶν ταύτην ἐκπροσωπούντων [ayant cause] ἐναγόντων νὰ προτείνῃ ὁ ἐναγόμενος, ὅστις οὐδόλως στηρίζει τὰς ἀξιώσεις αὐτοῦ εἰς τὸ προικῶον δικαίωμα τῆς ἀρχικῆς ἰδιοκτήτου Μπίτζας Μπαγνανᾶ· ἐκ τοὐναντίου δ' ἐπικαλεῖται ὡς τίτλον τῆς ἰδίας κατοχῆς τὴν παρ' αὐτοῦ ὡς ἄκυρον προσβαλλομένην μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τοῦ ἐπιδίκου κτήματος παρὰ τῆς αὐτῆς Μπίτζας πρὸς τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἐναγόντων· διότι παρὰ ταύτης ἐδόθη τίτλῳ προικὸς εἰς τὸν ἴδιον σύζυγον, παρ' οὗ ἠγόρασεν ὁ δικαιοπάροχος τοῦ ἐναγομένου, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτου· ἑπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκ δικαιώματος τρίτου, ἡ ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀκυρώσεως τοῦ τίτλου τῆς παραχωρήσεως τοῦ ἐπιδίκου κτήματος παρὰ τῆς Μπίτζας Μπαγνανᾶ εἰς τὴν δικαιοπάροχον τῶν ἐναγόντων, καὶ ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ περὶ τῆς ἐλλείψεως νομίμου τίτλου τῶν ἐναγόντων πρὸς ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος διά τε τοὺς προ-

ἐκτεθέντας καὶ διὰ τοὺς λόγους τοὺς ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,360 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ζητ. 91. Ἡ δεκαετὴς ἢ τριακονταετὴς παραγραφὴ τῆς ἀγωγῆς τῆς συζύγου πρὸς διεκδίκησιν τῶν προικῴων ἀπὸ πότε ἄρχεται; Ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18133 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, κατά τε τὴν διάταξιν τὴν παρατεθειμένην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 17,368 ἀπόφασιν καὶ κατὰ τὸν Ν'. 7. § 4 Κ. 7, 39, ἡ δεκαετὴς καὶ ἡ τριακονταετὴς παραγραφὴ τῆς ἀγωγῆς τῆς συζύγου πρὸς διεκδίκησιν τῶν προικῴων κτημάτων ἄρχεται ἐν γένει, καὶ μὴ ὑπαρχούσης ἐξαιρετικῆς τινος περιστάσεως, ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου, ὅτε μόνον ἡ σύζυγος ἢ ὁ διάδοχος αὐτῆς δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τὴν ἀγωγὴν τῆς προικός. Ἀποδεικνυομένου δὲ, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔκ τε τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων καὶ ἐκ τῆς ὁμολογίας τῶν διαδίκων ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως τῆς διαταχθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,350 ἀποφάσεως, ὅτι ἡ μὲν Μπίτζα Μπαγνανᾶ, μάμμη καὶ δικαιοπάροχος τῶν ἐναγόντων, ἀπεβίωσε τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1849, ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς κατὰ τὸ ἔτος 1852, μὴ προτεινομένου δὲ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὑπῆρχεν ἐξαιρετική τις ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὁριζομένων περιπτώσεων, δι' ἣν ἡ Μπίτζα Μπαγνανᾶ ἠδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ τὴν περὶ προικὸς ἀγωγὴν, συνεστῶτος τοῦ γάμου, ἤτοι πρὸ τοῦ Ἀπριλίου 1849, ἔκτοτε μόνον λογίζεται ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς κατὰ τῶν κληρονόμων αὐτῆς, ἀποδεικνυομένου δὲ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων, ὅτι ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἐκινήθη κατὰ τὸ ἔτος 1856, ἤτοι πρὸ τῆς συμπληρώσεως τῆς δεκαετίας ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ γάμου τῆς εἰρημένης Μπίτζας, δικαιοπαρόχου τῶν ἐναγόντων, καθίσταται ἀβάσιμος ἡ περὶ παραγραφῆς καὶ περὶ χρησιδεσποτείας ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος.

---

(1) Πλρ. ἐύρ. λ. παραγραφὴ § 36 5 ἑπ.

Ζητ. 92. Πότε ἡ γυνὴ θεωρεῖται ὡς ἄπροικος καὶ ἄπορος; — Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,145 ἀπόφασις φέρει· (1)

1) Ἐπειδὴ, ἂν καὶ ἠδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ῥητῶς τῆς ἀγωγῆς διαλαμβανούσης οὐ μόνον τὸν περὶ τοῦ ἀπροίκου, ἀλλὰ καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀπόρου τῆς ἐναγούσης ἰσχυρισμὸν, ὤφειλον οἱ ἐναγόμενοι ν' ἀπαντήσωσι διὰ θετικῆς, ῥητῆς καὶ εἰδικῆς ἐξηγήσεως περὶ τῆς ἀληθείας ἢ μὴ ἑκάστου τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων, συμφώνως μὲ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθ. 543—548 τῆς Πολ. Δικονομίας. Καθόσον δ' οὗτοι περιώρισαν ἀπεναντίας τὴν ἀντίκρουσιν τῆς ἀγωγῆς εἰς μόνον τὸν ἰσχυρισμὸν, ὅτι ἔλαβεν ἡ ἐνάγουσα ὡρισμένην προῖκα, ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον ἐθεώρησεν ὡς μὴ ἀμφισβητηθεῖσαν καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν ληφθεῖσαν προῖκα τὴν πενίαν τῆς ἐναγούσης.

2) Ἐπειδὴ, μολαταῦτα ἡ τῆς πενίας ἀμφισβήτησις προκύπτει ἀρκούντως καὶ ἐκ μόνου τοῦ προεκτεθέντος περὶ τῆς προικὸς ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐναγομένων, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ληφθεῖσα προὶξ, κἂν τε ἄσημος σχετικῶς πρὸς τὴν εὐπορίαν τοῦ ἀνδρὸς θεωρηθῇ, δύναται οὐχ ἧττον, μετ' ἄλλης ὑπαρχούσης τυχὸν περιουσίας τῆς γυναικὸς ἑνουμένη, ν' ἀποτελέσῃ κεφάλαιον ἱκανὸν, ὅπως μὴ θεωρηθῇ αὕτη ἄπορος, οὐδ' ὤφειλον οἱ ἐναγόμενοι νὰ ἰσχυρισθῶσι ῥητῶς τὴν ὕπαρξιν ἄλλης περιουσίας τῆς ἐναγούσης, ἀφοῦ εἰς αὐτὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 284 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπίκειται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀμφισβητουμένην βάσιν τῆς ἀγωγῆς της, ἤγουν τὴν ἐκ τῆς ἐλλείψεως περιουσίας πενίαν αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, μὴ οὔσης ἐφικτῆς ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀποδεικτέου περιστατικοῦ, ἐπιτρέπεται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων.

(1) Παρ. εὐρ. λ. προὶξ σελ. 317.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. εν Αθήναις.

Εν Αθήναις . . . Δρ. 12.
Εν ταῖς Επαρχίαις. » 12.
Εκτὸς τοῦ Ελ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Διατριβὴ τοῦ Καθηγητοῦ καὶ Ἀρεοπαγήτου Κυρίου Β. Οἰκονομίδου, περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ποιν. ἀποφάσεων εἰς τὰς πολιτ. δίκας.

Νομ. Ἐφ. Ἀθηνῶν. Ἔγκυρον κοινοποιήσεως πράξεως εἰσηγητοῦ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου τοῦ κοινοποιοῦντος, καὶ τοι δὲν ἐγνωστοποιήθη τῷ κοινοποιοῦντι ὁ διορισμὸς τῆς πληρεξουσιότητος. — Μάρτυρες μὴ ἱμφανισθέντες καθ' ἣν ἐκλητεύθησαν ἡμέραν ἀποκλείονται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκτὸς τῆς προθεσμίας ἄνευ προηγουμένης παρατάσεως.

—oo—

Περὶ τοῦ 12 ἄρθρου τῆς Πολιτ. Δικονομίας;

ὑπὸ Β. Οἰκονομίδου.

Πρό τινων μηνῶν ἔγραψα, ὅσον αἱ δυνάμεις μου, εἴτε ἀσθενεῖς εἴτ' ἐρρωμέναι, ἐπέτρεπον, *περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν ποινικῶν ἀποφάσεων εἰς τὰς πολιτικὰς δίκας.* Καὶ τοῦτο οὐχὶ βεβαίως ἵνα ὑπερστατήσω τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τῆς ἀνχιστρόφου μεταβολῆς αὐτοῦ ἀναπηδήσω ὑπέρμαχος, μηδὲ νὰ ἐπιστομίσω τοὺς κεχηνότας τῶν Ἀθηναίων διενοήθην ὁπωστιοῦν. Ἐπεθύμουν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνωνταί τινα καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὰ πτερυγίσματα, ἵνα κατ' ὀλίγον ἀπὸ μικρῶν ἀρχόμενοι ἀφορμῶν παραγάγωμέν ποτε καὶ λόγου τι ἄξιον. Ὑπὸ τοι-

αὐτῆς κατεχόμενος ἰδέας, ἑλληνικῆς ὡς ἔγωγε δοκῶ, ἔγραψα τὰ γεγραμμένα ἐκεῖνα ἐν τῷ *Σόλωνι*. Ἀλλ' ὁ καθηγητὴς κύριος *Παῦλος Καλλιγᾶς (νομ. Μελίσσ. ιϛ')* ἔκρινεν αὐτὰ ἐπιστημονικῆς καὶ σπουδαίας ἀνασκευῆς ἧττονα, διὰ χλεύης δὲ καὶ εἰρωνειῶν τῶν προστυχουσῶν κατὰ κακῶς ἀπεσκυβάλισεν. Ἴσως οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Πλάτωνος ἐκιδύνευε νὰ κατακλυσθῇ ὑπὸ δογμάτων καινοφανῶν καὶ φρούδων, μὴ νομιζόντων οὓς ἡ πόλις νομίζει θεούς, ἕτερα δὲ κατὰ δαιμόνια εἰσαγόντων, ὁ δὲ μικρὸς τῆς Ἑλλάδος νομοθέτης, ὁ μόλις ἑνὸς ἑκατομμυρίου καί τινων χιλιάδων ἄρχων, κατάκλειστος ἐβασανίζετο ὑπὸ χειρῶν ἀνόμων, μάτην βοῶν καὶ οἰμώζων καὶ μέγα φθεγγόμενος! Ἔπρεπεν ἆρά γε νὰ κωφεύσῃ, τέκνον φιλόστοργον καὶ φιλότιμον, καὶ νὰ μὴ δεχθῇ ἀποτοῦδε τὴν ἐν ταῖς τάξεσιν αὐτοῦ ἧτταν ἄσμενος καὶ μεθ' ὑποταγῆς; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Κατάφρακτος λοιπὸν πανοπλίᾳ ποδήρει καὶ στερρῷ τῷ βήματι ἤλασεν ἐπὶ τὸν ἐχθρόν. Ἀλλ' ὢ τῆς ἀγχιστρόφου μεταβολῆς! Τὰ ἐχθρικὰ μηχανήματα εὑρέθησαν φωλεοὶ καὶ παίδων ἀθύρματα καὶ καυκαλίδες, ὁ δὲ βαρὺς τέως ὁπλίτης ἐξεχύθη εἰς γέλωτα καὶ περισκιρτήσεις καὶ Τιμαρίωνας!

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις!

Δυσεξερεύνητοι τῇ ἀληθείᾳ εἰσὶ καὶ ἀπροσπέλαστοι τοῖς ἀμυήτοις καὶ ἰδιώταις αἱ βαθεῖαι ἐκεῖναι ἄλοκες τῆς λογοθεωρήτου κατασκευῆς. Τίς δὲ τολμᾷ νὰ ἐπιβῇ, καὶ ταῦτα χερσαῖος ὡς ἐγὼ, τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο ἀκάτιον τοῦ νησιώτου συναδέλφου; Διὰ τοῦτο ἐκ τῆς παραλίας κλάδους τινὰς ἐλαίας συμπλέξας, οὐκ ἄμυναν ἀλλ' ἐπικηρυκείαν ἀντιπαραβάλλομαι τὰ ἑξῆς ὀλίγα λόγια.—Οὐδεὶς βεβαίως ἀντιλέγει ὅτι

ὁ ἡμέτερος νόμος πλῆρες διέγραψε σύστημα περὶ τῆς σχέσεως ποινικῆς δίκης πρὸς πολιτικήν.

Μάλιστα δὲ ὁ σχολιαστὴς τῆς Πολιτ. Δικονομίας μέγαν νομίζει τὸν νομοθέτην τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος καὶ σοφώτατον, καὶ οὐδεμίαν ἔχοντα χρείαν ξένων συγγραφέων καὶ ξενικῆς ἐπεμβάσεως· ἀλλ' ἐπιθυμεῖ πα-

ρὰ τοῦ νέου ἐραστοῦ ἀμαθέστερά τινα ῥήματα καὶ σαφέστερα. — Καὶ πείθεται μὲν ἀγογγύστως ὅτι

ἐν τῇ Πολιτ. Δικονομίᾳ (ἄρθρ. 10) καθιεροῦται ἡ ἀρχὴ, ὅτι συνήθως ἡ πολιτικὴ διαδικασία ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς· ὅπερ ἐπεξηγεῖται σαφέστερον διὰ τοῦ ἄρθρ. 589, ὅτι ἐν περιπτώσει ὑποψίας κολασίμου πράξεως, ὁ εἰσαγγελεὺς ζητεῖ τὴν ἀναστολὴν τῆς πολιτικῆς διαδικασίας, καὶ ἐπικυροῦται διὰ τοῦ ἄρθρ. 8 τῆς ποιν. δικονομίας.

ἄριστα πάντως νομίζων αὐτὰ καὶ σοφώτατα· ἀλλὰ τί τοῦτο πρὸς τὰ κάρδαμα καὶ τὸ δεδικασμένον; διότι καὶ κατὰ τὸν συνάδελφον

ἡ ἀναβολὴ αὕτη εἶναι πρόσκαιρον μέτρον χάριν τῆς δικαστικῆς τάξεως,

ὡς καὶ τὸ Ἐγχειρίδιον ἐν *Σόλωνι* (σελ. 286) εἶπεν; Ἐρωτᾷ δὲ αὐτὸ ὑποκλινῶς καὶ ταύτην τὴν ἐρώτησιν, πρὸς τίνα σκοπὸν ὁ νομοθέτης διέταξε τὴν ἀναβολὴν τῆς πολιτ. δίκης μέχρις ἀποπερατώσεως τῆς ποινικῆς; ἆρά γε διότι ἐσκόπει καὶ ἤθελε καὶ ὠρέγετο νὰ ἐνθρονίσῃ, ἔστω καὶ διὰ ξένης στρατιωτικῆς κατοχῆς, τὴν ποινικὴν δίκην ὡς προδικαστικὴν ζήτημα ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς πολιτικῆς; Καὶ δὲν ἀμφισβητεῖ μὲν, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, τὴν παντοδυναμίαν τοῦ νομοθέτου ταύτην, μάλιστα δὲ κρίνει, εἰ θέμις αὐτῷ κρίνειν, περιττὴν ὅλως καὶ ματαίας ἐπιδείξεως τὴν ξενικὴν λόγχην· ἐπειδὴ αὐτὸ, εἴπερ τις καὶ ἄλλος, σέβεται καὶ τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ καὶ αὐτὰς τοῦ Ἕλληνος νομοθέτου τὰς ἀνακολουθίας· ἀλλὰ βλέπει τότε, τὸ ἀμβλυωπὸν, κενόν τι ἐν τῷ τοῦ νόμου συστήματι (ὅρ. κατωτ. σελ. 967), ὅπερ, καίτοι μὴ ὂν χάσμα ῥοδίου δεόμενον πηδήματος, οὐδόλως κατανεύσει ποτὲ ὁ συνάδελφος νὰ πηδήσῃ, τὰ ἐσκαμμένα ἀποτρεπόμενος καὶ τὴν πολυνομίαν. Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Σύστημα προφαίνεται συμπληρούμενον·

Τὸ σπουδαῖον ἀποτέλεσμα τῆς ἀναβολῆς, καὶ ἡ σχέσις τῶν διαφόρων τούτων δικαστηρίων, δηλ. ποινικοῦ πρὸς πολιτικὸν, διαγράφεται ἐν ἄρθρ. 12 τῆς πολιτ. δικονομίας, ὅτι ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν εἴτε ποινικὸν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος.

Λοιπὸν, κατὰ τὸ Σύστημα, τὸ μὲν 10 ἄρθρον προσδιορίζει τὴν τάξιν καὶ σειρὰν τῆς διαδικασίας, ἤγουν θέλει νὰ προηγῆται ἡ ποινικὴ δίκη καὶ ν' ἀκολουθῇ ἔπειτα ἡ πολιτική· τούτου δὲ οὕτως κατορθουμένου, ἔρχεται τότε τὸ 12 ἄρθρον καὶ κανονίζει τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μιᾶς δίκης ἐπὶ τῆς ἑτέρας, τοὐτέστιν ἀπαγορεύει τῷ πολιτικῷ δικαστηρίῳ, τῷ κατόπιν ἀποφαινομένῳ, νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτὸ τὸ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ ἀποφασισθὲν ἤδη ζήτημα, οἱονδήποτ' ἂν ᾖ.

Ταῦτα περίπου ἀποφαίνεται ὁ συνάδελφος καὶ διατρανοῖ· ἀλλὰ τὸ 274 ἄρθρον τῆς αὐτῆς δικονομίας, γνήσιον καὶ αὐτὸ τέκνον τοῦ νομοθέτου τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου καὶ τῶν ὀλίγων χιλιάδων, βοᾷ καὶ κραυγάζει καὶ διαμαρτύρεται, καὶ οὐδόλως δέχεται ταῦτα ὡς θέλησιν τοῦ σεβαστοῦ πατρός του. Ἐὰν ὁ πατήρ μου, λέγει, ὁ τηλικαύτην περὶ τὴν ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσίν μου ἐπιμέλειαν καὶ στοργὴν ἀποδειξάμενος, ὁ καὶ κατὰ τὸ Σύστημα *πεντάδα* ὅλην δεήσεων καὶ ἱκεσιῶν ἀπαιτήσας παρὰ τοῦ ἐνδεομένου ἀξιωθῆναι τῆς ἐμῆς ὑψηλῆς ἀρωγῆς, ἤθελε τοσοῦτον ἀπηνῶς ἐπὶ θέματος σπουδαιοτάτου νὰ μὲ πατάξῃ, ἠδύνατό ποτε τοσαύτης ἀσαφείας καὶ σκολιότητος νὰ μεταχειρισθῇ λόγια; Τὸ ἀρχαϊκὸν ἄρθρον! Ἀγνοεῖ φαίνεται τὰ νεότευκτα τῆς πολεμικῆς τοῦ μεσοῦντος ιθ' αἰῶνος ἔντεα, δι' ὧν, καὶ ἂν διαῤῥαγῇ ὑποστηρίζον καὶ ἀναπυργοῦν τὰ ἑαυτοῦ δίκαια, εὐμαρῶς κατάξει αὐτοῦ τὸ κρανίον ὁ πολύστροφος τοῦ νομοθέτου πάτρων, λήμματα τὰ ἐπιτυχόντα ῥίπτων καὶ σωρείτας καὶ περιστροφάς. Καὶ ὅμως πειρατέον αὐτῷ ἀποσεῖσαι τὸν ζυγὸν τῆς ἀρτιφανοῦς ταύτης τυραννίας, ὡς ἀῤῥίζου καὶ παρακρούστου διὰ τὸ *ἐν ἀρχῇ αἰτεῖσθαι.*

Ἐγὼ εἰμὶ, λέγει, ὁ κανὼν ὁ πάντων τῶν περὶ δεδικασμένου ζητημάτων ἀνὰ πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ μέσας Ἀθήνας κρατῶν.

> *τελεσιδικία ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων, κατὰ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, ζητῆται τὸ αὐτὸ δίκαιον ἐν νέᾳ δίκῃ.*

Πᾶς περιορισμὸς λοιπὸν τῆς ἰσχύος μου ταύτης τῆς εὐρυτενοῦς, ὡς ἐξαίρεσις, ἀναγκαῖον σαφὴς καὶ ἀνενδοίαστος καὶ αὕτη ἐκ τοῦ φιλοστόργου στόματος τοῦ πατρὸς μόνου νὰ ἐκπορεύηται, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ υἱοῦ τῆς *ἐν γένει περὶ τελεσιδικίας* ἀγνώστου ἀρχῆς· ὅστις δὲ τὴν

ἐξουσίαν μου ταύτην θέλει νὰ περιορίσῃ, χρεωστεῖ αὐτὸς τόν τε περιορισμὸν καὶ τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ νὰ δικαιολογήσῃ. Καὶ δεδόσθω, προστίθησιν, ὅτι αἱ λέξεις « προκαταρκτικὸν ζήτημα » δὲν ἔχουσιν *ἀναμφισβητήτως* ἣν ὁ πατήρ μου ἔδωκεν αὐταῖς ἐν τοῖς ἄρθρ. 11 καὶ 227 ἔννοιαν, καὶ ὅτι δὲν συγχωρεῖται, πρὸς χάριν τοῦ Συστήματος, νὰ ἑρμηνεύηται ὁ νόμος διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ, πάλιν τοῦ προδικαστικοῦ μορμολυκείου, τοῦ τοσοῦτον καινοφανοῦς καὶ φοβεροῦ, ἡ ἔννοια προτιμοτέρα ἐστὶ τῆς τοῦ Συστήματος, ὡς στενοτέρα.

Τὸ ἀχάριστον ἅμα δὲ καὶ δυσμαθὲς ἄρθρον ! Ἀνεπαρκῆ καὶ μικροῦ λόγου τίθεται τὴν γλαφυρὰν ταύτην καὶ τεχνικωτάτην ἀπόδειξιν.

» Τί εἶναι, εἴτε ἡ πολιτικὴ εἴτε ἡ ποινικὴ δίκη ἀναλυόμεναι ; Εἶναι συλλογισμὸς, συγκείμενος ἐκ μείζονος καὶ ἐλάσσονος προτάσεως καὶ συμπεράσματος. Ἡ μὲν μείζων πρότασις περιέχει ἀφοριστικῶς τὸ λῆμμα, ἤτοι τὴν ἔκθεσιν τοῦ νομικοῦ κανόνος, λ. χ. ἐπὶ μὲν ποινικῆς δίκης, ὅτι ὁ κλέπτης τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως, ἐπὶ δὲ πολιτικῆς, ὅτι ὁ κλέπτης ἀποζημιοῖ τὸν κλαπέντα. Κατὰ τὴν ἐλάσσονα πρότασιν γίνεται εἰδικῶς ἡ κατάφασις τοῦ ἐν τῷ λήμματι πραγματικοῦ γεγονότος, ἤτοι ὁ Γάϊος ἔκλεψε τὸν Σεμπρώνιον. Ἐπὶ τούτοις ἐπέρχεται τὸ συμπέρασμα, ἐπὶ μὲν τῆς ποινικῆς δίκης, ὅτι ὁ Γάϊος καταδικάζεται εἰς φυλάκισιν, ἐπὶ δὲ τῆς πολιτικῆς, ὅτι καταδικάζεται εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ Σεμπρωνίου. »

« Κατ' ἀμφοτέρας τὰς δίκας ἡ ἐλάσσων πρότασις εἶναι *κοινὴ*, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ ἐστήριξεν ὁ Ἕλλην νομοθέτης τὴν διάταξιν, ὅτι *ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ*, δηλ. *τοῦ κοινοῦ ζητήματος, παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου* (τοῦ ποινικοῦ), δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ πάλιν ἀνάδικον δι' ἄλλου δικαστηρίου (τοῦ πολιτικοῦ) τὸ αὐτὸ ζήτημα. Ἄνευ τοιαύτης κοινωνίας βάσεως πραγματικῆς, διότι ἡ νομικὴ συσχετίζεται διὰ τῶν πραγμάτων, τὸ προδικαστικὸν ζήτημα οὐδέποτε ἔχει ὑπόστασιν. »

« Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ δίκη κατὰ τὰ ἁπλούστερα αὐτῆς στοιχεῖα· ἀλλ' ἐνίοτε γίνεται πολυσύνθετος, ὥστε ἀντὶ συλλογισμοῦ ὑπάρχει σωρείτης. Τοιαύτη πρότασις τοῦ σωρείτου εἶναι ἀποδείξεις, ἀκυρότητες, ἐξαιρέσεις κτλ., ὅσα κατὰ τὸ 227 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας ἀποκαλοῦνται προδικαστικὰ ἢ παρεμπίπτοντα ζητήματα. Τοιοῦτον εἶναι καὶ τὸ τῆς πλαστογραφίας ζήτημα, δικαζόμενον ποτὲ μὲν προ-

δικαστικῶς παρὰ τοῦ ἁρμοδίου ποιν. δικαστηρίου, ποτὲ δὲ παρεμπιπτόντως παρὰ τοῦ αὐτοῦ πολιτικοῦ (Πολ. 454. 456). Τὸ νὰ παραδεχθῇ τις τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἐπὶ μόνου σωρείτου, συγκειμένου ἐκ τεσσάρων ἢ πολλῶν προτάσεων, νὰ μὴ παραδεχθῇ δ' αὐτὸ ἐπὶ ἁπλοῦ συλλογισμοῦ, συγκειμένου ἐκ τριῶν, εἶναι κατ' ἁπλῆν ὄρεξιν, sic volo, sic jubeo.»

Σοφώτατον τῳόντι καὶ λογοθεώρητον τῆς ἀποδείξεως ταύτης τὸ κατασκεύασμα, καὶ οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις ἢ μηχανὴ ἰσχύει νὰ διάσείσῃ αὐτό. Ἀλλὰ δεινὸν ἡ ἄγνοια καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς ἀνθρώποις αἰτία. Τὸ ἀτίθασσον 274 ἄρθρον ὠχριᾷ πάλιν καὶ ταράττεσαι ὑπ' ἀγραμματωσύνης, καὶ ἀντισυνταγματικῶς ἐρωτᾷς τὸν *αὐθεντοῦντα* διδάσκαλον. Πανσέβαστε κύριε καθηγητὰ καὶ διδάσκαλε τῆς ἐν γένει τελεσιδικίας! ποῦ εὗρες, καὶ πόθεν κεκόμικας ἡμῖν ὅτι τὸ *προκαταρκτικοῦ ζητήματος* τοῦ 12 ἄρθρου σημαίνει *κοινοῦ ζητήματος*; καὶ ἀποφθέγγεσαι πλατεῖ τῷ στόματι, ὅτι *ἐπὶ ταύτῃ τῇ βάσει ἐστήριξεν* ὁ Ἕλλην νομοθέτης τὰ ἐν τῷ εἰρημένῳ ἄρθρῳ ὡρισμένα; Πῶς; ὁ νομοθέτης αὐτὸς, ὡς κυριάρχης ἑνὸς μόνου ἑκατομμυρίου καὶ ὀλίγων χιλιάδων, ἔχει ἆρά γε ἐλάσσονα τῶν ἄλλων κυριαρχῶν δικαιώματα; ἢ μήπως ἠδίκησε τὸν ὀρθὸν λόγον θελήσας τελεσιδικίαν ἐπὶ μόνου σωρείτου, συγκειμένου, ὡς λέγεις, ἐκ τεσσάρων ἢ πλειόνων προτάσεων; Δὲν δύναται καὶ αὐτὸς νὰ ἦναι, ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, sui generis καὶ ἀφιλόσοφος; Φέρε λοιπὸν τὰς ἀποδείξεις τῆς προτάσεώς του ταύτης συγκεκριμένας καὶ νομικάς.

Ἡ εὐστομία αὕτη τοῦ 274 ἄρθρου ἔδωκέ τινα καὶ τῷ σχολιαστῇ τῆς πολιτ. δικονομίας ἀναθάρρυνσιν. Τὴν θέσιν τοῦ ζητήμτος, ὅπως ὥρισεν αὐτὴν ἀνωτέρω τὸ ἄρθρον αὐτὸ, νομίζει καὶ ὁ σχολιαστὴς ὡς τὴν μόνην ὀρθήν. Ἤγουν ἵνα παραδεχθῇ τις ἐξαίρεσιν τῆς περὶ δεδικασμένου γενικῆς ἀρχῆς, τῆς διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου κυρουμένης, πρέπει νὰ προκύπτῃ αὕτη ἐκ τοῦ νόμου ἀναντίῤῥητος. Καὶ ὅτι μὲν εἰσάγει τινὰ ἐξαίρεσιν τὸ 12 ἄρθρον, οὐδεὶς φιλονεικεῖ καὶ ἐξ ἁπλῆς αὐτοῦ ἀναγνώσεως καταφαίνεται. Ἡ ἀμφιβολία δὲ στρέφεται μόνον περὶ τὴν *ἔκτασιν* τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τὰ *ὅρια* αὐτῆς, καὶ εἰδικώτερον περὶ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως *προκαταρκτικοῦ* τοῦ ἄρθρου. Ἡ μία γνώμη ἀποδίδωσιν αὐτῇ πλατυτέραν ἐκδοχὴν, περιλαμβάνουσαν οὐ μόνον τὰ κυρίως προδικαστικὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τὴν πραγματικὴν βάσιν

τῆς πολιτικῆς δίκης ἀπαρτίζοντα γεγονότα. Κατὰ τὴν ἄλλην γνώμην προκαταρκτικὰ ζητήματα ἐννοεῖ ὁ νόμος τὰ *προδικαστικὰ* μόνον. Ἐρωτᾶται λοιπὸν ἤδη, ἀπέδειξεν ὁ καθηγητὴς κύριος *Παῦλος Καλλιγᾶς*, ὅτι ἡ στενοτέρα σημασία, δι' ἣν ἀπαιτοῦνται τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ, δὲν εἶναι *δυνατὸν* ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν λέξιν; ἐπειδὴ *τότε* καὶ *μόνον* τότε παραδεκτέον τὴν γνώμην αὐτοῦ. Εὗρε δέ που ὁ σχολιαστὴς, ἴσως ἐκλογικοὺς πίνακας **protempore** ἀναδιφῶν, ὅτι πρόκειται ἐνταῦθα *περὶ ἐξαιρέσεως*, ἐπομένως ἐν ἀμφιβολίᾳ, ὁποτέρα τῶν γνωμῶν ἐστὶν ὀρθοτέρα, προτιμοτέραν κρίνει κατὰ τὸ συνταγματικὸν αὐτοῦ δίκαιον τὴν τὰ στενότερα τιθεῖσαν ὅρια. Προσέτι κατ' αὐτὸν

ά) ὑπὲρ τῆς πλατυτέρας ἐννοίας φαίνεταί πως συνηγοροῦν τὸ 10 ἄρθρον, ἐν οἷς λέγει » *συνήθως ἡ πολιτικὴ διαδικασία ἀναβάλλεται μέχρι τέλους τῆς ποινικῆς* » καὶ τὸ 589 ἄρθρον, καθ' ὃ *ἐπὶ πάσης ὑποψίας κολασίμου πράξεως ὀφείλει ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ ζητήσῃ τὴν ἀναστολὴν τῆς πολιτ. διαδικασίας*· τέλος τὸ ἄρθρ. 8 τῆς ποιν. δικονομίας, τὸ διατάττον τὴν ἀναστολὴν τῆς πολιτ. δίκης, τῆς πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς ἢ τῆς ὁριστικῆς ἐκδικάσεως τῆς ποινικῆς εἰσηγμένης. Τίς ὁ σκοπὸς τῆς τριάδος ταύτης τῶν διατάξεων; δύναταί τις εὐλόγως νὰ ἐρωτήσῃ. Διὰ τί ἄρα γε ὁ νομοθέτης ἀπαιτεῖ νὰ δικάζῃ *πρότερον* τὸ ποινικὸν δικαστήριον καὶ *ἔπειτα* τὸ πολιτικόν; Τὸ *διὰ τί* τοῦτο, ἀφῆκε, κατὰ τὸν σχολιαστὴν, ἄῤῥητον ὁ νομοθέτης, καὶ διατοῦτο εἰς τὴν ἐρώτησιν ἀδύνατον, νομίζει, νὰ δοθῇ *μία* ἀπάντησις, διότι ἐπιδέχεται τοὐλάχιστον *δύο*· ἢ ὁ νομοθέτης ἠθέλησε ν' ἀπονείμῃ τὴν πρωτολογίαν τρόπον τινὰ εἰς τὸ ποινικὸν δικαστήριον, ἵνα διατελῇ ὂν ἀγνὸν καὶ ἀκήρατον περὶ τὴν κατάρτισιν τῆς ἑαυτοῦ κρίσεως· ὅπερ οὐ μικρόν ἐστι κέρδος διὰ τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην· ἢ ὥρισε τ' ἀνωτέρω, ἵνα ἡ ἀπόφασις τοῦ πρότερον δικάζοντος ποιν. δικαστηρίου χρησιμεύῃ κατόπιν ὡς δεδικασμένον περὶ τῆς πράξεως τῆς ἀξιοποίνου παρὰ τῷ πολιτικῷ. Ὥστε τὸ ἐκ τῶν ἄρθρων αὐτῶν ἐπιχείρημα οὐκ ἔστιν ὅλως βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς, διότι ἀδύνατον ν' ἀποδειχθῇ μέχρις ἐναργείας, ὅτι *μόνον* χάριν τοῦ δεδικασμένου διέταξεν ὁ νομοθέτης τὰ διατεταγμένα ἐκεῖνα. Τοὐναντίον μάλιστα πολλοὶ, πλεῖστοι ὑπάρχουσιν ἀντικείμενοι λόγοι ὑποστηρίζοντες

β') τὴν στενοτέραν ἐκδοχὴν τοῦ ὅρου *προκαταρκτικὸν ζήτημα*. Λόγους τοιούτους ἐπάγεται ὁ σχολιαστὴς τοὺς ἑξῆς·

1) κατὰ τὸ 12 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας *ἡ καταδικαστικὴ ἢ ἀθωωτικὴ* ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου· ὅπερ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον, ὁ ἔκ τινος κολάσιμου πράξεως ζημιωθεὶς δύναται, εἴτε καταδικασθῇ εἴτε ἀθωωθῇ ὑπὸ τοῦ ποιν. δικαστηρίου ὁ ἐργάτης αὐτῆς, νὰ κινήσῃ εἰς τὸ πολιτικὸν δικαστήριον τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν αὐτοῦ, *οὐδόλως ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως*. Ἐὰν λοιπὸν ὁ νομοθέτης ἤθελε ν' ἀποδώσῃ τῇ ποινικῇ ἀποφάσει δύναμιν δεδικασμένου διὰ τῶν ἄρθρ. 10 καὶ 12 τῆς πολ. δικον., ἠδύνατό ποτε νὰ εἴπῃ τὰ ἐν τῷ 12 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας ὁριζόμενα; Δύναταί ποτε νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως ὅτι ὁ νομοθέτης λέγει τῷ ἀδικηθέντι· *ἔδωκά σοι ὅπλον ἰσχυρότατον κατὰ τοῦ ἐργάτου τῆς ἀδικίας τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ ποιν. δικαστηρίου· ἀλλὰ τὸ ὅπλον τοῦτο δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ πολεμήσῃς αὐτόν·* καὶ πάλιν· *ἔδωκα τῷ ἐχθρῷ σου ἀσπίδα ἀπρόσβλητον, τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν· ἀλλὰ τοῦτο δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ προσβάλῃς αὐτόν.* Τὴν τοιαύτην δὲ τοῦ νόμου ἑρμηνείαν ὠνόμασε *νομοθετικὸν ἀστεῖσμόν*. Ἀλλὰ τὸ Σύστημα ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἐμβριθείας αὐτοῦ δὲν εὑρίσκει μεγάλην τοῦ νομοθέτου τὴν ἀστειότητα, ὡς ἀφήσαντος ἔτι στάδιον εὐρὺ εἰς τὸν δικαστὴν τὸν πολιτικὸν κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἀποζημιώσεως. Μήπως, λέγει, κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ταύτην δὲν δύναται ὁ πολιτικὸς δικαστὴς νὰ σταθμήσῃ τὸ *βάρος* τῆς ἀξιοποίνου πράξεως καὶ κατὰ τὸ *μέγεθος* αὐτῆς νὰ κανονίσῃ καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀποζημιώσεως; Ἢ μήπως, ἂν τυχὸν τὸ ποινικὸν δικαστήριον ἠδίκησεν ἐπὶ καταδίκης, πρᾶγμα λίαν σπάνιον, δὲν δύναται πάντοτε ὁ πολιτικὸς δικαστὴς, διορῶν τὴν ἀλήθειαν διὰ τῆς ὀξυδερκείας αὐτοῦ, νὰ μετριάσῃ τὴν ἀποζημίωσιν μέχρις ἐκμηδενίσεως; Πόσης ἄγευστοι μένουσι σοφίας οἱ τῆς φιλοσόφου ἀρχῆς τῆς ἐν γένει τελεσιδικίας ἄμοιροι! Οἱ χαμαίζηλοι! ἀγνοῦσιν ὅτι ὁ πολιτικὸς δικαστὴς, ὁ δεδικασμένον καὶ ἀνέπαφον ὀφείλων νὰ τηρῇ τὸ ὑπὸ τῆς ποιν. ἀποφάσεως λυθὲν ζήτημα, ὅτι *ὁ ἐναγόμενος ἔκλεψε τὸν κοππατίαν ἵππον τοῦ κυρίου Π. Καλλιγᾶ*, δύναται ὁτὲ μὲν νὰ ἐξογκόνῃ τὸν ἵππον τοῦτον μέχρις ἐλέφαντος, ὁτὲ δὲ νὰ συστέλλῃ αὐτὸν μέχρις ἐκμηδενίσεως!

Τί δαί; προβαίνει βρενθυόμενον τὸ Σύστημα. Καὶ ἂν δεσμεύηται

ἐνταῦθα ὁ πολιτικὸς δικαστὴς, μηγαρεῖ ὀλιγώτερον δεσμεύει αὐτὸν τὸ Ἐγχειρίδιον ἐν τοῖς περὶ προκλήσεως, διδάσκον »ὅτι μετὰ τὸ τριακονθήμερον ἀπὸ τῆς προκλήσεως, μὴ γενομένης ἐνστάσεως καὶ ἀγωγῆς, ἐπιτρέπεται δίκη, ἐπὶ τῷ ἁπλῷ σκοπῷ ὅμως τοῦ νὰ κηρύξῃ τὸ δικαστήριον παραγεγραμμένην τὴν ἀγωγήν; Πρὸς τί καὶ ἐνταῦθα, ἐπιφωνεῖ θριαμβευτικῶς ὁ τερετισμὸς τῆς δίκης καὶ τὰ *πλοῖα* καὶ τὰ *δίκτυα*, ὅταν οὐδεμία ἐπιτρέπηται ὡδή; Ἐπιτρέπεται τάχα νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ *σχολιαστὴς* προτίθεται ν'ἀποδείξῃ τὸν Ἕλληνα νομοθέτην κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ἀστεῖον, ὡς εἰσάγοντα δίκην ὅπου δὲν χωροῦν δύο ψῆφοι, μέλαινα καὶ λευκὴ, καὶ τοῦτο κατ' ἐξαίρεσιν ῥητοῦ κανόνος, ὅτι ὅλαι αἱ ἐνστάσεις προτείνονται κατὰ πρῶτον ἐπὶ ἀκροατηρίου; Φοβερὸν τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο καὶ φονικὸν, ἐξ αὐτῆς μάλιστα τοῦ ἀφυοῦς ἀντιπάλου τῆς φαρέτρας ἐπικαίρως εἰλημμένον; Οὐδεμία δὲ, συνταγματικῶς φάναι, ἀπολείπεται τῷ σχολιαστῇ ἴς ἀμύνης, εἰ μή τις **ardor doctorum prava jubentium**, τὴν ἐπιστημονικὴν κάλπην ῥάγδην ἐπιταράξας, παράσχῃ αὐτῷ ἐγκαρδίωσιν καὶ θάρρος εἰς τὸ ἀναβοῆσαι τὸ ἔκνοον τοῦτο ἀναβόημα, ὅτι ἐπὶ τῆς προκλήσεως οὐχ οἱ δικασταὶ κάθηνται ξύλα ἐπὶ ξύλων ἢ κύμβαλα ἀλαλάζοντα, ἀλλ' ὁ ἄπρακτον καταλιπὼν τὸ τριακονθήμερον διάδικος, ὅστις μὴ προτείνας ἐγκαίρως τὰς ἑαυτοῦ ἐνστάσεις ἔβυσεν ἑαυτῷ τὸ στόμα, ὡς συμβαίνει καὶ ἐπὶ τοῦ μετὰ τὴν νενομοθετημένην προθεσμίαν χρωμένου ἐνδίκῳ μέσῳ ἀνακοπῆς, ἐφέσεως ἢ ἄλλου· τῆς κακοδαιμονίας λοιπὸν αὐτοῦ ταύτης αἴτιος ἐστὶν οὐχὶ ὁ νόμος, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος.

Αἱ δ' ἀθωωτικαὶ ἀποφάσεις; Καὶ αὐταὶ ἀποτελοῦσι κατὰ τὸ Σύστημα δεδικασμένον· ἔχουσιν ὅμως ἐν ἑαυταῖς μυστηριῶδές τι καὶ ἀπόκρυφον, ὃπερ οὐ παντὸς ἐστὶ προσιέναι καὶ ἐπαΐειν. Τὸ ἐκ τῆς ἀξιοποίνου πράξεως πηγάζον δικαίωμα τῆς πολ. ἀποζημιώσεως *διττὴν* ἔχει βάσιν, εἴτε *ἀδίκημα*, ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ νόμου τιμωρούμενον, εἴτε *ἀμέλειαν* μὴ τιμωρουμένην. Ἡ πρώτη μὲν βάσις, ἤτοι τὸ ἀδίκημα, ἐδικάσθη ὑπὸ τῆς ποιν. ἀποφάσεως καὶ δὲν δύναται νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὸ ὁ ἀδικηθεὶς πρὸς θεμελίωσιν τῆς ἀγωγῆς αὐτοῦ· ἀλλὰ τὴν *ἀμέλειαν* δύναται, καθὸ μὴ δικασθεῖσαν, καὶ κατὰ τοῦτο προφανῶς ἐννοεῖ τὸ 12 ἄρθρ. τῆς ποιν. δικονομίας μὴ ἐμποδιζομένην τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτ. ἀπαιτήσεων ἐνώπιον τοῦ πολιτ. δικαστη-

ρίου. Ἀλλὰ τί γίνεται, ἠρώτησεν ἄλλοτε ὁ σχολιαστὴς, ὅταν τὸ ἀδίκημα προαπαιτῇ ἀναγκαίως, ἵνα γεννήσῃ εἴτε ποινικὴν εἴτε πολ. ἀγωγὴν, *δόλον*, ἢ ὅταν ὁ νόμος ἀρκῆται καὶ εἰς τὴν *ἀμέλειαν* μόνην, ἡ δὲ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀρνεῖται τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν; Ποῖον ἐστὶ τότε τὸ *διφυές*, τῆς πολιτικῆς ἀποζημιώσεως; Ὦ τῆς ἀρχαϊκότητος καὶ εὐηθείας τοῦ ἐρωτήματος καὶ τοῦ σολοικισμοῦ, ἵνα μήτι χεῖρον ὀνομασθῶσι, τῶν νομιζόντων ὅτι ἀναγκαίως καὶ ἀναποφεύκτως ἐν πάσῃ δίκῃ πρέπει νὰ ἐπέρχηται πάντως καὶ πάντοτε καταδίκη, καὶ πιστευόντων, ὅτι ὅσα ὁ νομοθέτης ὑπόσχεται τοῖς πολίταις ἐν τῷ νόμῳ ἐξὶ νόμισμα πραγματικὸν καὶ τίμιον, οἷον τὸ δαπανώμενον αὐτοῖς ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀνακηρύξει· πιστεύει καὶ σήμερον ἔτι ὁ σχολιαστὴς εἰς τὰ ἀμαθῆ ἐκεῖνα καὶ παχέα, τὰ καλοῦντα τήν τε θήλειαν ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτὸ καὶ τὸν ἄῤῥενα. Παρέσχε μέν τοι ὁ νομοθέτης τῷ αδικηθέντι δύο στηρίγματα καὶ βάσεις, πλὴν ἂν ὁ δικαστὴς ὁ πολιτικὸς, ἀνασκαλεύσας πρὸς ἀνόρυξιν τῆς ἑτέρας βάσεως τῆς ἀμελοῦς ἢ κἂν σκινδαλματίου τινὸς ἀμελείας, καὶ ἄνθρακας ἀντὶ ἀμελείας εὕρῃ, ἀποῤῥίπτει τὴν ἀγωγὴν ὡς *ἀβάσιμον*, ὡς πράττει συνήθως εἰς τὰ δύο τρίτα τῶν ἐνιαυσίως εἰσαγομένων δικῶν. Τί ἁπλούστερον τούτου καὶ λογικώτερον, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἐν ἁπλότητι σοβαρᾷ ἀνωμολογημένον; Ἀλλὰ τότε, ὑποκρούει ὁ σχολιαστὴς, ἡ ἀγωγὴ αὕτη ἡ *ἀβάσιμος* ἄνευ βάσεως ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ ἀδικήματος τοῦ ποινικῶς κολαζομένου δὲν παράγονται *πάντοτε δύο* ἀβάσεις διὰ τὴν πολιτ. ἀγωγήν. Ἔπειτα, καὶ ἂν παρήγοντο, τὸ 12 ἄρθρον τῆς ποιν. δικονομίας οὐδέποτε δύναται νὰ ἐννοηθῇ λαλοῦν περὶ ἄλλης βάσεως ἢ τῆς τοῦ ἀδικήματος, ἢ ἐμποδίζον ἄλλα τοῦ ἀδικηθέντος ἔνδικα βοηθήματα. Ὁ σχολιαστὴς ὁ πεζόφρων τολμᾷ καὶ πάλιν ν' ἀποκαλέσῃ *ἀστεῖον* τὸν νομοθέτην, τὸν λέγοντα τῷ ἀδικηθέντι « ἐὰν πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τοῦ ἀδικήματος προσγενομένης σοι ζημίας σοὶ χορηγῇ νόμος τις καὶ ἄλλην ἀγωγὴν, δὲν ἐμποδίζεσαι ἐκ τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως νὰ κινήσῃς τὴν ἄλλην σου ἀγωγὴν ταύτην. » Ὡσεῖ ἔλεγέ τινι τῶν βουλευτιώντων· φίλον τέκος, ἡ ἀθωωτικὴ ἀπόφασις ἐστέρησέ σε τοῦ κοππατίου ἵππου σου, πλὴν θαῤῥεῖ καὶ ἔμμενε· οὐδόλως ἐμποδίζεσαι ἐντεῦθεν νὰ ἐπιδιώξῃς τὰ πολιτικά σου δικαιώματα παρὰ τοῖς ἐκλογέσι τῆς ἀχαρίστου Ἀτικῆς καὶ Βοιωτίας! Ἀλλὰ τὸ Σύστημα ἔχει καὶ ἄλλον τρόπον, τὸ πολύτροπον, πρὸς κα-

ταπολέμησιν τοῦ ἐχθροῦ, τὸ δὴ λεγόμενον ἀνακόλουθον σχῆμα. » Τί πειράζει, λέγει, ἂν ὁ νομοθέτης ἠθέλησε νὰ γείνῃ *ἀνακόλουθος*; δὲν δύναται νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὰς ἰδιοτροπίας του, καὶ ἄλλα νὰ λέγῃ διὰ τῆς πολιτικῆς, ἄλλα διὰ τῆς ποινικῆς δικονομίας; Μήπως καὶ αὐτὸς κυριάρχης; ἑνὸς μόνου ἑκατομμυρίου καί τινων χιλιάδων, δὲν ἀπολαμβάνῃ τὰ αὐτὰ τῶν ἄλλων κυριαρχικὰ δικαιώματα; Δὲν ἠδύνατο ἄρα γε τὸ διὰ τοῦ 12 ἄρθρου τῆς πολιτ. δικονομίας νομοθετηθὲν ν' ἀναιρέσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ (ὡς πρὸς τὰς ἀθωωτικὰς δηλ. ἀποφάσεις), χάριν μάλιστα ἄρθρου ὁμωνύμου καὶ συγγενοῦς τοῦ 12 τῆς ποιν. δικονομίας; Τί προτιμότερον; νὰ γείνῃ ἀνακόλουθος ἢ περιττολόγος καὶ (χάριν τῆς ἀληθείας τοῦ Πλάτωνος εἰρήσθω) φλύαρος ἄσκοπος, ὁμιλῶν περὶ προδικαστικοῦ ζητήματος ἀνυπάρκτου, ὡς τὸ τοῦ τετραγωνισμοῦ τοῦ κύκλου, καὶ περὶ τοῦ ἅπαξ δικασθέντος καὶ ὅσα ἄλλα ἔῤῥιψεν ἐν τῷ 12 ἄρθρ. τῆς πολιτ. δικονομίας, ὡς μὴ ὤφειλεν! aut, aut! » Ἐν τῇ ἐκχύσει τῆς ῥητορείας αὐτοῦ ὡς ὑψηλὸν ἐξαίρεται τὸ Σύστημα καὶ ἀεροβατεῖ καὶ περιφρονεῖ τὸν χαμαιπόδην ἀντίπαλον! Ἐκ τῆς ὑπερχειλίσεως δὲ τῆς δόξης αὐτοῦ καταχέον σταγόνας τινὰς, τὸ ἥμισυ ὅλον τῆς νίκης κατεχαρίσατο ἐπιχαρίτως.

2) Ἂν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης τῆς Ἑλλάδος νὰ καταστήσῃ τὴν ποινικὴν δίκην προδικαστικὴν τῇ πολιτικῇ, ἤθελεν ἀπαγορεύσει *γενικῶς* τὴν προτέραν ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς ὑπὸ τοῦ πολιτ. δικαστηρίου, ὥστε τοῦτο νὰ δικάζῃ *πάντοτε* δεύτερον. Ὅπερ ὅμως ἐπὶ πλαστογραφίας μόνον διέταξε. Δύναται λοιπὸν μετὰ πιθανότητος νὰ ὀνομασθῇ *προδικαστικὴ* ἡ ποινικὴ δίκη, ἐνῷ ἐστὶ πολλάκις *μεταδικαστικὴ*, ὡς δικαζομένη μετὰ τὴν πολιτικήν; τοῦθ' ὅπερ ἐπὶ πλαστογραφίας οὐδέποτε συμβαίνει.

Τὸ Σύστημα ἀπαντᾷ καὶ ἀποκρούει καὶ ταῦτα τὰ λόγια (σελ. 885). Ἴσως ἡ ἀπόκρουσις γενναία ἐστὶ καὶ μέχρις ἐκμηδενίσεως τοῦ σχολιαστικοῦ ὄθλου ἰσχυρά· Ἀλλ' εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, ὅσον καὶ ἂν ἐσπούδασε νὰ νοήσῃ αὐτὴν ὁ σχολιαστὴς καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ὑποκρυπτόμενον, ἀδύνατον ἀπέβη αὐτῷ. πρὸς παρηγορίαν του δὲ εἶπε τότε· ἴσως τὸ Σύστημα οὐκ' ἀπόκρουσιν ἔγραψεν, ἀλλὰ πρόβλημα φιλολογικὸν δεινότητος ἐν ἀσαφείᾳ.

3) κατὰ τὸ 12 ἄρθρον τῆς πολιτ. δικονομίας

«ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ «ἁρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, «εἴτε *πολιτικὸν* εἴτε *ποινικὸν*, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ «αὐτοῦ ζητήμαος.»

Ἐὰν λοιπὸν ἡ ποινικὴ δίκη θεωρηθῇ ἔχουσα προδικαστικὸν χαρακτῆρα πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἀναγκαίως πρέπει νὰ ἰσχύσῃ καὶ τὸ ἀντίστροφον, ἤτοι ἡ πολιτικὴ δίκη νὰ φέρῃ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα πρὸς τὴν ποινικήν· ὥστε ὅταν δικάζῃ πρότερον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ν' ἀποτελῇ ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ δεδικασμένον ἐν τῇ κατόπιν δικαζομένῃ ποινικῇ δίκῃ. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἄτοπον νὰ ὑποτεθῇ καὶ οὐδεὶς ποτε ἰσχυρίσθη. Εὐστοχωτάτη λέγεται τοῦ σχολιαστοῦ ἡ παρατήρησις αὕτη καὶ ἀμήχανος ἡ ἀπάντησις. 'Οποία δι' αὐτὸν ἡ ἡδονὴ ἡ ἐντεῦθεν! ἀλλὰ καὶ πόσον ἐφήμερος, ὡς ὅλα τὰ ἀνθρώπεια! τὰ πάντα ματαιότης! Τὸ κυριώτερον ἐλάνθανεν αὐτὸν, ὅτι ὅσας καὶ ἂν καταβάλῃ ἐρεύνας, καὶ ὅσα τοῦ νόμου καὶ τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας χωρία ἂν περιδράμῃ, οὐ μὴ ἀνακαλύψῃ ὅτι ἐκτὸς τοῦ θέματος τοῦ 11 ἄρθρου δύναταί ποτε ὁ πολιτικὸς δικαστὴς ν' ἀποφανθῇ ἁρμοδίως *ὅτι ὑπῆρξε κλοπὴ*, ἐνῷ παραβιάζει ῥητὴν διάταξιν, μὴ παραπέμπων τὴν κολάσιμον πρᾶξιν εἰς τὸν ποινικὸν δικαστὴν (πολ. 589) καὶ ἀναμένων τὴν ἀπόφασίν του. Καὶ ὁ μὲν σχολιαστὴς μαθὼν τοῦτο ἔστηκε συγκεκαλυμμένος τὸ πρόσωπον ὑπ' αἰσχύνης καὶ ἄναυδος· ἀλλὰ τὸ 589 ἄρθρον ἐναντιοῦται καὶ φωνάζει, ἰσχυριζόμενον ὅτι

ἐπὶ ὑποψίας κολασίμου πράξεως ὀφείλει μὲν ὁ εἰσαγγελεὺς νὰ λάβῃ ἀνυπερθέτως ὅλα τὰ ἀνήκοντα μέτρα πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀξιοποίνου πράξεως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατὰ τὴν πρᾶξιν καὶ πρὸς σύλληψιν τοῦ ἐγκαλουμένου καὶ *χρείας καλούσης νὰ ζητήσῃ* τὴν ἀναστολὴν τῆς πολ. διαδικασίας.

ἀλλ' ἂν ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ζητήσῃ τὴν ἀναστολὴν, οὐδόλως δύναται τὸ πολιτ. δικαστήριον νὰ διατάξῃ αὐτὴν *αὐτεπαγγέλτως*, καὶ ἂν προβῇ καὶ δικάσῃ, *οὐδεμίαν πράττει ὑπέρβασιν*· ὥστε συμβαίνει νὰ δικάσωσι *πρότερον* τὰ πολιτικὰ δικαστήρια περὶ τῆς κολασίμου πράξεως, καὶ μάλιστα τὰ εἰρηνοδικεῖα παρ' οἷς δὲν παρακάθηται εἰσαγγελεὺς, καὶ ἔπειτα τὰ ποινικά. Διὰ τοῦτο ὅστις δέχεται τελεσιδικίαν ἐκ τῆς πολιτ. ἀποφάσεως ἐν τῷ θέματι τοῦ 11 ἄρθρου, ἀναγκαίως

πρέπει νὰ δεχθῇ αὐτὴν καὶ ἐπὶ τῶν γεγονότων, τῶν ἀπαρτιζόντων στοιχεῖον τῆς βάσεως τῆς ποινικῆς ἀγωγῆς.

4) Ὁ νομοθέτης εἰπὼν ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ *προκαταρκτικοῦ* ζητήματος παρὰ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, ὑποτίθησι βεβαίως ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ζητήματα μὴ προκαταρκτικὰ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου δικαζόμενα· διότι ἂν ἤθελε νὰ καταςήσῃ προκαταρκτικὸν καὶ δευτέρας ἐξετάσεως (ὑπὸ τοῦ πολιτ. δικαστοῦ) ἀνεπίδεκτον πᾶν ὅ,τι τὸ ποινικὸν δικαστήριον δικάζῃ, ἦτο περιττὴ ὅλως ἡ προσθήκη τοῦ ὅρου, προκαταρκτικοῦ ζητήματος· ἤρκει τότε νὰ εἴπῃ· *ἀποφασίσαντος ἅπαξ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς κολασίμου πράξεως, δὲν δύναται πλέον τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν πάλιν.* Εἰπὼν δὲ *προκαταρκτικοῦ* ζητήματος ἐξήρεσεν ἀναγκαίως τὰ μὴ προκαταρκτικὰ καὶ προσέτι παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουσι καὶ μὴ προκαταρκτικά. Ταῦτα δὲ ποῖα τινὰ δύνανται νὰ ἦναι ἄλλα; Πλὴν τοῦτο μετὰ πολλῆς τῆς προφυλάξεως λέγει ὁ σχολιαστὴς, ἵνα μὴ πονέσῃ καὶ δεύτερον τὸ ἀλγεινὸν ἐκεῖνο εἰρώνευμα περὶ *στηριγμάτων ἀκλοήτων* καὶ ἴδῃ τὴν ἀποπομπὴν αὐτῶν εἰς τὰ τάρταρα.

5) Δύναταί ποτε μετὰ πιθανότητος νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι ὁ νομοθέτης ἐν μὲν τῷ 11 ἄρθρῳ τῆς πολιτ. δικονομίας ἐχρήσατο τῷ ὅρῳ *προδικαστικὸν ζήτημα* ἐν ᾗ ὁ σχολιαστὴς ἐξήγησεν αὐτὸ σημασίᾳ, ἐν δὲ τῷ ἀμέσως ἑπομένῳ ἄρθρῳ ἐν ἄλλῃ καὶ μάλιστα ἐξ ἡμισείας; διότι κατὰ τὴν ἐναντίαν γνώμην ὁ ὅρος τοῦ 12 ἄρθρου ἐπὶ μὲν τῶν πολιτ. ἀποφάσεων σημαίνει τὸ καθ' ἑαυτὸ προδικαστικὸν μορμολύκειον, ἐπὶ δὲ τῶν ποινικῶν, δηλοῖ καὶ τοῦτο, ἀλλὰ προσέτι καὶ τὰ γεγονότα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν *κοινὴν βάσιν* τῆς τε ποινικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς δίκης· ἦγουν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ἡ αὐτὴ λέξις κεῖται *δύο* σημασίας ἔχουσα.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ σχολιαστὴς φέρει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς στενοτέρας ἐκδοχῆς τοῦ ὅρου *προκαταρκτικὸν ζήτημα*. Ἀλλ' ἔχει καὶ δύο ἄλλους λόγους σπουδαιοτάτους, οὓς ἐφύλαξεν ὁ πονηρὸς τελευταίους.

α) Ἐὰν ἡ πολιτ. ἀπόφασις, λέγει, ὅταν μὲν ἀποφανθῇ περὶ ζητήματος τοὐτ' αὐτὸ προδικαστικοῦ, ἢ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Συστήματος, ἐπὶ σωρείτου συγκειμένου ἐκ τεσσάρων ἢ πολλῶν προτάσεων, ἀποτελῇ δεδικασμένον παρὰ τῷ ποινικῷ δικαστηρίῳ, διὰ τί νὰ μὴ ἀποτελῇ δεδικασμένον καὶ ἐπὶ ἁπλοῦ συλλογισμοῦ ἐκ τριῶν συγκειμένου προτάσεων; Ἐνταῦθα τῳόντι εὑρίσκει ἀνεπαρκῆ τὴν βοήθειαν τῆς ἰδίας

αὐτοῦ κρίσεως. Πῶς ὅταν διαφέρῃ τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον, διαφόρου ὄντος καὶ τοῦ νομικοῦ, ὑφίσταται σχέσις καὶ ἐπιρροὴ καὶ προδικαστικὸν ζήτημα, ὅταν δὲ ὑπάρχῃ ταὐτότης πραγματικοῦ στοιχείου, κόπτεται ὁ δεσμὸς καὶ παύει ἡ πρὸς ἄλληλα ἐπίδρασις; Κατὰ τίνα λογικὸν νόμον συμβαίνει, ὥστε ὅσον ἐγγύτερα πρὸς ἄλληλα διάκεινται δύο ζητήματα, τόσον αὐξάνει ἡ διάστασις αὐτῶν, τοῦτο διαφεύγει τὴν κ ταληπτικὴν αὐτοῦ δύναμιν μέχρι νεωτέρας ἐξηγήσεως. Τῳόντι δηλίου δεῖται κολυμβητοῦ, πῶς ἀναφαίνεται σχέσις καὶ ἐπιρροὴ μεταξὺ δύο ζητημάτων, καθ' ἃ οὐδὲν ὑπάρχει κοινὸν, οὔτε νομικὸν, οὔτε πραγματικὸν στοιχεῖον;

δ') Πῶς παροράται, ἐπιφωνεῖ, ἡ ἄλλη ἐκείνη ἔποψις τοῦ πράγματος ἡ ὑψηλοτέρα καὶ αἰθερία, ἡ τῶν φιλοσοφούντων; Τί τὸ ὀρθότερον καὶ λογικώτερον καὶ ἐπιεικέστερον, ἡ τελεσιδικία τῆς ποιν. ἀποφάσεως ἐν τῇ περὶ ἀποζημιώσεως πολιτ. δίκῃ, ἢ τὸ ἐναντίον; Τὸ μὲν ποινικὸν δικαστήριον ἐστηρίχθη, ἴσως, κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἀδικηθέντος καὶ κατεδίκασεν, ἐνῷ οἱ λόγοι αὐτοῦ καὶ ἰσχυρισμοὶ οὐδὲ μικρᾶς εἰσὶ παρὰ τῷ πολιτικῷ δικαστῇ βαρύτητος. Οἱ ὅρκοι καὶ αἱ ὁμολογίαι τοῦ κα ένου ὀλίγον ἀκούονται ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου, τὸ δὲ πολιτικὸν ἔχει τὰς ἀποδείξεις ταύτας ἀσφαλεστάτην ἔγκυραν τῆς κρίσεως αὐτοῦ. Τί λογικώτερον καὶ δικαιότερον καὶ ἐπιεικέστερον ἢ τὸ εἰπεῖν τὸν παθόντα τῷ ἀθωωθέντι κατηγορουμένῳ. ὁρκίσθητι ὅτι οὐκ ἔπραξας τὴν κλοπήν; Καὶ μὰ τὰ κάρδαμα ἠδύνατο φιλοσοφικός τις νοῦς νὰ διαμορφώσῃ ταῦτα εἰς ἀξιόλογον θέμα ἀκαδημαϊκοῦ βραβείου, ὅπερ ἴσως γαργαλίσῃ τὸν συνάδελφον, ἵνα καταβῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τὸν χρυσίτην, καὶ ἂν ἡττηθῇ, ἐκκαλεῖ τὴν ψῆφον τῶν δικασάντων εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστηρίον τῆς *ἐν γένει τελεσιδικίας.*

Καὶ τῳόντι δὲν εἶναι ἀστεῖον, ἂν ἐπιτρέπηται ἀστειότης περὶ τῶν παθημάτων τοῦ ἀδικηθέντος, νὰ μὴ δύναται οὗτος νὰ προτείνῃ εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου ἀθωωθέντα· ἀδελφὲ καὶ ἐπὶ Τουρκίας φίλε, *ὅμοσον μοι ὅτι οὐκ ἔκλεψας τὰ πράγματα, ὧν τὴν ἀπόδοσιν ἀπαιτῶ*, καὶ οὗτος μὲν νὰ παραδέχηται καὶ νὰ ὁμολογῇ τὴν κλοπήν· ἀλλ' ἡ ποινικὴ ἀπόφασις νὰ λέγῃ τῷ πολιτικῷ δικαστῇ· *μὴ μοῦ ἅπτου.*

Ἀλλὰ τέλος πάντων πάντα ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα καὶ αἱ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐναντίας γνώμης ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἦναι ὅλως στε-

ρεαὶ καὶ ἀκράδαντοι. δεδόσθω. Ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι εἶναι ὀρθὴ ἡ ἐναντία γνώμη ; Παντάπασιν· διότι αὕτη, ὡς εἴρηται καὶ ἀνωτέρω, πειρᾶται νὰ εἰσαγάγῃ ἐξαίρεσιν τοῦ γενικοῦ κανόνος περὶ τελεσιδικίας, μὴ περιοριζομένην μόνον εἰς τὰ *προδικαστικὰ* ζητήματα, τὰ ὑπὸ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου λυθέντα, ἀλλ' ἐκτεινομένην εἰς πᾶν ὅ,τι τὸ ποινικὸν δικαστήριον δικάσῃ. Ἀπέδειξαν τοιαύτην ἐκτεταμένην ἐξαίρεσιν οἱ ὑπερασπισταὶ αὐτῆς Μίνως καὶ Ῥαδάμανθυς καὶ Αἰακὸς καὶ Τριπτόλεμος ; Ἀποκρινάτω Τιμαρίων ὁ φιλόσοφος.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—o—

Ζητ. 93. Εἶναι ἄκυρος ἡ κοινοποίησις τῆς πράξεως τοῦ ἰσηγητοῦ, δι' ἧς ὁρίζεται ἡ ἡμέρα τῆς τῶν μαρτύρων ἐξετάσεως, πρὸς τὸν τοῦ ἀντιδίκου πληρεξούσιον, ἐὰν ἡ πρὸς τοῦτον ἐντολὴ δὲν ἐκοινοποιήθη πρὸς τὸν κοινοποιοῦντα τὴν τὴν πρᾶξιν ἐκείνην ; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,155 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 71 ἐκθέσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Πάρου βεβαιοῦται, ὅτι τὴν 9 Βρίου 1859 καθ' ἣν, συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 66, πράξεως αὐτοῦ, ἐπρόκειτο νὰ ὁρκισθῶσιν οἱ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 696 ἀποφάσεως τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν διορισθέντες πραγματογνώμονες ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, παρέστη ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ 48,745 καὶ 48,744 διαταγῶν αὐτοῦ ὁ Κωνστ. Δημακόπουλος Οἰκονομικὸς ἐπιθεωρητὴς Κυκλάδων, ἐκ δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ Δημοσίου προσαγομένης ἀναφορᾶς τοῦ αὐτοῦ Οἰκονομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ ὑπ' ἀριθ. 180 πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον ἐξάγεται, ὅτι συνεπείᾳ τῶν ὑπ' ἀριθ. 48,745 καὶ 48,744 διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου, ὁ εἰρημένος ἐπιθεωρητὴς συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ ἐν Πάρῳ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου προσεκάλεσεν αὐτὸν διὰ ζώσης νὰ ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως κατὰ τὴν 9 Βρίου 1859 ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Πάρου διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ Δημόσιον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ

ἧς πρόκειται πραγματογνωμοσύνης, ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐμφανισθῇ ὁ ρηθεὶς ἔφορος, ὡς παρηγγέλθη, ἀπέστειλεν ἔγγραφον πληρεξουσιότητος εἰς τὸν Οἰκονομικὸν ἐπιθεωρητὴν, ὅπως οὗτος μόνος ἀντιπροσωπεύσῃ τὸ δημόσιον, ἐκ δὲ τούτων προκύπτει, ὅτι ὄχι μόνον ὁ ἐπιθεωρητὴς οὗτος, ὅστις παρέστη ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου τὴν 9 8βρίου 1859, ἀλλὰ καὶ ὁ Οἰκονομικὸς ἔφορος Νάξου εἰς ὢν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Δημοσίου κατὰ τὴν 29 7βρίου 1859, ἐπεδόθη ἡ πρᾶξις τοῦ Εἰρηνοδίκου περὶ προσδιορισμοῦ τῆς 9 8βρίου 1859 πρὸς ὅρκισιν τῶν πραγματογνωμόνων, εἶχον ἕκαστος κατ' ἰδίαν τὴν ἐντολὴν καὶ πληρεξουσιότητα τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργοῦ, ἵνα ἀντιπροσωπεύσωσι τοῦτον, εἴτε ἀμφότεροι εἴτε εἷς ἕκαστος αὐτῶν, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διαδικασίας τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀποδείξεως, τοιαύτην δὲ εἰδικὴν ἐντολὴν ἔχοντος τοῦ Οἰκονομικοῦ ἐφόρου Νάξου, ὡς καὶ οἱ ἐφεσίβλητοι ἰσχυρίζονται καὶ οὐδόλως ἠρνήθη τὸ Δημόσιον διὰ τῶν προτάσεών του, καθίστατο πάντῃ περιττὴ ἡ γνωστοποίησις τῆς ἐντολῆς ταύτης εἰς τοὺς ἀντιδίκους τοῦ Δημοσίου, ὅπως ἔχῃ νόμιμον κῦρος ἡ πρὸς τὸν οἰκονομικὸν Ἔφορον γενομένη κοινοποίησις καὶ κλήτευσις τοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον τῆς ὁρκίσεως τῶν πραγματογνωμόνων· εἶναι ἐπομένως ἀβάσιμοι αἱ περὶ τῆς ἀκυρώσεως τῆς δ.αδικασίας ἐνστάσεις τοῦ δημοσίου, αἱ στηριζόμεναι εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐλλείψεως τῆς κλητεύσεως τοῦ Δημοσίου, ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ὅρκισιν τῶν πραγματογνωμόνων.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. εν Αθήναις.

Εν Αθήναις . . . Δρ. 12.
Εν ταῖς Επαρχίαις. » 12
Εκτὸς τοῦ Ελ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Ἀγωγὴ περὶ κυριότητος. Νου. Ἐφ. Ἀθ. 94) Μάρτυρες μὴ ἐμφανισθέντες καθ' ἣν ἐκλητεύθησαν ἡμέραν ἀποκλείονται νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκτὸς τῆς προθεσμίας ἄνευ προηγουμένης παρατάσεως. 95) Δωρεὰ ἕνεκα μνηστείας. 96) Ἡ ἀκύρωσις τῆς διατητικῆς ἀποφάσεως ἀναβιοῖ τὴν ἐκκρεμῆ ἐκ ταύτης ἀγωγὴν καὶ κατάσχεσιν. 97) Διάθεσις ἰθνικῶν γαιῶν ἐπὶ ἐπανάστάσεως. 98) Χρέη πρὸ τῆς ἐλευθέρως τοῦ Βασιλέως. 99) Ἁρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου πρὸς ἐκδίκασιν τῆς ἐκ τοῦ μὴ παραδοθέντος ἀκινήτου ἐπελθούσης διαφορᾶς. 100) Σιωπηρὰ παραίτησις τῆς ὑπερόγκου βλάβης. 101) Ἔθιμον ἐν Σίφνῳ περὶ τῆς μεταβιβάσεως τῆς κυριότητος ἀκινήτων. 102) Ἐπιτρεπτὸν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως, ὅτι ἡ γυνὴ ἀπεδέχθη συζυγικὸν χρέος. 103) Κατάσχεσις πλοίων. 104) Ἡ γνῶσις τοῦ δανειστοῦ, ὅτι λαμβάνει εἰς ὑποθήκην ἀλλότριον δὲν ἀποκλείει αὐτὸν τοῦ ν' ἀποζημιωθῇ ἀπὸ τὸν ὀφειλέτην του. 105) Ὑποχρεώσεις τοῦ δημοσίου μὴ δυναμένου νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἀγοραστὴν εἰς τὸ πωληθὲν ἀκίνητον.

—oo—

Κατὰ τὸν § 4 τοῦ ἄρθρου 629 τῆς πολ. δικονομίας (Γαλλ. 29), ὁ ἕνεκα διακατοχῆς ἐναγόμενος δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος δίκην πρὸ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀποφάσεως, ἂν καταδικασθῇ· ἐντεῦθεν ἀναφύεται τὸ ζήτημα, ἂν πάσας τὰς καταδικαστικὰς τῆς περὶ νομῆς ἀποφάσεως διατάξεις ὀφείλει νὰ ἐκτελέσῃ ὁ ἐναγόμενος ;

Τὸ ῥῆμα τῆς γαλλ. νομοθεσίας φαίνεται περιλαμβάνον πάσας τὰς διατάξεις αὐτῆς· Διὰ τοῦτο ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁρίσῃ τὸ δικαστήριον προθεσμίαν πρὸς ἐκκαθάρισιν· παρ' ἡμῖν ὅμως φαίνεται προτιμοτέρα ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ διάταξις, περὶ ἧς ὁ λόγος, ἀφορᾷ τὸ κύριον τῆς δίκης ἀντικείμενον, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἀποζημιώσεις καὶ τὴν δι-

καστικὴν δαπάνην. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην ὑποστηρίζει (1) ὁ νομομαθεὶς Οἰκ. (§ 206 σημ. 6), καὶ καθιέρωσε τὸ ἐν Ἀθήναις Ἐφετεῖον διὰ τῆς 18419 τοῦ 1860 ἀποφάσεως του· ἀποφανθὲν, (2) ὅτι ὁ μὴ παραδοὺς τοὺς καρποὺς, εἰς οὓς κατεδικάσθη ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ, δὲν κωλύεται τοῦ νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος, καὶ τὸ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον διὰ τῆς 1327 τοῦ 1851 ἀποφάσεώς του (εὐρ. λ. νομὴ §, 138), ἀποφανθὲν τ᾽ αὐτὰ, ἤτοι ὅτι ὁ μὴ δοὺς τὰ εἰσοδήματα δὲν ἐμποδίζεται ἐκ τούτου νὰ κινήσῃ τὴν περὶ κυριότητος ἀγωγήν.

Ν. Ι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—ο—

Ζητ. 94. Μάρτυρες, μὴ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν ἡμέραν, δύνανται νὰ ἐξετασθῶσι μετὰ ταῦτα, χωρὶς νὰ παραταθῇ ἡ προθεσμία; — Ἡ ὑπ. ἀριθ. 18168 τοῦ 1860 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρει·

Ἐπειδὴ, καί τοι παραδεχομένου ὅτι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρ. 249, 307, καὶ 338 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἡ διὰ τῆς ὑπ᾽ ἀριθ. 938 ἀποφάσεως ταχθεῖσα πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία ὥρισε μόνον τὸ σημεῖον τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων οὐχὶ δὲ καὶ τὸ τῆς λήξεως αὐτῆς, καὶ ὅτι ἐπομένως οἱ παρὰ τῆς ἐναγομένης ἑταιρίας ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης κλητευθέντες, ἀλλὰ μὴ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, μάρτυρες ἠδύναντο νὰ ἐξετασθῶσι καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ταχθείσης προθεσμίας, καὶ ἄνευ ἐπεκτάσεως αὐτῆς, οὐχ ἧττον ἀπῃτεῖτο ἀναγκαίως πρὸς τοῦτο, κατὰ τὴν ἔννοιαν τῶν ἄρθρων 314, 315 καὶ 155 τῆς Πολ. Δικονομίας, ὅπως, δυνάμει τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐγκαίρου καὶ νομίμου κλητεύσεως τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων,

(1) Πρλ. Παρ. § 6 397 σημ. 101.

(2) Ἔχει δὲ καὶ ἐναντίαν νομολογίων ἐν τῇ 10453 τοῦ 1853 ἀποφάσει του, καθ ἣν ἡ περὶ κυριότητος ἀγωγὴ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅταν μετ᾽ αὐτὴν ἐπλήρωσε τὰ ἐπιδικασθέντα ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ. (Εὐρ. λ. νομὴ §. 13).

προσκαλέτῃ ἡ τοὺς μάρτυρας τούτους καλέσασα ἑταιρία τὴν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ καταδίκην αὐτῶν εἰς τὴν νόμιμον χρηματικὴν ποινὴν καὶ τὸν προσδιορισμὸν ἄλλης πρὸς ἐξέτασιν ἡμέρας καὶ ὥρας, καθόσον ἄλλως καθίστατο ἀνέφικτος ἡ ἐκ νέου κλήτευσις καὶ ἐξέτασις τῶν ἐν λόγῳ μαρτύρων· ἀφοῦ δὲ ἡ ἐναγομένη ἑταιρία οὐδὲν τούτων ἔπραξε περιορισθεῖσα, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἀπὸ 16 Δεκεμβρίου 1857 ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ, εἰς μόνην τὴν ἀόριστον ἐπιφύλαξιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐξετάσεως τῶν μὴ ἐμφανισθέντων μαρτύρων. δὲν δικαιοῦται προφανῶς ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου ἤδη τὸν προσδιορισμὸν νέας πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν προθεσμίας, εἰς οὐδεμίαν τοῦ Νόμου διάταξιν στηριζομένης τῆς ἐκτάσεως ταύτης καὶ ἀποκρουομένης ἰσχυρῶς διὰ τῆς παρατηρήσεως, ὅτι, παραδεκτῶν θεωρουμένων τοιούτων αἰτήσεων, δύναται ἡ στρεψοδικία νὰ καταστήσῃ ἀτελεστάτην τὴν τῆς ἀποδείξεως διαδικασίαν. (1)

Ζητ. 95. Ὅταν ὁ ἐνάγων ἀξιοῖ, ὅτι ἔδωκε τὸ παρ' αὐτοῦ ζητούμενον ποσὸν ἐπὶ σκοπῷ δωρεᾶς ἕνεκα μνηστείας, δύναται νὰ τὸ ἀναλάβῃ; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,202 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Σ. Μπουκάλη στηρίζεται ἐν μέρει εἰς τὸ γεγονὸς τῆς ὠφελείας τῶν ἐναγομένων ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος γενομένης καταβολῆς τῶν 430 δραχμῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν τῆς οἰκίας τοῦ Π. Νικητοπούλου διὰ λογαριασμὸν τῶν ἐναγομένων, βασιζομένης τῆς τοῦ ἐνάγοντος ἀπαιτήσεως εἰς τὸν κανόνα τοῦ δικαίου « οὐ δεῖ » γίνεσθαί τινα πλουσιώτερον ἐκ τῆς ἑτέρου ζημίας » Ἀρμ. τίτλος διάφορα (Β. 30)· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτεθειμένων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Σ. Μπουκάλη ἐξάγεται ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἔχει χώραν ὁ κανὼν οὗτος καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος ἀγωγὴ (in Factum) αὐτοῦ εἶναι ἀβάσιμος, καθόσον ὁ ἐνάγων ἐκουσίως παρέσχε τὸ παρ' αὐτοῦ ἀπαιτούμενον ποσὸν εἰς τὰς ἐναγομένας, ἐπὶ σκοπῷ δωρεᾶς ἕνεκα τῆς μνηστείας αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀφροδίτης Μιχ. Ἀτζαμῆ, καὶ εἰς περιστάσεις καθ' ἃς, ἐὰν ὁ ἐνάγων εἶχε τὴν πρόθεσιν τῆς ἀποζημιώτεως παρέχων τὸ παρ' αὐτοῦ ζητούμενον ποσὸν, ἦτον εἰς

(1) Πρλ. τὴν ἐν τῷ ἑπομένῳ φύλλῳ διατριβήν.

θέσιν καὶ ὤφειλε νὰ συνάψῃ ἔννομον σχέσιν ἐνοχῆς ἐκ ῥητοῦ συναλλάγματος παραγομένην· ὥστε ὡς πρὸς τὴν βάσιν ταύτην τῆς προκειμένης ἀγωγῆς καθίστατο ματαία καὶ ἄσκοπος ἡ ἀπόδειξις τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἐπομένως περιττὴ ἡ ἐξέτασις τοῦ ἂν ἠδύνατο νὰ τῷ ἐπιτραπῇ καὶ τὸ μέσον τῶν μαρτύρων κατὰ τὴν διάταξιν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως· καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἑτέραν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτεθειμένην βάσιν αὐτῆς, τὴν ἕνεκα τοῦ μὴ συμφωνηθέντος καὶ μὴ πραγματοποιηθέντος γάμου παροχὴν (condictio sine Causa), ἕνεκα τῶν συγκεκριμένων περιστάσεων τῆς προκειμένης διαφορᾶς, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἐνάγοντος, ἠδύνατο οὗτος καὶ ὤφειλε νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν τῆς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεως τῶν ἀδελφῶν Ἐλπίδος καὶ Ἀφροδίτης Ἀτζαμῆ, οὐ μόνον διότι μεταξὺ τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν καὶ τοῦ ἐνάγοντος δὲν ὑπῆρχεν ἡ σχέσις τῆς μνηστείας, ἥτις ἠδύνατο, κατὰ τὰς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 2556 ἀποφάσεως, νὰ καθιστᾷ ἠθικῶς ἀπρεπῆ τὴν αἴτησιν ἐγγράφου ἀποδείξεως ἐκ μέρους τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλὰ διότι, καὶ ὡς πρὸς ταύτην ἔτι τὴν μνηστὴν τοῦ ἐνάγοντος, δὲν ὑπῆρχε λόγος καθιστῶν ἠθικῶς ἀδύνατον εἰς αὐτὸν τὸ νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν, καθόσον δὲν ἐπρόκειτο περὶ δώρου διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἐνάγοντος πρὸς τὴν μνηστὴν αὐτοῦ παραδοτέου, ἀλλὰ περὶ τῆς εἰς χεῖρας τρίτου προσώπου, τοῦ Π. Νικητοπούλου, καταβολῆς χρημάτων διὰ λογαριασμὸν ἀμφοτέρων τῶν ἀδελφῶν Ἐλπίδος καὶ Ἀφροδίτης καὶ διὰ τρίτου προσώπου, τοῦ Α Πόγκα, γενομένης, παρ' ἑκατέρου δὲ τούτων ἠδύνατο ὁ ἐνάγων νὰ προμηθευθῇ, ἄνευ συστολῆς, ἔγγραφον ἀπόδειξιν περὶ τῆς εἰς χεῖρας αὐτῶν καταβολῆς καὶ περὶ τῆς χρήσεως τῶν διὰ τῆς ἀγωγῆς ζητουμένων χρημάτων· εἶναι δὲ ἀνίσχυρος ὁ παρὰ τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ τοῦ ἐνάγοντος προτεινόμενος λόγος τοῦ ὅτι ἡ ἔγγραφος ἀπόδειξις, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ προμηθευθῇ παρὰ τοῦ Πόγκα, ἀναπληροῦται κατὰ τὴν προκειμένην δίκην ἐκ τῆς ὁμολογίας αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Πόγκα, διότι ἐκ ταύτης δὲν δύναται νὰ προκύψῃ βλάβη εἰς τὰ δικαιώματα τῶν ἐναγομένων, καὶ ἀφ' ἑτέρου, καθὼς ὁ ἐνάγων ἠδύνατο ἀκωλύτως νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ Πόγκα, τὴν αὐτὴν ἀπόδειξιν οὗτος ὤφειλε καὶ ἠδύνατο νὰ λάβῃ παρὰ τῶν ἀδελφῶν Ἐλπίδος καὶ Ἀφροδίτης πληρώνων χρέος τούτων δι' ἀλλοτρίων χρημάτων, καὶ νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν ἐνάγοντα, ἀντὶ τῆς διδομένης

ὁμολογίας εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀνακοινώσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς· διὰ δὲ τοὺς λόγους τούτους καὶ τοὺς ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ἐκκαλουμένην ὑπ' ἀριθ. 1910 ἀπόφασιν, τοὺς ὁποίους καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο παραδέχεται ὡς ὀρθοὺς καὶ νομίμους, οὐκ ὀρθῶς, ἀνακληθείσης ταύτης διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 2556 ἀποφάσεως, ἐπετράπη εἰς τὸν ἐνάγοντα ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτοῦ, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ προκειμένη ἀγωγή.

Ζητ. 96. Ἡ ἀγωγὴ καὶ ἡ κατάσχεσις, μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαιτητικῆς ἀποφάσεως, ἀναλαμβάνουσι τὸ κῦρός των, θεωρούμεναι ὡς ἐκκρεμεῖς; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,220 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδή, ἐκ μὲν τῆς ὑπὸ τοῦ Γ. Φιλιππούση προσαγομένης διαιτητικῆς ἀποφάσεως τῆς 11 Νοεμβρίου 1857 ἐξάγεται, ὅτι ὁ Σ. Ταμβάκος ἐκίνησεν ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ περὶ χρέους κατὰ τὴν 4|16 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἥτις ἀπερρίφθη διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ ἑτέρου τῶν διαιτητῶν Σ. Κυριακοπούλου, ἐπικυρωθείσης καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιδιαιτητοῦ Κωνστ. Δ. Νατσέου· ἐκ δὲ τοῦ ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων προσαγομένου ὑπ' ἀριθ. 280 συμβολαίου δῆλον γίνεται, ὅτι τῆς ἀγωγῆς ἐκείνης προηγήθη κατάσχεσις τοῦ περὶ οὗ ἡ δίκη ἀκινήτου κτήματος ἐκ μέρους τοῦ ἐνάγοντος Ταμβάκου, ἣν ἀνεγνώρισεν ὁ Φιλιππούσης ὡς ἔγκυρον καὶ ἰσχυρὰν καὶ ἐπέτρεψε μάλιστα ῥητῶς τὴν ἐκποίησιν αὐτοῦ, ἂν κατ' αὐτοῦ οἱ διαιτηταὶ ἀποφασίσωσιν· ἐξάγεται δὲ προσέτι ἐκ τῆς συμπαραβολῆς τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου πρὸς τὴν διαιτητικὴν ἀπόφασιν, ὅτι ἡ ἀπὸ 4|16 Ὀκτωβρίου 1857 ἀγωγὴ προηγήθη τοῦ διορισμοῦ τῶν διαιτητῶν, ὡς γενομένου καθ' ἣν ἡμέραν συνετάχθη καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 280 συμβόλαιον, ἤτοι τὴν ἑβδόμην Ὀκτωβρίου 1857· ἐκ δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλιππούση προσαγομένης ὑπ' ἀριθ. 17040 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ εἰρημένη ἐπιδιαιτητικὴ ἀπόφασις μετὰ τῆς ἐπικυρωθείσης διαιτητικῆς ἠκυρώθησαν ὑπὸ τοῦ Προξενείου Ἀλεξανδρείας καὶ οἱ διάδικοι ἐτέθησαν ῥητῶς εἰς ἣν ἦσαν στάσιν πρὸ τῆς διαιτησίας, καὶ ὅτι τὴν ἀπόφασιν ταύτην ἐπεκύρωσε τὸ δικαστήριον τοῦτο.

Ἐπειδὴ, τούτων οὕτως ἐχόντων, ἥ τε ἀγωγὴ καὶ ἡ προηγηθεῖσα κατάσχεσις μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἀνέλαβον τὸ κῦρος αὐτῶν καὶ θεωροῦνται ἐκκρεμεῖς οὖσαι, ἀφοῦ ὁ Φιλιππούσης δὲν ἀντιτάττει ἕτερον λόγον κατὰ τοῦ ἐκκρεμοῦς αὐτῶν, ἢ τοῦτον καὶ μόνον, ὅτι μετὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς διαιτησίας ἔπαυσε καὶ ἡ ἰσχὺς τῆς κατασχέσεως, ὅπερ ἀνυπόστατον εἶναι.

Ἐπειδὴ, ἐνόσῳ ὑφίσταται ἡ εἰρημένη κατάσχεσις, ἐπίκειται κίνδυνος ἐκνικήσεως, τοῦτ' ἔστιν ἀφαιρέσεως τοῦ περὶ οὗ ἡ δίκη κτήματος, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πωλητὴς Φιλιππούσης δὲν δύναται, κατὰ τὰς περὶ ἐπικειμένης ἐκνικήτεως διατάξεις τοῦ νόμου, ν' ἀπαιτήσῃ τὸ τίμημα, πρὶν ἢ ἄρῃ τὴν κατάσχεσιν ὁπωσδήποτε, ἢ ἐγγύησιν ἀποχρῶσαν προσενέγκῃ τῷ ἀγοραστῇ. (Β. 12(19, 6.)

Ζητ. 97. Ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἐσυγχωρεῖτο ἡ δι' ἀντιχρήσεως διάθεσις ἐθνικῶν κτημάτων ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Γερουσίας; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,225 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ὡς πρὸς τὴν ἀκυρότητα τῆς περὶ ἀντιχρήσεως συμφωνίας, τὴν ὁποίαν δηλοῖ τὸ ἀπὸ 17 Ἰανουαρίου 1853 δηλοποιητικὸν τῆς τότε ἐπὶ τῆς οἰκονομίας γραμματείας, τὸ δικαστήριον παραδέχεται τὴν αἰτιολογίαν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι πραγματικῶς τὸ Ζ'. ἄρθρον τοῦ Β.' ψηφίσματος τῆς ἐν Ἄργει Ἐθ. Συνελεύσεως, ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ εἰρημένη συμφωνία, ἀπαγορεύει τοιαύτας διαθέσεις ἐθνικῶν κτημάτων ἄνευ προηγουμένης συγκαταθέσεως τῆς Γερουσίας, ἥτις ὁμολογουμένως ἐνταῦθα δὲν ἔλαβε χώραν, τὰ δὲ ἐναντίον ἀπαγορευτικοῦ Νόμου γινόμενα οὐδεμίαν ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ ὑποχρεωτικὴν συνέπειαν κατὰ τὸν Νόμον 5 Κωδ. de legibus, καὶ οὐδεμία πρᾶξις τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ ἔγκρισις αὐτῆς ἐπὶ τοιαύτης συμφωνίας. Ὅθεν ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐκκαλοῦντος περιορίζεται ἁπλῶς εἰς τὸ προηγούμενον τῆς εἰρημένης συμφωνίας καὶ καθυστερούμενον χρέος τοῦ δημοσίου πρὸς αὐτὸν ἐκ φοινίκων 2000. τοῦ ὁποίου τὴν ἀπότισιν ἐξαιτεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς του.

Ζητ. 98. Τὰ πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῆς Α. Μ. καταρτισθέντα χρέη ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια; — Οὐχὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὑπ' ἀριθ. 18,225 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθν. Συνελεύσεως τῆς καταχωρηθείσης ῥητῶς εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς κατὰ τὴν 16 Μαρτίου 1844 γενομένης Ο γ'. συνεδριάσεως (Σελὶς 679) προκύπτει, ὅτι εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἐδαφίου πρώτου τοῦ Β'. ἄρθρου τοῦ ς'. ψηφίσματος τῆς εἰρημένης συνελεύσεως, δι' οὗ παρεπέμφθησαν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων αἱ μὴ ῥητῶς δι' αὐτοῦ ἐξαιρεθεῖσαι, πρότερον δὲ ὑπαγόμεναι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφοραὶ, δὲν ὑπάγονται τὰ μέχρι τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλεύσεως τῆς βασιλ. ἐξουσίας παλαιὰ χρέη τοῦ δημοσίου, ὥστε ταῦτα διετηρήθησαν ἐκτὸς τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς ὑπῆρχον καὶ πρότερον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 διατάγματος λέγοντος « ὅτι εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δι-» καστηρίων δὲν ὑπάγονται τὰ ἐξῆς ἀντικείμενα, ἀλλ' ἀποφασίζον-» ται κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Νόμου τῆς πολιτ. δικονομίας, ἀπὸ τὰς » διοικητικὰς ἀρχὰς, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῶν κειμένων καὶ ἐκδοθησο-» μένων νόμων, καὶ διατάξεων· 6) πᾶσα διαφορὰ περὶ τοῦ τρόπου τῆς » ἐκκαθαρίσεως καὶ ἐξοφλήσεως τῶν παλαιῶν ἐθνικῶν χρεῶν, *προερχο-» μένων ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τὴν πρὶν τῆς* 25 *Ἰανουαρίου* 1833 καὶ » *ὀφειλόντων νὰ θεωρηθῶσι κατὰ νόμους ἰδιαιτέρους.*

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ ἔχει μοναδικὸν ἀντικείμενον, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, καὶ κατὰ τὴν αἴτησιν αὐτῆς, τὴν πληρωμὴν τοῦ πρὸ τῆς βασιλ. ἐξουσίας καταρτισθέντος τούτου παλαιοῦ χρέους τῶν φοινίκων δύω χιλιάδων· ὅθεν προφανῶς, κατὰ τὰ εἰρημένα, αὕτη ἐξῃρεῖτο τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Πρωτοδικείου, ὡς τὸ Δημόσιον δι' ἐνστάσεως ἐπρότεινε καὶ προτείνει, καὶ διὰ τοῦτο βάσιμος μὲν ἐστὶν ἡ τοῦ Δημοσίου ἔφεσις, ἀνυπόστατος δὲ ἡ τοῦ Σακελλαροπούλου.

Ζητ. 99 Αἱ περὶ παραδόσεως πωληθέντος ἀκινήτου κτήματος ἀγωγαὶ κινοῦνται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦ τόπου, ἐν ᾧ τὸ κτῆμα, καὶ ἂν ὁ ἐναγόμενος κατοικῇ εἰς τὴν περιφέρειαν ἀλ-

λου Δικαστηρίου ὅταν τοῦτο ἐκ τῆς συνομολογήσεως προκύπτῃ; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,237 τοῦ 1850 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 22 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὁ ἐνάγων ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγῃ § 4 εἰς ὅλας τὰς ἀγωγὰς τὰς ἔκ τινος συμβολαίου προελθούσας ἢ γινομένας ἕνεκα μὴ ἐκτελέσεως πρὸς ἀποζημίωσιν ἢ πρὸς ἐκτέλεσιν κ τ λ. ἢ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐναγομένου ἢ τὸ Δικαστήριον τοῦ τόπου, ἔνθα κατὰ ῥητὴν συνομολόγησιν τῶν διαδίκων ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ συμβόλαιον· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τῆς ἀγωγῆς τοῦ Θεοδώρου Παστρικοῦ κατὰ τοῦ εἰρημένου Σιγάλα ἀπὸ 22 Ὀκτωβρίου 1855, προελθούσης ἐκ τῶν ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1852 ὑπ' ἀριθ. 3532 συμβολαίου συνταχθέντος ἐν Ἀμοργῷ μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Α. Σιγάλα (πατρὸς τοῦ ἤδη ἀνακόπτοντος Ἀντωνίου Γ. Σιγάλα) καὶ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀνακοπὴ Θ. Παστρικοῦ, ἀμφοτέρων κατοίκων Ἀμοργοῦ, καὶ γινομένης ἤδη πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, καθότι διὰ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ζητεῖται ἡ πραγματοποίησις τῆς διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου συνομολογηθείσης συμφωνίας περὶ παραχωρήσεως τῶν ἐν αὐτῷ περιγραφομένων κτημάτων κειμένων ἐν Ἀμοργῷ διὰ τῆς εἰς ταῦτα ἐγκαταστάσεως τοῦ ἐνάγοντος, ἢ ἐν ἄλλοις, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ συμβολαίου κατὰ τὴν συνομολογηθεῖσαν συμφωνίαν των· ὥστε καλῶς ἡ προκειμένη ἀγωγὴ εἰσήχθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, καθόσον τὰ διὰ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου παραχωρηθέντα κτήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ζητεῖται διὰ τῆς ἀγωγῆς νὰ ἐγκατασταθῇ ὁ ἐνάγων πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ συμβολαίου, κεῖνται ἐν Ἀμοργῷ, ἡ δὲ Ἀμοργὸς εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Σύρῳ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν· ὅθεν ἡ ἀνωτέρω ἔνστασις τοῦ εἰρημένου Σιγάλα δὲν εἶναι ὀρθή.

Ζητ. 100. Δύναται ὁ πωλητὴς καὶ σιωπηρῶς νὰ παραιτηθῇ τῆς ὑπερόγκου βλάβης; — Ναί, ἀλλ' ἡ παραίτησις πρέπει νὰ προκύπτῃ ἐκ πράξεων σαφῶν, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,224 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν· (1)

(1) Πρλ. Παπαῤῥ. τ. 1. σε. 257. ἐπ. Καλ. γ'. § 235. —

Ἐπειδὴ ῥητὴν τῶν πωλητῶν παραίτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς διαῤῥήξεως τῆς προκειμένης πωλήσεως, λόγῳ ὑπερόγκου βλάβης, δὲν περιέχει οὔτε τὸ ὑπ' ἀριθ 10 συμβόλαιον τῆς ἀγοραπωλησίας, οὔτε τὸ περὶ διανομῆς μέρους τοῦ πωληθέντος κτήματος ὑπ' ἀριθ. 21 συμβόλαιον, οὔτε τὸ μεταγενέστερον ὑπ' ἀριθ. 10639 συμβόλαιον, διότι τὰ μὲν δύο πρῶτα σιωπῶσι παντελῶς περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, τὸ δὲ τελευταῖον διαλαμβάνον, ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι δι' αὐτοῦ διάδικοι δὲν ἔχουσιν ἀμοιβαίως οὐδεμίαν ἀπαίτησιν ὁ εἷς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου, ἐκ τῶν προηγουμένων μεταξὺ αὐτῶν δοσοληψιῶν δὲν συμπεριλαμβάνει εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην, κατὰ τὴν διάνοιαν αὐτῶν, τὴν ἀξίωσιν, ἣν διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς κατὰ πρῶτον οἱ ἐνάγοντες ἐξέφρασαν, τῆς διαῤῥήξεως τῆς πράσεως λόγῳ τῆς ὑπερμέτρου ζημίας, καθόσον περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου δὲν εἶχον διαλάβει ποσῶς αἱ προηγούμεναι δοσοληψίαι αὐτῶν, οὔτε ἔρις τις εἶχε προεκφρασθῇ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὥστε νὰ ὑποτίθηται, ὅτι ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῶν ἡ κατάργησις τοιαύτης ἀξιώσεως, ὅταν ἐδήλωσαν, ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν ἔχουσιν ἀμοιβαίως οὐδεμίαν ἀπαίτησιν.

Ἐπειδὴ δύναται καὶ σιωπηρῶς νὰ ἰσχύσῃ ἡ παραίτησις αὕτη, ἀλλ' ὅταν προκύπτῃ ἐκ πράξεων σαφῶν, ἐξ ὧν ἀναγκαίως νὰ συνάγηται ὁ σκοπὸς τῆς παραιτήσεως, ἤγουν ὅταν, κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ νόμου 38 Πανδεκ. 18. 1. δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ πωλητὴς ἐκ προθέσεως ἀπήτησε τίμημα ὀλιγώτερον τῆς ἡμισείας ἀξίας τοῦ πωληθέντος, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ δωρήσῃ τὸ περιπλέον εἰς τὸν ἀγοραστὴν, ἀλλὰ τοιαῦται περιστάσεις, τοιοῦτον σκοπὸν καὶ τοιαύτην πρόθεσιν ἐνδεικνύουσαι διὰ τὰς μεταξὺ τῶν διαδίκων σχέσεις, δὲν ἔχουσι χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἐπειδὴ καὶ τοι ὑποκειμένη ἡ πώλησις εἰς διάῤῥηξιν, διὰ τὸν λόγον τῆς ὑπερμέτρου βλάβης, ἔχει οὐδὲν ἧττον κῦρος, καὶ διατηρεῖ αὐτὸ ἕως οὗ ἔχει ὕπαρξιν, ἡ δὲ διὰ τὸν ἄνω ἐκτεθέντα λόγον αἴτησις διαῤῥήξεως δὲν εἶναι αἴτησις ἀκυρότητος, ἂν καὶ ἡ ἀγωγὴ οὕτω τὴν ὀνομάζει μὴ ἀκριβῶς· ὅθεν πρᾶξις τοῦ πωλητοῦ μετὰ τὴν πώλησιν ἐνδεικνύουσα μόνον, ὅτι ὁ πωλητὴς ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῆς πωλήσεως, δὲν δύναται νὰ ἐκτιμηθῇ ὡς ἐμφαίνουσα παραίτησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἕνεκα τοῦ ἀνωτέρω λόγου διαῤῥήξεως· δικαιώματος, τὸ ὁποῖον ἀνεξαρτήτως τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ κύρους τῆς ἀγοραπωλη-

σίας, διαρκεῖ ἐνόσῳ δὲν ἐπέλθῃ παραγραφή· ὅθεν ἡ μετὰ τὴν πώλησιν παράδοσις τοῦ πωληθέντος, ἢ ἡ διανομὴ αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀγοραστοῦ ἀποδεικνύουσι μόνον τὴν τοῦ πωλητοῦ ἀναγνώρισιν τοῦ κύρους τῆς πωλήσεως, καὶ, δυναμένη μόνον νὰ ἀποκρούσῃ ὡς ἀπαράδεκτον μίαν ἁπλῆν ἔνστασιν ἀκυρότητος, δὲν ἀρκεῖ ἵνα ἐκτιμηθῇ ὡς παραίτησις σιωπηρὰ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπὶ ὑπερόγκῳ βλάβης διαρρήξεως, ὡς διατείνεται ὁ ἐφεσίβλητος, ἐπικαλούμενος τὰ συμβόλαιά του ἐμφαίνοντα τὴν γενομένην περὶ διανομῆς τοῦ πωληθέντος συμφωνίαν καὶ τὴν διανομὴν αὐτήν.

Ζητ. 101. Ὑπῆρχεν ἐν Σίφνῳ ἔθιμον, καθ' ὃ δὲν ἀπητεῖτο χοτζέτιον πρὸς μεταβίβασιν τῆς κυριότητος; Πῶς δ' ἐπληρώνοντο οἱ δανεισταὶ, ὧν ἡ κατάστασις ἦτον εἰς ἐλάττωσιν; — Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,258, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρει·

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10498 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων. . . . . καὶ ἀποδεικνύεται ἐντελῶς, καθόσον ῥητῶς παρ' αὐτῶν καὶ μετὰ βεβαίου λόγου γνώσεως κατατίθεται, ὅτι κατ' ἔθιμον ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐπικρατοῦν ἀδιακόπως καὶ ἔχον ἰσχὺν νόμου ἐν Σίφνῳ μέχρι τοῦ 1827, διὰ τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἀκινήτων κτημάτων δὲν ἀπητεῖτο χοτζέτιον, ὅπερ ἦτον ὅλως ἄγνωστον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἢ ἄλλου τοιούτου εἴδους Ὀθωμανικῆς ἀρχῆς ἔγγραφον· ὅτι ἐὰν δι' ἐλάττωσιν περιουσίας δὲν ἦτο τίς εἰς κατάστασιν νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς δανειστάς του, συνήρχοντο οὗτοι, καὶ ἄκοντος ἤτοι καὶ ἀπόντος τοῦ ὀφειλέτου, καὶ διὰ πλειοδοσίας ἐπώλουν τὰ κτήματα αὐτοῦ, ὁ δὲ πλειοδοτῶν καθίστατο κύριος τοῦ εἰς αὐτὸν παραχωρηθέντος ὑπὸ τῶν δανειστῶν, καὶ ὡς τίτλον τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ ἐλάμβανε πωλητήριον ὑπογεγραμμένον παρὰ τῶν δανειστῶν, ὅπερ κατά τινας τῶν μαρτύρων ἐπεκυροῦτο καὶ παρὰ τῆς Καντζελαρίας τῆς νήσου· καὶ ὅτι κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον τὰ ἐπίδικα κτήματα ἐπωλήθησαν ἐν συνελεύσει τῶν δανειστῶν κατὰ μὲν τὸ 1818 διὰ χρέος τοῦ Ἀπος.

Τζιώνα παρούσης καὶ συναινούσης τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, ὡς διάδοχοι τῆς ὁποίας παρίστανται διεκδικοῦντες αὐτὰ οἱ συγκληρονόμοι τῆς ἐναγούσης Φλωροῦς Τζιώνη καὶ κατεκυρώθησαν εἰς τὸν Ἰωάννην Κλείσαρην, ὑπὲρ οὗ ἐξεδόθη πωλητήριον παρὰ τῶν δανειστῶν καταχωρηθὲν εἰς τὸ κτηματολόγιον διὰ τῆς Καντζελαρίας τῆς νήσου, παρούσης καὶ συναινούσης τῆς εἰρημένης Μαρίας Τζιώνη, κατὰ δὲ τὸ 1827 διὰ χρέη τοῦ Ἰωάννου Κλείσαρη, καὶ κατεκυρώθησαν εἰς τὸν δανειστὴν αὐτοῦ Ν. Χρυσόγελον, νῦν ἐναγόμενον, γενομένου καὶ τοῦ προσήκοντος πωλητηρίου, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δι' ἕτερον κτῆμα τοῦ αὐτοῦ Κλείσαρη προσήγαγε καὶ ἐπέδειξεν ἐξεταζόμενος ὁ μάρτυς Ἰω. Λεμβαῖος, παρ' οὐδενὸς δὲ τῶν μαρτύρων τούτων, ὡς οὐδὲ παρά τινος ἄλλου ἐκ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τῶν διαδίκων προσαχθέντων βεβαιοῦται, ὅτι ἀπητεῖτο ἡ σύνταξις τοῦ τοιούτου πωλητηρίου τῶν δανειστῶν ὡς τύπος ἀναγκαῖος διὰ τὸ κῦρος τῆς πωλήσεως, ἢ ἡ προσαγωγὴ τοῦ ἐγγράφου ὡς τὸ μόνον παραδεκτέον μέσον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς πωλήσεως· τὰ αὐτὰ δὲ περὶ τοῦ ἐν Σίφνῳ ἐπικρατοῦντος ἐθίμου καὶ περὶ τῶν τύπων τῆς ἐκποιήσεως τῶν κτημάτων τῶν ὀφειλετῶν ἐν γένει καταθέτουσι καὶ οἱ λοιποὶ μάρτυρες, μνημονευομένων διαφόρων παραδειγμάτων πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐθίμου, τὰ ὁποῖα πείθουσι τὸ δικαστήριον περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, οἷον τὸ τοῦ Λεονταρῆ, κτλ. . . . οὐδὲν δὲ οὐσιώδες καταθέτουσι καὶ ἐναντίον τῶν προεκτεθέντων.

Ζητ. 102. Ἐπιτρέπεται ἡ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἐδανείσθη, ἀλλ' ἀπεδέχθη χρέος τοῦ συζύγου της; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 12,259 τοῦ 1860 ἀπόφασιν, τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα προσβάλλει τὸ ὑπ' ἀριθ. 13852 συμβόλαιον, ὡς εἰκονικὸν, ἰσχυριζομένη, ὅτι δὲν ἔλαβε πραγματικῶς τὸ ἐν αὐτῷ διαλαμβανόμενον δάνειον, ἀλλ' ἐγγυήθη μόνον διὰ τοῦ συμβολαίου, ἀναδεχθεῖσα ὡς πρωτότυπος ὀφειλέτης τὴν πληρωμὴν τοῦ πρὸς τὴν ἐναγομένην ἑταιρίαν ἀτομικοῦ χρέους τοῦ συζύγου της, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων τούτου πρὸς τὴν ἑταιρίαν, ἀναφέρεται δὲ ψευδῶς ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὡς αἰτία τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐ-

ναγούσης, τὸ πρὸς αὐτὴν δηθὲν δοθὲν δάνειον ὑπὸ τῆς ἑταιρίας, κατὰ προσποίησιν τῶν συναλλαξαμένων, ὅπως καλυφθῇ ἡ ἐν τοῖς ἐδαφ. 10. 11. 13. 14. καὶ 15 Ἐξαβ. Α΄. ιγ΄. διατασσομένη ἀκυρότης τῆς ὑποχρεώσεως τῆς ἐναγούσης ἐκ τῆς ἀναδοχῆς τοῦ χρέους τοῦ συζύγου αὐτῆς, καθόσον δὲ διὰ τούτων τὸ ὑπ' ἀριθ. 13,852 συμβόλαιον προσβάλλεται ὡς συνομολογηθὲν πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ Νόμου, ἐπιτρέπεται ἡ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς εἰκονότητος τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου, διότι τῆς τοιούτου εἴδους εἰκονικότητος εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν ἔχοντα συμφέρον πρὸς βεβαίωσιν αὐτοῦ νὰ προμηθευθῇ ἔγγραφον ἀπόδειξιν παρὰ τοῦ προσώπου, μεθ' οὗ καὶ ὑπὲρ οὗ εἰκονικῶς πρὸς καταδολίευσιν τοῦ Νόμου συνηλλάγη, καθόσον τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως ἡ μὲν ἀπαίτησις ἐκ μέρους τοῦ διὰ τοῦ συμβολαίου ὑποχρεουμένου προδίδει τὸν σκοπὸν τῆς προσφυγῆς εἰς τὸν Νόμον πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως, τὴν ὁποίαν ἀναδέχεται, ἡ δὲ παροχὴ ἐκ μέρους τοῦ ἔχοντος τὴν ἐκ τοῦ συμβολαίου ἀπαίτησιν ἤθελε χρησιμεύσει πρὸς κατάργησιν ταύτης· ὥστε ὡς πρὸς ἀμφότερα τὰ συναλλαττόμενα μέρει ἡ ἔκδοσις ἐγγράφου ἀποδείξεως περὶ τῆς εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου ἤθελεν ματαιώσει τὴν συνομολόγησιν αὐτοῦ· ἄλλως τε, συνήθως κατὰ τὴν συνομολόγησιν τοιούτου εἴδους εἰκονικῶν συμβολαίων, ἡ συναίνεσις τοῦ ὀφειλέτου προέρχεται ἐξ ἠθικοῦ τινος καταναγκασμοῦ, ἢ ἐξ ὑποβολῆς καὶ ἀποπλανήσεως τῆς θελήσεως αὐτοῦ (suggestion, ou captation)· ἰδίως δὲ εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τοῦ Βελεϊανείου δόγματος, τοιαύτην ἠθικὴν βίαν καὶ ἀποπλάνησιν εἰκάζων ὁ Νόμος, ἕνεκα τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς καὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀπέναντι τοῦ συζύγου καὶ τῶν δανειστῶν τούτου, θεωρεῖ ἄκυρον τὸ παρὰ ταύτης συνομολογούμενον ἐπίσημον συμβόλαιον, δι' οὗ ἀναδέχεται, ὡς ἴδιον χρέος τὸ πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς γενόμενον δάνειον (κ. 4, Κ. 4. 29.—κεφ. η. Ν. 134)· ἀλλὰ μὴ συμβιβαζομένης τῆς συνομολογήσεως τοῦ ἐπισήμου εἰκονικοῦ συμβολαίου μὲ τὴν ὕπαρξιν ἀντεγγράφου, παρέχοντος τὴν ἀπόδειξιν τῆς καταδολιεύσεως τοῦ Νόμου, ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν ἀνέφικτος ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως αὐτοῦ, ἕνεκα δὲ τούτων καθίσταται ἐξ ἀνάγκης παραδεκτὴ ἡ διὰ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων ἀπόδειξις τῆς τοιαύτης εἰκονικότητος τοῦ συμβολαίου, πρὸς ἐξαπάτην τοῦ Νόμου γενομένου, ἐφαρμοζομένης εἰς αὐτὸ ἐπίσης, ὡς εἰς τὴν περίστασιν τῆς

βίας καὶ τῆς ἀπάτης τοῦ προσώπου, τῆς διατάξεως τοῦ ἐδαφ. 2 καὶ δυνάμει τοῦ τελευταίου παραγράφου τοῦ ἄρθρ. 304 τῆς Πολ. Δικον.

Ζητ. 103 Ὡς πρὸς τὰς διατυπώσεις, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ τηρῶνται εἰς τὴν κατάσχεσιν τῶν πλοίων; ἡ 2 σκέψις τῆς 18,264 τοῦ 1860 ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρει·

Ἐπειδὴ ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐφεσίβλητος στηρίζει τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς προμνησθείσης κατασχέσεως αἴτησίν του καὶ εἰς τοὺς ἑξῆς λόγους ἀ) διότι δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἐκθέσει, ὅτι τὸ κατασχεθὲν πλοῖον κατεσκευάσθη ἐν Εὐρώπῃ μὲ ξυλείαν ἀγρίαν καὶ μὲ χάλκινα καρφία 2) διότι, ἐνῷ ἐκ τῶν δύω βαρκῶν ἡ μὲν ἔχει μῆκος εἴκοσι ποδῶν, ἡ δὲ δεκαεπτὰ, ἡ ἔκθεσις τῆς κατασχέσεως διαλαμβάνει, ὅτι ἡ μὲν δεκαπέντε, ἡ δὲ δέκα ποδῶν μῆκος ἔχει, 3) διότι ἐνῷ τὰ σχοινία ζυγίζουν ὀγδοήκοντα καντάρια, ἡ ἔκθεσις διαλαμβάνει ὅτι ζυγίζουν ὀγδοήκοντα ὀκάδας καὶ 4) διότι ἐνῷ ἡ ἄλυσσος ζυγίζει ἑκατὸν δέκα καντάρια, ἡ ἔκθεσις διαλαμβάνει, ὅτι ζυγίζει μόνον καντάρια εἴκοσι καὶ δύω.

Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὲς ὅτι ἡ προμνησθεῖσα ἔκθεσις τῆς κατασχέσεως ἐμπεριέχει ὅλας τὰς κατὰ τὸν ἐφεσίβλητον προεκτεθείσας ἐλλείψεις, οὐχ ἧττον ἡ ἐνεργηθεῖσα κατάσχεσις δὲν εἶναι ἄκυρος 1) διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 200 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου (μὲ τὰς διατάξεις τοῦ ὁποίου ὤφειλε νὰ συμμορφωθῇ ὁ κλητὴρ διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν περὶ ἧς πρόκειται κατάσχεσιν), ἡ ἀκριβὴς περιγραφὴ τοῦ κατασχεθέντος πλοίου καὶ τῶν ἐπ' αὐτῷ δὲν διατάττεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος· ἑπομένως πρὸς ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ περὶ κατασχέσεως διατάξεις τῆς Πολ. δικονομίας, ἀφοῦ ὑπάρχῃ ἰδία διάταξις ἀφορῶσα τὴν κατάσχεσιν πλοίων, καὶ δὲν δύνανται τὰ δικαστήρια ν' ἀπαγγείλωσιν ἀκυρότητα, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος δὲν ὁρίζει· 2) διότι, κατὰ τὸν § 6 τοῦ ἄρθρ. 200 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, ὁ κλητὴρ δὲν ὤφειλε ν' ἀναφέρῃ εἰς τὴν ἔκθεσίν του, εἰμὴ τὸ ὄνομα, τὸ εἶδος καὶ τὴν χωρητικότητα τοῦ πλοίου, ἅπερ ἀναμφισβήτως διαλαμβάνονται· ἑπομένως, ἐὰν δὲν ἀναφέρηται εἰς τὴν ἔκθεσιν, ὅτι τὸ πλοῖον κατεσκευάσθη ἐν Εὐρώπῃ μὲ ξυλείαν ἀγρίαν καὶ χάλκινα καρφιά, ταῦτα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς παράλειψις, καθ' ὅσον ὁ κλητὴρ δὲν ὤφειλε νὰ

κάμῃ μνείαν περὶ αὐτῶν εἰς τὴν ἔκθεσίν του· 3)διότι ναὶ μὲν κατὰ τὸν § 7 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου, ὁ κλητὴρ ὀφείλει νὰ σημειώσῃ καὶ περιγράψῃ τὰς λέμβους, τὰ ἄρμενα καὶ ἐργαλεῖα, ἀλλ' εἰς τὴν ἀπαιτουμένην παρὰ τοῦ νόμου σημείωσιν καὶ περιγραφὴν δὲν συμπεριλαμβάνονται ἀναμφιβόλως οὔτε τὸ βάρος τῆς ἁλύσσου, οὔτε τὸ τῶν σχοινίων, οὔτε τὸ μῆκος τῶν λέμβων, διότι εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν κλητῆρα ἐνεργοῦντα τὴν κατάσχεσιν νὰ δυνηθῇ νὰ ζυγίσῃ τὰ ἐπὶ τοῦ πλοίου σχοινία καὶ τὰς ἀγκύρας καὶ νὰ καταμετρήσῃ ἀκριβῶς τὰς λέμβους, καθόσον καὶ ἔργον ἐπαχθέστατον εἶναι καὶ ἰδιαίτεραι γνώσεις ἀπαιτοῦνται, ἡ ἀπόσπασις μάλιστα τῶν σχοινίων ἐκ τῶν προσδιωρισμένων θέσεών των καὶ ἡ ζύγισις αὐτῶν τε καὶ τῆς ἀγκύρας εἶναι, ὄχι μόνον δύσκολος διὰ τὸν ἐνεργοῦντα τὴν κατάσχεσιν κλητῆρα, ἀλλὰ σχεδὸν ἀδύνατος. Ἐπομένως ἂν κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν εἰρημένων πραγμάτων ὁ κλητὴρ ἀνέφερε μὲν εἰς τὴν ἔκθεσίν του τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀναγκαίως ἀπαιτούμενα, ἐπρόσθεσεν ὅμως καὶ περιττὰ, ἡ ἐσφαλμένη περιγραφὴ τοῦ κλητῆρος ὡς πρὸς τὰ περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα ὁ κλητὴρ δὲν ὤφειλε ν' ἀναφέρῃ, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκύρωσιν τῆς κατασχέσεως, ἢ ἐὰν ὑποτεθῇ εἰσέτι, ὅτι κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον ἡ μὴ ἀκριβὴς περιγραφὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πλοίου κατασχεθέντων δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀκύρωσιν ὁλοκλήρου τῆς κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ, ἀπορριπτομένων τῶν ἐνστάσεων τοῦ ἐφεσιβλήτου, ἡ μὲν περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησις τούτου εἶναι κατὰ συνέπειαν ἀπορριπτέα, ἡ δὲ ἀπὸ 28 Μαρτίου 1860 ἀγωγὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶναι παραδεκτὴ καὶ βάσιμος ὡς στηριζομένη εἰς τὰς περὶ κατασχέσεως καὶ πωλήσεως πλοίων διατάξεις τοῦ ἐμπορικοῦ Νόμου, καθόσον μάλιστα ὁ ἐφεσίβλητος οὐδὲν κατ' οὐσίαν ἀντέταξε κατὰ τῆς προμνησθείσης ἀγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος.

Ζητ. 104. Ὁ ὑποθηκεύσας ἀλλότριον κτῆμα ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τὸν δανειστὴν καὶ ἂν οὗτος ἀνεγνώρισεν, ὅτι τὸ κτῆμα ἀνῆκεν εἰς τὸν διεκδικήσαντα αὐτό; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,270 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἐκ μὲν τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 16044 δωρητηρίου συμβολαίου ἐξηγεῖται, ὅτι ἡ δανείστρια Μουρούζη ἐδωρήσατο τῷ Ἀλεξάνδρῳ Μημῆ, ὃν ὁμολογουμένως αἱ ἐνάγουσαι ἐκληρονόμησαν, τὴν ἐκ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 103 προερχομένην ἀπαίτησιν αὐτῆς κατὰ τοῦ Χρ. Ταβάκη μεθ᾽ ὅλων τῶν ἐνυποθήκων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων της καὶ μετεβίβασε ῥητῶς ὅλας τὰς ἐκ τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου πηγαζούσας ἀγωγὰς της, τοιαύτης δ᾽ οὔσης τῆς δωρεᾶς, οἱ κληρονόμοι τοῦ Μημῆ δύνανται νὰ ἐπιδιώξωσι καὶ τὴν ἐξ ἐγγυήσεώς ἀγωγὴν κατὰ τοῦ ἐναγομένου τὴν ἐκ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 103 πηγάζουσαν, ἧς τὴν ἐκχώρησιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐναγόμενος συνομολογεῖ, ὡς οὐδὲν ἀντιτάττων κατὰ τῆς τοιαύτης ἐννοίας τοῦ συμβολαίου τῆς ἐκχωρήσεως.

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ εἶναι καὶ βάσιμος διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους· ἀ) διότι διὰ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 103 συμβολαίου ἀνεδέχθη ὁ ἐναγόμενος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γεωργίου νὰ πληρώσωσιν ἀλληλεγγύως τὸ δωρηθὲν χρέος μετὰ τοῦ τόκου του, ἂν ὅλα τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα ἢ μέρος αὐτῶν φιλονεικηθῶσιν ἀπό τινα τρίτον οἱονδήποτε· ἐκ δὲ τῆς προσαγομένης ὑπ᾽ ἀριθ. 14028 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξάγεται, ὅτι ἡ μήτηρ των, διεκδικάσασα ἐν τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων, ἐπέτυχεν ἐντελῶς ν᾽ ἀκυρωθῇ ὁ γενόμενος πλειστηριασμὸς αὐτοῦ καὶ νὰ τὸ λάβῃ ὡς ἴδιόν της· διεκδικηθέντος δὲ καὶ ἀφαιρεθέντος ἑνὸς τῶν κτημάτων, ὁ ἐναγόμενος ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον καθυστεροῦν τοῦ χρέους ποσὸν καὶ δὲν δύναται ν᾽ ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποχρεώσεως ταύτης, οὔτε ἂν ὑπάρχωσιν εἰσέτι ἄλλα ἐνυπόθηκα κτήματα, οὔτε διὰ τὴν μὴ δόσιν τοῦ ἐπαχθέντος εἰς τὴν Μουρούζη ὅρκου, οὐδὲ διὰ τὴν μὴ κλήτευσιν αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην ἐκείνην, διότι διὰ τοῦ ὑπ᾽ ἀριθ. 103 συμβολαίου ὑπεχρεώθη νὰ πληρώσῃ καὶ ἂν μέρος τῶν ἐνυποθήκων, τοὐτέστι καὶ ἂν ἐνεκικηθῇ, ἡ δ᾽ ἄρνησις τοῦ ὅρκου, ἀφοῦ μάλιστα καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ προηγουμένης ἀποφάσεώς του ἐθεώρησεν ὑπάρχον ἀσθενὲς τεκμήριον ὑπὲρ τῆς κυριότητος τῆς μητρός των καὶ διὰ τοῦτο ἐπέβαλε τῇ Μουρούζῃ τὸν ἀπαλλακτικὸν ὅρκον, οὐδένα δόλον ἢ ἀμέλειαν ἐκ μέρους τῆς Μουρούζη ἐμφαίνει περὶ τὴν ὁρκοδοσίαν, ἀλλὰ τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν αὐτῆς καὶ τὸ πρὸς τὰ θεῖα σέβας της ἐπιμαρτυρεῖ, ἅπερ οὐδόλως ὤφειλε νὰ παραβλέψῃ χάριν τοῦ ἐναγομένου, ἡ δὲ κλήτευσις αὐτοῦ εἰς τὴν δίκην ἐκείνην δὲν ἦτον ὑποχρεωτικὴ διὰ τὴν Μουρούζη, οὐδὲ νὰ τὸν ὠφε-

λήση ἠδύνατο, ἀφοῦ καὶ παρόντος αὐτοῦ ἤθελεν εἰς τὴν Μουρούζη ἐπαχθῇ ὁ ὅρκος, ὃν, ὡς εἴρηται, δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ δώσῃ παρὰ τὴν συνείδησίν της ὑπὲρ τοῦ ἀντιδίκου της καὶ νῦν ἐναγομένου· ἄλλως τε ἐκ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐξάγεται, ὅτι ὁ ὀφειλέτης Χρ. Ταβάνης δὲν ἐδικάσθη παντάπασι, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἐναγόμενος δύναται ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, ὡς δανειστής του, διὰ τὴν ἀναδοχὴν χρέους του, ὧν, ν' ἀντικρούσῃ τὰς ἀξιώσεις τῆς μητρός του προτάλλων δι' ἀνακοπῆς τὴν ὑπ' ἀριθ. 14028 ἀπόφασιν ἢ ἄλλως πῶς.

Ζητ. 105 Τί ὀφείλει τὸ δημόσιον, ὅταν δὲν δύναται νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἐνάγοντα εἰς τὰς ὁποίας ἠγόρασεν ἐθνικὰς γαίας;—τὸ διαφέρον, κατα τὴν τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,283 τῷ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ ἂν τὸ Δημόσιον δὲν δυνηθῇ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὸ εἰρημένον τεμάχιον γῆς, τότε ὀφείλει εἰς αὐτὸν τὸ διαφέρον, τὸ ὁποῖον ὁ ἐκκαλῶν περιορίζει εἴς τε τὴν ἀξίαν τοῦ τιμήματος, δι' ὃ τῷ κατεκυρώθη τὸ κτῆμα, συνιστάμενον εἰς δραχμὰς (οὐχὶ 3000· ὡς κατὰ λάθος ἀναφέρει), ἀλλὰ 2700· ὡς βεβαιοῖ ἡ ἔκθεσις τῆς κατακυρώσεως, κατὰ τὰ ἐν τῇ πρώτῃ αἰτιολογίᾳ λεχθέντα, καὶ εἰς τοὺς τόκους τοῦ ποσοῦ τούτου ἀπὸ τῆς 14 Ἰανουαρίου 1850· ἀνυπόστατος δὲ εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι ὁ ἐνάγων δικαιοῦται νὰ λάβῃ μόνον τὰ δοθέντα τότε εἰς ἀντάλλαγμα φαλαγγιτικὰ γραμμάτια, διότι, καταρτισθείσης ἔκτοτε τῆς πωλήσεως, ἡ μὴ παράδοσις τοῦ πωληθέντος, τὴν ὁποίαν ὁ πωλητὴς ὀφείλει, δὲν φέρει διάλυσιν τῆς τελειοποιημένης ἀγοραπωλησίας, ἀλλ' ἐνοχὴν τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸ διαφέρον, ἀρχὴν τὴν ὁποίαν καθιεροῖ καὶ τὸ ἄρθρον 881 τῆς πολ. Δικονομίας, τὸ δὲ Δημόσιον δὲν διατείνεται, ὅτι ἡ σημερινὴ ἀξία τοῦ κτήματος εἶναι κατωτέρα τοῦ ποσοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἐνάγων ὁρίζει τὸ διαφέρον αὐτοῦ, ἤγουν τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς, ὥστε νὰ διαταχθῇ διὰ πραγματογνωμόνων ἐκτίμησις

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΓΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. έν Αθήναις.

Έν Αθήναις . . . Δρ. 12.
Έν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Περὶ μαρτυρικῆς ἀποδείξεως καὶ προθεσμίας αὐτῆς. 107) Τελεσιδικία. 108) Συμψηφισμός. 109) Πότε χωρεῖ συμψηφισμός.

Κατ' αἴτησιν συνδρομητῶν τινων τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράματος, ἐκδίδομεν τὸ προκείμενον ἄρθρον, ἐν ᾧ ἐξετάζονται τὰ ἑξῆς ζητήματα.

Ἡ προθεσμία τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως πρέπει νὰ ὁρίζηται καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν; § 2.

Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος ἀνατίθηται τῷ εἰσηγητῇ; § 3.

Ὅταν τοῦτο ἀνατίθεται τῷ Εἰσηγητῇ, τί ποιητέον; § 4. *ἐπ.*

Μία πρέπει νὰ ἦναι ἡ προθεσμία διὰ πάντας τοὺς μάρτυρας; § 5.

Ὁ ἀνταποδεικνύων δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐντὸς τῆς προθεσμίας μάρτυρας, οὓς δὲν ἐκοινοποίησε πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν τοῦ ἀποδεικνύοντος; § 7.

Νέοι μάρτυρες ἐξετάζονται; § 8 *ἐπ.*

Ἡ πρὸς ἐξέτασιν προθεσμία θεωρεῖται ὡς μὴ ἀρξαμένη, ὅταν ἀπολίπωνται οἱ διάδικοι; § 10.

Ἡ προθεσμία τρέχει ἐναντίον τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν; §. 11.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι πρὸς διεξαγωγὴν μαρτυρικῆς ἀποδείξεως εἶναι πάντοτε ἀναγκαία ἀπόφασις ἐπιτρέπουσα αὐτὴν (Πολ. 306 Απ. Ἀρ. Π. 203 τοῦ 54)· καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη πρέπει νὰ ὁρίζῃ προσέτι α) τὸν τόπον τῆς διεξαγωγῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως· β) τὸν χρόνον τῆς διεξαγωγῆς ταύτης κάθ' ἡμέραν καὶ ὥραν (307 πολ.). Τὸ δικαστήριον ὅμως δὲν ὀφείλει νὰ ὁρίσῃ τὸν χρόνον τῆς περατώσεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. Ἀποφ. Ἀρ. Παγ. 21 τοῦ 60.—242 τοῦ 59.

Ἐν τῷ ἀρθριδίῳ τούτῳ θέλομεν ἐνδιατρίψει μόνον εἴς τινα τῶν ζητημάτων, ἅτινα ἀφορῶσι τὸν τῆς διεξαγωγῆς χρόνον.

Παρατηρητέον δὲ πρὸ πάντων, ὅτι ἡ Γαλλικὴ νομοθεσία (ἄρθρ. 257—259 278—280) διαφέρει κατὰ τοῦτο τῆς ἡμετέρας, διότι, κατ' ἐκείνην, ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων πρέπει ν' ἀρχίσῃ τὴν ὀγδόην μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀποφάσεως ἡμέραν καὶ νὰ τελειώσῃ ἐντὸς 8 ἡμερῶν, ὅπερ ἡ ἡμετέρα δὲν διατάσσει· ὥστε ἡ Γαλλικὴ νομοθεσία, ἄλλο σύστημα ἀκολουθοῦσα, δὲν χρησιμεύει εἰς λύσιν τῶν ἀναφυομένων παρ' ἡμῖν δυσχερειῶν (1) περὶ τὴν διεξαγωγὴν τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως.

§. 2.

Ἡ προθεσμία τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἀποδείξεως πρέπει νὰ ὁρίζηται καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν (2)· 307 Πολ.

Ὁ προσδιορισμὸς τοῦ χρόνου καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν χρησιμεύει ὡς προθεσμία ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων οὐ μόνον τῆς ἀποδείξεως, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνταποδείξεως (338 ἐδ. 1 Πολ.)· ἤτοι καθ' ἣν ἡμέραν μέλλουσι νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ τῆς ἀποδείξεως μάρτυρες, κατ' αὐτὴν ταύτην ἐξεταστέοι εἰσὶ καὶ οἱ τῆς ἀμέσου ἀνταποδείξεως.

Κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ σημεῖον ἀπαιτεῖται ν' ἀρχίσῃ μόνον ἡ ἐξέτασις, ἡ διάρκεια δ' αὐτῆς ἐξήρτηται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων·

(1) Πρλ. Οἰκ. §. 163 σημ. 8 καὶ § 143 σημ. 13.

(2) Οἰκ. §. 143 σημ. 14 καὶ §. 163 σημ. 9.—Περὶ τῆς ὥρας, Ὥρα εὐρ. ιγ. σ. 247 §. 4.

ὥστε δύναται ὁ διεξάγων τὴν ἀπόδειξιν δικαστὴς, *ἄνευ παρατάσεως τῆς προθεσμίας*, νὰ ἐξετάσῃ καὶ τὰς ἐπομένας ἡμέρας ὅσους δὲν ἔφθασε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ νὰ ὁρίσῃ ἄλλην ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀπειθῶς μὴ ἐμφανισθέντων. (1)

Εἶπον *ἄνευ παρατάσεως τῆς προθεσμίας*—ἡ νομολογία ἄλλοτε δὲν παρεδέχετο τὸ σύστημα αὐτὸ (Ὅρα εὐρ. ιγ. σ. 276 ἐπ.)· ἀλλ' ἤδη τὸ καθιέρωσεν· εἰς τὴν νεωτέραν λοιπὸν νομολογίαν εὑρηνται ταῦτα.

α)Δὲν εἶναι ἐκπρόθεσμος ὁ ἐξετάζων μάρτυρας μετὰ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν, ἂν ὁ καιρὸς δὲν ἐσυγχώρησε νὰ ἐξετασθῶσιν ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας· ὅθεν δύνανται νὰ ἐξετασθῶσιν εἰς τὰς ἑπομένας ἡμέρας (307 Πολ)·— Ἀπ. πολ. Ἀρ. Παγ. 274 τοῦ 58, κυροῦσα τὴν 1083 τοῦ 55 Ἐφ. Ναυπλ. — Πρλ τὴν 3 σκέψιν τῆς 18168 τοῦ 60 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. ἐν Νομ. Μελ. σελ. 974.

β΄.) Ἐν τῇ περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσει προσδιορίζεται καὶ ὁ χρόνος ἐν ῥητῇ ἡμέρᾳ καὶ ὥρᾳ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων, τουτέστι προσδιορίζεται ἡ ἔναρξις τῆς ἐξετάσεως, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ λῆξις· ἄρα ἀρκεῖ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, καὶ ἂν δὲν ἀποπερατωθῇ αὕτη ἐντὸς αὐτῆς, ὁ διάδικος δὲν ὑποχρεοῦται νὰ ζητήσῃ νέαν, μήτε ἀποκλείεται νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ἐντὸς τῆς κατὰ πρῶτον τεθείσης προθεσμίας μάρτυράς του καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς, ὅταν οὗτος δὲν ἦναι αἴτιος τῆς μὴ ἐξετάσεώς των. Ἀπ. πολ. Ἀρ. Παγ. 242 τοῦ 59, ἀναιροῦσα τὴν 425 τοῦ 58 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ.

Σημειωτέον δὲ ὅτι

α) Ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία παρατεινομένη ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀνταποδεικνύοντα. Πρλ. τὴν 730 τοῦ 1850 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. ἐν Εὐρ. ιγ'. σ. 250 ἐδ. α.

β.) Αἴτησις περὶ προσδιορισμοῦ νέας προθεσμίας, γενομένη μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ταχθείσης τὸ πρῶτον προθεσμίας, εἶναι παραδεκτὴ, ἐὰν ἐντὸς τῆς πρώτης ταύτης προθεσμίας δὲν ἐστάθη δυνατὸν νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες. Ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. 16406, ἣν ἴδε εἰς Νομ. μελ. σ. 149.

§, 3.

Εἶναι νόμιμον τὸ μὲν δικαστήριον νὰ τάξῃ τὴν προθεσμίαν, ν' ἀναθέσῃ δὲ τῷ εἰσηγητῇ τὸν ἐντὸς αὐτῆς προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας

(1) Οἰκ. §, 163 σημ. 11 Πολ. 314 315—Οἰκ. §, 153 σημ. 2.

καὶ τῆς ὥρας; Τὸ μέτρον τοῦτο δὲν εἶναι βεβαίως ἄτακτον, ἐνίοτε μάλιστα δύναται καὶ νὰ ὠφελήσῃ, ὄντος καταλληλοτέρου τοῦ εἰσηγητοῦ νὰ κρίνῃ περὶ τῆς προσδιοριστέας ἡμέρας καὶ ὥρας, ἀλλὰ νομιμώτερον καὶ ἁπλούστερον εἶναι τὸ νὰ προσδιορίζηται ἐν τῇ ἀποφάσει ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα· νομιμώτερον μὲν, διότι τοῦτο διατάσσει ὁ νόμος· ἁπλούστερον δὲ, διότι οὕτως ἐκλείπει ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκδόσεως πράξεως τοῦ εἰσηγητοῦ· προλαμβάνονται πλεῖσται περιπλοκαὶ, περὶ ὧν κατωτέρω, καὶ δὲν δίδεται ἀφορμὴ εἰς παράπονα, σπανίως μὴ σπουδαῖα, ὅτι οἱ εἰσηγηταὶ περιτέμνουσι πολλάκις ἐπὶ τοσοῦτον τὴν προθεσμίαν, ὥστε διατρέχουσι κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων.

§ 4.

Ὅταν ὅμως τὰ δικαστήρια, τάττοντα διορίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ἀναθέτωσι τῷ εἰσηγητῇ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας, τί ὀφείλει νὰ πράξῃ ὁ ἐπισπεύδων τὴν ἀπόδειξιν διάδικος;

Ἓν ἐκ τῶν δύο, ἤτοι ἢ

α.) Ὁ ἐπισπεύδων διάδικος κλητεύει τὸν ἀντίδικόν του (ἀπ. ΑΠ. 271 τοῦ 59) ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, ἵνα οὗτος, ἀκούσας ἀμφοτέρους, ὁρίσῃ διὰ πράξεως τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τῆς ἐξετάσεως· ἀντίγραφον δ' ἐπικυρωμένον τῆς πράξεως κοινοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος πρὸς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ· ἢ

β'. Ὁ ἐπισπεύδων διάδικος ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ ἀναφορὰν τῷ εἰσηγητῇ, ἐπισυνάπτων καὶ τὸ ἐπιδοτήριον τῆς ἀποφάσεως. — Ὁ εἰσηγητὴς, ἀκούων καὶ τὸν ἕτερον (1), ἐκδίδει πρᾶξιν ὁρίζουσαν τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν· ἀντίγραφον δ' ἐπικυρωμένον κοινοποιεῖται ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος πρὸς τὸν ἕτερον.

Ἡ κλήτευσις λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα εἶναι ἀναγκαία· ὅθεν ὁ Ἀρ.Παγ. ἀπέφηνεν ὅτι « Τὸ πρωτοδικεῖον, εἰς ὃ ἀνετέθη ἡ ἐξέτασις μαρτύρων, δύναται μὲν, κατ' αἴτησιν τοῦ ἑνὸς τῶν διαδίκων, νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως, ἀλλ' ὁ αἰτῶν πρέπει νὰ κλητεύσῃ ἐπὶ τούτῳ τὸν ἀντίδικόν του (129 Πολ.)· — Ἄλλως, ἐὰν ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τοῦ αἰτήσαντος, ὁ ἀντίδικός του δύναται νὰ κοινοποιήσῃ τὸν κατάλογον τῶν ἐξεταζέων μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως. Ἀπ.Πολ. ΑΠ. 271 τοῦ 59.

(1) Οἰκ. §, 163 σημ. 9.

Σημειωτέον δ' ὅτι ἡ κοινοποίησις τῆς πράξεως πρέπει νὰ ἐνεργῆται πρότερον ἢ 24 ὡρῶν, ἵνα μείνῃ ἐλευθέρα ἡ χρῆσις τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις 310—312 ὡρισμένων. (1)

§ 5.

Ὁ εἰσηγητὴς ὀφείλει νὰ ὁρίζῃ ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων ἐντὸς τοῦ χρόνου, ὃν ἡ ἀπόφασις ἔταξεν, ἐξετάζων ἀκριβῶς πόσαι ἡμέραι παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ προσέχων νὰ μὴ συντέμνῃ πολὺ τὴν ταχθεῖσαν διορίαν· διότι οὕτως ἐνδεχόμενόν ἐστι νὰ εὑρεθῇ ἀνέτοιμος ὁ ἀντίδικος τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀποδείξεως.

§ 6.

Μία δὲ πρέπει νὰ ἦναι ἡ προθεσμία διὰ πάντας τοὺς μάρτυρας; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἀμφιταλαντεύεται, δύο δὲ προτείνονται πρὸς λύσιν του γνῶμαι. Κατὰ τὴν μὲν, ἡ προθεσμία πρέπει νὰ ᾖ μία, διὰ νὰ μὴ παραβιάζηται ἡ διάταξις τοῦ 2 ἐδ. τοῦ ἄρθρου 338 τῆς Πολ. Δικ. ὅπερ ἀνάγκη νὰ γίνηται καὶ ὅταν ἐν διαφόροις τόποις διάφοροι διορίζωνται εἰσηγηταί. (2) Οἰκ. § 163 σημ. 9 ad 6'.

Ἡ ἐναντία δόξα ἰσχυρίζεται, ὅτι, ὁσάκις τὸ δικαστήριον ὁρίζει προθεσμίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι, ἅμα κατὰ τὴν προθεσμίαν γίνῃ ἔναρξις τῆς ἐξετάσεως, καὶ ἂν δὲν ἀποπερατωθῇ αὕτη, δὲν δύναται πλέον οὐδεὶς τῶν διαδίκων νὰ προτείνῃ νέους μάρτυρας· ὁσάκις ὅμως ἡ ἀπόφασις τάττει διορίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πρέπει νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες, καὶ ἀφίνει τῷ εἰσηγητῇ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας, συγχωρεῖται ἡ πρότασις νέων μαρτύρων καὶ μετὰ τὴν ἐν τῇ παρὰ τοῦ εἰσηγητοῦ ὁρισθείσῃ ἡμέρᾳ ἔναρξιν τῆς ἐξετάσεως, ἀρκεῖ ἡ πρότασις καὶ προσαγωγὴ τῶν νέων μαρτύρων νὰ γίνῃ ἐντὸς τῆς διορίας, ἣν τὸ δικαστήριον ἔταξε· διότι ἄλλως τρέχουσι κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐπισπεύδοντος τὴν διεξαγωγήν. (3) Μὲ τὴν δευτέραν ταύτην γνώμην συνᾴδει καὶ ἡ τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 20 τοῦ

(1) Οἰκ. §. 163 σημ. 9 ad ά. contra Ῥουσ. σ. 222.

(2) Ὅρα κατ. § 9.

(3) Ῥουσ. σελ. 221 ἑπ.

44, 38 καὶ 210 τοῦ 47.—Πρλ. δὲ καὶ τὴν ἀνωτ. 271 τοῦ 59 (1).

Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καθιέρωσεν ὁ Α Π καὶ διὰ τῶν 489 καὶ 521 τοῦ 52 ἀποφάσεων αὐτοῦ. Διὰ τῆς τελευταίας, ἐπικυρῶν τὴν 554 τοῦ 1852 ἀπόφ. τῶν ἐν Ν. ἐφ., ἀποφαίνεται ὁ Α Π, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 338 δὲν ἐφαρμόζεται, εἰμὴ μόνον ὁσάκις αἱ ἀποδείξεις διεξάγονται ἀκριβῶς κατὰ τὰ ἄρθρα 306 καὶ 307 τῆς Πολ. δικ. ἤτοι, ὁσάκις ὁρίζεται ἐν τῇ ἀποφάσει ὁ χρόνος τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἀποδείξεων καθ' ἡμέραν καὶ ὥραν· ὄχι ὅμως καὶ ὅταν ἀνατίθεται ὁ προσδιορισμὸς αὐτῆς εἰς τὸν εἰσηγητήν· Εὐρ. ιγ. σ. 253.

Διὰ τῆς 274 τοῦ 53 ἀποφάσεώς του ὁ Α Π ἀπέφηνεν ὅτι ἡ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ἐξέτασις, ἡ γενομένη μὲν δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τῆς ἀποδείξεως, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας, εἶναι σύμφωνος μὲ τὸ ἄρθρον 338 τῆς Πολ. δικ.

---

(1) Ἡ ὑπ' ἀριθ. 20 ἀπόφασις ἀποφαίνεται, ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 338 τῆς πολ. δικ. ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως γίνεται ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας· ἀλλ' ἡ διεξαγωγὴ τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀνταποδείξεως δύναται νὰ λάβῃ χώραν εἰς διαφόρους ἐποχὰς ἐντὸς τῆς ὡρισμένης διορίας· ἄρα τὸ ἄρθρον 338 τῆς Πολ. δικ. ἀφιερᾷ τὸν διάδικον, οὗ τινος οἱ μάρτυρες ἤρξαντο ἐξετάζεσθαι (οὕτω καὶ ἡ 269 τοῦ 49 ἀπ. Α Π.)· οὐχὶ δὲ καὶ τὸν διάδικον, τῶν μαρτύρων τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέτασις δὲν ἤρξατο. Εὐρ. ιγ. σ. 250. Οὕτω καὶ ἡ 12016 Ἐφ Ἀθ. (Εὐρ. ιγ. σ. 252).

Τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἠκολούθησεν ὁ Α Π. καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 38 τοῦ 1847, ἀποφάσει του, ἡ δὲ περίστασις, ἐφ' ἧς αὕτη ἐξεδόθη, φαίνεται ἔχουσα οὕτω· « Τὸ Ἐφετεῖον ὑπεχρέωσε τὸν Η ν' ἀποδείξῃ θέμα τί, διατάξαν νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐντὸς δύο μηνῶν καθ' ἡμέραν ἐρισθησομένην ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ οὗτος λοιπὸν διέταξε νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες ἐντὸς βραχυτάτης προθεσμίας· ἐξετασθέντων οὖν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν τοῦ ἀποδεικνύοντος μαρτύρων, ὁ ἀνταποδεικνύων ἐζήτησε βραδύτερον, ἀλλ' ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας, νὰ ἐξετασθῶσιν οἱ μάρτυρες αὐτοῦ, ὁμολονότι τοὺς ἐκοινοποίησε μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τοῦ ἀντιδίκου του. Τὸ ἐν Ἀθ. Ἐφ. (ἀπ. 3850) ἐθεώρησεν ἔκπτωτον τῆς ἀποδείξεως τὸν ἀνταποδεικνύοντα. ἀλλ' ὁ Ἄρ. Πάγ., διὰ τῆς 38 τοῦ 1847, ἀνήρεσε τὴν ἀπόφασιν, μὴ θεωρήσας ἔκπτωτον τὸν ἀνταποδεικνύοντα. εὐρ. ιγ. σ. 253.

Διὰ τὴν 210 τοῦ 47 ἀπέφηνεν ὁ Α Π ὅτι τὸ 2 ἰδ. τοῦ ἄρθρου 338 δὲν ἐννοεῖ, ὅτι, ὁσάκις ἀρχίσῃ ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ἀποκλείεται ὁ ἀνταποδεικνύων νὰ προτείνῃ μάρτυρας καὶ ὅταν ἦναι ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας, ἡ καὶ ταναπαλιν· ἀλλ' ὅτι δὲν συγχωρεῖται νὰ προβληθῶσι νέοι μάρτυρες τῆς ἀποδείξεως ἢ τῆς ἀνταποδείξεως, ἂν ἤρξατο ἡ ἐξέτασις τοιούτων μαρτύρων. – Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἔχει οὕτως· « Ὁ ΑΠ. ὥρισε δίμηνον προθεσμίαν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων, ἀναθέσας τῷ εἰσηγητῇ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἡμέρας καὶ ὥρας· ὁ ἀποδεικνύων, προκαλέσας πρᾶξιν τοῦ εἰσηγητοῦ, ἐξέτασε τοὺς μάρτυράς του· κατόπιν ὁ ἀνταποδεικνύων ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐκλήτευσε μάρτυρας, ἀλλ' ὁ εἰσηγητὴς ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν ταύτην, καὶ τοῦτο προὐκάλεσε τὴν ἀπόφασιν 210.

Ποία δὲ ἡ τῶν ἐρετείων νομολογία; Συναδούσας μὲ τὴν νομολογίαν τοῦ Α Π. ἔχετε, μεταξὺ ἄλλων, τὰς 2963 (Εὐρ.2 σ.132), 8721 (εὐρ. 10 σ. 66), 10354 (Εὐρ. ιγ σ. 255), 11782 εὐρ. ιγ σ. 255), 13273 (εὐρ. ιγ σ. 251) καὶ 14936 ἀποφάσεις τῶν ἐν Ἀθ. ἐφετῶν. Ἀπάδουσαν δὲ γινώσκω τὴν 3850 ἀπόφ. αὐτῶν. Τὴν νομολογίαν τῶν ἐν Ναυπλ. ἐφ. Ὁρα εἰς εὐρ. ιγ. σ.253 ἐν τέλ. καὶ 255 ἐν ἀρχ. καὶ εἰς τὴν Ἐφ. τοῦ δικαίου σ. 128, ὅπου ὑπάρχει ἡ 439 τοῦ 59 ἀπόφασίς των, καθ' ἣν, μὴ προσδιοριζομένου διὰ τῆς περὶ ἀποδείξεως ἀποφάσεως χρονικοῦ πρὸς τοῦτο διαστήματος, καὶ ἐπιτρεπομένου εἰς τὸν εἰσηγητὴν νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ἡ ἀνταπόδειξις θεωρεῖται ὡς διεξαγομένη ὡς πρὸς τὸν χρόνον χωριστὰ τῆς ἀποδείξεως καὶ αὐτοτελῶς.

§ 7.

Ἀλλ' ὁ ἀνταποδεικνύων δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας μάρτυρας μετὰ τὴν ἐξέτασιν των τοῦ ἀντιδίκου, του καὶ ἂν δὲν ἐγνωστοποίησε τὸν κατάλογον αὐτῶν πρὸ τῆς ἐξετάσεως ἐκείνων;

Καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν εὑρίσκετε στερεὰν τὴν νομολογίαν, διότι, κατά τινας μὲν ἀποφάσεις (1), εἶναι ἀδιάφορον, ἂν οἱ μάρτυρες τῆς ἀνταποδείξεως ἐγνωστοποιήθησαν μετὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν τῆς ἀποδείξεως, ἀρκεῖ δὲ ὥστε ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας νὰ προταθῶσι καὶ ἐξετασθῶσι.

β'.) Κατ' ἄλλην δὲ γνώμην, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 338 ἀφορᾷ οὐ μόνον τὸν προσαγαγόντα ἤδη μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ. (2)

Κατὰ τὴν γνώμην λοιπὸν ταύτην, ἥτις φαίνεται ἐπικρατεστέρα, ἀ) Ὅταν ὁ ἀνταποδεικνύων δὲν ἐγνωστοποίησε τοὺς παρ' αὐτοῦ κληθέντας μάρτυρας, εἰμὴ μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου του, παράτασις δὲν συγχωρεῖται κατὰ τὰ ἄρθρ.

(1) Εὐρ. ιγ. σ. 254 §, 8 καὶ σ. 258.— Ἀπ. ΑΠ- 38 τοῦ 1847.

(1) Οἰκ. § 163 σημ. 12 Δπ. Ἐφ. Ναυπλ. 604 τοῦ 59 ἐν νομ. σ. 6428· αἱ 11401 καὶ ἡ 14936 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. τοῦτ' αὐτὸ δέχονται, ἀλλ' ἐν πτρόδῳ. Πρλ. τὴν 253 τοῦ 49 καὶ 274 τοῦ 53 ἀπόφ. Α Π. καθ' ἣν (κυροῦσαν τὴν 554 τοῦ 1852 ἀπόφ. Ἐφ. Ν) ἡ ἐξέτασις τῶν τῆς ἀποδείξεως μαρτύρων δὲν εἶναι ἄκυρος, ὅταν ἐγνωστοποιήθησαν πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, ἂν καὶ ἐγένετο δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην, ἀλλὰ ἐντὸς τῆς προθεσμίας. — Κατὰ τὴν 16865 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. οἱ τῆς ἀνταποδείξεως μάρτυρες, οἱ κοινοποιηθέντες μετὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως, δὲν ἐξετάζονται.

310, 312 καὶ 318 τῆς Πολ. Διγονομίας, καί τοι ἐμπροθέσμως γενομένη. Ἀπ. Πολ. ΑΠ. 84 τοῦ 1857, ἐπικυροῦσα ἀπόφ. τοῦ Πρωτ. Χαλκ.

6'.) Δὲν συγχωρεῖται ἡ ἐξέτασις μαρτύρων ἀνταποδείξεως, ὧν τὰ προσόντα δὲν ἐκοινοποιήθησαν πρὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν τῆς ἀποδείξεως μαρτύρων. Ὅρα ὑπὸ τὸ νόημα τοῦτο τὴν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. ἀπ. 16700 τοῦ 59 ἐν Νομ. μελ. σ. 249 ἐπ.

§. 8.

Εἶναι ὅμως ἀναντίῤῥητον ὅτι ὁ διάδικος, τῶν μαρτύρων τοῦ ὁποίου ἤρξατο ἡ ἐξέτασις, δὲν δύναται πλέον, ἄνευ συναινέσεως τοῦ ἀντιδίκου αὐτοῦ (1), νὰ προτείνῃ νέους, εἴτε ἀποδεικνύων εἶναι, εἴτε ἀνταποδεικνύων· 338 ἐδ. 2 Πολ.—Νεαρὰ 90 κεφ. δ. §. 1. Οἰκ. § 163 σημ. 12. (Ἀπ. Πολ. ΑΠ. 5 21 τοῦ 1852, 110 τοῦ 53 (2), 15 τοῦ 43 (3) 225 τοῦ 48 (4) 125 τοῦ 53 (5) 489 τοῦ 52· 10 τοῦ 59· 190 τοῦ 54. ἡ ἐξέτασις δὲ θεωρεῖται ἀρξαμένη δι' ἑκάτερον τῶν διαδίκων ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἣν ὥρισεν ὁ εἰσηγητὴς πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων του. Εὐρ. 10 σ. 69 σημ. ά.

Ὡσαύτως ἡ αἴτησις τοῦ νὰ ἐξετασθῶσιν ἐκ νέου οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες πρὸς ἀνατροπὴν ὅσων ἄλλοι κατέθεσαν, δὲν εἶναι νόμιμος, καθότι τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μ' ἐξέτασιν νέων μαρτύρων· (338 πολ.) Απ. πολ. ΑΠ. 200 τοῦ 1860.

§. 9.

Ἀλλ' ἂν τὰ θέματα εἰσὶ διάφορα, ἐφ' ἑνὸς δ' ἐξετάσθησαν μάρτυρες, ὁ προτείνας αὐτοὺς δύναται νὰ προτείνῃ νέους ὡς πρὸς τ' ἄλλα θέματα; Ναί· Εὐρ. ιγ σελ. 255 §. 10.

Ὅταν οἱ εἰσηγηταὶ ὦσι πλείονες (6), ὁ ἐξετάσας μάρτυρας ἐνώπιον τοῦ ἑνὸς δύναται νὰ προτείνῃ νέους ἐξετασθησομένους ἐνώπιον ἄλλου

(1) Πότε ὑπάρχει συναίνεσις Εὐρ. ιγ. σ. 259 §. 13 ἐπ. καὶ σ. 255 §, 11.

(2) Ὁ §. 15 Εὐρ. ιγ. σ. 259.

(3) Εὐρ. ιγ. σ. 258 §, 12.

(4) Αὐτ.

(5) Ὁ §. 16 καὶ 17 εὐρ. ιγ. σ. 259.— Μάρτυρας λοιπὸν δὲν δύναται νὰ προτείνῃ ὁ διάδικος, ἀρξαμένης τῆς ἐξετάσεως ἄλλων προταθέντων ὑπ' αὐτοῦ μαρτύρων, καὶ ἂν δι' ἐκείνων πρόκηται ν' ἀντικαταστήσῃ ἄλλους προταθέντας καὶ ἀπολιπομένους. Ἀπ. Ἐφ. Ἀπ. 16727, ἣν εἰς Νομ. μελ. σ. 248 ἐπ.

(6) Ὅρα ὅμως ἄνωτ.

εἰσηγητοῦ; ὄχι, κατὰ τὴν 160 τοῦ 42 καὶ 263 τοῦ 45 ἀπ. ἐφ. Ναυπλ. (εὐρ. ιγ σ. 255 καὶ 252 ἐπ.) καὶ τὴν 12324 ἐφ. Ἀθ. (αὐτ. σ. 257)· ναὶ δὲ, κατὰ τὴν 11743 ἐφ. Ἀθ. (εὐρ. ιγ σ. 255).

§. 10.

Ἡ πρὸς ἐξέτασιν προθεσμία θεωρεῖται ὡς μὴ ἀρξαμένη, ὅταν ἀπολίπωνται οἱ διάδικοι;

Καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἀμφιταλαντεύεται. Κατὰ μὲν τὴν νομολογίαν τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν (Εὐρ. 10 σ. 66 § 185), ἡ προθεσμία θεωρεῖται μὴ ἀρξαμένη ὅταν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι τὴν παρημέλησαν· τὴν νομολογίαν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ὁ Οἰκ. (§. 164 σημ. 7) λέγων ὅτι ἐνταῦθα terminus circumducitur. Πρλ. Bayer σ. 948 ἀρ. 6 σ. 516.

Κατὰ τὴν νομολογίαν δὲ τοῦ ΑΠ. (ἀπ. 270 τοῦ 1853 ἀναιρ. τὴν 10284 ἐφ. Ἀθ.), ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία θεωρεῖται ὡς παρελθοῦσα καὶ ὅταν, κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως, παρημέλησαν τὴν προθεσμίαν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι· ἐν ἄλλοις ῥήμασιν, ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 200 τῆς Πολ. δικ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐνταῦθα. (1)

Τὴν νομολογίαν του ὅμως ταύτην ἐγκατέλιπεν ὁ πατὴρ αὐτῆς, ὁ Ἄρειος Πάγος, ἀσπασάμενος τὴν γνώμην τοῦ Κ. Οἰκονομίδου (2). Ὅθεν εἰς τὴν νεωτέραν νομολογίαν τοῦ ΑΠ εὑρηται, ὅτι α) ὅταν ἐτάχθη προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεώς τινος, ἀλλ' οἱ διάδικοι ἐκ συναινέσεως ἀνέβαλον τὴν ἐξέτασιν εἰς ἄλλην ἡμέραν, καθ' ἣν ἀμφότεροι ἀπελίποντο, τάττεται, κατ' αἴτησιν τινὸς τῶν διαδίκων, νέα προθεσμία, ἀφοῦ δὲν συνετάχθη ἔκθεσις κηρύττουσα αὐτὸν ἔκπτωτον τῆς προθεσμίας (200 Πολ.)—Ἀπ. πολ. ΑΠ. 100 τοῦ 58 (3), ἀναιρ. τὴν 51 τοῦ 57 ἐφ. Ναυπλ. — β' Κοινοποιηθείσης τῆς ἀποφάσεως καὶ παραμεληθείσης ἑκατέρωθεν τῆς προθεσμίας, δύναται κατόπιν, ἐξε-

---

(1) Ταύτῃ συνᾴδει καὶ ἡ 11545 ἀπόφ. ἐφ. Ἀθ. οὗτοι ἀπεφήναντο, προσέτι, ὅτι, παραταθείσης τῆς πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ταχθείσης προθεσμίας ἀπὸ κοινῆς συναινέσεως τῶν διαδίκων, δὲν δύναται ὁ παραμελήσας τὴν διεξαγωγὴν νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων καὶ μετὰ τὴν προθεσμίαν ἐπὶ λόγῳ ὅτι ὁ ἀντίδικός του δὲν προσῆλθε τῷ εἰσηγητῇ πρὸς βεβαίωσιν τῆς μὴ ἐμφανίσεως τοῦ ἐπισπεύδοντος· Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 17123 τοῦ 59, ἣν ἴδε ἐν νομ. μελ. σ. 407.

(2) Σελ. 180 σημ. 7.

(3) Πρλ. τὴν 293 τοῦ 58 ἀπ. ΑΠ.

τάζοντος τοῦ κοινοποιήσαντος μάρτυρας, νὰ ἐξετάσῃ τοιούτους καὶ ὁ πρὸς ὃν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις. Απ. πολ. ΑΠ 88 τοῦ 59.

Πόσον ἁπλουστέρα εἶναι ἡ 270 τοῦ 53!

§. 11.

Ἡ προθεσμία τρέχει ἐναντίον τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν;

Εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τούτου ὁδηγοῦσιν ἡμᾶς τ' ἄρθρα 338 249 καὶ 193 τῆς Πολ. δικονομίας, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς πολυειδεῖς σκέψεις καὶ ἐπροκάλεσεν ἀποφάσεις ἀντιφασκούσας, ὡς ἐκ τῶν ἑπομένων προκύπτει.

Περὶ τοῦ χρόνου τῆς πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ὑπάρχει τὸ ἄρθρον 338 τῆς Πολ. δικ. τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἐπίσημον μετάφρασιν φέρει τὴν λέξιν *προθεσμία*, ἥν περ οἱ τῶν κωδίκων ἀξιότιμοι ἐκδόται ἀντεκατέστησαν διὰ τῆς λέξεως *διορία*. (1) Τὸ ἄρθρον δὲ τοῦτο περιέχει δύο κανόνας, οὓς ὑπηγόρευσεν αὐτὸς ὁ σκοπὸς τοῦ νὰ προληφθῇ ἡ παρέγκλισις τῶν διαδίκων ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ τῆς καλῆς πίστεως. Ἐν γένει μὲν ἐπὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν προθεσμιῶν τὸ ἄρθρον 193 § 2 τῆς πολ. δικ. ἀναφέρει, ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς γίνεται μόνον ὑπὲρ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν ἀπόφασιν, καὶ ποτὲ κατ' αὐτοῦ· ἡ διάταξις ὅμως αὕτη εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ ἄρθρον 338, καὶ αὕτη, ὡς εἰδική, (2) κατισχύει ἐκείνης ἐπὶ τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως (3).

Εἴπομεν ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔδωκεν (4) ἀφορμὴν εἰς μόρφωσιν διαφόρων γνωμῶν. Καὶ τῷόντι.

Γνώμη πρώτη.— Οἱ μὲν φρονοῦσιν ὅτι ἡ προθεσμία τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν κατὰ τοσοῦτον μόνον, ὅτι ὀφείλει οὗτος τοὐλάχιστον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως νὰ γνωστοποιήσῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ. (5)

Μὲ τὴν γνώμην ταύτην συνᾴδει, νομίζω, ἡ νεωτέρα νομολογία τοῦ ΑΠ. καθ' ἣν κατὰ τὸ 338 τῆς πολ. δικ. ἐπὶ ἐμμαρτύρου ἀποδείξεως

---

(1) Ὁ Μακαρίτης Ῥους. (σ. 200) δὲν ἐγκρίνει τὴν ἀντικατάστασιν ταύτην. Ποία δὲ ἡ διαφορὰ τῶν δύο αὐτῶν λέξεων; Ὅρα αὐτ. καὶ Εὐρ. 10 σ. 57.

(2) Ἀπ. ΑΠ. 17 τοῦ 44 εὐρ. ιγ σ. 244.

(3) Ἐπὶ ἀποδείξεως δι' ὅρκου. Εὐρ. ιγ. σ. 247 ὁ §. ιγ. Οἰκ. § 112 σημ. 6.

(4) Τὸ ἄρθρον 257 τῆς γαλλ. δικ. ῥητῶς δίδει καταφατικὴν λύσιν.

(5) Οἰκ. §. 163 σημ. 13 Ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 604 τοῦ 59 ἐν νομ. σ. 6428. Πρλ. εὐρ. 10 σ. 60.

ἡ προθεσμία τρέχει καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι δὲν δύναται οὗτος, ἀρξαμένης κατὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τοῦ ἀντιδίκου του, νὰ προτείνῃ καὶ ἐξετάσῃ πλέον καὶ αὐτὸς μάρτυρας· ὥστε, ἂν δὲν ἐξετάσθησαν μάρτυρες οὐδενὸς τῶν διαδίκων, δὲν εἶναι ἐκπρόθεσμος ἡ μετὰ ταύτην γενομένη ἐξέτασις τῶν μαρτύρων του (ἐκείνου, εἰς ὃν ἐκοινοποιήθη ἡ ἀπόφασις). — Απ. πολ. ΑΠ. 293 τοῦ 58, κυροῦσα τῶν 14,414 Ἐφ. Ἀθ.(1)

Ἕτερα γνώμη.— Ἐναντία εἰς τὴν γνώμην ταύτην φαίνεταί μοι ἡ μέχρι τοῦ 58 νομολογία (2) τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 17 τοῦ 44 (εὐρ. ιγ σ. 244), 59 τοῦ 49 (εὐρ. ιγ σ. 245) 270 τοῦ 53 (εὐρ. ιγ σ. 244 ἐπ.) καὶ 41 καὶ 52.

Κατὰ τὴν 270 τοῦ 53, ἣν θεωρῶ ὀρθοτέραν καὶ ἀπὸ διακρίσεων ἀπαλλάττουσαν, ἡ προθεσμία τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων ἄρχεται καθ' ἑκατέρου τῶν διαδίκων ἅμα ὁ ἕτερος αὐτῶν κοινοποιήσῃ εἰς τὸν ἀντίδικόν του τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν.—Ὁ νόμος, ἵνα μὴ διασπᾶται ἡ ἐξέτασις τῶν τῆς ἀποδείξεως μαρτύρων ἀπὸ τῆς τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως καὶ προπαρασκευάζονται αἱ μαρτυρίαι, καθιέρωσε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως ἐξαίρεσιν τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 193 κανόνος, ὅτι ἡ προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ ἐπιδιδόντος τὴν ἀπόφασιν· ὥςε, εἶναι ἀδιάφορον ἂν τὴν περὶ ἀποδείξεως τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς ἀπόφασιν ἐκοινοποίησεν ὁ ἐνάγων εἰς τὸν ἐναγόμενον, ἀφοῦ ἡ προθεσμία τῆς ἀνταποδείξεως ἄρχεται καὶ λήγει ἀδιασπάστως μετὰ τῆς προθεσμίας τῆς ἀποδείξεως.

Εἰς τὴν νομολογία εὑρηνται, προσέτι, τὰ ἑξῆς·

Τί γίνεται ὅταν διὰ τῆς ἀποφάσεως διατάσσηται ἡ ἀπόδειξις διαφόρων θεμάτων; τρέχει, δηλαδή, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ προθεσμία καὶ κατὰ τῆς κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν; τὸ ζήτημα ἐλύθη ἀποκικῶς εἰς τὴν ἑπομένην περίπτωσιν.

Τὸ Πρωτοδικεῖον Πατρῶν ὑπεχρέωσεν ἑκάτερον τῶν διαδίκων ν' ἀποδείξῃ διάφορα ἕκαστος γεγονότα. — εἷς τῶν διαδίκων ἐκοινοποί-

(1) Ὅρα ἀν. §. 10.

(2) Πρλ. Συνάδουσαν ταύτῃ τὴν 11546 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. Προλ. εἰς εὐρ. 10, 60. Μέσην τινὰ ὁδὸν διαγράφει ἡ 142 τοῦ 54 ἀπ. Α. Π. ἣν κατωτ.

ησε τὴν ἀπόφασιν πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἀνεφύη τὸ ζήτημα· ἂν ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία ἤρχισεν ἀπὸ τῆς εἰρημένης ἐπιδόσεως.

Τὸ ἐν Ναυπλ. Ἐφ. (ἀπόφ. 931 τοῦ 1853) ἀπεφήνατο ὅτι ὁ κοινοποιῶν ἀπόφασιν περὶ ἀποδείξεως ἀποκλείεται μόνον τοῦ δικαιώματος τῆς ἀνταποδείξεως, ἂν δὲν ἐξετάσῃ τοὺς μάρτυράς του ἐντὸς τῆς ταχθείσης προθεσμίας. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζητήθη ἀναίρεσις, ὁ δὲ Ἀρ. Πάγος (ἀπόφ. 142 τοῦ 1854) ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ἄρθρ. 338 ἐδ. 1 ἐφαρμόζεται α) ὅταν μόνον εἷς τῶν διαδίκων ἦναι ὁ πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεως καὶ, ἐπιδίδων τὴν περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασιν εἰς τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, παραμελήσῃ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν, ἐν ᾧ ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνταπόδειξιν διεξαγάγῃ αὐτὴν· ἐνταῦθα ἀποκλείεται, κατ' αἴτησιν τούτου, ν' ἀποδείξῃ ἀκολούθως. —καὶ β') ἐὰν ὁ δικαιούμενος εἰς ἀνταπόδειξιν ἐπιδώσῃ εἰς τὸν πρὸς ἀπόδειξιν ὑπόχρεων τὴν ἀπόφασιν καὶ παραμελήσῃ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ἀνταπόδειξιν, ἐν ᾧ ὁ ἀντίδικος τούτου διεξάγει ἐμπροθέσμως τὴν ἀπόδειξιν, ἀποκλείεται, κατ' αἴτησιν τούτου, νὰ διεξαγάγῃ ἀκολούθως τὴν ἀνταπόδειξιν· ὥστε, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἡ διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως ταχθεῖσα προθεσμία δὲν ἤρξατο, ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως ἐκείνης, κατὰ τοῦ ἑτέρου τῶν διαδίκων, διότι δὲν ὑπῆρξε τοιοῦτόν τι, ἡ δὲ ἀπόφασις ὑπεχρέωσεν ἑκάτερον τῶν διαδίκων ν' ἀποδείξῃ ἕκαστος διάφορα γεγονότα.

Διὰ τῆς 41 τῆς 52 ἀποφάσεως (κυρούσης τὴν 241 τῆς 49 ἀπ. Ἐφ. Ναυ.) ἀποφαίνεται ὁ Α. Π. ὅτι ὅταν διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἐπιβάλληται εἰς ἕκαστον τῶν διαδίκων ἴδιον θέμα ἀποδείξεως, τότε ὁ κοινοποιῶν τὴν ἀπόφασιν δὲν ὑποτίθεται ὅτι τὴν ἐκοινοποίησεν ἵνα καταστήσῃ ἑαυτὸν ὑπερήμερον εἰς τὴν προσαχθησομένην ἀπόδειξιν, ἀλλὰ τὸν ἀντίδικόν του· τὸ ἄρθρ. 338 πρέπει, λέγει ἡ ἀπόφασις, νὰ ἑρμηνεύηται στενῶς.

Ἡ πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμία δὲν ἄρχεται κατὰ τοῦ κοινοποιοῦντος τὴν ἀπόφασιν εἰμὴ τότε μόνον, ὅταν μετὰ τὴν κοινοποίησιν ταύτην γίνῃ ἔναρξις τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων. απ. Α Π. 106 τοῦ 1850 καὶ Εὐρ. ιγ 241 ἔνθα καὶ ἡ τῶν ἐφετῶν νομολογία.

Ἡ προθεσμία δὲν τρέχει κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν ἀπόφασιν, ὅταν αὕτη φέρῃ, ὅτι ἡ προθεσμία ἄρχεται ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν ἀποδεικνύοντα κοινοποιήσεως· τρέχει δὲ καὶ κατὰ τοῦ κοινοποιήσαντος τὴν

τὴν ἀπόφασιν, ὅταν οὗτος ἦναι ὁ ἀνταποδεικνύων· Νομολ. ἐφετείων εἰς εὐρ. ιγ σ. 243.

Περίεργος εἶναι καὶ ἡ 11545 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ.Ἐφ. (εὐρ.ιγ σ.246.)

Ν. Ι.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—o—

Ζητ. 107 Ἡ ὑπὲρ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἀπόφασις ἀποτελεῖ τελεσιδικίαν ὑπὲρ τοῦ ἐκδοχέως, ὅταν ἐν γνώσει καὶ συναινέσει τούτου ἐξεδόθη ἀπόφασις;—Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18291 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν. (1)

Ἐπειδὴ ἂν καὶ συνήθως μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως εἰς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην, ὁ ἐκχωρητὴς, δικαζόμενος περὶ τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως δὲν ἀντιπροσωπεύει τὸν ἐκδοχέα, καὶ ἑπομένως ἐκ τῆς δίκης ἐκείνης δὲν προκύπτει τελεσιδικία ὡς πρὸς τοῦτον, μολαταῦτα ἐξαιρετικῶς τοῦτο δὲν ἔχει χώραν ἐπὶ τοῦ προκειμένου καὶ ὁ Αρ. Μπαλάνος δικαιοῦται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17141 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου τούτου πηγάζουσαν τελεσιδικίαν, ἂν καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Ἐφετείου ἐξεδόθη μεταξὺ τοῦ ἐκχωρητοῦ Δ. Αἰνιᾶνος καὶ τοῦ ἐκχωρηθέντος ὀφειλέτου Δημοσίου, μετὰ τὴν πρὸς τοῦτον γνωστοποίησιν τῆς ἐκχωρήσεως μέρους τῆς τοῦ Δ. Αἰνιᾶνος ἀπαιτήσεως, δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ Νόμου 63 Πανδεκ. 42.1, καθόσον ὁ Αἰνιὰν, μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ 39. ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἥτις παρέπεμψεν εἰς τὸ ἐνταῦθα Πρωτοδικεῖον τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ ποσοῦ τῆς ἐπιδικασθείσης εἰς τὸν Δ. Αἰνιᾶνα ἀποζημιώσεως, ἐξηκολούθησε τὴν δίκην κατὰ τοῦ Δημοσίου ἐπὶ ὅλης τῆς ἀπαιτήσεως του, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ εἰς τὸν Ἀρ. Μπαλάνον ἐκχωρηθέντος κατὰ δραχμὰς τρεῖς χιλιάδας μέρους αὐτῆς, ἐν γνώσει καὶ συναινέσει αὐτοῦ τοῦ Ἀρ. Μπαλάνου, ὡς βεβαιοῦται ἀνενδοιάστως ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ὑπ' ἀριθ. 17141 ἀποφάσεως, σημειούσης ὡς παρόντα καὶ ὡς ὑπερασπιζόμενον μάλιστα κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην τὸν διάδικον Δημ. Αἰνιᾶνα, ἐκχωρητήν του, αὐτὸν τὸν Ἀρ. Μπαλάνον δικηγόρον, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ὁ ὀφειλέτης αὐτὸς, ἤγουν τὸ Δημόσιον, ἐδικάσθη μετὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ περὶ τοῦ ὅλου τῆς ἀπαιτήσεως ἐν γνώσει τῆς προγεγονείας καὶ γνωστοποιηθείσης αὐτῷ ἐκχωρήσεως, καὶ ἰδίως ὅτι ὁ Ἀρ. Μπαλάνος συναινεῖ εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ ἐκχωρητοῦ του δίκην, ἤγουν εἰς τὴν ἀντιπροσώπευσίν του.

(1) Οἰκ. τ. 2. σελ. 259. Contra Καλλ. γ. § 545.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ὀρθῶς καὶ νομίμως ἀντιτάττοντος τοῦ Ἀρις. Μπαλάνου εἰς τὸ Δημόσιον τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ συμψηφισμοῦ, ὃν τὸ Δημόσιον ἀντιτάττει εἰς τὴν πρὸς πληρωμὴν αὐτῷ δραχμῶν τριῶν χιλιάδων, ἐκ τῆς ἐπιδικασθείσης τῷ Δημητρίῳ Αἰνιᾶνι ἀπαιτήσεως, προκειμένην ἀγωγήν του, ἐξεταστέον ἐστὶ τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς τελεσιδικίας, ἣν ὁ Μπαλάνος στηρίζει εἰς τὴν μνησθεῖσαν ἀπόφασιν.

Ζητ. 108 Ἀπορρίφθείσης προτάσεως τινὸς περὶ συμψηφισμοῦ ὡς ἀκαθαρίστου, δύναταινὰ προταθῇ ἐκ νέου, ὅταν δικάζηται ὁ ἐκδοχεὺς τοῦ καθ' οὗ τὸ πρῶτον ἐγένετο ἡ πρότασις; — Ναὶ,ἀλλὰ δι' ἀγωγῆς (1), κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18291 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν.

Ἐπειδὴ, διὰ τοῦ διατακτικοῦ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις τοῦ Δημοσίου περὶ τοῦ νὰ διατάξῃ τὸ Δικαστήριον τὸ νὰ συμψηφισθῇ ἡ προκειμένη ἀπαίτησις τοῦ Δημητρίου Αἰνιᾶνος ἀπέναντι τῶν ἀπαιτήσεων τὰς ὁποίας κατὰ τὴν δίκην ἐκείνην εἶχεν ἀντιτάξει πρὸς συμψηφισμὸν τὸ Δημόσιον· ὅθεν, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχουν ἄλλως ἐκ τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως ὁριστικῶς καὶ τελεσιδίκως ἀπερριμμέναι ὡς ἀνυπόστατοι δῆθεν αἱ ἀπαιτήσεις αὐταὶ τοῦ Δημοσίου, αἱ ἀντιταχθεῖσαι τότε πρὸς συμψηφισμὸν,καθόσον, συνεπείᾳ τοῦ αἰτιολογικοῦ συνδυασμένου μὲ τὸ διατακτικὸν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, τὸ Δικαστήριον δὲν ἐτέθη τότε παρὰ τοῦ Δημοσίου εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῶν εἰρημένων ἀπαιτήσεών του κατ' οὐσίαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν ὑπεβλήθησαν εἰς τὸ Δικαστήριον τότε παρὰ τοῦ Δημοσίου, ὡς εἶχε διαταχθῆ, τὰ πρωτότυπα δικαιόγραφα τῶν ἀπαιτήσεών του ἀλλ' ἁπλᾶ ἀντίγραφα, μὴ παρέχοντα νόμιμον ἀπόδειξιν, καὶ διὰ τοῦτο δυνάμει τῶν ῥητῶν διατάξεων τῶν Νόμων 7 §. 1. Πανδέκ. 16 2. ν. 8. § 2. Πανδεκτῶν 3. 5. καὶ ν. 1. §. 4. Πανδ. 27. 4. αἱ αἰτήσεις αὗται, ὑφιστάμεναι ἀδίκαστοι κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν, δύνανται νὰ ἐπιδιωχθῶσι παρὰ τοῦ Δημοσίου ἢ καὶ διὰ

(1) Πρλ. Καλλ. γ. σελ. 569, ἐν ἀρχῇ. — Οἰκ. § 109 σημ. 13.

τῆς εἰς τὸ Δημόσιον ἁρμοζούσης ἀναγκαστικῆς διοικητικῆς διαδικασίας, χωρὶς τὸ δικαίωμά του τοῦτο νὰ οὐδετεροῦται ποσῶς ἐκ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως, οὐχ' ἧττον ὅμως εἶναι ἀναντίρρητον, ἀφ' ἑτέρου, ὅτι, διὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, ὑπάρχει τελεδίκως ἀποφασισμένον μεταξὺ ὅλων τῶν τριῶν διαδίκων, ἐκχωρητοῦ, ὀφειλέτου καὶ ἐκδοχέως, ὅτι δὲν ἔγιναν δεκταὶ αἱ τότε παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀντιταχθεῖσαι ἀπαιτήσεις εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσιν ἔνστασιν *συμψηφίσεως* τῆς τότε ἐπιδιωκομένης περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεως τοῦ Δημ. Αἰνιᾶνος, ἐν ᾗ συμπεριλαμβάνεται ἡ προκειμένη κατὰ μέρος ἐκχωρηθεῖσα τῷ Ἀρ. Μπαλάνῳ, καθόσον, ἀπορριφθείσης τῆς ἐνστάσεως τοῦ *συμψηφισμοῦ*, ἐφ' ὅσον ἐστηρίζετο εἰς τὰς εἰρημένας ἀπαιτήσεις, ἔμεινεν ὁριστικῶς διατεταγμένη ἡ εἰς τὸν Αἰνιᾶνα πληρωμὴ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιδικασθείσης περὶ ἀποζημιώσεως ἀπαιτήσεως ἐκ δραχμῶν 26800, μετὰ τοῦ τόκου ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1851, ἄνευ τῆς ἐπικληθείσης συμψηφίσεως· ὅθεν ἕπεται ὅτι, λόγῳ τῆς περὶ μὴ συμψηφισμοῦ τελεσιδικίας, τὸ δημόσιον δὲν δύναται πλέον ν' ἀποβάλῃ τὴν παρὰ τοῦ Ἀρ. Μπαλάνου ἐπιδιωκομένην πληρωμὴν μέρους τῆς εἰρημένης τῷ ἐκχωρητῇ αὐτοῦ ἐπιδικασθείσης ἀπαιτήσεως, διὰ τῆς δὶς ἐπαναλαμβανομένης ἐνστάσεως τοῦ πρὸς τὰς αὐτὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Δημοσίου συμψηφισμοῦ.

Ζητ. 109. Χωρεῖ συμψηφισμὸς, ὅταν τὸ πρὸς συμψηφισμὸν ἀντιτασσόμενον ποσὸν εἶναι ἐπίδικον, ἡ δ' ἀγωγὴ ἀφορᾷ πληρωμὴν δεδικασμένου; —Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,291 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ Ἀρ. Μπαλάνος ἰσχυρίζεται, ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῷ συμβολαίῳ ὑπ' ἀριθ. 5303 τῆς 7 Ὀκτωβρίου 1842 μνημονευομένων ἀπαιτήσεων τοῦ Δημοσίου, ἃς τοῦτο ἀντιτάττει ἤδη πρὸς συμψηφισμὸν εἰς αὐτὸν (καὶ αἱ ὁποῖαι παρίστανται ἐν τῷ μνησθέντι συμβολαίῳ ὡς ἐκκαθαρισμένον προσωπικὸν καὶ ἄμεσον χρέος τοῦ Δημ. Αἰνιᾶνος, καθόσον οὗτος δι' αὐτοῦ δὲν χαρακτηρίζεται ἁπλοῦς *ἐγγυητὴς* εἰς τὸ Δημόσιον ὑπὲρ ἄλλου ὀφειλέτου, ἀλλὰ κηρύττεται *προσωπικῶς ὀφειλέτης* χρεῶν προερχομένων ἐξ ἐνοχῆς ἐγγυήσεως δημοσίων προσόδων, δίδων εἰς ὑποθήκην διὰ τὸ χρέος τοῦτο τὰ κτήματά του καὶ ἐπιτρέπων τὴν ἄ-

μεσον εἴσπραξιν δραχμῶν 12,000), αἱ πρῶται τέσσαρες ἀπαιτήσεις ἐκ δραχ. 9418, 23946 36]00, 27639 88]00 καὶ 24247 28]00 ἐπροτάθησαν ἤδη πρὸς συμψηφισμόν, καὶ ὑπὸ τὸν τύπον τοῦτον τοῦ συμψηφισμοῦ ἀπερρίφθησαν, διὰ τῆς προμνησθείσης ὑπ' ἀριθ. 17141 ἀποφάσεως, ἀλλὰ τοῦτο, ἀρνουμένου τοῦ δημοσίου, δὲν βεβαιοῦται ἐκ τῆς δικογραφίας, καθόσον ἡ μνησθεῖσα ἀπόφασις δὲν μνημονεύει εἰδικῶς, ὁποῖαι ἦσαν αἱ τότε πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ συμψηφισμοῦ ἐνστάσεως ἀντιταχθεῖσαι ἀπαιτήσεις τοῦ δημοσίου, ἐν δὲ τῇ προκειμένῃ δικογραφίᾳ δὲν ὑπάρχουν αἱ προτάσεις καὶ τὰ ἔγγραφα, ἅτινα εἰς τὴν δίκην ἐκείνην εἶχεν ὑποβάλει τὸ Δημόσιον· ὅθεν ἀπαιτεῖται νὰ προσαγάγῃ ὁ Αρ. Μπαλάνος, τὴν περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἔγγραφον ἀπόδειξιν. Καθόσον δ' ἀφορᾷ τὴν πέμπτην ἀπαίτησιν τὴν διαλαμβανομένην ἐν τῷ προειρημένῳ συμβολαίῳ ἐκ δραχμῶν 100999 14]00 ὁ Ἀρ. Μπαλάνος ὁμολογεῖ μὲν ὅτι εἶναι νέα, μὴ ἀντιταχθεῖσα, δηλαδή, τότε, ἀλλ' ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐστηριγμένη ἔνστασις τοῦ συμψηφισμοῦ εἶναι ἀπαράδεκτος, ὡς ὀρθῶς διατείνεται ὁ αὐτὸς Μπαλάνος, καθόσον ἐκ τοῦ τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1858 ἀποδεικτικοῦ ἐπιδόσεως τῆς ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀγωγῆς τοῦ Δημ. Αἰνιᾶνος κατὰ τοῦ δημοσίου, καὶ ἐκ τῆς ἀγωγῆς ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀπαίτησις αὕτη, ἀφορῶσα ἐνοικίασιν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν (ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ ἔνστασις) κατέστη ἐπίδικος καὶ ἀμφισβητουμένη καὶ εἶναι, ὡς τοιαύτη, ἐκκρεμὴς ἔκτοτε ἐνώπιον τῶν ἐνταῦθα Πρωτοδικῶν, ὥστε ἡ ἐπ' αὐτῆς στηριζομένη ἔνστασις, μὴ οὖσα διὰ τοῦτο ἐκκαθαρισμένη, δὲν δύναται κατὰ τὸ ἄρθρον 872 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ ἀντιταχθῇ εἰς τὴν προκειμένην ἀγωγὴν τοῦ Ἀρ. Μπαλάνου, τὴν ἀποτελοῦσαν κατὰ τοῦ δημοσίου οὐσιωδῶς ἀγωγὴν περὶ πληρωμῆς δεδικασμένου, (de actione judicati) ὡς στηριζομένην εἰς τὰς τελεσιδίκους ἀποφάσεις 39 τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ 17141 τοῦ Ἐφετείου, καὶ ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν κατ' ἀναγκαστικὴν ἐκτέλεσιν διαδικασίαν, ἥτις, μὴ χωροῦσα κατὰ τοῦ δημοσίου ὡς τοιούτου, ἀναγκαίως τρέπεται εἰς τοιαύτην ἀγωγήν.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Διατριβὴ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Παύλ. Καλλιγᾶ περὶ τοῦ ἄρθ. 12 τῆς Πολ. Δικον. 110. Συμψηφισμός. 111) Ἐξακολούθησις ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως ὑπὸ ἄλλου δανειστοῦ. 112) Ἡ κυριότης ἐπὶ λειβαδίων δὲν κτᾶται διὰ τῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατοχῆς μόνον 113). Ἡ ἐξέλεγξις τῶν σταλεισῶν πραγματειῶν πρέπει νὰ γίνηται ἐγκαίρως

Περὶ τοῦ 12 ἄρθρου τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας

ΥΠΟ Π. ΚΑΛΛΙΓΑ.

Δὲν ἤθελον λάβει πάλιν τὸν κάλαμον περὶ τοῦ ἄρτι ἀναλυθέντος ζητήματος τῆς σχέσεως ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης, ἐὰν δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐπαναφέρω ἐπιστημονικὴν συζήτησιν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἠγάπησα καὶ οὐδέποτε ἀπέφυγον. Ἀπέχων ν' ἀναμιγνύω εἰς αὐτὴν ὅλως ἀλλότρια καὶ προσωπικά, νομίζω ὅτι οὐδὲν χρεωστῶ σέβας πρὸς ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν εὑρίσκω ὀρθοποδοῦντα, καὶ ἤθελον λυπηθῆ πολὺ, ἂν μ' ἐδείκνυέ τις, ὅτι ἐφάνην ποτὲ ὑπαινιττόμενος τὰς ἰδιότητας τοῦ δεῖνος ἢ τοῦ δεῖνος συγγραφέως. Πρὸς τὰς ἐπιστημονικὰς δόξας ὅμως, ὅταν δύναμαι, καὶ πείθωμαι εἰλικρινῶς, ὅτι χωλαίνουν φερόμενος ἀνηλεῶς, νομίζω, ὅτι μετέρχομαι τὸ ἐπιστημονικώτερον τῶν δικαιωμάτων· εἰ μὲν εἶναι ἐρρωμέναι, δὲν διασείονται, εἰδὲ εἶναι ἀκροσφαλεῖς, δὲν ἀδικοῦνται. Ἀφίνων λοιπὸν πάντα κατὰ μέρος προ-

βαίνω εἰς ἀνακεφάλαίωσιν τῶν συζητηθέντων,ὥστε μετὰ τὴν ὁπωσοῦν ζωηρὰν πάλην ν' ἀπαρ θμήσωμεν τοὺς ζῶντας καὶ τοὺς νεκροὺς.

Πρὸς πλείονα εὐκρίνειαν χρήσιμον εἶναι νὰ ὁρίσωμεν, τίνα εἶναι μεταξὺ τῶν διαφερομένων τὰ ὁμολογούμενα καὶ τίνα τὰ φιλονεικούμενα, διότι πιστεύω, ὅτι ἐπὶ ἐπιστημονικῆς συζητήσεως δὲν ἰσχύει ὁ κανὼν τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς ὁμολογίας.

Παρὰ τοῦ Κ. Β. *Οἰκονομίδου* δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅπως καὶ παρ' ἐμοῦ, ὅτι αἱ ἡμέτεραι Δικονομίαι, ἥτε πολιτικὴ καὶ ἡ ποινικὴ, περιέχουν πλήρες σύστημα περὶ τῆς σχέσεως ποινικῆς καὶ πολιτικῆς δίκης.

Ἐπίσης δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι ἡ σχέσις αὕτη δὲν κανονίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρ. 274 τῆς Πολ. Δικον. περὶ τελεσιδικίας.

Ἤδη παραδέχεται καὶ ὁ Κ. Οἰκονομίδης, ὅτι διὰ τοῦ ἄρθ. 12 εἰσάγεται ἐξαίρεσίς τις, *ἡ ἀμφιβολία δὲ στρέφεται μόνον περὶ τὴν ἔκτασιν τῆς ἐξαιρέσεως καὶ τὰ ὅρια αὐτῆς.*

« Τί δηλοῖ ἄρα ὅτι ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζη-
« τήματος παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ
« ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν, εἴτε ποινικὸν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν
« ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ; »

Ἐν Σόλωνι ὁ Κ. Οἰκονομίδης κατέγινε νὰ δείξῃ, ὅτι οὐδέποτε, πλὴν ἐπὶ πλαστογραφίας, ἡ ποινικὴ δίκη ἀποτελεῖ προκαταρκτικὸν ἢ προδικαστικὸν ζήτημα τῆς πολιτικῆς. Πρὸς τοῦτο κατεσκεύασεν ἰδίαν θεωρίαν, ὅτι τότε μόνον ὑφίσταται προδικαστικὸν ζήτημα, ὅταν ὑπάρχῃ *ζήτημα χωριστὸν καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων στοιχείων (νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ), οὗτινος ἡ λύσις ἐπιρροὴν ἔχει εἰς τὴν τῆς κυρίας ὑποθέσεως διάγνωσιν.*

Ὁ ὁρισμὸς οὗτος αὐτολεξεὶ ἀνακηρύττεται διὰ τῆς ὑπ' ἀρθι. 266 ἀποφάσεως (1859) τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ βεβαίως ἡ ποινικὴ καταδίκη δὲν ἀπαρτίζει προδικαστικὸν ζήτημα. Ὅταν καὶ τὸ νομικὸν στοιχεῖον καὶ τὸ πραγματικὸν εἶναι αὐτοτελῆ, πόθεν πλέον ἡ σχέσις καὶ ἡ ἐπίδρασις ;

Κατὰ τοῦ ὁρισμοῦ τούτου ἐστράτευσα ἐκθέτων τὰς ἀπορίας καὶ πρὸ πάντων ἐρωτῶν, πῶς, ὁτέ μεν τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον (οἷον ὁ Γάϊος ἔκλεψε τὸν Σεμπρώνιον) εἶναι κοινὸν, δὲν ὑπάρχει προδικαστεκὸν ζήτημα, ἐνῷ ὑπάρχει ὅτε καὶ αὐτὸ καὶ τὸ νομικὸν εἶναι αὐτοτελῆ;

Ἀντὶ τῆς λύσεως, ἣν προεκάλεσα, ὁ Κ. Οἰκονομίδης προτιμᾷ νὰ

ἐγκαταλείψῃ τὴν ὅλην θεωρίαν *κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι*, λέγων ἤδη (ἐν Σόλωνι σελ. 970).

Ἀλλὰ τέλος πάντων πάντα ταῦτα τὰ ἐπιχειρήματα καὶ αἱ ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ἐναντίας γνώμης ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἦναι ὅλως στερεὰ καὶ ἀκράνδαντα, δεδόσθω !

Πρὸς ἐξίσωσιν μάλιστα τῶν δυνάμεων μὲ προσκαλεῖ νὰ ἐγκαταλείψω καὶ ἐγὼ ἄλλα τινα, ἐξ ὧν εἶπον.

Ἀλλ' ἐνόσῳ ἀγνοῶ, ἂν πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος, παραιτῶν εἰς τὸ ἑξῆς τὴν αἰτιολογίαν, ὅτι τὸ δικασθὲν *γεγονὸς δὲν εἶναι ἀνεξάρτητον καὶ χωριστὸν τῆς κυρίας δίκης, διὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς προδικαστικόν*, πῶς δύναμαι ν' ἀποχωρήσω τοῦ πεδίου τῆς μάχης ;

Ὁ Κ. Οἰκονομίδης, οὐδ' ἀναμιμνησκόμενος πλέον τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ παραιτῶν τὰς θεωρίας καὶ τὰ ὕπαιθρα, καταφεύγει ἐσπευσμένως εἰς τὴν ἀπόρθητον ἀκρόπολιν τῆς τελεσιδικίας καὶ ἄνωθεν τῶν ἐπάλξεων αὐτῆς τῆς ὑψηλῆς καὶ ἠλιβάτου πέτρας τῆς Καινήτης προκαλεῖ πολιορκίαν, ultroque infvitat moenibus hostem.

Πᾶν ὅ,τι παρεκβαίνει τῆς ἐν Ἄρθρ. 274 τῆς Πολιτ. Δικον. ἀρχῆς τῆς τελεσιδικίας εἶναι ἐξαίρεσις, καὶ εἰς τὸν διατεινόμενον τοιαύτην διὰ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος ἀπόκειται ἡ ἀπόδειξις.

Μάλιστα ! δεχόμεθα τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, ἀφοῦ πλέον διεσκορπίσθη ὁ στρατὸς τῆς θεωρίας, ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν προδικαστικοῦ ζητήματος ἀνάγκη αὐτοτελείας νομικοῦ καὶ πραγματικοῦ στοιχείου, διότι ἔκτοτε τὸ προδικαστικὸν ζήτημα δύναται νὰ προβῇ εἰς τὸ μέσον.

Καὶ πρῶτον ὁ Κ. Οἰκονομίδης δὲν ἀρνεῖται πλέον, ὅτι ἐν ἀριθ. 12 τῆς Πολ. Δικον. ὑπάρχει ἐξαίρεσις, ἀλλ' ἀμφισβητεῖ ἤδη μόνην τὴν ἔκτασιν αὐτῆς. *Ἡ μία γνώμη, λέγει, ἀποδίδει* εἰς τὴν λέξιν προκαταρκτικοῦ ζητήματος *πλατυτέραν ἐκδοχήν, περιλαμβάνουσαν οὐ μόνον τὰ κυρίως προδικαστικὰ ζητήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τὴν πραγματικὴν βάσιν τῆς πολιτικῆς δίκης ἀπαρτίζοντα γεγονότα. Κατὰ τὴν ἄλλην γνώμην προκαταρκτικὰ ζητήματα ἐννοεῖ ὁ νόμος τὰ προδικαστικὰ μόνον* (ἐν Μελ. σελ. 962)

Ἐπὶ τίνων βάσεων ἐρείδεται ἡ διαστολὴ αὕτη καὶ τίς ἡ differentia specifica μεταξὺ προκαταρκτικοῦ καὶ προδικαστικοῦ ζητήματος, ἐντελῶς ἀγνοῶ.

Περὶ τῆς λεπτῆς ταύτης διαστολῆς δὲν πρόκειται ὅμως ἐνταῦθα, ἀλ-

λὰ τίς ἡ ἔννοια τοῦ κειμένου τῆς Πολιτ. Δικον. ἐν ἀρ. 12. Αἱ λέξεις ὅτι *ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προκαταρκτικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου, δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον εἴτε πολιτικὸν, εἴτε ποινικὸν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος*, δὲν δηλοῦν ἀκριβῶς καὶ τετραγωνικῶς, ὅτι μετὰ τὴν ποινικὴν δίκην δὲν δύναται τὸ πολιτικὸν δικαστήριον νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τῶν δικασθέντων;

Διότι ὅμως τὸ περὶ τελεσιδικίας ἄρθ. 274 εἶναι γνήσιον τέκνον τοῦ νομοθέτου, ἄρα τὸ ἄρθ. 12 περὶ προδικαστικοῦ ζητήματος εἶναι νόθον καὶ ἀπόβλητον;

Ὑπερασπιζόμενος λοιπὸν ὅλους τοὺς γόνους τοῦ νομοθέτου ἐξίσου, ἔπραξα ἔργον ἄνρας δικαιοσύνης, καὶ μέγιστον ἐλόγισα τὸν κίνδυνον τῆς ἑρμηνευτικῆς μεθόδου, καθ' ἣν προσφέρεται ὁλοκαύτωμα ἡ ἐναργεστέρα καὶ σαφεστέρα τοῦ νομοθέτου διάταξις, πρὸς ἀποθέωσιν οἱασδήποτε ἄλλης, εἰς ἣν χρεωστεῖται μόνον ἴση τιμή.

Πρὸς τοὺς πρεσβεύοντας τὴν ἀλληλοφαγίαν τῶν διαφόρων ἄρθρων τοῦ νόμου θέλω ἐπενθυμίζει πάντοτε τὴν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους τραγικὴν συμφοράν.

Ἀλλὰ διατὶ ὑποβλέπεται ἡ ἐν ἄρθ. 12 διάταξις περὶ προδικαστικοῦ ζητήματος καὶ ἐπαπειλεῖται δι' ἐξοντώσεως; Τάχα ὁ νομοθέτης ἡμῶν πρῶτος ἐδημιούργησε τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος;

Ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε, πλὴν τοῦ *Τουλλιέρου*, X § 245, ἅπαντες ὁμοφώνως, ὁ *Μερλῖνος* (Rép Non bis), ὁ *Μαγγῖνος* (§ 423) ὁ *Καρνότος* (Justic, crim, 451), ὁ *Βουργκινιῶνος* (Jurispr, 360), ὁ *Λεσελλιέρος* (§ 2484) καὶ αὐτὸ τὸ *Ἀκυρωτικὸν* (17 Μαρτ. 1813) παρεδέχοντο ἀποφθεγματικῶς τὸ προδικαστικὸν ζήτημα ἐκ τῆς ποιν. δίκης (Le criminel emporte le civil), ἐνῷ οὐδὲν περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει κείμενον ἐν τῷ γαλλικῷ νόμῳ, καὶ ὁ ὁρισμὸς τῆς τελεσιδικίας οὐδόλως συμμαχεῖ.

Ὅπως καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ὁ ἡμέτερος νομοθέτης προσέλαβε καὶ ἐνταῦθα ἐντὸς τοῦ κειμένου τὴν διὰ τῆς θεωρίας καὶ τῆς νομολογίας ἐπικρατοῦσαν γνώμην καὶ κρίνων μεταξὺ Τουλλιέρου καὶ τῶν φρονούντων τὰ ἐναντία, μετὰ τῶν τελευταίων εἶπεν, ὅτι ἀποφασισθέντος ἅπαξ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος παρὰ τοῦ ἁρμοδίου δικαστηρίου,

δὲν δύναται πλέον τὸ ἄλλο δικαστήριον, εἴτε πολιτικὸν, εἴτε ποινικὸν, νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος.

Μετὰ τοιαύτην τοῦ νομοθέτου ἀπόφασιν ἐπιτρέπεται, νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν αὐθεντίαν νεωτέρων, καὶ τότε ἀγνώστων, κακίζοντες μάλιστα αὐτὸν, ὅτι δὲν ἐπείσθη ἐκ τῆς προφητείας τοῦ *Α. Δαλλόζου*, ὅτι ὁ Τουλλιέρος μέλλει ποτὲ νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν ταῖς δικαστηρίοις, ὅπως ἐν τῷ ἀρχαίῳ δικαίῳ καὶ δὲν προΐδε τοὺς *Φωστῖνον Ἡλίαν, Ῥαουτέρον καὶ Σωβώ*, ὥστε νὰ προτιμήσῃ τὴν ὀρθοτέραν κατ' αὐτοὺς γνώμην;

Ἠδυνάμεθα νὰ προβῶμεν καὶ περαιτέρω, λέγοντες πρὸς τὸν νομοθέτην, ὅτι, ἀφοῦ ἅπαξ ἐν ἀρ. 274 ἀνεκήρυξε τὴν ἀρχὴν τῆς τελεσιδικίας, εἰς μάτην νομοθετεῖ περὶ ἐξαιρέσεως οἱασδήποτε, διότι ἡμεῖς ἐνεφράξαμεν τὰ ὦτα πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς πειρασμοῦ; (1)

Ἐὰν ἔχωμεν τοιαύτην ἐξουσίαν ὑπερτέραν τῆς ἐξουσίας τοῦ νομοθέτου, εὐχερέστατον ὑπάρχει νὰ εὕρωμεν πᾶν τὸ ζητούμενον (postulatum) ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ νὰ ἔχωμεν συμφάσκοντα αὐτὸν τὸν νομοθέτην καθ' ἑαυτοῦ. Ποτὲ μὲν ἀπρὶξ ἐχόμεθα τοῦ κανόνος, ἐπιστομίζοντες τὴν ἐξαίρεσιν, ποτὲ δὲ πάλιν τῆς ἐξαιρέσεως, θέτοντες ὑπὸ τὸν μόδιον τὸν κανόνα.

Ἀλλ' οὐδεὶς βέβαια ὁμολογεῖ, ὅτι μετέρχεται τοιαύτην ἐξουσίαν, διότι ἀνακαλυπτόμενος εὑρίσκει πολλοὺς ἀντιζήλους, προτιμῶντας τὸ ἀντίστροφον. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν τοιούτων μνηστήρων, πράγματος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου, τοὐτέστι τῆς κυριαρχικῆς τοῦ νομοθέτου ἐξουσίας, ἕκαστος ἐπινοεῖ ἐπιτήδειον τινα τρόπον, κατὰ τοὺς ἑρμηνευτικοὺς κανόνας, ἄγοντα εἰς τὸ σκοπούμενον.

Οὕτω κατ' ἀρχὰς ἐπενοήθη ὁ ὁρισμὸς τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος, ὡς συγκειμένου δῆθεν ἐκ στοιχείων ὅλως αὐτοτελῶν, πραγματικοῦ καὶ νομικοῦ.

Ὁ τρόπος οὗτος, καί τοι πηγάζων ἐκ τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐπιστήμονος, ἐπαγγελομένου ὁρισμοὺς, δὲν εἶναι ἀκίνδυνος, ὅταν τὴν ὕλην τῶν ὁρισμῶν δὲν λαμβάνῃ τις ἐκ τοῦ κειμένου τῶν νόμων, ἀλλ' οἰκοθεν, κατόπιν περικόπτων τὸν νόμον, ὅπως προσαρμοσθῇ ἐξάπαντος.

Ἀλλὰ τοιοῦτοι ὁρισμοὶ διαλεκτικῶς ἐξελέγχονται, ὅπως ἐπειράθην

(1) Μέλισσα σελ. 966 Ἀλλὰ τὸ 274 ἄρθρον — βοᾷ καὶ κραυγάζει καὶ διαμαρτύρεται καὶ οὐδόλως δέχεται ταῦτα.

καὶ περὶ τοῦ προκειμένου, εἰς τρόπον ὥστε ἤδη εὑρίσκεται ἐγκαταλελειμμένος, καὶ περιπλανώμενος ἄταφος μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἅμα καὶ τὸ πραγματικὸν καὶ τὸ νομικὸν στοιχεῖον τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος δὲν ἔχει τι κοινὸν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην, πῶς δύναται νὰ εἶναι προδικαστικὸν αὐτῆς, ἢ ποῖα ἄλλη σχέσις δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῶν, πλὴν τῆς ῥάβδου ἐν γωνίᾳ;

Τοῦτο ἐπεξηγῶν εἶπον, ὅτι τὸ προδικαστικὸν ζήτημα εἶναι τὸ *κοινὸν*, καὶ ἐρωτῶμαι ἤδη πῶς τολμῶ νὰ μεταχειρισθῶ ἄλλην ἀντὶ ἄλλης λέξιν.

Μὲ φαίνεται, ὅτι τὸ ἐμὸν τόλμημα μικρὸν καὶ ἐλάχιστον καὶ ἴσως δὲν εἶναι τόλμημα. Δὲν ὁμολογεῖται, ὅτι προδικαστικὸν ζήσημα εἶναι *τὸ ἔχον ἐπιῤῥοὴν εἰς τὴν τῆς κυρίας ὑποθέσεως διάγνωσιν* (Σόλων σελ. 285);

Λοιπὸν ἐρωτῶ, πῶς δύναται νὰ ἔχῃ τοιαύτην συνέπειαν, ὅταν *οὐδὲν ὑπάρχῃ κοινὸν* μεταξὺ αὐτῶν; Ἂν ὅμως ἔχῃ τι κοινὸν, πάλιν ἐρωτῶ, τί τὸ κοινὸν, τὸ νομικὸν, ἢ τὸ πραγματικὸν στοιχεῖον;

Ἀλλ' ὁ μνησθεὶς ὁρισμὸς ἀπαντᾷ *οὐδέτερον*. Τότε ὅμως οὐδὲ προδικαστικὸν ζήτημα ὑφίσταται, οὔτε συνέπειαν ἔχει, οὔτε ἡ λύσις τῆς κυρίας ὑποθέσεως ἤρτηται ἐξ αὐτοῦ, πλὴν ἂν ὑπάρχῃ καὶ τρίτον τι στοιχεῖον, ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, τὸ ὁποῖον εὐχαρίστως ἤθελον μάθῃ καὶ κατόπιν συζητήσεως, διότι ἡ περὶ τούτου ἄγνοιά μου πλέον δὲν κρύπτεται.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς δι' ὁρισμοῦ μεθόδου, ἤδη ὅμως ἀναφαίνεται ἄλλη μέθοδος, ἔτι κινδυνωδεστέρα καὶ μεγάλα δυναμένη κατὰ παντὸς νόμου Flectere si nequeo superos, Acheronta movebo.

Ἰδοὺ τὸ γράμμα τοῦ νόμου ῥητὸν, σαφὲς, ἀδιαφιλονείκητον. Οὔτε διάφοροι γραφαὶ ὑπάρχουν, οὔτε παλαιὸν χειρόγραφον, οὔτε ἡ *κριτικὴ* δύναται νὰ φέρῃ τὸν λόγον ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς *ἀνάγκης* (necessitas), ἢ ὑποκρινομένη *μετριότητα* (modestia).

Τὴν διὰ τοῦ γράμματος ἀπόδειξιν τῆς θελήσεως τοῦ νομοθέτου ἀφίνομεν εἰς τοὺς πεζοὺς καὶ ἰδοὺ ἀναβαίνομεν τὸ λύδιον ἅρμα τῶν τεκμηρίων. Ποῦ δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἐπιτήδειος ἡνιοστρόφος; Τί ἀποδεικνύουν πλέον καὶ αὐτὰ τὰ ὁμηρικὰ ἔπη; Δὲν δύναταί τις νὰ φέρῃ διὰ τεκμηρίων, ὡς ἐγένετο, εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ὁ ποιητής;

Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ στέγην ὁ νόμος, ἴσως εὗρισκε σκέπην ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 276 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ὃ δὲν εἶναι δεκτὰ τεκμήρια, ὁσάκις δὲν ἐπιτρέπεται μαρτυρικὴ ἀπόδειξις, τοῦ τέστι κατὰ τοῦ ῥητοῦ γράμματος κατὰ τύπους συντεταγμένων ἐγγράφων.

Ἀλλὰ ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ εἶναι συνάμα καὶ ζεγάζων καὶ στεγαζόμενος, οὔτε εὐδοκιμεῖ ὅστις δουλικῶς προσκολλᾶται εἰς τὸ γράμμα αὐτοῦ (verba tenere), ἀλλ' ὅστις προσέχει εἰς τὴν βαθυτέραν αὐτοῦ ἔννοιαν (vimac potestatem) καὶ τοῦτο ἐζητεῖτο διὰ τοῦ ὁρισμοῦ τοῦ προδικαστικοῦ ζητήματος.

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ὁρισμοῦ εἰσάγονται πλέον μόνα τὰ τεκμήρια, ἔξω τοῦ κειμένου τοῦ ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. πρὸς ἀνακάλυψιν, μὴ ὁ νομοθέτης ἄλλο διενοεῖτο, ἢ ὅ ἔλεγε.

Ἀφοῦ καὶ τὰ τεκμήρια γίνονται τοιουτοτρόπως δεκτὰ, ἀπαραίτητον εἶναι νὰ τὰ διέλθωμεν ἐν παρατάξει, καθόσον μάλιστα εἰς ἡμᾶς μετήχθη τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως καὶ οὐδὲν ἔχομεν ὀχύρωμα νὰ προτάξωμεν, οὔτε τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ νόμου.

Ἰδοὺ αὐτὰ καθ' ἃ ἔπονται τάξιν·

Α΄. Διατὶ ἐν ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. αἱ λέξεις, ὅτι ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις δὲν *ἐμποδίζει* τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων ;

Ἂν χάριν συντομίας καὶ πρὸς τὸ λακωνικώτερον ὁ νομοθέτης μετεχειρίσθη ἀπὸ κοινοῦ τὴν λέξιν *δὲν ἐμποδίζει*, εἴτε περὶ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, εἴτε περὶ τῆς ἀθωωτικῆς, ὅτι καὶ μετ' ἀμφοτέρας χωρεῖ ἐπιδιώξις πολιτικῆς ἀποζημιώσεως, ἕπεται ἄρα ὅτι ἡ ἀκυρολεξία εἶναι τοσαύτη, ὥστε νὰ καταφάγῃ τὸ ἰσάριθμον Ἄρ. 12 τῆς Πολ. Δικονομίας ; Ἢ ὡς πρόστιμον ἐπιβάλλεται εἰς τὸν Νομοθέτην ἡ δήμευσις τῆς διατάξεως; Τίς νομοθέτης, ἐπανερχόμενος πάλιν εἰς τὰ ἄπαξ διατεταγμένα διὰ πάσης σαφηνείας, δὲν ἐκφράζεται λακωνικῶς ;

Ἀλλὰ τὸ γερμανικὸν κείμενον ἀκριβέστερον φέρει, ὅτι ἡ καταδιστικὴ ἀπόφασις δὲν *ἀποκλείει* τὴν ἐπιδίωξιν τῶν πολιτικῶν ἀποζημιώσεων, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ὅτι διὰ τῆς ποινῆς δὲν ἐξαλείφονται αἱ λοιπαὶ συνέπειαι τοῦ ἀδικήματος. Περὶ τοιούτων ἐνδεχομένων κωλυμάτων, εἴτε ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν δίκην, εἴτε ὡς πρὸς τὴν ποι-

νικὴν, πραγματεύεται ὁ νομοθέτης ἀπὸ τοῦ ἀρ. 6—12 τῆς Ποιν. Δικον. Ὑπάρχει λοιπὸν πληρεστάτη κυριολεξία.

Ἀπορῶ ὅμως περὶ τοῦ ἀμφιβάλλοντος, ἂν ὁ δικαστὴς ἔχῃ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν κυριαρχικὴν ἐξουσίαν, καθ' ἣν δύναται καὶ νὰ ἐξογκώσῃ καὶ νὰ μετριάσῃ τὸ ποσὸν, καθόσον πείθεται, ὅτι ὑπῆρξε τῳόντι, ἢ δὲν ὑπῆρξεν ἔνοχος ὁ ἐναγόμενος. Ὅταν μὲ γίνουν γνωσταὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων περὶ τοῦ *κοππατίου ἵππου*, πάντοτε κατὰ τὰ αὐτὰ ἐκτιμωμένου, θέλω θαυμάσει καὶ ἐγὼ αὐτὸν ὡς ὑπέρτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου, ποτὲ μὲν οὕτω, ποτὲ δὲ οὐτω ἑρμηνευομένου.

Μεχριςότου ὅμως ἴδω τοιαύτας ἀποφάσεις, μ' ἐπιτρέπεται, νομίζω, νὰ μὴ θεωρῶ τὸν Ἕλληνα δικαστὴν δέσμιον, ὅπως δὲν θεωρεῖ καὶ τὸ Ἀκυρωτικὸν τῆς Γαλλίας τὸν γάλλον (1), διότι περιορίζεται ἐντὸς τῆς ἐξουσίας τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ ποσοῦ.

Ἀπεναντίας θεωρῶ αὐτὸν δέσμιον, ὅταν κατὰ τὴν πρόκλησιν, διότι παρῆλθε τὸ τριακονθήμερον, ἁπλῶς κηρύττει παραγεγραμμένον τὸ δικαίωμα τοῦ προκαλουμένου. Οὔτε δύναται νὰ ἐξομοιωθῇ ἡ σιωπὴ τοῦ προκαλουμένου πρὸς τὴν τοῦ μὴ ἀνακόψαντος, ἢ μὴ ἐκκαλέσαντος, διότι οὗτος ἅπαξ, ἔστω καὶ ἐρήμην, ἐδικάσθη, καὶ δίκη ὑπῆρξε, καθ' ἣν ὁ δικαστὴς δὲν ἐκάθητο ξύλον ἐπὶ ξύλου, ἀλλ' ἐδίκασε καὶ ἀπεφάσισε καὶ ἡ ἀπόφασις ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἀπολειπόμενον.

Ἀλλὰ κατὰ τοῦ προκαλουμένου καὶ μὴ φθάσαντος νὰ κοινοποιήσῃ ἔνστασιν, ἢ ἀγωγὴν, ἐν τῷ τριακονθημέρῳ, τί ἄλλο ὑπῆρξεν, ἢ ἀξίωσις κατεστρέφουσα δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ὀφείλει ὁ δικαστὴς, *πρὶν μῦθον ἀκοῦσαι*, νὰ κηρύξῃ ἁπλῶς ἀνύπαρκτον;

Ἰδοὺ ὅμως ὁ νομοθέτης αὐτὸς ἐν τῇ Πολ. Δικον. ἄρθ. 12 μὴ ἀποδεχόμενος τὴν αὐτὴν συνέπειαν τῆς ἀθωωτικῆς ἀποφάσεως, μεθ' ἣν ἐπιτρέπει τὴν ἐπιδίωξιν τῶν πολιτικῶν ἀποφάσεων. Μήπως τοῦτο, τὸ φαινόμενον ἀνακόλουθον, δὲν ἐπρέσβευσαν ὅλοι ὅσοι ἐδίδαξαν περὶ τῶν συνεπειῶν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως; Δὲν εἶναι μᾶλλον τοῦτο τεκμήριον, ὅτι ὁ ἡμέτερος νομοθέτης αὐτοὺς ἠκολούθησεν ἐν πᾶσι; Πρὸς τί ὅμως νὰ ἐκφράσῃ τὸ περιττὸν τοῦτο ὁ νομοθέτης, ὅταν μάλιστα εἶναι ἐνδεχόμενον, ὅτι καὶ ἡ πολιτικὴ ἀ-

(1) Ἡ προφητεία τοῦ Dalloz δὲν εἰσηκούσθη εἰσέτι παρὰ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ. Ὅρα Dalloz Chose Juge 531, 567.

γωγὴ στερεῖται βάσεως; Ἡ περιττολογία ἤθελεν ὑπάρχει τωόντι ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐναντίου δόγματος, ὅτι οὐδέποτε ἡ ποινικὴ ἀπόφασις ἔχει συνέπειαν ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν δίκην. Ὑπὸ τὸ κράτος ὅμως τοῦ ἀρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. ἡ τοιαύτη ἐπεξήγησις γίνεται ἀπαραίτητος, ὥστε νὰ μὴ ἀποσβεσθῇ ἡ ἀποζημίωσις, ἥτις στηρίζεται ἐπὶ ἄλλης βάσεως, ἢ τοῦ τιμωρουμένου ἀδικήματος, κηρυχθέντος ἀνυπάρκτου διὰ τῆς ἀθωώσεως;

Β΄. Δεύτερον τεκμήριον, διατὶ ὁ Ἕλλην νομοθέτης δὲν ἀπηγόρευσε *γενικῶς* καὶ ἀπολύτως τὴν πολιτικὴν δίκην πρὸ τῆς ποινικῆς

Κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ ἀπαγόρευσις εἶναι γενικωτάτη καὶ ἀπόλυτος. Ἅμα προτείνεται παρὰ τοῦ Εἰσαγγελέως, ὅτι γίνεται καταδίωξις λόγῳ κολασίμου πράξεως, διὰ τῶν ἀριθ. 10 τῆς Πολ. Δικον. καὶ 8 τῆς Ποιν. δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πολιτικὸν δικαστὴν νὰ προβῇ.

Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχῃ τοιαύτη πρότασις καὶ ἐπομένως ποινικὴ καταδίωξις, πῶς δύναται ν' ἀποφανθῇ, ὅτι ὑπάρχει ἀδίκημα, τὸ πολιτικὸν δικαστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἁρμόδιον περὶ τούτου, καὶ ν' ἀναστείλῃ τὴν πρόοδον τῆς δίκης;

Ἂν ὁ μὲν πολιτικὸς δικαστὴς ἀρνῆται νὰ δικάσῃ, πρὶν τιμωρηθῇ τὸ κατ' αὐτὸν ἀδίκημα, ὁ δὲ ποινικὸς δὲν εὑρίσκει ὕλην κἂν νὰ ἐπιληφθῇ ἀνακρίσεως, τί μέλλει γενέσθαι διὰ τὰ περαιτέρω τῆς δίκης;

Ἰδοὺ ἴσως διατὶ δὲν ἐπετράπη ἡ αὐτεπάγγελτος τοῦ πολιτικοῦ δικαστηρίου ἀναστολὴ, ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς ὁ λόγος, οὐδὲν ἐκ τούτου προκύπτει τεκμήριον, ὥστε νὰ μεταβάλλωμεν τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀρ. 12 τῆς Πολ. Δικον.

Γ΄. Ἀλλ' ἔστω, ὁ εἰσαγγελεὺς καθεύδει καὶ τὸ δικαστήριον *αὐτεπαγγέλτως* δὲν δύναται ν' ἀναστείλῃ τὴν πολιτικὴν δίκην. Ἐνῶ ἐπιδικάζει τὸ δικαστήριον τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἔπεται ὅτι γίνεται αὐτὸ τοῦτο ἁρμόδιον ν' ἀποφανθῇ περὶ τῆς ὑπάρξεως ἀδικήματος, ὥστε λόγῳ ἀμοιβαιότητος νὰ ἔχῃ συνέπειας ἡ ἀπόφασις αὕτη ὡς πρὸς τὴν ποινικὴν δίκην;

Ὡς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 12 τῆς Πολ. Δικον. δὲν ἐπιτρέπεται τοιαύτη ἀπορία, καθόσον ἀμετάτρεπτον τηρεῖται ὅ,τι ἀπεφασίσθη ἅπαξ παρὰ τοῦ *ἁρμοδίου* δικαστηρίου. Ἆρα ὅ,τι ἀποφασίζει δικαστήριον μὴ ἁρμόδιον λόγῳ ὕλης, δὲν δεσμεύει τὸ ἁρμόδιον καὶ ἂν τὸ πολιτικὸν δικαστήριον ἄριστα ἠτιολόγησε παραδεχόμενον ὅτι ὑπῆρξεν, ἢ δὲν ὑπῆρ-

ξεν ἀδίκημα, οὐδὲν ἔπραξε, μέχρις οὗ δικάσῃ περὶ τούτου καὶ ὅστις εἶναι μόνος ἁρμόδιος.

Μήπως τάχα τὸ πολιτικὸν δικαστήριον γίνεται ἁρμόδιον διὰ τοῦ ὕπνου τοῦ Εἰσαγγελέως;

Δ΄. Δὲν εἶναι βέβαια τεκμήριον κατὰ τοῦ νομοθέτου, ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν *προκαταρκτικοῦ* ζητήματος, οὐχὶ δὲ τοιαύτην ἢ τοιαύτην. Ἦτο δυνατὸν νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἔμελλέ τις νὰ ἐπιθυμήσῃ ἄλλην καταλληλοτέραν;

Τὸ προκαταρκτικὸν ἢ προδικαστικὸν ζήτημα, εἶναι ὁμολογουμένως, τὸ ἔχον σχέσιν πρὸς τὴν κυρίαν δίκην. Πότε ἔχει σχέσιν, εἶναι ζήτημα πραγματικόν.

Δὲν ἦτον ὅμως εὐκρινέστερος ὁ νομοθέτης λέγων, *ἀποφασίσαντος ἅπαξ τοῦ ποινικοῦ δικαστηρίου περὶ τῆς κολασίμου πράξεως*; Σύμφημι! Ποσάκις οἱ νομοθέται ἤθελον εἶσθαι εὐκρινέστεροι, ἂν προεμάντευον ὅλας τὰς ἀπορίας. Ἀλλὰ ποῦ οἱ Δελφοί!

Καὶ ἐγὼ ὅμως ἐρωτῶ μετὰ πλείστης ἀπορίας, περὶ τίνος ἄλλου ἀποφασίζουν τὰ ποινικὰ δικαστήρια, πλὴν περὶ κολασίμων πράξεων;

Ε. Διότι ἐν τούτοις ὁ νομοθέτης ἐν ἀρ. 11 τῆς Πολ. Δικον. ὀνομάζει τὸ ζήτημα *προδικαστικόν*, ἐν δὲ τῷ ἑπομένῳ μεταχειρίζεται γερμανικώτερον ὅρον (Vorfrage), ἐξελληνισθέντα διὰ τῆς λέξεως *προκαταρκτικόν*, ἔπεται δῆθεν ὅτι ὁμιλεῖ περὶ ἄλλου πράγματος, ἢ ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ ἥμισυ ἐκείνου; Ἡ ἀλληλουχία τῶν διατάξεων δὲν ἐμφαίνει, ὅτι περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὁ λόγος ἐν ἀμφοτέραις;

ΣΤ΄. Δὲν ἐπιχειρῶ βέβαια τὴν φιλοσοφικὴν συζήτησιν, περὶ τοῦ τί προτιμότερον, ἡ ἰσχὺς τῆς ποινικῆς ἀποφάσεως ὡς προδικαστικὸν ζήτημα τῆς πολιτικῆς δίκης, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐνόσῳ βλέπω ὅτι αὐτὸ τὸ ῥητὸν γράμμα τοῦ νόμου ἀμφισβητεῖται.

Ὅταν ἐγκαταλείψωμεν αὐτὴν τὴν στερεὰν ἀκτὴν τοῦ κειμένου νόμου, ποῦ πλέον θέλομεν εὕρει λιμένα, ὡθούμενοι ἕκαστος ὑπ' ἄλλου πνεύματος;

Γνωρίζω ὅτι μετὰ τοῦ ἀμφισβητοῦντος τὰς πρώτας ἀρχὰς δὲν εἶναι ἐφικτὴ συζήτησις.

Ταύτην τὴν ἀπάντησιν ἐχρεώστουν ἐπιστημονικῶς. Ἂν ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο συνέχηται μετὰ τῆς βουλευτικῆς ἐκλογῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ αὐτῆς τῆς Βοιωτίας; δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐπιφωνήσω τὸ Vae victis!

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

—ο—

Ζητ. 110. Ἡ διὰ συμψηφισμοῦ ἀπόσβεσις τοῦ χρέους ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν τὰ δύο χρέη συνηντήθησαν(1) καὶ εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἀμφότερα δὲν ἔτυχον νὰ ἦναι ἐκκαθαρισμένα. (2) —Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18291 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἄλλως βάσιν νόμιμον δὲν ἔχει ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Α..... Μ.... ὅτι κατὰ τὸ ἰσχύον δίκαιον, ὁ συμψηφισμὸς δύω χρηματικῶν ἀπαιτήσεων ἀποτελεῖται μόνον καθ' ἣν στιγμὴν ἀμφότεραι καταστῶσιν ὡς πρὸς τὸ χρηματικὸν ποσὸν ἐκκαθαρισμέναι, ἡ δ' ἀπαίτησις τοῦ Δημ. Αἰνιᾶνος κατὰ τοῦ δημοσίου ἐξεκαθαρίσθη εἰς δραχμ.26,800 μόνον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,141 ἀποφάσεως, μεταγενεστέρας οὔσης τῆς εἰς τὸ Δημόσιον γενομένης γνωστοποιήσεως τῆς ἐκχωρήσεως μέρους αὐτῆς πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀντιταχθῇ κατ' αὐτοῦ συμψηφισμὸς καταρτιζόμενος ἀπέναντι μόνου τοῦ ἐκχωρητοῦ, ὅταν οὗτος πλέον δὲν τὸν ἀντεπροσώπευεν· δὲν ἔχει δὲ νόμιμον βάσιν, ἀ. μὲν, διότι οὐδεὶς νόμος διαλαμβάνει ὅτι ὁ συμψηφισμὸς καταρτίζεται μόνον εἰς τὴν στιγμὴν τῆς ἐκκαθαρίσεως τῶν δύο ἀπαιτήσεων, ἀπεναντίας, ὅταν δι' ἀποφάσεως γίνῃ δεκτὸς ὁ συμψηφισμὸς διὰ τῆς ἐπιδικάσεως τῆς περὶ αὐτοῦ ἐνστάσεως ἀπέναντι τῆς ἐπιδικάσεως τῆς ἀγωγῆς, δυνάμει τῶν ἄρθρων 543, § 1 καὶ 551 τῆς Πολ. Δικον. τροποποιησάντων τὴν δικονομικὴν διάταξιν τοῦ νόμου 14 Κώδ. 4· 31. ἡ διὰ συμψηφισμοῦ ἀπόσβεσις τῶν δύω οὕτως ἐπιδικαζομένων ἀμοιβαίων ἀπαιτήσεων ἀνατρέχει ἰδίῳ δικαίῳ εἰς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν αἱ δύω ἀνταπαιτήσεις εἶχον ἅπαξ συναντηθῆ, καὶ ἐνταῦθα, αἱ τοῦ Δημοσίου παλαιαὶ ἀπαιτήσεις εἶχον συναντηθῆ μὲ τὴν διὰ τῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 39. τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ὑπ' ἀριθ.17141. τοῦ Ἐφετείου, ἐπιδικασθεῖσαν ἀπαίτησιν τοῦ Δημ. Αἰνιᾶνος κατὰ τὸ ἔτος 1848, διότι εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην αἱ εἰρημέναι ἀποφάσεις ἀναβιβάζουσι τὴν πρὸς ἀποζημίωσιν ἐνοχὴν τοῦ Δημοσίου πρὸς

(1) Καλλ. γ' § 583. Πιπ. γ' σ 311. ὑπ.
(2) Καλ. γ' σελ. 566, Παπ γ' σ 312.

τὸν Δημ. Αἰνιᾶνα, ὥστε ὁ παρὰ τοῦ Δημοσίου προταθεὶς συμψηφισμὸς ἐγεννήθη πολὺ πρὸ τῆς ἐκχωρήσεως. β΄. δὲ διότι, ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ὁ Α. Μ. κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐπίκλησιν τῆς τελεσιδικίας, ἐδέχθη ἐκουσίως νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκχωρητοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπ' ἀρι. 17,141 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου, ὥστε ἐκ τῆς προηγουμένης γνωστοποιήσεως οὐδὲν προσωπικὸν δικαίωμα κατὰ τοῦ Δημοσίου ἄλλο παρὰ τὸ τοῦ ἐκχωρητοῦ αὐτοῦ δικαιοῦται ν' ἀρυσθῇ· καὶ γ΄. διότι, ἅμα ὁ Μ. ἐγνωστοποίησεν εἰς τὸ Δημόσιον τὴν ἐκχώρησιν, τὸ Δημόσιον, ἀντὶ νὰ δεχθῇ αὐτὴν καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Μ. προσωπικὸν δανειστήν του, ἀμέσως ἐπεκαλέσθη τὸν συμψηφισμὸν δι' ὅλων τῶν προϋπαρχουσῶν ἀπαιτήσεων αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐκχωρητοῦ, οὗτινος τὴν ἀπαίτησιν ἐξασκεῖ ὁ Μ..... ὡς εἶναι τοῦτο ἀναμφισβήτητον, καὶ ἐκ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν τῆς δικογραφίας ἀποδεικνύεται.

Ζητ. 111 Ἵνα ἐξακολουθήσῃ ἄλλος δανειστὴς τὴν ἀναγκαστικὴν κατάσχεσιν, ἀπαιτεῖται δίκη τις πρὸς τοῦτο;(1)—Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18245 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φερουσαν.

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τῆς Γαλλικῆς Δικονομίας καὶ μάλιστα τῶν Ἄρθ. 721 καὶ 722 αὐτῆς, ἅπερ ὁ ἐκκαλῶν φαίνεται ἐπικαλούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἔχουσι παρ' ἡμῖν ἰσχύν, διότι αἱ διατάξεις τῆς ἡμετέρας Δικονομίας παραλλάσσουσι κατὰ πολὺ τῆς τῶν Γάλλων καὶ μάλιστα ὡς πρὸς τὰ περὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως· διότι ἐνῷ ἡ Δικονομία ἐκείνη ἀπαιτεῖ, κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν, νὰ αἰτῆται παρὰ τοῦ Δικαστηρίου καὶ διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως διατάττηται ἡ ἀποκατάστασις ἄλλου δανειστοῦ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἐξ ἀμελείας ἢ ἐξ ἄλλης αἰτίας μὴ ἐνεργοῦντος τὸν πλειστηριασμὸν κατασχετοῦ δανειστοῦ, ἡ ἡμετέρα διὰ τῶν ἀριθ. 914 καὶ 985 αὐτῆς ἐπιτρέπει ἑκάστῳ δανειστῇ, ἔχοντι ἐκτελεστὸν τίτλον νὰ προβαίνῃ εἰς τὸν πλειστηριασμὸν ἄνευ δικαστικῆς ἀδείας, ἂν δὲν ἐνεργηθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος αὐτὸν δανειστοῦ· κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν, δι' οἱονδήποτε λό-

(1) Ἄλλως ὁ Οἰκον. § 306 σημ. 1. καὶ ὁ Ρουσ. σελ. 60.

γον· ἡ διάταξις δ' αὕτη, ἄνευ τινὸς διαστολῆς ἐκτεθεῖσα, πρέπει ἀναγκαίως καὶ διὰ τοῦτο καὶ διότι ἡ ἡμετέρα δικονομία παραλείπει ὅλως τὰ περὶ τῆς αἰτήσεως ἀποκαταστάσεως τῆς Γαλλικῆς, νὰ ἑρμηνευθῇ ὡς παρέχουσα τὸ δικαίωμα τοῖς λοιποῖς δανεισταῖς ν' ἀναλάβωσι δυνάμει τοῦ Νόμου τὴν ἐκτέλεσιν οὐ μόνον, ὅταν μόνη ἡ τελευταία αὐτῆς πρᾶξις ὑπολείπηται, ἤτοι ἡ δημοπρασία, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἡ δημοπρασία ἀναβάλληται, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ νόμιμόν τι κώλυμα, διὰ τὸ παραμεληθῆναι, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας μὴ γενέσθαι ὑπὸ τοῦ κατασχετοῦ δανειστοῦ ἄλλης πρὸ αὐτῆς ἀναγκαίας πράξεως· ἀνάγκην δ' ἔχει δικαστικῆς ἀποφάσεως ὁ μὴ κατασχὼν δανειστὴς πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ δι' οἱονδήποτε λόγον μὴ κατορθωθέντος πλειστηριασμοῦ τότε μόνον, ὅτε ὁ κατασχὼν ἀρνεῖται αὐτῷ, εἴτε λόγῳ, εἴτε ἔργῳ, τὸ δικαίωμα τῆς ἐκτελέσεως· τοῦτ' ἔστιν, ὅταν ἰσχυρίζηται, ὅτι ὑπάρχει νόμιμόν τι κώλυμα ἀναβολῆς ἢ δὲν θέλει αἰτηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ νὰ παρακαταθέσῃ τὰ ἔγγραφα τῆς ἐκτελέσεως παρὰ τῷ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλῳ.

Ζητ. 112. Ἔχει δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπὶ λειβαδίου τινὸς κοινότης, ἀξιοῦσα, ὅτι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατέχει αὐτό; — Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,307, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἠδύνατό τις, ἴσως ἀμφιβάλλων, νὰ εἴπῃ, ὅτι διὰ τοῦ Διατάγματος τῆς 3]15 Δεκεμβρίου 1833, ἐκδοθέντος ἐπὶ τῇ προτάσει μόνης τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν γραμματείας ἄνευ τῆς συμπράξεως τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ ἡ γνώμη τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐσκόπει οὐδ' ἠδύνατο νὰ δημεύσῃ τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρὰ τῶν κοινοτήτων κεκτημένα δικαιώματα κυριότητος ἢ νομῆς ἐπὶ βοσκησίμων γαιῶν, πρὸς ἀπόκτησιν καὶ ἐξάσκησιν τῶν ὁποίων δὲν ἀπῃτεῖτο νομίμως ἡ ἔκδοσις καὶ ἡ προσαγωγὴ ταπίου, ἀλλὰ κανονίζων τὸ Διάταγμα τὴν ἔγγειον φόρον τῶν βοσκησίμων γαιῶν διὰ τὰ ἔτη 1833 καὶ 1834 ἐθεώρησεν ὡς πρὸς τὴν πληρωμὴν αὐτοῦ δημόσια τὰ λειβάδια, ἅτινα αἱ κοινότητες κατεῖχον καὶ ἐνέμοντο, ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτὰς, χωρὶς νὰ ἔχωσι ταπίον πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δικαιώματος τῆς κυριότητος αὐτῶν· μολαταῦτα διὰ μὲν τοῦ ἄρθρου ἑ τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἰσχύοντος

ὡς νόμου τοῦ Κράτους, ὁρίζεται ὅτι θεωροῦνται ὡς δημόσια ὅλα τὰ λειβάδια, διὰ τὴν ἐπικαρπίαν τῶν ὁποίων δὲν ἔχει τις νὰ παρουσιάσῃ ταπὶ ἐκδοθὲν ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἐξουσίας, καὶ συνεπείᾳ τῆς ἀρχῆς ταύτης κατὰ τὸ ἄρθρον 16 τὸ δικαίωμα τῆς ἐμφυτευτικῆς ἐπικαρπίας τῶν ἐθνικῶν λειβαδίων μένει εἰς τὰς κοινότητας μόνον, ὅταν ἔχωσιν αὐτὸ μὲ ταπὶ, εἰς πᾶσαν δὲ ἄλλην περίστασιν τὰ παρὰ τῶν κοινοτήτων ἀντιποιούμενα λειβάδια θεωροῦνται ὡς ἐθνικὰ, καὶ κατὰ τὸ ἑπόμενον ἄρθρον 17 εἰς τὰς κοινότητας, αἵτινες εἶχον ἀποδεδειγμένως τὴν ἐπικαρπίαν λειβαδίων, χωρὶς ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὴν διὰ ταπίου κατ' ἐξαίρεσιν χαρίζεται διὰ τὰ ἔτη 1833 τὰς 1834 τὸ 1]5 μέρος τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῶν φόρου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνάγοντες τοιοῦτον ἐπικαρπίας δικαίωμα ἀντιποιοῦνται ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων λειβαδίων, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ἡ παρ' αὐτῶν ἀποτελουμένη κοινότης ἀπέκτησε δικαίωμα δουλείας προς νομὴν αὐτῶν διὰ τῆς ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων κατοχῆς, χωρὶς νὰ ἐπικαλοῦνται ταπίον ὡς τίτλον τοῦ παρὰ τῆς κοινότητος ἀντιποιουμένου δικαιώματος· ἑπομένως ἡ ἀξίωσις αὐτῶν ὑπάγεται εἰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἀπὸ 3]15 Δεκεμβρ. 1833 Διατάγματος προνοουμένην περίπτωσιν, καὶ ἂν ὡς ἀληθεῖς ὑποτεθῶσιν οἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτιθέμενοι πραγματικοὶ ἰσχυρισμοὶ, εἶχεν ἡ κοινότης μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζητήσῃ τὴν κατὰ τὸ περμπτημόριον ἐλάττωσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ζώων αὐτῆς φόρου κατὰ τὰ ἔτη 1833 καὶ 1834, ἡ δ' αἴτησις τοῦ νὰ ἐπιδικασθῇ εἰς αὐτὴν δικαίωμα ἐπικαρπίας ἐπὶ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένων βοσκησίμων γαιῶν εἶναι ἀβάσιμος.

Ζητ. 113 Ὅταν ὁ δοὺς παραγγελίαν πρὸς ἀποστολὴν πραγματειῶν δὲν προυκάλεσεν ἀμέσως τὴν ἐξέλεγξιν αὐτῶν, ὑποτίθεται ὅτι τὰς ἀπεδέχθη;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 18,303 τοῦ 1860 ἔτος ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν (1).

Ἐπειδὴ, καὶ ἐν ὑποθέσει ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν ἠδύνατο δῆθεν, ὡς ἐσφαλμένως διατείνεται καὶ προτείνει ν' ἀποδείξῃ, ν' ἀφήσῃ εἰς τὸ τελωνεῖον προσκαίρως τὰ σταλέντα αὐτῷ ἐμπορεύματα εἰς βάρος τοῦ ἀπο-

(1) Πρλ. Ἔνρ. λεξ. παραγραφὴ σ 376.

γολέως, ἐὰν δὲν τὰ ἐθεώρει σύμφωνα μὲ τὴν δοθεῖσαν παραγγελίαν, πάλιν ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ ἐξελέγξῃ αὐτὰ ἀμέσως· μετὰ τὴν ἐκ τοῦ τελωνείου ἐξαγωγὴν, καὶ ἂν ἐφρόνει αὐτὰ ἀπαράδεκτα, νὰ προκαλέσῃ διὰ διατάξεως τοῦ Δικαστηρίου, πραγματογνωμοσύνην καὶ κατάθεσιν αὐτῶν εἰς χεῖρας τρίτων. Ἀλλ' ἡ παραδοχὴ αὐτῶν καὶ ἡ ἐν τῇ ἀποθήκῃ του κράτησις τῶν ἐμπορευμάτων ἐπὶ μῆνας πολλοὺς, χωρὶς τῆς ἐνεργείας τῶν ἀνωτέρω προφυλακτικῶν μέσων, καὶ χωρὶς συγχρόνως νὰ ἀπευθύνῃ τακτικῶς ἔγγραφον διαμαρτύρησιν κατὰ τῆς ἑταιρίας, ἀποκλείει αὐτὸν τοῦ δικαιώματος ν' ἀποκρούσῃ τὴν περὶ πληρωμῆς τοῦ τιμήματος ἀγωγὴν διὰ τῆς ἐνςάσεως,ὅτι τὰ ἐμπορεύματα εἶναι αὐτῷ ἀπαράδεκτα, ὡς ἀσύμφωνα μὲ τὴν παραγγελίαν· τῆς τοιαύτης διαγωγῆς ἀποκρουομένης ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις ἀπαιτουμένης καλῆς πίστεως καὶ ταχύτητος εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς παραδοχῆς ἢ ἀποβολῆς τῶν στελλομένων μακρόθεν, δυνάμει παραγγελίας, πραγματειῶν.

Ἐπειδὴ τοιαύτης οὔσης τῆς νομίμου συνεπείας τῆς διαγωγῆς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀνυπόστατος εἶναι ὁ ἰσχυρισμὸς του ὅτι ἠδύνατο νὰ δηλώσῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὅταν ἤθελον τὸ παρουσιασθῇ πρὸς ἀποδοχὴν αἱ συναλλαγματικαὶ, λόγῳ τοῦ ὅτι τότε μόνον κατηρτίζετο δῆθεν τὸ συνάλαγμα τῆς ἀγοραπωλησίας, καὶ ἀπαράδεκτοι, ὡς ἀποκινουσαι ἄνευ νομίμου ἐπιρροῆς εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς ὑποθέσεως, αἱ ἐν τοῖς ἐγγράφοις προτάσεσι αὐτοῦ προσφερόμεναι ἀποδείξεις.

Ζητ. 114. Τίνι τρόπῳ γίνονται οἱ ἐπιδόσεις, τῶν μετὰ τὴν ἔφεσιν ἀποφάσεως προξ. δικαστηρίων, ἐπιδοτέων ἐγγράφων; — Κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀπόφασις Ἐφετείου Ἀθηνῶν 18,318 τοῦ 1860, φέρουσα·

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἄρθρ. 23—27, 57 καὶ 58 τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου, αἱ ἐπιδόσεις γίνονται ἐπιμελείᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξένου, καθόσον ἡ δίκη εἶναι ἐκκρεμὴς ἐνώπιον τοῦ Προξενικοῦ δικαστηρίου, καὶ τὸ ἔγγραφον τῆς ἐφέσεως εἶναι τὸ τελευταῖον, ὅπερ ἐπιδίδεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· γενομένης δὲ τῆς ἐφέσεως καὶ καταστάσης οὕτω ἐκκρεμοῦς

τῆς δίκης ἐνώπιον τοῦ ἐφετείου τούτου, αἱ μετὰ ταῦτα ἐπιδόσεις γίνονται κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῆς Πολ. Δικονομίας, ἤγουν διὰ τοῦ ἁρμοδίου κλητῆρος εἴτε εἰς τὸν διάδικον αὐτὸν, ἢ τὸν ἀντίκλητόν του, ἢ ἐὰν οὗτος εἶναι ἀπὼν, εἰς τὸν Εἰσαγγελέα· τοῦτο δὲ ἐξάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ ἄρθρ. 58 ἰδίως τοῦ εἰρημένου Νόμου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μὴν τοῦ Σίλβερμαν καὶ συντροφίας, οὐδόλως ἐπεδόθη μέχρι τοῦδε διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος οὔτε εἰς τὸν εἰρημένον Σίλβερμαν ἢ ἀντιπρόσωπόν του, οὔτε εἰς τὸν εἰσαγγελέα, ἡ δὲ ἰσχυριζομένη παρὰ τοῦ Ζαχάρωφ παράδοσις τῆς ἀποφάσεως παρ' αὐτοῦ τούτου εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Πρόξενον καὶ ἡ ἀποστολὴ ἡ παρὰ τοῦ Προξένου εἰς τὸν Αὐστριακὸν δὲν ἔχει νόμιμον ἀποτέλεσμα, ὁποῖον ἡ ἔναρξις τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακοπῆς, διότι ἡ προθεσμία αὕτη ἄρχεται ἀφ' ἧς κατὰ νόμιμον τρόπον, ἤτοι κατὰ τὰς περὶ ἐπιδόσεως διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐπιδοθῇ ἡ ἐρήμην ἀπόφασις παρὰ τοῦ ἁρμοδίου κλητῆρος εἰς τὸν μὴ ἐμφανισθέντα διάδικον· ἄρα ἡ προθεσμία τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως, δὲν ἤρξατο ἀκόμη καὶ πολὺ ὀλιγώτερον καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπεδόθη ἡ ἀνακοπὴ εἰς τὸν πληρεξούσιον τοῦ Ζαχάρωφ· ἄρα ἡ ἔνστασις τοῦ τελευταίου τούτου τοῦ ἐκπροθέσμου τῆς ἀνακοπῆς δὲν εἶναι βάσιμος καὶ ἐπομένως ἡ ἀνακοπὴ αὕτη, προσηκόντως καὶ ἐγκαίρως γενομένη, ἐπιφέρει νέαν τῆς ὑποθέσεως συζήτησιν.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων. Διατριβὴ περὶ τόκων.

Διατριβὴ 6'. ὑπὸ τοῦ Ἐφέτου Κυρ. Ἀλ. Παπαδιαμαντοπούλου. Περὶ τῆς ὑπὲρ τῶν νομίμων περιορισμῶν τῶν τόκων νέας τοῦ Ἀρείου Πάγου νομολογίας.

Τὸ ἀνώτατον δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 303(1860) ἀποφάσεως καὶ ἄλλης νεωτέρας ἐπανερχόμενον εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ νομολογίαν βεβαιοῖ τὴν ἰσχὺν τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας τῶν ῥωμαίων καὶ βυζαντινῶν, ἰδίως δὲ τὸ κῦρος τοῦ θεσμοῦ, τοῦ περιορίζοντος τὸν τόκον μέχρι διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου· περὶ τοῦ ὀρθοῦ καὶ νομίμου τῆς νομολογίας ταύτης πολλὰ ἤδη ἐγράψαμεν ἐν πραγματείᾳ τινὶ πραγματευομένῃ περὶ τοῦ μὴ ὀρθοῦ τῆς προτέρας νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου, ὡς ῥητοῖς καὶ ὡρισμένοις νόμοις ἀντιφθεγγομένης, ἀλλ' οὐχὶ πάνθ' ὅσα δύναταί τις εἰπεῖν. Τὰ συμπληρώματα δὲ ταῦτα ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα κρίνοντες ἐπιχειροῦμεν καὶ πάλιν νὰ γράψωμεν ὑπὲρ τῶν καταφρονουμένων εἰσέτι ὑπὸ εὐαρίθμων τινῶν περιοριστικῶν περὶ τόκων θεσμῶν· καὶ ἀληθῶς εἰσί τινες, οὓς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πείσωσιν, ὡς φαίνεται, οὔτε ἡ ὁμολογία διακεκριμένου καθηγητοῦ τοῦ Κ. Πέτρου Παππαῤῥηγοπούλου, ὅτι αἱ βάσεις τῆς ἀκυρούσης τοὺς τῶν τόκων περιορισμοὺς νο-

μολογίας διεσείσθησαν καὶ ἐπ' ἄλλων οἰκοδομητέον, εἰ δυνατόν, οὔτε ἡ λέξει καὶ σκέψει προέχουσα ἀπόφασις τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου· ἐρωτώμενοι δὲ περὶ τῶν λόγων τῆς ἀντιλογίας αὐτῶν οὐδὲν νομικὸν ἐπιχείρημα ἀντιτάσσουσιν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἐπιλήσμονες γενόμενοι τοῦ παραγγέλματος; Ὅτε νόμος ἀντίκειταί τινι πράγματι, κἂν πάνυ δικαιότατόν ἐστι τὸ γινόμενον, ἀπρόσδεκτόν ἐστι τοῖς δικαστηρίοις» τοὺς νέους οἰκονομολόγους ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τοκισμοῦ ἐπικαλοῦνται, ὡσανεὶ νομοθέται ἦσαν καὶ οὐχὶ δικασταί· οἱ δὲ, ὡσεὶ προέκειτο περὶ δικαστικῆς ἑρμηνείας ἀπ' αἰῶνος καὶ πανταχοῦ κρατούσης, τὸ ἀρχαῖον τῆς προτέρας νομολογίας τοῦ Ἀρ. Πάγου προτείνουσι (1), καίτοι καταφανῶς ἀντινόμου, λήθην κατασκευάζοντες οὕτω τοῦ ἐν παντὶ χρόνῳ σεβαστοῦ παραγγέλματος τοῦ Ἰουστιανοῦ: Nemo judex, λέγει ὁ Αὐτοκράτωρ οὗτος, vel arbiter existimet neque consultationes, quas non rite judicatas esse putaverit, sequendum, et multo magis sententias eminentissimorum praefectorum vel aliorum procerum. Non enim, si quid non bene dirimatur, hoc et in aliorum judicum vitium extendi oportet, quum non exemplis sed legibus judicandum est, nec si cognitionales sint amplissimae praefecturae vel alicujus maximi magistratus prolatae sententiae. Sed omnes judices nostros veritatem et legum et justitiae sequi vestigia sancimus. (2)

Ἃς ἐξετάσωμεν δ' ὀλίγον χαριζόμενοι αὐτοῖς καὶ τὰ περὶ τῆς μεγάλης βλάβης τοῦ περιορισμοῦ τοῦ τόκου μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ. Τίς ἡ ἐκ τοῦ τοιούτου θεσμοῦ βλάβη, ἐὰν ὑποθέσωμεν εὔπορον τὸν ὀφειλέτην; δὲν δύναται τάχα σήμερον μάλιστα αὐτὸς μὲν παρ' ἄλ-

(1) Λησμονοῦσιν, ἢ ἀγνοοῦσιν, ὡς φαίνεται, οἱ τοιαῦτα λέγοντες, ὅτι καὶ πρωτοδικεῖά τινα καὶ εἰρηνοδικεῖα οὐκ ὀλίγα καὶ τὸ β'. τμῆμα τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν ὡς ἰσχύοντας τοὺς περιοριστικοὺς περὶ τόκων θεσμοὺς ἐφήρμοζον πάντοτε· καὶ τὸ β'. τμῆμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν διηρημένον ὂν ἀντιφατικὰς πολλάκις ἐξιδοτο ἀποφάσεις· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ τοῦ Ἀρ. Πάγου ἀντίνομοι ἀποφάσεις εὐάριθμοί τινες εἰσιν· ὡς ἰσχυούσας δὲ ἐτήρησε καὶ αὐτὸς παραδόξως πως τὰς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ λοιπὰς περὶ τόκων διατάξεις, ὡς καὶ πάντα τὰ λοιπὰ δικαστήρια, πλὴν τῆς περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου καὶ τῶν περὶ τοῦ ἐτησίου μέτρου.

(2) Καὶ τὰ βασιλ. περιέχουσιν ἐν περιλήψει τὴν διάταξιν ταύτην τοῦ Κῶδ. (9. 1. 79): Ἡ διάταξις κελεύει, μηκέτι τὸν δικαστὴν ἀκολουθεῖν ἑτέρᾳ ψήφῳ γεγενημένῃ· ἀλλὰ σκοπεῖν τί κατὰ νόμους ἀκόλουθον, καὶ οὕτως ἀποφαίνεσθαι.

λου δανεισθεὶς νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος αὐτοῦ ἅμα διπλασιασθὲν, ὁ δὲ δανειστὴς νὰ διαθέσῃ ἐπωφελῶς ἑτέρῳ δανείζων τὰ ληφθέντα χρήματα; ἂν δὲ ἀδύνατον ᾖ τῷ ὀφειλέτῃ τὸ δανεισθῆναι ἄλλοθεν διὰ τὸ βεβαρυμένην εἶναι τὴν περιουσίαν αὐτοῦ χρέεσιν, οἱ δανεισταὶ, ὠθούμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς τὸ ἀπαιτῆσαι καὶ λαβεῖν τὰ δανεισθέντα διὰ τὴν παῦσιν τοῦ τόκου, δὲν γίνονται διὰ τοῦτο εὐεργέται τοῦ ὀφειλέτου, ἀναγκαζομένου διὰ τὸ ἐκποιηθὲν ὑπὸ τῶν δανειστῶν πολὺ τῆς περιουσίας του μέρος νὰ παύσῃ τὰς καθ' ἕξιν μεγάλας πολλάκις δαπάνας του καὶ περιορίσῃ τὰ τοῦ βίου του, ὅπως ἡ τύχη κελεύει; εἰ δὲ δανεισταί τινες τὸ τοκίζειν ὑπερμέτρως ἔργον ἔχοντες καὶ ἀφερεγγύους διὰ τοῦτο δανείζοντες διὰ τὸ στρεψόδικον τῶν τοιούτων ὀφειλετῶν ζημιοῦνται, ὡς μὴ δυνάμενοι νὰ λάβωσι τὰ δανεισθέντα ἅμα τόκῳ διπλασιασθέντα, εἶνε διὰ τοῦτο δίκαιον νὰ κακίζωσι τὸν νόμον διὰ ζημίαν, εἰς ἣν ἰδία ἀπερισκεψία καὶ περὶ τοὺς τόκους ἀπληστία ὤθησαν αὐτούς; Ἂς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι κατὰ παράδοσεις ἱστορικὰς τὸ πολυχρόνιον τῶν δανείων καὶ ἄλλοις, μάλιστα δὲ μικροῖς κατὰ τὰ χρηματικὰ μέσα καὶ γεωπόνοις λαοῖς ἐπιβλαβὲς ὑπῆρξε πάντοτε.

Ἀλλὰ καιρὸς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς διατριβῆς ταύτης· διότι ἔργον ἡμῶν ἐστι τὸ ὑποστηρίζειν ὅ,τι νόμιμον καὶ οὐχὶ ὅ,τι νόμου ἄξιον ἢ συμφέρον.

Καὶ πρῶτον ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν μοναδικὴν διάταξιν τοῦ Κ(7. 47), περὶ ἧς ἐπραγματεύθημεν ἐν τῇ πρώτῃ διατριβῇ (3), ἀλλὰ δὲν ἀπεδώκαμεν αὐτῇ τότε ἐξ ἀτολμίας διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀρχαίας μαρτυρίας τὴν ἔκτασιν τῆς ἀπαγορεύσεως, ἣν ἀληθῶς ἔχει. Ὁ νόμος οὗτος, ὅστις ἀκέραιον τηρεῖ εἰσέτι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τοῦ τόκου ἑτέρας διατάξεως αὐτοῦ, τῆς περιεχομένης ὡσαύτως ἐν τῷ Κώδ. (4. 32. 27)· ἐπιτάττει δὲ τὸν περιορισμὸν τοῦ διαφέροντος εἰς τὸ διπλοῦν διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων, δι ὧν καὶ ἡ περὶ τόκου διάταξις περιορίζει αὐτὸν μέχρι τοῦ διπλασιασμοῦ· διότι ἡ μὲν περὶ τόκου λέγει: Cursum usurarum ultra duplum minime procedere concedimus· ἡ δέ; hoc, quod interest, dupliquantitatem minime excedere· ὅτι δὲ τὸ

(3) Ἴδε ἡμ. διατρ. περὶ τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀπερ. τῶν τοκ. ν. τοῦ Ἀρ. Πάγ. νομολ. II. Α. Ὅ. ἐν Σολ. καὶ Μ.λίσ. καὶ Ἐμ. τῶν δικαστ.

excedere ταὐτόσημόν ἐστι τῷ procedere, μαρτυρεῖ ὁ N 10 K (4. 32), καὶ ἡ νεαρὰ Ἰουστινιανοῦ 138· διὰ τοῦτο δὲ ἀναμφισβήτητον καθίσταται, ὅτι ἀμφότεραι τὴν αὐτὴν τῆς αὐτῆς ἐκτάσεως ἀπαγόρευσιν τοῦ διπλασίου ἐκφράζουσιν· ἐξεταστέον λοιπὸν τὰ περὶ τῆς ἐννοίας τῆς περὶ τόκου διατάξεως, περὶ ἧς ὑπάρχει πρόχειρος ἤδη καὶ δι' ἡμᾶς ἐπίσημος μαρτυρία.

Πρὸ τοῦ Ἀντωνίνου ἀπηγορεύετο ἡ τοκοληψία πέραν τοῦ διπλασίου (4)· ὁ αὐτοκράτωρ δ' οὗτος περιώσισε τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην ἀποφηνάμενος ἀκαταλογίστους κατὰ τὴν ἐπιμέτρησιν τοῦ διπλασίου τοὺς καταβληθέντας ἤδη τόκους (5). Ἂν δὲ ὁ Ἰουστινιανὸς ἐπεδοκίμαζε τὸν νεωτερισμὸν τοῦ Ἀντωνίνου δὲν ἤθελε βεβαίως κατατάξει ἐν τῷ αὐτῷ τίτλῳ τοῦ Κωδ. ἰδίαν αὐτοῦ διάταξιν, τοὐτέστι τὴν προειρημένην 27ην. βεβαίως λοιπὸν νέον τι ἐνομοθέτησε· τί δὲ τοῦτο; αἱ νεαραὶ αὐτοῦ διατάξεις 121 κεφ. 2 καὶ 138 καταφανῆ καθιστῶσι τὴν ἔννοιαν τῆς ἐν τῷ κώδικι διατάξεως αὐτοῦ· τοῦτο δηλαδή, ὅτι διὰ τοῦ νόμου 27 τοῦ Κωδ. ὁ Ἰουστινιανὸς ἐκαίνισε πάλιν τὴν παλαιὰν νομοθεσίαν ἀπαγορεύσας νὰ λαμβάνηται τόκος πέραν τοῦ διπλασίου καὶ ἀνεῖλεν οὕτω τὴν διάταξιν τοῦ Ἀντωνίνου τὴν ἀπαγορεύουσαν μόνον τὸ ἀπαιτεῖν (6) τόκον καθυστεροῦντα ὑπὲρ τὸ διπλοῦν· διότι ἡ μὲν 121 νεαρὰ ἀποφαίνεται τάδε: Τῶν τοίνυν ἡμετέρων νόμων μηδὲν ὑπὲρ τὸ διπλάσιον καταβάλλεσθαι βουλομένων καὶ ταύτην ἐχόντων πρὸς τοὺς ἔμπροσθεν διαφοράν, ὅτι οἱ μὲν ἴστων μέχρι τοῦ διπλασίονος τὰ χρέη, εἰ μηδεμία γέγονε καταβολή, ἡμῶν δὲ καὶ τὰς μερικὰς καταβολὰς λύειν τὰ ὀφλήματα δεξαμένων, ἅπερ ἄχρι τοῦ διπλασίονος γένοιτο· ἡ δὲ 138 νεαρὰ ἔχει οὕτως: Manifestissima est nostri numinis constitutio, quae usque ad dupli quantitatem exactionem debiti concludit· τούτοις δ' ἕπεται ἡ ἀπόφασις τοῦ αὐτοκράτορος, δι' ἧς ἀποφαίνεται καταλογιστέους εἰς τὸ διπλάσιον καὶ τοὺς καταβληθέντας ἤδη τόκους. Τὴν ἔννοιαν ταύτην τῆς 27ης διατάξεως τοῦ Κωδ. (4. 32) καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς διὰ τῆς νεαρᾶς 121 ἐπιβεβαιοῖ καὶ Ἀθανάσιος Σχολαστικὸς Ἐμισηνὸς ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν νεαρῶν Ἰουστινιανοῦ λέγων: Οὐ μόνον τοὺς ἐν ὁμάδι, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατὰ μέρος καταβαλλομένους τόκους εἰς τὸ διπλάσιον συμψηφίζεσθαι φησὶν (ἡ νεαρὰ 121), *ὡς καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐν τῷ Κωδ. τοῦ Λϐ'. τίτλου δ'. βῖ κειμένης περὶ τόκων διατάξεως τοῦτο βουλομένου.* (7).

(4) Ἴδε Πανδ. (12. 6. 21 § 1) B. (24. 6) καὶ Glück. τομ. 21 σελ. 104.
(5) Ἴδε N. 10 (4. 32) K.
(6) Ἴδε Glück l. c. τὰ βασιλικὰ παραλείπουσι τὸν νόμον 10 ἴδε B. (23. 3).
(7) Ἴδε ἀνέκδοτα Heimbahc τομ. I. σελ. 162.— Ἐν B. (23. 3) ἀποκόπτεται ἡ 10 διάταξις τοῦ Ἀντωνίνου, ἡ δὲ 27 τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀκριβέστερον ἐκτίθεται κατὰ τὴν ἱρμηνείαν τῶν νεκρῶν 121 καὶ 138.

Ἀναμφιβόλου λοιπὸν ὄντος, ὅτι ἡ περὶ διαφέροντος διάταξις τοῦ κώδικος τὴν αὐτὴν ἐκφράζει κατὰ λέξιν καὶ ἔννοιαν ἀπαγόρευσιν, ἣν καὶ ἡ περὶ τόκου, ὁ Ἀρ. Πάγος ἀποφαινόμενος πρότερον κατηργημένην πᾶσαν τὴν περὶ τόκου νομοθεσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδικάσῃ τόκον πέραν τοῦ διπλασίου, ἀλλ' ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν διάταξιν τοῦ Κ (7. 47) Β. (9.1,87) ἔπρεπε νὰ εἴπῃ τῷ ἀπαιτοῦντι τόκον πέραν τοῦ διπλασίου, ὅτι ἡ κατάργησις τῆς περὶ τόκων θεσμοθεσίας σοὶ ἐπιτρέπει νὰ συμφωνῇς 10,20,50,100 τοῖς ἑκατὸν τόκον, ἀλλὰ πέραν τοῦ διπλασίου τοῦ χρέους τόκον δὲν δύνασαι οὔτε νὰ συμφωνήσῃς, οὔτε νὰ ἀπαιτήσῃς κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ κώδικος περὶ διαφέροντος, ἥτις διατηρεῖ ἔτι πλῆρες τὸ κῦρος αὐτῆς, ἀπαγορεύει δὲ ὅ,τι καὶ ἡ διάταξις 27 Κ (4. 32). διότι καὶ ἡ τόκου ἀπαίτησις διαφέροντος ἀπαίτησίς ἐστιν.

Ὁ περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου θεσμὸς μένει λοιπὸν ἀδιάσειστος καὶ ἂν ἰδιάζουσα νομοθεσία περὶ τόκου δὲν ὑπάρχῃ ἐν ἰσχύϊ, ὡς θεσμὸς δηλαδὴ καὶ τοῦ N. un. Κ (7. 47). Καὶ ὅμως κατ' αὐτοῦ στρέφονται ὅλα τὰ βέλη καὶ πρὸς καταπολέμησιν αὐτοῦ πρέπει νὰ ἐπιτρέπωνται τοῖς τοκογλύφοις καὶ τοκισμοὶ ὑπέρμετροι καὶ ἀπεριόριστοι καὶ ἀνατοκισμοὶ ἀσεβεῖς· λέγομεν δὲ, ὅτι πρέπει, διότι ὁ τὴν περὶ τόκου νομοθεσίαν ἀνῃρημένην ἀποφαινόμενος πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ πάντα ταῦτα διὰ τὸ μηδένα νόμιμον περιορισμὸν ὑπάρχειν. Οὐδεὶς λοιπὸν ἂς μὴ λυπῆται διὰ τὴν νέαν τοῦ Ἀρ. Πάγου νομολογίαν πλὴν τῶν τοκογλύφων· διότι τὸν ἀνατοκισμὸν περιεῖλε καὶ εἰς περιστολὴν τοῦ ἐτησίου τόκου εἰς 12[00 συντελεῖ, τὸν δὲ περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου θεσμὸν ἀληθῶς οὔτε ὠφελεῖ, οὔτε βλάπτει.

Ἀλλ' οὐ μόνον ὡς θεσμὸς τῆς εἰρημένης περὶ διαφέροντος διατάξεως ἐτήρησεν οὗτος τὸ κῦρος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἰδιάζων περὶ τόκου νόμος οὐδέποτε ἄχρηστος κατέστη κατὰ τὰ εἰρημένα ἤδη ἐν τῇ πρώτῃ διατριβῇ καὶ τὰ νῦν λεχθησόμενα ἐν προσθήκῃ· καὶ Ι. λεκτέον περὶ τοῦ χρησίμου τῶν περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ ὑπερδιπλασίου τόκου θεσμῶν καὶ ἐπὶ Βασιλείου.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ἀπαγορεύσας τὴν τοκοληψίαν προεστίθησιν ἐν τῇ ἐπαναγωγῇ καὶ ταῦτα· τοὺς μέν τοι τόκους περιελόντες ἐπὶ μόνων τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων συγχωροῦμεν αὐτοὺς καταβάλλεσθαι (8)· ἐπιτρέπει λοιπὸν ὁ Βασίλειος, ὡς ἀρεστὸν βεβαίως τῷ θεῷ, τὸ λαμβάνειν τοὺς ὀρφανοὺς καὶ ἀνήλικας παρὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῶν τοὺς τόκους ἐκείνους, οὓς ἄλλοις ἀπηγόρευσε· τοῦτο δὲ ἀορίζως λέγοντος τοῦ Βασιλείου, οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφιβάλῃ, ὅτι τοὺς τόκους συγχωρεῖ, οὓς ἡ τοῦ Ἰουστινιανοῦ νομοθεσία παρέχει ἐπὶ δανείων τοῖς ὀρφανοῖς καὶ ἀνήλιξιν· ἆρα καὶ ἐπὶ Βασιλείου ἄτοκα μὲν ἦσαν τὰ δάνεια τοῦ πατρὸς τοῦ

(8) Ἴδε ἐκδοσ. Ζαχαρία Ἐπαναγ. (28.2)· καὶ ἡμ. διατριβὴν ΙΙΙ. Α.

ἀνήλικος καὶ αἱ λοιπαὶ χρηματικαὶ ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ ἔζη, διὰ τὴν ἀπαγορευτικὴν περὶ τόκων διάταξιν τοῦ αὐτοκράτορος τούτου· ἀπὸ τοῦ θανάτου δ' αὐτοῦ καθίσαντο αὐτοδικαίως ἔντοκα διὰ τὸ ἰσχύειν τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπὶ ὀρφανῶν καὶ ἀνηλίκων κατὰ τὴν ἐπαναγωγὴν (9)· ἀλλὰ τόκον τόκου καὶ τόκον ὑπὲρ τὸ διπλοῦν καὶ ὁ ὀρφανὸς καὶ ἀνήλιξ δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαιτήσῃ καὶ ἐπὶ Βασιλείου διὰ τὸ ἀδιακρίτως ἐπὶ παντὸς χρέους ἰσχύειν τοὺς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ ὑπερδιπλασίου ἀπαγορευτικοὺς θεσμοὺς τοῦ Ἰουστινιανοῦ.(10)

ΙΙ. Περὶ τῆς ἀνακαινίσεως τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐπὶ παντὸς χρέους.

Λέων ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Βασιλείου καταπαύσας ὅλως τὸ ἀπαγορευτικὸν ὅρισμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ κῦρος τῶν περὶ τόκων θεσμῶν τῶν παλαιοτέρων νομοθετῶν, ἤτοι τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ, διὰ τεσσάρων πράξεων ἐβεβαίωσε· τοῦτέστι

Α΄. Διὰ τῆς πγ΄ νεαρᾶς αὐτοῦ.

Β΄. Δι' ἑτέρας νεαρᾶς, ἤτοι τῆς ά.

Γ΄. Διὰ κατατάξεως τῆς περὶ τόκων θεσμοθεσίας εἰς τὰ βασιλικά.

Δ΄. Διὰ τοῦ προοιμίου τῶν νεαρῶν αὐτοῦ. καὶ

Α΄. Περὶ τῆς πγ΄ νεαρᾶς τοῦ Λέοντος.

Ἐν τῇ νεαρᾷ ταύτῃ εἴρηται· τοὺς λεγομένους τῶν δανείων τόκους πανταχοῦ τοῦ πνεύματος ἡ ψῆφος ὑπὸ κατάκριμα τίθεται, καὶ τοῦτο συνιδὼν ὁ ἀείμνηστος ἡμῶν βασιλεὺς καὶ γονεὺς τὴν καταβολὴν τῶν τόκων οἰκείῳ διέγνω κωλύειν θεσπίσματι..... Οὐκ ἔχοντες αἰτιᾶσθαι τὸν νόμον ἐκ τῶν οἰκείων (μὴ γένοιτο), διὰ τὸ μὴ ἀφικνεῖσθαι τοῦ ὕψους αὐτοῦ τὸ ἀνθρώπινον τὸ καλὸν παύομεν ὅρισμα, ἀνθορίζοντες ἐπὶ τόκῳ τὴν χρῆσιν τῶν δανείων προέρχεσθαι, καθὼς τοῖς παλαιοτέροις ἔδοξε νομοθέταις, φημὶ δὴ τῷ λεγομένῳ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς.

Διὰ τῆς διατάξεως ταύτης ὁ Λέων, ὁ μὴ θέλων βεβαίως νὰ φανῇ ἀντιχριστιανικώτερος τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἀθετῶν πλέον, ἢ ὅσον ἠθέτησεν ἐκεῖνος τὸν νόμον τοῦ πνεύματος, δὲν ἐθέσπισε νέον περὶ τόκου νόμον, ἀλλ' ὡς αὐτὴ ἡ λέξις τῆς νεαρᾶς μαρτυρεῖ, κώλυμα τοῦ παλαιοῦ ἔπαυσε καὶ τὸ κῦρος αὐτοῦ ἐβεβαίωσεν ἐπιτρέψας νὰ καταβάλληται τοῖς δανειζαῖς ὁ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς τόκος τῶν παλαιοτέρων νομοθετῶν, ὅπως αὐτοῖς ἔδοξε, τοῦτέστιν ἁπλοῦς ἄνευ ἀνατοκισμοῦ καὶ μέχρι διπλασιασμοῦ τοῦ κεφαλαίου. ἀναμφίβολον λοιπὸν ἐστιν, ὅτι διὰ τῆς νεαρᾶς ταύτης ἅπασα ἐκυρώθη ἡ περὶ τόκων νομοθεσία τοῦ Ἰουστινιανοῦ

(9) Ν 8 7 § 1 Π (31) Β. (44 2) Ν 3 Κ. (2.4) Β. (10. 23) Ν 5 Κ. (4.49) Β. (19. 8)

(10 Κ (4. 32. 28) Β (23. 3) Β (23. 3. 78) καὶ Π (26. 7. 58 § 1 καὶ 4) Β (37.7.) — ὁ ἀνήλιξ ἀποζημιοῦται ὑπὸ τοῦ ἐπιτρόπου ἢ κηδεμόνος, ἂν οὐκ ἐκ δικαιολογουμένης ἀγνοίας τοῦ χρέους ἢ ἄλλης εὐλόγου αἰτίας, ἀλλ' ἐκ ῥαθυμίας αὐτοῦ δὲν εἰσεπράχθησαν οἱ τόκοι ἐν καιρῷ ἢ τὸ κεφάλαιον, ἅμα διπλασιασθέν, καὶ ἐκ τούτου ἐζημιώθη ὁ ἀνήλιξ.

ἐξαιρουμένων ἴσως τῶν περὶ μέτρου διαφορῶν· διότι καὶ πᾶσαι αἱ διατάξεις περὶ καταβολῆς ἀσυμφωνήτου τόκου ἕνεκεν ὑπερημερίας ἢ ἄλλων παρανόμων αἰτιῶν, ὡς διατάξεις περὶ ἀποζημιώσεως, χρήσιμοι πάλιν κατέστησαν ἅμα τὸ τοκίζειν ἐπὶ τόκῳ ἐσυγχωρήθη· ἀμφίβολον δὲ μόνον ἐστὶν, ὡς εἴρηται, ἂν ὁ Λέων διὰ τῆς διαταξεως ταύτης ἐσκόπει νὰ περιορίσῃ ἐν πάσῃ ὑποθέσει τὸν τόκον εἰς τὸν ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς, ἢ μᾶλλον ὡς κανόνα τοῦ μέτρου ἐμνημόνευσε τὸν τόκον τοῦτον χωρὶς νὰ προτίθεται νὰ καταργήσῃ τὰς εἰς τὰ βασιλικὰ συμπεριληφθείσας ἐξαιρετικὰς διατάξεις περὶ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου τοῦ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς τόκου (11)· ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία αὕτη ἐπουσιώδης κατέστη σήμερον διὰ τὸ παρεκταθῆναι τὸν τόκον παντοῦ καὶ πάντοτε κατ' ἔθος γενικὸν καὶ πασίδηλον εἰς 12[00.

Β'. Περὶ τῆς νεαρᾶς ά. τοῦ Λέοντος.

Ἡ νεαρὰ αὕτη πραγματεύομένη περὶ τῶν λοιπῶν εἶνε διὰ τοῦτο καὶ ἡ πασῶν νεωτέρα. Ἐν αὐτῇ δ' ὁ Λέων σαφῶς λέγει, ὅτι ἀναγκαιότατον ἔκρινε νὰ διεξέλθῃ τούς τε νόμους καὶ τὰς συνηθείας καὶ διὰ δογμάτων αὐτοῦ τρία τινὰ νὰ πράξῃ· α) νὰ ἄρῃ τὴν ἀντιλογίαν τῶν νόμων· β) νὰ νομιμοποιήσῃ τὰς συνηθείας ἐκείνας, ὅσαι οὐ φαύλως οὐδ' ἐπιβλαβῶς ρυθμίζειν τὰ πράγματα ἐδόκουν· καὶ γ) νὰ περιστείλῃ τὸ ἀπηνὲς καὶ ἀπότομον νόμων τινῶν εἰς τὸ οἰκεῖον καὶ πρέπον σχῆμα. Καὶ ἀληθῶς πλήν τινων περὶ νέων πραγμάτων πραγματευομένων, τὰς λοιπὰς νεαρὰς τοῦ Λέοντος εἰς τρεῖς τάξεις δύναται εὐκόλως νὰ διαιρέσῃ ὁ μετὰ προσοχῆς ἀναγνοὺς αὐτάς· διότι ἄλλαι μὲν περὶ ἀντιλογιῶν πραγματεύονται νόμων τοῦ Ἰουστινιανοῦ πρὸς ἄλλους νόμους αὐτοῦ, ἢ κανόνας ἱεροὺς καὶ θεῖα παραγγέλματα, ἢ δόγματα νεωτέρων, ἢ συνηθείας, ἃς ἀντιλογίας αἴρει προτιμῶν τὸν ἕτερον καὶ καταργῶν τὸν ἄλλον· ἄλλαι δὲ νομιμοποιοῦσι συνηθείας, ἢ ἀπαγορεύουσιν αὐτάς· ἕτεραι δὲ περιορίζουσι τὸ ἀπηνὲς, ἢ ἀπότομον τῶν νόμων μεταῤῥυθμίζουσαι αὐτοὺς ἢ μετριάζουσαι τὰς ποινάς. Εἰς μίαν λοιπὸν τῶν τριῶν τούτων τάξεων ἀνάγεται ἀναγκαίως καὶ ἡ πγ' νεαρὰ περὶ τόκου· εἰς ποίαν δὲ, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς δύναταί τις εὐκόλως ἐννοῆσαι, ὅτι εἰς τὴν πρώτην κατατακτέα· ἀμφότεραι δηλαδὴ αἱ νεαραὶ ἤτε τοῦ Βασιλείου καὶ ἡ τοῦ Λέοντος τοὺς περὶ τόκων θεσμοὺς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς ἀνθρωπίνους

(11) Κατὰ τὴν Πεῖραν συνταχθεῖσαν κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, τοῦτέστιν ἕνα αἰῶνα περίπου μετὰ τὸν Λέοντα, τὰ δωδέκατα τοῦ τόκου ἐλεγίζοντο οὐχὶ πλέον ὡς δωδέκατα τῶν ἑκατὸν, ἀλλ' ὡς δωδ κατα τῆς λίτρας, ἤτοι 72[00, ὥς τε ὁ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς τόκος τότε ἦν ἴσος τοῖς 5.5)9 τοῖς ἑκατὸν, τοῦτέστι τόσος σχεδὸν ὅσος ὁ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τόκος τῶν δανείων, συνιστάμενος εἰς 6[00 ὁ τοιοῦτος δὲ ὑπολογισμὸς δὲν φαίνεται ἐκ τῆς Πείρας νέος καὶ διὰ τοῦτο καὶ διὰ τὴν παντελῆ ἀμνηστίαν τῆς νεαρᾶς τοῦ Λέοντος, ἧς οὐδεὶς οὐδαμοῦ μνημονεύει, δύναταί τις εἰπεῖν ὡς πιθανώτατον, ὅτι καὶ ἐπὶ Λέοντος ἴσος ἦν σχεδὸν ὁ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς τῷ ἡμιεκατοστιαίῳ τοῦ Ἰουστινιανοῦ· ἴδε ἔκδ. Ζαχάρ. Πείρας (1. 14) (38. 74) καὶ σχ Β (23.3.9).

νόμους, οὐδοπωσοῦν μέμφονται, ἀλλ' ὁ μὲν Βασίλειος ἀντικειμένους ἡγούμενος αὐτοὺς τοῖς χρησσιανικοῖς δόγμασι ἀναιρεῖ, ὁ δὲ Λέων ὁ σοφὸς ἠναγκασμένος κατὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἀνακαθάρσεως τῶν νόμων νὰ ἄρῃ τὴν ἀντιλογίαν τοῦ νόμου τοῦ πνεύματος πρὸς τοὺς ἀνθρωπίνους περὶ τόκων νόμους τῶν παλαιῶν ἀντίθετον ἀποφαίνεται γνώμην, παύων μὲν τὴν διάταξιν ἐκείνην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ τὸ μὴ ἀφικνεῖσθαι, ὡς λέγει, τὸ ἀνθρώπινον τοῦ ὕψους τοῦ πνεύμανος καὶ διὰ τοῦτο ἀγαπητὸν εἶναι, εἰ καὶ κατὰ νόμους ἀνθρωπίνους βοιώσειε, βεβαιοῖ δὲ τὴν ἰσχὺν τῶν περὶ τόκων θεσμῶν τῶν παλαιῶν διὰ τῶν ἑξῆς ὀλίγων μὲν, ἀλλὰ περιληπτικωτάτων λέξεων: τὸ καλὸν παύομεν ὅρισμα ἐνθαρίζοντες ἐπὶ τόκῳ τὴν χρῆσιν προέρχεσθαι, *καθὼς τοῖς παλαιοτέροις ἔδοξε νομοθέταις* (12).

Τὴν κύρωσιν δὲ ταύτην τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας ἐπιμαρτυρεῖ ἔτι μᾶλλον ἡ διάταξις τῆς ἀ. νεαρᾶς τοῦ Λέοντος ἔχουσα οὕτως: Τούτων μὲν οὖν οὕτω διῳκημένων, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν ἔπειτα ἅπαντα χρόνον ἅπασιν, εἰς οὓς ἀνήρτηται τὰ τῆς δίκης ζυγὰ, ἄρχουσι καὶ δικασταῖς, ἐντελλόμεθα, τοὺς μὲν *ὅσοι νόμοι παρὰ τῆς βασιλείας ἡμῶν τοῦ νομίμου ἐδάφους τὴν ἀποκλοτρίωσιν κατεψηφίσθησαν, τούτους ἀχρήστους ἡγουμένους ἐᾶν ἐρρῖφθαι, κατὰ δὲ τοὺς λοιποὺς ἐγγράφους τοὺς ἀρχαίους ταῖς δίκαις βραβεύειν τὰς διαλύσεις* διότι κατὰ τὸ σαφὲς δόγμα τοῦτο ἐκ τῶν ἀρχαίων νόμων δὲν ἰσχύουσιν, ὅσοι ὑπὸ τοῦ Λέοντος τοῦ νομίμου ἐδάφους ἐξωστρακίσθησαν· ἀφοῦ δὲ ἡ νεαρὰ τοῦ Βασιλείου ἐπαύθη, οἱ δὲ περὶ τόκων θεσμοὶ δὲν ἐξωστρακίσθησαν ὑπ' αὐτοῦ, πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ θεσμοὶ οὗτοι τὸ κῦρος αὐτῶν ἀνέλαβον διὰ τοῦ θεσπίσματος τῆς ἀ. νεαρᾶς, ἥτις, ὡς εἴρηται, τῆς πγ' καὶ πασῶν τῶν λοιπῶν νεωτέρα ἐστὶν (13).

Γ' Περὶ τῆς κατατάξεως τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας εἰς τὰ βασιλικά.

Δύο τινὰ σκοποῦμεν νὰ καταδείξωμεν ἐνταῦθα, περὶ ὧν οὐ τὰ ἀρκοῦντα εἴπομεν ἐν τῇ πρώτῃ διατριβῇ, ὡς ὁμολογούμενα ἐκλαβόντες αὐτὰ (14).

---

(12) Ἴδε καὶ Histoire du droit bizantin par Mortreuil tom. II. p. 286. Léon par sa Novelle 83 a rapporté la constitution de son père et fait revivre les anciennes dispositions du Code, de Usuris.

(13) Ἡ συντομία τοῦ διατακτικοῦ μέρους τῆς πγ' νεαρᾶς καὶ ἡ παντελὴς ἀμνηστία αὐτῆς ἔντε τοῖς σχολίοις τῶν βασιλικῶν, ἐν οἷς ἄλλαι μεταρρυθμιστικαὶ νεαραὶ τοῦ Λέοντος μνημονεύονται, καὶ ἐν πάσαις ταῖς μετὰ Λέοντα συνταχθείσαις πραγματείαις περὶ τῆς βυζαντινῆς νομοθεσίας μαρτυροῦσιν, ὅτι καὶ τὰ περὶ τοῦ ἀπὸ τρίτης ἑκατοστῆς τόκου εἰρημένα ἐν τῇ αὐτῇ νεαρᾷ ἐνδεικτικὰ εἰσι καὶ οὐδένα νέον τόκου περιορισμοῦ σκοποῦσι νὰ καθιερώσωσι· τοῦτέστιν, ὅτι ὁ Λέων ἐνδεικνύει μόνον ἐν παρέδῳ τοῖς δανεισταῖς τὸν ἐπὶ δανείων τόκον, ὃν κατ' αὐτὸν οἱ παλαιοὶ νομοθέται παρεῖχον ἄνευ σκοποῦ νεωτερισμοῦ τινος· ἁπλοῦν τι λοιπὸν κυρωτικὸν τῆς περὶ τόκων νοθεσίας διάταγμα ὃν ἡ πγ' νεαρὰ ἔπρεπε ν' ἀπολέσῃ, ὡς καὶ ἀπώλεσε πᾶσαν ἀξίαν διὰ τὸ πασίδηλον τοῦ κύρους τῶν βασιλικῶν, ἐν οἷς περιείχετο ἡ περὶ τόκων νομοθεσία.

(14) Ἴδε ἡμ. διατριβ. III. B.

α) ὅτι νομοθετικὸν τοῦ Λέοντος ἔργον ἐστὶν ἡ κατάταξις τῶν περὶ τόκων θεσμῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐν τοῖς βασιλικοῖς.

β) ὅτι οἱ θεσμοὶ οὗτοι ὡς ὀρθὴν φέροντες τὴν ψῆφον καὶ ὡς ἰσχύσοντες κατετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Λέοντος ἐν αὐτοῖς.

Περὶ τοῦ πρώτου. Ἀναμφισβήτητον ἐστιν ὡς ὑπὸ πάντων τῶν μετὰ Λέοντα ὁμολογούμενον, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῶν βασιλικῶν ἔργον αὐτοῦ τοῦ Λέοντός ἐστιν. (15) Ὁ καὶ ὀλίγον δ' ἐγκύψας εἰς αὐτὰ δὲν θέλει δυνηθῇ εὐλόγως ν' ἀρνηθῇ, ὅτι ἡ περὶ τόκων νομοθεσία, ὅπως κατατέτακται ἔργον νομοθέτου καταδείκνυται· διότι οἱ περὶ τόκων θεσμοὶ οὐ μόνον ἴδιον τίτλον, τὸν τρίτον τοῦ κγ' βιβλίου, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑξήκοντα σχεδὸν βιβλία τῶν βασιλικῶν κατέχουσιν εὐαρμόστως καὶ καταλλήλως παντοῦ κείμενα· (16) ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολλαχοῦ μὲν συντετμημένοι, ἔστι δ' ὅπου καὶ διωρθωμένοι οἱ συμπεπληρωμένοι (17) ἐτέθησαν ἐν αὐτοῖς οἱ περὶ τόκου θεσμοί· πᾶσαι δὲ αἱ συνοπτικαὶ ἐκδόσεις τῶν βασιλικῶν καὶ αἱ περὶ αὐτῶν πραγματεῖαι μαρτυροῦσιν, ὅτι ἐξ ἀρχῆς τὰ περὶ τόκων συμπεριελήφθησαν εἰς τὰ βασιλικά· καταφανέστατον δὲ καθίστησι τοῦτο ἡ βίβλος ἡ λεγομένη σήμερον ἐπιτομή, ἐπιγραφομένη δὲ « ἐκλογὴ νόμων τῶν ἐν ἐπιτόμῳ ἐκτεθειμένων κτλ. » διότι ὁ συντάξας αὐτὴν ἔζη, κατὰ τὸν πρόλογον αὐτοῦ, ἐπὶ Ῥωμανοῦ τοῦ ἀμέσως μετὰ Λέοντα βασιλεύσαντος· περιέχει δὲ ἡ ἐπιτομὴ αὐτοῦ πολλὰς διατάξεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ περὶ τόκων, ἐν αἷς καὶ τὰς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τῶν βασιλικῶν· (18) τοῦτο δὲ δὲν ἤθελε πράξει ὁ συγγραφεύς, ἂν δὲν περιεῖχε τὴν περὶ τόκου νομοθεσίαν ἡ ἐκλογὴ τῶν βασιλικῶν Λέοντος, ἧς

---

(15) Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἐπιτομῆς, ὁ Ἀτταλειώτης, ὁ Ψελλὸς ὁ Ἀρμενόπουλος καὶ ἄλλοι ἔργον λίγουσι τοῦ Λέοντος μόνου τὰ βασιλικὰ· μόνος δὲ ὁ Βαλσαμὼν τὴν τελευταίαν ἀνακάθαρσιν φαίνεται ἀποδίδων Κωνσταντίνῳ τῷ υἱῷ τοῦ Λέοντ., τῷ βασιλεύσαντι μετὰ τὸν πενθερὸν αὐτοῦ Ῥωμανὸν χωρὶς ν' ἀρνῆται τὴν τοῦ Λέοντος· ἡ μαρτυρία δ' αὐτοῦ ἱστορικὴν μόνον ἔχει ἀξίαν· διότι τὰ βασιλικὰ ἰσχύουσιν εἴτε τοῦ Λέοντος, εἴτε τοῦ Κωνσταντίνου ἔργον ὦσιν· ἀλλ' ἔζη καὶ ἐσφαλμένη, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὴν μαρτυρίαν πολλῶν. Ἴδε περὶ τούτου Mortreuil tom. cit. p 72.

(16) Ἴδε π.χ. B (5.2.) (9. 1.καὶ 9.) (11. 2.) (12 1) (17. 1.καὶ 2.) (18.2)(21. 3)(23 1.καὶ3) (24. 6) (25.1.καὶ 2),(26. 5)(29. 1) (37. 7)(38. 7. καὶ 17)(44. 4,(45. 4)(47. 1) (54. 1) (56. 2).

(17) Ἴδε B (37. 7. 6) ὅπου ἀποκόπτεται τό ; quincunces τοῦ Πανδ. (26. 7. 7 § 10). B. (23. 3. 17) ὅπου ἀντὶ τοῦ quincunces τοῦ Πανδ. τό : ἐλαφροὶ τίθεται, ἀντὶ δὲ τοῦ semisses τό ; βαρύτεροι. B (88. 17. 1.) B. (3. 7. 7. 6) ὅπου μεθερμηνεύεται τό ; legales τῷ : ἡμιεκατοστιαῖοι· καὶ οὐχὶ τῷ : ἑκατοστοὶ ἴσοι, εἶσι ἦσαν τὸ πάλαι οἱ ὀρφανικοὶ τόκοι, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐκ τῆς ἑρμηνείας τοῦ Κ. (5 56. 1) B. (38 17. 1.) ἐν σχ. τῆς ἐπαναγωγῆς (28 2) ; οἱ συγχρησάμενοι τοῖς ἀγγυρίοις τῶν νέων ἐπίτροποι ἑκατοστιαῖον τόκον ἀπαιτοῦνται. — ἀποκόπτεται ὁ N 10 K (4. 32) καὶ διορθοῦται ὁ N. 27. αὐτοθ. κατὰ τὴν νεαρὰν Ἰουστ. 121 καὶ 138 ἐν B (23. 3).

(18) Ἴδε ἐκδ. Zαχαρ. Ἐπιτ. (19. 89. 90, οὗ τὸ κείμενον διορθωτέον φαίνεται μεταθέσει λέξεων τοιαύτῃ· ἀλλ' οὐδὲ ὑπὲρ τὸ διπλάσιον τοῦ χρέους κατεβάλλεται, κἂν κατὰ μικρὸν καταβληθῇ, εἰ μὴ ἄρα πολιτικῶν ἢ χρημάτων κατὰ τὴν ρξ'. Νεαράν.

ἐν τῷ προλόγῳ αὐτοῦ μνημονεύει, ὡς τῆς τελευταίας ἀνακαθάρσεως.

Περὶ τοῦ δευτέρου. Ἐν τῷ προοιμίῳ τῶν βασιλικῶν εἴρηται, ὅτι πᾶν μὲν ἐναντίον καὶ τὴν χρῆσιν οὐ παρεχόμενον ἐν τοῖς πράγμασι, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς πολλὰ τῶν τῆς ἀρχαιότητος νομοθετημάτων παρευδοκιμηθῆναι τοῖς ὕστερον, ὑπεξεῖλεν ὁ Λέων καὶ ἀπέκρινε, πᾶν δὲ ὃ μὴ ἀναγκαῖον, ἀλλὰ περιττὸν ἐδόκει ἀπέτεμε τῆς συνυφάνσεως· ἐν τέλει δὲ προστίθησιν, ὅτι μηδὲν νομοθέτημα ὀρθὴν φέρον τὴν ψῆφον παραλείφθη τῶν ἐκ τῆς ἄνω τοῦ χρόνου φορᾶς καὶ μέχρι τῆς αὐτοῦ βασιλείας τεθεσπισμένων· κατὰ τὸ προοίμιον λοιπὸν τοῦτο ὑπεξηρέθησαν τά τε τοῖς ὕστερον βασιλεῦσιν εἰκότως παρευδοκιμηθέντα καὶ τὰ μὴ ἀναγκαῖα καὶ περιττά· ἆρα συμπεριελήφθησαν καὶ κατετάχθησαν εἰς τὰ Βασιλικὰ α') τὰ μηδέποτε παρευδοκιμηθέντα τοῖς ὕστερον καὶ ἀναγκαῖα ὄντα, β') τὰ μὴ εἰκότως παρευδοκιμηθέντα αὐτοῖς διὰ τὸ μὴ ἐναντία τοῖς πράγμασι καὶ χρήσιμα εἶναι· διότι καὶ ταῦτα ὀρθὴν ἔφερον τὴν ψῆφον· κατὰ δὲ τὸ προοίμιον οὐδὲν τοιοῦτον παρελείφθη (19)· μαρτυροῦσι δὲ τούτοις οὐ μόνον ἡ Νεαρὰ πγ'. τοῦ Λέοντος, ἡ ἀναιροῦσα τὴν ἀπαγορεύουσαν τὸν τόκον νεαρὰν τοῦ πατρός του καὶ ἐπανορθοῦσα, ὡς εἴρηται, τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ καὶ αἱ νεαραὶ λέοντος 51. 52. 107. 108. διότι ἐκ τούτων δῆλον γίνεται, ὅτι παρευδοκιμήθησαν τοῖς ὕστερον διατάξεις τοῦ τε πανδέκτου καὶ κώδηκος καὶ νεαραὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, αἱ μὲν νόμῳ, αἱ δὲ ἀχρηστίᾳ, αἵτινες οὐδὲν ἧττον συμπεριελήφθησαν εἰς τὰ Βασιλικά, ὡς ὀρθὴν φέρουσαι τὴν ψῆφον κατὰ τὰς νεαρὰς ἐκείνας τοῦ Λέοντος· (20) Ὅπως δὲ ταύτας κατέταξεν εἰς τὰ Βασιλικά, καί τοι ἀνηρημένας ἢ παρευδοκιμηθείσας τοῖς πρὸ αὐτοῦ βασιλεῦσιν, οὕτω καὶ τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ὡς μὴ εἰκότως ἀναιρεθεῖσαν ψήφῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ οὐ πρὸς τὸ ἄμεινον, ἀλλὰ πρὸς τὸ χεῖρον φερούσῃ, καθ' ἃ λέγει ἐν τῇ νεαρᾷ πγ'. (21).

---

(19) Π. Χ. ὑπεξηρέθησαν πρὸς ἄλλοις καὶ ὅλος σχεδὸν ὁ τ' τοῦ Πανδ. (25.7) de concubinis, ἴδε Β. (60. 37). τοῦ Κωδ. δ'. ἀ οἱ τ'. 24. 25. 27. 28. 43 50. 55. 56. 57. 6' γ'. τ'. 9 (μεταῤῥυθμισθεὶς Ν. Ἰουστ. 53 κεφ. 3. καὶ Ν. 96.) τ' 23. 6' δ'. τ'. 3. 6' ε'. τ'. 9. 10. 24 (μεταῤῥ. Ν. Ι. 117. κεφ. 7) τ' 26 de concubinis καὶ ἄλλοι ἄλλων βιβλίων τίτλοι.—Νεαραὶ δὲ ὡσαύτως, π. χ. αἱ 9—11. ἡ 19 καὶ ἄλλοι περὶ τὰς 40.

(20) Τοῦτέστιν ἡ νεαρὰ Λέοντος 51 ἐπιχυροῖ Ν. 31 § 1 καὶ Ν 6 3 pr. § 1 – 4 Π. (41.4) Β. (50.1. 30.59'. ἡ 52 Ν. 1.3. Κ. (11.11.) Β. (54.18. 1. 3).—ἡ 107 καὶ 108 Ν. 2 Κ. (2 59) Β. (7. 4. 20). Ν. Ἰουστ. 49 κεφ 3 Β. (7. 14. 21) Ν. Ι. 712 κεφ. 2 Β. (7. 4. 2).

(21.) Ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν βασιλικῶν ὑπ' ὄψιν εἶχεν ὁ Λέων καὶ τὰς νομοθετικὰς πράξεις τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καί τισι διατάξεσιν αὐτοῦ ἐχρήσατο ὅπου σύμψηφον εἶχε γνώμην, μαρτυροῦσιν οἱ διατάξεις (35 3 8. 13) τῶν βασιλικῶν, ὧν ἡ μὲν διορθοῦται τῇ προσθήκῃ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πέντε μαρτύρων κατὰ τὸν πρόχειρον νόμον (21.9). Ἀρμ. (5. 1. 20)· ἡ δὲ ἀντιγράφεται ἐξ αὐτοῦ Πρ. (21.16) Ἀρμ. 5. 1. 36)· ἔτι δὲ μᾶλλον βεβαιοῖ τοῦτο ἡ ἐν τοῖς βασιλικοῖς (60. τ'. 15. 25. 33. 37. 39) 6' 60. τ' τελ. κατάταξις πολλῶν ποινικῶν νόμων τοῦ προχείρου νόμου, διορθούντων ποινικοὺς τοῦ Ἰουστινιανοῦ· ἐν αὐτοῖς δ' ἐστὶ καὶ διάταξίς τις τοῦ Βασιλείου (ἴδε Β (60, 58, 1), ἣν ὁ

Ἀλλὰ πότε ἐξεδόθη ἡ νεαρὰ αὕτη; τὸ ζήτημα τοῦτο ἱστορικὴν ἔχει ἀξίαν καὶ οὐχὶ πρακτικήν, ἀφοῦ τὰ πάντα, ὡς προείρηται, μαρτυροῦσιν, ὅτι εἰς τὰ βασιλικὰ κατετάχθησαν ὑπὸ τοῦ Λέοντος νομοθετήματα ὀρθὰ καὶ χρήσιμα καὶ ὅτι ἡ περὶ τόκων νομοθεσία συμπεριελήφθη εἰς αὐτά, διὰ νεαρᾶς δὲ τοῦ Λέοντος ἀνῃρέθη ἡ ἀκυρώσασα αὐτὴν νεαρὰ τοῦ Βασιλείου διότι τούτων ἀναμφιβόλων ὄντων, ἐὰν ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ νεαρὰ πγ΄. ἐξεδόθη πρὸ τῶν βασιλικῶν, ὁ Λέων ἔπραξεν ἔργῳ κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτῶν ὅ,τι λόγῳ προαπεφήνατο διὰ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ, τοὐτέστι συμπεριέλαβεν εἰς τὰ βασιλικὰ τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν ὡς κυρωθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ· εἰ δὲ τὸ ἐναντίον ὑποθέσωμεν, τότε πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ δεχθῶμεν ὡς βέβαιον, ὅτι κατέταξε τοὺς περὶ τόκων θεσμοὺς εἰς τὰ βασιλικά, ὡς σκοπῶν νὰ ἀκυρώσῃ τὴν περὶ ἀπαγορεύσεως τῶν τόκων νεαρὰν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὅπερ καὶ ἔπραξε διὰ τῆς ἐπανορθωτικῆς νεαρᾶς πγ΄. Ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως τῆς νεαρᾶς ταύτης ἀνευρενῶντες εὑρίσκομεν πολλὰ μαρτυροῦντα, ὅτι καθ' ὃν χρόνον συνετάττοντο τὰ βασιλικὰ ἐκδεδομέναι ἦσαν ἢ ἐξεδίδοντο συγχρόνως πολλαὶ τῶν νεαρῶν Λέοντος, ἐν αἷς καὶ ἡ πγ΄. πρὸς ὀδηγίαν ἴσως τῶν συντακτῶν τῶν βασιλικῶν.

Συμπαραβάλλοντες δηλαδὴ τὰς νεαρὰς τοῦ Λέοντος τοῖς βασιλικοῖς ἐξάγομεν· 1) ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλείου καὶ ἐντὸς βραχέος χρόνου ἐξεδόθησαν αἱ νεαραὶ αὐτοῦ· διότι ἐν τῇ ά. νεαρᾷ ὁμολογεῖται ὑπὸ τοῦ Λέοντος, ὅτι *μικρῷ πρόσθεν* ἐνέκρινε νόμους καὶ ἐθέσπισεν ὁ πατὴρ αὐτοῦ· 2). ὅτι αἱ τοῦ Λέοντος Νεαραὶ δὲν ἐξεδόθησαν καθ' ἣν κατέχουσι σειρὰν ἐν τῇ συλλογῇ· τοῦτο δὲ ὑποδεικνύει ἡ νεαρὰ ζ΄. ἐν ᾗ εἴρηται: Ὥςπερ ἡμῖν ἔμπροσθεν σκοπουμένοις τὴν ἀσφαλεστέραν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, ἐπείπερ ἐφαίνετο τῆς πολιτείας ὁ νόμος μᾶλλον τοῦ ἱεροῦ νόμου τὸ ἀσφαλὲς τοῖς πράγμασι παρεχόμενος, ἐκείνῳ παρέσχομεν τὴν προτίμησιν κτλ. διότι διὰ τῶν προηγουμένων αὐτοῦ νεαρῶν οὐδὲν τοιοῦτον ἔπραξεν, ἀλλὰ πολιτικοὺς νόμους προετίμησεν ἱεροῦ κανόνος καὶ νόμου τοῦ πνεύματος διὰ τῶν νεαρῶν 83. 96. 97. ὅπερ ἐμφαίνει, ὅτι αἱ νεαραὶ αὗται ἐξεδόθησαν πρὸ τῶν πρώτων κατὰ τὴν συλλογὴν νεαρῶν 3)· αἱ νεαραὶ τοῦ Λέοντος μέχρι μὲν τῆς 44 ἀκολουθοῦσι πᾶσαι σχεδὸν τὴν σειρὰν τῶν βιβλίων τῶν βασιλικῶν· ἀπὸ δὲ τῆς 46 ἀτακτοῦσι κατὰ τοῦτο, ὅπερ ἐνδεικνύει, ὅτι αἱ νεαραὶ αὗται κατὰ διαφόρους περιστάσεις καὶ χρόνους ἐξεδόθησαν· 4) αἱ μὲν νεαραὶ 46. 53. 59. 65—67. 78. 79 ἐξοστρακίζουσι τοῦ νομίμου ἐδάφους νόμους τοῦ Ἰουστινιανοῦ παρα-

---

Λέων αἴρων τὴν ἀντιλογίαν αὐτῆς πρὸς ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν παλαιὸν νόμον κυρεῖ διὰ τῆς 35 νεαρᾶς τ.υ.

λειπομένους ἐν τοῖς βασιλικοῖς· περιττὸς δ' ἂν εἴη διὰ τοῦτο ὁ δι' ἰδίων δογμάτων ἐξοστρακισμός, εἰ τὰ βασιλικὰ ἐκδεδομένα ἤδη ἦσαν (22)· αἱ δὲ νεαραὶ 51. 52. 83. 107. 108. καινίζουσιν, ὡς εἴρηται, νόμους, οἵτινες εὕρηνται ἐν τοῖς βασιλικοῖς. 5) Ἡ αὐτὴ νεαρὰ 51 καινίζουσα τὸν Ν 3 § 11 Π (49. 14) παραλείπει τό: cum altero tanto τοῦ νόμου τούτου· ἡ παράλειψις δ' αὕτη γίνεται καὶ ἐν τοῖς βασιλικοῖς (56. 2. 3).

Δ'. Περὶ τοῦ προοιμίου τῶν νεαρῶν τοῦ Λέοντος.

Ἐν αὐτῷ εἴρηται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα: Ἐπισκέψεώς τε ὡς ἕνι μάλιστα ἐπιμελεστάτης τοὺς νόμους ἠξιώσαμεν, καὶ ὧν λυσιτελὲς ὑπάρχειν τὸ κράτος κατενοήσαμεν, τούτων ἐκλογὴν ποιησάμενοι δόγματι ἐγγράφῳ τῆς βασιλείας ἡμῶν τὴν εἰς τὴν πολιτείαν αὐτοῖς παῤῥησίαν ἐβεβαιώσαμεν καὶ τοῖς πράγμασι διαιτᾶν ἐπεψηφισάμεθα· οὓς δὲ ἔγνωμεν ἀσυμφόρους, τούτων δὲ ἄρα ἐνίους μὲν καὶ αὐτοὶ δόγματι τῆς τῶν νόμων τιμῆς καὶ τάξεως ἐξωστρακίσαμεν εἰς σιγὴν διηνεκῆ συνελάσαντες, ὧν δὲ οὐδ' εἰς μνήμην ὅλως κατέστημεν, διὰ τῆς ἀμνηστίας καὶ αὐτοὺς παραπλησίως ἐκείνοις συνεξωστρακίσαμεν. Κῦρος λοιπὸν ἔχει κατ' αὐτὰ καὶ τὴν ἀ νεαρὰν τοῦ Λέοντος, περὶ ἧς ἤδη εἴρηται, ὅ,τι δὲν ἐξωστρακίσθη δόγματι αὐτοῦ ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ Λέοντος, ὅπερ σημαίνει τὰ βασιλικά· διότι φανερόν ἐστιν, ὅτι τὸν *δι' ἀμνηστίας* ἐξοστρακισμὸν πολλῶν παλαιῶν νόμων, περὶ οὗ εἴρηται ἐν τῷ προοιμίῳ, διὰ τῶν βασιλικῶν διεπράξατο ὁ Λέων παραλιπὼν αὐτάς· (23) ἆρα καὶ οἱ περὶ τόκων θεσμοί, ἐν οἷς καὶ οἱ περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου, πλήρη ἔχουσιν ἰσχὺν καὶ κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ προοιμίου τῶν νεαρῶν ὡς μὴ ἐξοστρακισθέντες δόγματι ἰδίῳ τοῦ Λέοντος καὶ εἰς τὰ βασιλικὰ περιληφθέντες.

Τὴν ἰσχὺν δὲ ταύτην ἐπιμαρτυροῦσι καὶ πάντες οἱ αἰῶνες διὰ πολλῶν διασωθεισῶν ἡμῖν βίβλων καὶ μάλιστα διὰ τῆς λεγομένης ἐπιτομῆς, τῆς (μεγάλης) συνόψεως, τῆς Πείρας, τοῦ πονήματος Ἀτταλειώτου καὶ τοῦ Μικροῦ κατὰ στοιχεῖον (ἢ μικρᾶς συνόψεως), ὧν ἡ μὲν

(22) Καὶ ἡ λέξις αὐτὴ τῶν νεαρῶν μαρτυρεῖ τούτοις· ἴδε νεαρ. 53: Οὐδαμῶς νόμοις τῆς ἡμῶν πολιτείας συγκαταλέγεσθαι τοῦτον τὸν νόμον θεσπίζομεν. 59: Τοῦτο (τὸν νόμον) ἐξοστρακίζοντες καὶ τῶν νόμων ἐκφυλλοφοροῦντες. 65; Ἐκ καθαίρειν δικαιῶ τοῦ τῶν νόμων ἐδάφους. 66: τῶν νομίμων ἐκβάλλοντες διατάξεων. 67; τὴν ἀποτομίαν ἐκ τῶν δικαιοτάτων ἐλαύνομεν νόμων. 78 τὸν εἰσάγοντα νόμον πρὸς νομοθεσίαν τὴν σύγκλητον τῆς ἐν τοῖς νόμοις συμπολιτείας θεσπίζομεν διακρίνεσθαι. 79; ἀκυροῦμεν τὸ δόγμα. 46; Ὡς μάτην περιπλανόμενοι τῷ νομίμῳ ἐδάφει ἐκεῖθεν τῷ ἡμετέρῳ ὑπεξάγονται δόγματι. Ἴδε ἐκδ. νεαρῶν Λέοντος ὑπὸ Ζαχαρία. Ἂν μετὰ τὰ βασιλικὰ ἔγραφε τὰς νεαρὰς ταύτας ὁ Λέων ἤθελεν εἰπεῖ βεβαίως, ὅτι ἐξωστράκισεν, ἐξίβαλεν, ἠκύρωσεν, ὑπεξήγαγε· καὶ οὐχί, ὅτι ἐξοστρακίζει κτλ.

(23) Ἴδε καὶ νεαρὰν Λέοντος 19την, ὅπου τὸν κώδικα Ἰουστινιανοῦ ἐκλογὴν κώδικος λέγει.

ὀκτὼ ἔτη μετὰ τὸν θάνατον Λέοντος τῷ 920 συνετάχθη, ἡ δὲ περὶ τὸ ἔτος 969, ἡ δὲ κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα, τὸ δὲ πόνημα τῷ 1072, τὸ δὲ Μικρὸν κατὰ τὸν δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον αἰῶνα (24)· διότι πᾶσαι αἱ βιβλοι αὗται πολλοὺς περιέχουσι περὶ τόκων θεσμοὺς, ἐν οἷς καὶ τοὺς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου καὶ ἐπιβεβαιοῦσιν οὕτω τὸ δι'ὅλων τῶν αἰώνων κῦρος αὐτῶν(25).Διέσωσε δ'ἡμῖν σχόλιόν τι τῶν βασιλικῶν καὶ ὑπόμνημα τοῦ Ῥωμανοῦ περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ περὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου θεσμοῦ ἐπὶ δίκης κατὰ Μονῆς τινος γενόμενον καὶ μαρτυροῦν τὴν πλήρη ἰσχὺν τοῦ θεσμοῦ τούτου καὶ κατὰ τὸν ἑνδέκατον αἰῶνα, ὅτε ἔζη ὁ Ῥωμανὸς· ἔστι δὲ τὸ σχόλιον τοιοῦτον.

Οἷον ἐδανεισέ τις πραγματευτῇ ρ. νομίσματα ἐπερωτῶν τόκον ἢ νομίσματα· ὁ χρεώστης διελθόντων χρόνων ιγ΄ δέδωκε λόγῳ τόκων νομίσματα ρδ΄ καὶ μὴ δυνηθεὶς ἀποφλῆσαι τὸ χρέος, ἀπῃτεῖτο παρὰ τοῦ δανειστοῦ διδόναι καὶ εἰςέτι τόκους· καὶ ἀντετίθει, ὅτι οὐκέτι ὀφείλει τόκους διδόναι ὡς τοῦ νόμου μὴ συγχωροῦντος ἀπαιτεῖσθαι τὸ ὑπὲρ διπλάσιον, ἀλλὰ κελεύοντος εἰς τὸ διπλοῦν συνειςάγεσθαι καὶ τοὺς τόκους· φησὶν οὖν ἡ διάταξις, καλῶς λέγειν τὸν χρεώστην· εἰ γὰρ δέξηται εἰςέτι τόκον αὐτὸν ἀπαιτεῖσθαι, εὑρεθήσεται ὁ δανειςὴς τὸ χρέος ὑπὲρ τὸ διπλάσιον ἀπαιτῶν· ἔλαβε γὰρ ἤδη ρ΄. νομίσματα καὶ χρεωστεῖται καὶ τὰ ρ΄. τὸ κεφάλαιον καὶ εἰ ἀπαιτήσει ἔτι τόκον, ἀπαιτεῖ τὸ διπλάσιον· ὥςτε οὖν εἰ ἐπὶ κς΄. ἐνιαυτοῖς ἔχων τὸ κεφάλαιον δώσει τόκους ὁ χρεώστης, ἐλευθεροῦται καὶ τῆς τῶν τόκων ἀπαιτήσεως καὶ τῆς τοῦ κεφαλαίου· δέδωκε γὰρ ἤδη τὸ χρέος διπλάσιον. Ὅτι δὲ καλῶς ἔχει ἡ παροῦσα ἑρμηνεία, ζήτει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Ῥωμανοῦ *περὶ δανείου διπλασίου γεγονότος πρὸς Μονὴν*, καὶ περὶ καρπῶν ληφθέντων ἀπὸ κτημάτων τῆς μονῆς παρὰ τοῦ δανειστοῦ. (26)

Ὁ πάντων δὲ τελευταῖος μάρτυς τῆς ἰσχύος τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας ὁ Ἀρμενόπουλός ἐστιν· πολλὰ δὲ εἰπόντες ἤδη περὶ τῆς μαρτυρίας αὐτοῦ, περιοριζόμεθα ἐν τῇ παρούσῃ εἰς συνοπτικήν τινα ἐπανάληψιν τῶν οὐσιωδεστέρων τῆς πρώτης διατριβῆς καὶ προσθήκην τῶν ἐκεῖ παραλειφθέντων.

Ἡ ἑξάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου περιέχει καὶ τὴν περὶ τόκου νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τῶν βασιλικῶν καὶ τὴν ἀναιροῦσαν αὐτὴν Νεαρὰν τοῦ Βασιλείου, ἣν μόνην ὁ Πρόχειρος τοῦ Βασιλείου Νόμος περιλαμβάνει ἐν τῷ 16 τίτλῳ περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου(27). Ζη-

(24) Ἴδε Delineatio Ζαχαρίᾳ § 37 39. 41. 45. 47. καὶ ἡμ. πρώτην διαδριβὴν III. B. σημ. 48. 49.

(25) Οἱ ἀπαγορευτικοὶ νόμοι οὗτοι κεῖνται ἐν B. (23 75. 78) ἐν Ἐπιτομ. (17. 90) ἐν Ἀτταλειώτ. (15. 20), ἐκ Μικρῷ(τ. 4. 5),ἐν Πείρᾳ(19. 25 40) Συνόψ.(23.71—73).

(26) Ἴδε τοῦτο ἐν B (23.3. 78 καὶ Mortreuil tom. 2. p. 474. c.

(27). Ἴδε τοὺς περὶ ἀνατοκισμοῦ καὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου τόκου θεσμοὺς ἐν ἑξαβ. (3. 7. 4. 5. 23), τὴν δὲ νεαρὰν Βασιλείου ἐν ἑξ (3. 7. 24).

τεῖται λοιπὸν, ἂν κατὰ τὴν ἐξάβιβλον ἡ περὶ τόκων θεσμοθεσία ἰσχύει, ἢ ἡ τοῦ Βασιλείου Νεαρά;

Ὁ Ἀρμενόπουλος, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ πρώτῃ διατριβῇ καὶ νῦν ἐπαναλέγομεν πλείονας φέροντες ἀποδείξεις, καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τὴν περὶ τόκων νομοθεσίαν ὡς ἰσχύουσαν συμπεριέλαβεν· καὶ α) ὁ χρόνος τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐξαβίβλου μαρτυρεῖ ὑπὲρ τῆς ἰσχύος· διότι ἐξεδόθη περὶ τὸ ἔτος 1345, ὡς βεβαιοῖ σημείωσίς τις ἔν τινι χειρογράφῳ τῆς ἐξαβίβλου, ἔχουσα οὕτω: τὸ παρὸν ὅλον τοῦτο βιβλίον . . . συνετέθη. . . . ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως κόσμου, στωνγ΄ ἰνδ. ιγ΄ ἤτοι τῷ 1345, ὅτε τὸ ἐπὶ τόκῳ δανείζειν ἐπετρέπετο κατὰ τὴν πγ΄. νεαρὰν τοῦ Λέοντος καὶ τὰ βασιλικὰ (28). β) Ὁ Ἀρμενόπουλος τὴν τελευταίαν ἀνακάθαρσιν τῶν παλαιῶν νόμων ἀποδίδωσι τῷ Λέοντι καὶ *καθολικὸν νόμον* τὸν νόμον τῶν Βασιλικῶν ἀποκαλεῖ· (29) ὡς νόμος δὲ νεώτερος τοῦ προχείρου νόμου τοῦ Βασιλείου ἐπικρατέστερος αὐτοῦ ἐστιν. (30.) γ) Ὁ Ἀρμενόπουλος κατὰ τὰ ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτοῦ εἰρημένα *τὰ κάλλιστα καὶ ἀναγκαιότατα* κατέταξεν ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου· καλλίστους λοιπὸν καὶ ἀναγκαιοτάτους ἀποφαίνεται τοὺς περὶ τόκων θεσμούς, οὓς ἀντιγράψας ἐκ τῶν βασιλικῶν, τουτέστιν ἐκ τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς συνόψεως τῶν βασιλικῶν, κατεχώρισεν εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοὺς μὲν εἰς ἴδιον περὶ τόκων τίτλον κατατάξας, τοὺς δὲ εἰς τίτλους αὐτοῦ τοῦ προχείρου τοῦ βασιλείου, ἄλλους δὲ εἰς ἰδίους τῇ ἐξαβίβλῳ τίτλους· κάλλιστα δὲ καὶ ἀναγκαιότατα δὲν ἤθελε θεωρήσει τὰ περὶ τόκων καὶ ὡς τοιαῦτα κατατάξει εἰς τὴν ἐξάβιβλον, ἂν ὥςπερ ἐπὶ βασιλείου, οὕτω καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν ἦσαν ἐν ἰσχύϊ. δ) Ὁ πρόχειρος τοῦ βασιλείου περιέλαβεν ἐν Πρ. (19. 18) τοῦ Πανδ. (17. 2. 52 § 10) ἀποκόψας τὰ τοῦ νόμου τούτου: **cum certis usuris** καὶ **certis usuras**· ἡ δὲ ἐξάβιβλος προστίθησι κατὰ τὸν πανδέκτην τῇ διατάξει ταύτῃ τοῦ προχείρου καὶ τὰς λέξεις αὐτάς· μετὰ τόκων· καὶ ὁ τόκος, ὅπως καὶ τὰ βασιλικά· (31) τοῦτο δὲ καταφανέστατον καθίστησι τὸ κῦρος τῶν περὶ τόκων θεσμῶν καὶ ἐπὶ Ἀρμενοπούλου. ε.) Κατὰ τὸν Κώδ. (4. 32. 14) Β (23. 3 62.) οὐδὲν παράνομον πράττει ὁ δανειστὴς ὁ λαβὼν ἐνέχυρον οἶκον, ἐφ' ᾧ ἀντὶ τόκου οἰκεῖν ἐν αὐτῷ ἢ ἑτέρῳ μισθοῦν καὶ μέρος τοῦ μισθώματος παρακατέχειν ἴσον τῷ τόκῳ· ἡ τοιαύτη δὲ συμφωνία μὴ ἀπαγορευθεῖσα ῥητῶς ἐν τῷ Προχείρῳ δὲν ἐνομίζετο, ὡς φαίνεται, ἀντικειμένη τῇ περὶ τόκου νεαρᾷ τοῦ βασιλείου καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἐπαναγωγῇ (28. 2) ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὁ τοιουτοτρόπως συμφωνού-

(28) Ἴδε Delineatio Ζαχαρίᾳ § 49.c

(29) Ἴδε ἐξ. (1. 1. 7. 8): Καὶ μετὰ τοῦτον (τὸν Λέοντα) πολλοὶ καθολικοὺς μὲν οὐκ ἐξέθεντο νόμους, ναυσὰς δὲ κτλ.

(30) Β (2. 6. 5) ἐξαβ (1. 1. 31).

(31) Ἴδε ἐξ (3. 10. 27) Β (12. 1 50).

μενος τόκος καὶ ἐπιτρέπεται μόνον τὸ νέμεσθαι τὸν δανειστὴν τὰ ἐνοίκια ἄχρις ἂν ταῦτα τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ δανείου ἐξισωθείη, μετὰ τοῦτο δὲ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ χρέος λογίζεσθαι· ὁ δὲ Ἀρμενόπουλος, ὅστις εἶχεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν ἐπαναγωγὴν καὶ διατάξεις ἐξ αὐτῆς παρέλαβεν, ὡς ἔστιν ἰδεῖν ἐκ τῆς ἑξ. (2 2. 6) καὶ τοῦ τῖ 4 τῶν προσθέτων (32), ἀντὶ τῆς διατάξεως τῆς Ἐπαναγωγ. (28. 2) τὴν ἀναιρεθεῖσαν δι' αὐτῆς τοῦ Κώδ. καὶ τῶν βασιλικῶν κατατάττει ἐν τῷ αὐτῷ τίτλῳ τῆς ἐπαναγωγῆς καὶ τοῦ Προχείρου περὶ δανείου καὶ ἐνεχύρου, ὅπερ καταφανὲς καθίστησι τὸ κῦρος αὐτῆς τῆς περὶ τόκου διατάξεως.

Ἀλλὰ διατὶ νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν ἐξάβιβλον καὶ ἡ τὰ περὶ τόκων ἀναιροῦσα νεαρὰ τοῦ Βασιλείου καὶ ὡς τελευταία διάταξις τοῦ περὶ τόκων τίτλου αὐτῆς νὰ καταταχθῇ; δυσεξήγητον ἴσως καθίστατο τοῦτο, ἐν ὅσῳ ἄγνωστος ἦν ἡμῖν ὁ Πρόχειρος τοῦ Βασιλείου διὰ τὴν ἔλλειψιν ἢ σπάνιν τῆς τοῦ νόμου τούτου ἀξιολόγου ἐκδόσεως τοῦ Ζαχαρίου· ἀλλὰ νῦν ἡ συμπαραβολὴ αὐτοῦ τῇ προθεωρία καὶ ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου δῆλον καθίστησι τὸν λόγον, δι' ὃν οὗτος συμπαρέλαβε τὴν νεαρὰν τοῦ Βασιλείου, καί τοι μὴ ἔχουσαν πλέον νόμου ἰσχύν· πρὸς δὲ ἐξηγεῖ ἐντελῶς καὶ τὴν αἰτίαν τῆς κατατάξεως αὐτῆς ἐν τῷ τέλει τοῦ περὶ τόκων ἰδίου τῇ ἐξαβίβλῳ τίτλου· ὁ Ἀρμενόπουλος δηλαδὴ κατὰ τὰ ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτοῦ εἰρημένα τὴν ἐξάβιβλον γράφων δὲν ἐσκόπει νέαν ὅλως βίβλον νὰ συγγράψῃ, ἀλλὰ πρόθεσιν εἶχε τὸν Πρόχειρον τοῦ Βασιλείου ἐλλειπῆ ὄντα νὰ συμπληρώσῃ προσθήκῃ τῶν δεόντων, ὡς λέγει, καὶ ὑστερημάτων καὶ τέλειον νὰ καταστήσῃ· διὰ τοῦτο δὲ οὐδὲ ἐν τοῦ Προχείρου κεφάλαιον παρέλιπε, ἀλλὰ πάντα κατέταξεν εἰς τὴν ἐξάβιβλον, τά τε κῦρος ἔχοντα καὶ τὰ διὰ νεωτέρων νομοθετημάτων ἀναιρεθέντα, προσθέμενος τούτοις καὶ τὰ ἀναιροῦντα· καταφανὲς δὲ γίνεται τοῦτο οὐ μόνον ἐκ τῆς κατατάξεως τῆς περὶ τόκων νομοθεσίας τῶν βασιλικῶν καὶ τῆς δι' αὐτῶν ἀναιρεθείσης νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων ὁμοίων πράξεων· π. χ. αἱ τοῦ Πρ. (31. 7. 8) διατάξεις, κατὰ παρεξήγησιν ἴσως σχολίου τεθεῖσαι ἐν αὐτῷ (33), ἀνῃρέθησαν διὰ τῶν βασιλικῶν (10. 4. 66)· ἡ δὲ ἐξάβιβλος ἔχει καὶ τὰ ἀναιρεθέντα τοῦ Προχείρου ἐν (1 12.15.16.) καὶ τὴν ἀναιροῦσαν τῶν βασιλικῶν (1.12 28) τὸ Πρ (9. 11.) διάταξίς ἐστι τοῦ Κώδ. (5. 15. 3), ἣν ἀνεῖλε τὸ κεφ. 2 τῆς νεαρᾶς Ἰουστινιανοῦ 100, ἐπανώρθωσε δὲ ὁ Πρόχειρος· ἀλλὰ τοῦτον ἀνεῖλεν ἡ ἐπαναγωγὴ (18. 26) συμπαραλαβοῦσα τὴν N. I. τροποποιημένην· τὴν δὲ τῆς ἐπαναγωγῆς ἀνεῖλον τὰ Β (29. 3) συμπεριλαβόντα τὴν N. I 100, ὅπως ἔχει· ἡ δὲ ἐξάβιβλος δὲν παραλείπει τὴν τοῦ Προχείρου διάταξιν, ἀλλὰ προσ-

(32) Ἴδε ἐκδοσ. ἑξαβ. ὑπὸ Heimbach. appendicis tit. 4.

(33) Ἴδε σχόλιον περὶ τῆς παρεξηγήσεως ταύτης ἐν ἐκδ. Προχείρου ὑπὸ Ζαχαρίᾳ σελ. 168.

τίθηται μετ' αὐτὴν τὴν τῆς ἐπαναγωγῆς καὶ ἔπειτα τὴν ἀμφοτέρας ἀναιροῦσαν τῶν βασιλικῶν ἐν (2. 2. 5. 6. 9,). τὸ Πρ (14. 2) διατάξεις περιλαμβάνει τοῦ Πανδ. (18. 1. 46. 62. pr.) Β (19. 1.) Πανδ. (49. 14 46 § 2) Β (56. 2) Πανδ. (49. 16. 9 pr.) Β (57. 1) Κώδ. (1. 53. un. pr. § 2) Β (6. 3. 51), ἃς ἀνεῖλεν ἡ 84 νεαρὰ Λέοντος, ἐπονώρθωτε δὲ νεαρὰ Ῥωμανοῦ, τοῦ διαδόχου αὐτοῦ· ἡ δὲ ἑξάβιβλος περιέχει τὴν τοῦ Προχείρου, ἔπειτα δὲ τὴν τοῦ Ῥωμανοῦ καὶ τελευταίαν τὴν ἀναιρεθεῖσαν τοῦ Λέοντος ἐν(3 3.6.7.(34)· τοὐτέστι τίθησι πρῶτον τὰς ἰσχυούσας τοῦ Προχείρου καὶ Ῥωμανοῦ καὶ ἔπειτα τὴν ἀναιρεθεῖσαν τοῦ Λέοντος, ὅπως καὶ ἐν ἑξ. (3.7) τίθενται πρῶτον αἱ ἀναιροῦσαι περὶ τόκων διατάξεις τῶν βασιλικῶν καὶ ἔπειτα ἡ ἀναιρεθεῖσα περὶ τόκου νεαρὰ τοῦ Βασιλείου (35). Ἀλλ' οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἕτερόν τι ἐμφανέστερον καθίστησι τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ὡς τελευταία διάταξις ἐν τῷ τὶ ζ' ὅτ γ' κατετάχθη ἡ νεαρά· ὁ Ἀρμενόπουλος δηλαδὴ ἐν τῇ προθεωρίᾳ αὐτοῦ λέγει ῥητῶς, ὅτι εἰσὶ καί τινα τῶν ἐκ τοῦ παλαιοῦ (τοὐτέστι τοῦ Προχείρου τοῦ Βασιλείου) τοῖς ἡμετέροις τίτλοις *προσκείμενα*, ὅπερ σημαίνει ἐν τέλει αὐτῶν προστεθειμένα· καὶ τῷ ὄντι ἐν τέλει ἰδίων τῷ Ἀρμενοπούλῳ προσθέτων τίτλων κεῖνται οὐ μόνον ἡ περὶ τόκων νεαρὰ τοῦ Βασιλείου, ἐκ τοῦ τὶ. 16 τοῦ Προχείρου (τῆς Ἑξ. 3. 5) ὑπεξαχθεῖσα, ἐν ᾧ προσετέθησαν ἄλλοθεν 4 διατάξεις περὶ τόκων ἤτοι ἡ 2. 6. 13. 18, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι διατάξεις αὐτοῦ· π. χ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ μὲν τὶ. 16 τοῦ Προχείρου ὑπεξηρέθη τὸ κεφ. 12. καὶ ἐτέθη τελευταῖον ἐν ἰδίῳ τῇ ἑξαβίβλῳ τίτλῳ 8. ὅτ. 1. (36).τὰ δὲ τοῦ Πρ. (38. 62—64) ὑπεξαχθέντα ἐτέθησαν τελευταῖα ἐν Ἑξ. (1.3. 66—68).τὸ δὲ τοῦ Πρ. (39.46) πρόκειται τελευταῖον ἐν Ἑξ. (1. 7.19).τὰ δὲ τοῦ Πρ. (9. 6—10.) προσετέθησαν τελευταῖα ἐν Ἑξ. (1. 9.21—25).τὰ δὲ τοῦ Πρ. (20. 3. 4.) πρόκεινται τελευταῖα ἐν Ἑξ. (1. 10. 17. 18). τὰ δὲ τοῦ Πρ. (39.80 82—86. 12. 35. 39. 8) προσετέθησαν ἰδίῳ τῷ Ἀρμενοπούλῳ τίτλῳ ἐν Ἑξ. (6.6 7—14.16—18)(37). οὐδὲν λοιπὸν δύναται πλέον νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρερμηνείαν τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἣν πρότερον ἡ ἔλλειψις, ὡς εἴρηται, τοῦ Προχείρου ἐδικαιολόγει.

(34). Κατὰ τὴν ἐκδ. Heimbach· κατ' ἄλλας δὲ ἐκδόσεις Ἑξ. (3. 3. 6. 7. 8).

(35). Ὅτι ἐσφαλμένη ἐστὶν ἡ ἐν τῇ ἑξαβίβλῳ ἐπιγραφὴ τῆς νεαρᾶς ταύτης, περὶ τούτου τ' ἀρκοῦντα εἴπομεν ἐν τῇ πρώτῃ διατριβῇ ἐν σημ. 57.

(36) Ἴδε ἐκδ. Ἑξαβ. ὑπὸ Heimbach

(37) Ὅτι δὲ καὶ ὡς θεῖος νόμος ἀναγκαία ἦν ἡ νεαρὰ εἰς περιστολὴν τῆς περὶ τοὺς τόκους ἁπλωτίας, περὶ τούτου ἴδε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Δ. Πάγου ὑπ' ἀρ. 303 (1860).

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

115) Ἀρμοδιότης ἐμποροδικείων πρὸς ἐκδίκασιν διαφορᾶς πηγαζούσης ἐκ συμφωνίας περὶ μετακομίσεως ὕδατος εἰς ἀτμοκίνητα ἑταιρίας τινός. 116) Ὡσαύτως περὶ ἀγοραπωλησίας ἁμάξης ὅταν ὁ ἀγοραστὴς ἐκμισθώσῃ τὴν χρῆσιν της. 117) Ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως διαιτητῶν ὑπὸ τῶν πριξένων διορισθέντων. 118) Παραγραφή. 119) Ὅρκος, ἐπιτρεπόμενος καὶ ἀναντίον τοῦ εἰς ἐπιδοτήριον δικαστ. κλητῆρος περιεχομένου. 120) Ἀποκοίνωσις κληρονομίας ἐπιτρέπεται καὶ ἂν ἡ παραίτησις γίνῃ καὶ μετὰ τὴν τετράμηνον προθεσμίαν. 121) Ἀναρμόδιον τῶν ἐμπορικ. πρὸς ἐκδίκασιν ἀναστάσεως περὶ τελεσιδικίας ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστ. 122) Ναυτ. δάνεια καὶ βιβλίον κλπ. 123) Τόκος. 124) Διαφορὰ, ἀποκλειόμενος τῆς διαδικασίας τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς. 125) Μισθώματος ἀπόδοσις διὰ τὴν παρευπόδισιν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς προσωρινῶς ὡς πλοίων εἰς ἰχθυοτροφεῖα. 126) Ἀρμοδιότης τῶν τακτικῶν δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῶν τελωνείων.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ.

Ζητ. 115. Συμφωνία μεταξὺ ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας, περὶ μετακομίσεως καὶ προμηθείας ὕδατος εἰς τὰ ἀτμόπλοια, εἶναι πρᾶξις ἐμπορική; — Ναὶ, ἑπομένως καὶ ἡ περὶ τῆς πρὸς τὸν συστήσαντα τὸν κομιστὴν συμφωνηθείσης ἀμοιβῆς ἀγωγὴ ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,325 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ τοῦ ἐναγομένου λεμβούχου συμφωνηθεῖσα μετὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἑταιρίας τῶν Ῥωσσικῶν ἀτμοπλοίων ἐπιχείρησις τῆς διὰ τῆς λέμβου αὐτοῦ, ἐπὶ πληρωμῇ, μετακομίσεως καὶ προμηθείας εἰς τ' ἀτμόπλοια τοῦ ἀναγκαίου αὐτοῖς ὕδατος, εἶναι προφανῶς πρᾶξις.

ἐμπορικὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 2. τοῦ περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικῶν Νόμου, ἐπομένως καὶ ἡ παρ' αὐτοῦ συμφωνηθεῖσα πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἀμοιβὴ, ἵνα οὗτος, δυνάμει τῆς ὁποίας εἶχεν ἐντολῆς τοῦ νὰ χορηγῇ εἰς τὴν ἑταιρίαν τοὺς προμηθευτὰς τοῦ ὕδατος, συστήσῃ αὐτὸν κατὰ προτίμησιν παντὸς ἄλλου εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς εἰρημένης ἐμπορικῆς του ἐπιχειρήσεως, ἀφορᾷ ἐνοχὴν αὐτοῦ χάριν τοῦ ἐμπορίου του συνομολογηθεῖσαν, καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι πρᾶξις ὑπαγομένη εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἁρμοδιότητα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ προμνησθέντος Νόμου· ἐφαρμοζομένης λοιπὸν ἐνταῦθα τῆς ἐξαιρετικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 304 ἐδαφ. 1 τῆς Πολ. Δικονομίας, τὸ Ἐφετεῖον κρίνει, ὅτι ὀρθῶς ἐπετράπη τῷ ἐνάγοντι τὸ μέσον τῶν μαρτύρων πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀγωγῆς του, καθόσον ἐκ τῆς κοινῆς πείρας εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐνίοτε οἱ ὄντες συστηματικῶς ἐπιφορτισμένοι τοῦ νὰ χορηγῶσιν εἰς ἄλλους κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, προνοοῦσιν ἵνα περιποιήσωσι καὶ εἰς ἑαυτοὺς μέρος τι τοῦ κέρδους.

Ζητ. 116. Ἡ παρ' ἐμπόρου πώλησις ἁμάξης πρὸς ἄνθρωπον ἀγοράζοντα αὐτὴν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ ἐκμισθώνῃ τὴν χρῆσιν της, εἶναι πρᾶξις ἐμπορική;—Ναὶ (1)· ἐπομένως ἡ ἀγωγὴ, δι' ἧς ζητεῖται τὸ τίμημα αὐτῆς ὑπάγεται εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,435, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φερουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 2. τοῦ ἀπὸ 2(14 Μαΐου 1835 περὶ ἁρμοδιότητος τῶν ἐμποροδικείων Νόμου, ἡ παρὰ τοῦ Γ. Μαντσαβίνου, ὄντος ὁμολογουμένως ἐμπόρου, πώλησις τῆς εἰρημένης ἁμάξης πρὸς τὸν Νικόλαον Παππανικολάου ἀγοράσαντα ταύτην ἀναμφισβητήτως, ἐπὶ σκοπῷ νὰ μισθώσῃ ἁπλῶς τὴν χρῆσιν αὐτῆς, εἶναι πρᾶξις ἐμπορικὴ καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν προμνησθεῖσαν περὶ πληρωμῆς μέρους τοῦ τιμήματος ἀγωγὴν τοῦ Μαντσαβίνου ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ ἐστὶ τὸ ἐμπορικὸν τμῆμα τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν· ἂν δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς προσεπικαλέσθη καὶ ὁ ἐκκαλῶν Μαργαρίτης Γεωργιάδης, ὅστις εἶχε κατάσχει συντηρητικῶς τὴν εἰρημένην ἅμαξαν, ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὸν ὀφειλέτην Ν. Παππανικολάου, διὰ νὰ προτείνῃ ὅσα τυχὸν φρονεῖ ὅτι ἔχει δικαι-

(1) Πρλ. Ἐφ. λεξ. ἁρμοδ. ἐμπ. § 25. 68.

ώματα ἐπὶ τῆς ἀμάξης ταύτης, τοῦτο δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὸ Πρωτοδικεῖον ἁρμόδιον νὰ δικάσῃ τὴν ἐν τῇ εἰρημένῃ ἀγωγῇ κυρίαν ἀπαίτησιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐφεσιβλήτου, ἀφοῦ μάλιστα, ὡς πρὸς τὴν συντηρητικὴν κατάσχεσιν, ὑπῆρχεν ἐκκρεμὴς δήλωσις τοῦ ἐφεσιβλήτου καὶ ἀνακοπὴ τοῦ ἐκκαλοῦντος κατὰ ταύτης.

Ζητ. 117. Τίνι τρόπῳ ἐπιδίδονται αἱ ἐφέσεις κατ' ἀποφάσεων τῶν διαιτητῶν, οὓς τὰ προξενικὰ δικαστήρια διώρισαν;—Ὡς καὶ αἱ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν προξ. δικαστηρίων, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,319, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν, τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ αἱ περὶ ἐφέσεως τῶν προξενικῶν ἀποφάσεων καὶ περὶ τῶν τύπων τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς διατάξεις τοῦ περὶ δικαιοδοσίας τῶν προξενικῶν ἀρχῶν νόμου ἰσχύουσι καὶ ὡς πρὸς τὴν ἔφεσιν τῶν ἀποφάσεων, ἃς ἐκδίδουσιν οἱ παρὰ τοῦ ἁρμοδίου προξενικοῦ δικαστηρίου δυνάμει τοῦ νόμου διοριζόμενοι διαιτηταὶ, καθόσον ἐκ τοῦ διορισμοῦ τούτου πηγαζούσης τῆς ἐξουσίας τῶν διαιτητῶν, αἱ ἀποφάσεις αὐτῶν ταυτίζονται, ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν καὶ τοὺς τύπους τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως μὲ τὰς προξενικὰς ἀποφάσεις· καὶ ἀστήρικτος ἑπομένως ἀποβαίνει ἡ ἔστασις τοῦ ἀπαραδέκτου καὶ τῆς ἀκυρότητος τῶν προκειμένων ἐφέσεων, ὡς γενομένων καὶ ἐπιδοθεισῶν, οὐχὶ κατὰ τοὺς τύπους τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀλλὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ προξενικοῦ Νόμου.

Ζητ. 118. Ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρι τοῦ 1833 ἀρχαὶ, εἰς ἃς ἀναφερόμενός τις διέκοπτε τὴν παραγραφήν;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,342, τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,453, ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐξετασθέντων μαρτύρων, οἱ μὲν Σοφία Κ. Ψαρριανοῦ, κλπ. καταθέτουσιν ἅπαντες, ὅτι ὁ Μιχαὴλ Καψοβράχης πατὴρ τοῦτε

(1) Πρλ. Εὐρ. λ. Πόλεμος § 23 ἑπ.

ἐναγομένου πατρὸς τῶν νῦν ἐκκαλούντων καὶ τῆς μητρὸς τῶν ἐφεσιβλήτων ἐναγούσης ἀπεβίωσε κατὰ τὸ ἔτος 1810 τὸ βραδύτερον, καθόσον τινὲς μετὰ πιθανότητος ἀναβιβάζουσι τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ μέχρι τοῦ 1809, οἱ δὲ τελευταῖοι πέντε καὶ οἱ Πετράκης, Στ. Βρετὸς, Α. Βλάχος Π. Ποῦλος, Σπυρίδων Κάλκος, Ἰωάννης Τουρναβίτης Δ. Σουρμελὴς καὶ Ν. Ζαχαρίτζας, καταθέτουσιν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1822 μέχρι τοῦ 1826, διηνεκῶς ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις ἀρχαὶ διοικητικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ, ἤτοι δημογέροντες καὶ ἐπίσκοπος (Μητροπολίτης) ἔχουσαι, κατὰ τοὺς μὲν, δικαιοδοσίαν ἐκουσίαν καὶ συμβιβαστικὴν, κατά τινας δὲ καὶ ἐξουσίαν ἀναγκαστικὴν, ὑπῆρχον δὲ κατ' ἄλλους ἐπί τινα χρόνον, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1824 καὶ τακτικὰ δικαστήρια ἔχοντα πλήρη δικαιοδοσίαν, πρὸς διάλυσιν τῶν μεταξὺ τῶν κατοικούντων ἀναφυομένων ἰδιωτικῶν ἀπαιτήσεων καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1826 μέχρι τοῦ 1830, κατὰ δὲ τὸν Ἰωαν. Τουρναβίτην καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1821 μέχρι τοῦ Νοεμβρίου 1822, ἕνεκα τῆς εἰσβολῆς τῶν πολεμίων, οἱ ἐν Ἀθήναις κατοικοῦντες Ἕλληνες κατέφυγον εἰς Αἴγιναν Σαλαμῖνα καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς τὰ μέρη ταῦτα διαμονῆς των ὑπῆρχον αὐτόσε ἐγχώριοι ἀρχαὶ, ἐνώπιον τῶν ὁποίων συνωμολογοῦντο διανομαὶ καὶ ἀγοραπωλησίαι τῶν ἐν Ἀθήναις ἀκινήτων κτημάτων, παρεκτὸς δὲ τῶν ἀρχῶν τούτων καὶ αὐτοὶ οἱ πρόσφυγες Ἀθηναῖοι ἐξελέγοντο ἰδίους δημογέροντας, οὓς ὀνομαστὶ ἀναφέρει ὁ μάρτυς Ἀντώνιος Βλάχος· ἐκ δὲ τούτων ἀποδεικνύεται ἀφ' ἑνὸς μὲν, ὅτι ὁ ἐναγόμενος καὶ πατὴρ τῶν ἐκκαλούντων Νικόλαος Καψαρράχης κατέχει τὸ ἐπίδικον κτῆμα πλέον τῶν τριάκοντα ἐτῶν πρὸ τοῦ κινηθῇ ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, λογιζομένου τοῦ χρόνου τῆς κατοχῆς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, κατὰ τὰ ἐκτεθειμένα εἰς τὴν τελευταίαν αἰτιολογίαν τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,453 ἀποφάσεως, καὶ καθόσον ἡ ἐνάγουσα ζητοῦσα παρὰ τοῦ ἀντιδίκου της διὰ τῆς ἀγωγῆς τὰς ὠφελείας τοῦ ἐπιδίκου κτήματος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς αὐτῶν εἰς τὴν ἐποχὴν τούτου ἀναβιβάζει τὴν κατοχὴν τοῦ ἐναγομένου διὰ τῶν ἰδίων πραγματικῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπαναστάσεως καὶ εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὰς πλησιοχώρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος, εἰς ἃς κατέφυγον οἱ Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν πολεμίων, ὑπῆρχον οὐ μόνον πρόκριτοι καὶ ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ ἀρχαὶ δημοτικαὶ, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἠδύνατο πᾶς Ἀθηναῖος ἂν οὐχὶ εὐχερῶς νὰ ἐπιδι-

ώξη τὴν ὑποχρεωτικὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀμφισβητουμένων δικαίων αὐτοῦ, τοὐλάχιστον ἀκωλύτως νὰ διακόψῃ τὴν παραγραφὴν τῆς ἀποκτήσεως αὐτῶν κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἐδαφ. 11, τῆς ἐξαβίβλου Α. γ. ἰσχυούσης ὡς πολιτικοῦ Νόμου καὶ ἐπὶ ἐπαναστάσεως καθὰ καταθέτουσιν οἱ μάρτυρες Π. Ποῦλος, Δ. Σουρμελῆς, Στάμος Βρετὸς, καὶ Νικόλαος Κουτζογιάννης· καθίσταται ἑπομένως βάσιμος ἡ περὶ παραγραφῆς τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἔνστασις τῶν ἐκκαλούντων, καθόσον ἡ ἐνάγουσα καὶ οἱ ἐφεσίβλητοι διάδοχοι αὐτῆς δὲν ἐπικαλοῦνται πρᾶξιν τινα ἐνεργηθεῖσαν παρὰ τῆς ἐναγούσης πρὸς διακοπὴν τῆς προτεινομένης παραγραφῆς, οὐδ' ἀπέδειξαν κατὰ τὸ εἰς αὐτοὺς ἐπιβληθὲν θέμα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,453 ἀποφάσεως, ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἀνωμαλία τῶν περιστάσεων ἀπηγόρευεν εἰς τὴν δικαιοπάροχον αὐτῶν τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῆς τῶν πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς ἀπαιτουμένων πράξεων.

Ζητ. 119. Βεβαιοῦντος ἐν τῷ ἐπιδοτηρίῳ τοῦ κλητῆρος, ὅτι ἐτοιχοκολλήθη τὸ δικόγραφον παρόντων μαρτύρων (μὴ ὑπαρχόντων γειτόνων) ἐπιτρέπεται ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐπαγόμενος ὅρκος; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,353, τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τοῦ κλητῆρος Γ. Πέρδικα βεβαιοῦντος ἐν ἀμφοτέροις τοῖς ἀπὸ 5 Ἰουλίου ε. ε. ἐπιδόσεως τῆς ἐφέσεως ἀποδεικτικοῖς, ὅτι ἐν ἐλλείψει γείτονός τινος προσεκάλεσε τοὺς δύο προσυπογεγραμμένους μάρτυρας, καὶ τῆς μὲν προσλήψεως αὐτῶν νομίμως γενομένης διὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ εἶναι τοὺς μάρτυρας γείτονας, τῆς δὲ περὶ τῆς ἐλλείψεως γειτόνων βεβαιώσεως πλήρη ἀποτελούσης περὶ αὐτῆς ἀπόδειξιν κατὰ τὸ ἄρθρ. 400 τῆς Πολ. Δικ. ἡ αἴτησις τῶν ἐφεσιβλήτων τοῦ νὰ ἀποδείξωσι διὰ μαρτύρων, ὅτι ὑπῆρχον γείτονες, ἀπαράδεκτος ἐστὶν (ἄρθρ. 134 Πολ. Δικ.

Ἐπειδὴ οἱ ἐφεσίβλητοι ἐπάγουσιν ἐπιβοηθητικῶς καὶ ὅρκον· κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 351 τῆς Πολ. Δικονομίας δύναται νὰ ἐπαχθῇ καὶ κατὰ δημοσίων ἐγγράφων ὅρκος, τοῦτ' ἔστι περὶ παντὸς ὅ,τι ὁ δημόσιος ὑπάλληλος ἢ ὑπηρέτης βεβαιοῖ, ὅτι αὐτὸς ἔπραξε κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ

(1) Πρλ. ἀπ. Ἐφ. Ναυ. 610 τοῦ 1860 ἐν Ἐφ. Δι. Σιλ. 72.

δημοσίου ἐγγράφου ἢ ἄλλοι ὡμολόγησαν ἐνώπιόν του, διὸ δεκτὸς καθίσταται ὁ ὅρκος.

Ἐπειδὴ ὅμως, προκειμένου λόγου περὶ πράξεως τ οῦ κλητῆρος, ἡ ἐκκαλοῦσα ὀφείλει νὰ δώσῃ τὸν τοῦ πιστεύειν καὶ μὴ γινώσκειν ὅρκον κατὰ τὸ ἄρθρον 363 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ζητ. 120. Τὸ ἄρθ. 560 τῆς Πολ. Δικον. στερεῖ τὸν κληρονόμον τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποποιήσεως τῆς κληρονομίας, ἐὰν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς τετραμήνου προθεσμίας παραιτηθῇ, παριστάμενος ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,375 τοῦ 1860, ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 560 (ὡς καὶ τὸ 786) τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῆς διασκέψεως παραγομένην ἀναβλητικὴν ἔνστασιν τοῦ κληρονόμου, ὑποχρεουμένου μόνον μετὰ παρέλευσιν τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένης τετραμήνου προθεσμίας ν' ἀπαντήσῃ κατ' οὐσίαν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ, ὡς κληρονόμου, ἀπευθυνομένην ἀγωγὴν, ἀλλὰ μηδόλως ἐκ τῆς αὐτῆς διατάξεως στερουμένου τοῦ δικαιώματος τοῦ ν' ἀποποιηθῇ τὴν κληρονομίαν, ἐὰν καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τετραμήνου διαστήματος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κληρονομίας παριστάμενος κατὰ πρῶτον ἐπὶ δικαστηρίου θέλῃ νὰ παραιτηθῇ τῆς κληνορομίας καὶ χαίρῃ εἰσέτι τοῦ πρὸς τοῦτο δικαιώματος κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου, καθόσον ῥητῶς τὸ ἄρθρον 560, ὡς μόνην συνέπειαν τῆς παρελεύσεως τῆς ἐν αὐτῷ μνημονευομένης τετραμήνου προθεσμίας, ὁρίζει τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου πρὸς ἐγχείρησιν τῆς ἀπολογίας αὐτοῦ, οὐχὶ δὲ καὶ πρὸς ἀποδοχὴν ἢ ἀποποίησιν τῆς κληρονομίας, κατὰ δὲ τοὺς Ν. 12. Π, 11, καὶ ΝΝ. 11, 12, 52, 57, 69, 95, Π. 29, 2, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἀναγκαῖος κληρονόμος διὰ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς κληρονομίας (jus abstinendi) ἐφ' ὅσον χρόνον διετήρει τὸ δικαίωμα τῆς διεκδικήσεως αὐτῆς, μὴ ἀναμιγνυόμενος, εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τοῦ νὰ παραιτηθῇ, οὐδεμιᾶς ἐπὶ τούτῳ δηλώσεως ἀπαιτουμένης. (Ν. 95. Π. 29, 2) εἰς μόνην δὲ τὴν περίπτωσιν

---

(1) Ἠρλ. ἀπ' Ἐφ. Ἀθ. 18,229, ἐν Ν. Μελ. σ. 818. Εὐρ. τ. 2. Σ, 36—43.

καθ' ἣν κατεπειγόμενος ὑπὸ τῶν δανειστῶν τῆς κληρονομίας ἢ ὑπ' ἄλλων κληρονόμων (συγκληρονόμων ὑποκαταστάντων κτλ.) ἐδήλου ὅτι κάμνει χρῆσιν τοῦ πρὸς διάσκεψιν δικαιώματος, ὤφειλεν ἐντὸς ῥητῆς προθεσμίας ν' ἀποφανθῇ ἐὰν δέχηται ἢ ἀποποιῆται τὴν κληρονομίαν (69 Π. 29. 2—κ. 22. §. 13. Κ. 6, 30.) ἀλλ' ὅταν μὴ ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐρευνήσῃ τὴν κατάστασιν τῆς κληρονομίας ἤθελεν ἄνευ διασκέψεως νὰ παραιτηθῇ, ἠδύνατο νὰ πράξῃ τοῦτο ὑπὸ μηδεμιᾶς προθεσμίας περιοριζόμενος ἐνόσῳ ῥητῶς ἢ ἐμπράκτως δὲν ἀπεδέχετο αὐτήν. Καὶ οὐδεμία εἰς τὰς διατάξεις ταύτας ἐπηνέχθη τροποποίησις ἐκ τῆς τοῦ κ. 22. §, 1. Κ. 6. 30. καθ' ἣν θεωρεῖται μὲν ὁ εἰς τὴν κληρονομίαν καλούμενος ὡς ἀλλότριος αὐτῆς, ἐὰν φανερῶς παραιτηθῇ ἐντὸς τριῶνμηνῶν, ἐξ οὗ γνωσθῇ αὐτῷ ἡ ἐπαγωγὴ τῆς κληρονομίας, τὸ τρίμηνον ὅμως τοῦτο διάστημα δὲν ὁρίζεται ὡς ἀνατρεπτικὴ προθεσμία, διὰ τὴν ἁπλὴν καὶ καθαρὰν καὶ ἄνευ προηγουμένης διασκέψεως παραίτησιν ἀπὸ τῆς κληρονομίας περὶ ἧς, ὡς προείρηται, οὐδὲ τὸ ἄρθρον 560 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας προνοεῖ, οὐδὲ διάταξίς τις τοῦ Πολιτικοῦ Νόμου ἀπαιτεῖ δήλωσίν τινα ἢ ὡρισμένον χρόνον πρὸς ἐξάσκησιν αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οὐκ ὀρθῶς τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἀπεφήνατο διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα κατέστη ἔκπτωτος τοῦ *δικαιώματος* τῆς ἁπλῆς καὶ καθαρᾶς παραιτήσεως ἀπὸ τῆς κληρονομίας τοῦ πατρὸς αὐτῆς, διὰ μόνον τὸν λόγον τοῦ ὅτι δὲν ἐδήλωσε τὴν περὶ παραιτήσεως πρόθεσιν αὐτῆς ἐντὸς τῶν τεσσάρων μηνῶν ἀφ' ἧς καὶ ἐκοινοποιήθη εἰς αὐτὴν, ὡς κληρονόμον, ἡ κλῆσις πρὸς ἐπανάληψιν τῆς δίκης, βιαίως διακοπείσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐναγομένου καὶ πατρὸς αὐτῆς, ἐνῷ μὴ ζητήσασα νὰ ἐξασκήσῃ τὸ τῆς διασκέψεως δικαίωμα, ἠδύνατο ὑπὸ μηδεμιᾶς προθεσμίας περιοριζομένη νὰ παραιτηθῇ τῆς κληρονομίας, ἐνόσῳ δὲν ἀπεδέχετο αὐτὴν ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς ἐνεργοῦσα πρᾶξιν κληρονόμου.

Ἐπειδὴ ἰσχυρίζεται μὲν ἡ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐγγράφων αὐτῆς προτάσεων ὅτι «ἡ ἐκκαλοῦσα ἀνεμίχθη εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρός της, λαβοῦσα ὡς κληρονόμος χρήματα καὶ πράγματα τῆς κληρονομίας·» ἀλλ' ἡ πρότασις αὐτῆς καθίσταται ἀπαράδεκτος, διότι ὡς καὶ ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνίσταται δὲν ὁρίζονται αἱ πράξεις καὶ αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ἡ ἐκκαλοῦσα ἐνήργησεν ὡς κληρονόμος, ὅπως καὶ τὸ δικαστήριον εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ ἂν ἐξ

αὐτῶν ἐξήγετο ἡ πρόθεσις τῆς ἐκκαλούσης τοῦ ν' ἀποδεχθῇ τὴν κληρονομίαν ἢ νὰ ὠφεληθῇ ἐκ ταύτης, καὶ ἐπομένως κατὰ πόσον εἰσὶν οὐσιώδεις οἱ προτεινόμενοι ἰσχυρισμοὶ καὶ ὁ ἀντίδικος τοῦ προτείνοντος νὰ δυνηθῇ νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀνταπόδειξιν ἐπὶ ὡρισμένων γεγονότων καὶ περιστατικῶν.

Ζητ. 120. Προταθείσης ἐνώπιον τῶν ἐμποροδικῶν τῆς τελεσιδικίας ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ἧς ζητεῖται ἡ ἐκτέλεσις ἐν Ἑλλάδι, παραπέμπεται ἡ περὶ τελεσιδικίας δίκη εἰς τὸ πρωτοδικεῖον; —Ναὶ.

Τὸ ἄρθρον 759 τῆς Πολ. Δικ. ἀναφέρεται εἰς μόνον τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων; Ναί.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,321, τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, προταθείσης ἐν καιρῷ τῆς τελεσιδικίας τῶν περὶ ὧν ἡ δίκη ἀπαιτήσεων, τὸ ἐμποροδικεῖον ὤφειλεν, ἀναβάλλον τὴν ἀπόφασίν του περὶ ὅλων αὐτῶν, πλὴν τῆς τῶν δραχ. 968 10(100, τῶν παρὰ τοῦ Γ. Διαμαντίδου ληφθεισῶν, νὰ παραπέμψῃ τὴν περὶ τῆς τελεσιδικίας δίκην εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, ὡς δίκην περὶ αἰτήσεως τοῦ νὰ κηρυχθῇ δικαστικῶς τελεσίδικος καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτελεστὴ ἐν αὐτῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ὀθωμανικοῦ δικαστηρίου· διότι ά.) ἡ αὐτὴ ἀπόφασις κατάδηλον καθίστησι τὴν τελείαν ἐκδίκασιν οὐ μόνον τῶν περὶ ὀρυζίου καὶ ζακχάρεως ἀπαιτήσεων τοῦ ἐνάγοντος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γραμματίων τοῦ Π. Γλύκα καὶ Π. Τσηλιπάνη ἐκ δραχ. 3,200. β'.) τοῦ Νόμου ἀποφαινομένου μόνον τὰ πρωτοδικεῖα ἁρμόδια πρὸς ἐκδίκασιν τῶν περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύος ἀποφάσεων ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων, ἐκδοθεισῶν, ὡς ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος, μεταξὺ ἀνθρώπων, ὧν ὁ ἕτερος τοὐλάχιστον ἡμεδαπός ἐστι, τὰ αὐτὰ δικαστήρια εἰσὶν ἁρμόδια ν' ἀποφανθῶσι περὶ παντὸς, ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, ἤτοι περί τε τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου των καὶ τῆς τελεσιδικίας των, ὡς καὶ περὶ τοῦ περιεχομένου των, ἂν ἀντίκηται εἰς ἀποδεδειγμένα πράγματα ἢ ἀπαγορευτικοὺς τοῦ Κράτους νόμους, ἡ δὲ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 759, τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναφέρεται εἰς μόνας τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐγχωρίων δικαστηρίων, ὧν ὁ τύπος αὐταπόδεικτός ἐστι καὶ γνωστὸς

τοῖς δικαστηρίοις· ἂν καὶ ἠδύνατό τις ἴσως ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ παραπομπὴ καθίσταται ἀναγκαία, ὅταν δὲν ἀμφισβητῆται τὸ ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις τοῦ ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, κῦρος τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου αὐτῆς καὶ τὸ τελεσίδικον· ἀμφισβητουμένων δὲ τούτων, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἁρμόδιόν ἐστι, πᾶν δικαστήριον ἐμπορικὸν, ἢ ἄλλο, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀμφισβήτησις, νὰ διατάξῃ τὰς ἀναγκαίας περὶ αὐτῆς ἀπόδειξεις· καὶ μετὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῶν εἰ μὲν εὕρῃ ἀβάσιμον τὴν ἀμφισβήτησιν, παραπέμπει εἰς τὸ ἁρμόδιον Πρωτοδικεῖον τὸ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύος τῆς ἀλλοδαπῆς ἀποφάσεως ζήτημα, ἵνα ἐξετασθῇ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, εἰ δὲ βάσιμον ἀποφανθῇ τὴν ἔνστασιν τὴν κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ τύπου καὶ τοῦ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τελεσιδίκου τῆς ἀποφάσεως, προβαίνει εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως.

Ζητ. 122. Τὸ κατὰ τὸ τελευταῖον διάπλουν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου συνομολογούμενον ναυτοδάνειον προτιμᾶται τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ προεγγεγραμμένων, ὅταν βεβαιωθῇ προηγουμένως ἡ τοῦ δανείου ἀνάγκη κατὰ τὸ ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπ. νόμου καὶ καταχωρηθῶσιν ἐν τῷ βιβλιαρίῳ ἡ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης καὶ ἡ τῆς ἀδείας τῆς ἀρχῆς ἔκθεσις, ἢ ἡ τῶν ἰδιοκτητῶν πρὸς τὸν πλοίαρχον πληρεξουσιότης;—Ναί, Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,427 τοῦ 1860 τῶν ἐν ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. φέρουσα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων Νόμου ΡΠΔ. τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου συνομολογούμενα ναυτοδάνεια προτιμῶνται τῶν ἐν τῷ βιβλιαρίῳ προεγγεγραμμένων, ὅταν κατὰ τὸ ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου συνομολογηθῶσι βεβαιουμένως προηγουμένως τῆς ἀνάγκης τοῦ δανείου κατὰ τὸ ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπορ. νόμου καὶ καταχωριζομένων ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τῶντε πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐκθέσεων καὶ τῆς ἀδείας τῆς ἀρχῆς, ἢ τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ ἰδιοκτήτου πρὸς τὸν πλοίαρχον, ὅπως συναφθῇ τὸ δάνειον· ἀξιῶν ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἐφεσίβλητος Μητρέλιος, ὅτι τὸ ναυτοδάνειον αὐτοῦ ἦτο προτιμητέον ἐκείνου τοῦ ἀντιδίκου του, ὤφειλε νὰ προσαγάγῃ τὴν ἀπόδειξιν τὴν ὑπὸ τοῦ

νόμου ὁριζόμενην διὰ τὴν προνομιοῦχον κατάταξιν τοῦ δανείου του, καθόσον ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀντιδίκου του προκύπτει ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ προσαγομένης βεβαιώσεως περὶ τῆς προηγουμένης ἐν τῷ βιβλιαρίῳ ἐγγραφῆς τοῦ ἰδίου αὐτοῦ δανείου· ὀρθῶς δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 18,093 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἐπεβλήθη εἰς τὸν εἰρημένον Μητρέλιον ἀνταπόδειξις τοῦ ὅτι κατὰ τὴν συνομολόγησιν τοῦ δανείου αὐτοῦ ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπορ. νόμου· 2 καὶ 3 τοῦ νόμου ΡΠΔ. περὶ τῆς βεβαιώσεως τῆς ἀνάγκης τοῦ δανείου καὶ περὶ τῆς καταχωρήσεως τῶν νομίμων ἐκθέσεων ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ πλοίου.

Ἐπειδὴ τοιαύτην ἀπόδειξιν δὲν προσάγει ὁ Π. Μητρέλιος οὐδὲ ῥητῶς ἰσχυρίζεται, ὅτι αἱ ἀνάγκαι τοῦ πλοίου, δι' ἃς συνωμολογήθη τὸ ναυτοδάνειον αὐτοῦ τὴν 18 Ἰουλίου 1859 ἐβεβαιώθησαν κατὰ τὸ ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπορ. νόμου καὶ 3 τοῦ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων νόμου καὶ αἱ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ δανείου ἐκθέσεις κατεχωρήθησαν ἐν τῷ βιβλιαρίῳ τοῦ πλοίου «ὁ ἅγιος Νικόλαος» εἶναι ἐπομένως ἀβάσιμος ἡ αἴτησις τοῦ νὰ καταταχθῇ τὸ δάνειον αὐτοῦ ὡς προτιμητέον τοῦ ναυτοδανείου τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὥστε ἡ προηγουμένη ἐν τῷ βιβλιαρίῳ ἐγγραφὴ βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἀπὸ 25 Ἰουνίου 1854 σημειώσεως τοῦ προέδρου τῶν ἐν Λαμίᾳ πρωτοδικῶν παρὰ πόδας τοῦ περὶ τῆς συνομολογήσεως τοῦ δανείου συμβολαίου.

Ζητ. 123. Συγχωρεῖται συμφωνία, ὥστε νὰ τρέχῃ τόκος διὰ τὸ ποσὸν, περὶ οὗ γραμμάτιόν τι διαλαμβάνει, καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ διαμαρτυρία;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,437 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὄπισθεν τοῦ προκειμένου γραμματίου ὑπάρχει κατὰ τὴν χρονολογίαν τῆς λήξεως αὐτοῦ, ἤγουν τῆς ά. Ἰουνίου 1856 ἡ ἐξῆς δήλωσις »τὸ παρὸν συνάλλαγμα δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ παράκλησιν τοῦ Δημη»τρίου Ἀνδρέου, ἀλλ' ὁ τόκος τρέχει ὡς ἂν διεμαρτύρετο»· ὑπογεγραμμένη παρὰ τοῦ Χρήστου Ἀνδρέου, ἤγουν τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δημητρίου Ἀνδρέου, ἡ δὲ δήλωσις αὕτη ἀποτελεῖ ἐκ συμφωνίας ἐνοχὴν τοῦ Δημητρίου Ἀνδρέου πρὸς πληρωμὴν τόκου ἀπὸ τῆς 1 Ἰουνίου 1856, διότι

ἐκ τοῦ προσαχθέντος ὑπ' ἀριθ. 6,212 τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1855 ἐγγράφου, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Δημήτριος Ἀνδρέου εἶχε διορίσει προηγουμένως τὸν ἀδελφόν του Χοῆστον γενικὸν καὶ εἰδικὸν πληρεξούσιόν του διὰ νὰ διαχειρίζηται καὶ διεκπεραιῇ ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι ὑποθέσις του, μὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ νὰ συμφωνῇ ὁποιασδήποτε συμφωνίας, νὰ δανείζηται χρήματα νὰ ὑποθηκεύῃ κτήματά του, νὰ συμβιβάζηται κτλ. ὅθεν ἡ τοιαύτη ἐξουσία περιλαμβάνει καὶ ἐκείνην τοῦ νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ κομιστοῦ τοῦ γραμματίου τὸ νὰ μὴ διαμαρτυρηθῇ μὲν αὐτὸ, νὰ ἐνέχηται δὲ ὁ ἐντολεύς του εἰς τοὺς τόκους, οὓς ἤθελεν ἐπιφέρει τὸ διαμαρτυρικὸν, καὶ ἄνευ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 175 τοῦ ἐμπ. νόμου, κἀνὲν ἄλλο ἔγγραφον *τοῦ κομιστοῦ* τῆς συναλλαγματικῆς δὲν δύναται ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τοῦ διαμαρτυρικοῦ· ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν πρόκειται περὶ ἐγγράφου τοῦ κομιστοῦ, πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως συμφωνηθείσης ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτου διὰ τοῦ νομίμου πληρεξουσίου του, ὅθεν οὐδὲν ὠφελεῖ τὸν ἐφεσίβλητον τὸ ἄρθρον 175 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου, τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται.

Ζητ. 121. Ποῖαι περὶ ἀκινήτων διαφοραὶ, ἔχουσαι ἀντικείμενον τὸ ἐπ' αὐτῶν δικαίωμα τοῦ πωλητοῦ ὀθωμανοῦ, εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὡς μὴ εἰσαχθεῖσαι ἐντὸς τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας, ἣν ὥρισε τὸ διάτ. τῆς 27 Αὐγ. 1838, εἰς τὴν Μικτὴν Ἐπιτροπὴν, ἡ 1 σκέψις τῆς 18,443 τοῦ 1860 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. φέρει·

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 Διατάγματος ἀνετέθησαν εἰς τὴν μικτὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 1 αἱ μέχρι τέλους Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀναφυεῖσαι ἀγωγαὶ μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων, αἱ πηγάζουσαι ἀπὸ πώλησιν ἀκινήτων κτημάτων τῶν Ὀθωμανῶν, διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1838 Νόμου ἐδόθη νέα ἑξάμηνος προθεσμία, ἀρχομένη μετὰ εἴκοσιν ἡμέρας ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ, ὅπως εἰσαχθῶσιν αἱ εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς ὑπαγόμεναι διαφοραὶ καὶ διὰ τοῦ 2 ἄρθρου ὡρίσθη, ὅτι ἡ μικτὴ Ἐπιτροπὴ θέλει δικάζει ἐκτὸς τῶν μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων ἀναφυεισῶν καὶ τὰς μεταξὺ ἡμεδαπῶν περὶ ἀκινήτων κτημάτων, πωληθέντων ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, διαφορὰς, ὁσάκις

ἀντικείμενον αὐτῶν εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος δικαίωμα τοῦ πωλητοῦ ὀθωμανοῦ· κηρύσσονται δὲ διὰ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ἀπαράδεκτοι αἱ μετὰ παρέλευσιν τῆς αὐτῆς ἑξαμήνου προθεσμίας εἴτε ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, εἴτε ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων εἰσαχθησόμεναι· ἀλλὰ προφανῶς ἡ διάταξις αὕτη ἀφορᾷ τὰς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς ὑπαγομένας κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τῶν ἄρθ. τοῦ ἀπὸ τοῦ 26 Ἰουνίου 4836 καὶ 2 τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1838 Νόμου, ἤτοι τὰς ἀναφυείσας μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1836 καὶ ἀφορώσας τὸ δικαίωμα τοῦ ὀθωμανοῦ ἐπὶ τοῦ παρὰ τούτου πωληθέντος κτήματος, καθ' ὅσον αὗται αἱ διαφοραὶ ὤφειλον, ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ Ν. ὁρισθείσης ἑξαμήνου προθεσμίας, νὰ εἰσαχθῶσιν ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς· δὲν ἠδύναντο δὲ νὰ κηρυχθῶσιν ἀπαράδεκτοι αἱ μὴ ἀφαιρεθεῖσαι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἐν οἱῳδήποτε χρόνῳ ἤθελον εἰσαχθῆ· ἡ δὲ προκειμένη διαφορὰ δὲν ὑπήγετο κατὰ τὰς προπαρατεθείσας διατάξεις εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς, καθόσον ἡ ἐκκαλοῦσα ῥητῶς ἰσχυρίζεται ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτῆς, ὅτι οἱ ἐπίδικοι ἀγροὶ κεῖνται ἐντὸς τοῦ παρὰ τοῦ ὀθωμανοῦ κατεχομένου καὶ εἰς τὸν δικαιοπάροχον τῶν ἐναγομένων πωληθέντος κτήματος, ἀλλ' ὑπὸ τούτων κατελήφθησαν περὶ τὸ ἔτος 1838, ὥστε κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοὺς ἀποτελούντας τὴν βάσιν τῆς ἀγωγῆς, ἡ διαφορὰ ἀνεφύη πολὺ μεταγενεστέρως τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 Διατάγματος ὁριζομένου χρόνου, ἕνεκα τῆς μετὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1836 καταλήψεως τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν ὑπὸ τῶν ἐναγομένων καὶ οὐδόλως ἀφορᾷ δικαίωμα ὀθωμανοῦ, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐπιδίκων εἰς τὸ παρ' ὀθωμανοῦ πωληθὲν πρὸς τὸν δικαιοπάροχον τῶν ἐναγομένων· ὁ δὲ ἐναντίος ἰσχυρισμὸς τῶν ἐναγομένων, ἀποτελῶν τὴν ἄρνησιν τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, δὲν καθιᾷ αὐτὴν ἀπαράδεκτον, ἀλλ' ἀποδεικνυόμενος ἤθελε συντελέσει ἵνα ἀπορριφθῇ αὕτη ὡς ἀνυπόστατος διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ παρὰ τῆς ἐναγούσης ἀξιουμένου δικαιώματος κυριότητος ἐπὶ τῶν ἐπιδίκων ἀγρῶν· ὀρθῶς ὅθεν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6,153, ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀπερρίφθη ἡ περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης ἀγωγῆς ἔνστασις τῶν ἐφεσιβλήτων.

---

125. Ὅταν ἡ Κυβέρνησις πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς ληστείας, περιώ-

ρισε τὴν κίνησιν τῶν πλοιαρίων ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις, τὰ ὁποῖα ἐξεμίσθωσεν, ὁ μισθωτὴς ποῖον δικαίωμα ἔχει; —Νὰ ζητήσῃ ἀνάλογον ἀπόδοσιν τοῦ τιμήματος, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18456 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ προκειμένου ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀγωγὴν περὶ τῆς περιστάσεως τῆς κατὰ δύο ἔτη τῆς μισθώσεως ἐμποδισθείσης χρήσεως τοῦ μισθωθέντος πράγματος ἕνεκα ἀνωτέρας βίας, ἤτοι τῆς ἕνεκα τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κατὰ τῆς ληστείας παρεμποδίσεως τῆς κατὰ τὸ ἰχθυοτροφεῖον χρήσεως πλοιαρίων, διαταχθείσης παρὰ τῆς ἁρμοδίας διοικητικῆς ἀρχῆς, ἐντὸς τῶν νομίμων ὅρων τῶν καθηκόντων αὐτῆς, (καθόσον μόνον εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τῆς διετοῦς μὴ καρπώσεως τοῦ ἰχθυοτροφείου περιώρισεν ὁ ἐνάγων ῥητῶς ὡς πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀγωγὴν, καὶ οὐχὶ καὶ ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς παντελοῦς διαλύσεως τῆς μισθώσεως, ἥτις ἐγένετο μετὰ τοῦ δικαιοδόχου τοῦ ἐνάγοντος) τὸ μόνον δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἡ περίστασις αὕτη παρήγαγεν εἰς τὸν μισθωτὴν εἶναι, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, τὸ ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἀνάλογον ἀπόδοσιν τοῦ μισθώματος ἀπὸ τὸν ἐκμισθωτὴν, ὅστις ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶναι αὐτὸ τὸ δημόσιον, τὸ ὁποῖον, ὑποστὰν οὕτως αὐτὸ τὴν ζημίαν ταύτην τῆς μὴ χρήσεως τοῦ ἰδίου του μισθωθέντος ἰχθυοτροφείου, οὐδεμίαν ἄλλην κατὰ νόμον ὀφείλει ἀποζημίωσιν μὴ ὂν ἄλλως παραίτιον ζημίας ἐκ παρανόμου τινος πράξεως ἢ ὑπαιτίου ἀμελείας· οὐδεμίαν δὲ ἐφαρμογὴν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ ἀρχαὶ περὶ ἀποζημιώσεως διὰ στέρησιν ἰδιοκτησίας ἕνεκα δημοσίας ἀνάγκης ἢ ὠφελείας, διότι δὲν πρόκειται περὶ τοιαύτης στερήσεως, τὴν ὁποίαν εἰδικὸς νόμος προστατεύει καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλως δὲν δύναται νὰ ὑποστῇ τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀποζημιώσεως τὸ δημόσιον, εἰμὴ ὅταν αὐτὸ τὸ ἴδιον ἀποκτήσῃ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ἰδιωτικὴν ἰδιοκτησίαν, ἄλλως ὑπόχρεοι εἰς ἀποζημίωσιν εἶναι τὰ ἀπολαμβάνοντα αὐτὴν πρόσωπα, εἴτε δῆμοι, εἴτε γείτονες κτλ. κατὰ τὰς περὶ ἑκάστης περιπτώσεως εἰδικὰς τῶν νόμων διατάξεις.

Ζητ. 129. Ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἡ περὶ ἀποζημιώ-

σεως αἴτησις τοῦ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν τελωνείων σταλέντος δυνάμει τοῦ περὶ τελωνείων Νόμου τῆς 25 Μαΐου 1841, Ναί; —κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18467 τοῦ 1860. ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ αἱ ἀποδοχαὶ, τῶν ὁποίων τὴν πληρωμὴν ἐξαιτεῖται ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, ὁρίζονται καὶ ἀσφαλίζονται εἰς τοὺς ἐπιθεωρητὰς διὰ Νόμου, ἤγουν διὰ τοῦ § 2 τοῦ ἀπὸ 25 Μαΐου 1842 Βασιλικοῦ διατάγματος, τὸ ὁποῖον δι' οὐδεμιᾶς διατάξεως ὑποβάλλει τὸ δικαίωμα τῶν ἀποδοχῶν τούτων εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργείου, ἢ ἄλλης τινος διοικητικῆς ἀρχῆς, ἵνα μόνον ἐκ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης λάβῃ δῆθεν τὴν ἰσχύν του.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ τῆς 7 Μαΐου 1836 διάταγμα, ἐχαρακτηρίσθησαν δι' ὀκτὼ παραγράφων τοῦ Δ'. ἄρθρου αὐτοῦ ὁποῖαι ὑποθέσεις ὑπάγονται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, θεωρούμεναι ὡς ὑποθέσεις τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ καὶ ὁ πέμπτος παράγραφος περιλαμβάνει ἐμμέσως καὶ τὴν προκειμένην, κατὰ δὲ τὸ ἑπόμενον διάταγμα τῆς 9 Ἰουλίου 1838 συνεστήθησαν διοικητικὰ δικαστήρια διὰ νὰ δικάζωσι μόνον τὰς ἐν τῷ πρώτῳ παραγράφῳ τοῦ ἄρθρου πρώτου τοῦ προμνησθέντος διατάγματος· ὅλαι δὲ αἱ τῶν λοιπῶν ἓξ κατηγοριῶν μέχρι τοῦ § ὀγδόου, δὲν εἶχον ὡρισμένα δικαστήρια πρὸς ἐκδίκασιν αὐτῶν, ἂν καὶ ἀφαιρεθέντα, ὡς εἴρηται, τῆς τῶν τακτικῶν δικαστηρίων ἁρμοδιότητος. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὸν § ὄγδοον, οὗτος περιλαμβάνει γενικῶς, « ὅλας τὰς διαφορὰς, ὅσαι διὰ » προγενεστέρων βασιλικῶν νόμων καὶ διατάξεων, μὴ ἀντικειμένων » εἰς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος νόμου, ῥητῶς ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ » ἀνετέθησαν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν ὡς τοιαῦται»· μετὰ δὲ τὴν ψήφισιν τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ συντάγματος δι' οὗ, κατηργηθέντων τῶν διοικητικῶν δικαστηρίων, ἅτινα ἐδίκαζον, ὡς προεῤῥέθη, μόνον τὰς τοῦ πρώτου παραγράφου διοικητικὰς ὑποθέσεις, αἱ τῆς κατηγορίας τοῦ παραγράφου τούτου ὑποθέσεις παρεπέμφθησαν ἀμέσως καὶ ῥητῶς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ δι' οὗ διετάττετο ὅτι νόμος ἰδιαίτερος ἐκδοθησόμενος, θέλουν ὑπαγάγει ἐπίσης ὅλας τὰς λοιπὰς τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφορὰς εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ κανονίσει τὴν διαδικασίαν, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν ἡ ἐθνικὴ

Συνέλευσις, ὅτι ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης διατάξεως τοῦ ἄρθρου 101 τοῦ Συντάγματος ἐγεννᾶτο ἀναβολὴ εἰς τὴν ἐκδίκασιν ὅλων τῶν κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ 1837 ἐν τοῖς παραγράφοις 2 ἕως 7 (συμπεριλαμβανομένου καὶ τούτου) χαρακτηριζομένων διοικητικῶν διαφορῶν, καὶ «θεωροῦσα ἀναγκαῖον νὰ μὴ ἀναβάλληται ἡ ἐκδίκασις οὐδεμιᾶς τῶν » διοικητικῶν διαφορῶν, ἕως οὗ διὰ νόμου ὑπαχθῶσι καὶ αὗται εἰς » τὰ τακτικὰ δικαστήρια,» ἐψήφισε τὸ ς΄. ψήφισμα, δι' οὗ κατὰ τὸ ἄρθρον Β΄. αὐτοῦ, ἔθεσεν ὡς γενικὸν κανόνα, ὅτι πᾶσα τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφορὰ μεταξὺ ἰδιωτῶν καὶ τοῦ δημοσίου ἢ τῶν δήμων ὑπάγεται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, καὶ θέλει δικάζεσθαι ὡς κατεπείγουσα, κατὰ τὴν ἐν ἰσχύϊ Πολιτ. Δικονομ. ἐκτὸς ἐκείνων, τὰς ὁποίας κατ' ἐξαίρεσιν ἐχαρακτήρισε διὰ τοῦ ἐδαφίου δευτέρου τοῦ ά. ἄρθρου τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος, ὅτι πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς διοικητικαὶ καὶ ἵνα δικάζωνται τοῦ λοιποῦ παρὰ τῶν ἁρμοδίων διοικητικῶν ἀρχῶν ὡς παρ' αὐτῶν ἐδικάζοντο καὶ πρότερον· τοιαῦται δὲ εἰσὶν « αἱ διαφοραὶ περὶ φόρου » τῶν οἰκοδομῶν καὶ ἐπιτηδευμάτων, περὶ στρατευσίμων, περὶ δη» μοτικῶν καὶ ἐπαρχιακῶν ἀρχαιρεσιῶν, περὶ χαρτοσήμου, περὶ λα» θρεμπορίου καὶ παντὸς ἐμμέσου δημοτικοῦ φόρου, καὶ ὅσαι ἄλ» λαι τῆς αὐτῆς φύσεως θεωροῦνται ὡς διοικητικαί. » Ταῦτα δὲ πάντα ἐξάγονται ἀνενδοιάστως ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ Συντάγματος, τῶν διαταγμάτων, τοῦ προειρημένου ψηφίσματος καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν τῆς ἐθν. Συνελεύσεως· ἐκ τούτων δ' ἔπεται ὅτι ἡ προκειμένη ἤδη ἀγωγὴ, τότε μόνον δὲν ἤθελεν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ὡς τὸ δημόσιον ἐνίσταται, ὅταν ἤθελεν εἴτε περιλαμβάνεσθαι εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν ῥητῶς ὀνομαζομένων ἐξαιρέσεων τοῦ ἄρθ. Α΄. τοῦ μνησθέντος ψηφίσματος, εἴτε εἶσθαι τῆς αὐτῆς φύσεως τούτων τῶν ἐξαιρέσεων· ἀλλὰ ῥητῶς μὲν δὲν συμπεριλαμβάνεται μεταξὺ τῶν ὀνομαστὶ ἐξαιρουμένων, προφανῶς δὲ δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως, πρῶτον μὲν, καθόσον αἱ ὀνομαστὶ ἐξαιρεθεῖσαι, ὡς εἴρηται, ὑποθέσεις ὑπάγονται εἰς τὴν φύσιν τῶν προνοουμένων ἀπὸ τὸν § 8 τοῦ ἄρθρου Α΄. τοῦ ἀπὸ 7 Μαΐου 1837 μνημονευθέντος ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης αἰτιολογίας διατάγματος, τοὐτέστιν ἐκείνων τῶν ὑποθέσεων, αἵτινες δι' εἰδικῶν νόμων καὶ διατάξεων ἐχαρακτηρίσθησαν καὶ ἀνετέθησαν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν διοικη-

τικῶν ἀρχῶν ὡς τοιαῦται καὶ αἵτινες παρὰ τούτων τῶν ἀρχῶν ἐδικάζοντο πρότερον, καὶ ἔμελλον διὰ τοῦτο νὰ δικάζωνται καὶ εἰς τὸ μέλλον, κατὰ τὴν ῥητὴν ἔκφρασιν τοῦ προλεχθέντος ψηφίσματος, καὶ τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ προκειμένη, καθὸ πλαγίως ὑπαγομένη εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, αἵτινες ὡς διοικητικαὶ ἐχαρακτηρίσθησαν μόνον δὲ ἀπὸ τοῦ πέμπτου παραγράφου τοῦ προλεχθέντος διατάγματος (1837) δεύτερον δὲ, διότι ἡ *φύσις* τῶν ἐξαιρεθεισῶν ὡς προείρηται ὑποθέσεων ἀποβλέπει ἀντικείμενα σχετιζόμενα μὲ τὴν ἀνεπίδεκτον βραδύτητος κίνησιν καὶ πορείαν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς, ἐνῷ τοιαύτης φύσεως δὲν εἶναι παντάπασιν ἡ προκειμένη διαφορά· ὥστε ἡ προκειμένη ἔνστασις ἀναρμοδιότητος δὲν στηρίζεται εἰς τὸν νόμον καὶ ἂν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν δὲν παρεδέχθη, ἀλλ' ἀπέῤῥιψε τὰς αἰτήσεις τοῦ ἐνάγοντος, ἡ πρᾶξις αὐτοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἀπόφασιν διοικητικὴν ἁρμοδίως διαλύσασαν τὴν διένεξιν, καὶ ἐμποδίζουσαν τὰ τακτικὰ δικαστήρια τοῦ νὰ ἐξασκήσωσι τὴν ἰδίαν ἁρμοδιότητά των, ἐπ' αὐτῆς.

Ἐπὶ τῆς παρὰ τοῦ δημοσίου γενομένης ἐπαγωγῆς ὅρκου, ἂν « αἱ » ἀπαιτήσεις τοῦ ἐνάγοντος ἐθεωρήθησαν μὴ βάσιμοι ἀπὸ τὰ Βου- » λευτικὰ σώματα.»

Ἐπειδὴ ὁ ὅρκος οὗτος εἶναι ἄνευ νομίμου ἐπιῤῥοῆς καὶ διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος, διότι, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀληθὴς ὁ εἰρημένος ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου, (μολονότι τὸ δημόσιον λαβὸν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2650, ἀποφάσεως τῶν Πρωτοδικῶν τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃ τὴν διὰ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, δὲν ἔφερεν αὐτὴν, οὔτε πρωτοδίκως, οὔτε ἐφεσίμως, ὅπερ ἦτον εὐχερὲς εἰς αὐτὸ, ἂν ὑπῆρχε, πάλιν, ἐπειδὴ δὲν προτείνεται ὅτι ὑπάρχει, οὔτε ὑπάρχει πραγματικῶς ἐν γνώσει τοῦ δικαστηρίου δημοσιευμένος νόμος τις ἀπορῥίπτων τὰς τοῦ ἐνάγοντος ἀξιώσεις. ὅστις τότε ἤθελεν, ὡς τοιοῦτος, εἶναι ὑποχρεωτικὸς δι' ὅλους, τὸ δικαστήριον, ἐντὸς τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ προκειμένη διένεξις ὡς εἰς νόμον ἐστηριγμένη, δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ δικαιοσύνην στηριζομένην ἐντὸς τοῦ νόμου, εἰς τὸν ἐπικαλούμενον αὐτὴν ἰδιώτην διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἁρμοδίας ἀποφάσεώς του, ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐθεώρησαν δῆθεν τὰς εἰρημένας ἀπαιτήσεις τὰ Νομοθετικὰ σώματα, καὶ ἂν ἠρνήθησαν τυχὸν πρὸ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως πίστωσιν εἰς τὸν ὑπουργὸν πρὸς πληρωμὴν τῶν εἰρημένων ἀπαιτήσεων.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

127 Ἀγοραπωλησία ἀκινήτων καὶ Ἀρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου. 128 Ἀποζημίωσις δὲν χωρεῖ κατὰ τοῦ Δημοσίου διὰ μέλλον κέρδος, ἕνεκεν τοῦ ἀποκλεισμοῦ ὑπὸ Πάρκερ. 129 Ἀρμοδιότης τῶν τακτ. δικαστηρίων εἰς ἐκδίκασιν ἀνακοπῶν κατὰ διοικητικῶν καταδιώξεων τῶν καθηγητερούντων. 130 Ἔναρξις πτωχεύσεως. 131 Παυλιανὴ ἀγωγὴ κινεῖται ἐν ὀνόματι τοῦ δανειστοῦ καὶ ὡς πρὸς τοὺς καρπούς. 132 Συνιδιοκτήτης ἀκινήτου λέν κωλύει τὴν χρῆσιν εἰς τὸν μισθωτὴν τοῦ ἑτέρου. 133 Ὑποθήκης ἄκυρον. 134 Ἐκποίησις ἀκινήτου καὶ δίκη περὶ νομῆς. 135 Προικῶα. 136 Ἄκυρον τοιχοκολλήσεως δικογράφου γενομένης εἰς κεκλεισμένην οἰκίαν ἀπόντων τῶν ἐνοίκων. 137 Ἀποστρατεία καὶ ἀργία ἀξιωματικῶν. 138 Πρεῖς καὶ ὑποθήκη. 139 Κατασχέσεις ἐπὶ κατασχέσεως.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

—oo—

Ζητ. 127. Τὸ Ἐφετεῖον ὀφείλει νὰ κρίνῃ, ἐρήμην τοῦ ἐφεσιβλήτου, περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγματικῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα τὸ Πρωτοδικεῖον παρεδέχθη; Ναί.

Τὸ ἄρθρον 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπαγορεύει τὴν μεταγενεσέραν ἀποδοχὴν τῆς πωλήσεως ἀκινήτου;—Ὄχι· μεταγενεστέρα λοιπὸν ἀποδοχὴ τῆς πωλήσεως ἀκινήτου ἔρρωται·—Ἀπ. Πολ. Ἀρ. Πάγ. 204 τοῦ 60, φέρουσα. (1)

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα 774· 796· καὶ 776· τῆς Πολ. Δικ. μὴ ἐμφανισθέντος τοῦ ἐφεσιβλήτου, οἱ ἐφέται ὀφείλουσι νὰ ἐξετάσωσι τὴν ἐνώπιόντων προσβαλλομένην πρωτόδικον ἀπόφασιν κατά τε τὸ νομικὸν καὶ πραγματικὸν αὐτῆς μέρος, καὶ ν' ἀποφανθῶσι περὶ

(1) Ἀναιρεῦνται, δι' αὐτῆς, αἱ 1116 τοῦ 55 καὶ 754 τοῦ 58 ἀπ. Ἐφ. Ναυπλίας.

τῆς ὀρθότητος ἢ μὴ, αὐτῆς· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Τριπόλει Πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 830· τοῦ 1854· ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὴν περὶ διεκδικήσεως τοῦ ἐπιδίκου προικῴου ἀγροῦ ἀγωγὴν τῆς ἀναιρεσιβλήτου, παραδεχθὲν, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς ἐναγούσης, παρούσης αὐτῆς καὶ συναινεσάσης εἰς τὴν σύστασιν τοῦ συναλλάγματος τῆς ἀγοραπωλησίας τοῦ ἐπιδίκου προικῴου κτήματός της, ὡμολόγησεν ἐνώπιον συμβολαιογράφου, ὅτι ἐκποιεῖ εἰς τὸν ἐναγόμενον τὸ ἐπίδικον κτῆμα, καὶ συνετάχθη περὶ τούτου ἐπίσημον ὑπ' ἀριθ. 150· τοῦ ἔτους 1858· συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον, ἀπόντος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι τὴν ἀγοραπωλησίαν ταύτην ἀπεδέχθη μεταγενεστέρως ὁ ἀναιρεσείων, καὶ ἔλαβε τὸ κτῆμα ὑπὸ τὴν κατοχήν του· ὅτι ἡ πώλησις ἐγένετο πρὸς διατροφὴν τῶντε συζύγων καὶ τῶν τέκνων των· τὸ δ' Ἐφετεῖον ἀντὶ νὰ ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ ἂν ἡ μεταγενεστέρα τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου παραδοχὴ καὶ συναίνεσις τοῦ ἀγοραστοῦ ἔχῃ κῦρος, ὡς καὶ ἂν ἡ αἰτία τῆς ἐκποιήσεως ἐπίσης νομίμως ἀπεδεικνύετο, παρεδέχθη τὴν προκειμένην τῆς ἀναιρεσιβλήτου ἀγωγὴν, λόγῳ, ὅτι τὸ 42 ἄρθρον τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου ἀπαιτεῖ τὸ τῆς ἀγοραπωλησίας συμβόλαιον νὰ γίνῃ ἐπισήμως ἐνώπιον συμβολαιογράφου· τὸ δὲ εἰρημένον συμβόλαιον, καθὸ μὴ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος, καὶ ἑπομένως ἄκυρον κατὰ τὸ ἄρθρ. 158· τοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων ὀργανισμοῦ, δὲν καθιστᾷ νόμιμον τὴν τῆς ἀγοραπωλησίας σύμβασιν· ἡ δὲ τοιαύτη τοῦ Ἐφετείου παραδοχὴ παραβιάζει τὰ εἰρημένα περὶ χαρτοσήμου νόμου καὶ περὶ ὀργαν. τῶν δικαστηρίων καὶ συμβολαιογράφων ἄρθρα καὶ τὰς τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας οὐσιώδεις περὶ ἀποδείξεως διατάξεις τῶν ἄρθρων 244 καὶ 248 καθότι τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου ἀπαγορεύει μὲν νὰ γίνῃ ἐκποίησις ἀκινήτου κτήματος ἄλλως πῶς παρ' ἐπισήμως διὰ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' οὔτε τὸ ἄρθρον τοῦτο, οὐδ' ἄλλος τις νόμος διατάττει ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος τῆς συμβάσεως νὰ γίνωσι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τόπον καὶ ἐνώπιον τοῦ ἰδίου συμβολαιογράφου ἡ πώλησις, ἡ συναίνεσις τοῦ ἀγοραστοῦ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ ἡ ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς συμβάσεως, ἀλλ' ἀρκεῖ ἡ τοῦ ἀγοραστοῦ συναίνεσις καὶ ἀποδοχὴ τῆς συμβάσεως, ἂν καὶ μεταγενεστέρως τῆς ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου ὁμολογίας τοῦ πωλητοῦ ἐγένετο, νὰ ἐνεργηθῶσι νομίμως, καθότι τὸ 185· ἄρθρ. τοῦ ὀργ. ἀπαιτεῖ, ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τὸ συμβολαιογρα-

φικὸν ἔγγραφον νὰ ὑπογραφῇ παρὰ τοῦ παρόντος συμβαλλομένου ἢ, ἂν οὗτος δὲν δύνηται, ἢ δὲν θέλῃ νὰ ὑπογράψῃ νὰ γίνῃ περὶ τούτου μνεία. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅμως τὸ ἴδιον Ἐφετεῖον βεβαιοῖ, ὅτι ὁ ἀναιρεσείων δὲν ἦτο παρὼν, ὅτε οἱ πωληταὶ ὡμολόγησαν τὴν πώλησιν· ἆρα ἡ μὴ ὑπογραφὴ τοῦ ἐγγράφου ὑπὸ τοῦ ἀπόντος διαδίκου δὲν καθίστησιν αὐτὸ τυπικῶς ἄκυρον, καὶ καθότι δὲν ἐπιτρέπεται μὲν κατὰ κανόνα ἡ ἐκποίησις τοῦ προικῴου κτήματος, ἐπιτρέπται ὅμως κατ' ἐξαίρεσιν ἐν τῇ περιπτώσει, ἣν παραδέχεται τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ ἀναγκαίως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ νομίμως ἀποδεδειγμένον.

Ζητ. 128. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις, ἀποκλεισμὸν ἐν Πειραιεῖ ἐνεργήσασα κατὰ τὸ 1850, παρεμπόδισε πολλὰ Ἑλληνικὰ πλοῖα τοῦ πλοῦ.— Οἱ ἔχοντες συμφέρον ἐκίνησαν ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου ζητοῦντες ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρεμπόδισιν ταύτην. Ἀνεφύη λοιπὸν τὸ ζήτημα ἂν δύνηται νὰ ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ἑλλ. Δημοσίου ἀποζημίωσις διὰ μέλλον κέρδος, οὗ ἐστερήθησαν οἱ παρὰ ξένης κυβερνήσεως παρεμποδισθέντες· ἐλύθη δ' ἀποφατικῶς διὰ τῆς 215 τοῦ 60 ἀποφάσεως τοῦ Ἀρ. Πάγου, φερούσης· (1)

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι κατὰ τοὺς μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τηρουμένους κανόνας ἐπὶ ἀντιδικιῶν (represailles) ὁ ζημιωθεὶς ἐντεῦθεν πολίτης, καὶ ὅταν ὑπάρχωσιν οἱ ἀπαιτούμενοι ὅροι, μόνον τῆς θετικῆς ζημίας τὴν ἀνόρθωσιν δύναται ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τῆς ἰδίας πολιτείας, καθ' ἧς ἡ ἀντιδικία ἀπευθύνεται· κατὰ τῆς ὀρθότητος δὲ τῆς γνώμης ταύτης τοῦ Ἐφετείου, οὐδὲν ἀντιτάσσουσιν οἱ ἀναιρεσείοντες, εἰμὴ ἁπλῶς, ὅτι αἱ ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτήσεις των παρέχουσιν ζημίαν θετικὴν (damnum emergens) καὶ οὐχὶ διαφυγὸν κέρδος ἀλλὰ ζημία θετικὴ ἐστὶν ἡ μειοῦσα τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν τοῦ ζημιουμένου, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ τὴν αὔξησιν αὐτῆς ἐμποδίζουσα, αἱ δὲ περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεις τῶν ἀναιρεσειόντων τοῦ νὰ πληρωθῇ αὐτοῖς παρὰ τοῦ Δημοσίου ἀ.) ἡ διαφορὰ τῆς ἀξίας, ἣν ὑπέστη ὁ ἐν τοῖς δισὶ πλοίοις των, «Καλῆς Ἐλπί-

(1) Κυροῦται δι' αὐτῆς ἡ 14,150 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ.

δος» καὶ «Ὡραίας Ἑλλάδος,» φορτωμένος ἐν Σπέτσαις σῖτος ὡς μὴ πωληθεὶς κατὰ τὸν προορισμόν του εἰς Ἀλγέριον τὸν Ἰανουάριον, ἀλλὰ τὸν Μάρτιον, β΄.) ὁ ναυτικὸς τόκος ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν φορτίων, γ΄.) ὁ ναῦλος τῶν εἰρημένων δύω πλοίων ἐπὶ τρεῖς μῆνας, δὲν ἀφορῶσιν, ὡς ὀρθῶς σκέπτεται τὸ Ἐφετεῖον, ζημίαν θετικὴν, ἤτοι ἐλάττωσιν τῆς ὑπαρχούσης περιουσίας τῶν ἀναιρεσειόντων, ἀλλὰ κέρδος διαφυγὸν, ἤτοι μὴ αὔξησιν αὐτῆς, διότι αὐξάνει τὴν περιουσίαν αὐτοῦ ὁ μεταφέρων αὐτὴν ἀλλαχοῦ πρὸς πώλησιν ἐπὶ ἀνωτέρῳ τιμήματι, ἢ ὁ ἐκτοπίζων τὰ χρήματά του ἢ ἐκμισθῶν τὰ πλοῖα του· ἄρα περιττὴ ὅλως ἀποβαίνει ἡ ἐξέτασις τῆς παραβιάσεως τῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ἰσχυόντων νομίμων περὶ ἀντιδικιῶν.

Ἐπειδὴ τὸν ἕτερον λόγον, ἐφ' οὗ τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν των στηρίζουσιν οἱ ἀναιρεσείοντες, ἤτοι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη διὰ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ νὰ τοὺς ἀποζημιώσῃ, ἀποκρούει τὸ Ἐφετεῖον διὰ δύω ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων σκέψεων, ὡς ἐκ τῆς πέμπτης αἰτιολογίας τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται· τὴν δευτέραν δὲ αὐτῶν στηρίζει εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἐγγάφου τοῦ πρωθυπουργοῦ· ὥστε καὶ ἐσφαλμένη ἂν ὑποτεθῇ ἡ πρώτη σκέψις οὐδεμίαν ἔχει ἐπιρροὴν, ἰσχυρᾶς καὶ ἀπροσβλήτου οὔσης τῆς δευτέρας.

Ἐπειδὴ, μὴ προκειμένου εἰς τὴν παροῦσαν δίκην περὶ τῆς θετικῆς ζημίας, ἣν ὑπέστησαν οἱ ἀναιρεσείοντες ἐκ τῆς παρεμποδίσεως τῶν πλοίων, οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὴν δίκην ἔχουσιν ὅσα τυχὸν λέγει ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις, ὡς πρὸς τὸ ἂν ἔλαβον ὁλόκληρον ἀποζημίωσιν διὰ τὴν θετικὴν ζημίαν ἢ ὄχι.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ὅτι δικαίωμα ἀποζημιώσεως δι' ἀπωλεσθὲν κέρδος δὲν ἔχουσιν οἱ ἀναιρεσείοντες, δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ εἰδικῶς περὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν, ὅτι δὲν παρητήθησαν τῶν δικαιμάτων των ὡς πρὸς τοῦτο.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀληθὲς, καθ' ἃ παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, συμβιβασθεῖσα μετὰ τῆς Βρετανικῆς, συνωμολόγησε παραίτησιν πάσης περὶ ἀποζημιώσεως ἀξιώσεως ἐξ ὀνόματος τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλ' ὑπεσχέθη ἁπλῶς νὰ μὴ ἀπευθύνῃ ἢ ὑποστηρίξῃ αἰτήσεις τρίτων κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰς προξενηθείσας ζημίας ἐκ τῶν ληφθέντων ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου μέτρων· τοιοῦτον δέ τι ὑποσχεσθεῖσα, οὐδένα κανόνα τοῦ θετικοῦ δικαίου παρεβίασε καθιεροῦντα ἀποζημιώσεως δικαιώματα.

Ζητ. 129. Εἶναι ἁρμόδια τὰ δικαστήρια νὰ κρίνωσιν, ἂν τις ὀφείλῃ εἰς τὸ Δημόσιον καὶ ἐτηρήθησαν αἱ νόμιμοι διατυπώσεις τῆς ἐνεργηθείσης ὑπὸ τούτου κατασχέσεως;—Ναί· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 216. π. ε. ἀπ. τοῦ Ἀρ. Πάγ. ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 678· π. ε. ἀπ. τοῦ Εφ. Ναυπλ. καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ 101· ἄρθρ. τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Γ'. ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, πᾶσα διαφορὰ φέρουσα χαρακτῆρα πολιτικῆς δίκης ὑπάγεται εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, ἐξαιρουμένων ἐκείνων μόνον, ἃ; ὁ § ά. τοῦ αὐτοῦ ψηφίσματος ἐπέβαλεν εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχάς· ὅθεν ἡ μεταξὺ τοῦ Εὐλαμπίου καὶ τοῦ Δημοσίου ἔρις, ἐὰν οὗτος ὤφειλεν εἰς τὸ Δημόσιον, καὶ ἂν ἐτηρήθησαν οἱ τύποι τοῦ νόμου κατὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἐκποίησιν τῶν προβάτων, τὰ ὁποῖα οὗτος ἰσχυρίζετο, ὅτι τῷ ἀνῆκον, μὴ ὑπαγομένης εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἐξαίρεσιν, εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος τῶν τακτικῶν δικαστηρίων· τὸ δὲ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετεῖον μὴ δικάσαν τὰς προτάσεις τοῦ Εὐλαμπίου κατ' οὐσίαν, στηριχθὲν εἰς τὰ ἄρθρ. 6 καὶ 11 τοῦ περὶ καταδιώξεως τῶν καθυστερούντων Νόμου πρὸς τὴν κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ψηφίσματος, παρεξήγησε τὰ ῥηθέντα ἄρθρ. 6 καὶ 11, τὰ ὁποῖα ἔχουσι τὴν ἔννοιαν, ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν δύνανται νὰ ἐμποδίσωσι τὴν πρόοδον τῆς διοικητικῆς ἐκτελέσεως, οὔτε νὰ διατάξωσι τὴν ἀναστολὴν αὐτῆς· ὅθεν ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 687· (1860)· ἀπόφασις τοῦ Ἐφετείου Ναυπλίας διὰ κακὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου καὶ διὰ παράβασιν τῶν περὶ ἁρμοδιότητος οὐσιωδῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικ.

Ζητ. 130. Ἀπὸ πότε ἄρχονται αἱ δέκα ἡμέραι πρὸς ἀπόκτησιν ἐγκύρου τίτλου πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης κατὰ τὸ ἄρθρον 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου; (1) Ἀπὸ της γνώσεως τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς τοιαύτης δηλοποιήσεως αὐτοῦ. (437 441 ἐμπ. νό-

(1) Πρλ. Γαλλ. §. 555.

μου). Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρθ. 302 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 1146 καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ συνδιασμένα ἄρθρα 437 καὶ 441· τοῦ Ἐμπ. Νόμου, λογίζεται ὡς πτωχεύσας ὁ ἔμπορος, ὅστις παύει τὰς πληρωμάς του, ὁ χρόνος δὲ, ἀφ' οὗ ἤρξατο οὗτος διατελῶν εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην, συνάγεται εἴτε ἀπὸ τῆς φυγῆς αὐτοῦ, εἴτε ἀφ' ἧς κλείσῃ τὰς ἀποθήκας του ἢ ἀρνηθῇ τὴν ἐξόφλησιν ἐμπορικῆς ὑποχρεώσεως, ἀλλὰ τὰ περιστατικὰ ταῦτα δὲν ἀρκοῦσι μόνα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως, διότι ὁ Νόμος προσαπαιτεῖ καὶ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, ὡς τὴν κυρίαν ἀπόδειξιν τῆς πτωχεύσεως ἢ τὴν περὶ ταύτης δηλοποίησιν τοῦ πτωχεύσαντος. Ἐντεῦθεν δὲ προκύπτει προφανῶς, ὅτι πτωχεύσας δύναταί τις νὰ ἦναι καὶ νὰ κυρυχθῇ, καὶ ἂν τυχὸν δὲν δηλοποιήσῃ ποσῶς τὴν πτωχευσίν του εἰς τὸ ἐμποροδικεῖον· ἑπομένως τὸ 66· ἄρθρ. τοῦ περὶ ὑποθ. νόμου, καθ' ὃν ἡ ἐγγραφὴ τῆς ὑποθήκης, δὲν ἰσχύει, ἂν ὁ τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποίου αἰτεῖται, ἀπεκτήθη ἐντὸς δέκα ἡμερῶν πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου, δὲν ἐννοεῖ τὴν δηλοποίησιν, ἣν κατὰ τὰ ἄρθρα 440 καὶ 441· τοῦ Ἐμπ. Νόμου ὀφείλει νὰ κάμῃ ὁ πτωχεύσας, ὡς ἐσφαλμένως ὑπέλαβε τὸ Ἐφετεῖον· ἀλλὰ τὴν εἰς τὸ κοινὸν φανέρωσιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμπόρου, ἧγουν αἱ δέκα ἡμέραι ἀριθμοῦνται ἀπὸ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν καταστῇ δημοσίως γνωστὴ ἡ πτώχευσις διὰ τῶν ὑπὸ τοῦ 441· ἄρθρ. τοῦ Ἐμπ. Νόμου διαγραφομένων μέσων. Ἆρα κακῶς ἡρμηνεύθη τὸ μνησθὲν ἄρθρ. 66 καὶ παρεβιάσθησαν αἱ περὶ ἀποδείξεως οὐσιώδεις διάταξεις τῆς Πολ. Δικ. μὴ διαταχθείσης ἀποδείξεως περὶ τῶν εἰρημένων γεγονότων.

Ζητ. 131. Ὁ δανειστὴς δύναται νὰ κινήσῃ τὴν Παυλιανὴν ἀγωγὴν ἐν ἰδίῳ ὀνόματι κατά τε τοῦ ὀφειλέτου, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συναλλαξαμένων πρὸς ἀκύρωσιν τῶν ἐπιβλαβῶν πράξεων, καὶ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν τοῦ πράγματος;—Ναί· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 261· τοῦ 1860· ἀπ. τοῦ Ἀρ. Πάγου φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον 38 § 4 Πανδ.(24. 1.) εἰσηγ. βιβλ. 4. τίτ. 6 § 6. ἡ Παυλιανὴ ἀγωγὴ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς δανειστὰς πρὸς ἀποτροπὴν τῶν πρὸς βλάβην αὐτῶν γενομένων παρὰ τῶν ὀφειλετῶν των, καὶ ἀπευθύνεται κατὰ τῶν μετὰ τούτων συναλλαξαμένων· συνεπιφέρει δὲ, ἐκτὸς τῆς τῶν συμβολαίων καταργήσεως, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν καρπῶν, ἵνα τὰ πράγματα ἐπανέλθωσιν, εἰς ἣν ἦσαν πρότερον κατάστασιν· κατὰ δὲ τὸ 67 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικ. ὁ ἐξασκῶν ἄμεσον ἴδιον συμφέρον ἔχει καὶ τὸ δικαίωμα νὰ παρασταθῇ ὡς ἐνάγων εἰς τὴν κατὰ τῶν ἀντιδίκων του διαφοράν, καὶ νὰ προτείνῃ πᾶν πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ δικαίου του νόμιμον· ἐπὶ τοῦ δὲ προκειμένου ἡ ἀγωγὴ τοῦ δημοσίου ἀπευθύνθη κατά τε τῶν κληρονόμων τοῦ ὀφειλέτου του καὶ τῶν κληρονόμων τῶν μετὰ τούτων εἰκονικῶς συναλλαξαμένων, καὶ ἐγένετο δεκτή· τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 8 συμβόλαιον ἐκηρύχθη εἰκονικὸν καὶ ἄκυρον μεθ' ὅλων τῶν συνεπειῶν του, καθὸ γενομένον ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ ν' ἀποφύγῃ ὁ Μ. Κ. ὀφειλέτης τοῦ Δημοσίου, πρὸς ὃ ὤφειλεν ἱκανὴν χρημάτων ποσότητα, τὴν ὑπ' αὐτοῦ καταδιώξιν· ἆρα τὸ Δημόσιον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα, ζητοῦν τὴν ἀπόδοσιν καρπῶν ἐπὶ δίκης κατά τε τοῦ ὀφειλέτου του καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ εἰκονικῶς πρὸς βλάβην του συναλλαξαμένων, ἐξήσκει ἴδια ἀπέναντι πάντων τούτων νόμιμα συμφέροντά του· ἐπομένως τὸ Ἐφετεῖον ἀπορρίψαν τὴν τοῦ Δημοσίου ἀγωγὴν, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς καρποὺς, λόγῳ ὅτι ὤφειλε τὸ Δημόσιον νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγήν του, ἣν ὑποχρέωσιν ὁ νόμος δὲν τῷ ἐπιβάλλει, καὶ ἐνῷ διὰ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς ὁ ὀφειλέτης τοῦ Δημοσίου ἦτον ἐναγόμενος, παρεβίασε τὰς ἀνωτέρω οὐσιώδεις τῆς Π. Δ. διατάξεις.

Ζητ. 132. Ὁ συνιδιοκτήτης δύναται ν' ἀποβάλῃ ἐκ τῆς κοινῆς χρήσεως καὶ κατοχῆς τὸν μισθωτὴν τοῦ συνιδιοκτήτου;—Ὄχι· κατα τὴν ὑπ' ἀριθ. 281 τοῦ 1860 ἀπόφ. τοῦ Ἀρ. Πάγ. ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 569 τοῦ 1858 ἀπόφ. τοῦ Ἐφ. Ναυπλίας.

Ἐπειδὴ κατὰ μὲν τὸν Νόμον 28 τῶν Πανδ. (10. 3.) ὁ κοινωνὸς ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συνιδιοκτήτου ἐπὶ κοινοῦ καὶ ἀδιαιρέτως κατεχομένου κτήματος, δὲν δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ καινοτομίαν τινὰ ἢ ἄλλην πρᾶξιν, περιορίζουσαν τὴν κοινὴν χρῆσιν, ἀλλὰ δύναται συμ-

φώνως μὲ τὸν νόμον 68· τῶν Πανδ. (17. 2.) νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἰδανικὸν ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ μερίδιόν του· κατὰ μείζονα δὲ λόγον ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον τὴν ἁπλῆν χρῆσιν αὐτοῦ, δυνάμει μισθώσεως (Νόμ. 35. Π. 19· 2.) μεθ' ἣν ὁ συγκοινωνὸς τοῦ ἐκμισθωτοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ περιορίσῃ τὴν χρῆσιν ταύτην, οὐδὲ ν' ἀποβάλῃ τὸν μισθωτὴν ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ κοινοῦ κτήματος, δι' ὃν λόγον δὲν δύναται ν' ἀποβάλῃ τὸν μισθώσαντα συνιδιοκτήτην, διότι κατὰ τούτου μόνον τὸ περὶ διανομῆς δικαίωμα ἔχει κατὰ τὸν προσημειωθέντα 28 Νόμον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, τὸ ἥμισυ τοῦ ἐπιδίκου ἐργαστηρίου κατεῖχεν ὁ ἀναιρεσίων, λαβὼν αὐτὸ ὑπὸ μίσθωσιν ἀπὸ τοὺς συνδιοκτήτας τῶν ἐναγόντων, καὶ ὅτι ἐπομένως κατεῖχεν ἐν ὀνόματι αὐτῶν· οὕτω δὲ κατέχων δύναται ἀντὶ τῶν συνιδιοκτητῶν νὰ ἔχῃ ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν ἀδιαιρέτως ἐκ τοῦ ἡμίσεως τοῦ ὅλου ἐργαστηρίου, χωρὶς ἀφ' ἑτέρου νὰ περιορίζῃ τῶν ἐναγόντων τὸ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἡμίσεως μέρους δικαίωμα τῆς κυριότητος καὶ τῆς κατοχῆς των, εἰς τρόπον ὥστε μετ' αὐτῶν νὰ ἔχῃ κοινὴν τὴν χρῆσιν τοῦ ὅλου, ὡς ἀντιπρόσωπος τῶν ἐκμισθωτῶν, καὶ ὅμως τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως παραδεχθὲν τὰ ἐναντία ἐπεδίκασεν τὴν ἀγωγὴν καθ' ὁλοκληρίαν, καὶ διέταξε τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐκ τῆς κατοχῆς τοῦ ὅλου ἐργαστηρίου, ἐνῷ ὤφειλε νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν μόνον καθόσον περιορίζεται ἡ χρῆσις τῶν ἐναγόντων, καὶ νὰ διατάξῃ νὰ μένῃ κοινὴ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀναιρεσείοντος· οὕτω δὲ ἐσφαλμένως ἐφήρμωσε τὰς περὶ ἀποβολῆς τοῦ μισθωτοῦ διατάξεις τοῦ νόμου ὡς καὶ τοὺς προμνησθέντας νόμους, καὶ ἡ ἀπόφασίς του εἶναι ἀναιρετέα, δυνάμει τοῦ ἐδ. 7 τοῦ 807 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικ.

Ζητ. 133. Εἶναι ἄκυρος ἡ ὑποθήκη, ὅταν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀποδεικνύηται ἡ προσήκουσα περιγραφὴ τοῦ κτήματος, ἀλλὰ, πρὸς βεβαίωσιν αὐτῆς, τὸ δικαστήριον προσφεύγει καὶ εἰς ἄλλα μέσα; — Ναί· Κατὰ τὴν ὑπ' ἀπ' ἀριθ. 263 τοῦ 1860, ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὴν ἔνστασιν τῆς ἀκυρότητος τῆς ὑποθήκης τοῦ Δημοσίου διὰ τὴν μὴ προσήκουσαν περιγραφὴν τοῦ κτήματος ἐν τῷ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίῳ ἀποκρούει τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως,

ἐπικαλούμενον τὰς σκέψεις τῆς Πρωτοδίκου, ἥτις φέρει περὶ τούτου ἐν τῇ 15 αἰτιολογίᾳ «ὅτι ἀναφέρεται μὲν ἀφ' ἑνὸς τὸ εἶδος τοῦ κτήματος, ὅτι εἶναι ἐλαιόδενδρα κείμενα ἐδῶθεν τοῦ ἐλαιῶνος τῆς Κορίνθου, καὶ εἶναι ἀποδεδειγμένον ἀφ' ἑτέρου, ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν εἶχε καθ' ὃν χρόνον ἐνεγράφη ἡ ὑποθήκη τοῦ Δημοσίου ἄλλα ἐλαιόδενδρα ἐδῶθεν τοῦ ἐλαιῶνος παρὰ τὰ εἰς τὴν Θέσιν Δερβέναγα·» ἤτοι τὸ **Δικαστήριον**, ἵνα παραδεχθῇ, ὅτι τὰ ἐλαιόδενδρα εἰσὶν ἀρκούντως περιγεγραμμένα, ὥστε δύνανται νὰ γνωρισθῶσιν ἀποχρώντως καὶ νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ ἄλλα, στηρίζεται καὶ εἰς ἄλλας ἀποδείξεις ἐκτὸς τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν, διότι ἡ περικοπὴ «καὶ εἶναι ἀποδεδειγμέναι ἀφ' ἑτέρου» συνδυαζομένη μὲ τὰς αἰτιολογίας 11 καὶ 13 τῆς ἀποφάσεως, ἐννοεῖ ἀναντιῤῥήτως ἀποδείξεις ἄλλας ἢ τὸ τῶν ὑποθηκῶν βιβλίον· τοιουτοτρόπως δὲ τὸ Ἐφετεῖον παρηρμήνευσε τὸ ἄρθρ. 80 § 4 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, καθ' ὃ ἡ ὑποθήκη εἶναι ἄκυρος, ὅταν ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ὑποθηκῶν δὲν ἀποδεικνύηται ἡ προσήκουσα τοῦ κτήματος περιγραφή.

Ζητ. 134. Ἂν ὁ ἀγοραστὴς ἠττηθῇ εἰς τὴν περὶ νομῆς δίκην, ἡ ἧττα αὕτη θεωρεῖται ὡς ἐκνίκησις;—Ὄχι· ἑπομένως ἡ ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς νομῆς κινουμένη ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀνακοινοῦται τῷ πωλητῇ· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 299 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκνίκησις δὲν ὑπάρχει, ὅταν ὁ ἀγοραστὴς ἀπωλέσῃ δικαστικῶς τὴν νομὴν ἁπλῶς τοῦ πωληθέντος αὐτῷ πράγματος (Ν. 35. Π. 19 1 νόμ. 11 § 13 αὐτ. νόμ., 29 § 1 Π. 21 2 ἑπομένως ἡ ἕνεκα τῆς 2 ἀπωλείας τῆς Νομῆς κινουμένη ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως δὲν κρίνεται κατὰ τὰς περὶ ἐκνικήσεως ἀρχὰς τοῦ δικαίου· ἰδίως δὲ, δὲν εἶναι ἀναγκαία αὐτῆς προϋπόθεσις ἡ ἀνακοίνωσις τῆς δίκης εἰς τὸν πωλητήν, ὡς ἀπαιτεῖται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὸ ἐκνικήσεων· ὅθεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὀρθῶς μὲν ἀπεφήνατο τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι ἔχει ὁ ἀγοραστὴς ἀνταγωγὴν κατὰ τοῦ πωλητοῦ καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ὑπῆρξε δικαστικὴ διένεξις περὶ τῆς κατοχῆς τοῦ πωληθέντος, ἀπεφάσισε δὲ παρανόμως, ἀπορῥίψαν τὴν περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγὴν τοῦ ἀναιρεσείοντος ὡς ἀπαράδεκτον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι οὗτος δὲν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὰς ἀναιρεσιβλήτους, τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μ. Θεοδώρου δίκην περὶ κατοχῆς· ἆρα τὸ ῥηθὲν Ἐφετεῖον παρεβίασε τοὺς

προκτεθέντας νόμους, τὸ 170· ἄρθρον τῆς Πολ. Δικ. καὶ τὰς περὶ ἀποδείξεως διατάξεις.

Ζητ. 135. Θεωρεῖται ὡς παραδοθὲν τὸ προικῷον, ὅταν ὁ προικοδότης διετήρησεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν ἐπικαρπίαν;—Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 286· τοῦ 1860· ἀπόφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου· ἐπικυρώσασαν τὴν ὑπ' 17,922· τοῦ 1860· ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 1898· συμβολαίῳ ὅρος, νὰ ἐξουσιάζῃ ἡ μήτηρ τὸ προικοδοτηθὲν εἰς τὴν θυγατέρα της καὶ μετὰ τὸν θάνατον της μητρὸς νὰ μένῃ εἰς τὴν κυριότητα τῆς θυγατρὸς περιλαμβάνει, ὡς τὸ Ἐφετεῖον ἑρμηνεῦσαν τὸ συμβόλαιον παρεδέχθη, ὅτι ἡ μήτηρ ἐπεφυλάξατο εἰς ἑαυτὴν τὴν ἐπικαρπίαν, παραχωρήσασα τὴν κυριότητα εἰς τὴν θυγατέρα της καὶ ἐξακολουθήσασα νὰ κατέχῃ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς, ὡς κυρίας· οὕτω δὲ τὸ Ἐφετεῖον, ἑρμηνεῦσαν ἐντὸς τῆς ἐξουσίας του τὸ περιεχόμενον ἐντὸς τοῦ συμβολαίου, δὲν παρηνόμησε παραδεχθὲν, ὅτι ἐγένετο παράδοσις τοῦ προικοδοτηθέντος, καθόσον κατὰ τὴν διάταξιν 28 τοῦ κώδηκος (8. 53.) καὶ τὸ τεμ. 61 τῶν βασιλικῶν (47. 1.) ὁ εἰς προῖκα διδοὺς πρᾶγμα καὶ τὴν χρῆσιν τῶν καρπῶν παρακατέχων κἂν μὴ ἐπερωτήσῃ οὐδὲν ἧττον παραδεδωκέναι αὐτὸ δοκεῖ.

Ζητ. 136 Ἰσχύει ἡ τοιχοκόλλησις, ὅταν κατὰ τὸν χρόνον ταύτης ὁ πρὸς ὃν γίνεται ἡ ἐπίδοσις παραχειμάζῃ πανοικὶ ἀλλαχοῦ;—Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 183 ε. ε. ἀπ. τοῦ Ἀρ. Πάγ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 143 καὶ 146 ἀριθ. 1 τῆς Πολ. Δικ. ἡ τοιχοκόλλησις τῶν δικογράφων πρέπει νὰ γίνηται εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας τοῦ περὶ ὃν κοινοποιῆται τὸ δικόγραφον διαδίκου· λέγων δὲ ὁ Νόμος τοῦ δωματίου ἢ τῆς οἰκίας, ἐννοεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ δωμάτιον ἢ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατοικεῖ ὁ διάδικος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τοιχοκολλήσεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ Α. κατὰ τὸν Ὀκτώβριον ἑκάστου ἔτους οἰκογενειακῶς ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς ἐν Μ. οἰκίας του,

καὶ μεταβαίνει εἰς ἄλλα τῆς Πελοποννήσου μέρη πρὸς παραχείμασιν, ἐπανέρχεται δὲ μόνον κατὰ τὰ τέλη Ἀπριλίου ἡ ἀρχὰς Μαΐου τοῦ ἑπομένου ἔτους· τοιχοκολληθέντος δὲ τοῦ περὶ αἰτήσεως ἀναιρέσεως δικογράφου εἰς μίαν κεκλεισμένην οἰκίαν κατὰ τὴν 24 Ἀπριλίου 1857· ὅτε ὁ Α. εὑρίσκετο οἰκογενειακῶς εἰς Κονουπέλη τῆς Ἠλείας πρὸς παραχείμασιν, ἡ τοιχοκόλλησις αὕτη εἶναι ἄκυρος.

Ζήτ. 137. Τὰ τακτικὰ δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια νὰ κρίνωσιν ἂν ἀξιωματικός τις ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν;—Ναί· (1).

Πότε τίθεται ἀξιωματικός τις εἰς ἀποστρατείαν;—Ὅταν συντρέχωσιν οἱ ὅροι τοῦ ἄρθρου 11 τοῦ περὶ στρατιωτικῶν συντάξεων νόμου τοῦ 1852 (2) τὰ αἴτια δὲ ταῦτα ἀποδεικνύονται διὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ὁρίζει τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἀπὸ 5 Σεπτεμ. 1852 διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ περὶ συντάξεων νόμου (2).

Αἱ ἀρχαὶ αὗται ἐφαρμόζονται καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀργίαν;—Ὄχι. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 16 τοῦ 1861 ἀπόφ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, κυροῦσα τὴν 1856/1 τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρει οὕτως, ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ ἀπὸ 7 Μαρτίου 1851 Νόμου περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ὁρίζον τάδε· «Ἡ ἀποστρατεία εἶναι ἡ τελευταία κατάστασις τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπανερχομένου εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, καὶ ἀπολαμβάνοντος τὴν κατὰ τὸν περὶ τούτου Νόμον σύνταξιν, οὐδεὶς τίθεται αὐτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατείαν, εἰμὶ ἕνεκα ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.» συνδυασμένον μὲ τὸ 8 ἄρθρον καὶ ἐπομ. τοῦ ἀπὸ 19 Αὐγούστου 1852 νόμου περὶ τῶν συντάξεων τοῦ στρατοῦ, σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ἀνικανότης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ ἀξιωματικὸς τίθεται εἰς ἀποστρατείαν, εἶναι ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις τοῦ Νόμου τῶν συντάξεων διαλαμβανομένη, διότι ἕνεκα τῶν ἐν αὐ-

(1) Ὅρ. ἀπ. ΑΠ. 120 τοῦ 60 ἐννομ. μελ. σ. 851.
(2) Ἐφ. Κυδ. σ. 229 τοῦ 52.
(3) Ἐφ. Κυδ. σ. 265 τοῦ 52.

τοῖς ἀναφερομένων αἰτιῶν δύναται ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν (ἐκτὸς ἐὰν αὐτὸς δι' ἀρχαιότητα εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ζητήσῃ νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείσν, διὰ νὰ λάβῃ τὴν σύνταξίν του)· τὰ δὲ αἴτια ταῦτα τῆς ἀνικανότητος, ὡς ὁρίζει τὸ ἄρθρον 11 τοῦ αὐτοῦ περὶ συντάξεων νόμου, ἀποδεικνύονται καθ' ὃν τρόπον διοικητικὸς κανονισμὸς θέλει προσδιορίσει·διὰ πᾶσαν δὲ ἄλλην ἀνικανότητα καὶ ἠθικὴν ἢ νοεράν, πρόσκαιρον ἢ διαρκῆ, δὲν δύναται ὁ ἀξιωματικὸς νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀργίαν ἢ εἰς ἀπόταξιν, καθὰ ὁρίζουσι τὰ ἄρθρα 5 καὶ ἔπομ. καὶ τὸ ἄρθρον 10 καὶ ἑπομ. τοῦ ῥηθέντος περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ νόμου.

Ἐπειδὴ τὸ 26 ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 5 7βρίου 1852 Β. Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ ῥηθέντος περὶ συντάξεων νόμου καί τοι φέρον ἐπιγραφὴν,» περὶ συντάξεως τῶν ἀποτάκτων ἕνεκα ἀποδεδειγμένης ἀνικανότητος εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν » ἀναφέρει ὅμως περί τε τῶν ἀποτάκτων καὶ περὶ τῶν ἀποστράτων· τίνι τρόπῳ δηλαδὴ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ δύνανται νὰ ὑποστηρίξωσιν τὰς περὶ συντάξεως αἰτήσεις των, καὶ τοὺς μὲν πρώτους χαρακτηρίζει διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ 11 ἄρθρου, τοὺς δὲ δευτέρους διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου 14 ἐδ. 2 τοῦ περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμου, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι διὰ τῶν μέσων τὰ ὁποῖα ὁρίζει τὸ ἄρθ. 16 εἰς ὃ τὸ ῥηθὲν ἀρθ. 26 παραπέμπει, ὡς καὶ δι' ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἐν τοῖς ἄρθ. 17—21 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος ἀναφέρονται, πρέπει ν' ἀποδεικνύηται ἡ ἀνικανότης τοῦ εἰς ἀποστρατείαν τιθεμένου, καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι διὰ τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις τούτοις ἀναφερομένων μέσων ὁ αἰτῶν ὤφειλε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνικανότητά του, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις, θέλουσα νὰ θέσῃ εἰς ἀποστρατείαν τὸν ἀξιωματικὸν, δύναται καὶ ὠφείλει διὰ τῶν αὐτῶν μέσων νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀνικανότητος, καθόσον κατὰ τὴν ῥητὴν διάταξιν τοῦ ῥηθέντος 14 ἄρθρου δὲν δύναται αὐτεπαγγέλτως νὰ τὸν θέσῃ εἰς ἀποστρατείαν.

Ἐπειδὴ ὁ διαληφθεὶς περὶ καταστάσεως τῶν ἀξιωματικῶν νόμος ἀπορρέων ἐκ τῶν θεμελιωδῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 27 καὶ 99 τοῦ Συντάγματος συμφώνως μὲ τὰς ἐν αὐταῖς καθιερωθείσας ἀρχὰς ὥρισε διὰ μὲν τοῦ 6 ἄρθρου, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀποφασίζει περὶ τῆς εἰς ἀργίαν μεταθέσεως τῶν ἀξιωματικῶν ἐπὶ τῇ ἐκθέσει τοῦ Ὑπουργοῦ, στηριζομένη ἐπὶ δικαιολογητικῶν ἐκθέσεων τῶν ἁρμοδίων στρατιωτικῶν

ἀρχῶν, ἐν ἄλλοις ὅτι δύναται ν' ἀποφασίζῃ αὐτεπαγγέλτως, διότι τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τίθηται εἰς ἀργίαν ὁ ἀξιωματικὸς εἶναι καθαρῶς κυβερνητικόν· διὰ τοῦ 14 ἄρθρου ὅμως ὁ νόμος δὲν ἐπέτρεψε τὴν αὐτεπαγγέλτως μετάθεσιν τοῦ ἀξιωματικοῦ εἰς ἀποστρατείαν, ἀλλ' ἀπῄτησεν ὡς ἐρρέθη εἰς τὰς προηγουμένας σκέψεις, ἵνα ὑπάρχῃ κατὰ τοὺς ὑπὸ τοῦ διατάγματος ὁρισθέντας τύπους ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ ἀξιωματικοῦ διὰ νὰ τεθῇ εἰς ἀποστρατείαν, διότι αὕτη εἶνε ἡ τελευταία κατάστασίς του καὶ τὸν στερεῖ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ βαθμοῦ του, δι' ὃ ἐφ' ὅσον ἀνάγεται εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ ὁ νόμος δὲν ἀφῆκεν εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ν' ἀποφασίζῃ αὐτεπαγγέλτως. Ἐπομένως ἐὰν ἄνευ τῆς ἀπαιτουμένης κατὰ τύπον ἀποδείξεως περὶ ἀνικανότητος ἀποφασισθῇ νὰ τεθῇ ὁ ἀξιωματικὸς εἰς ἀποστρατείαν, ὡς ἐπὶ τοῦ προκειμένου προτείνεται ὅτι ἐγένετο ἕνεκα τῆς προσβολῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ, τίκτεται ἡ διαφορὰ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, αἱ δὲ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ διαφοραὶ πρότερον μὲν ὑπήγοντο εἰς τὰς διοικητικὰς ἀρχὰς (§ 51 τοῦ ὀργανικοῦ διατάγματος περὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας) νῦν δὲ κατὰ τὸ ἄρθρον 101 τοῦ Συντάγματος εἰσὶν ἀνατεθειμέναι εἰς τὴν τακτικὴν δικαιοδοσίαν τῶν δικαστηρίων· πλὴν τῶν ῥητῶς πρὸς τὸ παρὸν ἐξαιρεθεισῶν διὰ τοῦ Α'. ἄρθρου τοῦ ς'. ψηφίσματος τῆς ἐν Ἀθήναις ἐθνοσυνελεύσεως· ἡ προκειμένη δὲ δὲν εἶναι ἐκ τῶν ἐξαιρεθεισῶν καὶ ὀρθῶς τὸ ἐφετεῖον ἀπεφάσισεν ὅτι εἰσὶν ἁρμόδια τὰ τακτικὰ δικαστήρια νὰ δικάσωσιν αὐτὴν, ἀνίσχυρον δὲ ὅλως ἐστὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἐκ τοῦ 24 ἄρθρου τοῦ περὶ συντάξεων Νόμου παράγει πρὸς ὑποστήριξιν τῆς περὶ ἀναρμοδιότητος ἐνστάσεώς του, καθότι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀφορᾷ σχέσιν ὅλως τοῦ κοινοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ.

Ἐπειδὴ ἁρμόδια ὄντα τὰ δικαστήρια ν' ἀποφασίσωσιν ἐὰν κατὰ τὸν Νόμον ἢ ἐναντίον τούτου ἐτέθη ὁ ἀναιρεσίβλητος εἰς ἀποστρατείαν, ὅπερ εἶναι ἡ βίασις τῆς περὶ ἀποζημιώσεως αἰτήσεως αὐτοῦ, ἁρμόδια εἰσὶ ν' ἀποφασίσωσι καὶ περὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης ὡς ἀποτέλεσμα τῆς δῆθεν παρὰ τὸν νόμον πράξεως τῆς ἀποστρατείας. Ἂν δὲ δύνηται νὰ ζητῇ ὡς ἀποζημίωσιν τὸν μισθὸν τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ ἢ τοῦ ἐν ἀργίᾳ ἀξιωματικοῦ εἶναι ζήτημα περὶ ποσοῦ, περὶ οὗ εἰσέτι τὰ κατώτερα δικαστήρια δὲν ἀπεφάσισαν, καὶ δὲν ἀνάγεται παντάπασιν εἰς τὴν ἀρ-

μοδιότητα, ἀναρμόδια δὲ ἤθελον εἶσθαι τὰ δικαστήρια ἐὰν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐζήτει νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐνέργειαν, καθόσον τοῦτο δὲν εἶναι οὔτε τοῦ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, ὡς ὅλως δικαίωμα κυβερνητικὸν νὰ διατηρῆται ἢ ὄχι εἰς ἐνέργειαν ὁ αξιωματικός.

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον ἐν τέλει τῆς προτελευταίας σκέψεως τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως παραδέχεται, ὅτι τὰ δικαστήρια εἰσὶν ἁρμόδια εἰς τὴν προκειμένην περὶ ἀποζημιώσεως δίκην, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀναιρεσίβλητος ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ μισθὸν καθ' ἣν εὑρέθη κατάστασιν, ὅτε μετετέθη εἰς ἀποστρατείαν· ἐντεῦθεν λοιπὸν προκύπτει, ὅτι τὴν πρότασιν τοῦ δημοσίου, ν' ἀπορριφθῇ ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ λόγῳ ὅτι ὁ ἀναιρεσίβλητος δὲν ὑπηρέτησεν ὡς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ οὔτε ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ Ἐφετεῖον ἐθεώρησεν ὡς ἀναγομένην εἰς τὴν τῆς ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν καὶ ἠτιολόγησεν, ἂν ἦναι ἐσφαλμένη ἡ σκέψις δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς ἀναίρεσιν, διότι ἐπὶ τῆς οὐσίας δὲν ἀπεφάσισεν οὔτε τὸ Ἐφετεῖον οὔτε τὸ Πρωτοδικεῖον.

Ζητ. 138. Ὁ σύζυγος δύναται ἀνακαλῶν τὸ πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς προικὸς δοθέν τῇ συζύγῳ του ἀκίνητον νὰ τὸ ὑποθηκεύσῃ;— Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 254 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον, ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει του παραδέχεται, ὅτι διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2003 καὶ ὑπὸ χρονολογίαν 9 Σεπτεμβρίου 1840 συμβολαίου ὁ σύζυγος τῆς ἀναιρεσειούσης ὡμολογήσας, ὅτι ἐξεποίησεν ἀκίνητά τινα καὶ κινητὰ τῆς προικός της, ἔδωκεν αὐτῇ εἰς ἀντικατάστασιν ἢ ἀνταλλαγὴν τῆς ἀξίας τῶν ἐκποιηθέντων προικῴων τὴν ἐπίδικον οἰκίαν του, καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ἔδωκεν αὐτῇ ἀμέσως εἰς τελείαν κυριότητα καὶ κατοχήν, ἵνα τὴν μεταχειρισθῇ, ὡς αὐτὴ ἠβούλετο· ἄρα, κατὰ τὸ παρὰ τοῦ Ἐφετείου βεβαιούμενον τοῦτο πραγματικόν, ἡ εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ἐκποιηθέντων προικῴων πραγμάτων παραχωρηθεῖσα οἰκία, ὅπερ ὁ νόμος δὲν ἀπαγορεύει καὶ μεταξὺ συζύγων νὰ γίνηται (Πανδ. Ν. 7 § 6) (βιβ. 24 τιτ. 1) καὶ Ν. 26 (βιβ. 23 τεμ. 3). ἔλαβεν ἀμέσως μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου δυνάμει τοῦ νόμου τὴν ἰδιότητα τοῦ προικῴου κτήματος (Πανδ. Ν, 27 (23. 3.) καὶ Ν. 9 (23. 5.) καθὸ δὲ τοιοῦτον, οὔτε νὰ ἐκποιηθῇ οὔτε

νὰ ὑποθηκευθῇ νομίμως ἠδύνατο· (Πανδ.Ν.3 § 1 καὶ Ν. 13 § 3) (23, 5), ἂν δὲ ἡ εἰς τὴν κυριότητα καὶ νομὴν τῆς συζύγου παραχώρησις τῆς οἰκίας δὲν εἶναι νόμιμος, καθὸ θεωρουμένη, ὡς τὸ Ἐφετεῖον παραδέχεται, ἐπιστροφὴ τῆς προικὸς διαρκοῦντος τοῦ γάμου, ὅπερ κατὰ κανόνα ὁ νόμος ἀπαγορεύει, καὶ ἐπομένως ἀκωλύτως ἠδύνατο ὁ σύζυγος ν' ἀνακαλέσῃ τὸ μέρος τοῦτο τῆς παραχωρήσεως, καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν διαχείρησιν καὶ νομὴν τῆς ἤδη προικῴας οἰκίας, ὅμως τοῦτο καὶ μόνον δὲν ἀρκεῖ πρὸς μετατροπὴν τῆς ἰδιότητος τοῦ προικώου κτήματος, ἄρα παραδεχθὲν τὸ Ἐφετεῖον, ὅτι διὰ τῆς ἀνακλήσεως τοῦ συζύγου ἡ οἰκία ἐλευθέρως καὶ νομίμως ἠδύνατο νὰ ὑποθηκευθῇ, ἐσφαλμένως ἐφήρμοσεν, οὓς παρατίθησιν ἐν τῇ ἀποφάσει του νόμους.

Ζητ 139. Κατάσχεσις (1) μεσεγγυημένων ἤδη πραγμάτων συγχωρεῖται, ὅταν ἐκ τῆς δευτέρας προκύπτει ἡ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀποχῆ;—Ναί, κατα τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,476 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν Ἀθ. Εφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἀληθῶς μὲν πρὸς ἀποφυγὴν περιττῶν ἐξόδων καὶ περιπλοκῶν τῆς διαδικασίας τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κατατάξεως δὲν ἐπιτρέπεται ἡ κατάσχεσις μισεγγυημένων ἤδη κινητῶν πραγμάτων ἀριθ. 966 τῆς Πολ. Δικ. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1860 ἐκθέσεως τοῦ κλητῆρος Γ. Πέρδικα, οὗτος προέβη εἰς τὴν δευτέραν κατάσχεσιν, συνεπείᾳ τῆς εἰς αὐτὸν δοθείσης ἐντολῆς (ἥτις ἐκτίθεται καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν προμνησθεῖσαν ἔκθεσιν κατασχέσεως) καθ' ἣν ὁ καταδιώκων δανειστὴς Μ. Γιουρδῆς παρητήθη ὄχι μόνον τῆς πρώτης κατασχέσεώς του, ὡς ἀκύρως ἐνεργηθείσης, ἀλλὰ προτέτι καὶ τῆς ἐφέσεώς του κατὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 1108 καὶ 1184?, ἀποφάσεων τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν, δι' ὧν ἐκηρύχθη ἄκυρος ἡ πρώτη κατάσχεσις· εἰς τρόπον ὥστε, μὴ ὑφισταμένης εἰμὴ τῆς κατὰ τὴν 11 Αὐγούστου 1860 ἐνεργθείσης κατασχέσεως, δὲν δύναται αὕτη νὰ κυρυχθῇ ἀπαράδεκτος, ὡς ἐκλειπούσης τῆς πρώτης κατασχέσεως, ἡ διάταξις τῆς ὁποίας ἠδύνατο μόνον νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς νέας κατασχέσεως.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὰς ὑπ'ἀριθ.1108 καὶ 1482 (ἔτος 1860)

(1) Πρλ. Νομ. Μελ. σ. 233,

ἀποφάσεις τῶν ἐνταῦθα πρωτοδικῶν ἐξεκκάλεσαν ἀμφότεροι οἱ διάδικοι, καθόσον ἕκαστος αὐτῶν ἠττήθη, ἀλλ' ἡ ἀποχὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἤδη Μ. Γιουρδῆ ἀπὸ τῆς ἐφέσεώς του ὄχι μόνον δὲν ἐπιφέρει οὐδεμίαν βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ ἐκκαλοῦντος, δυναμένου νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἐδικῆς του ἐφέσεως, ἀλλὰ προσέτι ὑποστηρίζει τὴν βάσιν, ἐφ' ἧς στηρίζεται ἡ περὶ ἀποζημιώσεως αἴτησίς του.

Ἐπειδὴ ἡμὲν δευτέρα κατάσχεσις ἐνεργήθη τὴν 11 Αὐγούστου 1860 ἡ δὲ ἀποχὴ τοῦ Μ. Γιουρδῆ ἀπὸ τῆς πρώτης κατασχέσεώς του καὶ τῆς προσαφθείσης ἐφέσεώς του ἐπεδόθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα Ν. Τζαμαδὸν τὴν 1 Αὐγούστου ε. ε. ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὸ ἀπαράδεκτον τῆς δευτέρας κατασχέσεως, διότι ἡ ὕπαρξις δύο ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος κατασχέσεων ἐπιφέρει, κατὰ τὸ προμνησθὲν ἄρθρον, τὸ ἀπαράδεκτον τῆς δευτέρας· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπὸ 11 Αὐγούστου 1860 ἔκθεσις κατασχέσεως, ἥτις ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα τὴν 12 Αὐγούστου ε. ε. συμπεριλαμβάνει τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης κατασχέσεως ἀποχὴν τοῦ ἐφεσιβλήτου εἰς τρόπον ὥστε οὐδὲ καὶ πρὸς στιγμὴν συνυπῆρξαν δύο κατασχέσεις· ἄλλως τε ὁ ἐκκαλῶν κατὰ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ δικάσαντος δικαστηρίου τὴν 24 Αὐγούστου 1860 ἐζήτησε, διὰ τὸν προμνησθέντα λόγον, τὸ ἀπαράδεκτον τῆς δευτέρας κατασχέσεως ὅτε πλέον εἶχε καλυφθεῖ διὰ τῆς κοινοποιηθείσης ἀποχῆς ἡ εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς πρώτης κατασχέσεως στηριζομένη ἔνστασις.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περὶ τόκου κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντα

ὑπὸ

Π. ΚΑΛΛΙΓΑ.

Τὸ περὶ τόκων ζήτημα ὑπῆρξε κατὰ τὰς πλείστας ἐποχὰς περιμάχητον· ἐνῷ πρὸς εὐχέρειαν τῶν συναλλαγῶν ἐπενοήθη τὸ νόμισμα, ἐπισωρευόμενον ἐν τούτοις εἰς χεῖρας ὀλίγων, ὡς κεφάλαιον, φαίνεται χρησιμεῦον πρὸς πίεσιν τοῦ ἐργατικοῦ πλήθους, ἄνευ καταβολῆς κεφαλαίου μὴ εὑρίσκοντος ἔργον πρὸς πορισμόν.

Ἂν εἰς τὸν κεφαλαιοῦχον ἀπέκειτο πάντοτε νὰ ὁρίσῃ μόνος τὸ μέτρον τῆς ἀμοιβῆς τῶν προσφερομένων χρημάτων, οὐδὲν ἤθελεν ὑπάρχει ὅριον τῆς πλεονεξίας.

Ὅσοι ἐπομένως ἠσθάνθησαν τὸ ἐπίφοβον αὐτῆς ἀπέβλεψαν πρὸς τὸν νομοθέτην, ὅπως αὐτὸς κανονίσῃ τὸ μέτρον τῆς ἀμοιβῆς καὶ περιστείλῃ τὰς παρεκτροπὰς τῆς ἀκορέστου φιλοκερδείας.

Ἐντεῦθεν προῆλθον αἱ περιοριστικαὶ τοῦ τόκου διατάξεις, αἵτινες πρὸ πάντων παρὰ Ῥωμαίοις ἀνεπτύχθησαν.

Ἐκ τῶν σωζομένων δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι παρ' Ἕλλησιν ὑπῆρξε περιορισμός. Ἡ νομοθεσία τοῦ Λυκούργου ἐν γένει δὲν ἐδέχετο τὰ χρήματα, ὅθεν οὐδὲ τόκον.

Καθαυτὸ ποία ἦτον ἡ ἔννοια τῆς συσαχθείας τοῦ Σόλωνος δὲν εἶναι ὁμολογούμενον, ἂν ἀναδασμὸς γῆς, ἢ ἄλλο τι, χρεῶν ἀποκοπή, ἢ ἀλλοίωσις τοῦ νομίσματος, ἡ ἀφεσις τοῦ τόκου καὶ κατάργησις τῆς

διὰ τοῦ σώματος ἐγγυήσεως, ἢ ὁμοῦ τὰ πλεῖστα τούτων. Παρελθούσης ὅμως τῆς προσκαίρου κρίσεως ὁ Σόλων ἀφῆκε τὸν τόκον ἀπεριόριστον, Τὸ *ἀργύριον στάσιμον εἶναι ἐφ' ὅσον ἂν βούληται ὁ δανείζων* (Λυσίας κατὰ Θεομνήστου Ἑ).

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ τόκου χρεωστεῖται ἐν μέρει ἡ μεγάλη ἀνάπτυξις τῶν Ἀθηνῶν, ὡς ἐκ τῆς πανταχόθεν συρροῆς τῶν κεφαλαίων.

Τὸ ἔντεχνον σύστημα τοῦ περιορισμοῦ τοῦ τόκου ἀνεπτύχθη κυρίως ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων βαθμηδὸν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐτελειος ποιήθη.

Τριῶν εἰδῶν εἶναι οἱ περιορισμοὶ οὗτοι, πρῶτον ὁρίζεται ἀνώτατον μέτρον συμπεφωνημένου τόκου, δεύτερον ἀποκόπτεται ὁ μακρότερος τοῦ ἀρχαίου τόκος δηλαδή, μετὰ διπλασιασμὸν, καὶ τρίτον ἀπαγορεύεται τόκος τόκου, δηλ. ἀνατοκισμός.

Διὰ νὰ πεισθῇ τις, ὅτι οἱ περιορισμοὶ οὗτοι ὑπῆρξαν εὐεργετικοὶ καὶ παρήγαγον τὸ σκοπούμενον ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ εὕρῃ, ὅτι τῳόντι ἡ κοινωνία, ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τοῦ βάρους τοῦ τόκου, ἀνεπτύχθη.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τὸ ἐναντίον. Οὐδεμία κοινωνία ἐβάδισε τοσοῦτον ἀκρατήτως πρὸς τὸν ἴδιον ὄλεθρον, ὅσον ἡ βυζαντινὴ καὶ τὸ μόνιμον αἴτιον τῆς καταστροφῆς αὐτῆς, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων παρεμπεσόντων καὶ συνεργησάντων, ὑπῆρξε βεβαίως ἡ κακίστη τῶν πόρων διοίκησις καὶ παντελὴς αὐτῶν ἐξάντλησις, ἡ ἔλλειψις πάσης χρηματικῆς πίστεως, καὶ πάσης ἀσφαλείας, ἀτομικῆς ἐλευθερίας, ἡ δικαιώματος ἰδιοκτησίας καὶ ἐντεῦθεν ἡ ἐξαφάνισις τῆς γεωπονίας, ἡ ἀπονέκρωσις τοῦ ἐμπορίου καὶ ἐν γένει παντὸς ὅ,τι σήμερον τὰ νεώτερα ἔθνη λογίζουν περισπούδαστον καὶ ζωτικὴν δύναμιν ὑπὸ τὸ περιληπτικὸν ὄνομα τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας.

Ὅλα ταῦτα ἐν τούτοις συνέβησαν ὑπὸ τὸ πλῆρες κράτος τῶν περιοριστικῶν τοῦ τόκου διατάξεων, αἵτινες κατ' οὐδὲν ἐμετρίασαν τὴν δεινότητα τοῦ κακοῦ.

Ἀγνοῶν βέβαια τὰ μέσα τῆς θεραπείας ὁ Βασίλειος Μακεδὼν διὰ τῆς μνημονευμένης παρ' Ἁρμεν Γ. ζ'. § 24 διατάξεως κατήργησεν ἀπολύτως πάντα τόκον.

Ἡ κατάργησις αὕτη μικρὸν διήρκεσε καὶ τὸ ἀρχαῖον σύστημα ἐπα-

νῆλθε πάλιν διὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μακεδόνος Λέοντος, ὡς μετριωτέρα θεραπεία ἀπαύστως βόσκοντος κακοῦ.

Ἀλλὰ δύναται τάχα νὰ ὀνομασθῇ θεραπεία ἡ οὐδὲν συντελοῦσα πρὸς βελτίωσιν τοῦ πάσχοντος;

Ἂν οἱ Βυζαντινοὶ ἦσαν μικρόν τι οἰκονομολόγοι, ἀντὶ ν' ἀνιχνεύωμεν παρ' αὐτοῖς περὶ καταδρομῆς τόκου καὶ κεφαλαίων, ἠθέλαμεν εὑρίσκει περὶ προνοητικῶν μέσων πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος καὶ ἀνάπτυξιν τῆς δημοσίας πίστεως.

Μετὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ὅλα τὰ νεώτερα ἔθνη ἐδοκίμασαν ἐξ ὑπαρχῆς τὰ περιοριστικὰ ταῦτα μέσα εἴτε μετριώτερα, εἴτε ἐπιταθέντα, τὸ ἀποτέλεσμα ὅμως ἐδείχθη πάντοτε τὸ αὐτό.

Εἰς τὴν νεωτέραν ἐπιστήμην τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας χρεωστεῖται ἡ ἀκριβεστέρα μελέτη τοῦ κακοῦ καὶ ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἀληθοῦς θεραπείας, ἥτις ἴσως παρὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὸν Βυζαντινὸν ἀρχαϊσμὸν ἔτι σήμερον ἀμφιβάλλεται.

Ὅσοι προσέχουν βεβαίως εἰς τὸ δυσανάλογον τοῦ τόκου πρὸς τὸ ἀποφερόμενον ἐκ τῆς χρήσεως τῶν δανειζομένων χρημάτων κέρδος, δὲν δύνανται νὰ μὴ ὀνομάσουν ἄδικον τὴν ὑπερβολὴν τοῦ τόκου καὶ νὰ στιγματίσουν ὡς ἀνήθικον τὸ περὶ αὐτοῦ σύμφωνον. Ὅταν ὑποβάλλεταί τις εἰς ὑποχρέωσιν ποσοῦ ἀνωτέρου, ἢ ὅσον εἶναι ἐφικτὸν νὰ δώσῃ καὶ ὑπόσχεται ἀμοιβὴν ἀνωτέραν τῶν ἰδίων κερδῶν καὶ τῶν ἰδίων προσόδων, εἶναι ἀναπόφευκτος ἡ ὁσονούπω χρεωκοπία, τὴν ὁποίαν μόνος ὁ ἀσύνετος δὲν προβλέπει. Τοιαύτη ἀσυνεσία τοῦ ὑπισχνουμένου δὲν δικαιοῖ τὸν δεχόμενον τὴν ὑπόσχεσιν, ὅστις, ὡς ἐν γνώσει συνεργάτης τῆς καταστροφῆς ἄλλου καὶ πρὸς ἴδιον ὄφελος, δὲν εἶναι βεβαίως ἄμεμπτος.

Ἀλλὰ τοιαύτη κατάστασις, καθ' ἣν οἱ δανειζόμενοι ὑπόσχονται ἀνωτέραν ἀμοιβὴν τοῦ ἰδίου αὐτῶν κέρδους, δηλαδὴ τῆς πραγματικῆς χρησιμότητος τῶν χρημάτων, δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολὺ καὶ ἡ κρίσις ἐπίκειται.

Τὴν παροδικὴν κατάστασιν δὲν δύναταί τις ὅμως νὰ λάβῃ ὡς μέτρον μονίμου ρυθμοῦ.

Μεταξὺ κεφαλαίου καὶ ἐργασίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κανονικὴ σχέσις, ἂν ἀμφότερα ἀναλόγως καὶ ἐξίσου δὲν ἀμείβονται.

Ὡς ὅλων τῶν πραγμάτων, οὕτω καὶ ἡ ἀξία τῶν χρημάτων, ἐλαττοῦ-

ται, ὅσον αὐξάνει ἡ προσφορὰ καὶ ἐκπίπτει καθ' ὑπερβολὴν, ὅταν αὕτη ὑπερτερῇ τὴν ζήτησιν.

Πρὸς αὔξησιν ὅμως τῆς χρηματικῆς προσφορᾶς, οὐδὲν ἄλλο συντελεῖ τοσοῦτον, ὅσον ἡ δημοσία πίστις, ἡ στηριζομένη εἰς τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀποδόσεως. Πᾶν ὅτι ἐξασφαλίζει τὸν κεφαλαιοῦχον, συντελεῖ ὑπὲρ τοῦ δανειζομένου, διότι πληθύνεται ἡ συρροὴ τῶν κεφαλαίων, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ ἐκδιδομένων.

Ἕκαστος ἐννοεῖ, ὅτι ὁ κεφαλαιοῦχος ἔχει ἐξίσου συμφέρον νὰ δανείσῃ ὅπως ὁ ἐπιχειρηματίας νὰ δανεισθῇ. Ἂν ὁ κεφαλαιοῦχος δὲν δανείσῃ, ἢ πρέπει μόνος νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς ἐπιχειρήσεις, ἢ νὰ μειώσῃ διὰ καταναλώσεως τὸ κεφάλαιον.

Ὅταν ἡ ἀσφάλεια δὲν εἶναι πλήρης, τότε ὁ κεφαλαιοῦχος συνυπολογίζει, ἐκτὸς τῆς ἀμοιβῆς τῶν χρημάτων, καὶ τὴν ἐνδεχομένην ἀπώλειαν καὶ διὰ τοῦτο ὑπερυψοῦται ὁ τόκος, ὅσον ὅμως αὐξάνει ἡ ἀσφάλεια, τόσον περιττὴ καθίσταται τοιαύτη πρόβλεψις δι' ἐνδεχομένην ἀπώλειαν καὶ τότε ὁ τόκος περιορίζεται εἰς μόνην τὴν ἀμοιβὴν τῆς χρησιμότητος τῶν κεφαλαίων.

Ὑπὸ τῆς πείρας ταύτης φωτιζόμενα τὰ νεώτερα ἔθνη ἔστρεψαν τὴν προσοχὴν αὐτῶν εἰς ἀνάπτυξιν τῶν ἀσφαλιστικῶν μέσων δηλαδὴ τοῦ συστήματος τῶν ὑποθηκῶν, τῆς βεβαιώσεως τῆς ἰδιοκτησίας διὰ μεταγραφῆς, ἢ ἄλλως πως, πρὸ πάντων δὲ εἰς καθίδρυσιν πιστωτικῶν καταστημάτων, εἰς ἃ συγκεντροῦνται τὰ κεφάλαια, ἕκαστος δὲ μέτοχος ὅσον ἔνεστι ἐλάχιστον κινδυνεύει δι' ἑκάστην πρᾶξιν δανείου. Ἔκτοτε ἀπεδείχθησαν οἱ περιορισμοὶ τοῦ τόκου οὐ μόνον περιττοί, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεῖς, διότι ὑπάρχουν στιγμαὶ. καθ' ἃς ὡς ἐκ τοῦ περιορισμοῦ τούτου φυγαδεύονται τὰ κεφάλαια, κατὰ τοὺς ἡμετέρους μάλιστα χρόνους, καθ' οὓς ταῦτα κινοῦνται ἀδιαλείπτως καὶ συρρέουν ὅπου ὑπάρχουν αἱ βεβαιότεραι ὠφέλειαι.

Ἀντὶ πολλῶν ἀρκεῖ ν' ἀναφέρω τὰ ἑξῆς ἐκ τοῦ Συγγράμματος τοῦ *Ρόσερ* μεταφρασθέντος εἰς τὸ γαλλικὸν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ ἔργου· (Economie Politique § 193 ὑποσ. 8).

Ὅτε κατὰ τὸ 1785 ἡ Αἰκατερίνη Β'. περιώρισε τὸν τόκον ἐν Λιβωνίᾳ ἐπὶ ὃ τοῖς 100 κατέστη ἀδύνατον καὶ διὰ τῶν ἀρίστων ἀσφαλειῶν νὰ εὕρῃ τις χρήματα ἐπὶ τόκῳ κατωτέρῳ τοῦ 7 τοῖς 100. Ἐν Νεοβοράκῳ ὁ τόκος κατεβιβάσθη εἰς 6 τοῖς 100 ἐν ἔτει 1717, ἀλλὰ

τῇ αἰτήσει τῶν ἐμπόρων, μὴ εὑρισκόντων δάνεια, ἀνεβιβάσθη πάλιν εἰς 8 τοῖς 100. Ἐν Περουβίᾳ μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν περὶ τοκογλυφίας νόμων ὁ τόκος, ὅστις ἦτο πρὸς 50 τοῖς 100. κατεβιβάσθη ἀμέσως εἰς 24 καὶ τέλος εἰς 12 τοῖς 100.

Οὐδὲν ἔθνος ἐμμένει τοσοῦτον εἰς τοὺς πατρίους νόμους, ὅσον τὸ Ἀγγλικὸν καὶ ἐν τούτοις ἐν ἔτει 1854 κατήργησε πάντα περιορισμὸν τοῦ τόκου, τὸ δὲ παράδειγμα αὐτοῦ ἐμιμήθη ἐν ἔτει 1857 τὸ Πεδεμόντιον.

Ἐν Γαλλίᾳ δὶς ἐγένετο ἀπόπειρα τῆς καταργήσεως τοῦ μόνου ὑπάρχοντος περιορισμοῦ δηλ. τοῦ ἀνωτάτου ὅρου τοῦ τόκου, ἐν ἔτει 1836, καὶ ἐν ἔτει 1850, οἱ δὲ ὑπερασπισταὶ τῆς καταργήσεως δὲν παύουν προσδοκῶντες ὠφέλειαν ἐξ αὐτῆς.

Ὅσον σοβαραὶ καὶ ἂν ἦναι αἱ σκέψεις αὗται, εἶναι βεβαίως ἄξιαι τῆς προσοχῆς τοῦ νομοθέτου, ἀλλὰ δυνάμει αὐτῶν δὲν δικαιοῦταί τις νὰ θεωρήσῃ κατηργημένον τὸν ὑπάρχοντα νόμον.

Ὅταν ἐν τούτοις ὑφίσταται δισταγμὸς, ἂν λογίζωνται παρ' ἡμῖν κυρωθεῖσαι αἱ περιοριστικαὶ τοῦ τόκου διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν, ἢ ἂν δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ σύστημα τῶν παρ' ἡμῖν πολιτικῶν νόμων νομίζω ὅτι δὲν θέλει κακίσει τις ὡς οἰκονομολόγον τὸν νομικὸν, ὅστις δὲν δεικνύει φιλοτιμίαν πρὸς διατήρησιν διατάξεων, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας μανθάνει ὡς ἐπιβλαβεῖς.

Καὶ τῳόντι συμβαίνει τι περίεργον, ὥστε πάντες μὲν εἶναι σύμφωνοι, ὅτι ὁ ἀνώτατος ὅρος τοῦ τόκου τῶν Βυζαντινῶν δὲν ἐπικρατεῖ πλέον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ κανονίζεται ὑπὸ τῆς συνηθείας, περὶ τούτου δὲ διηρέθησαν αἱ γνῶμαι, ἂν ὑφίστανται οἱ δύο ἄλλοι περιορισμοὶ, τοῦ διπλασιασμοῦ καὶ τοῦ ἀνατοκισμοῦ, οὐδαμοῦ πλέον τῆς γῆς ἀπαντώμενοι.

Ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπὸ τοῦ 1848 καθιέρωσε τὴν γνώμην τῆς καταργήσεως (1), τὴν ὁποίαν συνεμερίσθημεν καὶ ὁ Κ. *Παπαῤῥηγόπουλος*, (2) καὶ ἐγὼ (3), ἀλλ' αἴφνης μετέβαλε νομολογίαν (4) καὶ μετὰ πολ-

(1) Ἀποφ. 94 (1848) 103 (1849) 11 (1855) 277 (1856).
(2) Ἐνοχ. 345.
(3) Σύστ. Γ'. 805
(4) Ἀπόφ. 308 (1860).

λῆς μελέτης καὶ εὐγλωττίας ἀνέπτυξε τὰ ἐναντία ἐπιχειρήματα ὁ Κ. *Α' Παπαδιαμαντόπουλος* (1).

Οὐδεὶς ζῆλος εἶναι βεβαίως ἐπαινετώτερος τοῦ καταβαλλομένου ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῶν κειμένων νόμων, πρὸ πάντων κινδυνευόντων ἐκ τῆς αὐθαιρέτου καὶ παρὰ τοὺς κανόνας ἑρμηνείας. Ὅσον σπουδαῖα καὶ εὐλογοφανῆ ἐν τούτοις εἶναι τὰ νέα ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μὴ καταργήσεως τῶν περιοριστικῶν διατάξεων, δὲν πιστεύομεν ὅτι δι' αὐτῶν ἀνορθοῦται τὸ πεπτωκὸς καὶ ἀνακαινίζονται τὰ ἐρείπια.

Τοῦτο θέλομεν ἤδη καταγίνει διὰ βραχέων νὰ δείξωμεν.

Ἡ κρίσις ὅτι ἅπασαι αἱ περιοριστικαὶ τοῦ τόκου διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν κατηργήθησαν ἐθεμελιώθη ἐπὶ ἁπλουστάτου συλλογισμοῦ.

Διὰ τοῦ Διτάγματος 23 Φεβρ. 1835 ἐδόθη κῦρος πολιτικοῦ νόμου εἰς τὰς ἐν ἐξαβίβλῳ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων· μεταξὺ αὐτῶν, κατὰ χρόνον νεωτέρα, μνημονεύεται ἡ ἀπαγορεύουσα πάντα τόκον, ὥστε πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ ἐξαβίβλῳ περὶ αὐτοῦ ὑπάρχει, λογίζεται κατηργημένον. Ἤδη λοιπὸν ὁ τόκος κατ' ἔθιμεν ὑφίσταται καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁρμᾶται, ἐνῷ διὰ τοῦ Διατάγματος εἰς τὰ ἔθιμα ἐδόθη ἐπικρατεστέρα ἰσχύς· ἐκ τῆς νέας ὅμως αὐτοῦ πηγῆς προβαίνων ὁ τόκος δὲν συνακολουθεῖται πλέον ὑπὸ τῶν περιοριστικῶν διατάξεων.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος καταπολεμεῖται τώρα διὰ τῶν ἑξῆς σκέψεων.

Α. Ὅτι ἡ παρ' Ἀρμενοπούλῳ διάταξις τοῦ Βασιλείου δὲν εἶναι ἡ νεωτέρα περὶ τόκου, ὥστε οὗτος ὑφίσταται διὰ τοῦ Ἀρμενοπουλου.

Β'. Ὅτι τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα 23 Φεβρ. 1835 δὲν ἐσκόπει νὰ κυρώσῃ μόνας τὰς παρ' Ἀρμενοπούλῳ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων.

Καὶ Γ'. Ὅτι ὁ Ἀρμενόπουλος δὲν ἀπεμνημόνευσε τὴν διάταξιν τοῦ Βασιλείου ὡς συμπολιτευομένην, ἀλλ' ἁπλῶς πρὸς ἱστορικὴν πληροφορίαν.

Καταλληλότερον νομίζομεν, νὰ ἐνασχοληθῶμεν προηγουμένως περὶ τῶν δύω τελευταίων ὑποθέσεων διότι, ἂν δὲν συνομολογήσωμεν, ποῖος ὁ παρ' ἡμῖν Πολιτικὸς Νόμος, καὶ ποία ἡ ἐν αὐτῷ ἀξία τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου, ἀποβαίνει ἐκ τῶν ἀδυνάτων νὰ φθάσωμεν εἰς οἱονδήποτε συμπέρασμα.

---

(1) Μέλισσα σ. 753 καὶ 1021.

Ποία εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ Διατάγματος 23 Φεβρ. 1835, ὅτι οἱ ἐν ἐξαβίβλῳ τοῦ Ἀρμενοπούλου Νόμοι τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων κυροῦνται ὡς Νόμος Πολιτικὸς προταττομένων τῶν ἐθίμων;

Ὁ νομοθέτας ἡμῶν, ὅστις θεμέλιον ἔθεσε τὴν δημοσίευσιν τῶν Νόμων καὶ γνῶσιν αὐτῶν παρὰ τῶν Πολιτῶν, πρὸ πάσης ἰσχύος, ἐκ τοῦ ἀπεράντου χάους τῆς Βυζαντινῆς νομοθεσίας ἐξήγαγε μίαν βίβλον, ἤδη ἐν χερσὶ πάντων καὶ μᾶλλον γνωστὴν, καὶ εἰς αὐτὴν ἔδωκε Πολιτικοῦ Νόμου ἰσχὺν, πρὸς ἀποφυγὴν ἀβεβαιότητος.

Ὅσοι λυποῦνται, ὅτι δὲν δύνανται ν' ἀποκαταστήσουν τὸ Βυζαντινὸν Βασίλειον ἀκέραιον, ὁποῖον ἦτο καθ' ἣν ὥραν κατέπεσεν ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ πάθους, βεβαίως δὲν θέλουν εὐχαριστηθῇ βλέποντες ἀποκοπτομένους τοσούτους νόμους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων, παραλειφθέντες ὑπὸ τοῦ Νομοφύλακος τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἀλλ' ὁ νομοθέτης ἔκρινε προτιμότερον, νὰ θλίψῃ τὸ αἴσθημα αὐτῶν, ἢ νὰ καταστήσῃ προβληματικὸν τὸν διέποντα Πολιτικὸν Νόμον, αἴφνης προκύπτοντα εἰς φῶς ἐξ ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς χειρογράφοις.

Καὶ βεβαίως ἄνευ τοῦ περιορισμοῦ τούτου, ἢ ἄλλου τινος, πᾶσα νέα ἀνακάλυψις ἀπολεσθείσης Νεαρᾶς Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος, ἀποδεικνυομένης ἱστορικῶς ἐξ οἱασδήποτε Βυζαντινῆς πηγῆς, ἔμελλε ν' ἀνατρέψῃ τὰ πάντα ὡς ἀπὸ μηχανῆς.

Παρομοία αἰτία ἀνάγκης ὁρίου ἀποκλείοντος τὸ ἄγνωστον, ὥστε μόνον τὸ γνωσὸν νὰ διέπῃ ὡς νόμος, ἐπέφερε κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γλωσσογράφων καὶ μετέπειτα τὸ ἀξίωμα qnid quid non agnos cit glossa, non agnos cit forum, ὥστε μόνα τὰ σχολιασθέντα μέρη τῶν διατάξεων τῶν Ῥωμαίων Αὐτοκρατόρων ἐγένοντο ἀπανταχοῦ δεκτὰ καὶ αὐτὰ τ' ἀποκατασταθέντα κείμενα παρηγκωνίσθησαν, ὡς τὸ γνωστὸν τοῦ *Κουϊακίου* L 4 C. de in jus (2. 2.) (1).

Τοιαύτη νομοθεσία, συμβαδίζουσα μετὰ τῆς ἀρχαιολογικῆς πολυπραγμοσύνης καὶ ἐξ ἀγνώστων στοιχείων συγκειμένη, ἐκθαπτομένων ἐκ τῶν μυχῶν τῆς γῆς, ἠδύνατο νὰ δοθῇ καὶ ἐδόθη κατὰ τὰ προνενομοθετημένα, καθ' ἃ ἴσχυον τὰ Βασιλικά. Ταῦτα μὲν εἶναι πληρέστερα, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διεσώθησαν ἐν τῇ πληρότητι αὐτῶν καί τινα βιβλία εἶνα ὅλως προβληματικὰ, ἢ ἐξέλιπον, συχνάκις δὲ ἀνιχνεύονται μέρη αὐτῶν

Ἀλλὰ τοιαύτην διάνοιαν δὲν δύναταί τις ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν συν-

τάξαντα τὸ Διάταγμα 23 Φεβρ. 1835, ῥητῶς διαγράψαντα ὡς ὅρον ἰσχύος τὴν παρ' Ἀρμενοπούλῳ μνείαν.

Καὶ δὲν ἔδειξεν εἰς τοῦτο καὶ μόνον τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, ἀλλὰ προτάξας τὰ ἔθιμα ἐδήλωσε σαφῶς, ὅτι δὲν ἐργάζεται εἰς τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ πεπτοκότος Βυζαντινοῦ Βασιλείου, ὥστε κατὰ πάντα ὅμοιον μέχρι κεραίας ν' ἀναστυλωθῇ πάλιν τεχνικῶς ὑπορθούμενον, πρὸς θαυμασμὸν τῶν ἀρχαιολογούντων.

Ἀπεναντίας ἐν πλήρει συνειδήσει, ὅτι διὰ τοῦ χρόνου ἀλλοιοῦνται αἱ κοινωνίαι καὶ νέα στοιχεῖα ζωῆς κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας τοῦ ἔθνους, ἐνόμισεν ἐπιβλαβὲς νὰ διακόψῃ τὴν κυκλοφορίαν ταύτην καὶ διὰ τοῦτο προέταξε τὰ ἔθιμα.

Ἂν αὐτὰ δὲν ἀνεφάνησαν μεγάλου λόγου ἄξια, ὁ σκοπὸς ὅμως τῆς προτεραιότητος αὐτῶν ὑπῆρξε σπουδαῖος, διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἐζήτησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τὴν κοινωνίαν εἰς τὸ παρελθὸν, ἀλλὰ νὰ ὠθήσῃ αὐτὴν εἰς τὸ μέλλον, καὶ δὲν περιέδεσεν αὐτὴν εἰς τὸ σάβανον τοῦ νεκροῦ, ἀλλ' ἀφῆκεν ἐλευθέραν ν' ἀναπνεύσῃ τὰς αὔρας νέου ἔαρος καὶ νὰ προβῇ εἰς ἰδίαν ἀνάπτυξιν!

Αἱ κοινωνίαι ζῶσιν ἀνανεούμεναι, εἶναι τὸ ἀξίωμα τοῦ ἡμετέρου νομοθέτου.

Ἀλλὰ τάχα ὁ Ἀρμενόπουλος ἀρκεῖ πρὸς πᾶσαν λύσιν καὶ ἡ ἐπιτομὴ αὐτοῦ εἶναι πλήρης Πολιτικὸς Νόμος;

Βεβαίως ὄχι! Πρὸς ἀναπλήρωσιν προστρέχομεν πάντοτε εἰς τὰς πηγὰς, ὅθεν ἤντλησεν, ἀλλὰ καθόσον πρόκειται περὶ θεσμῶν, τοὺς ὁποίους περιέλαβε. Καθόσον ὅμως πρόκειται περὶ περιοριστικῶν διατάξεων, οὐδεὶς θέλει ἰσχυρισθῆ, ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη ἀναπληρώσεως.

Ὅλαι λοιπὸν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἔρευναι εἶναι σπουδαιόταται καὶ χρησιμώταται, ὡς λαμπάδες ἑρμηνείας, ὅπου ὑπάρχει τι σκοτεινὸν καὶ ἄδηλον καὶ ὅπου ἄλλως ἠθέλαμεν ἀποφανθῆ κατ' οἰκείαν κρίσιν. Ἀλλ' ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐκθάπτομεν ἐκ τῆς πρὸ αἰώνων ἀρχαιότητος ἀλλοκότους περιορισμοὺς τῆς ἐλευθερίας, ἐνσπείροντας δυσπιστίαν καὶ περιστέλλοντας τὴν ἀκώλυτον κυκλοφορίαν τῶν κεφαλαίων.

Εἰς τοὺς ἀντιλέγοντας εἰς ὅλα ταῦτα (1) ἐπὶ λόγῳ, ὅτι πρὸ τοῦ Διατάγματος 23 Φεβρ. 1835 ἴσχυον ἐν Ἑλλάδι τὰ Βασιλικὰ, ἀπαντῶμεν ὅτι ἦσαν πρὸ τοῦ Κυβερνήτου εἰς δικάζοντας καὶ δικαζομένους ἄγνωστα, ὁ

(1) Ὅρα Σαβίνῃ Σύστ. Α'. § 17.

δὲ Κυβερνήτης ἀπὸ τῆς 15 Δεκ. 1828 εἰσήγαγε τὸν Ἀρμενόπουλον εἰς ὃν κατόπιν(12 Αὐγούστου 1830) ἔδωκε μόνην συμβουλευτικὴν ἰσχύν. Τὸ περὶ τῆς ἰσχύος τῶν Βασιλικῶν εἶναι λοιπὸν ἁπλοῦν πλάσμα, fictio juris, διότι ἰσχὺς νόμου ἄνευ ἐφαρμογῆς εἶναι λέξις κενή.

Ἔπεται ἤδη τὸ ζήτημα περὶ τῆς σημασίας τῆς Νεαρᾶς τοῦ Βασιλείου παρ' Ἀρμενοπούλῳ,

Οὐδεὶς γνωρίζων, ὅτι ὁ Ἀρμενόπουλος δὲν ὑπῆρξεν νομοθέτης, ἀλλ' ἁπλοῦς συντάκτης ἰδιωτικῆς Συλλογῆς νόμων πρὸς ἰδίαν χρῆσιν, ἢ πρὸς μελέτην ἄλλων, πιστεύει ὅτι ἠδύνατο οὗτος νὰ μετατρέψῃ τὴν νομοθεσίαν, μετὰ πέντε αἰῶνας περίπου ἀνακαλῶν εἰς φῶς διάταξιν τοῦ Βασιλείου, καταργοῦσαν τὸν τόκον.

Ἐνῷ γνωρίζομεν τὴν ἀμέσως ἐπελθοῦσαν Νεαρὰν 83 τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Λέοντος, ἐπαναφέρουσαν τὸν τόκον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποπέσωμεν εἰς λάθος, ὥστε πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι δῆθεν παρὰ Βυζαντινοῖς ἔπαυσεν ὁ τόκος, ἢ ὅτι δὲν ἴσχυον αἱ περιοριστικαὶ αὐτοῦ διατάξεις.

Ἂν καὶ τὸ τοῦ Βασιλείου θέσπισμα κεῖται,ἐνΣχολίοις τῶν Βασιλικῶν (ὅρα Χαϊμβάχον τόμ. Β'. σ. 673), παρὰ Βυζαντινοῖς ὅμως ἐλάχιστον χρόνον ἰσχυσεν, ὥστε οὔτε δυνατὸν νὰ ἐπικρατήσῃ, καὶ τὰ πάντα περὶ τόκου ἐπανῆλθον εἰς τὸν πρὸ τῆς Νεαρᾶς ταύτης στενόχωρον εἱρμόν.

Εἶναι περιττὸν ἑπομένως ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἐπαναγωγὴν διὰ νὰ μάθωμεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Βασίλειος μετ' ὀλίγον ἐδέχθη τόκον ὑπὲρ μόνων τῶν ὀρφανῶν, ἢ εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ Βυζαντινοῦ Δικαίου πηγάς.

Ὅ,τι ὅμως δὲν ἔπραξεν ὁ Ἀρμενόπουλος, διότι δὲν εἶχε πρὸς τοῦτο ἐξουσίαν, ἔπραξεν ὁ ἡμέτερος νομοθέτης, αὐτὸς νεωστὶ κυρώσας τὴν διάταξιν τοῦ Βασιλείου.

Ἐνῷ αὐτὸς διδει κῦρος νόμου εἰς πᾶσαν διάταξιν Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος κειμένην ἐν ἑξαβίβλῳ, ἐν τίνι δικαιώματι ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ κηρύξωμεν ταύτην ἢ ἐκείνην ὡς ἁπλοῦν curiosum, ὡς ἱστορικὸν διήγημα καὶ οὗτος εἰπεῖν ἀρχαϊκὸν ἀνέκδοτον χάριν διασκεδάσεως: Μήπως ἅπασα ἡ ὕλη τῆς Ἑξαβίβλου δὲν ἠθροίσθη καὶ κατετάχθη πρὸς ἁπλῆν μελέτην;

Τίς ἄρα ἡ διάνοια τοῦ Ἀρμενοπούλου, εἰπόντος ἐν προθεωρίᾳ, *εἰσὶ καί*

(1) Ὅρα ἐν Σόλωνι σ. 569 τὴν διατριβὴν τοῦ Κ. Στ. Παπαχρήστου.

τινα ἐκ τοῦ Παλαιοῦ (τοὐτέστι τοῦ προχείρου τοῦ Βασιλείου) *τοῖς ἡμετέροις τίτλοις προσκείμενα*, ἂν τοὐτέστιν ὡς χρήσιμα εἰς τὸν ἀναγνώστην, οὐχὶ δὲ ὡς τότε ἰσχύοντα, δὲν δυνάμεθα νὰ διαστείλωμεν διὰ διττὸν λόγον, καὶ διότι τὸ ὅλον ἔργον ἀποτείνεται εἰς τὴν φιλομάθειαν τοῦ ἀναγνώστου, καὶ διότι τὸ Διάταγμα 23 Φεβρ. 1835 δὲν ἐπιτρέπει τοιαύτην διαστολήν.

Ὅ,τι μόνον δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν, ἀλλ' ὡς τελευταίαν ἐρώτησιν, ἂν εἶναι ἐκ τῶν περὶ τόκων διατάξεων παρ' Ἁρμενοπούλῳ ἡ τοῦ Βασιλείου χρονολογικῶς ἡ ὑστάτη. Ἡ ἐρώτησις αὕτη στηρίζεται εἰς τὸν ἀναμφίλεκτον κανόνα, ὅτι αἱ νεώτεραι διατάξεις εἶναι ἐπικρατέστεροι τῶν πρὸ αὐτῶν. Κατ' αὐτὸν μόνον λύεται ἡ ἀντινομία ἀντικειμένων διατάξεων τῆς αὐτῆς Συλλογῆς.

Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν ἐν τῷ οἰκείῳ περὶ τόκων τίτλῳ τοῦ Ἁρμενοπούλου ἡ διάταξις τοῦ Βασιλείου εἶναι κατὰ χρόνον ἡ τελευταία. Ἀλλ' ἤδη προτείνεται ὅτι παρ' Ἁρμενοπούλῳ ὑπάρχει ἄλλη διάταξις μεταγενεστέρα μνημονεύουσα τόκον, ἡ περὶ προτιμήσεως Ῥωμανοῦ ἔτους 922, ἐνῷ ἡ τοῦ Βασιλείου ἦτο τοῦ ἔτους 878 περίπου.

Ἅμα δεχθῶμεν ὡς κῦρος ἔχουσαν τὴν διάταξιν τοῦ Βασιλείου, ἡ νεωτέρα, ὡς περιωρισμένη εἰς μίαν καὶ μόνην περίπτωσιν, τὴν τῆς προτιμήσεως, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἀποκλειστικῶς ἀναιρεῖ ἐκείνην, ἐν γένει λοιπὸν ὑπάρχει κατηργημένος ὁ τόκος καὶ μάλιστα ἐπὶ δανείων, ἐξαιρετικῶς ὅμως ἐπιτρέπεται ἐπὶ τῆς προτιμήσεως.

Ἱστορικῶς εἶναι βεβαίως ἀναμφισβήτητον καὶ οὐδεὶς ἀμφίβαλε μεχρι τοῦδε, ὅτι μετὰ τὸν Βασίλειον ἐπανῆλθεν ὁ τόκος, ἀφοῦ γνωρίζομεν καὶ πάντοτε ἐμνημονεύσαμεν τὴν 83 Νεαρὰν τοῦ Λέοντος, ἀλλ' ἄλλο τὸ ἱστορικὸν παρὰ Βυζαντινοῖς ζήτημα, ἄλλο δὲ τὸ περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας σχέσεως δύω μεμονωμένων Νεσρῶν ἐν Συλλογῇ, ἥτις αὐτὴ καὶ μόνη ἐπέχει τόπον Πολιτικοῦ Κώδικος ἐξαιρέσει τῶν ἄλλων πηγῶν. Ὁ ὑπολογισμὸς τόκου κατὰ τὴν προτίμισιν συνυπάρχει κάλλιστα ὡς μοναδικὴ ἐξαίρεσις μετὰ τῆς ἐν πάσῃ ἄλλῃ σχέσει καταργήσεως τόκου, ὅπως τοιαύτην μοναδικὴν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐδέχθη ἐπὶ τέλους καὶ ὁ Βασίλειος ἐν τῇ ἐπαναγωγῇ αὐτοῦ (ΚΗ'. 6'.) ἐμμένων πάντοτε εἰς τὴν ἐν πᾶσι τοῖς λοιποῖς ἀπαγόρευσιν τοῦ τόκου.

Ἡ περὶ προτιμήσεως Νεαρὰ δὲν ὑπολογίζει ὅμως ἁπλῶς τόκον, ἀλλὰ τὸν *νόμιμον*. Μάλιστα! Ἀλλὰ τίς ἄλλος εἶναι ὁ νόμιμος, ἐνῷ εἰς πᾶσαν

ἄλλην περίπτωσιν τόκος δὲν ἐπιτρέπεται, ἢ ὁ κατὰ τὴν προτίμησιν εἰδικῶς τοιοῦτος;

Ἐξετάζοντες τοιουτοτρόπως τὸ ζήτημα κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Διατάγματος 23 Φεβρ. 1835, οὐδένα ἑρμηνευτικὸν κανόνα παραβαίνομεν λέγοντες, ὅτι ἐν πᾶσι, πλὴν ἐπὶ τῆς προτιμήσεως, προκύπτει ἐκ τῶν παρ' Ἀρμενοπούλῳ διατάξεων τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων ἀπόλυτος τοῦ τόκου ἀπαγόρευσις.

Ἂν λοιπὸν σήμερον δεχώμεθα τόκον κατ' ἔθιμον, ὡς ἐπικρατέστερον τοῦ γραπτοῦ νόμου καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν, ἐκτὸς τῆς προτιμήσεως, οἱ λοιποὶ περιορισμοὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου καὶ τοῦ ἀνατοκισμοῦ εἶναι εἰς τὸ ἔθιμον τοῦτο ἄγνωστοι, καθ' ὃ καὶ μόνον διέπονται τὰ περὶ τόκων, ἀφοῦ ὁ γραπτὸς νόμος καταλήγει εἰς παντελῆ τοῦ τόκου κατάργησιν, πλὴν ἐπὶ προτιμήσεως.

Ἐνῷ ὅμως τὸ ῥητὸν τοῦ νόμου γράμμα περὶ τόκων ἐκλείπει ἐν τῇ Ἐξαβίβλῳ ἰδοὺ προστίθενται ἄλλα ῥήγματα, ὑποβοηθοῦντα τοὺς περιορισμοὺς τοῦ ὑπερδιπλασίου καὶ τοῦ ἀνατοκισμοῦ.

Κανὼν ὑπάρχει τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, ὅτι ἡ ἀποζημίωσις δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τῆς ἀξίας τοῦ πράγματος (1).

Ὁ τόκος ἄρα, ὅστις οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀποζημίωσις, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ διπλάσιον τοῦ κεφαλαίου.

Ἀλλὰ τὰ καθέκαστα τῶν διατάξεων τούτων τοσοῦτον ἀπέχουν ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε ἂν δύναταί τις πρὸς στιγμὴν νὰ δεχθῇ, ὅτι ὑπῆρξε τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρων ἐνδόσιμον, εἶναι ὅμως ἀδύνατον νὰ πιστευσῇ, ὅτι συνταυτίζονται, ὥστε ἐλλείψει τινος ἐξ αὐτῶν νὰ ἐπέχῃ τόπον αὐτῆς ἡ ἑτέρα.

Καὶ πρῶτον οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει συμφωνίαν ἀποζημιώσεως ὑπερβαίνουσαν τὸ διπλάσιον, ἔστω καὶ τὸ δεκαπλάσιον (2). Ἀπεναντίας πᾶσα συμφωνία περὶ τόκου ὑπὲρ τὸ διπλάσιον τοῦ κεφαλαίου εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος (3).

Ἔπειτα κατ' Ἰουστινιανὸν καὶ ὅταν κατὰ μικρὸν καταβάλλωνται τόκοι, ἀλλὰ, προϊόντος τοῦ χρόνου, ὑπερέβησαν τὸ διπλάσιον, ἀπὸ τῆς

---

(1) L. 1. c, de sent. (7. 47.) Βασ. Θ'. ά. 87.

(2) L 38 § (17 de V. O. (45. 1) Βασ. ΜΓ'. ά. 36. L. 13 § 26 de act. emti (19 B. 1Θ' ή. 6 L 74 de evct (21. 2).

(1) L 2 § 61 de cond ind (12. 6) B. ΚΘ'. στ'. 26.

στιγμῆς ταύτης παύουν αὐτοδικαίως καὶ καταβληθέντες συμψηφίζονται εἰς τὸ κεφάλαιον, ἢ ἀναζητοῦνται (1). Τοιοῦτόν τι οὐδεμίαν ἀναλογίαν ἔχει πρὸς ἀπαγόρευσιν ἀποζημιώσεως, ἐφάπαξ ἐπιδικαζομένης, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τότε τὸ διπλάσιον. Τίς νόμος ἀπηγόρευσεν ὥστε διαδοχικαὶ ἀποζημιώσεις νὰ γίνωνται διὰ χωριστὰς αἰτίας ἔστω καὶ περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ τίς Ῥωμαῖος Νομοδιδάσκαλος εἶπε ποτε, ὅτι τοιαῦται ἀποζημιώσεις, ἑκουσίως γινόμεναι, δὲν δύνανται νὰ ὑπερτερήσουν καὶ τὸ δεκαπλοῦν καὶ τὸ εἰκοσαπλοῦν; Ἀλλὰ τότε ποῦ ἡ ἀναλογία;

Οὐδεὶς περιορισμὸς εἶναι τοσοῦτον ἐπαχθὴς διὰ τὸν ὀφειλέτην, ὅσον αὐτὸς τῆς αὐτοδικαίου παύσεως τόκων ὑπὲρ τὸ διπλάσιον. Ὁ δανειζὴς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐπιεικὴς ἄνευ ἰδίας ζημίας, ἐπιτρέπων προθεσμίαν εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης καταφεύγει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν, διὰ νὰ μὴ διαμένουν νεκρὰ τὰ κεφάλαια, τὰ ὁποῖα ὁ εἰς τὸ ἑξῆς ἀτόκως ὀφείλων αὐτὰ δὲν θέλει φανῇ πρόθυμος νὰ ἐπιζρέψῃ. Τίς ἡ ἀπάντησις εἰς ταῦτα;—Ὅτι εὔπορος ὢν ὁ ὀφειλέτης καλῶς πράττει νὰ μὴ δανείζεται (2), δηλ. ὅτι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ παύσουν διὰ ξένων κεφαλαίων ἐπιχειρήσεις, δι' ὧν πρὸ πάντων ζωογονεῖται ἡ συναλλαγή. Ἀλλ' ἅπαξ δανεισθεὶς πρέπει νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα, ἢ ἀλλοδήποτε, εἰς οἱανδήποτε τιμὴν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκτελέσεως ἀπέχων εἰς τὸ ἑξῆς δανείων. Περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ μὴ εὐπόρου οὐδὲν εὑρίσκομεν, ἢ ὅτι ἡ πεῖρα ἀπέδειξεν, ὅτι μακροχρόνια δάνεια εἶναι ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν γεωργίαν. Δὲν γνωρίζω ποῦ ἐδείχθη ἡ πεῖρα αὕτη, ὅτι συμφέρει εἰς τὴν γεωργίαν, ν' ἀποσύρωνται ἀπ' αὐτῆς τὰ κεφάλαια καὶ ὅτι τότε μόνον εὐδοκιμεῖ, ὅταν ἐξ ἰδίων καὶ ἄνευ ἄλλης συνδρομῆς μοχθῇ. Δὲν νομίζω, ὅτι τοιοῦτον θεώρημα παραδέχονται ὅσοι δὲν παύουν ζητοῦντες γεωργικὰς Τραπέζας. Μήπως ἡ γῆ ἔλειψεν ἐν Ἑλλάδι, ἢ τὰ κεφάλαια;

Ἀντὶ τῆς προβληματικῆς ταύτης πείρας ἐρωτῶ, ποῖον βιομηχανικὸν κατάστημα ὑφίσταται ἄνευ δανείων καὶ ξένων κεφαλαίων μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως; Ἀφίνω ν' ἀπαντήσουν περὶ τούτου καὶ αὐτὰ τὰ ὀλίγα βιομηχανικὰ καταστήματα τῆς Ἑλλάδος. Καὶ τέλος τὰ πάγια δάνεια τῶν Ἐπικρατειῶν εἶναι πλέον ἐφικτὰ ὑπὸ

(1) Μίλισσα σελ. 1022.
(2) L. 28 C. deus. (4, 32).

τὸ σύστημα τόκου μέχρι διπλασιασμοῦ; Αὐτὴ ἡ Δημοσία πίστις τῶν νέων κοινωνιῶν διασείεται τοιουτοτρόπως ἐκ *βάθρων*.

Ἀλλ' ἐπανερχόμεθα εἰς τὰς ἀναλογίας τῆς μὴ ὑπὲρ τὸ διπλάσιον ἀποζημιώσεως καὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τόκων ὑπὲρ τὸ μέτρον τοῦτο.

Ἐννοοῦμεν κάλλιςα, ὅτι ἠδύνατό τις νὰ δεχθῇ ἀναλογίαν τινα, ὅταν τόκοι καθυστερούμενοι ἐν ὁμάδι ἀπαιτοῦνται, ὅπως καὶ ἐπὶ ἀποζημιώσεως, ὅτι ὑπάρχει κοινὸν ὅριον μέχρι διπλασίου. Ἀλλ' ὁ Ἰουστινιανὸς, τοῦ ὁποίου ἡ λέξις excedere ἐν L 1 c de sent (7. 47) φαίνεται συνώνυμος τῆς λέξεως procedere ἐν L 27 c de us (4. 32.) καθαυτὸ διὰ τῆς τελευταίας διατάξεως ἀνέτρεψε πᾶσαν ἀναλογίαν, διότι καὶ οἱ κατὰ μικρὸν ἀποτινόμενοι τόκοι, ὡς αὐτοτελεῖς ἀποζημιώσεις, δὲν δύνανται πλέον νὰ ὑπερβοῦν τὸ διπλάσιον καὶ πᾶσα ἐναντία συμφωνία ἀκυροῦται.

Ἡ ἀπαγόρευσις τόκου ὑπὲρ τὸ διπλάσιον τοσοῦτον λογίζεται δημοσίας τάξεως, ὥστε ὁ νομοθέτης παρεμβαίνει εἰς τὰς συμβάσεις καὶ μόλις δέχεται μετ' ἀπόδειξιν πάσης εἰλικρινείας, ὅτι ἐγένετο ἀνανέωσις.

Ἂν παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην, ὅτι κατ' Ἰουστινιανὸν μετὰ τὸ τετράμηνον τῆς τελεσιδικίας προβαίνουν τόκοι ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου μόνου εἰς ἐπάπειρον καὶ ὑπὲρ τὸ διπλάσιον, τότε ποῦ πλέον ἡ ἀναλογία;

Ὅμοιόν τι στήριγμα ἐζητήθη ὑπὲρ τῆς ἀπαγορεύσεως ἀνατοκισμοῦ.

Κατὰ Ῥωμαίους καρποὶ ἀποδίδονται ἄνευ ἄλλης ἀποζημιώσεως διὰ τὴν καθυστέρησιν. Ἀλλὰ ποῦ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου ἀπαγορεύεται συμφωνία ἀποδόσεως τόκου καρπῶν; Αὐτὴν ὅμως τὴν συμφωνίαν ἠκύρωσεν ὁ Ἰουστινιανὸς ὡς πρὸς τόκους τόκων (1). Εἶναι παράδοξον ἐν τούτοις νὰ ἐπικαλῆται τις ἔθιμον περὶ τούτου ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα κατ' ἐμπορικὴν τάξιν τοῦτο πάντοτε γίνεται ἐπὶ ἀλληλοχρέων λογισμῶν, καθ' οὓς περατωθέντας συγκεφαλαιοῦται ὁ τόκος, ὅπως καθιέρωσεν καὶ τὸ καταστατικὸν τῆς τραπέζης 22 Ἰουνίου 1843 Ἀρ. 26.

Εἶναι δύσκολον νὰ κατανοήσῃ τίς, διατὶ οὔτε ἀνήθικον κρίνεται, οὔτε ἐπιδέχεται ἀπαγόρευσιν, νὰ δίδεται πρὸς ἄλλον εἰς ἐπίτοκον δάνειον ὁ ληφθεὶς τόκος, ἐνῷ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ δανείσῃ τις ὡς νέον κεφάλαιον τὸν τόκον εἰς τὸν αὐτὸν ὀφειλέτην, ὥστε καὶ ἡ κεκαλυμμένη ἀνανέωσις ἀτονεῖ (usuras semper usuras manere); Καὶ πότε δύναται νὰ ὑπάρξῃ εἰλικρινὴς ἀνανέωσις; Ἀντὶ ν' ἀναγκασθῇ ὁ ὀφειλέτης νὰ

(1) L. 3 C. deus. (7, 54.

δανεισθῇ παρ' ἄλλου ἐπὶ βαρυτέρῳ ἴσως τόκῳ τὸν καθυστερούμενον δὲν ἦτο μεγάλη δι' αὐτὸν εὐκολία νὰ ὑποσχεθῇ τόκον τόκου εἰς τὸν αὐτὸν δανειστήν;

Καὶ αὐτοὶ οἱ Ῥωμαῖοι νομοδιδάσκαλοι, οἵτινες ἐξέθετον τὴν ἀρχὴν ὅτι τόκος τόκου δὲν ἀπαιτεῖται δικαστικῶς, δὲν εὕρισκον ἄκυρον τὴν συμφωνίαν συγκεφαλαιώσεως τόκου, εἴτε δι' ἑκουσίας ἀνανεώσεως, εἴτε δι' ἀναγκαστικῆς.

Τὴν ἐναντίαν ἀρχὴν περὶ τούτου καθιέρωσε πρῶτος ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ τῆς μνησθείσης διατάξεως (1).

Καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ὀλιγοχρόνιος πεῖρα, ἐφ' ὅσον ὁ Ἄρειος Πάγος ἐτήρει τὴν πρώτην νομολογίαν περὶ καταργήσεως τοῦ περιορισμοῦ τοῦ τόκου, ἀπέδειξεν ὅτι διὰ τῆς ἐλευθερίας βοηθοῦνται μάλιστα οἱ δανειζόμενοι, διότι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ὁ τόκος ἠλαττώθη.

Ἐπ' αὐτῆς τῆς πείρας στηριζόμενοι, ἄνευ προφητικῆς ἀξιώσεως, δυνάμεθα, νὰ προείπωμεν ὅτι διὰ τῆς ἀνανεώσεως τοῦ περιορισμοῦ πολὺ πιθανῶς μέλλει νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀνύψωσις τοῦ τόκου.

Τὸ ἐπιβλαβέστερον διὰ τὸν ὀφειλέτην εἶναι ἡ δυσπιστία, ἥτις προσκολλᾶται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἅμα προσδοκῶνται διενέξεις, ὁποίας συνεπάγονται οἱ περιορισμοὶ τοῦ ὑπερδιπλασίου καὶ τοῦ ἀνατοκισμοῦ. Ὡς ἐξ αὐτῶν οἱ κεφαλαιοῦχοι τείνουν πρὸς διάλυσιν καὶ ἐκκαθάρισιν τῶν ὑφισταμένων σχέσεων καὶ ἑπομένως τὰ κεφάλαια γίνονται σπανιώτερα, ἐνόσῳ ἡ ζήτησις ὑπερτερεῖ.

Ἄλλος ὁ λόγος, ἂν ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἀνωτάτου μέτρου τόκου, ὥστε νὰ μὴ παγιδεύωνται παρὰ τῶν πλεονεκτούντων οἱ ἀσυνέτως ἀναδεχόμενοι πᾶσαν ὑπόσχεσιν μελλούσης ἐκτελέσεως, οὐδόλως προϋπολογίζοντες τὰ ἴδια μέσα.

Περὶ τούτου σήμερον δὲν γίνεται ἀμφισβήτησις,

Ὡς πρὸς τὸ ὑπερδιπλάσιον ὅμως καὶ τὸν ἀνατοκισμὸν ἐπιμένομεν φρονοῦντες, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ κοινωνία ποσῶς δὲν χρήζει νὰ ἐκθάψῃ τὰς περὶ αὐτῶν διατάξεις ἐκ τῶν μὴ νενομοθετημένων πηγῶν, διότι ἀντὶ νὰ συμπληρώσῃ χάσμα τι, μέλλει νὰ προσθέσῃ ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὑλικῶν αὐτῆς δυνάμεων, εὐκόλως μαραινομένων, πρὶν δοθοῦν τὰ ἐχέγγυα τῆς δημοσίας πίστεως.

---

(1) L, 3 C. deus (7, 54).

ΝΟΜΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ζητ. 140. Συγχωρεῖται ἀνακοπὴ κατὰ βουλεύματος Πλημμελειοδικῶν, δι' οὗ διατάσσεται ἁπλῶς προφυλάκισις; — Οὐχὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 27 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τῶν βουλευμάτων τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν Πλημμελειοδικῶν δὲν συγχωρεῖ τὸ ἄρθρ. 260 τῆς Ποιν. Δικ. ἀνακοπὴν εἰμὴ εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 251 § 1 καὶ 4· τοὐτέστιν ἂν τὸ εἰρημένον δικαστικὸν συμβούλιον ἀπεφήνατο, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν ἢ ἔπαυσε τὴν περαιτέρω καταδίωξιν ἢ ἀπεφάσισε τὴν εἰς τὸ ἀκροατήριον παραπομπὴν τῆς δίκης. Μὴ ὑπαρχούσης λοιπὸν οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν ἀνωτέρω τριῶν περιπτώσεων ἐν τῷ ἀνακοπέντι βουλεύματι τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν τῷ διατάξαντι ἁπλῶς τὴν προφυλάκισιν τοῦ ἀναιρεσείοντος Ἰ. Ἀναργύρου, νομίμως ἀπερρίφθη καὶ γενομένη κατ' αὐτοῦ ἀνακοπή.

Ζήτ. 141. Τὸ τῆς ἀναιρέσεως ἔνδικον μέσον ἐπιτρέπεται κατὰ βουλευμάτων τῶν Πλημμελειοδικῶν, καί τοι ἁπλῶς διατασσόντων προφυλάκισιν, ἕνεκεν κακῆς συνθέσεως ἢ ψευδοῦς ἑρμηνείας; —Ναί; κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 17 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου φέρουσαν·

Ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἀναιρέσεως κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 βουλεύματος τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀριθ. 263 Ποιν. Δικ. δύναται νὰ ζητηθῇ ἀναίρεσις τῶν βουλευμάτων τοῦ ποινικοῦ συμβουλίου, ἕνεκα μὴ προσηκούσης συνθέσεως τοῦ συμβουλίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 217 καὶ ἕνεκα ψευδοῦς ἑρμηνείας ἢ ψευδοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Ποιν. Νόμου. Τὸ ἄρθρ. δὲ τοῦτο, μὴ ὁρίζον τὸ εἶδος τῶν βουλευμάτων, ὡς πράττει τὸ ἄρθρ. 251 τῆς αὐτῆς Δικ. ἐπὶ τοῦ ἐνδίκου τῆς ἀνακοπῆς μέσου, ἔπεται ὅτι συγχωρεῖ ἀναίρεσιν κατὰ παντὸς βουλεύματος, εἰς ὃ ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις ἢ δι' οὗ ψευδῶς ἡρμηνεύθη ἢ ἐφαρμώσθη ὁ Ποιν. Νόμος ὅτι δὲ τὸ ἔνδικον τῆς

ἀναιρέσεως μέσον δεκτὸν ἐστὶ κατὰ παντὸς βουλεύματος διὰ κακὴν σύνθεσιν ἡ ψευδῆ ἐφαρμογὴν τοῦ Ποιν. Νόμου ὑποστηρίζεται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 479 τῆς αὐτῆς Δικ. μὴ ἀπαιτοῦντος, ὡς πρὸς τὰ δικαστικὰ βουλεύματα, ὁριστικότητα καὶ τελεσιδίαν, ἐὰν δὲ ὁ νομοθέτης εἶχε σκοπὸν νὰ περιορίσῃ καὶ τὴν ἀναίρεσιν ὡς περιώρισε καὶ τὴν ἀνακοπὴν εἰς τὰς τρεῖς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 251 § 1. 2 καὶ 4 ἤθελεν ὁρίσει σαφῶς τοῦτο, ὅπερ ἔπραξεν ἐν τῷ ἄρθρ. 260 περὶ τῆς ἀνακοπῆς, δὲν ἤθελε διατάξει ἐν τῷ ἄρθ. 263 ἀόριστως καὶ γενικῶς, ὅτι ζητεῖται ἀναίρεσις *τοῦ βουλεύματος τοῦ συμβουλίου*, ἤγουν ὁποιονδήποτε εἶναι· ὅθεν ἡ αἴτησις ἀναιρέσεως τοῦ Ἰω. Ἀναργύρου, κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 βουλεύματος τοῦ δικας. συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημ. διὰ τὸν λόγον τῆς κακῆς συνθέσεως τοῦ συμβουλίου παραδεκτὴ ἐστί.

Ζητ. 142. Ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις δικαστικοῦ συμβουλίου διὰ τὴν μὴ πρόσληψιν τοῦ ἀνακριτοῦ, οὗτινος τὸ κώλυμα δὲν ἀναφέρεται;—Ἡ αὐτὴ ἀπόφασις φέρει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 247 τῆς αὐτῆς Δικ. διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ ἀπόφασις τοῦ δικας. συμβουλίου, ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τριῶν δικαστῶν περιλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ κλπ. διατάττων δὲ ῥητῶς ὁ νόμος νὰ περιλαμβάνηται εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ συμβουλίου καὶ ὁ ἀνακριτὴς, θεωρεῖ αὐτὸν ἀνακγαῖον μέλος τοῦ συμβουλίου, ὅπερ προσεπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 297 τῆς αὐτῆς Δικ. καθότι οὗτος διευθύνων τὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐξετάζων αὐτοπροσώπως τοὺς μάρτυρας, εὑρίσκεται εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὴν βαρύτητα τῶν ἀποδεικτικῶν μέσων καὶ τὸ ἀληθὲς ἐξαγόμενον τῆς ἀνακρίσεως· ὥστε μόνον, ὅταν ὁ ἀνακριτὴς κωλύεται, δύναται ν' ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλου ἡ θέσις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς δηλοῦται ἐκ τοῦ προσβαλλομένου βουλεύματος δὲν προσελήφθη ὁ ἀνακριτὴς εἰς τὴν συγκρότησιν τοῦ δικαστικοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημ. οὐδ' ἀποδεικνύεται, ὅτι ἐκωλύετο· ὅθεν ὑπάρχει κακὴ σύνθεσις τοῦ συμβουλίου· ὅπερ φέρει ἀναίρεσιν.

Ὁ Ἐκδότης
Δ. ΧΑΡΙΓΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Ἡ ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχ. παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

Νομολ. πολ. Ἀρ. Πάγου. 144. Τελεσιδικία. 145. Ἀναδοχὴ χρέους. 146. Ξενοδόχοι μὴ θεωρούμενοι σύνοικοι τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ των ξένων. 147. Ἀναψηλάφησις, ἐπιτρεπομένη καὶ κατ' ἀποφ. τοῦ Ἀρ. Πάγ. 148. Ἐφέσεως προθεσμία ὡς πρὸς ἀποφάσεις ἐπιβαλούσας ὅρκον. 149. Ἁρμοδιότης τῶν εἰρηνοδικῶν ὡς πρὸς ὅλα τὰ εἴδη τῆς φθορᾶς τῶν δένδρων. 150. Ὑπεθεματιστὴς καὶ ἐνυπόθηκον. 141, Αἱ περὶ τὴν ἐκτέλ. διοικητ. καταδιώξεως ἔριδες δὲν διέπονται ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως διαδικασίας.— Νομ. Ποινικὴ 152 Πλαστογραφία διπλωτύπων. Νομολ. Πολ. Ἐφ. Ἀθ. 153. Νόμος πρατιμήσεως ἐφαρμοζόμενος καὶ εἰς τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα. 154. Σκοπὸς τοῦ νόμου ὡς πρὸς τὰς ἐπιβαλομένας εἰς τοὺς ὑπολόγους. ποινάς. 155. Ἀκραιφνὴς ἐπὶ συναλλαγματικῶν. Νομ. Ποιν. Ἐφ Ἀθ. 156, Ἀθέμιτος ἔννοια.

Ζητ. 143. Ὑπάρχει τελεσιδικία, ὅταν ἐπ' ἄλλου νομίμου λόγου στηρίζῃ τις τὴν ἀξίωσίν του, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ προδικασθέντος καὶ ἀπορριφθέντος;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 232 ε. ε. ἀπ. τοῦ Ἀρ. Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 274 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικ. τελεσιδικία ὑπάρχει τότε μόνον, ὅταν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ὡς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα, πρόκηται νὰ συζητηθῇ τὸ αὐτὸ δίκαιον εἰς νέαν δίκην· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως, ὁ Κ. Ρ. διὰ τῆς ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1858 ἀνακοπῆς του, τῆς ἀπορριφθείσης διὰ τῆς ὑπ' ἀ-

ριθ. 1116 τοῦ 1850 τελεσιδίκου ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, διεξεδίκει τὸ ἥμισυ τῶν ἐπιδίκων οἰκιῶν, περιελθὸν αὐτῷ ἐκ πατρικῆς περιουσίας, ἤδη δὲ κατ' ἔνστασιν ἀποκρούει τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν τοῦ ἀντιδίκου του λόγῳ ὅτι τὰς αὐτὰς οἰκίας ἔχει ἐκ μητρικῆς περιουσίας αὐτοῦ κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος, ὥστε τὴν περὶ κυριότητος ἀξίωσίν του εἰς τὴν παροῦσαν δίκην δὲν στηρίζει εἰς τὸν λόγον, ὃν ἐπρότεινεν εἰς τὴν δίκην, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 1116 ἀπόφασις, καὶ ἐπομένως ἐξ αὐτῆς δὲν ἐμποδίζεται ν' ἀντιτάξῃ τὸ αὐτὸ περὶ κυριότητος τῶν εἰρημένων οἰκιῶν δίκαιον, ἐπικαλούμενος ἄλλην περὶ αὐτοῦ νόμιμον αἰτίαν, διότι τελεσιδικία δὲν προκύπτει ἐκ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἀφοῦ ἡ δι' αὐτῆς ἀπορριφθεῖσα ἀνακοπή του δὲν εἶχε τὸν αὐτὸν περὶ τοῦ προτεινομένου δικαίου νόμιμον λόγον, καὶ ὅμως τὸ ἐνταῦθα Ἐφετεῖον, ἐνῷ βεβαιοῖ διὰ τῆς ἀποφάσεώς του τὴν διαφορὰν τοῦ λόγου τούτου, παραδέχεται, ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθ. 1116 ἀπόφασις ἀποτελοῦσα τελεσιδικίαν κατὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἀφαιρεῖ τὸ δικαίωμα αὐτοῦ ν' ἀντιτάξῃ τὴν ἀξιουμένην ἐκ μητρικῆς κληρονομίας κυριότητά του· οὕτω δὲ παρεβίασε τὴν περὶ δεδικασμένου οὐσιώδη διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 274 τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοῦ Νόμου 11 § 2 τῶν Π. (44. 2.) ὁ δὲ νόμος 10 τῶν Π. (19. 1.) ὃν τὸ Ἐφετεῖον ἐπικαλεῖται καὶ ὑπεστήριξε τὴν περὶ δεδικασμένου γνώμην του, περιέχων δικονομικὴν διάταξιν, καθ' ἣν ὁ ἔχων δύω ἀγωγὰς δὲν δύναται νὰ κινήσῃ ταύτας ἀλληλοδιαδόχως, ἀλλὰ συνάμα, περὶ τοῦ κεκτημένου δικαιώματός του, δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν, διότι τοῦ νόμου αὐτοῦ ὑπερισχύουν αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικ. καθ' ἃς ὁ ἔχων κατὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτήσεις, δὲν ἐμποδίζεται νὰ εἰσάξῃ ταύτας συγχρόνως, ἢ καὶ διὰ μεταγενεστέρας ἀγωγῆς (ἄρθρ. 535 Πολ. Δικ.) ὅθεν ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ 18030 ε. ε. τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν εἶναι ἀναιρετέα.

Ζητ. 144. Ἐπιτρέπεται ἀπολύτως ἡ μαρτυρικὴ ἀπόδειξις περὶ τῆς ὑπὸ γυναικὸς ἀναδοχῆς ἀλλοτρίου χρέους; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ἀριθ. 284 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ τὸ εὐεργέτημα τοῦ Βελιανείου Δόγματος βοηθεῖ τὰς ἀπατωμένας γυναῖκας ἐν τῇ ἀναδοχῇ ἀλλοτρίου χρέους, δὲν ἔπεται ἐκ

τούτου, ὅτι ἡ ἁπλῆ ἐπίκλησις τοῦ δόγματος τούτου ἀρκεῖ πρὸς παραδοχὴν τῆς διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως, καθότι τοιαύτην ἐξαίρεσιν δὲν καθιεροῖ ὁ νόμος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 573 ἀποφάσεώς του σταθμίαν τὰ εἰς αὐτὸ καθυποβληθέντα διάφορα περιστατικὰ κατὰ τοὺς ἰδίους τῆς ἀναιρεσειούσης ἰσχυρισμούς, παρεδέχθη, ὅτι δὲν ἦτον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της ἀδύνατον νὰ λάβωσιν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ δανειστικὸν συμβόλαιον ὑπ' ἀριθ. 1368 ἀντὶ δανείου καλύπτει χρέος τρίτου προσώπου, καὶ ὅτι ἡ ἀναιρεσείουσα δὲν ἐπρότεινε λόγον τινα καθιστῶντα πιθανὴν τοὐλάχιστον τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐξαπατηθεῖσα ἢ ἐπηρεασθεῖσα παρὰ τοῦ σύζυγού της συνωμολόγησε τὸ δάνειον πρὸς τὸν ἀντίδικόν της, διὰ νὰ τῇ ἐπιτραπῇ ἡ ἐμμάρτυρος ἀπόδειξις, εἰς δὲ τὴν παραδοχὴν ταύτην, τὴν ἐκ σταθμίσεως πραγματικῶν γεγονότων ἀπορρέουσαν, δὲν δύναται νὰ ἐπεμβῇ ὁ Ἄρ. Πάγος. Ὅθεν μὴ ἐπιτρέψαν τὸ Ἐφετεῖον τὴν ματυρικὴν ἀπόδειξιν, δὲν παρηνόμησεν· ὁ δὲ λόγος, ὅτι αὕτη ἐπιτρέπεται ὁσάκις πρόκειται ν' ἀποδειχθῇ πρᾶξις γενομένη πρὸς καταδολίευσιν ἀπαγορευτικοῦ νόμου, δὲν ἔχει ὑπόστασιν, διότι οὐδεὶς νόμος ἀπαγορεύει ἀπολύτως εἰς τὰς γυναῖκας νὰ δανείζωνται, οὐδὲ πᾶν δάνειον παρ' αὐτῶν γενόμενον εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρον, δυνάμει τοῦ Βελιανείου Δόγματος ἢ τοῦ εὐεργετήματος, τοῦ ὁποίου ἡ γυνὴ δύναται καὶ νὰ παραιτηθῇ.

Ζητ. 145. Αἱ προτάσεις τῶν διαδίκων δύνανται ν' ἀποτελέσωσιν ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὥστε νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἐμμάτυρος ἀπόδειξις;—Ναί·

Μεταβιβασθείσης τῆς συναλλαγματικῆς δι' ἐκχωρήσεως ἐφαρμόζονται οἱ περὶ ἐκχωρήσεως νόμοι;—Ναί.

Ὀφείλει τὸ δικαστήριον ν' ἀνατρέξῃ εἰς προηγουμένας προτάσεις;—Οὐχί.

Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 245 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ Ἐφετεῖον σκεφθὲν, ὅτι ἐκ τῶν ἀποφάσεων, ὧν τὰ μέρη ἀνέφερον ἐξάγει τεκμήριον πιθανολογοῦν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσιβλήτου, καὶ ἰσοδυναμοῦν μὲ ἀρχὴν ἐγγράφου ἀποδείξεως περὶ τοῦ ἀ-

ποδεικτέου ἀντικειμένου· παραδέχεται ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅτι ἐκ τῶν ἀποφάσεων αὐτῶν, ἐν αἷς περιείχοντο καὶ αἱ προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, προκύπτει κατὰ τὴν κρίσιν του πιθανότης τοῦ προταθέντος ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἀναιρεσιβλήτου· ἄρα συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 304 § 3 τῆς Πολ. Δικ. τῷ ἐπέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν.

Ἐπειδὴ διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, εἰκονικῆς κηρυχθείσης τῆς ὑπὲρ τοῦ ἀναιρεσείοντος ὀπισθογραφήσεως ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Σ. ἐκδοθείσης συναλλαγματικῆς, ἡ ὀπισθογράφησις αὕτη θεωρεῖται μὴ ὑπάρχουσα, ὡς ὀρθῶς καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἀπεφάσισε· τῆς συναλλαγματικῆς δὲ ταύτης μὴ μεταβιβασθείσης οὔτε εἰς τὸν Λ. ὡς βεβαιοῖ τὸ Ἐφετεῖον, διότι οὐδεμίαν ἄλλην ὀπισθογράφησιν ἔχει ἡ ῥηθεῖσα συναλλαγματικὴ, ὁ μόνος τίτλος, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὁ ἀναιρεσείων ἐξήσκησε τὴν προκειμένην ἀπαίτησιν, εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Λ. πρὸς αὐτὸν γενομένη διὰ συμβολαίου ἐκχώρησις· ἐπομένως καλῶς τὸ Ἐφετεῖον τὰς περὶ ἐκχωρήσεως ἀρχὰς ἐφήρμοσεν καθόσον ἀνάγονται εἰς τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἀπαιτουμένην γνωστοποίησιν τῆς παραχωρήσεως.

Ἐπειδὴ, ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου προτάσεις τοῦ ἀναιρεσείοντος, ἃς ὑπέβαλε κατὰ τὴν συζήτησιν, μεθ' ἃς ἐξεδόθη ἡ ὁριστικὴ ἀπόφασις, οὗτος δὲν ὑπέβαλεν ἔγγραφον ἢ ἄλλο γεγονὸς πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι ἡ εἰς αὐτὸν γενομένη ἐκχώρησις ἐγνωστοποιήθη εἰς τὸν ἀναιρεσίβλητον, πρὶν οὗτος καταβάλῃ τὸ παρ' αὐτοῦ ὀφειλόμενον· ἄρα τὸ Ἐφετεῖον δὲν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ σκεφθῇ περὶ ἐγγράφων καὶ γεγονότων τὰ ὁποῖα ἀφοῦ δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν, ἔπεται ὅτι καὶ δὲν τὰ παρεμόρφωσε· δὲν ἦτο δὲ ὑπόχρεων νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν προτάσεις εἰς προγενεστέραν συζήτησιν, μεθ ἣν ἐξεδόθη ἄλλη ἀπόφασις, διότι καθῆκον τοῦ ἀναιρεσείοντος ἦτον (ἄρθρ. 580 τῆς Πολ. Δικ.) τὰς προτάσεις του κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἐφετείου συζήτησιν νὰ ἔχῃ πλήρεις, ἤγουν ὅλας τὰς αἰτήσεις καὶ τοὺς λόγους τῶν αἰτήσεων.

Ζητ. 146. Οἱ ξενοδόχοι θεωροῦνται ὡς σύνοικοι τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διαμενόντων· καὶ δύναται νὰ γίνῃ αὐτοῖς ἐγκύρως ἐπίδοσις τοῦ πρός τινα τῶν ξενιζομένων ἀπευθυνομένου ἐγγάφου;—Οὐχί· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 231 τοῦ 1860 ἀπ. τοῦ Ἀρ.

Πάγου, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,273 τοῦ 1860 ἀπ. τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὴ οἰκία τινὸς, κατὰ τὴν κοινῶς παραδεδεγμένην σημασίαν τῆς λέξεως, λέγεται τὸ οἴκημα, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἡμερινὴν καὶ πρὸ πάντων νυκτερινὴν αὐτοῦ ἐνδιατριβὴν καὶ ἀνάπαυσιν· ἔνθα ἑπομένως, οὐ μόνον τὰ πρὸς οἰκιακὴν ἐνδιαίτησιν ἀναγκαῖα ἔχει σκεύη καὶ πράγματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἀποτελοῦντας οἰκογένειαν συγγενεῖς· τὴν σημασίαν δὲ ταύτην ἀποδίδει καὶ ἡ νομοθεσία εἰς τὴν οἰκίαν, διότι κατὰ μὲν τὸν νόμον 4 § 5 (39. 2.) qomum accipere delemus, inqna degit, ἤγουν τὸν οἰκιακόν τις διάγει βίον, κατὰ δὲ τὸ 143 ἄρθρ. τῆς Πολ. Δικ. ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ διαδίκου ἡ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντας συγγενεῖς ὑπηρέτας ἢ συνοίκους· ἀλλὰ τοὺς μετ' αὐτοῦ συνοικοῦντας συγγενεῖς συνήθως ἔχει τις, ὡς καὶ τοὺς οἰκιακὴν θεραπείαν παρέχοντας αὐτῷ ὑπηρέτας, οὐχὶ ὅπου ἐπί τινα χρόνον τῆς ἡμέρας διαμένει, τὰ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἐκτελῶν ἔργα, ἀλλ' ὅπου ἐνδιαιτᾶται καὶ οἰκεῖ, καὶ συνοίκους αὐτοὺς μονον λέγεται ἔχων.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὰ ἐκτεθέντα, σύνοικός τινος εἶναι κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου ὁ τὴν αὐτὴν μετ' αὐτοῦ οἰκίαν οἰκῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ τὴν ἡμέραν μόνον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματός του αὐτόθι διατρίβων· ἑπομένως τὸ Ἐφετεῖον, θεωρῆσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοὺς διευθυντὰς τοῦ ξενοδοχείου (Ἀνατολῆς) συνοίκους τῶν ἐν αὐτῷ ἐνδιαιτωμένων ξένων, μόνον διότι μένουσιν ἐν αὐτῷ τὸ πλεῖστον τοῦ ἡμερονυκτίου, διευθύνοντες καὶ ἐπιτηροῦντες, ἔστι δ' ὅτε καὶ τρώγοντες, ἤτοι πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματός των, παρεβίασε τὰς οὐσιώδεις διατάξεις τῶν ἄνω παρατεθέντων ἄρθρ. τὸ δὲ διατακτικὸν τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεως αὐτοῦ, καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ὅτι καὶ μετὰ τὰς 30 ἡμέρας δύναται νὰ προταθῶσιν ἐνστάσεις κατὰ τῆς προκλήσεως, δὲν σώζεται, καθόσον ἀπέῤῥιψε τὴν πρόκλησιν ὡς ἀκύρως ἐπιδοθεῖσαν.

Ζητ. 147. Πότε ἐπιτρέπεται τὸν ἔνδικον τῆς ἀναψηλαφήσεως μέσον κατ' ἀπόφασεων τοῦ Ἀρείου Πάγου; — Ἡ ὑπ' ἀριθ. 228 τοῦ 1860 ἀπόφασις τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου φέρει·

(1) Πρλ. Dalloz expoilt § 266 271.

Ἐπειδὴ κατὰ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀρ. Πάγου τῶν ἐκδιδομένων ἐπὶ αἰτήσεων ἀναιρέσεων δὲν ἐπιτρέπεται ἀναμφιβόλως τὸ ἔνδικον τῆς ἀναψηλαφήσεως μέσον (Ἀρ. 837)· ἀλλ' ὁσάκις τὸ δικαστήριον τοῦτο δικάζει κατ' οὐσίαν περί τινος διαφορᾶς, καὶ ἰδίως ἐπὶ κανονισμοῦ ἁρμοδιότητος, κατὰ τῶν ἀποφάσεων αὐτοῦ τὰ πρὸς ἀκριβεστέραν ἐξέτασιν τῆς δίκης συγχωρούμενα παρὰ τοῦ νόμου ἔνδικα μέσα, οἷον ἐστὶν ἡ ἀνακοπὴ (Πολ. 45 Dalloz Réglement dej ἀριθ. 119) καὶ ἡ ἀναψηλάφησις, διότι ἡ περιοριστικὴ διάταξις τοῦ ἄνω μνησθέντος 837 ἄρθρ. ἀφορᾷ μόνην τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ Ἄρ. Πάγος δικάζει ὡς ἀκυρωτικὸν δικαστήριον.

Ζητ. 148. Πότε ἀρχεται ἡ προθεσμία τῆς ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως, δι' ἧς ἐπιβάλλεται ὅρκος τῷ ἑτέρῳ τῶν διαδίκων;

Πρὸς ἔναρξιν τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας ἐπὶ τοιούτων ἀποφάσεων τρεῖς προϋποθέσεις εἰσὶν οὐσιωδῶς ἀναγκαῖαι· ἀ.) ἡ κοινοποίησις τῆς ἀποφάσεως· β'.) ἡ δόσις τοῦ ὅρκου· καὶ γ'.) ἡ κοινοποίησις τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας· ἂν ἐλλείπῃ ἓν ἐξ αὐτῶν ἢ ἐνηργήθη ἀκύρως, δὲν τρέχει ἡ προθεσμία· ὅθεν τὴν ἀκυρότητα τῆς ὁρκοδοσίας δύναται νὰ προτείνῃ ὁ διάδικος καὶ καὶ μετὰ 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀποφάσεως καὶ τοῦ πρακτικοῦ τῆς ὁρκοδοσίας ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγ. 220 τοῦ 1860· (1)

Ζητ. 149. Οἱ εἰρηνοδίκαι εἰσὶν ἁρμόδιοι νὰ δικάσωσι περὶ βλάβης εἰς δένδρα· μὴ προσδιορίζοντος δὲ τοῦ νόμου τὸ εἶδος τῆς βλάβης, ἐννοεῖται πᾶσα βλάβη καὶ ἡ τῆς ἐκριζώσεως δένδρων· ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγ. 242 τοῦ 1860·

Ζητ. 150. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 997 τῆς Πολ. Δικον. ὁ ὑπερθεματιστὴς, πληρώσας τὸ ἐκπλειστηρίασμα, λαμβάνει ἐλεύθερον παντὸς βάρους ἢ ὑποθήκης τὸ κατακυρωθὲν κτῆμα καὶ εἶναι ἀδιάφορον εἰς αὐτὸν ἂν δὲν ἐπληρώθησαν ὅλοι οἱ ἐνυπόθηκοι δανεισταί· ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγ. 269 τοῦ 1860·

Ζητ. 154. Αἱ κατὰ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυόμεναι ἔριδες

(1) Πρλ. Εὐρ. τ. 11 σ. 339 § 139 ἐπ. Οἰκ. § 253 σημ. 10 ἀπ. Ἀρ. Πάγου 177 καὶ 296 τοῦ 1855.

ὑπόκεινται εἰς τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἄρθρ. 871 καὶ 872 τῆς Πολ. Δικ; ὄχι.—Ἐν ἄλλοις ῥήμασιν ἡ ἔφεσις ἐπὶ τοιούτων δικῶν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνηται ἐντὸς δέκα ἡμερῶν· προτείνονται δὲ καὶ ἀνεκκαθάριστοι ἐνστάσεις, διότι τ' ἄρθρα 871 ἐπ. τῆς Πολ. Δικ. κανονίζουσι τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τίτλων ἐκτελεστῶν ἔριδας, κατὰ τ' ἄρθρα 854—856 τῆς αὐτῆς Δικ. οὐχὶ δὲ καὶ τὰς περὶ τὴν διοικητικὴν ἐκτέλεσιν ἀναφυομένας ἔριδας, καθότι αὕτη δύναται νὰ ἐνεργηθῇ καὶ ἄνευ ἐκτελεστοῦ τίτλου, ἐπὶ ἁπλῷ ἐγγράφῳ, ἐμφαίνοντι ἐκκαθαρισμένας τὰς ἀξιώσεις τοῦ δημοσίου. ἀπ. πολ. Ἀρ. Πάγ. ὑπ' ἀριθ. 248 τοῦ 1860.—ἀπ. Ἐφ. Ναυπλ. 1077 τοῦ 1860· (1)

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΟΙΝΙΚΗ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

—ɔo—

Ζήτ. 151. Ὁ ἐνοικιαστὴς, ὅστις διὰ νὰ ἀναδείξῃ μᾶλλον φορολογουμένους ψευδῶς, ἐκδώσῃ διπλότυπα φορολογίας ὑπὲρ αὐτῶν περιέχοντα ἀνύπαρκτον ποσὸν φόρου, τιμωρεῖται ὡς πλαστογράφος: —Ναί.

Ὑπόκειται καὶ εἰς τὰς αὐτὰς συνεπείας τῆς καταδιώξεως καὶ ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ὅστις ἐξετέλεσε τὴν παραγγελίαν τούτου; —Ναί· κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 23 ε. ε. ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπικυρώσασαν τὸ ὑπ' ἀριθ, 27 βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν (1).

Ἐπειδὴ τὸ προτελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 12 ἄρθ. τοῦ ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1855 νόμου περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπράξεως τοῦ ἐγγείου φόρου καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπικαρπίας, ὁρίζον ὅτι εἰς τὰς ὑπὸ στιχ. β—ε περιπτώσεις τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. ἐνεργεῖται κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ καὶ ποινικὴ καταδίωξις κατὰ τὸ 255 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου, σαφῶς ἐκφράζει ὅτι ἐκτὸς τῶν εἰς τὰ στοιχεῖα ταῦτα διαλαμβανομένων χρηματικῶν ποινῶν ὁ ἐνοικιαστὴς καὶ ὄχι ὡς δημόσιος ὑπάλληλος, διότι τοιοῦτος δὲν εἶναι μὴ ὢν ἐπιβεβλημένος ἀρχήν τινα, καταδιώκεται ἐπὶ πλαστογραφίᾳ καὶ τιμωρεῖται δι' αὐτὴν, καθότι ἡ καταδίωξις πρὸς τοῦτο γίνεται, ἀρκεῖ ἡ πλαστογραφία νὰ ἐγένετο ἐν

(1) Πρλ. τὴν 22 τοῦ 1856 πολ. ἀπ. Ἀρ. Πάγου.

γνώσει, ὅτε ἐνυπάρχει καὶ ἡ δολία προαίρεσις εἰς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν· προσέτι δὲ διὰ τῆς εἰς τὸ 255 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου ῥητῆς παραπομπῆς σαφῶς δηλοῖ, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἀποβλέπει εἰς μόνον τὸ συμφέρον τοῦ φορολογουμένου καὶ τοῦ δημοσίου ὡς ἐκμισθωτοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ συμφέρον παντὸς ἰδιώτου, καθόσον τὸ ῥηθὲν ἄρθρ. 255 τιμωρεῖ τὸν πλαστογραφήσαντα εἴτε διὰ νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον ἀθέμιτον ὠφέλειαν ἢ διὰ νὰ βλάψῃ τὸ δημόσιον ἢ οἱονδήποτε ἰδιώτην, ἡ δὲ πλαστογραφία τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος διπλοτύπων δύναται νὰ ἦναι ἐπιβλαβὴς καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τρίτων, καθόσον κατὰ τοὺς ἐν ἰσχύϊ νόμους, ἄρθρ. 76 τοῦ περὶ δήμων νόμου καὶ 5 ἄρθρ. καὶ 25 τοῦ περὶ Ἐπαρχιακῶν συμβουλίων διατάγματος ἰσχὺν νόμου ἔχοντος, συνδυασμένους μὲ τὸ 3 ἄρθρ. § 8 καὶ 9 τῶν ἀπὸ 8 Ἰουνίου 1834 ὁδηγιῶν περὶ δημαιρεσιῶν, ὁ μᾶλλον φορολογούμενος πλεονεκτεῖ δικαιωμάτων τοῦ ἥττονος φορολογουμένου καὶ εἰς ἀπόδειξιν τούτου πρὸ παντὸς ἄλλου ἀποδεικτικοῦ μόνον δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι τὰ τῆς φορολογίας διπλότυπα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 66 ἄρθρ. τοῦ ῥηθέντος νόμου τοῦ 1855 καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοικιαστῶν ὑπόκεινται διὰ πᾶσαν παράβασιν τῶν διατάξεων τοῦ νόμου τούτου εἰς τὰς δι' αὐτοῦ ὁριζομένας ποινὰς, ὅταν οἱ ἐνοικιασταὶ ἀνέθεσαν εἰς αὐτοὺς τὴν βεβαίωσιν καὶ εἴσπραξιν τῶν φόρων, μία δὲ τῶν διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ ὁριζομένων ποινῶν εἶναι καὶ ἡ τῆς πλαστογραφίας, διότι ὁ νόμος οὗτος ῥητῶς παραπέμπει εἰς τὸ 255 ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου· ὀρθῶς ὅθεν τὸ συμβούλιον τῶν Ἐφετῶν ἐφήρμοσε τὰ ἐν τῷ προσβαλλομένῳ βουλεύματι παρατεθειμένα ἄρθρ. τοῦ ποιν. νόμου, παραδεχθὲν ὅτι μετὰ προηγηθεῖσαν σύστασιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀναδειχθῶσι μᾶλλον φορολογούμενοι οἱ ἀναιρεσείοντες ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν τὰ διπλότυπα διὰ νὰ περιποιήσωσιν ἀθέμιτον ὠφέλειαν ἐπικρατήσεως ἢ ὑπερισχύσεως τῆς πολιτικῆς μερίδος, εἰς ἣν οἱ ἀναιρεσείοντες ἀνῆκον, κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τοῦ δήμου Ἀπεραθίων, ἐπὶ βλάβῃ ἄλλων, ἀληθῶς μᾶλλον φορολογουμένων καὶ τῆς πολιτικῆς μερίδος εἰς ἣν οὗτοι ἀνῆκον, ὁ Λ. . Μ. . ὡς ἐπιστάτης καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐνοικιαστοῦ Κ. Ι. Μ κατὰ παραγγελίαν καὶ παρακίνησιν ἐκ προθέσεως γενομένην συνέταξε καὶ ἐξέδωκε τὰ ἐν τῷ βουλεύματι ἀναφερόμενα διπλότυπα ἀποδεικτικὰ φορολογίας, ἐν οἷς ἐσημείωσε ποσὰ παραχθέντος καὶ φορολογητέου ἀραβοσίτου ἀ-

νώτερα τῶν πραγματικῶν· καὶ ὅτι οἱ ἄλλοι ἐν γνώσει καὶ ἐκ προθέσεως ὑπεστήριξαν ἀμέσως τὴν ῥηθεῖσαν πρᾶξιν τῆς πλαστογραφίας διὰ τῆς συνδρομῆς των κτλ.

Τὸ δὲ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν φέρει.

Ἐπειδὴ καὶ μὲν πρὸς ἀποτέλεσιν κακουργήματος ἀπαιτεῖται δολία προαίρεσις, ἀλλ' αὕτη δὲν συνίσταται ἀφεύκτως εἰς τὴν ἐπὶ σκοπῷ βλάβης ἄλλου προσώπου ἢ δικαιωμάτων τούτου ἐνέργειαν ἢ παράλειψιν ἀλλ' εἰς τὴν ἐν γνώσει καὶ κατὰ θέλησιν ἀπόφασιν ἐκτελέσεως πράξεως ἀπηγορευμένης ἀπὸ τοῦ Νόμου.

Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ ά). μέρους τῆς ἐν τῷ ἄρθρ. 255 τοῦ ποιν. Νόμου διατάξεως ἀπαγορεύεται εἰς τὸν δημόσιον ὑπάλληλον ἐπὶ ποινῇ καὶ ἡ ἐν γνώσει παραμόρφωσις τῆς ἀληθείας καὶ εἰς ἔγγραφα παρ' αὐτοῦ συνταττόμενα καὶ ἂν ἐκ τῆς παραμορφώσεως ταύτης δὲν ἐσκοπεῖτο περιποίησις ἀθεμίτου εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἄλλον ὠφελείας ἢ βλάβης εἰς τὸ δημόσιον ἢ ἰδιώτην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀπὸ στοιχ. ΣΟΖ'. τοῦ 855 φορολογικὸν νόμον (ἰδίως ἀρ. 12 τελευτ.) οἱ ἐνοικιασταὶ ἐγκτητικῶν φόρων ἐξομοιοῦνται δημοσίοις ὑπαλλήλοις ὡς πρὸς τὴν βεβαίωσιν τῶν φόρων καὶ τὴν ἔκδοσιν τῶν φορολογ. διπλοτύπων, οἱ δὲ τῶν ἐνοικιαστῶν ἀντιπρόσωποι ὑπόκεινται εἰς τὰς αὐτὰς ὡς ἐκεῖνοι ποινάς (ἀρ. 66).

Ἐπειδὴ τὰ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ προμνησθέντος φορολ. νόμου κατὰ τοὺς περὶ συντάξεως των τύπους ἐκδιδόμενα ὑπὸ τῶν ἐνοικιαστῶν ἢ τῶν ἀντιπροσώπων των διπλότ. ἀποδ. φορολογίας χρησιμεύουν καὶ εἰς προσδιορισμὸν τῆς κατατάξεως ἢ βαθμολογίας τῶν φορολογουμένων καὶ ἐπὶ ὑποθέσει δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς εἰδικῆς περιπτώσεως ἤθελον ὑπάρξει λόγοι, ὡς ἐκ τῶν ὁποίων ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἤθελεν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀκριβείας τοῦ περιεχομένου τοιούτων φορολ. διπλοτύπων καὶ ἤθελεν προκαλέσει τὴν δι' ἄλλων ἀποδεικτικῶν μέσων διάγνωσιν τοῦ πραγματικοῦ ποσοῦ τῶν παραχθέντων προϊόντων καὶ τῶν φόρων, δὲν ἕπεται ἐκ τούτου, ὅτι τὰ ἀποδεικτικὰ αὐτὰ δὲν χρησιμεύουν εἰς τὸν προσδιορισθέντα σκοπὸν, ὅτι τοὐτέστιν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκύψῃ ἐξ αὐτῶν οἱαδήποτε βλάβη.

ΝΟΜΟΓΙΑ ΠΟΛΙΟΙΚΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

—o—

Ζητ. 152. Εἰς τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα ἐφαρμόζεται ὁ περὶ προτιμήσεως νόμος;—Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14,269 ἀπ. Ἐφ. Ἀθηνῶν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα ταυτίζεται σχεδὸν μὲ τὸ τῆς ἐμφυτεύσεως, καὶ ἐκ τῆς μεγίστης ὁμοιότητος τῶν δύο συναλλαγμάτων πρὸς ἄλληλα, καὶ ἰδίως καθόσον ἀφορᾷ τὸ τῆς προτιμήσεως δικαίωμα, περὶ οὗ πρόκειται, ὑπάρχει ἀναντιρρήτως ὁ αὐτὸς εἰς ἑκατέρας τὰς περιπτώσεις λόγος, δι' ὃν ἡ προτίμησις ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ἐμφύτευσιν, ὥστε νὰ καταστῇ καὶ εἰς τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα ἐπίσης ἐφαρμοστέος ὁ αὐτὸς περὶ προτιμήσεως νόμος, καὶ μὴ ὀρθῶς ἐπομένως τὸ ἐναντίον ὑπέλαβε τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον· προσέτι καθόσον ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 27,567 συμβολαίου, ἡ Ἀνδριάνα Πρίντοζη ἐκ τῶν τῆς πλήρους κυριότητός της δικαιωμάτων δὲν παρεχώρησεν εἰς τὸν Ν. Βλαστὸν μέρος μόνον τῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ περιβολίου δικαιωμάτων της, ἤτοι ὡς πρὸς τὰ δένδρα, ἅτινα μόνον ἐπ' αὐτοῦ κεῖνται, ὅπερ ἤθελεν ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν νόμον, τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα, ἀλλ' ἅπαντα, διὰ παντὸς, τὰ ἐφ' ὅλου ἀνεξαιρέτως τοῦ ἐδάφους τούτου δικαιώματά της, ἐπιφυλάξασα εἰς ἑαυτὴν μόνον τὴν ἐπ' αὐτοῦ κυριότητα, ἡ συμφωνία αὕτη, οὕτως ἔχουσα, ἀποτελεῖ κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου, οὐχὶ ἐπιφανείας, ἀλλ' ἰδίας μισθώσεως διαρκοῦς συνάλλαγμα· περίπτωσις, καθ' ἣν ῥητῶς ὁ νόμος (Ἀρμ. Βιβλ γ'. τιτλ. γ'. § 110) παρέχει τῷ γείτονι δικαίωμα προτιμήσεως, μηδὲ δύναται νομίμως νὰ θεωρηθῇ, ὡς οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐναντίον παρεδέχθη τὸ δικάσαν πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του, ὅτι ὁ περὶ προτιμήσεως νόμος, ἤτοι ἡ Νεαρὰ τοῦ Καίσαρος Ῥωμανοῦ κατὰ 113 ἐδαφ. τῆς ἑξαβίβλου, ἤργησε καθόσον ἀφορᾷ τὴν μίσθωσιν καὶ ἐμφύτευσιν, καθότι τὸ περὶ

(1) Πρλ. τὴν λ. πώλησις, ὅπου τὰ περὶ προτιμήσεως.

τοιαύτης ἀργίας ἐν τέλει τοῦ αὐτοῦ ἐδαφίου περιεχόμενον, μή ἀποτελοῦν διάταξιν νόμου Αὐτοκρατορικοῦ, ἀλλὰ σχόλιον, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ σημασίαν τινα· ἀφοῦ δὲ ὁ νομοθέτης κατὰ τὸ 1835 ἔθετο ἐν ἰσχύϊ τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἐξαβίβλῳ περιεχομένους τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων νόμους, ἐν οἷς καὶ ἡ προκειμένη Νεαρά, ὁ δὲ διάδικος δὲν ἰσχυρίσθη ἄλλως, ὅτι ἀπὸ τοῦ 1835 αὕτη ἤργησε κατ' ἔθιμον, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἰσχύουσα ἡ εἰρημένη Νεαρά.

Ζητ. 153. Τίνα σκοπὸν ἔχει ἡ διάταξις τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς διατάσσεται διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπειθείας τοῦ ὑπολόγου ἢ ἡ προσωπικὴ κράτησις ἢ ἡ πώλησις τῆς περιουσίας αὐτοῦ μέχρι ποσότητός τινος κατὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα· ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,872 τοῦ 1861 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν ἀφορᾷ τὸ ζήτημα αὐτό, φέρουσα·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 695 702 καὶ 703 τῆς ἡμετέρας Δικ. διατάσσεται μὲν διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀπειθείας τοῦ ὑπολόγου ἢ ἡ προσωπικὴ κράτησις αὐτοῦ ἢ ἡ πώλησις τῆς περιουσίας του μέχρι ποσότητος τινος κατὰ τὸ εἰκαζόμενον ἔλλειμμα, οὐχὶ ὅμως τίτλῳ ποινικῆς ἢ ἀποζημιώσεως, ἀλλ' ὡς μέτρον καταναγκαστικὸν, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως, τῆς ὑποχρεούσης αὐτὸν πρὸς λογοδοσίαν, ληφθησόμενον μετὰ τὴν ματαίαν παρέλευσιν τῆς πρὸς λογοδοσίαν προθεσμίας· ἔπεται λοιπὸν, ὅτι τὸ ἀναγκαστικὸν μέτρον αὐτὸ παύει μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, δι' οὗ ἐνεργεῖται, ἤγουν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ λογαριασμοῦ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 181 ἀπόφασις τῶν Πρωτοδικῶν διέταξε τὴν ἐκποίησιν τοῦ κτήματος τοῦ Χρήστου Ἀνδρέου καὶ προσδιώρισεν ἔλλειμμα εἰκαζόμενον δραχ. 16,000 ὡς μέτρον ἀναγκαστικὸν τῆς δόσεως τοῦ λογαριασμοῦ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ συνόλου τοῦ διατακτικοῦ της, καὶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 17,574 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ αἰτιολογιτικοῦ της.

Ἐπειδὴ ἑπομένως ἡ διάταξις τῆς ὑπ' ἀριθ. 181 ἀποφάσεως ὡς μέτρον ἀναγκαστικὸν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς περὶ ὑποχρεώσεως πρὸς λογοδοσίαν διατάξεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 360 τῶν αὐτῶν Πρωτοδικῶν, χάνει τὴν ἰσχύν της μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ δοσιλόγου, ὑπὲρ ἧς ἐτάχθη, διότι δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος πρὸς καταναγκασμὸν ὅ-

ταν ὁ ὑπόλογος δώσῃ τοιοῦτον, ἀλλ' ὅμως τὸ τοιοῦτον ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶναι ἀντικείμενον ἀποφάσεως, διότι ἀναγνωρίζεται ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Νόμου ἡ παῦσις τοῦ καταναγκαστικοῦ μέτρου ἅμα δοθῇ ὁ λογαριασμὸς, καὶ μόνον ἐὰν προχωρήσῃ εἰς τοῦτο ὁ δεξίλογος εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῶν καταναγκαστικῶν μέτρων δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ ἀκυρότης τῶν τοιούτων πράξεων· ἐκτὸς τούτου, ὁ εἰρημένος Χ. Ἀνδρέου δὲν ἔδωκε λόγον εἰσέτι ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 360 ἀποφάσεως διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ ἀναγκαστικὸν μέτρον τῆς πωλήσεως τῆς περιουσίας του, ἡ δὲ ἐγχείρισις τοῦ λογαριασμοῦ εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἡ κοινοποίησις εἰς τὸν δεξίλογον δὲν ἔχει συνεπείας ἐπὶ ἀναγκαστικῆς λογοδοσίας· ὅθεν ὀρθῶς τὸ Πρωτοδικεῖον καὶ δὲν διέταξε τὴν παῦσιν τῶν ἀναγκαστικῶν μέτρων, καὶ δὲν προέβη εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ τοιούτου λογαρισμοῦ.

Ζητ. 154. Ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 189 τοῦ ἐμπ. νόμου καθιερουμένη παραγραφὴ ἐφαρμόζεται μόνον ἐπὶ συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγήν· οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ ὁμολόγων εἰς διαταγὴν μὲν ὄντων, μὴ περιεχόντων ὅμως προθεσμίαν πληρωμῆς· Κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 18,873 τοῦ 1861, ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ, κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ κοινοῦ δικαίου, ἰσχύουσα ἡ διὰ τοῦ ἄρθρ. 189 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὁρισθεῖσα πενταετὴς παραγραφὴ, ἐφαρμόζεται στενῶς ἐπὶ τῶν εἰς αὐτὴν ῥητῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὑπαχθεισῶν ἀγωγῶν, ὁποῖαι κατὰ τὸ προαναφερθὲν ἄρθρ. εἰσὶ μόνον αὐταὶ αἱ συναλλαγματικαὶ ἢ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια ἀφορῶσαι. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἀπὸ 21 Μαρτίου 1851 χρεωστικὸν ἔγγραφον, ἐφ' οὗ ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται, διαλαμβάνον ἁπλῶς ὅτι ὁ ἐν αὐτῷ ὑπογεγραμμένος χρεωστεῖ νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἐνάγοντος γρόσ. 20, 089, 65 δι' ἄλλα τόσα παρὰ τοῦ ἰδίου ἔλαβεν εἰς μετρητὰ μὲ τὸν τόκον 12 τοῖς 0|0 κατ' ἔτος, δὲν περιέχει ἄλλο τι ἐκφράζον ὡρισμένως τὴν ἐποχὴν τῆς πληρωμῆς του, ἄνευ δὲ τοῦ ἐν αὐτῷ προσδιορισμοῦ τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸ εἰρημένον ἔγγραφον δὲν φέρει κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄθο-

(1) Εὐρ. λ. συναλλαγματικαὶ 432 ἐπ.

188 τοῦ ἐμπορ νόμου τὸν ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου ἀποδιδόμενον αὐτῷ χαρακτῆρα τοῦ εἰς διαταγὴν γραμματίου· ὥςε ν' ἰσχύσῃ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς περὶ πληρωμῆς αὐτοῦ ἀγωγῆς ἡ προεκτεθεῖσα πενταετὴς παραγραφὴ καὶ ν' ἐπιβληθῇ ἑπομένως τῷ ἐναγομένῳ, ὁ πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἐξ αὐτοῦ παραγομένου τεκμηρίου τῆς πληρωμῆς ἐπιβοηθητικῶς ἐπαχθεὶς ὅρκος· τὸ ἐναντίον δὲ παραδεχθεῖσα ἡ προσβαλλομένη ἀπόφασις καθίσταται μεταρρυθμιστέα.

Ζητ. 150. Ἀθέμιτος ἑταιρία πότε ὑπάρχει;—Τὸ ἄρθρ. 134 τοῦ Ποιν. Νόμου τί προϋποτίθησι;—Τὸ ὑπ' ἀριθ. 3,111 τοῦ 1854 βούλευμα τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, περίεργον ἄλλως ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις του, φέρει·

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς γενομένης ἀνακρίσεως προέκυψαν τὰ ἑξῆς γεγονότα, ὅτι ὁ Τ...μετὰ τὴν ἐν Ἀθήναις συμβᾶσαν ὑπουργικὴν μεταβολὴν τῆς 16 Μαΐου 1854 ἀπεφάσισε ν' ἀπέλθῃ εἰς Θεσσαλίαν πρὸς συνδρομὴν τῆς ἐκεῖ διαρκούσης ἐπαναστάσεως, ὅπως βιασθῶσι οἱ Τοῦρκοι ν' ἔλθωσιν εἰς συνθηκολογίαν μετὰ τῶν Χριστιανῶν ἢ ἀναγκασθῶσι τὰ Ἀγγλογαλλικὰ στρατεύματα εἰς ἐπιτόπιον ἐπέμβασιν, καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου προφυλαχθῶσιν οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὰς μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπελευσομένας καταπιέσεις τῶν Τούρκων ἢ τῶν λῃστῶν· ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐφωδιάσθη παρὰ μὲν τοῦ Μ.... μὲ δραχμὰς πλέον τῶν εἴκοσι χιλάδων, διὰ νὰ τὰς διαχειρισθῇ ὅπως αὐτὸς ἤθελε κρίνει συμφερώτερον, ἀλλὰ βέβαια πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν καὶ προσέτι εἰς περίθαλψιν ἐνδεῶν Θεσσαλῶν, παρὰ δὲ τοῦ Γ. Μ .. μὲ διάφορα πολεμεφόδια, ἐνδύματα, πυριτοθήκας κτλ. ἅτινα οὗτος εἶχε προμηθεύσει πρὸς χρείαν στρατιωτικοῦ σώματος, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκόπει ν' ἀπέλθῃ πρὸς βοήθειαν τῶν ἐπαναστατῶν, ἀλλ' ἀπετράπη ἕνεκα τῶν γενομένων ἐσχάτως διακοινώσεων τῶν πρέσβεων Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας καὶ τῆς μετὰ ταῦτα ἐπελθούσης κατοχῆς, ἐξηγήθη δ' ἐπίσης περὶ τούτων καὶ μετὰ τοῦ Ν. Σ.. προτρέψαντος αὐτὸν νὰ προσπαθήσῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν ἐπανάστασιν . . . . ὅτι ὅλα ταῦτα τὰ χρήματα καὶ τὰ ἐφόδια παρέδωκεν ὁ . . . εἰς τὸν . . . εἰς Πειραιᾶ, ὅστις ἐφρόντισε καὶ ἐπεβίβασε ταῦτα εἰς τὸ πλοῖόν του, ὅτι ὁ Τ. . . . εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀναφορᾶς σχέδιον συνταχθὲν καὶ παρὰ τοῦ ... ἐπιδιορθωθὲν πρὸ τῆς ὑπουρ-

γικῆς μεταβολῆς, πρὸς πάσας τὰς μεγάλας δυνάμεις, Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ῥωσσίας, Αὐστρίας, καὶ Πρωσσίας διὰ νὰ τὸ καθυποβάλλῃ εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς καὶ Μακεδόνας πρὸς παραδοχὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐξετίθεντο κυρίως τὰ ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας παθήματα καὶ κακώσεις, τὰς ὁποίας ὑπέφεραν οἱ ἐπαναστάντες Χριστιανικοὶ λαοὶ, αἱ πρὸς αὐτοὺς καταπιέσεις καὶ τυραννίαι τῶν Τούρκων, κορυφωθεῖσαι κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, καὶ ἐπεκαλοῦντο τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα καὶ τὰς χριστιανικὰς συνδρομὰς τῶν κραταιῶν τῆς Εὐρώπης Μοναρχῶν πρὸς ἀπαλλαγήν των ἐκ τοῦ Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ προτιθέμεναι ἄλλαι βελτιώσεις τῆς τύχης των δὲν δύνανται νὰ ἐπιτευχθῶσιν ὡς ἀπάδουσαι πρὸς τὰς ἕξεις καὶ θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῆς κρατούσης φυλῆς· ὅτι πρὸ τούτων ὁ . . . συνενοήθη μετὰ τοῦ Χ. διὰ νὰ διαβιβάζῃ οὗτος εἰδήσεις πρὸς αὐτὸν ἐκ Θεσσαλίας καὶ τ' ἀνάπαλιν, καὶ πρὸς τοῦτο ἐσυμφώνησε περὶ ὀλιγίστων συνθηματικῶν λέξεων, καὶ τέλος ὅτι κατόπιν ὅλων τούτων ὁ Τ. ἐπιβὰς εἰς τὸ εἰρημένον πλοῖον «ἡ Θεσσαλία» ἀνεχώρησε τὴν 12 Ἰουνίου, πρὶν δηλ. ἔλθῃ ἡ εἴδησις τῆς διαλύσεως τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπαναστάσεως διὰ Ξηροχῶρι, ὅπως μεταβῇ ἐκεῖθεν εἰς Θεσσαλίαν, ἀλλ' ἐμποδισθεὶς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπὸ ἐναντίους ἀνέμους καὶ περιπλέων πρὸς τὸν Καφοιρέα, συνελλήφθη τὴν 18 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ ἀτμοκινήτου «ὁ Καταχθόνιος.»

Ἐπειδὴ, διὰ ν' ὑπάρξῃ ἀθέμιτος ἑταιρία τιμωρουμένη ἀπὸ τὸ ἄρθρ. 212 τοῦ Ποιν. Νόμου, τοῦ ὁποίου τὴν ἐφαρμογὴν ἐξαιτεῖται ὁ εἰσαγγελεὺς εἰς τὰ προκείμενα γεγονότα, ἀπῃτοῦντο καὶ τὰ ἑξῆς στοιχεῖα, ἕνωσις πολλῶν ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ συνέρχωνται ἐκ διαλειμμάτων ἢ τοῦ ν' ἔχωσι διὰ γραφῆς ἢ ἄλλων σημείων ἀνταπόκρισιν μετ' ἀλλήλων ὑπὸ ῥητοὺς ὅρους καὶ θεσμοὺς, ἀποκλείοντας τοὺς μὴ ἰδιαιτέρως παρεισηγμένους, διὰ νὰ ἐνασχολῶνται περὶ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται εἰς δημοσίους σκοπούς. ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου δὲν συντρέχουσιν ὅλα τὰ οὐσιώδη ταῦτα στοιχεῖα εἰς τὰς πράξεις, αἵτινες, κατὰ τ' ἀνωτέρω ἐξαγόμενα τῆς ἀνακρίσεως, ἀποδίδονται καὶ τὰ καταμηνυθέντα ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως πρόσωπα, καθόσον, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν προκύπτει, ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα ἠνώθησαν διὰ κοινῆς μετ' ἀλλήλων συνεννοήσεως, ὥστε ν' ἀπαρτίζεται δεσμός τις μεταξὺ ὅλων ἀμοιβαίως, ἀλλὰ μόνον, ὅτι ὁ Τ. ἰδιαιτέρως συνενοήθη μεθ' ἑνὸς ἢ τοῦ ἑτέρου ἐκ τῶν ἄλλων, κἀμμία προσέτι συμφωνία ἐνδεικνύεται ὡς λαβοῦσα χώραν περὶ ῥη-

τῶν τύπων ἢ θεσμῶν ὀργανιζόντων ἢ κανονιζόντων ὁπωσδήποτε τὴν ἕνωσιν δῆθεν τῶν προσώπων εἰς ἑταιρίαν καὶ τὴν κοινὴν δῆθεν ἐνέργειαν αὐτῶν πρὸς τὸ νὰ συνέρχωνται ἢ ν' ἀλληλογράφωσι κτλ. Ἴδε ἐκ περισσοῦ (Cheveau καὶ Hélie Faustin théorie du code pénal chapitre XLII. 16 καὶ II ἔκδοσις Βρυξελλῶν τομ. 3 σελ. 40 καὶ Rogron commentaire 4 de l'art 291 du pénalCode) ἐπομένως τὸ εἰρημένον ἄρθρ. τοῦ Ποιν. Νόμου δὲν δύναται νὰ ἔχῃ νόμιμον ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων γεγονότων.

Ἐπειδὴ, διὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ ἕτερον ἄρθρ. 134 § 2 τοῦ Ποιν. Νόμου, ἀπαιτεῖται α') ἀντίπραξις ἐκ προθέσεως εἰς συνθήκην τῆς Ἑλλάδος μετ' ἄλλης δυνάμεως καὶ β'.) κίνδυνος τῆς ἀσφαλείας ἢ αὐτονομίας τοῦ Κράτους ἐπαγόμενος ἐκ τῆς τοιαύτης ἀντιπράξεως· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὐδέτερον τούτων ἔχει χώραν, διότι πρῶτον μὲν τότε ἀντιπράττει τις ἐκ προθέσεως εἰς συνθήκην τινὰ, ὅταν ἡ πρᾶξις αὐτοῦ τείνῃ εἰς τὴν παραβίασιν ὑποχρεώσεώς τινος ἐπιβαλλομένης ἐκ διατάξεώς τινος τοιαύτης συνθήκης, ἀλλ' ἡ μεταξὺ τῶν τριῶν δυνάμεων (Ἀγγλίας, Γαλλίας, καὶ Ῥωσσίας ἀντιπροσωπευουσῶν τὴν Ἑλλάδα ἐξ ἑνὸς καὶ τῆς Τουρκίας ἀφ' ἑτέρου συνθήκη, τὴν ὁποίαν ἐπικαλεῖται ὁ εἰσαγγελεὺς, δὲν εἶχεν ἀντικείμενον εἰμὴ τὴν σύστασιν, ὡς ἀνεξαρτήτου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐντὸς τῶν διαγραφομένων δι' αὐτῆς καὶ τῶν πρωτοκόλλων ὁρίων, οὐδεμίαν δὲ περιέχει αὕτη διάταξιν, οὐδὲ ὑπάρχει ἄλλη τις συνθήκη, περιέχουσα διάταξιν, κανονίζουσαν μελλούσας σχέσεις ἢ εὐχὰς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας, τοιαύτης μάλιστα φύσεως, ἐξ ὧν νὰ προκύπτῃ ἀποχρώντως ὑποχρέωσίς τις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὑπὲρ τοῦ Ὀθωμανικοῦ, καὶ πρὸς τὰς ἐν τούτῳ τυχὸν συμβαινούσας ἐπαναστάσεις, τοιουτοτρόπως, ὥστε ἄν τις ὑπήκοος Ἕλλην ἤθελε συνεισφέρει ἀτομικῶς τὴν συνδρομήν του εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας, νὰ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐκ προθέσεως ἀντιπράττων εἰς τὴν ὑποχρεώσιν ταύτην, ὅπερ ἐστὶ εἰς τὴν ἐπιβάλλουσαν αὐτὴν συνθήκην· ὡς ἐκπεριττοῦ δὲ τὴν αὐτὴν ἰδέαν περὶ τῆς συνθήκης συνάγεται ὅτι εἶχε καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις αὐτὴ, διότι, ὅτε ἔδωκεν ἀμνηστείαν εἰς τοὺς στρατιωκοὺς τοὺς ἐγκαταλείψαντας τὰς θέσεις των ἢ ὑπερβάντας τὰς ἀδείας των καὶ τοὺς ἐπὶ πλημμελήμασιν ἢ κατουργήμασι φυγοδίκους μεταβάντας διὰ νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰ ἐν ταῖς μεθορίοις ἐπαρχίαις συμβάντα, παρέλειψεν ὅλους τοὺς λοιποὺς ὑπηκόους Ἕλληνας τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὰ αὐτὰ συμβάντα, οἵτινες ἤθελον ἑλκύσει μᾶλλον τὴν περὶ τούτου πρόνοιαν τῆς

Κυβερνήσεως καὶ ἤθελον συμπεριληφθῆ εἰς τὴν ἀμνηστείαν ἐὰν ἡ Κυβέρνησις ἐφρόνει, ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης πράξεως παρεβίασαν συνθήκην τινὰ καθίστανται ἀξιοτιμώρητοι· δεύτερον δὲν ἠδύνατο νὰ προέλθῃ οὔτε κίνδυνος τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους ἐκ τῶν προειρημένων γεγονότων, διότι ὕστερα ἀπὸ τὰς διακηρύξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ ὑπουργείου, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Πειραιῶς ἐκ τῶν Ἀγγλογαλλικῶν στρατευμάτων, καὶ τὰ σύντονα διάφορα μέτρα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις πρὸς κώλυσιν παντοίας συνδρομῆς ἐκ μέρους τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας, οὐδὲ κἂν παράπονον ἠδύνατο ν' ἀποταθῇ εὐλόγως κατ' αὐτῆς ὡς ἐκ τῆς μεμονομένης πράξεως τοῦ Τ... καί τινων φίλων αὐτοῦ, γενομένης λάθρα τῆς Κυβερνήσεως καὶ προδήλως κατὰ τῶν πανδήμων διακηρύξεών της· πολὺ δ' ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ προκαλεσθῇ ἐξ αὐτῆς ἐπιχειρησίς τις κατὰ τῆς ἀσφαλείας ἢ ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους, οὔτε ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας, οὔτε ἐκ μέρους τῶν συμμάχων αὐτῆς, προστατῶν μάλιστα ὄντων τοῦ Ἕλλην. Βασιλείου (ὅρα αἱ ἐκ περισσοῦ καὶ τὴν γνώμην τῶν συγγραφέων τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Νόμου ἐπὶ τοῦ ἄρθρ. 84 τιμωροῦντος τὸν ἐνεργήσαντα ἐχθροπραξίαν κατ' ἄλλης δυνάμεως δυναμένην ν' ἐπιφέρῃ τὸν πόλεμον. (Chevеau Hélie Faustin théorie du code pénal chapitre X. VI. § 3.)

Ἐπειδὴ, μὴ παραβιασθέντων ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω τῶν διαληφθέντων ἄρθρ. οὐδ' ἄλλου τινὸς ἄρθρου τοῦ Ποιν. Νόμου, ἡ ἀποδιδομένη εἰς τὰς καταμηνυθέντας πρᾶξις δὲν περιέχει τι ἀξιόποινον καὶ διὰ τοῦτο ὀρθὸν εἶναι τὸ ἀνακοπὲν βούλευμα, δι οὗ τὸ συμβούλιον ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς κατηγορίαν κατ' αὐτῶν.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12. Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16. Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικ προξένοις.

Περιληψις τῶν περιεχομένων.

Νομ. Ἐφ. Ἀθηνῶν.—156. Ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ.—157 Ὅρκος τρίτου.—158 Ὅρκος.—159 Συνεισφορὰ προικῶν λόγῳ μετοχῆς εἰς κληρονομίαν· ἡ ἀξία αὐτῶν καθ' ὃν προσφέρονται χρόνον.—160 Ἔνστασις ἐκ δικαιώματος τρίτου πρὸς ἐλάττωσιν κληρονομικῆς μερίδος.—161 Κακῆς πίστεως νομεὺς κληρονομικῶν πραγμάτων.—162 Ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ—163 Συμψιφισμὸς χρέους.—164 Ἐνοικιαστὴς Δημοτ. φόρων καὶ ὑπενοικιασταί.—165 Πίναξ κατατάξεως.—166 Ἀνακοπὴ αὐτοῦ.—167 Ναυτοδάνεια.—168 Ἐκκαθάρισις κληρονομίας ἐν Καίρῳ.—169 Ἀναστασιανὸς Νόμος.—170 Ἡ καταδίωξις τῶν φορολογουμένων δὲν ἀποδεικνύει παραίτησιν τῆς κατὰ τῶν ἐνοικιαστῶν.—171 Ἡ εἰκονικὴ κυριότης τοῦ πωλητοῦ δὲν βλάπτει τὸν ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς τρίτον.—Εἰδοποίησις.

Ζητ. 156. Ἀπαιτεῖται κλῆσις πρὸς ἀπόπειραν συμβιβασμοῦ ἂν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ πρόεδρος συνέτεμε τὴν πρὸς ἐμφάνισιν προθεσμίαν;— Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18, 469 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ ἄρθρον 532 ἀριθ. 5 τῆς Πολ. Δικονομίας, τῆς ἀποπείρας τοῦ συμβιβασμοῦ δὲν χρήζουσι συνοπτικαὶ καὶ κατεπείγουσαι ὑποθέσεις· τοιαύτη δὲ ἐκηρύχθη παρὰ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ ἡ προκειμένη πρὸ τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἀγωγῆς διὰ πράξεώς του, συντμηθείσης τῆς προθεσμίας πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ ἀκροατήριον τῶν

Πρωτοδικῶν· κατὰ τῆς διατάξεως δὲ ταύτης δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἀνακοπὴ οὔτε ἔφεσις (ἄρθρ. 638 τῆς Πολ. Δικονομίας)· ἑπομένως οὔτε ὁ διαφορετικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς ὑποθέσεως, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἡ τοιαύτη διάταξις δύναται νὰ προσβληθῇ, διότι ἄλλως ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, τῆς ἐν βραχυτέρῳ χρόνῳ ἐκδικάσεως τῶν δικῶν ὅσαι ἤθελον θεωρηθῇ κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Προέδρου κατεπείγουσαι, ἤθελε ματαιωθῇ· ὀρθῶς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,255 ἀποφάσεώς του, ἀπέῤῥιψε τὴν ἔνστασιν τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἕνεκεν ἐλλείψεως ἀποπείρας πρὸς συμβιβασμόν. Πρλ. εὐρ. 18 σ. 180.

Ζητ. 157. Ὁ ὅρκος τοῦ τρίτου δίδεται, ὅταν ὁ ὁμόσων δὲν ἀντελήφθη ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ὡς μὴ συναλλαξάμενος προσωπικῶς ἢ ἄλλως, τοῦ πράγματος, περὶ οὗ ὁ ὅρκος. Ἀδιάφορον δ' εἶναι, ἂν ὁ ὁμόσων πρόκηται νὰ βεβαιώσῃ διὰ τοῦ ὅρκου τοῦ τρίτου ἴδιον αὐτοῦ ἰσχυρισμὸν ἢ ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀντιδίκου του. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,469 τοῦ 1860 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ τὸ πρωτοδικεῖον ὀρθῶς ἐκτιμῆσαν τὰς ἀποδείξεις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,129 ἀποφάσεώς του παρεδέχθη μὲν ὅτι ἡ ἐνάγουσα ἔλαβεν ὡς προῖκα τρία στέμματα ἀμπέλου εἰς Βουρλοπόταμον οὐχὶ ὅμως καὶ ἀγρὸν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διὰ τὰς ὀρθὰς σχετικὰς αἰτιολογίας τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως καὶ περὶ τούτου ἐπάγουσιν ὅρκον οἱ ἐκκαλοῦντες τῇ Κούζᾳ ὁ ὅρκος δ' οὗτος ἔχει ἐπιῤῥὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες, ὅτε ἐπροικίσθη ἡ Κούζα, δὲν ἦσαν γενημένοι, ἑπομένως δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν οἱ ἴδιοι γνῶσιν τοῦ πράγματος ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι δηλαδὴ ἡ Κούζα ἔλαβεν εἰς προῖκα, μεταξὺ ἄλλων, ἕνα ὄνον, μίαν ἀγελάδα καὶ τριάκοντα πρόβατα, προσέτι δὲ καὶ χρήματα ἤτοι γρ τριάκοντα καὶ ὅτι ὁ εἰς θέσιν Καλαμάκι ἀγρὸς ἦτο τῆς ἐναγούσης· ἡ δὲ γνῶσις αὐτῶν προήρχετο ἐκ πληροφοριῶν ἄλλων. Ὅθεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἠδύναντο νὰ ὁμόσωσιν οὗτοι τὸν ὅρκον ὅτι καί τοι προσπαθήσαντες ν' ἀνακαλύψωσι τὴν ἀλήθειαν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὕρωσι λόγον διὰ ν' ἀμφιβάλλωσιν, ὅτι ἡ εἰρημένη Κούζα ἔλαβεν

εἰς προϊκα τὰ πράγματα ταῦτα· κατὰ τοῦτο δὲ διαφέρει ὁ περὶ ἀγνοίας ὅρκος τοῦ κοινοῦ ὅρκου, καθ' ὅσον ὁ πρῶτος δίδεται παρ' ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἀντελήφθησαν ἰδίας αἰσθήσεσι τοῦ περὶ οὗ ὁ ὅρκος πράγματος, ἐνῶ ὁ ἄλλος ὅρκος δίδεται παρ' ἐκείνων, οἵτινες ἀντελήφθησαν ἰδίαις αἰσθήσεσιν ὡς συναλλαξάμενοι προσωπικῶς ἢ ἄλλως· εἶναι δὲ ὅλως ἀδιάφορον ἂν ὁ ὅρκος δίδεται ἀπὸ τὸν ὑποστηρίζοντα τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ περὶ οὗ ὁ ὅρκος ἢ ἀπὸ τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ· ὅτι δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ἄρθρ. 363 τῆς Πολ. Δικ. ἐξάγεται α') ἐκ τοῦ περιεχομένου του αὐτοῦ «δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ λόγον διὰ νὰ πεισθῇ ἢ κατὰ τὰς περιστάσεις ν' ἀμφιβάλλῃ» ἤγουν ὅταν πρόκηται περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ ἀντιδίκου, δίδεται ὁ ὅρκος ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ πεισθῇ, δηλαδὴ δὲν εὗρε λόγον νὰ πεισθῇ εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου λεγόμενα· πρόκειται δὲ περὶ ἰσχυρισμοῦ; ἰδίου, ὁρκίζεται τότε ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ λόγον διὰ νὰ ἀμφιβάλλῃ· ὁ ὅρκος ὅθεν οὗτος ὅτι δὲν ἀμφιβάλλει, τις ἀφορᾷ πάντοτε ἰσχυρισμὸν ἴδιον, διότι εἶναι ἄτοπον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁρκίζεταί τις ὅτι δὲν ἀμφιβάλλει ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ ἀντιδίκου του ἦσαν ἀληθεῖς β'.) διότι ἤθελεν εἶσθαι ἄτοπον ὅταν τις δὲν ἀντελήφθη μὲν ἰδίαις αἰσθήσεσιν ὅτι π. χ. τὸ ἔγγραφον, ὅπερ ὁ ἀντίδικος του συνέταξε μετὰ τοῦ πατρός του, κληρονομηθέντος παρ' αὐτοῦ, εἶναι εἰκονικόν, ἀλλὰ πειθόμενος ἐκ πολλῶν καὶ βεβαίων τεκμηρίων ἢ καὶ μαρτυριῶν, ἀκόμη δὲ καὶ ἀντεγγράφων, νὰ μὴ δύναται νὰ ὁρκισθῇ τὸν ὅρκον τοῦ τρίτου· ἤγουν τὸν περὶ τοῦ πιστεύειν, ἄλλα νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ δώσῃ τὸν περὶ ἀληθείας ὅρκον, ἐν ᾧ ὅτε ἐγένετο τὸ εἰκονικὸν ἔγγραφον δὲν ὑπῆρχε κἂν ἐν τῇ ζωῇ καὶ μόλας τὰς ὑπαρχούσας ἀποδείξεις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ βεβαιότητα ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως, ὅτι τὸ ἔγγραφον εἶναι εἰκονικόν.

Ἐπειδὴ ἑπομένως οὐκ ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2, 129 ἀποφάσεώς του ἐπέβαλεν εἰς τὸν Στυλ. Ξηροτάγαρον καὶ Πέτρον Λοῦντραν τὸν τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι τὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 363 τῆς Πολ. Δικ. ὅρκον καὶ μὴ ὀρθῶς ἀπέρριψε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3,690 ἀποφάσεώς του τὴν αἴτησιν τούτων τοῦ νὰ δώσωσι τὸν κατὰ τὸ ἄρθρ. 363 ὅρκον, ἐν ᾧ ὤφειλε νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν ἀφοῦ δὲν ἠμφισβητεῖτο ὅτι οὗτοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἰδίαν γνῶσιν περὶ τῶν εἰς προϊκα προσφερθέντων πραγμάτων.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον ὀφείλον νὰ διατάξῃ τὸν ὅρκον τοῦ τρίτου πρό-

πει νὰ τάξῃ καὶ προθεσμίαν πρὸς δήλωσιν καὶ δόσιν αὐτοῦ, δοθέντος δὲ αὐτοῦ τὸ διατακτικὸν τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 ἀποφάσεως, καθόσον ὑποχρεοῦται ἡ Κούζα νὰ συμψηφίσῃ τὰ πράγματα περὶ ὧν ὁ ὅρκος εἶναι ὀρθόν.

Ζητ. 158. Ἐπιτρέπεται ἐπαγωγὴ ὅρκου περὶ ὑπάρξεως ἐθίμου ἀποκλείοντος τὰς προικισθείσας θυγατέρας τῆς κληρονομ. περιουσίας, ὅταν δὲν ὁρίζωνται τὰ ἀπορτίζοντα αὐτὴν γεγονότα;—Οὐχὶ, μάλιστα δὲν ἀποδέχθη τοιοῦτον ἔθιμον εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ, ἐκ τῶν καταθέτεων τῶν ἐξετασθέντων συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,255 ἀποφάσεως μαρτύρων, δὲν ἀπεδείχθη κατὰ τὰς ὀρθὰς αἰτιολογίας τῆς ὑπ' ἀριθ. 3375. ἀποφάσεως, ὅτι ὑπῆρξεν ἢ ὑπάρχει ἔθιμον ἐν Ἀθήναις, καθ' ὃ αἱ προικισθεῖσαι θυγατέρες ἀποκλείονται τῆς κληρονομίας τῶν γονέων αὐτῶν· μάλιστα δὲ οὐ μόνον τοιαῦτα παραδείγματα δὲν προέκυψαν ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ἀλλ' ἀπεναντίας προέκυψαν ἀντίθετα παραδείγματα, ὅτι θυγατέρες προικισθεῖσαι συμμετέσχον τῆς κληρονομίας τῶν γονέων αὐτῶν· ὀρθῶς ἄρα τὸ Πρωτοδικεῖον ἀπέῤῥιψε τὸν περὶ ἐθίμου ἰσχυρισμὸν τοῦ Ἰωάννου καὶ Στυλιανοῦ Ξηροταγάρων καὶ λ. π.

Ἐπειδὴ ἡ πρότασις τῶν ἐκκαλούντων περὶ ἀπαγωγῆς ὅρκου εἰς τὸν Κούζαν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον ἔθιμον, εἶναι ἄνευ ἐπιῤῥοῆς, διότι δὲν παρέχει τὰ γεγονότα, ἐξ ὧν δύναται νὰ κρίνῃ τις ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον ἔθιμον καὶ ἀφίνει ἐντελῶς εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κούζας τὴν περὶ τούτου ἀπόφασιν, ἐνῷ κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁ ὅρκος ἐπάγεται μόνον περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων γεγονότων καὶ οὐχὶ περὶ νομικῶν πραγμάτων. Ὅρκ Οἰκ. § 138 σημ. 10 εὐρ. λ.ὅρκος § 38.

Ζητ. 159. Ἡ προικισθεῖσα κόρη, ἥτις ζητεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κληρονομίαν τῶν γονέων της, πρέπει νὰ συνεισφέρῃ τὴν προῖκα ἢ αὐτουσίαν ἢ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνεισφορᾶς ἀξίαν της καὶ οὐχὶ ὅ,περ ἔλαβεν ἐκ τῆς πωλήσεως τίμημα, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 18,469 τοῦ 1860 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ εἴτε τὸ εἰς θέσιν Πλάκα κείμενον οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ ἡ Κούζα διὰ τῆς ἀγωγῆς της ὡς προικῷον εἶναι τοιοῦτον εἴτε

περιῆλθεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀκολούθως ἐκ τῆς πατρομητρικῆς περιουσίας, ὡς διατείνονται οἱ ἐναγόμενοι καὶ ἐκκαλοῦντες, οὐχ ἧττον αὕτη εἶναι ὑπόχρεως νὰ συνεισφέρῃ αὐτὸ ἢ, ἂν τὸ ἐπώλησε, τὴν σημερινὴν ἀξίαν του καὶ ὄχι τὸ ἀντίτιμόν του· ὅθεν ἀφοῦ ἅπαξ ὡμολογήθη παρὰ τῆς Κούζας, ὅτι τὸ οἰκόπεδον τοῦτο εἶναι προικῷον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνακληθῇ ἡ δικαστικὴ ἐκείνη ὁμολογία, λόγῳ δῆθεν τοῦ ὅτι οἱ ἐναγόμενοι δὲν τὴν παρεδέχθησαν, διότι δικαστικαὶ ὁμολογίαι δὲν ἀνακαλοῦνται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· οὐκ ὀρθῶς λοιπὸν διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 2,129 καὶ 227 ἀποφάσεων τὸ πρωτοδικεῖον δὲν ὑπεχρέωσεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἢ ἄλλως εἰς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ σημερινὴν ἀξίαν.

Ἐπειδὴ οὐκ ὀρθῶς ἐπίσης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2,129 ἀποφάσεώς του τὸ αὐτὸ πρωτοδικεῖον ὑπεχρέωσε τὴν αὐτὴν Κούζαν, ἂν δὲν συνεισφέρῃ τὸν εἰς Ῥέντι, ἀγρὸν νὰ συνεισφέρῃ τὸ τίμημα ὅπερ ἔλαβεν ἀπὸ τὴν πώλησιν τοῦ ἀγροῦ αὐτοῦ, διότι εἰς τὴν κληρονομίαν ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ τὴν προῖκα αὐτῆς ἢ αὐτούσιον ἢ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνεισφορᾶς ἀξίαν αὐτῆς.

Ζητ. 160. Ὅταν ἡ προικισθεῖσα θυγάτηρ ἢ ὁ δικαιοδόχος της δὲν ἀπαιτῇ κληρονομικὴν μερίδα, συνεισφέρουσα τὴν προῖκα της, ὁ ἐναγόμενος συγκληροκόμος δὲν δύναται ν' ἀντιτάξῃ τὴν πρότασιν ταύτην κατὰ τοῦ ἐνάγοντος συγκληρονόμου· κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν·

Ζητ. 161. Ὁ ἐναγόμενος συγκληρονόμος θεωρεῖται ὡς καλῆς πίστεως κάτοχος, μέχρις οὗ ἡ προικισθεῖσα θυγάτηρ, συνεισφέρουσα τὴν προῖκα της ἀπαιτήσει κληρονομ. μερίδα;—Ναί, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίσθησαν μὲν, ὅτι ὁ πατὴρ των ἐγκατέλιπε καὶ ἄλλην θυγατέρα ὀνομαζομένην Φωτεινὴν, ἥτις ἀπαθανοῦσα ἐγκατέλιπεν υἱὸν τὸν Σαρδελᾶν, ὅστις οὕτως ὑπεισερχόμενος εἰς τὸ δικαίωμα τῆς μητρός του εἶναι τέταρτος κληρονόμος, ἀλλ' ἡ Κούζα Συφνιοῦ ἀντιδιϊσχυρίζεται, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Σαρδελᾶ ἐπροικίσθη παρὰ τῶν κοινῶν γονέων καὶ ὅτι οὗτος δὲν προσεφέρθη νὰ συνεισφέρῃ τὴν προῖκα τῆς μητρός του· ὁ ἰσχυρισμὸς δ' οὗτος δὲν ἀντικρούεται ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων τῆς Κούζας καὶ κατὰ συνέπειαν θεωρεῖται ὡς ὁμολογηθείς· ἅ-

ρα μὴ ὄντος κληρονόμου τοῦ Σαρδελᾶ διὰ τὴν μὴ συνεισφορὰν τῆς προικὸς τῆς μητρός του, ὀρθῶς τὸ πρωτοδικεῖον διέταξε τὴν διανομὴν τῆς κληρονομικῆς περιουσίας εἰς ἴσα μερίδια διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 ἀποφάσεών του.

Ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τῆς ἐναγούσης Κούζας θυγατρὸς Ξηροταγάρου ἐξήρτητο ἀπὸ τὸν ὅρον τῆς συνεισφορᾶς τῆς προικός της, μέχρις οὗ λοιπὸν ἐκφράσει αὕτη τὴν θέλησίν της τοῦ νὰ συνεισφέρῃ τὴν προῖκά της καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν κληρονομίαν οἱ ἐναγόμενοι ἐνέμοντο ἐν καλῇ πίστει ὡς μόνοι κληρονόμοι τὰ κληρονομικὰ κτήματα· ὀρθῶς ὅθεν τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 227 ἀποφάσεώς του ὑπεχρέωσε τοὺς ἐναγομένους εἰς τοὺς καρποὺς ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Ζητ. 162. Κολάσιμοι πράξεις (1). Ὅταν ἡ προτεινομένη ἀπάτη δὲν συνίσταται εἰς γεγονότα, ἐπισύροντα ποινικὴν καταδίωξιν, ἀπαιτεῖται ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμόν;—Ναί, κατὰ τὴν ἀπ' ἀρ. ἡ 18,472 τοῦ 1860 ἔτους ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 178 ἀποφάσεως, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῆς πρὸς συμβιβασμὸν ἀποπείρας ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ προκειμένη ἀγωγή, μόνον καθ' ὅσον ἐκινήθη ἐν ὀνόματι τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος, πρὸς τὸ ἀτομικὸν τούτου συμφέρον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς εἰς τοὺς ἐναγομένους ἀποδιδομένης ἀπάτης. κλπ.

Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐκτεθειμένων περιστατικῶν τῆς ἀπάτης, ὡς χαρακτηρίζει αὐτὴν ὁ ἐνάγων καὶ ἐφ' ὧν ζητίζει τὴν περὶ ἀκυρώσεως τῆς πωλήσεως τῶν ἐπιδίκων κτημάτων αἴτησιν, δὲν ὁρίζεται ἀξιόποινος πρᾶξις ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ποιν. Νόμου προνοουμένων, καθόσον δὲν ἀναφέρεται ἐν τῇ ἀγωγῇ ὁποῖα ψευδῆ γεγονότα ὡς ἀληθῆ παρέστησαν ἐν γνώσει οἱ ἐναγόμενοι πρὸς τὸν ἐνάγοντα, ὅπως ὠφεληθῶσι διὰ τῆς περὶ ἧς πρόκειται ἀγοραπωλησίας τῶν αὐτῶν κτημάτων συμφωνίας τῶν διαδίκων, ἡ δὲ ἀόριστος φράσις τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι οἱ ἐναγόμενοι παρέσησαν αὐτῷ, «ὅτι πρόκειται νὰ τὸν σώσωσι ἀπὸ τὴν καταδίωξιν τῶν ἀντιδίκων αὐτοῦ.» δὲν προσδιορίζει ὁποῖον ἕτερον τοῦ προκειμένου

(1) Πρλ. §. 126 τῆς λ. συμβιβασμοῦ ἀπὸ π.

συμβόλαιον παρέστησαν οἱ ἐναγόμενοι τὸ συνομολογούμενον ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ὁποῖον ἕτερον τούτου ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὁ ἐνάγων ἀπεδέχθη καὶ ὑπέγραψεν ἀπατηθεὶς ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον ἢ τοὺς ὅρους τοῦ συναλλάγματος· μὴ ὁριζομένης ὅθεν ἐν τῇ ἀγωγῇ κολλασίμου πράξεως, μηδὲ ὑπαγομένης τῆς διαφορᾶς εἴς τινα τῶν ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 532 καὶ 588 τῆς Πολ. Δικονομίας προνοουμένων περιπτώσεων, ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθ. 178 ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ὡς ἀπαράδεκτος ἡ προκειμένη ἀγωγὴ, καθόσον ἐκινήθη ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀφορᾷ τὸ ἀτομικὸν αὐτοῦ συμφέρον στηριζομένη εἰς τοὺς λόγους τῆς ἀπάτης ἢ τοῦ δόλου (ὡς χαρακτηρίζει αὐτὴν ὁ ἐνάγων) τῆς μὴ καταβολῆς τοῦ τιμήματος καὶ τῆς ὑπερόγκου βλάβης.

Ζητ. 163. Ὅταν ὁ ἐνάγων Α'. ζητῇ παρὰ τῆς ἑταιρίας Β'. χρέος της τί ἐκ γραμματίων πηγάζον, ἡ δὲ ἑταιρία, πρὶν ἢ αὐτὸ καταξαθῇ ἀπαιτητὸν, εἶχε παραχωρήσει τῷ Γ'. ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν της, ἐν ᾗ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν ὀφειλὴν τοῦ ἐνάγοντος, δύναται οὗτος νὰ ζητήσῃ τὸν συμψηφισμὸν τοῦ χρέους του μὲ ἀνάλογον ποσὸν ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὸν ὀφειλουμένου; Ναί, ἂν ἡ ἐκχώρησις δὲν ἐγνωστοποιήθη, κατὰ τὴν 18,537 ἀποφ. τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 89 τῆς Πολ. Δικονομίας, πᾶς τρίτος ἔχων ἔννομον συμφέρον κατά τινα μεταξὺ ἄλλων ἐκκρεμῆ δίκην, δύναται νὰ παρεμβῇ αὐθορμήτως εἰς τὴν συζήτησιν αὐτῆς καὶ νὰ προτείνῃ τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ἀξιώσεις του, ἀδιαφόρως ἂν αὗται εἰσὶ προσωπικαὶ καὶ πραγματικαί· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ παρεμβαίνων Μανρογιάνης ἀξιῶν ἑαυτὸν ἐκδοχέα τῆς ἀπαιτήσεως, ἣν ὁ ἐνάγων Βοζίκης ζητεῖ νὰ συμψηφίσῃ μὲ τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν τῆς ἐναγομένης ἑταιρίας καὶ ἀποκρούων τὸν συμψηφισμὸν τοῦτον ὡς ἀπαράδεκτον, ἔχει ἀναντιῤῥήτως τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παρεμβάσεώς του συμφέρον, καὶ ἀπορριπτέα ἐπομένως καθίσταται ἡ ἐπὶ τῶν ἐναντίων ἰσχυρισμῶν στηριζομένη ἔνστασις τοῦ ἀπαραιτήτου τῆς παρεμβάσεως ταύτης.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὸ πρὸς τὸν ἐναγόντα Βοζίκην ἐκ τῶν ἐπιδίκων

γραμματίων τῆς ἐναγομένης ἑταιρίας πηγάζον χρέος κατέστη ἀπαιτητὸν μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς ἑταιρίας ταύτης πρὸς τὸν παρεμβαίνοντα Μακρογιάννην ἐκχώρησιν ὁλοκλήρου τῆς περιουσίας της, ἐν ᾗ καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν ὀφελὴ τοῦ ἐνάγοντος, ἣν ζητεῖ οὗτος νὰ συμψηφίσῃ μὲ ἴσον ποσὸν ἐκ τοῦ εἰρημένου πρὸς αὐτὸν χρέους τῆς αὐτῆς ἑταιρίας, ὁ λόγος οὗτος ἀνεξαρτήτως πάσης τῷ ἐναγόντι γνωστοποιήσεως τῆς πρὸς τὸν παρεμβαιναντα γενομένης ὡς εἴρηται ἐκχωρήσεως, κἂν τε βασίμος ὑποτεθῇ δὲν ἐποκρούει τὸν ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἐπικαλούμενον συμψηφισμόν· διότι κατὰ μὲν τὸν Νόμον 28 Βασλ.) 24 10) ὁ συμψηφισμὸς ἰσοδυναμεῖ μὲ πληρωμήν· κατὰ δὲ τὸν Νόμον 2 3 § 1 Πανδ. (18. 4.) καὶ κώδ. (8. 47.) ἡ πρὸς τὸν ἐκχωρητὴν πληρωμὴ δὲν κωλύεται διὰ μόνης τῆς ἐκχωρήσεως, ἀλλ' ἀφ' ἧς ὁ ἐκδοχεὺς γνωστοποιήσῃ τὸν ἐκχωρητὴν πρὸς τὸν ἐκχωρηθέντα ὀφειλέτην, ἐκφράζων οὕτω τὴν πρὸς ἐξάσκησιν τῆς ἐκχωρηθείσης ἀπαιτήσεως πρόθεσίν του καὶ κωλύων ἐπομένως πᾶσαν τοῦ λοιποῦ μεταξὺ τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ πληρωτοῦ συνεννόησιν.

Ζητ. 164. Ὁ ἐνοικιαστὴς δημοτικῶν φόρων δύναται νὰ καταδιώξῃ τοὺς ὑπενοικιαστὰς, εἰς οὓς παρεχώρησε τὰ δικαιώματά του, ἵνα πληρώσωσι τὸ συνομολογηθὲν ποσὸν, καὶ ἂν ἐκεῖνος δὲν ἐπλήρωσεν εἰς τὸν δῆμον ;—Ναί· κατὰ τὴν 18,578 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2,707 συμβολαίου τῆς 1 Αὐγούστου 1854, ἐξάγεται ὅτι ὁ Σπυρίδων Μαλεβίτης ὑπενοικίασεν εἰς τὸν Γεώρ. Παπασταθόπουλον καὶ τοὺς συνεταίρους τούτου τοὺς ἐκ τῶν γεννημένων δημοτικοὺς φόρους τοῦ τμήματος Δημητζάνης, οὓς εἶχεν ἐνοικιάσει παρὰ τοῦ δήμου, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ τοῦ ὅτι οἱ ὑπενοικιασταὶ οὗτοι παρεδεχόμενοι τὰς πρὸς τὸν δῆμον ὑποχρεώσεις τοῦ ἐνοικιαστοῦ Σπυρ. Μαλεβίτου παραδώσουσιν εἰς τὸν δημοτικὸν εἰσπράκτορα ὡς μίσθωμα σίτου κοιλὰ 56 κριθῆς κοιλ. 56 καὶ σμιγοῦ κοιλ. 56 ἐντὸς τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1851 ἐντὸς δὲ τοῦ Ἰαννουαρίου 1855 ἐκ τῶν ὀψίμων κοιλ. 186.

Ἐπειδὴ ὁμολογουμένως ὁ Παπασταθόπουλος δὲν παρέδωκε τὸ εἰρημένον μίσθωμα εἰς τὸν δῆμον Θεισώας οὐδὲ οἱ συνεταῖροι του καὶ οὐδόλως ἀμφισβητεῖται, ὅτι κατελογίσθη νομίμως εἰς βάρος τοῦ ἐνοικι-

αρχοῦ Μαλεβίτου, συμφώνως μὲ τὰς ὁποίας οὗτος εἶχεν ἀναδεχθῇ ὑποχρεώσεις πρὸς τὸν δῆμον, τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰρημένων γεννημάτων ἐκ δραχ. 1160 ἀμφισβητεῖται δὲ μόνον ἡ πληρωμὴ ἡ γεννομένη ἐκ μέρους τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ὁ χρόνος καὶ ὁ τρόπος αὐτῆς.

Ἐπειδὴ, ἀφοῦ οἱ εἰρημένοι ἐνοικιασταὶ δὲν ἐπλήρωσαν εἰς τὸ δημοτικὸν ταμεῖον ἐμπροθέσμως, ὁ διαληφθεὶς Μαλεβίτης ὑπεύθυνος μόνος ὢν ἀπέναντι τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταβάλλῃ τὸ χρέος του καὶ νὰ στρέψῃ τὰς ἀπαιτήσεις του κατὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρέων ὑπενοικιαστῶν, χωρὶς νὰ περιμένῃ καταδίωξιν ἐκ μέρους τοῦ Δήμου, ἥτις ἠδύνατο νὰ τοῦ ἐπιφέρῃ ἔξοδα. Ὅθεν ἡ ἔνστασις τοῦ Παπασταθοπούλου, ὅτι ὁ Μαλαβίτης δὲν κατεδιώχθη προηγουμένως ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου, εἶναι ἄνευ σημασίας καὶ ὑποστάσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5 τῆς 15 Φεβρουαρίου 1857. 6 τῆς 20 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους ἀποδείξεων, ἐξηγμένων ἐκ τοῦ ςελέχους τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δήμου Θεισόας, ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ διαληφθεὶς Σπυρ. Μαλεβίτης ἐπλήρωσε τὰς δραχ. 1160 διὰ τὸν εἰρημένον λόγον τῶν γεννημάτων Δημητζάνης, τὰ δὲ διπλότυπα ταῦτα ὡς ἔγγραφα δημόσια, φέροντα ὅλα τὰ γνωρίσματα τοῦ Δημοσίου ἐγγράφου, ἤτοι τὴν ὑπογραφὴν καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ Δημοτικοῦ εἰσπράκτορος, παρέχουσι πλήρη ἀπόδειξιν μέχρι οὗ προσβληθῶσιν ὡς πλαστά· καὶ ἀληθῶς μὲν κατὰ τὴν ἀπὸ 9 Ἰουνίου 1847 ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν ταῦτα, πρέπει νὰ ὦσιν ἔντυπα, ἀλλὰ καὶ ἂν ἐγένετο χειρόγραφα ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καμμία ἔλλειψίς τινος τῶν ἀπαιτουμένων ὑπὸ τοῦ νόμου προσόντων τοῦ Δημοσίου ἐγγράφου, συνεπείᾳ τῆς ἐγκυκλίου ταύτης δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἄκυρα ἀλλὰ μόνον ἠδύνατο νὰ καταδιωχθῇ πειθαρχικῶς ὁ παραβὰς τὴν διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου Ταμίας. Ἐντὸς τούτου ὅμως κἂν τε ὑποτεθῇ ὅτι αἱ ἀποδείξεις αὗται, αἱ γραφεῖσαι εἰς μὴ ἔντυπα διπλότυπα βιβλία ἀλλ' εἰς χειρόγραφα διπλότυπα ἤθελον εἶσθαι ἄκυροι, διὰ τὸν λόγον τοῦτον, οὐχ ἧττον, ἠπραγματικὴ καταβολὴ ἐκ μέρους τοῦ Μαλεβίτου καὶ ὅτι τὰ χρήματα εἰσήχθησαν πραγματικῶς εἰς τὸ δημοτικὸν Ταμεῖον ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 331 ἔγγραφον τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν· ἄλλως τε μόνος ὁ Δῆμος ἠδύνατο νὰ προτείνῃ τὸ ἄκυρον τῶν ἐγγράφων τούτων οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ἐνοικιασταὶ, οἵτινες μὴ συνδεόμενοι διά τινος νομι-

κῆς σχέσεως μετὰ τοῦ Δήμου διατελοῦν μόνον ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τοῦ ἐνοικιαστοῦ Μαλεβίτου καὶ οὐδὲν συμφέρον ἔχουσιν εἰς τὴν προσβολὴν τοιούτων ἐγγράφων, ἐπομένως εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ἂν αἱ ἀποδείξεις ἐγένωντο διὰ διπλοτύπων ἐντύπων ἢ διὰ χειρογράφων· οὐδεμίαν δ' ἐπιρροὴν ἔχει τὸ προσαγόμενον παρὰ τοῦ Παπασταθοπούλου ἀντίγραφον τοῦ ἐντύπου διπλοτύπου καὶ τὰ ἄλλα προσαγόμενα ἔγγραφα πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς ὑπὸ τοῦ Μαλεβίτου πληρωμῆς ἐποχὴν ὑπῆρχον διπλότυπα ἔντυπα καὶ δὲν κατεχωρίσθη εἰς τὰ ἔντυπα ἡ πληρωμὴ αὕτη, διότι ὡς εἴρηται ἀρκεῖ τὸ γεγονὸς τῆς καταβολῆς καὶ τῆς εἰσόδου τῶν δραχ. 1160. εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον.

Ἐπειδὴ ἐπομένως οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔχουσι τὰ προσαγόμενα ὑπὸ τοῦ Παππασταθοπούλου ἀντίγραφα ἐντύπων διπλοτύπων καὶ τὰ λοιπὰ περὶ τούτου ἔγγραφα, διότι ὡς εἴρηται ἀποδεικνυομένης τῆς πληρωμῆς καὶ ὅτι αὕτη ὠφέλησε τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον εἶναι ἀδιάφορον ἂν ὁ εἰσπράκτωρ ἔκαμε χρῆσιν ἢ μὴ διπλοτύπων ἐντύπων ἢ μὴ ἐντύπων.

Ἐπειδὴ ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ ἂν οὐδόλως εἶχε πληρώσει ὁ Μαλεβίτης ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τὸ πρὸς τὸ Ταμεῖον ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως χρέος του τῶν Δρ. 1160, ἀφοῦ οὗτοι δὲν τὸ ἐπλήρωσαν εἰς τὸ Δημοτικὸν Ταμεῖον ἐμπροθέσμως.

Ζητ. 165. Προτάσεις μὴ γενόμεναι παρὰ τῷ ἐπὶ τῆς κατατάξεως ὑπαλλήλῳ ἢ ἔγγραφα μὴ προσαχθέντα εἰς αὐτὸν εἰσὶ δεκτὰ εἰς τὸ ἀκροατήριον;—Ἡ σκέψις 4 τῆς ὑπ' ἀριθ. 18,422 τοῦ 1860 ἔτους ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρει·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 938 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ ὁριζομένης προθεσμίας τῶν 14 ἡμερῶν μετὰ τὴν παράδοσιν τῆς προσκλήσεως πρὸς τοὺς δανειστὰς, ἵνα προβάλλωσι τὰς ἐπὶ τοῦ πλειστηριάσματος ἀξιώσεις των, ἕκαστος αὐτῶν ὡς καὶ ὁ ὀφειλέτης ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κάμνῃ τὰς παρατηρήσεις του κατὰ τῶν ἀξιώσεων τῶν λοιπῶν δανειστῶν καὶ τῶν παρὰ τούτων προσαχθεισῶν ἀποδείξεων, πᾶσα δὲ βραδύτερον γενομένη παρατήρησις εἶναι ἀπαράδεκτος, μόναι δὲ αἱ ἐμπροθέσμως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ὑποβληθεῖσαι παρατηρήσεις, ἐὰν δὲν γίνωσι δεκταὶ παρ' αὐτοῦ κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ἢ παρὰ τοῦ

Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κατὰ τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ πίνακος, δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄρθρων 949 καὶ 950 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζομένης ἀνακοπῆς, ἄλλως ἐὰν διὰ τῆς ἀνακοπῆς ταύτης ἠδύναντο κατὰ πρῶτον νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὸ Δικαστήριον ἀμφισβητήσεις περὶ πραγμάτων μὴ προταθέντων ἐνώπιον τοῦ περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, καθίστατο ματαία ἡ ἐνώπιον τούτου διαδικασία καὶ ἄσκοπος ἡ ἐν τῷ ἄρθρῳ 938 τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζομένη ἀνατρεπτικὴ προθεσμία καὶ ἀφ' ἑτέρου οὐκ εὐλόγως ἤθελεν ὁ νόμος χορηγῆ μέσον προσφυγῆς κατὰ τῶν πράξεων τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου, ἕνεκα τῆς ὑπ' αὐτοῦ παραδοχῆς ἰσχυρισμῶν ἀμφισβητηθέντων παρὰ τῶν ἐχόντων συμφέρον ἢ τῆς παραλείψεως ἀξιώσεων καὶ ἀποδείξεων μὴ ὑποβληθεισῶν αὐτῷ. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου μὴ προκύπτοντος ἐκ τῆς δικογραφίας μηδὲ ἰσχυριζομένου τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἰουλιάνιτζ ὅτι ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου ἠμφισβήτησε τὸ δίκαιον τοῦ Ἠλ. Μπελιγράδη καὶ τὴν σπουδαιότητα τοῦ εἰς ἀπόδειξιν αὐτοῦ ὑποβληθέντος συμβολαίου κατὰ τὴν προσαγωγὴν τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν τίτλων τῶν δανειστῶν ἐπὶ τοῦ ἐκπλειστηριάσματος καὶ ἐντὸς τῆς ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 938 ἐδ. 2) τῆς Πολ. Δικονομίας ὁριζομένης προθεσμίας, ὅπερ ἀρνήθη ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων καθ' ὅλας τὰς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου συζητήσεις τῆς προκειμένης διαφορᾶς, καθίσατο ἀπαράδεκτος ἡ κατὰ πρῶτον διὰ τῆς ἀνακοπῆς τοῦ Ἰω. Ἰουλιάνιζ κατὰ τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως προταθεῖσα ἔνστασις περὶ εἰκονικότητος τοῦ δανείου καὶ τοῦ τίτλου τοῦ Ἠλ. Μπελιγράδη καὶ βάσιμος ἡ περὶ τούτου ἔνστασις τοῦ εἰρημένου ἐφεσιβλήτου.

Ζητ. 166. Ἡ ἔνστασις περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς κατὰ τοῦ πίνακος κατατάξεως ἀνακοπῆς εἶναι ἀπαράδεκτος μὴ προταθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου συζήτησιν; — Ἡ σκέψις 5 τῆς ὑπ' ἀριθ. 18,122 ἀποφάσεως φέρει·

Ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ τοῦ ἐφεσιβλήτου Μπελιγράδη ἔνστασις περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀνακοπῆς τοῦ αὐστριακοῦ Λόϋδ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν τῶν δανείων τῶν αὐτῶν διαδίκων εἶναι ἀνυπόστατος, διότι δὲν ἠμφισβητήθη ὑπὸ τοῦ Μπελιγράδη κατὰ τὴν πρώτην ἐπ' ἀκροατηρίου

συζήτησιν, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1859 ἐγγράφων αὐτοῦ προτάσεων, ὅτι ἀμφότεροι οἱ αὐτοὶ διάδικοι ἐμπροθέσμως ἀνηγγέλθησαν νὰ καταταχθῇ ἕκαστος ἀναλόγως τῶν προνομιῶν αὐτοῦ, συνωμολόγησε μάλιστα τοῦτο σιωπηρῶς ὁ ἐφεσίβλητος διὰ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων προτάσεών του, ἀμφισβητήσας μόνον τὸ προνόμιον τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ Λόϋδ ἀπέναντι τῆς τοῦ ἐφεσιβλήτου αὐτοῦ. Συνεπείᾳ ἑπομένως τῆς ἀναγγελίας τῶν διαδίκων ἀπέκειτο εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον νὰ ἐφαρμώσῃ τὰς διατάξεις τῶν νόμων, δι' ὧν κανονίζεται ἡ προνομιοῦχος κατάταξις ἑκάστης ἀπαιτήσεως ἔχων ὑπ' ὄψιν τοὺς ὑποβληθέντας τίτλους τῶν δανειστῶν, ἤτοι τὴν ἐν τῷ ὑποβληθέντι βιβλιαρίῳ τῶν ναυτοδανείων καταχώρησιν τῶν μὴ ἀμφισβητηθέντων ἐνώπιον αὐτοῦ δανειστικῶν συμβολαίων τῶν διαδίκων παρὰ τοῦ πλοιάρχου, καθ' ὅσον. ὁ ῥηθεὶς ὑπάλληλος ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ καὶ αὐτεπαγγέλτως ἐὰν ἡ αἴτησις ἑκάστου τῶν ἐναγγελθέντων δανειστῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν τάξιν τῆς κατατάξεως τῶν δανείων πρὸς ἄλληλα, ἐστηρίζετο εἰς τὸν Νόμον, δύναται ὁ Ἰουλιάνιζ νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς ἀνακοπῆς αὐτοῦ τὴν διόρθωσιν τοῦ πίνακος τῆς κατατάξεως ὡς στηριζομένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, καὶ μὴ ἐπικαλουμένου πρὸς τοῦτο γεγονότος νέου ἐκτὸς τῶν ὑποβληθέντων πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον διὰ τῶν ἐνώπιον αὐτοῦ προσαχθέντων ἐγγράφων.

Ζητ. 167. Πότε προτιμῶνται τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν λαμβανόμενα δάνεια;—Ἡ 7 καὶ σκέψεις τῆς αὐτῆς 18,422 ἀποφάσεως φέρει·

Ἐπειδὴ τὰ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν λαμβανόμενα δάνεια δὲν χαίρουσι τὸ ἐν τῷ ἄρθρ. 5 τοῦ ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1851 Νόμου ΡΠΔ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων ὁριζόμενον προνόμιον, εἰμὴ ἐὰν συνομολογηθῶσι τηρουμένων τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου διατασσομένων περὶ τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀναγκῶν τοῦ πλοίου καὶ τῆς ἀδείας τῆς ἀρχῆς καὶ ἐὰν καταχωρισθῇ ἡ ἄδεια αὕτη εἰς τὸ βιβλίον τῶν ναυτοδανείων τοῦ πλοίου κατὰ τὰ ἄρθρ. 2 καὶ 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ΡΠΔ· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, οὐδὲ ἐκ τῆς δικογραφίας καὶ τῶν ἐγγράφων, τὰ ὁποῖα ἐπικαλεῖται ὁ Μπελιγράδης,

ἐξάγεται, οὐδὲ ἰσχυρίζεται οὗτος, ὅτι κατὰ τὴν σύστασιν τῶν δανείων, ὧν αἰτεῖ τὴν κατάταξιν, ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 234 τοῦ ἐμπ. νόμου καὶ 2 τοῦ περὶ βιβλίου ναυτοδανείων νόμου, ἀρνουμένου μάλιστα ῥητῶς τοῦτο τοῦ ἐκκαλοῦντος Ἰουλιάνιζ, ὁ Μπελιγράδης οὐδόλως ἠμφισβήτησε τοὺς περὶ τούτου ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀντιδίκου του· ἡ κατάταξις ἐπομένως τῶν δανείων τῶν αὐτῶν διαδίκων κανονίζεται ἐκ τῆς ἀρχαιότητος τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ναυτοδανείων τοῦ πλοίου κατὰ τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ προπαρατεθέντος νόμου ΡΠΔ· διατασσόμενα, μὴ ἐφαρμοζομένης εἰς τὰ δάνεια τοῦ Μπελιγράδη τῆς ἐπομένης τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. διατάξεως περὶ τῶν κατὰ τὸν τελευταῖον διάπλουν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου συνομολογουμένων ναυτοδανείων.

Ἐπειδὴ ὁ ἐφεσίβλητος Μπελιγράδης οὐδόλως ἀμφισβητεῖ τὸν αὐτὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ Ἰουλιάνιζ ὅτι τὸ δάνειον τοῦ αὐστριακοῦ Λόϋδ προηγεῖται τῶν ναυτοδανείων τοῦ Μπελιγράδη κατὰ τὴν χρονολογικὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ναυτοδανείων τοῦ πλοίου Ν. Μηνᾶ «ὁ Ταξιάρχης» ἄλλως τε συνομολογεῖ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τούτους τοῦ Ἰουλίανιζ ὁ ἐφεσίβλητος Μπελιγράδης,, στηρίζων τὴν περὶ προνομιούχου κατατάξεως τῶν δανείων αὐτοῦ αἴτησιν εἰς τὴν δευτέραν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου περὶ βιβλίου ναυτοδανείων, ἀλλὰ ταύτης μὴ ἐφαρμοζομένης κατὰ τὰ προεκτεθέντα, καὶ προηγουμένου κατὰ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγραφῆς τοῦ δανείου τοῦ αὐστριακοῦ Λόϋδ, προτιμᾶται ἡ ἀπαίτησις τούτου τῆς τοῦ Ἠλία Μπελιγράδη, ἐναντίον δὲ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ αὐτοῦ νόμου κατετάχθη ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου τὸ δάνειον τοῦ Μπελιγράδη ὡς προτιμώμενον τοῦ κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ πλειστηριάσματος τοῦ ναυτοδανείου τοῦ αὐστριακοῦ Λόϋδ.

Ζητ. 168. Πῶς γίνεται ἐν Καίρῳ ἡ ἐκκαθάρισις τῆς κληρονομίας τῶν ἐκεῖσε ἀποβιούντων ἑλλήνων;—Ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,588 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρει·

Ἐπειδὴ ὅτι ὁ ἐναγόμενος Ἀποστ. Καβάκος ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐν Καίρῳ ἑλληνικοῦ προξενείου νὰ διορίσῃ ἐπ' ὀνόματί του ἐκκαθαριστὰς

τῆς εἰς αὐτὸν ἀνηκούσης κινητῆς καὶ ἀκινήτου κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος ἀδελφοῦ του Ἀνέστη, ἧς τὴν ἐκκαθάρισιν κατὰ τὰ ἐπιτόπια ἔθιμα εἶχεν ἐπιληφθῇ ὁ ἐκεῖσε Πατριάρχης καὶ μετὰ τὴν ἐπ' ὀλίγον ἐπελθοῦσαν τελευτὴν τούτου ἡ ἐκεῖσε ἐπιτροπῆ τῆς κοινότητος τῶν ὀρθοδόξων διώρισε τοὺς Ἰωάννην Μηνώταν Δημήτριον Φιλίππου καὶ Ἀναστάσιον Ἀντωνίου ἵνα συμποάζωσι μετὰ τῶν ἀρχῶν τούτων εἰς τὴν ἀπαιτουμένην ἐκκαθάρισιν τῆς εἰρημένης περιουσίας πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κληρονομικῶν δικαιωμάτων του καὶ διεκπεραίωσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης μέχρι τῆς εἰς αὐτὸν παραδόσεως τῆς ἐκκαθαριστέας κληρονομικῆς περιουσίας, ἀποδεικνύεται ἀνενδοιάστως ἀπὸ τὰς πρὸς τὸ εἰρημένον ἑλληνικὸν προξενεῖον δύο ἀναφορὰς τοῦ μνησθέντος ἐναγομένου τῆς τε 18 Δβρίου 1857 καὶ τῆς 30 Ἰννουαρίου 1858 καὶ ὅτι διωρίσθησαν πραγματικῶς τοιοῦτοι οἱ δύο πρῶτοι ἐκ τῶν εἰρημένων τριῶν προσώπων, ἤγουν ὁ ἐνάγων Ἰω. Μηνώτας καὶ Δημήτριος Φιλίππου, ἀποδεικνύεται ὡσαύτως ἐκ τῆς παραπόδας τῆς δευτέρας τῶν μνησθεισῶν ἀναφορῶν πράξεως τοῦ ῥηθέντος προξενείου χρονολογουμένης τῆς 30 Ἰαννουαρίου 1858· ὅθεν περὶ τοῦ γεγονότος τούτου οὐδεμίαν ἄλλην ὑπεχρεοῦτο νὰ φέρῃ ἀπόδειξιν ὁ ἐνάγων καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν ἦτο καὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ παρ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνάγοντα ἐπαιθέντος πρωτοδίκως διὰ τῶν προτάσεων τοῦ ὅρκου ἤγουν περὶ τοῦ ἂν διωρίσθη κατ' αἴτησιν καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐναγομένου τοιοῦτος.

Ζητ. 169. Οἱ ἐνοικιασταὶ δημοτικῶν φόρων, οἵτινες ὑπεσχέθησαν νὰ πληρώσωσι ποσὸν τί εἰς τὸν ἐνοικιαστήν, διὰ τὴν εἰς αὐτοὺς παραχώρησιν τῶν δικαιωμάτων του, δύνανται νὰ προτείνωσιν ὅτι ὁ ἐνοικιαστὴς ἠγόρασε ἐντάλματα, δι' ὧν ἐπλήρωσεν εἰς τὸν δῆμον τὸ ἐνοίκιον εἰς κατωτέραν τιμήν; —Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,578 τοῦ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ὁ ἀναστασιανὸς νόμος σκοπὸν ἔχειν νὰ προστατεύσῃ τοὺς ὀφειλέτας κατὰ προσώπων ἰσχυρῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνδέχεται νὰ γίνῃ παραχώρησις, δίδει δικαίωμα εἰς τοὺς ὀφειλέτας νὰ πληρώνωσι τόσον μόνον, ὅσον κατέβαλεν ὁ ἐκδοχεύς· ἑπομένως μόνον ὁ ὀφειλέτης τῶν ἐνταλμάτων δῆμος ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ νὰ πληρώσῃ οὐχὶ τὸ ποσὸν τῶν

ἐνταλμάτων, ἀλλὰ τὸ ποσὸν τὸ καταβληθὲν ὑπὸ τοῦ Μαλεβίτου, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ ὀφειλέται τοῦ δήμου· ἂν δὲ ὁ Μαλεβίτης ἐνήργησε τὴν ἐκ μέρους τοῦ δήμου ἐξαργύρωσιν τῶν ἐνταλμάτων, ἅτινα εἶχεν ἀγοράσει, οὐδὲ ἔβλαψεν οὐδὲ κατεπίεσε τοὺς ὀφειλέτας τοῦ δήμου, οἵτινες ἄλλως τε οὐδὲ ζημιοῦνται, ἀφοῦ δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐξοφλήσωσι δι' ἐνταλμάτων καὶ ἀφοῦ ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ Παπαθανασόπουλος, ὁ εἰσπράκτωρ ἐξώφλησε τὰ ἐντάλματα χάριν τοῦ Μαλεβίτου, χάριν ὅμως τὴν ὁποίαν δὲν ἔκαμεν οὐδὲ ὤφειλε νὰ κάμῃ εἰς τὸν Παπαθανασόπουλον καὶ τοὺς συνεταίρους αὐτοῦ· ἂν δὲ μὲ ζημίαν τοῦ δήμου ἐξαργύρωσε τὰ ἐντάλματα τοῦ Μαλεβίτου, εἰς μόνον τὸν δῆμον διατελεῖ ὑπεύθυνος.

Ζητ. 170. Ἡ κατὰ τῶν φορολογουμένων καταδιώξις ὑποτίθησι τὴν παραίτησιν τοῦ δημοσίου τῆς κατὰ τῶν ἐνοικιαστῶν καταδιώξεως;—Οὐχί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,667 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ. κατὰ τὸ ἄρθρ. 22 τοῦ νόμου τοῦ 1852 περὶ φορολογίας τῶν προϊόντων ἰσχύοντος καὶ διὰ τὸ 1853 τὸ Δημόσιον, δύναται νὰ καταδιώξῃ καὶ τὸν ἐνοικιαστὴν καὶ τὸν φορολογούμενον διὰ τὸ ποσὸν ὅπερ οὗτος ὀφείλει, ὅταν ὁ ἐνοικιαστὴς δὲν ἀπέδωκε τὰ εἴδη ἢ δὲν ἐπλήρωσε τὸ ἀντίτιμόν των, ὥστε καταδιώκων τοὺς φορολογουμένους οὐδὲν ἄλλο ἐξασκεῖ ἢ τὸ κατ' αὐτῶν δικαίωμα τοῦ ἐνοικιαστοῦ καὶ ἐπομένως οὐδόλως ὑποτίθεται ὅτι παραιτεῖται τῶν κατὰ τοῦ ἐνοικιαστοῦ καὶ ὀφειλέτου αὐτοῦ δικαιωμάτων του, διότι κατεδίωξε τοὺς ὀφειλέτας τοῦ ὀφειλέτου του· οὐδεμία δ' ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν ἀντίθετος ἐπαρουσιάσθη, μολονότι ἄλλως τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν δὲν δύναται νὰ παραιτηθῇ ἀναμφισβητήτων δικαιωμάτων τοῦ δημοσίου χωρὶς Βασιλικῆς ἐγκρίσεως.

Ζητ. 171. Ὅταν ὁ πωλητὴς κτήματος τινὸς εἶναι εἰκονικῶς κύριος αὐτοῦ βλάπτεται ἐκ τούτου ὁ τρίτος;—Οὐχί, ἂν δὲν ἔχῃ γνῶσιν τῆς εἰκονικότητος, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,684 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβληθεῖσα τῷ ἐνάγοντι ἀπόδειξις, ὅτι ἐν τῷ χοτζετίῳ

τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἐπιδίκου κτήματος εἰκονικῶς ὁ δικαιοπάροχος αὐτοῦ Ἰάκωβος Δαπόντες (πρώην μητροπολίτης Φθιώτιδος) ἀναφέρεται ὡς ἐνεργήσας τὴν ἀγορὰν ταύτην οὐχὶ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, ἀλλ' ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀδελφοῦ Δημητρίου Παπαγεωργίου, ἐνῷ πραγματικῶς τὸ ἐν λόγῳ κτῆμα ἠγόρασεν ὁ ῥηθεὶς μητροπολίτης δ' ἰδίων χρημάτων, καὶ δι' ἀποκλειστικοῦ αὐτοῦ λογαριασμοῦ, μόνη ἡ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ἀπόδειξις, ἄνευ τοῦ προτεινομένου ἤδη περιστατικοῦ, ὅτι τὴν προεκτεθεῖσαν εἰκονικότητα ἐγίνωσκεν ὁ ἐναγόμενος, καθ' ἣν ἐποχὴν ἠγόρασε παρὰ τοῦ εἰρημένου Δημητρίου Παπαγεωργίου τὸ δ.εκδικούμενον κτῆμα, δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸν ἐναγόμενον τρίτον, ὅστις ἐν ἐλλείψει τῆς ἀποδιδομένης αὐτῷ γνώσεως τῆς εἰκονικότητος νομίμως καὶ ἰσχυρῶς συνηλλάξατο μετὰ τοῦ δικαιοπαρόχου του, ὡς κυρίου τοῦ πωληθέντος αὐτῷ κτήματος, ἀφοῦ ὡς τοιοῦτον παρέστησαν αὐτὸν διὰ τῆς προτεινομένης εἰκονικότητος αὐτὸς ὁ τοῦ ἐνάγοντος δικαιοπάροχος, ὁμολογήσας διὰ τοῦ προαναφερθέντος χοτζετίου, ὅτι ὡς ἐπίτροπος τοῦ εἰρημένου ἀδελφοῦ του ἠγόρασε καὶ παρέλαβεν εἰς τὴν κατοχήν του τὸ διεκδικούμενον κτῆμα, οὐδὲ ἐπιτρέπεται κατ' ἀρχὴν τοῦ δικαίου ὅπως ὠφεληθῇ τις ἐκ τοῦ ἰδίου δόλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς Κ. Κ. Συνδρομητάς.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος διήρεσα τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς δύο δόσεις καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν ἑκάστης ἑξαμηνίας ἐξήτησα τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς, πλὴν ἀτυχῶς πολλοὶ τῶν Κ. Κ. συνδρομητῶν ἠρνήθησαν τὴν ἀπότισιν, δι' ὃ εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ διορίσω πληρεξουσίους μου εἰς τὰ διάφορα μέρη, ἐκβιάσω εἰς τὴν πληρωμὴν καὶ πρὶν ἢ προβῶ εἰς δικαστικὸν ἀγῶνα, παρακαλῶ αὐτοὺς νὰ πληρώσωσιν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποσὸν, διὰ νὰ ἀπαλλάξωσιν ἑαυτοὺς μὲν ἐξόδων, ἐμὲ δὲ συντηρήτωσιν εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ φύλλου.

Παρακαλῶ προσέτι καὶ τοὺς ὠφείλοντας τὴν συνδρομὴν τοῦ ἤδη λήγοντος ἔτους νὰ πληρώσωσιν καὶ οὗτοι ταύτην εἰς τὴν πρώτην ζήτησιν, διότι ἀρνούμενοι δὲν πράττουσιν ἄλλο ἢ νὰ μὲ ἀναγκάσουν νὰ καταφύγω εἰς τὸ αὐτὸ ἐποθχὲς μέτρον.

Ὁ Ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « ΗΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ή καθ' έξαμηνίαν συνδρομή ώρίσθη προπληρωτ. εν Αθήναις

Εν Αθήναις . . . Δρ. 12.
Εν ταῖς Επαρχίαις. » 12.
Εκτὸς τοῦ Ελ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικ προξένοις.

Περιλήψις τῶν περιεχομένων.

172) Ἐφέσιμον δίκης —173) Ὁμοίως.— 174) Ὁμοίως·—175) Απρόσβλητον μὴ ἰκκληθείσης προδικαστικῆς ἀπόφασεως κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς κατὰ τῆς ἐριστικῆς ἐφέσεως.—176) Παράτασις προθεσμίας.— 177) Πληρεξουσιότης, δοθεῖσα ἐν Κωνσταντινουπόλει κρίνεται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τοὺς κειμένους ἐνταῦθα Νόμους.— 178) Κρητικὰ Γραμμάτια.—179) Μικτὴ ἐπιτροπή.—180) Ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, δι' οὗ δίδεται ἐντολὴ πρὸς ἀγορὰν ἀκινήτων, ἰσχύει πρὸς ὑποχρέωσιν τοῦ ἐντολοδόχου ἵνα ἐκδώσῃ ἐπίσημον ὑπὲρ τ.ῦ ἐντολέως ἀγορᾶς ἔγγραφον.

Ζητ. 172. Ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ἀπόφασις, ἐκδοθεῖσα ἐπὶ ἀγωγῆς ὑπερβαινούσης τὰς 500 δρ. ἂν καὶ διὰ τῆς ἐφέσεως ἀμφισβητῆται μέρος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ἔλαττον τῶν 500 δραχ.—Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 18,690 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φερούσαν·

Ἐπειδὴ ἡ παρὰ τοῦ Κ. Νέγρη εἰσαχθεῖσα ἀγωγὴ, ἐφ' ἧς ἐξεδόθη ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, εἶχεν ὡς ἀντικείμενον τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐναγομένου εἰς τὴν πληρωμὴν ποσοῦ ἀνωτέρου τῶν 500 δραχ. ἐπομένως εἶναι ἐφέσιμος ἡ ἀπόφασις αὕτη, καί τοι διὰ τῆς ἐφέσεως ἀμφισβητουμένου μέρους ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς κατωτέρου τῶν 500 δραχ. διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 530 τῆς Πολ. Δικ. ὡς πρὸς τὸ ἀνέκκλητον τῶν ἐπὶ προσωπικῶν ἀγωγῶν ἐκδιδομένων ἀποφάσεων τῶν πρωτοδικῶν, λαμβάνε-

ται ὑπ' ὄψιν τὸ παρὰ τῶν διαιδίκων ζητουμένον ποσὸν διὰ τῆς εἰς τὸ πρωτοδικεῖον ὑποβαλλομένης πρώτης αἰτήσεως, καὶ οὐχὶ τὸ ποσὸν τὸ ἀμφισβητούμενον μεταξὺ τῶν διαδίκων μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πρωτοδίκου ἀποφάσεως.

Ζητ. 173. Αἱ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκδιδόμεναι ἀπόφασεις ὑπόκεινται εἰς ἔφεσιν, ὅταν τὸ ζητούμενον ποσὸν διὰ τῆς ἐπιταγῆς πρὸς πληρωμὴν ὑπερβαίνῃ τὰς 500 δρ. ἂν καὶ αἱ ἀποφάσεις αὗται κατ' οὐσίαν εἶναι ἀνέκκλητοι;— Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,697 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἔκδοσιν καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀπὸ 17 Μαΐου 1858 ὑπ' ἀριθ. 204 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν καὶ μετὰ τὴν δόσιν τοῦ εἰς τὴν εἰρημένην Ἀγγελίναν ἐπιβληθέντος δι' αὐτῆς ὅρκου, καταστάσης τελεσιδίκου τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἡ αὐτὴ Ἀγγελίνα Βαρώνου ἔκαμεν ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν, καὶ δι' αὐτῆς ἐζήτησε τό τε ποσὸν τῆς πρώτης αἰτήσεως ἐκ δραχ. 450, τοὺς τόκους ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς ἤτοι ἀπὸ τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1856 καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης μέχρι ἐκδόσεως τῆς 204 ἀποφάσεως, ἀναβαίνοντα εἰς δραχ. 45, ὡς ἐκ τοῦ ἐπιδοτηρίου τοῦ παρὰ τῷ διαληφθέντι δικαστηρίῳ Χαλκίδος κλητῆρος Γ. Ζαραντίδου ἀποδεικνύεται.

Ἐπειδὴ, μετὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἀνωτέρω ἐπαχθείσης ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ τῆς συντηρητικῶς ἀπ' ἀρχῆς τῆς δίκης κατασχεθείσης οἰκίας, ἡ ὑπὸ τῆς εἰρημένης Ἀγγελικῆς Βαρώνου γενομένη περὶ πληρωμῆς ἐπιταγὴ, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦνται τὸ κεφάλαιον ἐκ δραχ. 450, οἱ τόκοι αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, καὶ τὰ δικαστικὰ ἐκ δραχ. 45 ἔξοδα, ἀποτελεῖ νέαν δίκην, τὴν περὶ ἐκτελέσεως (ἄρθρ. 864 τῆς Πολ. Δικ.)· εἰς δὲ τὴν νέαν περὶ ἐκτελέσεως ταύτην δίκην πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ ἀρχικῶς ζητηθὲν ποσὸν τῶν δραχ. 450 καὶ οἱ ἀπὸ ἀγωγῆς, ἤτοι ἀπὸ τῆς ά. Σεπτ. 1856 τοκοι, καὶ τὰ τῆς δίκης ἔξοδα, ὡς ἀποτελοῦντα ὅλα ὁμοῦ τῆς νέας ταύτης περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκης τὸ ἀντικείμενον· προστιθέμενα δὲ καὶ ἑνούμενα ὅλα ταῦτα, ἤτοι τὸ ἐκ δραχ. 450 ποσὰ, οἱ ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς τόκοι καὶ τὰ τῆς δίκης ἔξοδα,

ἐκ δραχ. 45 ἀποτελοῦσιν εἰς τὴν νέαν ταύτην δίκην ποσὸν πολὺ ἀνώτερον τῶν δραχ. 500 ὅθεν ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς κατὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 434 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Χαλκίδι δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν ἐφέσεως τῆς Ἀγγελίνας Βαρώνου ἔνστασις τοῦ Παναγῆ Φριζᾶ δὲν εἶναι ὀρθή.

Ζητ. 174. Ἐνοῦται τὸ ποσὸν τῆς ἀγωγῆς μὲ τὸ τῆς ἀνταγωγῆς ὡς πρὸς τοὺς τῆς δικαιοδοσίας βαθμοὺς, ὅταν ἀμφότεραι αἱ ἀπαιτήσεις πηγάζωσιν ἐκ τῆς μὴ ἐκτελέσεως ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ συμβολαίου; — Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,722 τοῦ 1860 ἀπόφασιν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀγωγὴ τοῦ Παπαλεονάρδου διὰ δραχ. 453 καὶ ἡ ἀνταγωγὴ τοῦ Στίνη διὰ δραχ. 2,200 ἀφορῶσιν ἀμοιβαίας ἀνταπαιτήσεις, παραγομένας ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ ζητουμένας εἰς τὸν αὐτὸν τίτλον, ἤγουν τὴν ἀμφοτέρωθεν μὴ ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 672 συμβολαίου ἀγοραπωλησίας τῶν καυσοξύλων, ὥστε δι' ἑκάτερον τῶν διαδίκων τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀξίας τῆς δίκης συνίστατο εἴς τε τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πληρωμῆς τοῦ παρὰ τοῦ ἀντιδίκου του ζητουμένου χρηματικοῦ ποσοῦ καὶ συγχρόνως εἰς τὴν καταδίκην τούτου πρὸς πληρωμὴν τοῦ κατ' αὐτοῦ ζητουμένου ποσοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπετέλει ἥτε ἀγωγὴ καὶ ἡ ἀνταγωγὴ συνάμα τὴν ἀξίαν τῆς δίκης, ἥτις διὰ τοῦτο εἶναι ἐφέσιμος, καθ' ὅσον ἡ ἀξία τῶν ποσῶν τῆς τε ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀνταγωγῆς ἠθροισμένων ὑπερβαίνει τὰς δραχ. 800.

Ἐπειδὴ διὰ ταῦτα ἡ ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου περὶ ἀπαραδέκτου τῆς ἐφέσεως, ἕνεκα τοῦ ἀνεκκλήτου τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, εἶναι ἀνυπόστατος.

Ζητ. 175. Ὅταν ἡ ἀπόφασις, δι' ἧς ἐπεβλήθη τινὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως, δὲν ἐξεκαλέσθη, ὁ ἐκκαλέσας μεταγενεστέραν ἐπὶ τῆς αὐτῆς δίκης ἀπόφασιν δύναται νὰ παραπονεθῇ κατ' ἐκείνης; — Οὐχὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,548 τοῦ 1860 ἔτους ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ προδικαστικὴ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ. 11, ἥτις ἐπέβαλε τὸ χρέ-

ος εἰς τὸν ἐνάγοντα ν' ἀποδείξῃ τὸν εἰρημένον ἰσχυρισμόν του δὲν ἐξεκαλέσθη ὑπ' αὐτοῦ, ἵνα προτείνῃ τὸν ὁποῖον ἤδη κατ' ἔφεσιν ὑποβάλλει κατ' αὐτῆς λόγον, ὅτι δὲν ἐπέκειτο εἰς αὐτὸν τὸ χρέος τῆς ἀποδείξεως ταύτης, ἀλλ' εἰς τὸν ἐνάγοντα· ἀλλ' ἐξεταζομένης τῆς ἀποφάσεως ταύτης προκύπτει ὅτι ὀρθῶς ἔταξεν αὕτη τὴν ἀπόδειξιν εἰς βάρος τοῦ ἀντενάγοντος, διότι ὁ ἐνάγων προσήρχετο διὰ τῆς ἀγωγῆς του ἀπαιτῶν τὴν ἐξόφλησιν γραμματίου χρεωστικοῦ, ὑπογεγραμμένου ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου· ὅθεν οὐδὲν ἕτερον εἶχεν ν' ἀποδείξῃ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγωγῆς του· τοῦ ἐναγομένου δὲ ἰσχυρισθέντος, ὅτι ἀληθῶς μὲν ὑπέγραψε τὸ γραμμάτιον ἀλλὰ τοῦτο ἦτον ἀπόῤῥοια ἐσφαλμένου ὑπολογισμοῦ ἐπὶ τῆς δοσοληψίας τῶν διαδίκων προερχομένου ἐκ τῆς ἀνωτέρω τιμῆς τῶν ξύλων καὶ ὅτι κατὰ τὸν ὀρθὸν δῆθεν ὑπολογισμὸν δὲν ὤφειλε νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ μνησθὲν γραμμάτιον, πρὸς δὲ καὶ ἐδικαιοῦτο ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ἐνάγοντος ἀπόδοσιν μέρους κεφαλαίου πληρωθέντος αὐτῷ, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνταγωγικῶς ἀπῄτησεν, εἰς αὐτὸν τὸν ἀντενάγοντα πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἰσχυρισμῶν του, τεινόντων πρὸς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐνοχῆς τοῦ γραμματίου καὶ εἰς ἀπαίτησιν περιπλέον πληρωθέντων, ἐπέκειτο τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως.

Ζητ. 176. Ὅταν ἡ γενομένη παράτασις τῆς πρὸς ἀπόδειξιν προθεσμίας ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης, ἡ κοινοποίησις τῆς περὶ παρατάσεως τῆς προθεσμίας ἀποφάσεως εἶναι ἄσκοπος, κατὰ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασις προσδιώρισε προθεσμίαν δίμηνον ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς πρὸς τὸν ἀντενάγοντα, οὗτος δὲ διὰ τῆς ἀπὸ 11 Φεβρουαρίου 1859 ἀναφορᾶς του πρὸς τὸ προξ. δικαστήριον ὁμολογῶν, ὅτι τῷ ἐκοινοποιήθη τὴν 2 Δβρίου 1858 ἐζήτησε παράτασιν προθεσμίας ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀρχομένης ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης, ἥτις ἔλαγε τὴν 12 Φεβρουαρίου, τοῦ δὲ δικαστηρίου παρηχωρήσαντος παράτασιν τετράμηνον μόνον ἀντὶ ἑξαμήνου, αὕτη, ἀρχομένη ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης, ὡς ἐζητήθη, ἤγουν ἀπὸ τῆς 12 Φεβρουαρίου, ἔληξε τὴν 12 Ἰουνίου 1859· ὅθεν ἐντὸς μὲν αὐτῆς τῆς παρατάσεως, ἤγουν τὴν 19 Μαΐου 1859 ὁ ἀντενάγων, ἐξέτασε τοὺς δύο μάρτυράς του Ἀντώνιον Παπα-

δάκην καὶ Ἐμμανουὴλ Γ. Σπανουδάκην, εἶχε δὲ λήξει ἡ προθεσμία αὕτη ὅταν συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1859 κλήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἡ ὑπόθεσις εἰσαχθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὸ ἀκροατήριον συνεζητήθη τὴν 8 Αὐγούστου 1859· τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἡ ἀξίωσις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι τὸ προξ. δικαστήριον δὲν ἠδύνατο νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς οὐσίας, λόγῳ μὴ κοινοποιηθείσης αὐτῷ τῆς παρατεινάσης τὴ νπροθεσμίαν ἀποφάσεως, ἡ παράτασις τῆς προθεσμίας, μὴ ἀρξαμένη ποτὲ, διήρκει εἰσέτι ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀποδεικνύεται ἀνυπόστατος, ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἐκ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων καὶ πρακτικῶν ἀποδεικνύεται, ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐπρότεινε παντάπασιν ἐνστάσεις ἀναβλητικὰς, οἵας ἤδη διὰ τῆς ἐφέσεώς του θέλει νὰ ὑποστηρίξῃ, ὥστε νὰ δικάσῃ τὸ προξενικὸν δικαστήριον ἐπ' αὐτῶν, τοὐτέστι δὲν ὑπέβαλεν αἰτήσεις περὶ τοῦ ν' ἀναβληθῇ ἡ προκληθεῖσα παρὰ τοῦ ἐνάγοντος συζήτησις οὔτε λόγῳ τοῦ ὅτι δὲν ἐκλητεύθη δῆθεν πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς δίκης, ἐνῷ πραγματικῶς ἐνεφανίσθη πρὸς αὐτὴν, οὔτε λόγῳ τοῦ νὰ κοινοποιηθῇ αὐτῷ προηγουμένως ἡ παρατείνασα τὴν προθεσμίαν ἀπόφασις ἢ λόγῳ τοῦ ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ χρῆσιν προθεσμίας ἔτι δῆθεν διαρκούσης ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλὰ προσάγων τὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραταθείσης προθεσμίας ληφθείσας μαρτυρίας, καὶ τὴν ἀπὸ 12 Ἰουλίου 1857 ἐπιστολὴν τοῦ ἀντιδίκου του, προέβη ἀμέσως εἰς τὴν ὑπεράσπισιν τῆς οὐσίας, ὅτι διὰ τῶν εἰρημένων μέσων ἐννόει ἀποδεδειγμένον τὸν τῆς συμφωνηθείσης τιμῆς τῶν πωληθέντων αὐτῷ ξύλων ἰσχυρισμόν του· ὅθεν οἱ λόγοι τῆς ἐφέσεώς του, οἱ στηριζόμενοι εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀντιρρήσεις, εἶναι ὅλως ἀνυπόστατοι, καὶ ἀπαράδεκτος ἡ περὶ νέας παρατάσεως προθεσμίας καὶ περὶ ἐξετάσεως νέων μαρτύρων αἴτησις αὐτοῦ.

Ζητ. 177. Ὅταν πρόκηται τὸ ζήτημα, ἂν ὁ δι' ἐγγράφου ἐν Κωνσταντινουπόλει διορισθεὶς πληρεξούσιος ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διορίζῃ, δυνάμει αὐτοῦ, πληρεξούσιον ἐνώπιον τοῦ ἑλλ. δικαστηρίου, τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐξετάζουσιν ἂν κατὰ τὸν ἑλληνικὸν νόμον τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο παρέχῃ τοιαύτην ἐξουσίαν· κατὰ δὲ τὸν ἑλληνικὸν νόμον, ἡ τοιαύτη ἐντολὴ πρέπει νὰ

περιέχηται ἐν τῷ ἐγγράφῳ. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,618 τὸ 1860 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ μνησθέντος ἐγγράφου ἡ ῥηθεῖσα Ἀδιβιγὲ δὲν χωρηγεῖ εἰς τὸν Γεώρ. Κονεμένον, εἰμὴ τὴν πληρεξουσιότητα ἢ τὴν ἐντολὴν νὰ παραλάβῃ τὰ κατασχεθέντα παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχῆς πράγματα αὐτῆς, ὡς κλαπέντα παρὰ τοῦ καλουμένου Θανάση Ἱποκόμου της καὶ τὰ ἀποστείλῃ εἰς αὐτὴν, δὲν παρέχει ὅμως τὴν ἀπαιτουμένην ἐντολὴν εἰς αὐτὸν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ κατέχουσα τὰ εἰρημένα πράγματα ἀρχὴ δὲν ἤθελε συναινέσει ἢ δὲν ἠδύνατο νὰ παραδώσῃ αὐτὰ ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως, ν' ἀναδεχθῇ δικαστικὸν ἀγῶνα καὶ μάλιστα κατὰ τῶν ἐφεσιβλήτων, οἵτινες δὲν ἀναφέρονται κἂν εἰς τὸ προμνησθὲν ἔγγραφον· ἐκτὸς δὲ τούτου διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου δὲν ἐχορηγήθη εἰς τὸν Γ. Κονεμένον γενικὴ ἐντολὴ νὰ διεκδικήσῃ τὰ περὶ ὧν πρόκειται πράγματα κατ' ἐκείνου, ὅστις ἤθελεν ἔχει ἀξιώσεις ἐπ' αὐτῶν· ἐπομένως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὸ προμνησθὲν πληρεξούσιον ἐγένετο καθ' ὅλους τοὺς νομίμους ἐν Κωνσταντινουπόλει τύπους καὶ ἐὰν παραδεχθῇ τις, ὅτι κατὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντας νόμους ὁ Γεώρ. Κονομένος ἠδύνατο καὶ δι' ἐπιτροπῆς τῆς Χανούμης νὰ διορίσῃ πληρεξούσιον δικηγόρον διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὰ προμνησθέντα καὶ ἀντιπροσωπεύσῃ αὐτὴν ἐπὶ δικαστηρίου, οὐχ ἧττον ὁ Γεώρ. Κονεμένος ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν εἶχεν ἐντολὴν κατὰ τὸ προμνησθὲν ἔγγραφον οὔτε πληρεξούσιον νὰ διορίζῃ ἄλλον, οὔτε δικαστικὸν ἀγῶνα ν' ἀναδεχθῇ κατά τινος, οὔτε κἂν γενικὴν ἐντολὴν νὰ διαχειρίζηται ὅλας ἐν γένει τὰς ὑποθέσεις τῆς ῥηθείσης Ἀδιβιγέ.

Ἐπειδὴ ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 280 ἀποφάσεως τῶν ἐν Χαλκίδι πρωτοδικῶν διαταχθεῖσα ἀπόδειξις, καθόσον μὲν αὕτη ἀφορᾷ τοὺς τύπους τοῦ προμνησθέντος ἐγγράφου, καθίσταται κατὰ τὰ προεκτεθέντα ἀλυσιτελὴς, καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ, ἂν δυνάμει τοῦ προμνησθέντος ἐγγράφου ὁ Γεώρ Κονεμένος ἠδύνατο νὰ διορίσῃ ἄλλον πληρεξούσιον, προκειμένου περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ παρίστασθαι ἐνώπιον τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων, δὲν δύναται νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ Τουρκικὸς νόμος, ἀλλ' ὁ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύων, καθ' ὃν ἡ τοιαύτη ἐντολὴ πρέπει νὰ ἐμπεριέχηται εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς πληρεξουσιότητος καὶ οὐχὶ νὰ εἰκάζηται ἁπλῶς· ἄλλως τε, καθὰ προεῤῥέθη, ὁ Γ. Κονεμένος μὴ ἔχων ἐντολὴν νὰ κινήσῃ τὴν

προκειμένην ἀγωγὴν δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ διορίσῃ περὶ τούτου καὶ ἄλλον πληρεξούσιον δικηγόρον.

Ἐπειδὴ, οὔσης ἀκύρου διὰ τοὺς προεκτεθέντας λόγους τῆς ἀπὸ 24 Ἰαννουαρίου 1860 ἀγωγῆς τοῦ Ἐλευθεριάδου, καθίσταται περιττὸν ν' ἀποφασίσῃ τὸ δικαστήριον τοῦτο ὡς πρὸς τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν περὶ ἧς ἀπεφάσισε τὸ δικάσαν δικαστήριον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 110 ἀποφάσεως, καθ' ὅσον πρὸ πάσης ἄλλης ἐνστάσεως τὸ δικαστήριον τοῦτο ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ ἂν ὁ δικηγόρος Ἐλευθεριάδης ἠδύνατο ν' ἀντιπροσωπεύῃ ἐπὶ δικαστηρίου τὴν ἐκκαλοῦσαν Ἀδιβιγέ.

Ζητ. 178. Προκειμένου περὶ γραμματίων Κρητικῶν ἐκδοθέντων μετὰ τὸ διάταγμα τῆς 28 Αὐγούστου 1854, ὁ δικαιοῦχος δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ ὡρισμένας γαίας;—Ἡ 18,723 ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ. φέρει·

Ἐπειδὴ, προκειμένου λόγου ἀναμφισβητήτως περὶ γραμματίων Κρητικῶν ἐκδεδομένων μετὰ τὸ τῆς 28 Αὐγούστου 1854 διάταγμα καὶ περὶ τῶν ὁποίων ὁ δικαιοῦχος ὀφείλει ἀναγκαίως νὰ συμορφοῦται μὲ τὸ διάταγμα τοῦτο, ὅτι δὲν δύναται οὗτος ν' ἀπαιτήσῃ ὡρισμένας ἐθνικὰς γαίας, εἰμὴ ἂν αὗται ὡς ἀποδοτέαι εἰς τοὺς κρῆτας ὡρίσθησαν διὰ πρωτοκόλλου, οὐχὶ μόνον συντεταγμένου παρὰ τῶν ἁρμοδίων ἐν τῷ αὐτῷ διατάγματι ὀνομαζομένων ἀρχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐγκεκριμένου ὑπό τε τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν καὶ τῶν ἐσωτερικῶν, ὡς ῥητῶς διαγράφει τὸ ἄρθρ. 2 αὐτοῦ· ἂν δὲ καὶ ἀληθῶς οἱ ἐνάγοντες ῥητῶς ἰσχυρίσθησαν, ὅτι τὸ ἐφ' οὗ στηρίζονται πρωτόκολλον τῆς 31 Μαΐου 1858 ἐνεκρίθη πραγματικῶς ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργείου καὶ προσέτι ὑπὸ τῶν ἐσωτερικῶν διὰ πράξεως τούτου ὑπ' ἀριθ. 28,624 τῆς 5 Φεβρουαρίου 1860, τὸ δημόσιον ὅμως, τὸ ὁποῖον προσήγαγε πρωτοδίκως τὸ ζητηθὲν πρωτόκολλον, οὐδεμίαν φέρον ἐπ' αὐτοῦ ἔγκρισιν, ἀρνεῖται, ὅτι δι' ἄλλων πράξεων ἐνεκρίθη ὑπὸ τῶν δύο ὑπουργείων· καὶ ναὶ μὲν οἱ ἐνάγοντες καὶ ἐφεσίβλητοι διατείνονται, ὅτι πρέπει ἤδη νὰ θεωρηθῇ δικαστικῶς ἀποδεδειγμένη ἡ ἔγκρισις, διότι περὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ πρωτοδίκως ἐπήγαγον εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸν ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ δημοσίου ὅρκον, ὁ δὲ ὑπουργὸς δὲν ἔδωκε τοῦτον, ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος εἶναι ἐσφαλμένος διότι

ἀληθῶς οἱ ἐνάγοντες εἰς τὸ θέμα τῆς ἐπαγωγῆς τοῦ ὅρκου, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ διὰ τῶν πρωτοδίκων προτάσεων αὐτῶν διέγραψαν, περιέλαβον καὶ τὸ μνησθὲν γεγονὸς τῆς δοθείσης ἐγκρίσεως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν περιελήφθη καὶ ἐν τῷ θέματι, τὸ ὁποῖον τὸ πρωτοδικεῖον ἔταξε διὰ τῆς προδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τὸ προσαγόμενον ἐπικυρωμένον ἀντίγραφον αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐναγόντων, καὶ ἑπομένως ἐκ τῆς μὴ δόσεως τοῦ αὐτοῦ ταχθέντος ὅρκου παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν οὐδὲν νόμιμον συμπέρασμα δύναται νὰ ἐξαχθῇ κατ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός.

Ζητ. 179. Δίκαι μὴ εἰσαχθεῖσαι εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ἐντὸς τῆς ὡρισμένης προθεσμίας, δύνανται πλέον νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια, καὶ ἂν ἡ διένεξις ὑπάρχῃ μεταξὺ ἑλλήνων;—Ὄχι, κατὰ τὴν 18,762 ἀπ. Ἐφ. Ἀθ. φερουσαν·

Ἐπειδὴ, διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1838 νόμου περὶ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπήχθησαν εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς, παρεκτὸς τῶν μεταξὺ Ὀθωμανῶν καὶ κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἀγωγῶν, περὶ ὧν, διαλαμβάνουσι τὰ ἄρθρ. 1 τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 διατάγματος καὶ τὸ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1838 Νόμου, ὅλαι αἱ μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλ. Βασιλείου διαφοραὶ περὶ ἀκινήτων κτημάτων πωληθέντων ἀπὸ Ὀθωμανοὺς, ἔχοντας τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως, ὁπόταν ἀντικείμενον τῆς διαφορᾶς εἶναι τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος οἱονδήποτε δικαίωμα τοῦ πωλήσαντος Ὀθωμανοῦ· ἀφοῦ δὲ διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 τοῦ τελευταίου τούτου νόμου ἐδόθη νέα προθεσμία ἓξ μηνῶν εἴς τε τοὺς κατοίκους τοῦ Ἑλλην. Βασιλείου καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως Ὀθωμανοὺς, ὅπως εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν ὅλας τὰς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς ὑπαγομένας διαφορᾶς, ὡρίσθη διὰ τοῦ ἄρθρ. 16 ὅτι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας ταύτης καμμία μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου (πρὸς ἀλλήλους) καὶ μεταξὺ Ὀθωμανῶν ἐχόντων τὸ δικαίωμα τῆς μεταναστεύσεως διαφορὰ περὶ δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα κατέστησαν ἀπαιτητὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ῥηθείσης προθεσμίας δὲν θέλει εἶσθαι δεκτὴ οὔτε εἰς τὴν μικτὴν ἐπιτροπὴν, οὔτε εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια. Ὅτι δὲ κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀσαφοῦς φράσεως τοῦ ἄρθρ. 16 εἰσὶ ἀπαράδεκτοι ἐνώπιον τῶν τακτικ-

κῶν δικαστηρίων οὐ μόνον αἱ μεταξὺ ματαναστῶν Ὀθωμανῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ κατοίκων τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου ἀφ' ἑτέρου, ἀλλὰ καὶ αἱ μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλ. Βασιλείου πρὸς ἀλλήλους διαφοραὶ αἱ ὁριζόμεναι ἐν τῷ § 2 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἐξάγεται ἀ.) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 1 καθ' ἣν καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου ἐπίσης ὡς καὶ οἱ μετανάσται ὀθωμανοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ εἰσαγάγουν ἐντὸς τῆς νέας ἑξαμήνου προθεσμίας εἰς τὴν Μικτὴν ἐπιτροπὴν ὅλας τὰς διαφορὰς, τὰς εἰς τὴν ἁρμοδιότητα αὐτῆς ὑπαχθείσας διά τε τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουνίου 1836 διατάγματος καὶ διὰ τοῦ ἀπὸ 27 Αὐγούστου 1838 νόμου, ἤτοι καὶ τὰς ἐν τῷ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου τούτου ὁριζομένας, ὡς ὑφισταμένας μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλ. Βασιλείου πρὸς ἀλλήλους· ἀλλ' ἡ περὶ τῆς ἐπαγωγῆς τούτων ἐνώπιον τὴν Μικτῆς Ἐπιτροπῆς διάταξις τοῦ ἄρθρ. 1 καθίστατο ἄνευ σκοποῦ καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ἐὰν ἠδύναντο νὰ εἰσαχθῶσιν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διὰ τοῦ νόμου τούτου χορηγουμένης ἑξαμήνου προθεσμίας, καὶ β'.) ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 17 καθ' ἣν ὑπάγονται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια ἐκ τῶν διαφορῶν, περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν τῷ αὐτῷ νόμῳ, ἤτοι καὶ ἐκ τῶν μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλλ. Βασιλείου πρὸς ἀλληλους κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρ. 2 αἱ ἀφορῶσαι δικαιώματα γινόμενα ἀπαιτητὰ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ἑξαμήνου προθεσμίας, ὥστε ἐκ τοῦ ἀντιθέτου δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια αἱ διαφοραὶ, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τῷ νόμῳ τῆς 27 Αὐγούστου 1838 ἐν αἷς καὶ αἱ μεταξὺ κατοίκων τοῦ Ἑλ. Βασιλείου πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ ἐδ. 2 τοῦ ἄρθρ. 2 καὶ αἵτινες ἀφορῶσι δικαιώματα γινόμενα ἀπαιτητὰ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 1 χορηγηθείσης ἑξαμήνου προθεσμίας.

Ἐπειδὴ, κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, αἱ ἐνάγουσαι διεκδικοῦσι τὸ τρίτον ἐξ ἀδιαιρέτου τῶν παρὰ τῶν ἐναγομένων κατεχομένων χωρίων Ὀλύμπου Καταφήνη καὶ Φοινικιᾶς ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ Μεχμὲτ υἱοῦ τοῦ Βεϊζ ἀγᾶ (τῶν ἑτέρων δύο τρίτων ἀνηκόντων εἰς τοὺς κληρονόμους τῶν ἑτέρων δύο υἱῶν τοῦ Βεϊζ ἀγᾶ Δερβίσην καὶ Σαλῆ) μεταβιβασθεῖσαν αὐταῖς παρὰ τῆς μητρός των Ἀϋσὲ θυγατρὸς καὶ μόνης δήθεν κληρονόμου τοῦ Μεχὲτ, ἀποθανόντων ἄνευ κατιόντων τῶν ἑτέρων τριῶν αὐτοῦ τέκνων Μουσταφᾶ Ἀφιζὲς, καὶ Ἰβραὶμ οἱ ἐναγόμενοι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁλόκληρα τὰ αὐτὰ χωρία συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἐπιδίκου μέρους, ἐπωλήθησαν αὐτοῖς· καὶ εἰς τὸν δικαιοπάροχόν των Σπυρ.

Μαρκέλον παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ μετανάστου Σεΐκ, ἐνεργοῦντος δι' ἑαυτὸν ὡς κληρονόμου τοῦ Δερβὶς καὶ Σελῆ υἱῶν τοῦ Λὶζ Λγᾶ καὶ ὡς ἐπιτρόπου τῶν Λλῆ καὶ Χαβιζὲς, μόνων δῆδεν κληρονομων τοῦ Μεχμὲτ τρίτου υἱοῦ τοῦ Βεΐζ καὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτῶν προσάγουσι τὸ ἀπὸ τῆς Σελήνης Σαφὲρ τοῦ ἔτους τῆς ἐγείρας 1252 χοτζέτιον, ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ ἐπιρόπου τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης Μουχαμὲτ Σαΐδ δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 2 τῆς ἀπὸ 8 Μαρτίου 1835 συμβάσεως τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων τῆς Πύλης καὶ τοῦ ἐπικυροῦντος αὐτὴν διατάγματος τῆς 4 Ἀπριλίου 1835, κατὰ δὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ χοντζετίου τούτου παραστὰς ἐνώπιον ἐπιτρόπου τῆς Πύλης Μουχαμὲτ Σεΐδ ὁ Ἰσλαὴλ Μουτζῆ Ἐφφέντης καὶ ἀναγνωρισθεὶς ὡς νομίμως διορισθεὶς ἐπίτροπος τοῦ Σεδὴκ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Σεδὴκ ὡς κληρονόμος τῶν Δερβὶς καὶ Σαλῆ υἱῶν τοῦ Βεΐζ καὶ ὡς ἐπίτροπος τοῦτε Λλῆ υἱοῦ καὶ κληρονόμου τοῦ Ἰβραὴμ καὶ τῆς Λφιζὲς ἀδελφῆς καὶ κληρονόμου τοῦ Μουσταφᾶ ἀμφοτέρων (τοῦ Ἰβραὴμ καὶ τοῦ Μουσταφᾶ) κληρονόμων τοῦ Μεχμὲτ υἱοῦ τοῦ Βεΐζ Λγᾶ ἐπώλησε καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν Λθ. καὶ Λ. Μαρκέλλον τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος χωρία Ὄλυμπον Καταφυνὴ καὶ Φοινικιᾶς συμφώνως μὲ τὸ περὶ τῆς ἀγοροπωλησίας ταύτας προγενεστέρως συνταχθὲν ἐπίσημον Ἑλλην. συμβόλαιον μεταξὺ τοῦ ῥηθέντος Σεδὴκ ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν ἰδιότητα αὐτοῦ καὶ τῶν ἀγοραστῶν Μαρκέλλων.

Ἐπειδὴ μὴ ἀμφισβητοῦσαι τὴν γνησιότητα καὶ τὸ κῦρος τοῦ χοτζίου τούτου αἱ ἐνάγουσαι, καθόσον ἀφορᾶ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδόντος αὐτὸ ἐπιτρόπου τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης καὶ τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τοῦ ἐγγράφου προσβάλλουσιν αὐτὸ ὡς πλασὸν μόνον καθόσον ψευδῶς δῆθεν ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Σεδὶκ εἶχε τὴν μετὰ πληρεξουσιότητα τῆς Χαβεζὲς καὶ τοῦ Λλῆ κληρονόμων τὴν Μεχμὲ, τίνα συνομολογήσῃ τὴν περὶ ἧς πρόκειται ἀγοραπωλίαν τοῦ μέρους αὐτῶν ἐκ τῶν ὠνολόγος χωρίων καὶ ὅτι ὁ Ἰσμαὴλ Κουτσῆ Ἐφφέντες ἦτο πληρεξούσιος τοῦ Σανδὴκ πρὸς ἔκδοσιν τοῦ χοτζετιοῦ τῆς ἀγοραπωλησίας· ἀλλὰ παρεκτὸς τοῦ ὅτι ἡ ἐσφαλμένη κατὰ τοὺς ἰσχυρισχοὺς τῶν ἐναγουσῶν κρίσις τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Πύλης περὶ τῆς πληρεξουσιότητος τοῦ Σενδὴκ καὶ τῶν Ἰσμαὴλ Κουτζῆ δὲν καθιστᾶ πλαστὸν τὸ χοτζέτιον καὶ μόνος ὁ ἐκδοὺς αὐτὸ ἦτον ἁρμόδιος ἵνα κρίνῃ περὶ τῆς νομιμότητος τοῦ διορισμοῦ τοῦτε Σενδὴκ ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Λλῆ καὶ τῆς Χεβιζὲς καὶ τοῦ

Ἰσμαὴλ Κουτζῆ καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Σεδὴκ διὰ τοὺς λόγους τοὺς ἀντιθεμένους εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 11,325 ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τούτου καὶ δι' οὓς ἀπερρίφθη ἡ περὶ πλαστογραφίας τοῦ χοτζετίου ἔνστασις τῶν ἐναγουσῶν, οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν στηριζομένη ἔκτασις περὶ ἀκυρώσεως τοῦ χοτζετίου εἶναι ὅλως ἐπουσιώδης εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῆς ἀνωτέρω περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς ἀγωγῆς ἐνστάσεως τῶν ἐναγομένων, καθόσον μὴ ἀμφισβητουμένου, ὅτι διὰ τοῦ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ἐκδοθέντος χοτζετίου τῆς 10 Σελένης Σαφὲρ 1252 οἱ ἐναγόμενοι κατέχουσι τὸ ἐπίδικον μέρος τῶν χωρίων Ὀλύμπου, Καταφίνη καὶ Φοινικιᾶς (ἤτοι τὸ τρίτον τὸ ἀνῆκον εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ Μεχμὲτ υἱοῦ τοῦ Βεΐζ Ἀγᾶ) ὡς πωληθὲν αὐτοῖς παρὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τῆς Χαβιζὲς τοῦ μὲν πρώτου κληρονόμου τοῦ Ἰβραὴμ τῆς δὲ κληρονομίου τοῦ Μουσταφᾶ ὡς μόνων κληρονόμων τοῦ πατρὸς των Μεχμὲτ, ἀμφισβητουμένου δὲ διὰ τῆς προκειμένης ἀγωγῆς τοῦ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου πωληθέντων κτημάτων δικαιώματος τῶν πωλητῶν Ὀθωμανῶν, καθόσον αἱ ἐνάγουσαι ἀξιοῦσιν, ὅτι εἰς μόνας αὐτὰς περιῆλθεν ἡ κληρονομία τοῦ πάππου αὐτῶν Μεχμὲτ καὶ ἡ κυριότης τοῦ εἰς αὐτὸν ἀνήκοντος τρίτου μέρους τῶν αὐτῶν κτημάτων ἡ ἀγωγὴ αὕτη ὑπαχθεῖσα εἰς τὴν ἁρμοδιότητα τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς διὰ τοῦ ἄρθρ. 2 τοῦ νόμου τῆς 27 Αὐγούστου 1838 εἶναι ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων νῦν εἰσαγομένη καὶ ἀφορῶσα δικαιώματα, ὅπερ ἦτον ἀπαιτητὸν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἐν τῷ ἄρθρ. 1 τοῦ αὐτοῦ νόμου ὁρισθείσης προθεσμίας, ἤτοι πρὸ τοῦ Μαρτίου 1839, καθόσον πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐκδοθέντος τοῦ ἀπὸ 25 τῆς Σελήνης Σαφὲρ 1252 χοτζετίου (20 Μαΐου 1835) παρέλαβον καὶ κατεῖχον οἱ νῦν ἐναγόμενοι τὸ ἐπίδικον μέρος τῶν προμνημονευθέντων κτημάτων, ἐπὶ τῷ τίτλῳ τῆς γενομένης πρὸς αὐτοὺς πωλήσεως παρὰ τοῦ Ἀλῆ καὶ τὰς Χαφιζὲς παρουσιασθέντων ὡς μόνων κληρονόμων τοῦ Μεχμὲτ διὰ τοῦ πληρεξουσίου αὐτῶν Σεδὴκ καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τούτων Ἰσμαὴλ Κουτζῆ καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἐκ τῆς ἐλλείψεως τῆς πληρεξουσιότητος τούτων πηγάζουσα τυχὸν ἀγωγὴ πρὸς ἀκύρωσιν τῆς ἀγοραπωλησίας κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἐναγουσῶν καθίστατο δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ αὐτοῦ νόμου τῆς 27 Αὐγούστου 1838 ἀπαράδεκτος ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων νῦν εἰσαγομένη.

Ἐπειδὴ βασίμου οὔσης κατὰ τὰ προεκτεθέντα τῆς ἐνστάσεως τῶν

ἐφεσιβλήτων περὶ τοῦ ἀπαραδέκτου τῆς προκειμένης διεκδικητικῶς ἀγωγῆς ὡς μὴ εἰσαχθείσης ἐγκαίρως ἐνώπιον τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς τὸ δικαστήριον δύναται ν' ἀνακαλέσῃ τὰς προδικαστικὰς ὑπ' ἀριθ. 11,325 12,162 ἀποφάσεις αὐτοῦ δι' ὧν ἀπορρίψαν τὴν ἔναστασιν ταύτην διέταξεν ἀποδείξεις πρὸς ἐκδίκασιν τῶν λοιπῶν αἰτήσεων τῶν διαδίκων.

Ζητ. 180. Ὅταν ὁ Α. ἠγόρασεν ἀκινητόν τι κτῆμα καὶ ἐξέδωκεν ἰδιωτικὸν ἔγγραφον, ἐν ᾧ ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἀγορὰ θέλει γίνει καὶ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Β. δικαιοῦται οὗτος νὰ ζητήσῃ τὴν μερίδα του, καί τοι μὴ συνταχθέντος δημοσίου ἐγγράφου, κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου. —Ναί, Δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἔκδοσιν ἐπισήμου ἐγγράφου καὶ κατὰ τὴν 18,797 τοῦ 61 ἀπόφασιν Ἐφ. Ἀθ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ διαλαμβανόμενα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίῳ συνταχθέντι παρὰ τοῦ συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν τὴν 26 Αὐγούστου 1858 ὁ ἐναγόμενος καὶ ἐκκαλῶν Α. Γούδας ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἠγόρασε παρὰ τοῦ Ἀλ. Ῥαγκαβῆ ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ παραλάβῃ ἀμέσως εἰς τὴν κυριότητα καὶ διακατοχὴν αὐτοῦ τὰ ἐν τῷ συμβολαίῳ περιγραφόμενα κτήματα τοῦ πωλητοῦ, ἤτοι μίαν ἄμπελον καὶ ἓν περιβόλιον μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτῶν, ὑπὸ τὸν διαλυτικὸν ὅρον τῆς καταβολῆς τοῦ συμφωνηθέντος τιμήματος εἰς δραχ. 20,000 ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς συνομολογήσεως τοῦ συμβολαίου, διὰ δὲ τοῦ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1858 ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου φέροντος τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Α. Γούδα, μὴ ἀμφισβητηθεῖσαν κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προκειμένης ἀνακοπῆς, ὁμολογεῖ οὗτος ὅτι «τὴν κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Δ. Σούτζου ἀγορὰν ἰδιοκτησίας ἐνήργησε συντροφικῶς μετὰ τοῦ Κ. Κ. Δρόσου Ν. Δρόσου καὶ Δ. Καλλιφρονᾶ, καὶ ὅτι γενομένης πρότερον τῆς διαλογῆς ὁ Δρόσος ἔλαβε τὴν οἰκίαν καὶ μέρος τοῦ περιβολίου τὸ πρὸς ἄρκτον τῶν μικρῶν οἰκοδομῶν κλ. καὶ ὅτι ὁ Δρόσος ἔδωκε δραχ. 2,000 πρὸς πληρωμὴν τοῦ τιμήματος τῆς ἀναλογίας του.

Ἐπειδὴ τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἰς χεῖρας τοῦ Δρόσου παραδοθὲν παρὰ τοῦ Α. Γούδα, ὡς συνομολογοῦσιν οἱ διάδικοι, εἶχεν ὡς ἀντικείμενον τὴν διομολόγησιν τοῦ Α. Γούδα περὶ τῶν ἐπιβαλλομένων αὐτῷ ὑποχρεώσεων ἐκ τῆς συμφωνίας τῶν διαδίκων περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήμα-

τος ἐν ἰδίῳ μὲν ὀνόματι τοῦ Α. Γούδα μόνου ἐν τῷ συμβολαίῳ φαινομένου ἀγοραστοῦ, ἀλλὰ πραγματικῶς διὰ λογαριασμὸν καὶ τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ Δρόσου, καθόσον ἀφορᾷ τὴν ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ ὁριζομένην μερίδα τούτου καὶ ἐκ τῆς κατβολῆς τοῦ εἰς τὸν Δρόσον ἀναλογοῦντος μέρους τοῦ τιμήματος εἰς χεῖρας τοῦ Α. Γούδα, καθόσον δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔγγραφον δὲν ἀφορᾷ ὑποχρέωσιν τινὰ τοῦ Δρόσου, διότι δι' αὐτοῦ ὁμολογεῖται μόνον παρὰ τοῦ Γούδα ἡ σύστασις τοῦ ὡς ἀναμφισβητήτου προϋποτεθειμένου συναλλάγματος τῆς ἑταιρίας καὶ ἐντολῆς καὶἡ ἐν μέρει ἐκτέλεσις τῆς διαθείσης αὐτῷ παρὰ τῶν συνεταίρων ἐντολῆς διὰ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος, καὶ συνεπείᾳ τούτων ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἐκδόντος τὸ ἔγγραφον πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἐκ τοῦ συμβολαίου τῆς ἐντολῆς πηγαζουσῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Δρόσον ἤρκει μόνη ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Γούδα, ὅπως ἔχῃ κῦρος τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἰδιωτικὸν ἔγγραφον κατὰ τὸ ἀριθ. 409 τῆς Πολ. Δικ. ἑπομένως ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἔνστασις τοῦ ἐναγομένου καὶ ἐκκαλοῦντος Γοῦδα.

Ἐπειδὴ διὰ τοῦ ῥηθέντος ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου δὲν συνομολογεῖται ἡ μεταβίβασις τῆς κυριότητος ὅλου ἢ μέρους τοῦ ἐν ὀνόματι τοῦ Γοῦδα ἀγορασθέντος κτήματος πρὸς τὸν Δρόσον, ὁμολογεῖται δὲ μόνον ἡ προηγουμένη ἐκ συμφωνηθείσης ἑταιρίας δοθεῖσα ἐντολὴ τοῦ Δρόσου πρὸς τὸν Γοῦδα καὶ ἀποδοχὴ αὐτῆς τῆς ἐντολῆς παρὰ τοῦ Γοῦδα, ἐξ ἧς προκύπτει καὶ ἡ ὑποχρέωσις τοῦ Α. Γοῦδα πρὸς ἀναγνώρσιν τῆς κυριότητος τοῦ Δρόσου ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ κτήματος τοῦ ἀγορασθέντος διὰ λογαριασμὸν τούτου παρὰ τοῦ Α. Γοῦδα, ἡ δὲ ὁμολογία αὕτη τοῦ Α. Γοῦδα ἀφορῶσα ἁπλῶς ἀπόδειξιν συστάσεως ἑταιρίας καὶ ἐντολῆς οὐδόλως ἀντίκειται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου Νόμου, καὶ ἑπομένως ἀφ' ἑνὸς μὲν ὀρθῶς διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀκυρώσεως τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου ἔνστασις τοῦ Α. Γοῦδα, ἡ στηριζομένη τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου οὐκ ὀρθῶς διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀναγνωρίζεται εἰς τὸν Δρόσον ὡς ὑπάρχον δικαίωμα συγκυριότητος ἐπὶ τοῦ κτήματος τοῦ ἀγορασθέντος παρὰ τοῦ Γοῦδα, καθόσον τὸ δικαίωμα τῆς κυριότητος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ ὁ Δρόσος διὰ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 29 Αὐγούστου 1858, ἐνῶ οὐδὲ συνομολογεῖται διὰ τούτου, οὐδὲ ἠδύνατο κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρ. νόμου νὰ συνομολογηθῇ διὰ ἰδιωτικοῦ

ἐγγράφου ἡ μεταβολὴ τῆς κυριότητος καὶ τῆς κατοχῆς τοῦ κτήματος παρὰ τοῦ Α.Γούδα φαινομένου μόνου ἀγοραζοῦ διὰ τοῦ ἐπισήμου συμβολαίου τῆς 26 Αὐγούστου 1858 ὑπὲρ τοῦ Δρόσου μὴ προσάγοντος ὡς τίτλον τῆς κυριότητος αὐτοῦ ἔγγραφον ἐπίσημον περὶ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος ἐπ' ὀνόματι ἢ διὰ λογαριασμὸν αὐτοῦ·

Ἐπειδὴ ἔκτε τῆς ἐν τῷ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1858 ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ διαλαμβανομένης φράσεως τοῦ Α.Γούδα ὅτι *γενομένης πρότερον τῆς διαλογῆς ὁ Δρόσος ἔλαβε τὴν οἰκίαν καὶ μέρος τοῦ περιβολίου κλπ.* καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἀμφισβητηθέντος ἰσχυρισμοῦ τοῦ Δρόσου τοῦ καὶ διὰ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου ἀποδεικνυομένου, ὅτι ὁ *ἀντίδικος αὐτοῦ ὑπεσχέθη πρὸ τῆς ἀγορᾶς τῶν κτημάτων τοῦ Ῥαγκαβῆ ν' ἀγοράσῃ ταῦτα δ' ἑταιρικὸν λογαριασμὸν* κλπ. ἀποδεικνύεται ὅτι πρὸ τῆς συνομολογήσεως τοῦ ὑπ'.ἀριθ.882 συμβολαίου κατ'αὐτὴν τὴν σύστασιν τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων συμφωνίας περὶ τῆς ἑταιρικῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος, συνεφωνήθη συνάμα μεταξὺ αὐτῶν, ὅτι ὁ Δρ. Δρόσου ἤθελε λάβει μετὰ τὴν ἀγορὰν τοῦ κτήματος τὸ μέρος τὸ ὁριζόμενον ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ τῆς 29 Αὐγούστου 1858 ὥστε τὸ ὡρισμένον τοῦτο μέρος τοῦ ὅλου κτήματος ἠγόρασε ὁ Γούδας διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου καί τοι ἐν ἰδίῳ ὀνόματι κατὰ τὴν συμφωνίαν συνομολογήσας τὴν ἀγορὰν τοῦ ὅλου κτήματος διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου· οὐκ ὀρθῶς ὅθεν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως θεωρεῖται ὡς ἀκύρως διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 29 Αὐγούστου συνομολογουμένη δῆθεν διανομὴ κοινοῦ κτήματος καὶ ἀναγνωρίζεται ὡς ἀπὸ κοινοῦ καὶ ἐξ ἀδιανεμήτου συγκύριος αὐτοῦ ὁ Δρόσος μετὰ τοῦ Γούδα, ἐνῷ ἡ περὶ τῆς *διαλογῆς* (κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου) τῶν μερῶν τοῦ κτήματος μεταξὺ τῶν συνεταίρων συμφωνια γενομένηπρὸ τῆς ἀγορᾶς τοῦ κτήματος καὶ τῆς παραδόσεως αὐτοῦ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Γούδα δὲν ἀπετέλει κυρίως διανομὴν ἐπιφέρουσαν μεταβολὴν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος ὁποίαν προνοεῖ τὸ ἄρθρ.42 τοῦ περὶ χαρ.νόμου, ἀλλα διὰ τῆς τοιαύτης συμφωνίας ὁρίζεται τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐκ μέρους τοῦ Δρόσου διδομένης ἐντολῆς πρὸς τὸν Γούδαν ὀφείλοντα ν' ἀγοράσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ συνεταίρου αὐτοῦ τὸ ὡρισμένον ἐκεῖνο μέρος τοῦ κτήματος καί τοι συνέττατε τὸ συμβόλαιον τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ ἐν ἰδίῳ ὀνόματι, διότι ἀδιαιρέτως ἐπωλεῖτο παρὰ τοῦ πρώτου ὁλόκληρον τὸ κτῆμα· ἐνήργει δὲ ὁ Γούδας δι' ἴδιον αὐτοῦ λογαριασμὸν τὴν ἀγορὰν μόνον τοῦ

μέρους τοῦ κτήματος τοῦ ἀπολειπομένου μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκείνου, ὅπερ ἔπρεπε ν' ἀγορασθῇ διὰ λογαριασμὸν τῶν συνεταίρων αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Α. Γοῦδας πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποδεικνυομένης ὡς ἀνωτέρω εἴρηται ἐξ ἐντολῆς ὑποχρεώσεως αὐτοῦ, ἵνα ἀγοράσῃ διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου τὸ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ τῆς 29 Αὐγούστου 1858 ὁριζόμενον τῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου παρὰ τοῦ Γοῦδα ἐν ἰδίῳ ὀνόματι ἀγορασθέντων κτημάτων ὀφείλει νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τὸν Δρόσον τὰ ἐπὶ τοῦ μέρους τούτου δικαιώματα, ἅτινα διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου ἀναγνωρίζονται ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν Γούδαν (Ν. 52 πρ. Π. 17. 2. Ν. 8. § 10 Π. 17. 1)· ἔχει δ' ὁ Δρόσος τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ Γοῦδα τὴν εἰς αὐτὸν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους τοῦ κτήματος διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ προσήκοντος τίτλου, ἤτοι ἐπισήμου ἐγγράφου βεβαιοῦντος ὅτι ὁ Γοῦδας ἠγόρασε διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου τὸ μέρος τῶν κτημάτων τοῦ Ἀλ. Ῥαγκαβῆ τὸ ὁριζόμενον ἐν τῷ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1358 ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ καὶ ἀναγνωρίζοντος τὸν Δρόσον ὡς κύριον τοῦ μέρους τούτου τῶν αὐτῶν κτημάτων, καθόσον ἄνευ τοιούτου τίτλου δὲν δύναται ὁ Δρόσος νὰ ἔχῃ τὴν νόμιμον ἀπόδειξιν τῆς κυριότητος αὐτοῦ κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτοσήμου νόμου.

Ἐπειδὴ ἡ πρὸς συνομολόγησιν δημοσίου ἐγγράφου ὑποχρέωσις αὕτη τοῦ Α. Γοῦδα δὲν εἶναι ἐκ τῶν πρὸς ἐπιχείρησιν ὡρισμένων πράξεων ἐνοχῶν (quae in faciendo comsistunt), εἰς ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων δὲν δύναται νὰ καταναγκασθῇ ὁ ὀφειλέτης κατὰ τὴν ἀρχὴν (nome potest cogi precisae ad factum) καὶ τῶν ὁποίων ἐπομένως ἡ ἀθέτησις ἐξ ἀνάγκης συνεπάγεται τὴν καταδίκην τοῦ ὀφειλέτου εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ νομίμου συμφέροντος τοῦ ἔχοντος τὴν ἀπαίτησιν κατὰ τὸν § 7. Ι. 3, 16 (ἄρθρ. 882 ἐδ. 2 τῆς Πολ. Δικ.) διότι ὁ κανὼν οὗτος ἐφαρμόζεται κυρίως εἰς τὰς ἐνοχὰς πρὸς ἐπιχείρησιν πράξεων, καθ' ἃς ἡ ἐνέργεια τοῦ ὀφειλέτου δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ δι' ἄλλου προσώπου, ὡς προκύπτει ἰδίως ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἐδ. 1 τοῦ ἄρθρ. 882 τῆς Πολ. Δικ. ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐπίσημον συμβόλαιον, ὅπερ ὀφείλει νὰ συνομολογήσῃ ὁ Γούδας, δύναται ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως τῆς ἀναγνωριζούσης, ὅτι ὁ Γούδας διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου ὡς ἐντολοδόχος τούτου διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου ἠγόρασε τὸ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ ἐγγράφῳ τῆς 29 Αὐγού-

στου 1858 ὡριζόμενον μέρος τῶν διὰ τοῦ εἰρημένου ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου πωληθέντων κτημάτων καὶ ὅτι ἡ κυριότης τοῦ μέρους τούτου ἀνήκει εἰς τὸν Δρόσον αὐτὸν (Ν. 20 § 2. 13 καὶ 65 Π. 41 1.6. Π 39 5)· δὲν ἀντίκειται δὲ εἰς τοῦτο ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 42 τοῦ περὶ χαρτ. νόμου, διότι κατὰ τὴν συμφωνίαν τῶν διαδίκων τὴν βεβαιουμένην διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου τῆς 29 Αὐγούστου 1858 δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀγοράσῃ ὁ Γούδας δι' ἴδιον λογαριασμὸν ὁλόκληρον παρὰ τοῦ 'Ραγκαβῆ πωληθὲν αὐτῷ κτῆμα καὶ δι' ἰδιαιτέρας πωλήσεως νὰ μεταβιβάσῃ τὴν κυριότητα μέρους τοῦ αὐτοῦ κτήματος πρὸς τὸν Δρόσον, ἀλλ' ὑπεσχέθη ὁ Γούδας ἀγοράζων δι' ἑαυτὸν ἓν μέρος κτήματος τοῦ Α. 'Ραγκαβῆ ν' ἀγοράσῃ συγχρόνως διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου τὸ ἐπίδικον μέρος τοῦ αὐτοῦ κτήματος καὶ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ τέλος τοῦ χαρτοσίμου διὰ τὴν πώλησιν τοῦ μέρους τούτου καταβληθὲν παρὰ τοῦ Δρόσου εἰς χεῖρας τοῦ Γούδα (ὡς συνομολογεῖται παρὰ τῶν διαδίκων) συμπεριελήφθη εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ τέλους τοῦ χαρτοσήμου τοῦ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίου διὰ τὴν πώλησιν τοῦ ὅλου κτήματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ὅτι ἡ ἀγορὰ τοῦ ἐπιδίκου κτήματος συνομολογηθεῖσα κατὰ τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 882 συμβολαίῳ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γούδα ἐγένετο πραγματικῶς διὰ λογαριασμὸν τοῦ Δρόσου δι' οἱουδήποτε ἐπισήμου ἐκτελεστοῦ ἐγγράφου βεβαιουμένη, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς τίτλος τῆς κυριότητος τοῦ Δρόσου. Ἐν περιπτώσει ἑπομένως καθ' ἣν ἀρνηθῇ ὁ Γούδας τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῷ ὑποχρεώσεως πρὸς ἔκδοσιν τακτικοῦ τίτλου τῆς ἰδοκτησίας τοῦ ἐνάγοντος Δρόσου, δύναται νὰ διαταχθῇ ὅπως ἡ παροῦσα ἀπόφασις ἐπέχει τόπον τοῦ αὐτοῦ τίτλου, ὡς ἀποφαίνονται καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπισημοτέρων νομοδιδασκάλων καὶ ἡ νομολογία τῶν Γαλλικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀναλόγου τῆς προκειμένης περιπτώσεως, καθ' ἣν πρόκειται περὶ ὑποχρεώσεως πρὸς ἔκδοσιν τίτλου διὰ ἀπόκτησιν τοῦ τῆς κυριότητος δικαιώματος (ὅρα ἰδίως Pothier Vente 480. Toullier dr: fr: T. 9. nº. 91 — 92: ed: franc: Duvergier vente nº 214 ed: 6 καὶ 7. Troplong vente nº 115, 116 καὶ 127 ed 5 Dalloz 27, 2. 125—arrêt de Paris 10 Maïou 1826.) ἕνεκα δὲ τούτων ἐπιδικαζομένης εἰς τὸν ἐνάγοντα Δρόσον τῆς κυρίας αὐτῆς αἰτήσεως ἵνα ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος Γούδας νὰ ἐκδώσῃ τακτικὸν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἐνάγοντος τίτλον, σύμφωνα μὲ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1858 ἐγγράφου» καὶ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ Γούδα πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀναπληρούσης ταύτης τὸν τίτλον τοῦ ἐνάγοντος καθίσταται ματαία καὶ ἄσκοπος ἡ ἐκδίκασις τῶν ἐπιβοηθητικῶν αἰτήσεων τοῦ ἐνάγοντος περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ διαφέροντος αὐτῷ ἢ τοῦ διπλασίου τοῦ καταβληθέντος τιμήματος κτλ.

Ὁ ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΓΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ. »

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ἐτησία ἢ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις. » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικ προξένοις.

Περιληπτικὸν περιεχομένων.

131 Ἀποζημιώσεις οἰκοπέδων.—182 Ἀνακοπὴ ἐρήμην ἀποφάσεως.—183 Σύνδικος πτωχεύσεως ἐν ἀλλοδαπῇ.—184 Τόκοι μετὰ τὴν ἐπιταγήν.—185 Ἀποζημίωσις διὰ καταδάφισιν οἰκοδομῆς ἐπὶ οἰκοπέδων.—186 Διαίωμα Πελοπον. Γερουσίας πρὸς τὸ ἀναγνωρίζειν κυριότητα τρίτων ἐπὶ ἐθνικῶν κτημάτων.—187 Κατάσχεσις ἐπί ἐκχωρηθείσης περιουσίας ὑπὸ ὅρον.—188 Δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου διαχειριστοῦ πτωχευσάσης ἑταιρίας ἐν ὀνόματι αὐτῆς συμβιβασθείσης.—189 Ὑποθήκης.—190 Ὁμοίως.—Ἀνακοπὴ κατ' ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου.—192 Αἴτησις θεραπείας.—193 Ἁρμοδιότης τῶν ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγῆς.

Ζητ. 181. Διὰ τὰ οἰκόπεδα, ὅσα πλατεῖά τις συμπεριλαμβάνει, ἀποζημιόνουσιν οἱ δῆμοι, τὸ δὲ ἄρθρον 24 τοῦ ἀπό 12 Νβρίου 1836 διατάγματος δὲν ἐφαρμόζεται εἰμὴ μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 18,763 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθ. Ἐφετῶν, φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ αἱ ἐντὸς τῶν πόλεων πλατεῖαι ἀποτελοῦσι μέρος τῆς περιουσίας τοῦ δήμου, καὶ κατὰ γενικὸν κανόνα ὁ δῆμος ὀφείλει ν' ἀποζημιώσῃ τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν γηπέδων ὅ,τι διὰ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως προσλαμβάνεται ἐντὸς τῆς πλατείας αὐτῆς· ἐὰν δὲ κατ' ἐξαίρεσιν διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ ἀπὸ 12 Νβρίου 1836 διατάγματος περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἐπεβλήθη ἐν μέρει τὸ χρέος τῆς

(1) Ὅρ. Εὐρ. λ. σχέδια πόλεων § 11 13 14 26 – 28.

ἀποζημιώσεως ταύτης εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν ἐπὶ τῆς πλατείας μενόντων οἰκοπέδων, δὲν ἰσχύει ἡ διάταξις αὕτη καὶ ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ Βασιλείου, καθόσον διὰ τοῦ ἀπὸ 10 Φεβρουαρίου 1838 διατάγματος ἐπεκτείνονται εἰς ταύτας μόνον οἱ ὁρισμοὶ τοῦ ἄρθρ. 25 τοῦ ἀπὸ 12 Νβρίου 1836, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἀλλ' αἱ ἐξαιρετικαὶ περὶ τοῦ σχεδίου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν διατάξεις τῶν ἄρθρ. 22—24, αἱ ἐπιβάλλουσαι τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἀποζημιώσεως εἰς πρόσωπα ἄλλα παρὰ τὸν δῆμον, οὐδαμοῦ τοῦ νόμου μνημονεύονται· ὡς ἐφαρμοστέαι καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις τοῦ Βασιλείου εἶναι ὅθεν ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος δήμου, ὅτι δὲν εἶναι οὗτος ὑπόχρεως εἰς ἀποζημίωσιν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἂν οὗτος ὑποτεθῇ κύριος τοῦ ἐν τῇ ἀγωγῇ περιγραφομένου γηπέδου πρὸ τῆς καταλήψεως αὐτοῦ, ἢ ὅτι εἶναι τοὐλάχιστον ὑπόχρεος δι' ἓν μέρος τοῦ αὐτοῦ γηπέδου κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ἄρθρ. 24 τοῦ ἀπὸ 12 Νβρίου 1836 διατάγματος.

Ἐπειδὴ, θεωρουμένης τῆς διὰ δημοτικὴν ὠφέλειαν ἀφαιρέσεως τοῦ γηπέδου τοῦ ἐνάγοντος κατὰ τοὺς ὁρισμοὺς τούτους ὡς ἀναγκαστικῆς ἀγοραπωλησίας αὐτοῦ, ὁ ἐναγόμενος δῆμος εἶναι ὑπόχρεως ἵνα μετὰ τοῦ τιμήματος καταβάλῃ καὶ τοὺς τόκους ἀπὸ τῆς καταλήψεως τοῦ γηπέδου, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ § 49 ἐζγ δ. καὶ οἱ τόκοι οὗτοι ἀντικαθιστῶσι τὰς ὠφελείας, τὰς ὁποίας ὁ ἐνάγων ζητεῖ ὡς δυνάμενος νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ οἰκοπέδου αὐτοῦ, ἀφ' ἧς ἐστερήθη τῆς χρήσεως τούτου, διότι ἔχων ἀπὸ τῆς καταλήψεως τῆς ἐποχῆς τοῦ γηπέδου δικαιώματα πρὸς ἀπαίτησιν τῆς ἀξίας τούτου καὶ οὐχὶ τὴν νομὴν τοῦ πράγματος, δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ὠφέλειαν ἄλλην, εἰμὴ τὴν τῆς χρήσεως τοῦ ἀντιτίμου τοῦ γηπέδου, ἤτοι τοὺς τόκους τοῦ κεφαλαίου τούτου· ἐπομένως ἀβάσιμος ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος δήμου περὶ ὅτι δὲν ὑποχρεοῦται νὰ πληρώσῃ εἰμὴ τοὺς τόκους τῆς ἀξίας τοῦ γηπέδου ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς προκειμένης ἀγωγῆς· ματαία ἀφ' ἑτέρου ἡ αἴτησις τοῦ ἐνάγοντος τοῦ νὰ προδιορισθῶσι δι' εἰδικῆς γνωμοδοτήσεως πραγματογνωμόνων αἱ ὠφέλειαι, τῶν ὁποίων ἐστερήθη ἀπὸ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς νομῆς τοῦ γηπέδου αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀγωγῆς.

Ζητ. 182. Ὅταν ἀνέκυψέ τις ἀπόφασίν τινα ὑπ' ἀριθ. 5 συνεπείᾳ

δὲ τῆς ἀνακοπῆς του ἐκδοθῇ ἀπόφασις ὑπ' ἀριθ.6 διατάττουσιν ἀποδείξεις, βραδύτερον δὲ ἐκδοθῇ ἑτέρα ἀπόφασις ἐρήμην τοῦ ἀνακόψαντος τὴν ὑπ' ἀριθ. 5,δύνατοι πλέον οὗτος ν'ἀνακόψῃ τὴν τελευταίαν;— Ναὶ, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,775 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 14,834 τῆς 13 Μαρτίου 1857 ἐρήμην τοῦ δημοσίου ἐκδοθεῖσαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρημένης Αἰκατερίνης Δ. Σηρήγου ἀπόφασιν, ἀνακόψαντος αὐτὴν τοῦ δημοσίου διὰ τῆς ἀπὸ Ἀπριλίου 1857 ἀνακοπῆς,ἐξεδόθησαν κατ' ἀντιμωλίαν μεταξὺ τῶν αὐτῶν διαδίκων πρῶτον ἡ ὑπ' ἀριθ. 16,086 τῆς 10 Μαΐου 1858,διὰ τῆς ὁποίας ἀπερρίφθησαν ἐνστάσεις καὶ ὑπεχρεώθη τὸ δημόσιον νὰ κοινοποιήσῃ τὰ ἔγγραφα εἰς τὴν ὀφειλέτην καὶ νὰ κλητεύσῃ αὐτὸν εἰς τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, καὶ δεύτερον ἡ ὑπ' ἀριθ. 16,786 τῆς 4 Φεβρουαρίου 1859 διὰ τῆς ὁποίας, ὑποχρεωθείσης τῆς εἰρημένης Αἰκατερίνης Δ. Σηρήγου εἰς τὴν ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἐμμάρτυρον ἀπόδειξιν τῶν ἐν αὐτῇ ἀντικειμένων, διετάχθη καὶ ἡ πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησις τῆς τε ἀποφάσεως ταύτης, ἡ γνωστοποίησις τῶν μαρτύρων, ἡ πρᾶξις τοῦ διορισθέντος εἰσηγητοῦ εἰρηνοδίκου Θήρας καὶ τὰ λοιπὰ ἔγγραφα· κατόπιν δὲ τῶν κατ' ἀντιμωλίαν τούτων ἐκδοθεισῶν δύο ὑπ' ἀριθ. 16,086 καὶ 16,786 ἀποφάσεων συζητηθείσης τῆς ὑποθέσεως ἐξεδόθη ἐρήμην τοῦ δημοσίου ἡ ὑπ' ἀριθ. 18,360 τῆς 17 Σεπτεμβρίου 1860 ἀπόφασις· ὥστε ἡ κατὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπὴ τοῦ δημοσίου ἀπὸ 14 8βρίου 1860, ἧς τὸ ἀπαράδεκτον προτείνει ἡ εἰρημένη Αἰκατερίνη Δ. Σηρήγου, δὲν εἶναι ἀνακοπὴ κατὰ τῆς πρώτης ὑπ' ἀριθ. 14,834, τῆς ἀνακοπείσης ὡς εἴρηται διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ἀπριλίου 1859 ἐγγράφου ἀνακοπῆς, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιαύτη,ἐνῷ ῥητῶς ἡ ἀνακοπὴ αὕτη ἀπὸ 14 8βρίου 1860 γίνεται κατὰ τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 18,360 ἀποφάσεως, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ ἀνακοπὴ ἐπ' ἀνακοπῆς κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἤτοι τῆς ὑπ' ἀριθ. 13,836,ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ ἄρθρ. 508 τῆς Πολ. Δικ. ἑπομένως ἡ περὶ ἀπαραδέκτου τῆς διαληφθείσης ἀπὸ 14 8βρίου 1860 ἀνακοπῆς τοῦ δημοσίου κατὰ τῆς τελευταίας ὑπ' ἀριθ. 18,360 ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου τούτου ἔνστασις τῆς εἰρημένης Αἰκατερίνης Δ. Σηρήγου εἶναι ἀνυπόστατος.

πος οἰκία τοῦ ἐφεσιβλήτου. νὰ ἐκλείψῃ μέρος ἐκ τῆς οἰκοδομῆς καὶ προσέτι νὰ βλαφθῇ ἡ στερεότης τῆς οἰκίας· ἐπομένως οὐδεμία ἐκ τῶν διατάξεων τῶν προμνησθέντων διαταγμάτων δύναται νά ἐφαρμωσθῇ ἐντελῶς· οὐχ ἧττον καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν τὰ δικαστήρια ἔχοντα ὑπ' ὄψιν των τὰ εἰρημένα διατάγματα καὶ τοὺς πολιτικοὺς ἐν, ἰσχύϊ νόμους ὀφείλουσι νὰ συμβιβάσωσι τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ἐκκαλοῦντος τοῦ νὰ ὀρθογωνίσῃ τὸ οἰκόπεδόν του μὲ τὰ δικαιώματα τοῦ ἐφεσιβλήτου ἐπὶ τῆς οἰκίας του.

Ἐπειδὴ ἀναμφισβητήτως ὁ ἁρμόσιος γεωμέτρης ὀφείλει κατὰ τὰ προμνησθέντα διαταγματα νὰ κανονίσῃ καὶ προσδιορίσῃ τὴν ἀναγκαίαν ἐπὶ τῶν συνορευόντων οἰκοπέδων μεταῤῥύθμισιν εἴτε ὑπάρχουσιν εἴτε οὔ οἰκοδομαὶ ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν οἰκοπέδων τὰ δὲ τακτικὰ δικαστήρια εἶναι πάντῃ ἀναρμόδια νὰ ἐξετάσωσιν ἂν ὀρθῶς ἢ οὔ ἀπεφάσισεν ὁ γεωμέτρης εἰς τρόπον ὥςε ἡ ἀπὸ 14 Μαρτίου 1860 ἀπόφασις τοῦ γεωμέτρου Μεταξᾶ πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, ὡς πρὸς τὴν διορίσασαν εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα γραμμὴν μετὰ τὴν ἀποζημίωσιν, ἥτις θέλει ἐπιδικασθῇ εἰς τὸν ἐφεσίβλητον.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἐφεσίβλητος δὲν ὑποχρεοῦται, οὔτε δυνάμει τῶν προμνησθέντων διατάγματων, οὔτε δυνάμει ἄλλου τινὸς νόμου, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν μεταῤῥύθμισιν τοῦ οἰκοπέδου του, ἐφ' ᾧ ὑπάρχει ἡ μὴ εἰσέτι ἀναντιῤῥήτως ἑτοιμόῤῥοπος οἰκία του, ἐκτὸς ἂν ἀποζημιωθῇ ἐντελῶς διὰ πᾶσαν ζημίαν, ἥτις ἤθελε προέλθει εἰς αὐτὸν ἕνεκα τῆς διὰ τῆς προμνησθείσης ἀποφάσεως τοῦ γεωμέτρου διαταχθείσης μεταῤῥυθμίσεως, διότι κατὰ νόμον ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ ἐφεσιβλητος οὐδὲν συμφέρον ἔχει νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἐκκαλοῦντα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως τοῦ γεωμέτρου, ἥτις βραδύτερον πρέπει νὰ ἐκτελεσθῇ, ὁ δὲ προσδιορισμὸς τῆς ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, μὴ ὑπαγόμενος δυνάμει νόμου τινὸς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ γεωμέτρου τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἢ πραγματογνωμόνων ἢ ἄλλου τινὸς εἰδικοῦ δικαστηρίου, ὑπάγεται κατὰ τ' ἄρθρ. καὶ 3 τῆς Πολ. Δικ. εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πολ. δικαστηρίων· καθόσον τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ προμνησθέντος διατάγματος ἀφορᾷ μόνον ἀποζημίωσιν στηριζομένην εἰς τὴν μεταῤῥύθμισιν οἰκοπέδων ἄνευ οὐδεμιᾶς ζημίας τῶν ἐπ' αὐτῶν οἰκοδομῶν.

Ζητ. 186. Ἂν ἡ Πελοποννησιακὴ γερουσία ἀνεγνώρισεν, ὅτι ἀκίνητόν τι κτῆμα, ἀντεποιούμενον ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἀνήκει εἰς ἰδιώτην τινά, ἕπεται ἐντεῦθεν ὅτι ἡ ἀνεγνώρισις αὕτη ματαιόνει τὰ δικαιώματα τοῦ δημοσίου;—Ὄχι, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,781 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν· (1)

Ἐπειδὴ πρὸς ἀντίκρουσιν τῆς ὑπὸ τοῦ δημοσίου εἰς τὴν ἀγωγὴν ἀντιτασσομένης κτητικῆς καὶ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς, ἔτι δὲ πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀξιουμένου ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων κτημάτων δικαιώματος τοῦ πάππου των Α. Κοπανίτζα, οἱ ἐνάγοντες ἐπικαλοῦνται πρὸ πάντων τὸ ὑπ' ἀριθ. 1170 τῆς 11 Ἰουλίου 1822 ἔγγραφον τῆς Πελοπ. γερουσίας καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 4,392 τῆς 25 Ἰουνίου 1829 ἔγγραφον τοῦ διοικητοῦ Λακωνίας, ἐξ ὧν, ἐγκύρων καὶ γνησίων ὑποτιθεμένων, ἀληθῶς μὲν ἐξάγεται ὅτι ἡ Πελοπον. γερουσία ἀνεγνώρισεν ὡς νόμιμον ἀγοραστὴν καὶ κύριον τῶν διεκδικουμένων κτημάτων τὸν πάππον τῶν ἐναγόντων, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τοῦ νὰ πληρωθῶσι παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἔθνος αἱ πρὸς τοὺς πωλητὰς Ὀθωμανοὺς ἐκ τοῦ τιμήματος τῆς ἀγορᾶς ὀφειλόμεναι εἴκοσι χιλιάδες γροσίων, διατάξασα συνάμα ὅπως τὰ κτήματα μείνωσι μέχρι τῆς πληρωμῆς ταύτης εἰς τὸ ἔθνος καὶ 2) ὅτι ὁ Διοικητὴς Λακωνίας κατὰ τὴν 25 Ἰουνίου 1829 εἰς ἀπάντησιν ἀναφορᾶς τοῦ πάππου τῶν ἐναγόντων, εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι τὴν προεκτεθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς γερουσίας παρεδέχθη καὶ ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος· ἀλλὰ τὸ μὲν ἔγγραφον τῆς γερουσίας ἐκδοθὲν, ὡς εἴρηται, τὴν 11 Ἰουλίου 1822 ὑπὸ τὸ κράτος δηλαδὴ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ὑπὸ τῆς πρώτης γενικῆς τοῦ ἔθνους συνελεύσεως ψηφισθέντος προσωρινοῦ πολιτεύματος τῆς Ἑλλάδος, δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς νομοθετικὴ ἀπόφασις ἀναγνωρίζουσα τὴν ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀμφισβητουμένην κυριότητα τοῦ πάππου τῶν ἐναγόντων ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων κτημάτων καὶ ὡς τοιαύτη διαφεύγουσα ὡς πρὸς τὴν ἐξέλεγξιν τοῦ περιεχομένου αὐτῆς τὴν ἁρμοδιότητα τῶν δικαστηρίων, οὐδὲ δύναται νὰ ἰσχύσῃ τοὐλάχιστον ὡς πρᾶξις τοῦ ἁρμοδίου περὶ τὴν διαχείρισιν τῶν συμφερόντων τῆς ἐθνικῆς περιουσίας ἀντιπροσώπου τοῦ δημοσίου, ἀ) διότι κατὰ τὸ ἰσχύον τότε πολίτευμα (§ Θ καὶ ΡΑ) ἡ Πελοπ. γερου-

(1) Πρλ. εὐρ. λ. σύνταγμα § 42.

σία ὡς τοπικὴ μόνον διοίκησις τῆς Πελοποννήσου διατηρηθεῖσα καὶ ὑπ-
πρκειμένη ῥητῶς εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς κεντρικῆς διοικήσεως, ἣν τὸ
βουλευτικὸν μετὰ τοῦ ἐκτελεστικοῦ σώματος ἀπετέλουν, δὲν ἐξήσκει
τὴν κυριαρχικὴν τοῦ ἔθνους ἐξουσίαν, ὥστε τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον αὐτῆς
νὰ θεωρηθῇ ὡς νομοθετικὴ ἀπόφασις, οἵα κατὰ τὸ δέκατον ἄρθρον
τοῦ εἰρημένου πολιτεύματος, μόνον τὸ βουλευτικὸν μετὰ τοῦ ἐκτελε-
στοῦ ἠδύνατο νὰ ἐκδώσωσι καὶ β)διότι ὡς τοπικὴ μόνον τῆς Πελοπον-
νήσου διοίκησις ἐνεργοῦσα,ὡς εἴρηται, ἡ Πελοποννησιακὴ γερουσία δὲν
εἶχε ποσῶς ἐκ τοῦ νόμου τὴν τοῦ ἀντιπροσώπου ἢ διαχειριστοῦ τοῦ
δημοσίου θησαυροῦ ἰδιότητα, ὅπως ἀναγνωρίσῃ δικαίωμα ἰδιοκτησίας
ὑπὸ τοῦ δημοσίου ἀμφισβητούμενον· τὸ δὲ ὑπ' ἀριθ. 4,392 ἔγγρα-
φον τοῦ διοικητοῦ Λακωνίας ἀποβαίνει ἐπίσης ἀνίσχυρον πρὸς ἀπόδει-
ξιν τοῦ ὅτι καὶ ὑπὸ τοῦ Κυβερνήτου, ἐγκρίναντος δῆθεν τὴν προεκ-
τεθεῖσαν πρᾶξιν τῆς γερουσίας ἀνεγνωρίσθη τὸ ἐπὶ τῶν διεκδικουμένων
κτημάτων δικαίωμα τοῦ πάππου τῶν ἐναγόντων, καθόσον μὴ ὄντος
τοῦ εἰρημένου διοικητοῦ καὶ ἐκ τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ἁρμοδίου πρὸς
βεβαίωσιν τῆς πράξεως ταύτης τοῦ Κυβερνήτου, ἀπῃτεῖτο ἀναντιῤ-
ῥήτως νὰ ἐκδοθῇ περὶ αὐτῆς παρὰ τοῦ Κυβερνήτου αὐτοῦ δημόσιον
ἔγγραφον, φέρον καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παρ' αὐτῷ γραμματέως τῆς
ἐπικρατείας, συμφώνως μὲ τὸ ἄρθρ. 9 τοῦ ἀπὸ 18 Ἰαννουαρίου 1828
ὑπὸ στοιχ. Ν. Η. ψηφίσματος τῆς Βουλῆς, τοῦ κανονίσαντος τὴν προ-
σωρινὴν διοίκησιν, ἣν ὁ Κυβερνήτης μετὰ τοῦ πανελληνίου, ἐν καιρῷ τῆς
ἐν λόγῳ πράξεως, ἀπετέλει. Τὴν ἔκδοσιν δὲ τοιούτου ἐγγράφου οὔτε
τὸ προσαχθὲν ἔγγραφον ἐμφαίνει, οὔτε οἱ ἐνάγοντες ἰσχυρίζονται ὡς
λαβοῦσαν χώραν.

Ἐπειδὴ ἄλλως καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ, αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος πράξεις τῆς
τε γερουσίας καὶ τοῦ Κυβερνήτου, κἂν τε ἀληθεῖς ἀμφότεραι καὶ ἁρμο-
δίως ὑπὸ τῶν ἀρχῶν τούτων γενόμεναι θεωρηθῶσιν, ἀποβαίνουσιν ἀνίσ-
χυροι οὐχ ἧττον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ἐναγόντων, ὅτι τὰ
διεκδικούμενα κτήματα κατέχει τὸ δημόσιον ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ πάππου
τῶν Α. Κοπανίτζα, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἀξιώσει τῆς πληρωμῆς τῶν πρὸς τοὺς
ὀθωμανοὺς πωλητὰς ὀφειλομένων εἴκοσι χιλιάδων γροσίων, καθόσον
διατεινομένου ἀπ' ἐναντίας τοῦ δημοσίου, ὅτι τὰ κτήματα ταῦτα κατέ-
χονται παρ' αὐτοῦ διανοίᾳ κυρίου ὡς ὀθωμανικὰ, δυνάμει τοῦ τίτλου
τῆς ἐν πολέμῳ καταλήψεως αὐτῶν, καὶ προκειμένου ὡς ἐκ τῆς ἀξιώ-

σεως ταύτης περὶ δικαιώματος ἰδιοκτησίας, ὅπερ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ τοῦ δημοσίου ὡς ἐκ τῆς πολιτικῆς μεταβολῆς, ἣν ἡ ἐπανάστασις ἐπήνεγκε εἰς τὴν πατρίδα, ἐφαρμόζεται ἀναντιῤῥήτως τὸ ἄρθρον 6'. τοῦ ἀπὸ 26 Ἰουλίου 1829 τρίτου ψηφίσματος τῆς ἐν Ἄργει συγκροτηθείσης δ'. ἐθνικῆς τῶν ἑλλήνων συνελεύσεως, ὅπερ, ὡς προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς περὶ αὐτοῦ δωδεκάτης διατάξεως τῆς αὐτῆς συνελεύσεως (πρακτ. σελ. 66) κατέστησεν ὅλας τὰς τοιαύτης φύσεως ὑπὸ τῶν παρελθουσῶν κυβερνήσεων ἀποφασισθείσας διαφορᾶς ἀντικείμενον νέας δικαστικῆς ἐξετάσεως καὶ ἀποφάσεως, μηδενίσαν οὕτω πᾶσαν περὶ αὐτῶν ἀπόφασιν τῶν εἰρημένων κυβερνήσεων, ὁποίαν ἀποτελοῦσι δῆθεν τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον τῆς Πελοποννησιακῆς γερουσίας καὶ ἡ τοῦ κυβερνήτου ἐν τῷ ἐγγράφῳ τοῦ διοικητοῦ Λακωνίας μνημονευομένη διαταγή, προγενέστερα ὄντα ἀμφότερα τοῦ προαναφερθέντος ψηφίσματος.

Ζητ. 187. Ὅταν ἡ ἀπόφασις, ἡ κυροῦσα κατάσχεσιν τινα παρὰ τρίτῳ ἐπὶ πιστώσεως ὑπὸ ὅρον, καταγραθῇ τελεσίδικος, χωρεῖ κατάσχεσις ἄλλου;—Ὄχι, κατὰ τὴν 18,803 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν φέρουσαν·

Ἐπειδὴ καὶ ἀπαιτήσεις ἀβέβαιοι καὶ ὑπὸ αἵρεσιν, οἷα ἐστὶν ἡ ἀπαίτησις μελλόντων μισθῶν στρατιωτικῶν, δύνανται ἐκουσίως νὰ ἐκχωρηθῶσιν, ἡ δὲ ἐκχώρησις αὐτῶν τὴν αὐτὴν ἔχει καθ' ὅλου δύναμιν, ἣν καὶ ἡ βεβαίων ἀπαιτήσεων, πλὴν τούτου, ὅτι ὁ ἐκχωρηθεὶς ὀφειλέτης ὀφείλει νὰ πληρώσῃ τῷ ἐκδοχεῖ, ἂν ἡ αἵρεσις πληρωθῇ καὶ ἀφοῦ τοῦτο γείνῃ· οὐδὲ δύναταί τις εὐλόγως εἰπεῖν, ὅτι ἡ ἐκπλήρωσις τῆς αἱρέσεως ἐξαρτᾶται ὅλως ἀπὸ τῆς θελήσεως τοῦ ὀφειλέτου, καὶ διὰ τοῦτο τότε πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἐκχώρησις τελεία, ὅταν ὁ ὀφειλέτης ἐκπληρώσῃ αὐτὴν ἤτοι τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ· διότι ἡ ἀπαλλαγή του ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς κυβερνήσεως, ἥτις πολλάκις δὲν στερεῖ τὸν ἀπαλλαγέντα ἐντελῶς τῆς μισθοδοσίας του, ἀλλὰ μόνον μειοῖ αὐτὴν συνταξιοῦχον αὐτὸν καθιστῶσα· ὅθεν ἐπὶ ἐκουσίας ἐκχωρήσεως καὶ τοῦ τετάρτου μελλόντων μισθῶν τοῦ στρατιωτικοῦ ὁ ἐκδοχεὺς καθίσταται, ὡς ἐπὶ δεδουλευμένων ἤδη, κύριος τῆς ὑπὸ αἵρεσιν ἀπαιτήσεως αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς, ὥστε ὁ ἐκχωρητὴς δὲν δύναται διὰ νέας

ἐκχωρήσεως νὰ ματαιώσῃ τὴν κοινοποιηθεῖσαν τῷ ὀφειλέτῃ πρώτην ἐκχώρησιν Β. (25. 5. 23) καὶ Β (19. 4. 16.)

Ἐπειδὴ, ὅ,τι εἴρηται περὶ τῆς ἐκουσίας ἐκχωρήσεως, ἰσχύει περὶ καὶ τῆς περὶ ἧς πρόκειται δικαστικῆς καὶ ἀναγκαστικῆς ἐκχωρήσεως, διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον πᾶσα νέα κατάσχεσις ἀπαιτήσεως μελλόντων μισθῶν ἐκχωρηθείσης ἤδη δικαστικῶς ἑτέρῳ, ἀνίσχυρος καθίσταται.

Ἐπειδὴ κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἀνακοπτόντων προτεινομένης τελεσιδικίας τῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς δικαστικῶς παρεχωρήθη αὐτοῖς πρὸς πληρωμὴν ἀναμφισβητήτου χρέους των τὸ τέταρτον τῶν μισθῶν τοῦ κοινοῦ τοῖς διαδίκοις ὀφειλέτου οὐδὲν ἄλλο ἀντιτάσσεται ἢ τοῦτο, ὅτι ἀπαίτησις μελλόντων μισθῶν θεωρεῖται ἐκχωρηθεῖσα καὶ διὰ τὸν ἐκχωρητὴν, ἀφοῦ γενομένης τῆς ὑπηρεσίας, ἀπαιτητοὶ καθίστανται οἱ μισθοὶ οὗτοι καὶ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου· μὴ ὀρθοῦ δὲ ὄντος τοῦ λόγου τούτου κατὰ τὰς προηγουγένας σκέψεις· παραδεκτὴ καθίσταται ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἔφεσις καὶ ἀκυρωτέα ἡ κατάσχεσις τῆς τραπέζης.

Ζητ. 188. Ὁ διαχειριστὴς ἑταιρίας, ἥτις ἐπτώχευσε μὲν, συνεβιβάσθη ὅμως μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ παρίστασθαι ἐν ὀνόματι αὐτῆς; — Ναὶ, ἀφοῦ διάλυσις τῆς ἑταιρίας δὲν ἐπῆλθε — Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ 19,134 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τοῦ συνομολογηθέντος μεταξὺ τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρίας καὶ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν αὐτῆς, ἐπικυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 401 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις ἐμποροδικῶν καὶ ἐκτελεσθέντος ἤδη παρά τε τῶν δανειστῶν καὶ παρὰ τῆς ἑταιρίας κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῆς, ὃν οὐδόλως ἠμφισβήτησεν ὁ ἐκκαλῶν, ἡ ἑταιρία ἀπεκατέστη εἰς ἣν πρὸ τῆς πτωχεύσεως εὑρίσκετο θέσιν καὶ διατελεῖ οὖσα αὐτὴ ἐκείνη ἡ ἐξ ὑπαρχῆς συστηθεῖσα ἑταιρία κατά τε τὸν τρόπον τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀντιπροσωπεύσεως αὐτῆς, διακοπήν τινα μόνον πραγματικῶς ὑποστᾶσα, ἕνεκα τῆς πτωχεύσεως, κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τοῦ συμβιβασμοῦ διάστημα· ὄντος ὅθεν ὑποχρεωτικοῦ καὶ διὰ τὸν ἐκκαλοῦντα τοῦ μεταξὺ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν καὶ τῆς ἐφεσιβλήτου

ἑταιρίας συμβιβασμοῦ, ὃν ὁ ἐκκαλῶν οὐδαμῶς προσέβαλε, ἡ ἔνστασις τούτου περὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ Χ. Γκίκα εἰς τὸ παρίστασθαι ὡς διαχειριστοῦ τῆς ἑταιρίας, καθίσταται ἀβάσιμος, ἀφοῦ δὲν ἀμφισβητεῖται παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι ὁ Χ Γκίκας ἦτον ὁ διαχειριστὴς καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς ἑταιρίας πρὸ τῆς πτωχεύσεως ταύτης, ὡς τοιοῦτος δὲ συνωμολόγησε μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν τὸν συμβιβασμὸν αὐτῆς, καὶ ἔκτοτε ἐξακολουθεῖ διαχειριζόμενος τὰ τῆς ἑταιρίας ὡς διευθυντὴς αὐτῆς κατὰ τὸ ἀρχικὸν καταστατικὸν καὶ τὰς ὑπὸ τῶν συνεταίρων ἐπενεχθείσας μεταβολὰς αὐτοῦ, εἰς ἃς ἡ ἑταιρία ἐκ νέου ὑπεβλήθη μετὰ τὴν πτώχευσιν ἀναλαβοῦσα διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας αὐτῆς.

Ζητ. 189. Τίς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἐξάλειψιν ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἐγγραφείσης εἰς κτῆμα ἑταιρίας, πτωχευσάσης μὲν, συμβιβασθείσης ὅμως μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν; — Ἡ ἑταιρία, κατὰ τὴν 19,134 τοῦ 1861 ἀποφ. Ἐφ. Ἀθ. φέρουσαν·

Ἐπειδὴ ἡ προκειμένη περὶ ἐξαλείψεως προσημειώσεως ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ὡς μὴ οὔσης κατ' αὐτὴν ἰσχυρᾶς τῆς προσημειώσεως, καθόσον ἡ ἀγωγὴ, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνεγράφη, ἀπεκτήθη ἐντὸς τῆς πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς πτωχεύσεως δεκαημέρου προθεσμίας, ἣν ὁρίζει τὸ αὐτὸ ἄρθρον· τὴν δὲ διάταξιν ταύτην δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς προσημειώσεως πᾶς διανοίᾳ κύριος κάτοχος τοῦ κτήματος, καθόσον ἐκ τῆς προσημειώσεως προσβάλλεται τὸ τῆς πλήρους καὶ ἐλευθέρας κυριότητος δικαίωμα αὐτοῦ· μάλιστα δὲ ἠδύνατό τις ἀμφιβάλλων νὰ εἴπῃ, ὅτι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου ἀφῃρῆ, ὡς καὶ ἡ τοῦ ἀρθρ. 443 τοῦ Ε. Νόμου, τὸ συμφέρον τῶν δανειστῶν τοῦ πτωχεύσαντος, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἰς μόνην τὴν ὁμάδα αὐτῶν χορηγεῖται ἡ ἀγωγὴ περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑποθήκης ἢ τῆς προσημειώσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει ἐπίσης τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κινήσῃ ὁ πτωχεύσας μετὰ τὸν συμβιβασμὸν, μόλα ταῦτα καθόσον διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ, ὅστις εἶναι ὑποχρεωτικὸς δι' ὅλους ἐν γένει

τοὺς δανειστὰς κατὰ τὸ ἄρθρ. 524 τοῦ Ἐμπ. Νόμου ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐφεσίβλητον ἑταιρίαν ἡ περιουσία αὐτῆς εἰς ἣν ἦτο κατάστασιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ συμβιβασμου, ἵνα χρησιμεύσῃ εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν δανειστῶν, ὅπως αὗται διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ κανονίζονται, σιωπηρῶς δὲ παραχωρεῖται εἰς τὴν πτωχεύσασαν ἑταιρίαν καὶ αὐτὴ ἡ παρὰ τῆς ὁμάδος κινηθεῖσα ἀγωγὴ κατὰ τοῦ Δ. Σίνου, περὶ ἀκυρώσεως τῆς ὑπὲρ τούτου ἐγγραφείσης προσημειώσεως, περὶ ἧς πρόκειται, ὁριζομένης ἐν τῷ συμβιβασμῷ τῆς χρήσεως τοῦ κτήματος τῆς ἑταιρίας, ἐφ' ὧν ἡ προσημείωσις, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ συμβιβασμοῦ, δύναται ἡ ἑταιρία ἐπισπεύδουσα τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑπὸ τῆς ὁμάδος κινηθείσης ἀγωγῆς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ἀκύρως ἐγγραφείσης προσημειώσεως, μὴ προσβαλλουσα διὰ τούτου ἰδίαν αὐτῆς πρᾶξιν, ἀλλὰ πρᾶξιν μονομερῆ τοῦ ἀντιδίκου της, παρανόμως ζημιοῦσαν τὴν ἐφεσίβλητον ἑταιρίαν καὶ προσβάλλουσαν τὰ ἐκ τοῦ συμβιβασμοῦ πηγάζοντα δικαιώματα καὶ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν καὶ τῆς ἑταιρίας αὐτῆς, καθόσον ἀφ' ἑνὸς ἡ ἑταιρία δικαιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτῆς καὶ ὅπερ τῶν δανειστῶν, ὥστε νὰ μὴν ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἐπιζημίους συνεπείας τῆς ἀθετήσεως αὐτοῦ· καὶ ἀφ' ἑτέρου ὁ ἐκκαλῶν διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῆς περὶ ἧς πρόκειται προσημειώσεως ἤθελεν ἐξασφαλίσει αὐτῷ τὴν πληρωμὴν ποσοῦ ἀνωτέρου παρὰ τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ κατὰ τὸν συμβιβασμὸν τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν· ὥστε εἶναι ἀβάσιμος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι μόνη ἡ ὁμὰς τῶν δανειστῶν δύναται νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν προκειμένην ἀγωγήν· ἂν δὲ αὕτη εἰσήχθη ὑπὸ τῶν συνδίκων μετὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρίας, δύναται οὐχ ἧττον μετὰ τὸν συμβιβασμὸν ἡ ἑταιρία ἐν ἰδίῳ ὀνόματι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγωγῆς, διὰ τοὺς αὐτοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας λόγους καὶ καθόσον ἡ ἀγωγὴ ἐκινήθη ἐν ὀνόματι τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν, καθὸ ἀναλαβούσης τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας τῆς πτωχευσάσης ἑταιρίας, εἰς ἣν διὰ τοῦ συμβιβασμοῦ ἀπεδόθη ἡ διαχείρησις τῆς περιουσίας αὐτῆς, δυναμένης νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν πράξεων τῆς ὁμάδος τῶν ἀφορωσῶν τὸ συμφέρον καὶ αὐτῆς τῆς ἑταιρίας.

———————

Ζητ. 190. Ἐγγραφὴ ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως, γενομένη οὐχὶ πρὸ τῶν δέκα ἡμερῶν τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας, ἰσχύει; —Ἡ ὑπ' ἀρ. 19, 134 τοῦ 61 ἀπόφασις τοῦ Ἐφ. Ἀθ. φέρει·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρ. 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, δὲν ἔχει ἰσχὺν ἡ προσημείωσις ὅταν στηρίζηται εἰς τίτλους ἐκ τῶν ἐν τῷ ἄρθρ. 23 ἀρ. 2 μνημονευομένων (ἤτοι ἔγγραφα βεβαιοῦντα τὴν ἀπαίτησιν καὶ ἀγωγὴν περὶ ἐξοφλήσεως αὐτῆς·) ἂν δὲν ἐγγραφῇ πρὸ τῆς προθεσμίας τῆς ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένης *τῶν δέκα ἡμερῶν πρὸ τῆς δηλώσεως τῆς χρεωκοπίας τοῦ χρεώστου*· διὰ δὲ τούτων δὲν δύναται νὰ ἐννοῆται ἡ πρὸς τὸ ἐμποροδικεῖον δήλωσις τοῦ πτωχεύσαντος περὶ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν αὐτοῦ, εἰς ἣν ὁ ἔμπορος ὑποχρεοῦται διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 440 τοῦ ἐμπ. νόμου, διότι κατὰ τὰς λοιπὰς τοῦ αὐτοῦ νόμου διατάξεις δύναται τὸ δικαστήριον νὰ κηρύξῃ τὸν ἔμπορον εἰς κατάσασιν πτωχεύσεως καίτοι μὴ γενομένης περὶ τούτου δηλώσεως τινός, ἡ δὲ ἔναρξις τῆς πτωχεύσεως προσδιορίζεται παρὰ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τὸ ἄρθρ. 441 τοῦ ἐμπορ. νόμου οὐχὶ ἐπὶ τῇ βάσει μόνης τῆς παρὰ τοῦ ἐμπόρου δηλώσεως περὶ τοῦ χρόνου τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἄρθρῳ ὁριζομένων περιστατικῶν, ἅτινα τὸ δικαστήριον ὀφείλει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἐκτιμήσῃ, ὅπως ἐξ αὐτῶν ἐξακριβώσῃ καὶ προσδιορίσῃ τὴν ἐποχὴν τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τοῦ πτωχεύσαντος. Δὲν δύναται ἐπομένως νὰ θεωρηθῇ ὡς ὅρος τῆς ἐν τῷ ἄρθρῳ 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου προθεσμίας ἡ δηλοποίησις τοῦ πτωχεύσαντος, ἥτις οὐδὲ ἀναγκαίως ὑποτίθεται ὡς ἐκάστοτε ὑπάρχουσα, οὐδὲ γενομένη τυχὸν εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸ δικαστήριον κατὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως· ἄλλως ἤθελεν ἀφεθῇ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ πτωχεύσαντος νὰ παρεκτείνῃ ἢ περιορίζῃ διὰ τῆς δηλώσεως αὐτοῦ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διατάξεως τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου. Καθόσον δὲ ἡ ἔναρξις τῆς πτωχεύσεως προσδιορίζεται, κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 441 τοῦ ἐμπορ. νόμου ὁριζόμενα, ἐκ γεγονότων, ἐξ ὧν δηλοῦται πρὸς τὸ κοινὸν ἡ κατάστασις τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμπόρου, οἷα εἰσὶν ἡ φυγὴ τοῦ χρεώστου, τὸ κλείσιμον τῶν ἀποθηκῶν, ἡ ἄρνησις τῆς ἐκπληρώσεως ἐμπορικῶν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, τὴν δήλωσιν ταύτην ἐννοεῖ τὸ ἄρθρ. 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου, ἤτοι τὴν δηλοποίησιν τῆς πτωχεύσεως πρὸς τὸ κοινὸν ἔκτινος τῶν γε-

γνότων, ἐξ ὧν ὁ νόμος εἰκάζει τὴν ἔναρξιν τῆς πτωχεύσεως ὡς δήθεν γενομένην καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἐποχὴν τὸ δικαστήριον προσδιορίζει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν γεγονότων διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτοῦ περὶ τῆς πτωχεύσεως τοῦ ἐμπόρου· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, διὰ μὲν τῆς ὑπ' ἀριθ. 407 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις ἐμπορικῶν προσδιορίσθη ὡς ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς πτωχεύσεως τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρίας ἡ 31 Ἰανουαρίου 1858 καθόσον ἐθεωρήθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ὡς βεβαιωμένον, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ ἑταιρία ἔπαυσε τὰς πληρωμὰς αὐτῆς, ἡ δὲ ἀπόφασις αὕτη μὴ ἀκληθεῖσα μεταῤῥυθμισθεῖσα, μηδὲ προσβληθεῖσα παρὰ τοῦ ἐκκαλουντος, εἶναι καὶ διὰ τοῦτο ὑποχρεωτικὴ, κατὰ δὲ ταύτην θεωρεῖται ὡς τελεσιδίκως ἀνεγνωρισμένον, ὅτι διὰ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν τῆς ἑταιρίας ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ κοινὸν ἡ πτώχευσις αὐτῆς ἀπὸ τῆς 31 Ἰαννουαρίου 1858· ἄλλως τε, καθόσον ἀφορᾷ ἰδίως τὸν ἐκκαλοῦντα, ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφων ἐξάγεται, ὅτι ἡ ἐφεσιβλητος ἑταιρία τὴν 6 Φεβρουαρίου 1858 δὲν ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ πληρώσῃ πολὺ τὸν ἐνάγοντα τὸ ληξιπρόθεσμον τότε καταστατιθὲν χρέος αὐτῆς ἐξ ἐμπορικοῦ γραμματίου, ἐκδοθέντος παρ' αὐτῆς εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Χ. Σίνου διὰ δραχ. 3,200, ὁ δὲ νῦν ἐκκαλῶν χωρὶς νὰ διαμαρτυρήσῃ τὸ γραμμάτιον αὐτοῦ ἐκίνησε τὴν 7 Φεβρουαρίου 1858 ἤτοι τὴν ἐπιοῦσαν τῆς λήξεώς του, κατὰ τῆς ἑταιρίας ἀγωγὴν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἐνεγράφη τὴν 7 Φεβρουαρίου 1858 ἡ προσημειωσις, τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἐξάλειψις κατὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἐξ ὧν προκύπτει, ὅτι κατὰ τὴν 7 τοὐλαχιστον Φεβρουαρίου 1858 ἐγένετο πραγματικῶς εἰς τὸν ἐκκαλοῦντα γνωστὴ ἡ παῦσις τῶν πληρωμῶν τῆς ἐφεσιβλήτου ἑταιρίας, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἄρθρ. 66 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου καὶ ἑπομένως εἶναι ἄκυρος· τὴν δὲ ἀκυρότητα ταύτην ἔχει τὸ δικαίωμα, ὡς προείρηται νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτῆς, ζητοῦσα, τὴν ἐξάλειψιν τῆς προσημειώσεως, ἡ ἐφεσιβλητος ἑταιρία μετὰ τὸν συμβιβασμὸν, δι' οὗ ἐπανῆλθεν εἰς ἣν θέσιν ἦτο πρὸ τῆς πτωχεύσεως, ἐπίσης καθὼς ἐδικαιοῦτο νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν αὐτὴν ἀκυρότητα ἡ ὁμὰς τῶν δανειστῶν, διότι διὰ τοῦ συμβατικοῦ, κατὰ τὸ ὑπ' ἀριθ. 13,687 συμβόλαιον περὶ τῆς συνομολογήσεως αὐτοῦ, οἱ δανεισταὶ ἀποδίδοντες εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κτημάτων αὐτῆς μετὰ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν ἀγωγῶν, ὧν ἡ ὁμὰς τῶν δανειστῶν ἐπέμφθη κατὰ τὴν κήρυξιν τῆς πτωχεύσεως τῆς ἑταιρίας, συνεφώνησαν ὅπως τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν ἐνε-

γράφη ἡ προσημείωσις, χρησιμεύσωσιν εἰς πραγματοποίησιν τῶν παρὰ τῆς ὁμάδος συνομολογηθέντων μέτρων διὰ τὴν ἱκανοποίησιν ὅλων τῶν δανειστῶν ἀνάλογως τοῦ ποσοῦ τῶν ἀπαιτήσεων ἑκάστου, καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐξακολουθήσει ἡ παρὰ τῆς ὁμάδος εἰσαχθεῖσα δίκη περὶ ἐξαλείψεως τῆς προσημειώσεως, ὥστε ὀφείλει καὶ δύναται ἡ ἑταιρία, ἐν ἰδίῳ νῦν ὀνόματι ἀναλαβοῦσα τὴν διαχείρησιν τῶν ὑποθέσεων αὐτῆς, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν δίκην καὶ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ μετὰ τῆς ὁμάδος τῶν δανειστῶν συμβιβασμοῦ αὐτῆς.

Ζητ. 191. Προκειμένου λόγου νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀπόφασιν ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου, ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις αὕτη δύναται ν' ἀνακόψῃ τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς γίνεται δεκτὴ ἡ αἴτησις, διότι ἄλλως ἡ ἀπόφασις καθίσταται τελεσίδικος, Ἀπ. ἐφ. Ἀθ. 19183 τοῦ 61 φερουσα·

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 10 Ὀκτωβρίου 1859 αἴτησις τῶν ἀδελφῶν Πάνου καὶ Δημητρίου Γκίνη, δι' ἧς οὗτοι ἐζήτησαν νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ἀπὸ 6 Ἰουλίου 1850 ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ἁγίᾳ Μαύρᾳ Πρωτοδικείου, ἐκοινοποιήθη εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργὸν, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, καὶ ἐκλητεύθη οὗτος πρὸς συζήτησιν. Ἐπομένως τὸ δημόσιον νομίμως ἠδύνατο νὰ μεταχειρισθῇ πᾶν ἔνδικον μέσον κατὰ τῶν ἐρήμην αὐτοῦ ἐκδοθεισῶν ἀποφάσεων ὑπ' ἀριθ. 2,132 (1859) καὶ 670 (ἔτους 1,861) δι' ὧν διετάχθη νὰ περιαφθῇ ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἀπόφασιν, διότι ἄλλως μετὰ τὴν νόμιμον κλήτευσιν τοῦ Δημοσίου, ἂν αἱ ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ἤθελον κατασταθῆ τελεσίδικοι, πᾶσα κατὰ τῆς περιαφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἀντίρρησις τοῦ Δημοσίου ἤθελε ἀποβῆ ματαία, ἀφοῦ διὰ τῆς σιωπῆς του ἤθελεν συναινέσει εἰς τὴν περιαφὴν τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως.

Ζητ. 192. Ἀπαιτεῖται αἴτησις θεραπείας, ὅταν ζητῆται ἡ περίαψις τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀπόφασιν ἀλλοδαποῦ δι-

καστηρίου; — Ὄχι, κατὰ τὴν 19,183 τοῦ 61 ἀπ. ἐφ. Ἀθ. φέρουσα·

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ αἰτήσεως ἐχούσης ἀντικείμενον νὰ περιαφθῇ ὁ τόπος τῆς ἐκτελέσεως εἰς ἀπόφασιν ἀλλοδαποῦ Δικαστηρίου δὲν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ αἴτησις θεραπείας, διότι αὕτη εἶναι κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀναγκαία ὅταν πρόκειται περὶ κυρίας ἀγωγῆς ἐχούσης ἀντικείμενον ἀπόδοσιν δικαίων μὴ ἀνεγνωρισμένων ἤδη δι' ἀποφάσεων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν πρόκηται περὶ ἀντικειμένων δεδικασμένων ἤδη, μὴ δυναμένων νὰ δώσωσιν ἀφορμὴν εἰς κυρίαν ἀγωγήν.

Ζητ. 193. Τὸ δημόσιον δύναται νὰ ἐναχθῇ ἐνώπιον ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων; — Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ὀρ. 19,183 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ τὸ ἄρθρον 28 τῆς Πολ. Δικονομ. ὁ ἀλλαδαπὸς δύναται νὰ καταδιωχθῇ παρ' ἡμεδαποῦ ἐνώπιον παντὸς Ἑλληνικοῦ Δικαστηρίου ἕνεκα πάσης ὑποχρεώσεως συνομολογηθείσης, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν ἡμεδαπόν· ἑπομένως, ἐὰν ἐν Λιγίᾳ Μαύρᾳ ἰσχύῃ ἐναντία διάταξις τῆς προμνησθείσης, τὸ Δημόσιον ὤφειλε νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὴν ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ Δημοσίου, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐναχθῇ εἰς ἀλλοδαπὸν Δικαστήριον δὲν στηρίζεται εἰς οὐδεμίαν διάταξιν τῆς ἐν ἰσχύει νομοθεσίας μας.

—ιο—

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Πρὸς συμπλήρωσιν ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους τῆς Νομ. Μελίσσης δὲν ἀπαιτεῖται ἄλλο φυλλάδιον ἢ ὁ κατάλογος τῶν ἐμπεριεχομένων, τὸν ὁποῖον θέλω ἐκδώσει τὴν 1 Ἰουλίου ἢ καὶ πρώτερον ἐὰν εἰς Ἀθήνας ἐπανέλθω ταχύτερον ἐκ τῆς πατρίδος μου. Ὅθεν ὡς βλέπουσιν, αἱ κύριοι συνδρομηταί μου, τὰ κατ' ἐμὲ ἐξεπλήρωσα, μένει ἤδη καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ πράξωσι τὸ ἴδιον ἀποστέλλοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀνταποκριτάς μου χωρὶς ν' ἀναμένωσι τὴν κατ' ἐπανάληψιν αἴτησιν, ἰδίως δὲ οἱ ὀφείλοντες τοῦ παρελθόντος ἔτους συνδρομὴν, οἵτινες πόσον ἀδικοῦσι καὶ ὁποίαν ζημίαν ἐπιφέρουσιν εἰς τοὺς προθυμοτοιουμένους νὰ δημοσιεύωσι τὴν λύσιν νομικῶν ζητημάτων, ἄνευ ὠθήσαν εἰς συζήτησιν διαφόρους νομομαθεῖς, ἀφίνω εἰς αὐτοὺς τούτους νὰ κρίνωσιν.

Ἀπὸ τῆς 1 τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου ἐξακολουθεῖ ἡ ἔκδοσις τῆς Νομ. Μελίσσης ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους.

Ὁ ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ «Η ΚΑΡΤΕΡΙΑ.»

ΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ

ΗΤΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΩΝ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΚΑΙ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

Η ετησία ἡ καθ' ἑξαμηνίαν συνδρομὴ ὡρίσθη προπληρωτ. ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἀθήναις . . . Δρ. 12.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 12.
Ἐκτὸς τοῦ Ἑλ. Κράτους » 16.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα παρὰ τῷ ἐκδότῃ
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ἐπιστ. τῶν Ταχυδ.
Καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλ. προξένοις.

Περίληψις τῶν περιεχομένων.

194.) Διαθήκη, δι' ἧς ἐγκαθίσταται κληρονόμος παρ' ἀγάμου γυναικός.—195.) Ἁρμοδιότης τῶν τακτικῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν διαφορᾶς πηγαζούσης ἀπὸ μίσθωσιν ἀμάξης.—196.) Ἀλλοδαποὶ ὑπάγονται εἰς τὰ Ἑλλ. δικαστήρια, ὅταν ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἑτέρου ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν.

Ζητ.194. Εἶναι ἄκυρος ἡ διαθήκη, ἐν ᾗ ἐγκατεστάθη κληρονόμος πρόσωπον, ὃ ἀπέκτησεν ὁ διαθέτης παρ' ἀγάμου γυναικός;— Ὄχι, ὅταν μάλιστα ἐγκατεστάθη μετὰ νομίμου τέκνου· Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ.64 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, φέρουσαν·

Ἐπειδὴ, κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἀρχὴν, πᾶς τις δύναται διὰ τελευταίας βουλήσεως νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τρίτου, ἐκτὸς ἐὰν ῥητὸς νόμος περιορίζῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ταύτην, εἴτε ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ διαθέτου, εἴτε ὡς πρὸς τὸ τοῦ ἐγκαθισταμένου κληρονόμου. Ἐκ δὲ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν Νεαρῶν 12 κεφ. δ'. 74 κεφ. ά. β'. καὶ ς'. 89 κεφ. ἰβ. καὶ ιέ. 78 κεφ. γ'. δ'. 117 κ. β'. τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ, Ν. 7 Κωδ. (5, 27) Ἁρμεν. βιβλ. 5 τιτλ. 8 § 85 προκύπτει, ὅτι ὁ ἔχων ἐκ νομίμου γάμου τέκνον, καὶ ἕτερον ἐξ ἀγάμου γυναικὸς, δὲν ἐμποδίζεται νὰ διαθέσῃ ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὴν περιουσίαν του, οὐδ' ἀναφέρεται ὡς κώλυμα τὸ περιεχόμενον τοῦ ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο ἐγεννήθη, ὑφισταμένου ἔτι τοῦ γάμου τοῦ διαθέτου

καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ὁ γάμος ὑπῆρχε κώλυμα πρὸς σύναψιν γάμου μετὰ τῆς ἀγάμου γυναικός· τοιοῦτον δὲ εἶναι, καθ' ἃ παραδέχεται τὸ Ἐφετεῖον, τὸ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος ἐπιτροπευόμενον τέκνον τοῦ Ι. Λαγοῦ, τὸ ὁποῖον ἐγκατεστάθη κληρονόμος ὁμοῦ μὲ τὴν νόμιμον θυγατέρα τοῦ διαθέτου. Ἆρα τὸ Ἐφετεῖον ἀκυρῶσαν τὴν διαθήκην τοῦ Ι. Λαγοῦ διὰ τὸν λόγον, ὅτι δι' αὐτῆς διαθέτει ὑπὲρ τέκνου, γεννηθέντος μετ' ἀγάμου γυναικὸς, διάρκοῦντος τοῦ γάμου, ψευδῶς ἡρμήνευσεν ἃ; ἐφήρμωσε Νεαρὰς, αἵτινες περιέχουσι διατάξεις περιοριστικὰς μόνον περὶ τῶν ἐκ τῆς παλλακίας καὶ ἀθεμίτων ἢ κατακεκριμένων γάμων προερχομένων τέκνων, καὶ ὡς ἐξαιρετικαὶ δὲν ἐπιδέχονται ἐφαρμογὴν ἐξ ἀναλογίας εἰς ἄλλα ὅμοια θέματα· οἷα τὰ τῶν νόθων τέκνων. Διὰ ταῦτα ἀναιρεῖ τὴν ὑπ' ἀριθ. 331 Π. Ε. ἀπόφ. τῶν ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετῶν.

Ζητ. 195. Ἡ ἐξόφλησις συμβολαίου, περιέχοντος μίσθωσιν ἁμάξης μετὰ τῶν ἵππων της, ὑπάγεται εἰς τὰ τακτικὰ δικαστήρια; —Ναί, κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 55 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, ἀναιρέσασαν τὴν ὑπ' ἀριθ. 18,442 ἀπόφασιν Ἐφετείου Ἀθ. καὶ φέρουσαν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 25 τῆς Πολ. Δικ. ὅταν τὸ δικαστήριον δὲν εἶναι ἁρμόδιον ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης, ὀφείλει καὶ αὐτεπαγγέλτως κατὰ πᾶσαν στάσιν αὐτῆς νὰ κηρύξῃ τὴν ἀναρμοδιότητά του. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἀντικείμενον τῆς δίκης εἶναι, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγγράφου τῆς ἀγωγῆς, ἡ ἐξόφλησις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10,442 συμβολαίου, περιέχοντος μίσθωσιν μιᾶς ἁμάξης μετὰ τῶν ἵππων της ἐπὶ μηνιαίῳ ἐνοικίῳ καὶ ὡρισμένῃ διαρκείᾳ, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας διελύθη ἡ μίσθωσις, ὡς ἀποδοθεισῶν τῆς τε ἁμάξης καὶ τοῦ ἐνοικίου, μείναντος ὅμως τοῦ συμβολαίου ἀνεξοφλήτου. Ἡ σύμβασις δ' αὕτη εἶναι, ὡς ἐκ τῆς ἰδιώτητός της, τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, οὐδὲ δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν τοῦ ἐμποροδικείου ἁρμοδιότητα ὡς ἐκ τῆς ἰδιότητος τῶν συναλλαξαμένων, καθότι οὐδέτερος αὐτῶν φέρει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπόρου, ὡς τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας παραδέχεται. Ὅθεν μὴ ἀποφανθὲν τὸ Ἐφετεῖον ἑαυτὸ ἀναρμόδιον, παρεβίασε τὸ ῥηθὲν 25 ἄρθρον καὶ τὸ ἄρθρον 808 § 2 τῆς Πολ. Δικον.

καὶ ἡ ἀπόφασίς του καθίσταται ἀναιρετέα, παραπεμπομένης τῆς ὑποθέσεως, δυνάμει τοῦ 831 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικ. εἰς τὸ ἁρμόδιον δικαστήριον.

Ζητ. 196. Ὁ ἀλλοδαπὸς ἐν Ἑλλάδι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν κατ' ἀλλοδαποῦ, τὸ δὲ δικαστήριον, εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου ἡ κατάσχεσις ἐνεργεῖται, δικάζει καὶ περὶ τῆς κυρίας ἀπαιτήσεως. Κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 1861 ἀπόφασιν τοῦ Ἀρ. Πάγου, κυρωθεῖσαν τὴν 18,477 ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν καὶ φέρουσαν·

Ἐπειδὰ κατὰ τὰ συνδιασμένα 925,919,920,927,1034 § 4, 1035 καὶ 1042 τῆς Πολ. Δικ. πᾶς ὅστις ἔχει ἀπαίτησιν τινὰ ἔχει καὶ δικαίωμα, προηγηθείσης ἀδείας τοῦ ἁρμοδίου προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικῶς παρὰ τῷ ὀφειλέτῃ καὶ τρίτῳ τινὶ κατάσχεσιν κινητῶν ἀντικειμένων μὴ ῥητῶς ἐξῃρημένων ἐξ αὐτῆς πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ διατήρησιν ὅλων τῶν ἢ καὶ ἐκ συμφωνίας ἐξῃρτημένων καὶ μηκέτι ἀπειλημμένων, ἀλλὰ μελλόντων δικαιωμάτων αὐτοῦ πρὸ τῆς δίκης καὶ διαρκούσης αὐτῆς, ὅταν ὁ ὀφειλέτης εἶναι ἀλλοδαπὸς καὶ κατὰ τὰς λοιπὰς περιπτώσεις περὶ ὧν διαλαμβάνει τὸ 1034 ἄρθρον, τοῦτο δὲ οὐχὶ μόνον, ὅταν ὁ ἔχων τὸ τῆς κατασχέσεως δικαίωμα εἶναι ἡμεδαπὸς Ἕλλην, ἀλλὰ καὶ ὅταν εἶνε ἀλλοδαπὸς, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων αὐτῶν, καὶ τῶν 27 καὶ 19 § 5 τῆς Πολ. Δικ. καθὰ ἐπιτρέπεται τὸ δικαίωμα εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς νὰ κινήσωσι μεταξὺ των δίκην ἐνώπιον τῶν ἑλληνικῶν δικαστηρίων, προηγηθείσης προσωπικῆς κρατήσεως ἢ κατασχέσεως, διότι ἐντεῦθεν δηλοῦται ὅτι καὶ ὁ ἀλλοδαπὸς ἐν Ἑλλάδι ἔχει κατὰ τοῦ ἀλλοδαποῦ ὀφειλέτου, ὡς καὶ ὁ ἡμεδαπὸς δανειστὴς νὰ λάβῃ διὰ τῶν αὐτῶν νομίμων μέσων, τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἀπαιτήσεών του· καὶ τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια ὀφείλουν νὰ ἐπιτρέψωσιν αὐτὸ καθ' ἃς περιπτώσεις συγχωρεῖται ὑπὲρ καὶ κατὰ τῶν ἡμεδαπῶν Ἑλλήνων, ἄλλως οὐδέποτε θέλει λάβει (ὅπερ οὔτε κἂν ὑποτίθεται) ἐφαρμογὴν ἡ ὑπὲρ τῶν ἀλλοδαπῶν καθιερωθεῖσα ἐξαίρεσις τοῦ ἐδ. 5 τοῦ 19 ἄρθρ. καθ' ὃ γενομένης κατασχέσεως ἢ προσωπικῆς κρατήσεως οἱ ἀλλοδαποὶ δύνανται νὰ ἐναχθῶσι παρ' ἀλλοδαπῶν ἐνώπιον τῶν ἑλληνι-

κῶν δικαστηρίων, οὐδ' αἱ περιπτώσεις τῶν ἄλλων ἐδαφίων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρ. καὶ τοῦ ἄρθρ. 20 καὶ 21 Ἀρ. 3—7, καθ' ἃς ἐφαρμόζεται ἡ αὐτὴ ἐξαίρεσις ἀποκλείουσα τὴν ἐν τῷ ἐδαφίῳ 5 τοῦ ἄρθρ. 19 ὡρισμένην περίπτωσιν· οὐδ' ἄλλως ταυτίζεται μὲ αὐτὴν, ἀλλὰ διαφέρουν οὐσιωδῶς ὡς καὶ αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς συνθῆκαι τοῦ Κράτους περιέχουν ἐξαίρεσιν τινὰ ἢ ὁ ἐναγόμενος ὑπέβαλεν ἑαυτὸν ῥητῶς ἢ σιωπηλῶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια συμφώνως μὲ τὴν διάταξιν τοῦ 27 ἄρθρ. τῆς αὐτῆς Δικ. ἀφοῦ δὲ κατὰ τὰ προεκτεθέντα κατ' ἀλλοδαπῶν δύναται ὁ ἀλλοδαπὸς νὰ λάβῃ τὸ συντηρητικὸν τῆς κατασχέσεως μέτρον, ὅπως ὁ ἡμεδαπὸς, ἀναγκαίως ἕπεται ὅτι αὐτοῦ ἐνεργηθέντος τὸ δικαστήριον, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν περιφέρειαν ἐγένετο ἡ ἐκτέλεσίς του εἶναι ἁρμόδιον ν' ἀποφασίσῃ καὶ περὶ τῆς ἀπαιτήσεως, πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἡ ἐπιχειρισθεῖσα κατάσχεσις, διότι τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια καθίστανται ἁρμόδια ἐπὶ δίκης μεταξὺ ἀλλοδαπῶν καὶ διὰ τῆς κατασχέσεως, κατὰ τὴν ῥητὴν περὶ τούτου διάταξιν τοῦ ἄρθρ. 27 καὶ τοῦ ἄρθρ. 19 § 5 τῆς Δικ. ἡ δὲ ἐν αὐτῷ περιεχομένη ῥῆσις τοῦ ὁποίου τὰ πράγματα κατεσχέθησαν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ ἢ ἠδύναντο να κατασχεθῶσιν, οὐδεμίαν ἄλλην ἔννοιαν ἔχει, εἰμὴ ὁσάκις ἐπιτρέπεται ἐπ' αὐτῶν ἡ κατασχέσις καὶ ἐπὶ ἡμεδαπῶν· ὥστε συμφώνως μὲ τὸν νόμον τὸ Ἐφετεῖον διὰ τῆς προσβαλλομένης ἀποφάσεώς του παρεδέχθη, ὡς ἐξ αὐτῆς διλοῦται, ὅτι τὸ περὶ οὗ ἡ δίκη συντηρητικὸν μέτρον συγχωρεῖται καὶ ὅτι αὐτοῦ ληφθέντος δυνάμει τῶν ἐν τῇ ἀποφάσει τῶν μνημονευομένων ἄρθρ. τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια εἶναι ἁρμόδια νὰ δικάσωσι καὶ τὴν κυρίαν διαφοράν, λέγον δὲ, ὅτι ἡ συντηρητικὴ αὕτη κατάσχεσις ἠδύνατο νὰ ἐνεργηθῇ ὑπὲρ ἀλλοδαποῦ καὶ κατ' ἀλλοδαποῦ καὶ εἰς χεῖρας τρίτου ὅπως ἐγένετο, συνεπτυγμένως σκέπτεται καὶ ὅτι καλῶς ἐπετράπη παρὰ τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ ἀληθὲς δὲν εἶναι ὅτι σιωπᾷ ὡς πρὸς τὸν περὶ τοῦ ἐναντίου προταθέντα ἰσχυρισμὸν τοῦ ἀναιρεσείοντος καὶ κατὰ συνέπειαν ὀρθῶς ἀπέῤῥιψε καὶ τὴν περὶ ἀναρμοδιότητος ἔνστασιν αὐτοῦ.

ΕΤΟΣ Γ'.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΕΝ ΤΗι Ν. ΜΕΛΙΣΣΗι ΑΠΟ ΣΕΛΙΔΟΣ 781—1148.

Α.

Αρμοδιότης τοῦ εἰρηνοδίκου πρὸς ἐκδίκασιν διαφορᾶς περὶ ἀποζημιώσεως ἕνεκεν τῆς μετὰ τὴν λῆξιν τῆς μισθώσεως χρήσεως τοῦ μισθωθέντος. Σελ. 789. 6. (1)

Ἀποζημίωσις ἐπιτρέπεται καὶ ἂν τὸ διὰ λόγον δημοσίας ἀνάγκης ἀφαιρεθὲν ἀκίνητον ἐπανέλθῃ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ κυρίου. Σελ. 791. 7.

Ἀξιωματικοὶ, μὴ τιθέμενοι σύτεπαγγέλτως εἰς ἀποστρατείαν. Σελ. 791. 8.—855. 35.—1063. 137.

Ἀξιωματικοὶ πρὸ τοῦ βασιλέως λαμβάνουσι μισθὸν διαθεσιμότητος 826. 23.

Ἀρμοδιότης τῶν δικας. εἰς ἐκδίκασιν τοῦ ἄν τις ἐτέθη εἰς ἀποστρατείαν. Σελ. 1063. 137. καὶ ἀργία· αὐτόθι.

Ἀνατροπὴ ἐν γένει, συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου ἔτους. Σελ. 794 796—803—812 καὶ 824. 22.

Ἀπόφασις ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου δὲν κηρύττεται ἐκτελεστὴ ἐὰν δὲν βεβαιοῦται ὁ λόγος τῆς ἀρνήσεως τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους. Σελ. 801. καὶ 802.

Ἀρραβὼν ἀπόλυται μόνον ἂν ὁ δοὺς ἀποσυρθῇ μονομερῶς τοῦ συναλλάγματος. Σελ. 814. 15.

Ἀρμοδιότης τῶν δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀνεγειρομένης οἰκοδομῆς πρεξενουμένην εἰς τὸν γείτονα βλάβην, καὶ διὰ προσβολὴν δουλειῶν. 815. 16.

Ἀγοραπωλησία ἀκινήτου, συμφωνηθεῖσα δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, δὲν ἀποτελεῖ ἀπαλλοτρίωσιν καὶ δίδει χώραν εἰς μεταμέλειαν Σελ. 840. 30.

Ἀνακοπὴ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν εἶναι δεκτὴ καὶ ἂν ὁ καθ' οὗ αὕτη ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἀνακόπτων δὲν ἔχει τὴν ἐνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας

(1) Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς φανερώνει τὴν σελίδα, ὁ δεύτερος τὸν ἀριθμὸν τοῦ ζητήματος.

νομὴν τῶν περὶ ὧν πρόκειται ἀκινήτων Σελ. 853. 37.

Ἀνάκρισις περαιτέρω ἐπιτρέπεται κατ' αἰτησιν τοῦ καθ' οὗ ἔπαυσε πρὸς καιρὸν ἡ περαιτέρω καταδίωξις. Σελ. 871. 48.

Ἀπόφασεις ἄκυροι διὰ τῶν ἐνδίκων μέσων μόνον καταργοῦνται. Σελ. 872. 49.

Ἁρμοδιότης τῶν τακτ. δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν τῶν ἐκ δημοτ. φόρων πηγαζουσῶν διαφορῶν. Σελ. 908. 62.

Ἀναρμόδιον τῶν δικαστ. πρὸς ἐξέτασιν ἂν ἐκλογὴ βουλευτοῦ τινὸς εἶναι νόμιμος ἢ μή. Σελ. 926. 67.

Ἁρμοδιότης τῶν ἐμπορ. πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς περὶ ἀκυρώσεως συναλλάγματος τινός. Σελ. 927. 68.

Ἀποζημίωσις ἀγοραστοῦ, γνωρίζοντος τὸ ἀγορασθὲν ἀλλότριον, δὲν ἐπιτρέπεται. Σελ. 928 69.

Ἀγωγὴ περὶ ἀποζημιώσεως ἐξ ἀδικήματος. Σελ. 928. 72.

Ἀνακοπὴ τρίτου ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ κατόχου τοῦ διεκδικουμένου μεταξὺ τρίτων ἀκινήτου. Σελ. 929. 74.

Ἀπορίας ἔνστασις ἀπαλλάττει τὸν ὀφειλέτην μόνον τῶν συνεπειῶν τῆς ὑπερημερίας. Σελ. 951. 87.

Ἀπαλλοτρίωσις προικὸς δὲν εἶναι ἀπολύτως ἄκυρος Σελ. 953. 90.

Ἄπροικος καὶ ἄπορος γυνὴ ποτὲ θεωρεῖτε. Σελ. 956. 92.

Ἁρμοδιότης ἕνεκεν τοῦ τόπου ἔνθα τὸ ἀκίνητον κεῖται. Σελ. 979. 99.

Ἀποζημίωσις χωρεῖ καὶ ἂν ἐν γνῶσει τοῦ δανειστοῦ ὁ ὀφειλέτης ὑποθήκευσεν ἀλλότριον. Σελ. 986. 104.

Ἁρμοδιότης τῶν ἐμποροδ. πρὸς ἐκδίκασιν διαφορᾶς περὶ μετακομίσεως ὕδατος εἰς ἀτμοκίνητα ἑταιρίας. Σελ. 1037. 115.

Ὁμοίως, περὶ πωλήσεως ἁμάξης, ἧς τὴν χρῆσιν ἐκμισθοῖ ὁ ἀγοραστὴς Σελ. 1038. 116.

Ἁρμοδ. τῶν πολ. δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν τῆς περὶ τελεσιδικίας ἐνστάσεως κατ' ἀποφάσεως ἀλλοδαποῦ δικαστηρίου. Σελ. 1044. 120.

Ὁμοίως, πρὸς ἐκδίκασιν ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου περὶ ἀποζημιώσεως τοῦ πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν τελωνείων σταλέντος. Σελ. 1050. 126.

Ἀγορατωλησία ἀκινήτου ἰσχύει καὶ ἂν ἡ ἀποδοχὴ γίνῃ μεταγενεστέρως τῆς πωλήσεως. Σελ. 1053. 127.

Ἀποζημίωσις διὰ μέλον κέρδος τῶν ἐκ τοῦ ἀποκλεισμοῦ τοῦ Παρκερ παραθόντων δὲν ἐπιτρέπεται. Σελ. 1055. 128.

Ἁρμοδιότης τῶν δικαστηρίων πρὸς ἐκδίκασιν ἄν τις εἶναι ὀφειλέτης πρὸς τὸ Δημόσιον. Σελ. 1057. 129.

Ἀνακοπὴ κατὰ προδικαστικῶν βουλευμάτων δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλ' αἴτησις ἀναιρέσεως 1083. 140 καὶ 141.

Ἀνακριτής· ἡ μὴ πρόσληψις ἀνακριτοῦ εἰς δικαστ. συμβούλιον λογίζεται κακὴ σύνθεσις. 1084. 142.

Ἀναδοχὴ χρέους ὑπὸ γυναικός. Σελ. 1086. 144.

Ἀναψηλάφησις ἐπιτρέπεται καὶ κατ' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου. Σελ. 1090. 147.

Ἁρμοδιότης τῶν εἰρηνοδικῶν πρὸς ἐκδίκασιν πάσης εἰς δένδρα βλάβης. Σελ. 1090. 149.

Ἀθέμιτος ἑταιρία Σελ. 1097. 155.

Ἀπόπειρα πρὸς συμβιβασμὸν δὲν ἀπαιτεῖται, ὅταν πρὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς ὁ Πρόεδρος συντέμνῃ τὴν προθεσμίαν Σελ. 1101 156.

Ὡσαύτως, ἀπαιτεῖται, ὅταν ἡ ἀγωγὴ στηρίζεται εἰς κολάσιμον πρᾶξιν μὴ ἐπισύρουσαν ποινικὴν καταδίωξιν. Σελ. 1106. 162.

Ἀναστασιανὸς Νόμος δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς ὑπενοικιαστὰς Δημοτικῶν φόρων κατὰ ἐνοικιαστοῦ, πληρώσαντος τὸ χρέος του δι' ἐνταλμάτων ἀγορασθέντων εἰς μικροτέραν ἀξίαν. Σελ. 1014. 169.

Ἁρμοδ. τῶν Ἑλλ. Δικαστ. εἰς τὸ ἐξετάζειν ἂν ὁ διορισθεὶς ἐν Κωνσταντιν. πληρεξούσιος δύναται νὰ διορίσῃ τοιοῦτον ἐν Ἑλλάδι. Σελ. 1121. 177.

Ἀγορὰ ἀκινήτου ἰσχύει γενομένη ὑπὲρ τοῦ τρίτου ὑπὸ τοῦ λαβόντος ἐντολὴν δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου Σελ. 1128. 180.

Ἀνακοπὴ κατ' ἐρήμην ἀποφάσεως Σελ. 1135. 182.

Ὁμοίως, κατ' ἀποφάσεως δι' ἧς ἐπιτρέπεται νὰ περιαφθῇ εἰς ἀπόφασιν ἀλλοδαποῦ Δικαστηρίου ὁ τύπος τῆς ἐκτελέσεως. Σελ. 1147. 191.

Αἴτησις θεραπείας δὲν ἀπαιτεῖται, ὅταν ζητῆται ἡ τοιαύτη περίαψις τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, αὐτόθι. 192.

Ἁρμοδιότης τῶν ἀλλοδαπῶν Δικαστ. πρὸς ἐκδίκασιν τῆς κατὰ τοῦ Δημοσίου ἀγωγῆς. Σελ. 1148. 193.

Β.

Βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ Σελ. 926. 67.

Βελιάνιον δόγμα ἐφαρμόζεται εἰς τὰς ἀναδεχθεῖσας ἀλλότριον χρέος γυναῖκας καὶ ἂν ὑπὲρ αὐτῶν ἐδόθησαν αἱ ὑποθῆκαι, αἱ δοθεῖσαι εἰς τοὺς ὑπὲρ ὧν ἀνεδέχθησαν. Σελ. 831. 26.

Γ.

Γραμμάτιον εἰς διαταγὴν μεταβιβασθὲν δι' ἐκχωρήσεως Σελ. 822. 20.

Γραμμάτια Κρητικὰ Σελ. 905. 56. 1123. 178.

Δ.

Δωρεὰ Σελ. 786. 3.

Δουλεία ἐπὶ ὑδραγωγείου Σελ. 798. 11.

Διαθήκη ἐν Κωνσταντινουπόλει συνταχθεῖσα Σελ. 864. 44.

Δεδικασμένον ἀποτελοῦσιν αἱ ποιν. ἀποφάσεις εἰς τὰς περὶ ἀποζημιώσεως Δίκας (κατὰ Καλλιγᾶν) Σελ. 878—894 καὶ 1005—1014. Δὲν ἀποτελοῦσι (κατὰ Οἰκονόμιδην) Σελ. 958—971.

Διαθήκη ἀκυροῦται ἐὰν προσληφθῇ διερμηνεύς. Σελ. 905. 55.

Δάση καὶ διαταγμα περὶ δασῶν. Σελ. 928. 71.

Δεδικασμένον ὑπάρχει, ὅταν ὁ ἐνάγων διεξεδίκησεν ὑπό τινα ἰδιότητα ἀκίνητον καὶ ἀποτύχων διεκδικεῖ τὸ αὐτὸ ὑπ' ἄλλην. Σελ. 931. 76. Δὲν ὑπάρχει, κατὰ τὸν Ἄρειον Πάγον. Σελ. 1085. 143.

Δωρεὰ πρὸς συμπλήρωσιν προικός. Σελ. 948. 84.—Ὁμοίως ἕνεκεν θανάτου. 949. 85.— Δωρητήριον μεταξὺ ζώντων. Σελ. 950. 86. — Δωρεὰ ἕνεκεν μνηστείας δὲν ἀναλαμβάνεται. Σελ. 975. 95.

Διαφέρον. Σελ. 988. 105.

Δεδικασμένον ἀποτελεῖ ἡ ὑπὲρ τοῦ ἐκχωρητοῦ ἀπόφασις καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐκδοχέως, ἐν γνώσει τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη. Σελ. 1001. 107.

Διαιτητικαὶ ἀποφάσεις. Σελ. 1039. 117.

Ε.

Ἔφεσις, γενομένη κατὰ προδ. ἀποφάσεων δὲν ἐπηρέαζει τὴν ἀκολούθως ἐκδοθεῖσαν ὁριστικὴν, καθ' ἧς δὲν ἐγένετο ἔφεσις Σελ. 787. 4.

Ἔφεσις ἐπιτρέπεται καὶ ὅταν τοῦ κτήματος, διὰ τὸ ὁποῖον ζητεῖται ἀποζημίωσις, ἀμφισβητῆται ἡ κυριότης. Σελ. 793 9.

Ἔθιμον ἐν Σύρῳ, καθ' ὃ ἡ τε ἐπικαρπία καὶ ἡ κυριότης τῶν μετὰ τὸν γάμον κτωμένων ἀνήκει ἐξ ἡμισείας εἰς τοὺς συζύγους. Σελ. 848. 33.

Ἐφέσιμον δίκης ἐξετάζεται αὐτεπαγγέλτως. Σελ. 855. 40.

Ἐμπορευμάτων ἐξαγωγὴ Σελ. 861. 41.

Ἑταιρία ὁμόῤῥυθμος ἀποδεικνύεται καὶ διὰ μαρτύρων ἐὰν ὑπάρχῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως Σελ. 864. 43. Ὁμοίως περὶ διακριτικῶν αὐτῆς σημείων Σελ. 933. 78.

Ἐκ τῆς δίκης πρόθεσμον ἐφέσεως προτείνεται κατὰ πᾶσαν ῥᾴσιν καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος Σελ. 907. 60.

Ἐπίδικοι ἀπαιτήσεις παραχωροῦνται. Σελ. 908. 63.

Ἐκχώρησις Σελ. 909. 65. Ὁμοίως κληρονομικῶν δικαιωμάτων Σελ. 938. 81.

Ἐνέχειρον. Σελ. 929. 73.

Ἔθιμον ἐν Σίφνῳ, καθ' ὃ δὲν ἀπαιτεῖται χοντζέτιον πρὸς μεταβίβασιν κυριότητος. Σελ. 982. 101.

Ἐπίδοσις τῶν μετὰ τὴν ἔφεσιν προξεν. ἀποφασ. ἐπιδιτέων ἐγγράφων. Σελ. 1019. 114.

Ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως διαιτητῶν ὑπὸ προξένου διορισθέντων. Σελ. 1039. 117.

Ἐκχώρησις συναλλαγματικῆς διέπεται ἀπὸ τοὺς περὶ ἐκχωρήσεως νόμους. Σελ. 1087. 145.

Ἐφέσεως προθεσμία κατὰ τῶν ἐπιβαλλουσῶν ὅρκον ἀποφάσεων 1090. 148.

Ἔριδες περὶ τὴν ἐκτέλεσιν διοικητικῆς καταδιώξεως. Σελ. 1091. 154.

Ἐνοικιαστὴς δημοτικῶν φόρων δύναται νὰ καταδιώξῃ τοὺς ὑπενοικιαστὰς καὶ ἂν δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος του. Σελ. 1108. 164.

Ἐνοικιαστὴς δημοσίων προσόδων δὲν ἀπαλλάττεται τῆς καταδιώξεως καὶ ἂν τὸ δημόσιον ἐπελήφθη τῆς κατὰ τῶν φορολογουμένων καταδιώξεως. Σελ. 1115. 170.

Ἔφεσις ἐπιτρέπεται καὶ ἐὰν ἀμφισβητῆται μέρος τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαφορᾶς ὀλιγώτερον τῶν 500 δρ. Σελ. 1117. 172.

Ὡσαύτως, κατ' ἀποφάσεων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὅταν τὸ διὰ τῆς ἐπιταγῆς ζητούμενον ποσὸν ὑπερβαίνῃ τὰς 500 δρ. καὶ ἂν τὸ ἀρχικὸν εἶναι ὀλιγώτερον. Σελ. 1118. 173.

Ὡσαύτως, ὅταν τὸ ποσὸν τῆς τε ἀγωγῆς καὶ ἀνταγωγῆς ἡνωμένα ἀποτελοῦν ποσὸν ἱκανὸν πρὸς τοῦτο· πηγάζουν ὅμως ἀμφότερα ἐκ τοῦ αὐτοῦ συναλλάγματος. Σελ. 1119. 174.

Κ.

Κατοικία, μεταβαλλομένη ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντιδίκου, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν εἰς τὴν πρώτην κατοικίαν τοιχοκόλλησιν. Σελ. 783. 1.

Κατάργησις δίκης σιωπηλῶς. Σελ. 785. 2.

Κυριότητος ἀγωγή. Σ.λ. 786. 3.

Κληρονόμος δὲν θεωρεῖται ὁ ἀποποιούμενος τὴν κληρονομίαν χωρὶς νὰ κάμῃ δήλωσιν ἐντὸς 4. μηνῶν. Σελ. 818. 18.

Κληρονομίας παραίτησις δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ νόμου ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος. 820. 19.

Κληρονομικὴ μερὶς τῆς ἀπροίκου καὶ ἀπόρου συζύγου δὲν ἀποσβέννηται διὰ τυχὸν δοθὲν εἰς αὐτὴν κληροδότημα ἔλαττον ταύτης. Σελ. 842. 31.—

Κάτοχος κατὰ παράκλησιν δὲν ἔχει ἀγωγὴν ἢ ἔνστασιν κατὰ τοῦ κυρίου τοῦ κτήματος. Σελ. 864. 42.

Κληρονόμος ὑπὸ αἵρεσιν καὶ ἄνευ αἱρέσεως. Σελ. 867. 45. Α. β'.

Κυριότης δὲν ἀποκτᾶται ἄνευ παραδόσεως καὶ ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δημοσίου πωληθέντων ἀκινήτων. Σελ. 876. 50.

Κατάσχεσις συντηρητικὴ, κηρυμένη δι' ἀποφάσεως, ἀρκεῖ πρὸς πλειστηριασμὸν τοῦ κατασχεθέντος καὶ δὲν ἀπαιτεῖται ν' ἐπέλθῃ ἀναγκαστική. Σελ. 807. 58.

Κατακυρωτικὴ ἔκθεσις. Σελ. 907. 59.

Κράτησις δὲν ἀπαγγέλλεται κατὰ τρίτων ὀφειλετῶν ἐὰν τὸ χρέος των δὲν ἐπισύρῃ τοιαύτην. Σελ. 908. 61.

Κηδημόνες διαλύουσι ἐγκύρως ἑταιρίαν καὶ ἐξελέγχουσι λογαριασμούς. Σελ. 936. 80.

Κυριότητος ἀγωγὴ κινεῖται καὶ ὅταν ὁ καταδικασθεὶς ἐν τῇ περὶ νομῆς δίκῃ μόνον τὴν ἀφορῶσαν τὸ κύριον τῆς δίκης ἀντικείμενον διάταξιν τῆς ἀποφάσεως ἐκτελέσῃ. Σελ. 973.

Κατάσχεσις. Σελ. 977. 96.—Κατάσχεσις πλοίων. Σελ. 985. 103.

Κατάσχεσις ἀναγκαστικὴ ἐξακολουθεῖται παρ' ἄλλου δανειστοῦ ἄνευ τινὸς δίκης. Σελ. 1016. 111.

Κληρονομία· δὲν χρεῖται τοῦ δικαιώματος τῆς ἀποποιήσεως κληρονόμος καὶ ἂν μετὰ τὴν τετράμηνον προθεσμίαν παραιτηθῇ. Σελ. 1042. 120.

Κατάσχεσις μεσεγγυημένων συγχωρεῖται ἂν ἐκ τῆς δευτέρας προκύπτῃ ἡ ἐκ τῆς πρώτης παραίτησις. Σελ. 1067. 139.

Κληρονομίαν λαμβάνει ἡ προικισθεῖσθα συνεισφέρουσα τὴν προῖκα της ἢ τὴν κατὰ τὸν χρόνον τῆς συνεισφορᾶς ἀξίαν. Σελ. 1103. 159. 160. καὶ 161.

Κληρονομία ἐν Καΐρῳ. Σελ. 1113. 168.

Κατάσχεσις δὲν χωρεῖ ἐπὶ πιστώσεως ὑπὸ ὅρον ἐκχωρηθείσης πρὸς τρίτον. Σελ. 1141. 187.

Λ.

Λειβαδίου ἐπικαρπία ἀποκτᾶται διὰ νομίμου τίτλου καὶ οὐχὶ διὰ τῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατοχῆς. Σελ. 1017. 112.

Λογοδοσία. Πότε παύει ἡ ἰσχὺς τῆς ἀποφάσεως δι' ἧς ἐπιβάλλεται ποινὴ κατὰ τοῦ ἀπειθοῦντος δοσιλόγου. Σελ. 1095. 153.

Μ.

Μεσότοιχοι. Σελ. 797. 10.—930. 75. 932. 77.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται τοῖς διαδόχοις ἐὰν οὔτε τοῖς κυρίως διαδίκοις ἐπετρέπετο. Σελ. 799. 12.

Μάρτυρες ἐξετάζονται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου πρὸς διασάφησιν τῆς μαρτηρίας των. Σελ. 813. 14.

Μισθώσεως συμβόλαιον δὲν ἐκτελεῖται ἂν ὁ ἐκμισθωτὴς δὲν ἐξεπλήρωσε τὸ καθ' ἑαυτόν. Σελ. 828. 24.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις δὲν ἐπιτρέπεται πρὸς ἀπόδειξιν συναλλάγματος ἀφορῶντος ἐπιστασίαν ἀγροτικήν. Σελ. 832. 27.

Μοναὶ ἰδιοτικαί· καὶ μαρτυρικὴ ἀποδείξις περὶ τοῦ ὅτι τὰ εἰς τὴν μονὴν ἀφιερωθέντα ἀκίνητα ἦσαν τοῦ προκτήτορος τῆς μονῆς, ἧς ἀναμφισβητήτως εἶναι ἰδιοκτήτης ἰδιώτης τις. Σελ. 833.—840.

Μάρτυρες ἀποβάλλονται μὴ γνωστοποιηθέντες 24 ὥρας πρὸ τῆς ἐναρξεως τῆς ἐξετάσεως. Σελ. 939. 82.

Μίσθωσις καὶ πώλησις. Σελ. 941. 948.

Μάρτυρες καὶ προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν αὐτῶν. Σελ. 974. 94.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται περὶ τοῦ ὅτι γυνὴ δὲν ἐδανείσθη ἀλλ' ἀνεδέχθη χρέη τοῦ συζύγου της. Σελ. 983. 102.

Μικτὴ ἐπιτροπή. Σελ. 1047. 124 καὶ 1124. 179.

Μίσθωσις ἰχυοτροφείων ἐλαττοῦται, ἂν ἡ Κυβέρνησις πρὸς ἐξάφανισιν τῆς λῃστείας ἐμπόδισε τὴν προσόρμησιν πλοίων. Σελ. 1049. 125.

Μισθωτὴς δὲν ἀποβάλλεται ὑπὸ τοῦ συνδιοκτήτου τοῦ μισθωθέντος. Σελ. 1059. 132.

Μαρτυρικὴ ἀπόδειξις ἐπιτρέπεται ἐπὶ ἀντικειμένων περιεχομένων εἰς τὰς ἐγγράφους προτάσεις τῶν διαδίκων. Σελ. 1087. 145.

Ν.

Ναυτοδάνειον κατὰ τὸν πλοῦν καὶ διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πλοίου γενάμενον, προτιμᾶται τῶν προγεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ. Σελ. 1045. 122. καὶ 1112. 167.

Νομῆς ἀγωγὴ δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἀνακοινοῦται τῷ πωλητῇ. Σελ. 1061. 134.

Νομιμοποίησις πρὸς τὸ παρίστασθαι ἐπὶ δικαστηρίου. Σελ. 1142. 188.

Ο.

Ὀπισθογράφος γραμματίου, πληρώσας πρὸς τὸν κομιστὴν, δικαιοῦται νὰ λάβῃ ὅσα νομίμως ὤφειλε οὐχὶ καὶ περιττὰ ἔξοδα. Σελ. 823. 21.

Ὁρκοδοσία γενομένη εἰς ἄλλην, παρὰ τὴν ταχθεῖσαν ἡμέραν, δὲν ἀκυροῦται, ἐὰν ὁ ἀντίδικος τοῦ ὁμόσαντος δὲν ἐπιφέρῃ μὴ παραστὰς ἀντιρρήσεις. Σελ. 852. 36.

Ὅρκος τρίτου ἐπιβάλλεται καὶ ἐναντίον τοῦ εἰς ἐπιδοτήριον δικας. κλητῆρος περιεχομένου. Σελ. 1041. 119.

Ὡσαύτως καὶ ἂν ὁ ὁμόσων δὲν ἀντελήφθη ἰδίαις αἰσθήσεσιν τοῦ πράγματος. Σελ. 1102. 150.

Ὅρκος δὲν ἐπιβάλλεται ὅταν δὲν ὁρίζονται τ' ἀπαρτίζοντα τὸ ἀντικείμενον τοῦ ὅρκου γεγονότα. Σελ. 1104. 158.

Π.

Παραγραφή. Σελ. 788. 5.

Πτώχευσις. Σελ. 800. 13.—851. 34.

Πρόκλησις πρὸς ἀγωγήν. 842. 32.

Προικῷα ἀκίνητα δὲν κατάσχονται διὰ χρέη τοῦ συζύγου, ἐνεργήσαντος ἐπωφελεῖς δαπάνας ἐπ' αὐτῶν. Σελ. 854. 38. ὅρα καὶ Σελ. 633.

Παραγραφὴ κτητικὴ δὲν χωρεῖ εἰς προικοδοτηθὲν, δυνάμει τοῦ περὶ προικοδοτήσεως νόμου, πρὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὑποχρεώσεων. Σελ. 855. 39.

Πώλησις πραγμάτων τοῦ πτωχεύσαντος πρὸς τὸν ἐν γνώσει τῆς κακῆς καταστάσεως τούτου γενομένη ἀκυροῦται. Σελ. 869. 46.

Πρακτικὰ διασκέψεως δικαστηρίων. Σελ. 891. 51.

Πλειστηριασμὸς καὶ ἔκθεσις κατακυρώσεως. Σελ. 977. 52. καὶ 53. καὶ 906. 57.

Πρόβλεψις πότε ἀπαλλάττει τὸν ἐκδότην συναλλαγματικῆς Σελ. 908. 64.

Παραγραφὴ τῆς περὶ διεκδικήσεως πωληθέντων προικῴων ἀγωγῆς ἄρχεται ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου, μὴ διακοπτομένη ἀπὸ ἁπλῆν κλῆσιν ἀποπείρας συμβιβασμοῦ. Σελ. 928. 70. καὶ Σελ. 955. 91.

Παρέμβασις ἐπιτρέπεται εἰς δίκην ἀφορῶσαν κτῆμα κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ παρεμβαίνοντος Σελ. 929, 74.

Προθεσμία ἕνεκεν ἀποστάσεως Σελ. 936. 79.

Παραγραφὴ ἐπὶ παρόντων καὶ ἀπόντων διαδίκων Σελ. 939. 83.

Πλοίαρχος δικαιοῦται εἰς ἐπίσχεσιν τοῦ πλοίου διὰ τὰς δαπάνας του. Σελ. 951. 88.

Προικὸς ἀντικατάστασις γενομένη συνεστῶτος τοῦ γάμου ἰσοδυναμεῖ μὲ δωρεάν. Σελ. 952. 89 καὶ 90.

Προικὸς ἀντικατάστασις δὲν ἀνακαλεῖται, κατὰ τὴν ὀρθὴν σκέψιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀναιρέσαντος τὴν εἰς τὴν Σελ. 952. 89 ὑπ' ἀριθ. 18,132 ἀπόφασιν Σελ. 1066. 138.

Παλαιὰ ἐθνικὰ χρέη. Σελ. 979. 98.

Πώλησις ἀκινήτου, γενομένη ὑπὸ τοῦ Δημοσίου μὴ δυνηθέντος νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν ἀγοραστὴν, ὑποχρεοῖ τὸ Δημόσιον εἰς τὸ διαφέρον. Σελ. 988. 105.

Προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν ἀποδείξεως ἐν γένει καὶ προσδιορισμὸς τῆς ἡμέρας κλπ. Σελ. 990—1001.

Παραγγελὺς πραγματιῶν θεωρεῖται ὡς ἀποδεχθεὶς αὐτὰς ἐὰν ἀμέσως δὲν τὰς ἐξελέγξῃ. Σελ. 1018. 113.

Παραγραφὴ διακόπτεται ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως μέχρις τοῦ 1823. Σελ. 1039. 118.

Πτώχευσις ἀπὸ πότε λογίζεται ἀρχομένη. Σελ. 1058. 130.

Παυλιανὴ ἀγωγὴ κινεῖται ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τοῦ δανειστοῦ καὶ κατὰ τῶν μετὰ τοῦ ὀφειλέτου αὐτοῦ συναλλαξαμένων. Σελ. 1058. 131.

Προικῶον θεωρεῖται ὡς παραδοθὲν καὶ ἂν ὁ προικοδότης διετήρησεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐπικαρπίαν. Σελ. 1062. 135.

Πληρεξουσιότης, καί τοι μὴ γνωστοποιουμένη εἰς τὸν ἀντίδικον, δὲν καθιστᾷ ἄκυρον τὴν παρὰ τούτου κοινοποίησιν δικαιογράφων πρὸς τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀντιδίκου. Σελ. 971. 93.

Προτάσεις τῶν διαδίκων κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν πρέπει νὰ ἦναι πλήρης καὶ οὐχὶ ν' ἀναφέρωνται εἰς προηγουμένας. Σελ. 1087. 145.

Πλαστογραφία φορολογικῶν διπλωτύπων. Σελ. 1091. 151.

Προτίμησις λαμβάνει χώραν καὶ ὡς πρὸς τὸ τῆς ἐπιφανείας συνάλλαγμα. Σελ. 1094. 152.

Παραγραφὴ κατὰ συναλλαγματικῶν δὲν ἐφαρμόζεται καὶ ὡς πρὸς ὁμόλογα εἰς διαταγὴν μὲν ἄνευ ὅμως προθεσμίας πρὸς πληρωμήν. Σελ. 1096. 154.

Πίναξ κατατάξεως κλπ. Σελ. 1111. 1112. §. 165. 166. 167.

Πώλησις ἀκινήτου, εἰκονικῶς κατεχομένου ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ, δὲν βλάπτει τὸν ἐν ἀγνοίᾳ τούτου τρίτον. Σελ. 1115. 171.

Προδικαστικὴ ἀπόφασις μὴ ἐκκληθεῖσα δὲν προσβάλλεται [1119. 175]

Προθεσμίας παράτασις. Σελ. 1120. 176.

Πελοποννησιακὴ Γερουσία δὲν ἠδύνατο ἐγκύρως νὰ ἐκποιῇ ἀκίνητα τοῦ ἔθνους. 1139. 186.

Προθεσμία ἐφέσεως κατὰ τῶν ἐπιβαλλουσῶν ὅρκον ἀποφάσεων. Σελ. 1090. 158.

Προῖξ 1103. 159—161.

Σ.

Συμβιβασμὸς καταργῶν δίκην, ἐφ' ᾗς ἐξεδόθη ἐρήμην ἀλλὰ μὴ τελεσίκος ἀπόφασις, γίνεται ἐπὶ δικαστηρίου ἢ συμβολαιογράφου. Σελ. 816. 17.

Συναλλάγματα δι' ἀλληλογραφίας συναπτόμενα. Σελ. 829. 25.

Συμψηφισμὸς χρέους χωρεῖ ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος ἀποδέκτου

συναλλαγματικῆς, ὅταν ὁ κομιστὴς, ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπόφασις ἐξεχώρησεν τὸ χρέος πρὸς τὸν ἐκδότην. Σελ. 850. 29.

Συμβόλαια ἀντιβαίνοντα εἰς τὸν νόμον καὶ τὰ ἤθη. Σελ. 893—897.

Συμψηφισμός. Ἡ περὶ συμψηφισμοῦ πρότασις ἀπορριφθεῖσα ὡς ἀκαθάριστος προτείνεται ἐκ νέου, ὅταν δικάζεται ὁ ἐκδοχεὺς τοῦ καθ' οὗ ἐπροτάθη. Σελ. 1002. 108.

Συμψηφισμὸς χωρεῖ καὶ ὅταν τὸ πρὸς συμψηφισμὸν ποσὸν εἶναι ἐπίδικον ἡ δὲ ἀγωγὴ ἀφορᾷ δεδικασμένον. Σελ. 1003. 109.

Ἀπόσβεσις τοῦ χρέους διὰ συμψηφισμοῦ ἀνατρέχει μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν τὰ δύο χρέη συνηντήθησαν. Σελ. 1015. 110.

Συμψηφισμὸς 1107. 163.

Σύνοικοι δὲν θεωροῦνται οἱ ξενοδόχοι ὡς πρὸς τοὺς ξενιζομένους. Σελ. 1089. 146.

Σχέδιον πόλεως Ἀθηνῶν μὴ ἐφαρμοζόμενον, ὡς πρὸς τὰ περὶ ἀποζημιώσεως, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς τοῦ Κράτους πόλεις. Σελ. 1134. 181. καὶ 1137. 185.

Σύνδικοι πτωχεύσεως 1136. 183.

Τ.

Τόκοι ἐπὶ κληροδοτημάτων ἄρχονται ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς. Σελ. 867. 45. γ'.

Τόκου περιοριστικαὶ διατάξεις (ὑπὸ Παππαδιαμαντοπούλου.) 1021—1036 (ὑπὸ Καλλιγᾶ.) Σελ. 1069.—1082 καὶ 1136. 184.

Τόκος πληρώνεται καὶ διὰ χρέος ἐκ γραμματίου ἄνευ διαμαρτυρήσεως, ἐὰν συνεφωνήθη ἄλλως τοιοῦτος. Σελ. 1046. 123.

Τοιχοκόλλησις δὲν ἰσχύει εἰς οἰκίαν, ἧς οἱ ἔνοικοι πανοικεὶ παραχειμάζουν ἀλλαχοῦ. Σελ. 1065. 136.

Τελεσιδικία 931. 76. καὶ 1085. 143.

Υ.

Ὑποθήκη δὲν ἐγγράφεται ἐγκύρως ὑπὲρ τῆς συζύγου, δυνάμει τοῦ προικοσυμφώνου, ἐπὶ κοινοῦ μεταξὺ τοῦ συζύγου καὶ τρίτων κτήματος. Σελ. 870. 47.

Ὑπέρογκος βλάβη, ἧς δύναται νὰ παραιτηθῇ ὁ πωλητὴς καὶ σιωπηρῶς. Σελ. 980. 100.

Ὑποθήκη ἐπὶ ἀλλοτρίου κτήματος δίδει τῷ ὑπὲρ οὗ αὕτη, καί τοι γινώσκοντι τοῦτο, δικαίωμα ἀποζημιώσεως. Σελ. 986. 104.—

Ὑποθήκη ἀκυροῦται διὰ τὴν μὴ προσήκουσαν περιγραφὴν ἐν τῷ βιβλίῳ καὶ πᾶσα ἔλλειψις δὲν ἀναπληροῦται δι' ἄλλων μέσων. Σελ. 1060. 133.

Ὑπερθεματιστὴς λαμβάνει ἐλεύθερον τὸ κτῆμα καὶ ἂν ὅλοι οἱ ἐνυπόθηκοι δὲν ἐξωφλήθησαν. Σελ. 1090. 150.

Ὑποθήκης ἐξάλειψιν δύναται νὰ ζητήσῃ ἑταιρία, πτωχεύσασα μὲν συμβιβασθεῖσα ὅμως. Σελ. 1148. 189. 1149. 190.

X.

Χοντζέτια. Σελ. 916.—926. § 66. 101. 982.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Πρὸς τοὺς Κυρίους Συνδρομητάς.

Λυποῦμαι πολὺ Κύριοι, διότι πολλοὶ ἐξ ὑμῶν καθυστεροῦντες ὁλόκληρον τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν καὶ μέρος τῆς τοῦ ἔτους 1859—1860· μὲ ἀναγκάζουσι νὰ διακόψω τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ φύλλου κατὰ τὸ νέον αὐτὸ ἔτος, καθόσον κατὰ τὸ λῆξαν δὲν εἰσέπραξα τὸ ἓν τρίτον τῶν καταβληθέντων ἐξόδων· εὔχομαι ὅθεν ἵνα ἐντὸς ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος εἰσπράξω τὰ ὀφειλόμενα καὶ οὕτως ἐξακολουθήσω τὴν ἔκδοσιν.

Ὁ ἐκδότης

Δ. ΧΑΡΙΤΑΚΗΣ.

ΕΝ ΤΩι ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩι « ΗΚΑΡΤΕΡΙΑ»

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ
007000005683

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

